

Tư Niệm Thành Thành

Contents

Tư Niệm Thành Thành	1
1. Chương 1: Bản Vẽ Kiến Trúc	2
2. Chương 2: Tòa Thành Thứ Hai	14
3. Chương 3: Tòa Thành Thứ Ba	24
4. Chương 4: Tòa Thành Thứ Tư	33
5. Chương 5: Tòa Thành Thứ Năm	45
6. Chương 6: Tòa Thành Thứ Sáu	56
7. Chương 7: Tòa Thành Thứ Bảy	70
8. Chương 8: Tòa Thành Thứ Tám	81
9. Chương 9: Tòa Thành Thứ Chín	92
10. Chương 10: Tòa Thành Thứ Mười	103
11. Chương 11: Tòa Thành Mười Một	110
12. Chương 12: Tòa Thành Mười Hai	120
13. Chương 13: Tòa Thành Mười Ba	131
14. Chương 14: Tòa Thành Mười Bốn	143
15. Chương 15: Tòa Thành Mười Lăm	153
16. Chương 16: Tòa Thành Mười Sáu	162
17. Chương 17: Tòa Thành Mười Bảy	171
18. Chương 18: Tòa Thành Mười Tám	181
19. Chương 19: Tòa Thành Mười Chín	189
20. Chương 20: Tòa Thành Hai Mươi	199
21. Chương 21: Tòa Thành Hai Mươi Một	209
22. Chương 22: Tòa Thành Hai Mươi Hai	217
23. Chương 23: Tòa Thành Hai Mươi Ba: Thân Mật	227
24. Chương 24: Tòa Thành Hai Mươi Bốn: Trốn Tránh	234
25. Chương 25: Tòa Thành Hai Mươi Lăm: Ký Ức	243
26. Chương 26: Tòa Thành Hai Mươi Sáu: Viện Cớ	251
27. Chương 27: Tòa Thành Hai Mươi Bảy: Hòa Tan	262
28. Chương 28: Kết Thúc: Thành Phố Hi Vọng	274

Tư Niệm Thành Thành

Giới thiệu

Truyện không chỉ là những lời thủ thỉ về tình yêu, không phải là những dòng cảm xúc thoáng qua mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-niem-thanh-thanh>

1. Chương 1: Bản Vẽ Kiến Trúc

Sagrada Familia đứng sừng sững tại trung tâm Barcelona là kiệt tác thế giới của bậc thầy kiến trúc sư Gaudi. Nó được khởi công từ năm 1884 và vẫn còn đang được xây dựng cho đến thế kỷ hai mươi mốt ngày nay.

Tuy như thế, điều này cũng không thể ngăn được việc nó trở thành di sản thế giới của Liên Hiệp Quốc. Và cũng không thể cản trở được địa vị thánh điện cao thượng của nó trong lòng người dân Tây Ban Nha. Còn Barcelona mang đầy sắc thái thần bí vì được rót vào tinh thần và trí tuệ của nhà kiến trúc sư nổi tiếng khắp nơi nên được mọi người xưng tụng là “Thành phố Gaudi”.

Tháng trước Hi Thành đến Barcelona, anh nói hiện tại thánh đường vẫn còn bị xe cẩu vây quanh nhưng biển người vẫn xếp hàng chụp hình đông nghịt nghìn nghịt ngay cả nước chảy cũng không lọt.

Bậc thầy không hổ là bậc thầy, luôn khiến người ta muôn vàn kính nể.

Từ nhỏ đến lớn, tôi cũng hi vọng tự mình có thể đến Tây Ban Nha một lần, được đi tham quan tác phẩm của Gaudi. Sau đó cũng giống như ông, trở thành một kiến trúc sư ưu tú. Dĩ nhiên, khẳng định tôi không thể vang danh khắp thế giới được như ông. Nhưng chỉ cần có thể xây dựng được một tòa nhà tại quê hương, sau đó mang toàn bộ những gì mình yêu thích khảm lên đỉnh tòa nhà này. Như vậy mỗi lần đi ngang qua nó, tôi có thể tự nói với mình: Đó là tác phẩm của tôi. Nó đại biểu cho linh hồn, mơ ước và cá nhân tôi.

Khao khát của tôi chính là muốn trở thành kiến trúc sư và sau đó là xây lên một tòa nhà thuộc về mình.

P/s: Mơ mộng xong rồi, tiếp tục giải bài mẫu đi. Môn vật lý sao khó đến vậy chứ. Tiếp tục như thế thì đừng nói là thi kiến trúc gì đó, chỉ có chuẩn bị học lại thôi. Khốn kiếp thật.

– Đồi mắt Thân Nhã Lợi thâm quàng mắt ngủ đang cố gắng ôn bài trước kỳ thi tốt nghiệp trung học một trăm ngày.

“Nụ cười mỉm của em chính là lớp trang điểm đẹp nhất.” - Có một dạo câu nói này được rất nhiều cô gái nhận định chính là lời yêu thương ngọt ngào nhất của cánh đàn ông. Nhưng hôm nay, Yves Saint Laurent vừa tung ra câu quảng cáo hoa mỹ mới nhất đã tàn nhẫn xé nát lời tỏ tình kiểu lãng mạn cũ: “Tình yêu cuồng nhiệt có thể khiến khuôn mặt phụ nữ tỏa sáng long lanh. Chỉ có điều, mỹ phẩm lại càng dễ dàng làm điều đó hơn.”

Tuần lễ thời trang mùa đông năm 2012 đã bắt đầu chuẩn bị. Những nhà thiết kế nhãn hiệu thời trang nổi tiếng đang tìm kiếm cảm hứng ở khắp nơi trên thế giới. Từ nhân văn đến nghệ thuật, từ thiên nhiên hoang dã đến thành phố hiện đại, từ động vật cho đến thực vật... Họ tận dụng khắp nơi nơi chốn nào cũng có. Ở khu vực châu Á, phong cách được dân chúng tôn sùng nhất chính là câu nói “Sự lạnh lùng mang đến phong cách cho phụ nữ” của hai nhà thiết kế nổi tiếng ở Luân Đôn nước Anh.

Công lao này phải kể đến bộ phim “Tử đồ 7: Vương giả cuối cùng” được công chiếu trên toàn thế giới và biểu hiện xuất sắc của nữ diễn viên chính trong phim.

Ánh dương đã mở bức màn che của đêm tối, bình minh đã từng bước giành lại ngôi vị trên thành phố tầm cỡ quốc tế này. Những tia nắng nhẹ xuyên qua khối đám mây giống như những sợi tơ được dệt từ nữ thần tình ái Frigg trong thần thoại Bắc Âu. Nó như một tấm lưới vĩ đại màu vàng rực rỡ giăng kín những tòa nhà đen ngòm trong khu rừng rậm rạp. Tất cả đều bừng sáng xinh đẹp như được trôi qua tay của những vị thần Hy Lạp cổ đại. Từng tòa cao ốc, từng dãy nhà, từng con phố đều lần lượt được nhuộm lên ánh sáng vàng óng ánh.

Tòa cao ốc cao chọc trời ở phía tây thành phố chính là trung tâm thương mại Victoria đang treo mẫu quảng cáo nước hoa mới nhất. Dù cho là từ sân bay đến những đường cao tốc dẫn vào trung tâm thành phố đều có thể nhìn thấy tấm quảng cáo khổng lồ này vô cùng rõ ràng.

Theo mặt trời mọc lên, tấm poster này cũng trở nên ngời sáng. Ánh sáng không ngừng soi rọi từng tác một từ đầu đến cuối hình ảnh người mẫu quảng cáo trên tấm poster đó:

Những lọn tóc xoăn dài màu đỏ.

Đôi môi đỏ tía.

Đôi mắt màu khói.

Mái tóc rũ xuống che bớt đi một con mắt, khuôn mặt lạnh lùng ngẩng đầu cao cao quan sát phía trước.

Một tay của cô để ra sau ót, một tay lại nắm hờ lên cổ áo khoác cao lên.

Khiến người khác cảm giác được hình ảnh nữ quân nhân bí ẩn như Jessica Rabbit đã nói, tạo nên một trận bão nổi của phong cách lạnh lùng thời thượng.

Tấm poster này đã được treo ở đây hơn ba mươi hai ngày. Ở cái nơi thời đại chuyển biến từng ngày này mà nói thì tấm quảng cáo của một ngôi sao nữ và một sản phẩm được treo lâu như thế tại trung tâm thương mại Victoria đã là một kỳ tích của thế kỷ hai mươi mốt.

Nhưng tấm quảng cáo này không chỉ vào mỗi buổi tối mới càng thêm sáng rực rỡ. Mà nó được treo tại nơi cao nhất của trung tâm thương mại, để mỗi ngày người người phải ngưỡng vọng như tôn thờ một nữ thần.

Đây chính là thiên hậu siêu cấp, là một ngôi sao nữ rực rỡ nhất trong đại lộ ngôi sao. Là người được cả giới văn nghệ dõi mắt trông theo. Không có một ai, cũng không có một ngôi sao nữ nào dám mơ ước, thậm chí cả ghen tỵ cũng không dám. Đó là một sự tồn tại không thể dao động.

Dưới góc phải của tấm quảng cáo, dưới ngay lọ nước hoa có hình dáng cô gái là chữ ký ngoáy xinh đẹp của cô - Thân Nhã Lợi.

Chúng ta mãi mãi nhìn thấy những điều tốt đẹp vinh quang và cuộc sống sinh hoạt thường ngày xa hoa của người nổi tiếng. Nhưng mãi mãi không thể nào nhìn thấy sự chân thật dưới lớp vỏ danh lợi hào nhoáng ở bên ngoài của họ.

Người ta đồn thổi cả cuộc đời năm mươi sáu năm của Hitler từng yêu không ít người phụ nữ. Nhưng chưa bao giờ để bất cứ ai qua đêm trong phòng ông ta. Và ông cũng không để cho bất cứ kẻ nào đến gần phòng của mình. Trong lòng Hitler luôn chứa nhiều sợ hãi cho dù đó là người tình đã yêu nhau hơn mười năm. Hitler sợ rằng nàng là gián điệp ngoại quốc, sợ nàng là thuộc phe chủ nghĩa cộng sản, sợ nàng là sát thủ của đảng Nazi phải đến – Cho dù là ông ta biết nàng chỉ là một cô bé mười bảy tuổi và nàng đã từng tự sát vì ông ba lần.

Lần đầu tiên ông ta kết hôn chính là trước khi ông ta chết vài giờ. Lúc ấy, chiến tranh thế giới thứ hai chuẩn bị kết thúc. Stalin chỉ huy Hồng Quân Liên Xô oanh tạc Berlin. Stalin đã để cho Hitler và người tình hoàn thành hôn lễ, rồi sau đó chia ra với người vợ thân yêu của mình nổ súng và uống thuốc độc tự sát.

Cho đến giờ phút cuối cùng, Hitler mới làm hoàn tất một chuyện bình thường nhất của mỗi con người. Có lẽ khi đó Hitler mới hiểu được, tình yêu chính là thứ duy nhất chỉ có thể lấy đi khi đến cuối sinh mạng.

Châm chọc chính là khi còn sống họ luôn đuổi theo danh và lợi trong thế giới phù hoa. Và người yêu của họ nhìn qua lại giống như một kẻ ăn xin bên đường.

Đối với hoàn cảnh những minh tinh trên đại lộ ngôi sao mà nói thì lại càng hơn như vậy. Đây cũng là nguyên nhân tại sao đường đường là một ngôi sao nữ xinh đẹp nhất, có địa vị xã hội cao nhất, có phong thái lớn nhất nhưng lại không ai thèm lấy. Các cô ấy thường nhìn không vừa mắt những người đàn ông bình thường. Còn những người đàn ông ưu tú thì lại hết lần này đến lần khác chỉ thích mấy ngôi sao nhỏ nhoi mới nổi. Không phải vì những ngôi sao bé nhỏ kia dễ dàng giải nghệ, mà là bởi vì....

“Thân Nhã Lợi đã đá Cheryl ra để trở thành người yêu mới của Bách Xuyên! Là giả hay thật? Hay là tình cũ nhen nhóm? Quả nhiên gừng càng già càng cay!”

– Là bởi vì những tin tức lộn xộn thế này.

Người đàn ông nào có thể chịu được vợ của mình ngày ngày đều lên trang nhất vì những tin tức như thế?

Nhìn vào cuốn tạp chí thời thượng “Danh nhân ngày nay”. Mascara chạy bằng điện trong tay Thân Nhã Lợi như bị hết pin, run lên kêu vài cái títt títt rồi trượt khỏi tay cô rơi xuống xấp kịch bản.

Cô chớp lấy tờ tạp chí trong tay người phụ tá, ánh mắt trợn thật to và chuyển động một cách thần tốc quét hết tin tức này. Sau đó cô bỗng ném nó về bàn và gào lên:

“Bách Xuyên là gay, là gay mà!!! Người ta sắp kết hôn còn không giữ được danh tiết trước khi giải nghệ. Cái đám chó săn này có phải điên rồi hay không?”

Lý Chân ngồi bên cạnh ngoáy ngoáy lỗ tai, mặt nhăn nhó “Nhã Lợi, em nên biết, giọng của em giống như đàn đồng ca trăm con vịt. Bây giờ còn ngày ngày ngược đãi chị, em muốn hạ độc lỗ tai chị sao.”

“Không phải mà, chị nhìn tấm hình này đi.”

Thân Nhã Lợi đặt quyển tạp chí “Danh nhân ngày nay” lên mặt bàn, chỉ chỉ vào hình ảnh mình rúc vào người Bách Xuyên “Lúc chụp tấm hình này là có em, Bách Xuyên và Thiển Thần. Thiển Thần ngồi bên phải em, Bách Xuyên ngồi bên trái em. Nhưng mấy tên ký giả này thẳng thừng cắt bỏ Thiển Thần đi, rồi biến thành em và Bách Xuyên hẹn hò riêng tư... Việc này, việc này, việc này....”

Lý Chân lườm cô “Em đâu còn tuổi thiếu niên nữa, sao lại vẫn còn kinh ngạc đến vậy? Em còn không biết tính cách Bách Xuyên sao? Đến bây giờ cậu ta vẫn chưa làm sáng tỏ thì chắc là muốn mang em ra làm bia đỡ đạn rồi. Dù sao cậu ta cũng sắp kết hôn, như vậy có thể bảo vệ Thiển Thần cũng tốt chứ sao.”

“Ồ, là vậy sao?” Thân Nhã Lợi hơi ngây ngô chút “À, thế thì tốt rồi.”

Cô tiếp tục chải lông mi. Chải một lát lại bỗng quăng mascara lên bàn “Không đúng! Bọn họ làm như thế thật không có nghĩa khí. Như vậy là muốn đẩy em chịu sào à!!”

“Thôi đi thôi đi, chị nghĩ tin đồn của em và Bách Xuyên cũng không có gì đâu. Huống chi tất cả mọi người chưa bao giờ thấy phản cảm với tin đồn của em. Em đừng được lợi rồi còn ra vẻ, nhanh chóng trang điểm đi.” Lý Chân chỉnh lại tóc, rồi bắt đầu sơn móng tay.

Không biết có phải lời đồn ngày tận thế càng lúc càng nóng hay không. Nên dường như tất cả nghệ sĩ minh tinh đều rối rít kéo nhau kết hôn trong năm nay. Trong một tháng mà Thân Nhã Lợi đã nhận được hai tấm thiệp mời đám cưới. Tấm thiệp đầu tiên là của Bạch Phong Kiệt - người đảm nhiệm chức vụ bạn trai thứ hai của cô. Tấm thiệp thứ hai là của Bách Xuyên – Nghệ sĩ số một mười năm trong giới nghệ sĩ không hề xảy ra tai tiếng.

Thật ra thì nhận được thiệp mời của Bách Xuyên là hoàn toàn trong dự liệu của cô. Anh ta và siêu sao Thiển Thần là một đôi tình nhân đồng tính luyến ái và đã đăng ký kết hôn ở nước ngoài từ lâu. Hai người cứ hợp tan, tan hợp kéo dài, cuối cùng mới đến được với nhau. Từ nhiều năm trước khi họ vừa bắt đầu yêu đương thì đã có mối quan hệ khăng khít với Thân Nhã Lợi.

Gay chính là người bạn tốt nhất của phụ nữ, câu này hoàn toàn đúng với ba người bọn họ. Hơn nữa, cô rất thích Thiển Thần. Cá tính anh ta rất cởi mở, là mẫu người dám bất chấp tất cả vì tình yêu, còn đối với

người mình yêu vừa nhiệt tình vừa ngang ngạnh. Anh ta thường xuyên khiến cô nhớ đến mình nhiều năm trước.

Trước khi nhận được thiệp mời, Thiển Thần còn đặc biệt mời cô dùng cơm. Sau khi anh ta ngượng ngùng nói “Em và Bách Xuyên có thể sẽ cử hành hôn lễ” khiến cô vô cùng kích động ôm chầm lấy Thiển Thần. Cô cảm động đến muốn khóc còn chùi nước mắt nước mũi vào áo sơ mi của anh ta.

Kiểu tình yêu sum họp hạnh phúc tu thành chính quả này chính là thứ cô yêu thích nhất. Dĩ nhiên, Thiển Thần cũng mặc cho cô chiếm lấy lồng ngực rắn chắc thanh niên trai tráng của mình, lại càng tỏ ra vô cùng yêu thương cô.

Ngược lại, cô lại hơi bất ngờ khi nhận được thiệp mời của Bạch Phong Kiệt.

“Không phải cái tên này ban đầu nói không phải em thì không cưới, còn muốn cho em tự do và đợi em hồi tâm chuyển ý sao?”

Lý Chân phe phẩy móng tay còn chưa khô sơn của mình. Cô ta vênh ba đầu ngón tay lên, rồi dùng ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng kéo tấm thiệp mời ra. Mang theo vẻ mặt ghê tởm giống như vừa đập chết một con ruồi vậy.

“Không sao cả. Dù sao em cũng không thích anh ta, nên hôn lễ này em sẽ không đi.” Thân Nhã Lợi nhún vai lấy thiệp mời đám cưới có hình Bạch Phong Kiệt và cô gái trẻ mặc váy cưới vô cùng hạnh phúc ra, sau đó ném vào thùng rác, “Dốc lòng chuẩn bị cho hôn lễ của Tiểu Thiển nhà mình là được. Tiểu Thiển mà mặc chiếc váy cưới màu trắng nhất định sẽ rất đẹp.”

Đôi lông mày xinh đẹp của Lý Chân cau lại nghiêm túc “Này này, có phải em bị Khưu Tiệp nhập vào không? Nói vớ vẩn gì vậy? Sao lại mặc váy cưới được chứ, khẳng định là phải mặc đồ vest đấy.”

“Không hề gì.” Thân Nhã Lợi ngược lên chải lông mi. Bởi vì động tác này hơi khó nên lúc nói chuyện lại như hơi nghèn nghẹn “Dù sao thì hai người bọn họ cũng dễ nhìn. Mặc cái gì... cũng xinh đẹp cả...”

“Được rồi, đừng nói đến tên Bạch nhân lang(1) nạm kim cương kia. Em xem Thiển Thần và Bách Xuyên hai người đàn ông nghiêm túc yêu nhau không bao lâu cũng đã kết hôn rồi. Em nhìn lại em đi, đã yêu đương năm lần rồi, sao còn...”

(1) “Bạch nhân lang” ý chỉ là người khinh khỉnh, kiêu ngạo nhìn đời bằng nửa con mắt. Ở đây Lý Chân đặt biệt danh cho Bạch Phong Kiệt như thế.

Lời này vừa nói ra khỏi miệng thì cô lập tức bị người phụ tá bên cạnh và Thân Nhã Lợi lườm mình trong nháy mắt. Lý Chân hắng giọng xong vội vàng sửa lại “À không, cũng bốn lần yêu thương rồi sao vẫn chưa có dự tính gì hết vậy?”

Thân Nhã Lợi chẳng hề có phản ứng. Cô chỉ dùng đầu ngón tay giữ lấy lông mi chờ nó định hình “Bởi vì bọn họ cũng không xứng với em chứ sao.”

Lý Chân nặng nề gật đầu tỏ vẻ đồng ý “May là em không có ý định đi tham dự hôn lễ của Bạch nhân lang. Theo chị thấy nhất định chính là một Hồng Môn Yến(2) rồi.”

(2) Hồng Môn Yến: chính là buổi tiệc Hạng Vũ mời Lưu Bang đến để nhắm định tội và giết chết Lưu Bang nhưng không thành.

Đây chính là điều ly kỳ ở thời đại này. Ngay cả đàn ông cũng được gả nhưng còn phụ nữ thì vẫn chưa ai lấy. Hơn nữa ly kỳ chính là, theo cách nhìn của Thân Nhã Lợi thì loại hiện tượng này xảy ra ở trên người mình quả thật cũng là điều hết sức bình thường.

Những ngọn đèn lồng đỏ dần dần được treo cao lên khi hoàng hôn buông xuống soi sáng cả thị trấn cổ.

Ở bên trong ngôi nhà sang trọng có một chiếc bàn thờ nhang đèn lập lờ cạnh cửa sổ. Một cô gái mặc chiếc sườn xám màu xanh lá, trên đầu khoác một tấm lụa nhỏ, tay cầm một chiếc quạt tròn từ từ bước đến gần một dáng vóc cao lớn đang ngắm nhìn hoàng hôn.

Ngón tay của cô nắm chặt chiếc quạt tròn, móng tay sơn màu đỏ sẫm, nhưng vì khẩn trương nên hơi run run “Trước đoàn ngọ là ngày tốt để xuất hành, anh thu dọn ổn thỏa là có thể lên đường. Mừng một tháng

sau em sẽ mượn xe ngựa đuổi theo anh, thuận đường anh hãy ghé mua một ít vải lụa mang biếu Tiểu Lục Tử, muốn mượn danh hấn để giảm thuế cũng phải đưa cho hấn chút ít lãi chứ.”

Nói đến đây, cô dừng lại, nghiêng nghiêng khuôn mặt và đứng thẳng xoay lưng về phía chàng sĩ quan. Sau đó nhẹ nhàng nói tiếp, trong nháy mắt trên đôi lông mi dày thắm đậm lệ nhòa: “Anh đi đi.”

Người đàn ông đứng trong ánh hoàng hôn, ánh nắng chiều khiến chiếc bóng của anh đổ xuống càng sâu. Quân hàm trung tá màu vàng tôn lên vẻ mặt nghiêm nghị khiến người khác kính trọng của anh. Anh nhìn cô nồng nàn, qua một lúc lâu mới chịu mở miệng...

“Cát!”

Đạo diễn Vũ Sâm dứt khoát ném kịch bản sang một bên. Ông ta nhảy ra sau camera, cau mày, xoa xoa cổ nói với nam diễn viên trẻ tuổi “Có phải cậu thật muốn phá hủy cảnh quay cuối này hay không? Cảnh này đã quay đi quay lại bốn buổi tối rồi mà vẫn chưa hoàn tất. Rốt cuộc là cậu muốn quay bao nhiêu lần nữa?”

Thân Nhã Lợi lập tức lấy tấm lụa quấn vào người, khoanh tay ngồi co ro tránh rét. Một đám phụ tá và thợ trang điểm lập tức vây quanh cô. Nào là trang điểm lại, nào là đưa nước, đưa quần áo.

“Đạo diễn, đó là do ông yêu cầu quá cao...” Khuôn mặt nam diễn viên uất ức. Sóng lưng vốn thẳng tắp lại thả lỏng. Khí chất quân nhân cũng lập tức tan thành mây khói.

“Tôi yêu cầu cao? Người phụ nữ cậu yêu nhất ngày mai sẽ phải chết đi, cậu thử xem cậu đang diễn cái quái gì. Có phải vì cô ta chết nên cậu cũng không còn muốn sống nữa cho nên biến thành một xác chết biết thở hay không?”

“Tôi chưa từng yêu đương lần nào, làm sao biết đây phải có tâm trạng thế nào chứ.”

“Chưa từng yêu đương thì tại sao lại kêu Dương chủ tịch của cậu uy hiếp tôi để cho cậu đóng vai này? Hiện tại cả đoàn phim chỉ chờ một mình cậu. Thân thiên hậu đã khóc đến sưng cả mắt rồi. Thời tiết thế này còn để người ta ăn mặc mỏng manh quay phim. Cậu không thấy cô ấy bệnh thì không vui à? Tối nay người ta còn có nhiều lịch trình nữa. Cậu nghĩ cô ấy vẫn muốn xem gương mặt cứng nhắc này của cậu sao?”

Thân Nhã Lợi đang uống nước ở bên kia thiếu chút nữa đã phun ra “Ngài đạo diễn đừng gây thêm oán thù cho tôi. Tôi không sao đâu.” Sau đó chuyển qua nam diễn viên “Cậu đừng tạo áp lực lớn quá ình. Ông ấy luôn như vậy, mềm mại chua ngoa, nhưng trái tim lại mềm yếu, cứ quen dần là được. Không phải còn nữa tiếng sao, đạo diễn cứ từ từ giảng giải cho cậu ấy, xong rồi hấn gọi tôi.”

Điện thoại di động bỗng rung lên.

Cô mở ra nhìn xem lại thấy ba chữ “Bạch Phong Kiệt” đề tiện đang nhấp nháy. Cô cắn một miếng bánh ngọt củ sen hoa quế trên bàn, vừa nhai vừa yên lặng bỏ điện thoại vào trong túi áo khoác.

Điện thoại di động vẫn bắt khuất rung thêm hai ba phút nữa mới chịu ngừng.

Sau đó đối phương vẫn dư thừa tình lực nhấn lại một tin “Nhã Lợi, em nể mặt hôn lễ của anh đi. Nhược Kỳ nói nhất định phải gặp em trong hôn lễ, nếu không cô ấy sẽ không kết hôn với anh. Xin em đó, xin em đó...”

Thân Nhã Lợi thiếu chút nữa bị nghẹn bởi bánh ngọt hoa quế.

Không biết Bạch Phong Kiệt và cô bé kia lên cơn khủng điên gì đây. Quan hệ của bọn họ trước đây cũng chẳng phải yêu đương gì, còn có biết bao nhiêu chuyện đáng xấu hổ xảy ra. Bây giờ anh ta lại còn muốn mình tham dự hôn lễ của anh ta, đây chẳng phải là trò hề sao?

Hắn phải cảm ơn công lực mắng người của Vũ Sâm càng lúc càng tăng. Sau khi ông ta chửi rửa té tát cuối cùng cậu diễn viên kia cũng làm được vẻ mặt đau khổ bị đè nén, vừa may để “Quân Phiệt Bắc Dương” thuận lợi hoàn thành.

Chỉ có điều Thân Nhã Lợi không giống những người khác có thể ở lại ăn mừng đóng máy trong đoàn phim. Cô chỉ cười vui vẻ và nói vài câu với mọi người rồi được một nhóm hộ tống rời khỏi phim trường.

Bảy rưỡi có cuộc phỏng vấn “Lắng nghe tiếng lòng”. Chín giờ tham gia dạ hội từ thiện. Mười một giờ phải chạy đến một phim trường khác để quay suốt đêm. Hành trình ngày hôm sau cũng dày đặc như hôm nay vậy. Không có thời gian để ngủ, chỉ có thể nghỉ ngơi vào khoảng hở giữa lúc di chuyển.

Cuộc sống bận rộn này đã không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu năm.

Không chỉ có lịch quay phim, rồi phải tuyên truyền phim mới, tiếp theo là trả lời phỏng vấn, tham gia nhiều loại hoạt động. Còn phải phát triển những mối quan hệ xã hội, dốc hết sức để ngăn chặn và làm sáng tỏ những tin tức sai lệch.

Tuy cực khổ nhưng cảm giác thành tựu của công việc mang đến cũng có thể triệt tiêu hết áp lực cường độ cao này.

Gần đây tâm trạng của cô đã khá hơn nhiều. Có lẽ bởi vì hai người bạn thân của cô sắp sửa kết hôn. Biết hai người kia cũng là kẻ cuồng công việc giống như cô, nên chuyện kết hôn hay không thật ra cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn. Nhưng kết hôn vẫn là một việc quan trọng. Vì sau khi hoàn thành thì cuộc đời mình sẽ bước lên một cung bậc khác. Từ nay về sau người thân của mình ngoại trừ cha mẹ ra lại có thêm một người.

Sau khi ngồi vào xe, Thân Nhã Lợi vội vàng gặm sandwich, đồng thời mở thiệp mời ra xem thử. Thiển Thần và Bách Xuyên kết hôn vào ngày 20 tháng 11, chỉ lệch với ngày kia một ngày. Việc này xem như là một sự trùng hợp đi. Tình cảm cô mất đi có thể dùng kết cuộc viên mãn của bạn thân để bù lại.

Mặt trời hoàn toàn lặn xuống phía chân trời. Hai hàng cây cổ thụ dọc theo thành phố rũ rượi xơ xác. Bóng chiều nhá nhem dần dần tối xuống, tựa như chiếc bóng của người khổng lồ Titan phủ xuống che lại thế giới phồn hoa cuộn cuộn chuyển động dưới chân.

Tấm poster quảng cáo vĩ đại trên tầng thượng trung tâm thương mại Victoria đã được đèn chiếu sáng từ lâu. Nó luôn nhắc nhở mọi người từng giờ từng phút không thể bị xem thường vị thiên hậu siêu cấp trên đó. Cô ta luôn luôn được bao quanh bởi ánh hào quang sáng chói rực rỡ.

Các du khách đi đi lại lại trên đường, vừa chụp hình lưu niệm cũng đồng thời ngắm nhìn siêu sao đang ăn vận kiểu quần áo thịnh hành gì trên poster. Những năm gần đây, người trẻ tuổi vì tương lai và lý tưởng di cư đến thành phố này rất nhiều, thỉnh thoảng họ cũng sẽ nhìn lên xem tấm poster đang quảng cáo gì.

Được đưa lên thế giới trên cao này quá lâu khiến cô cũng quên mất thật ra mình và những người đang đi trên đường này chẳng có gì khác nhau.

Đám mây ngũ sắc của thành phố chiếu qua cửa sổ xe. Những cao ốc và dòng xe cộ nhanh chóng lướt qua chỉ để lại những chiếc bóng chiếu nghiêng vào gương mặt Thân Nhã Lợi. Cô tựa vào cửa sổ xe và nhanh chóng ngủ thiếp đi. Nhưng có lẽ vì ngày đó sắp đến nên cô lại mơ thấy một bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Tất cả đều giống như trở về thời kỳ đại học. Khi ấy cô đang nghiên cứu ngành kiến trúc, kêu gào muốn trở thành một nhà kiến trúc sư nổi tiếng. Cô ngồi trong góc thư viện, vừa ăn khoai tây vừa xem sách chuyên ngành. Còn bị mấy chị em cùng khoa cười nhạo “Đã vào đại học rồi mà vẫn còn nhiệt tình yêu thích chuyên ngành cơ đấy.” Nhưng cô không buồn để ý, còn không biết xấu hổ làm dầu mỡ bôi bẩn cả cuốn sách.

Thông thường chúng ta cho rằng khi mình dừng bước thì tất cả mọi chuyện cũng sẽ không có gì thay đổi, sẽ có thể giữ được người chúng ta yêu quý và hồi ức ình. Nhưng thực tế không phải như vậy. Chỉ có chết mới không có gì thay đổi. Tính mệnh giống như một dòng sông dài không ngừng trôi đi. Cho dù là ở trong giấc mộng sâu thẳm cũng không thể dừng bước chân lại.

Có lẽ là đã qua quá nhiều năm, cô chờ rồi lại chờ, chờ rồi lại chờ, chờ đến cuối cùng cho dù chỉ là trong giấc mộng, cô vẫn hi vọng mình có thể chờ được điều gì đó trong thế giới hư ảo này. Chỉ là một hình ảnh đen trắng không có tiếng cũng được, chỉ là một bóng lưng cũng tốt. Xin cho cô lại được nhìn thấy anh.

Trong mơ cô vẫn ngẩng mặt nhìn trời, tóc cột đuôi ngựa. Vẫn ngồi ở một góc khuất trong thư viện cô đơn xem sách và ngẩng đầu nhìn học sinh tới lui. Đáng tiếc là người diễn viên chính trong giấc mộng cũ cũng không xuất hiện lại một lần.

Nhưng xe cộ xóc nảy khiến Thân Nhã Lợi va đầu vào cửa kính, sau đó tỉnh khỏi giấc mơ. Cô lắc lắc đầu, phát hiện phía trước đã kẹt xe. Sau đó vỗ mặt mình cho tỉnh táo, nói với người đại diện ngồi ở phía trước “Lắm ơi, chúng ta đến đâu rồi? Trễ giờ chưa?”

“Không có chuyện gì, ở đây kẹt không lâu, em ngủ tiếp chút nữa đi.”

“Ừ, được.”

Thân Nhã Lợi lại ngả lưng tựa vào ghế ngồi lần nữa. Vừa định chợp mắt lại thấy phía bên phải cửa sổ có hai bóng người đang ngồi trong một chiếc xe khác. Gần phía cô là một cô gái xinh đẹp còn trẻ, bên phải cô ta là một người đàn ông.

Ngoài cửa sổ mưa bay lất phất, giọt mưa giống như những viên kim cương lấp lánh, không ngớt rơi lên cửa sổ xe rồi chậm rãi chảy xuống. Anh ta ngồi ở nơi khuất bóng, không thấy rõ ngoại hình. Anh ta nói vài câu với cô gái rồi lại quay đầu nhìn ra bên ngoài. Mái tóc che lại đôi mắt hơi to, chỉ lộ ra sống mũi thanh tú xinh đẹp.

Ngay cả khả năng chớp mắt của Thân Nhã Lợi cũng biến mất. Cô giống như một con búp bê bị lấy mất pin cứ ngồi yên chẳng hề cử động chỉ theo dõi anh ta. Một hồi lâu cô mới kịp phản ứng, vội vàng bối rối xoay cửa sổ xe xuống. Cơn gió lạnh ulla vào như cắt, những hạt mưa cũng thuận thế rớt lên mặt cô. Nhưng cô vẫn không thấy rõ, nước mưa như cứ muốn đùa dai che mờ đi nửa khuôn mặt của người kia.

Thời gian trôi qua quá nhanh. Giao thông phía trước đã nhanh chóng được khai thông. Dòng xe lại chuyển động một lần nữa.

Người đàn ông ngồi trong xe như đã muộn giờ, anh ta đẩy cửa xe bước xuống lách qua dòng xe cộ đi thẳng về hướng trạm xe điện ngầm, chỉ để lại một bóng lưng cao gầy.

“Ngừng, ngừng xe.” Thân Nhã Lợi vỗ vỗ lên lưng ghế tài xế.

“Cô Thân, ở đây không cho dừng xe, việc này...” Tài xế hơi khó xử khẽ liếc nhìn A Lãm.

A Lãm cũng hơi khó hiểu “Sao vậy Nhã Lợi?”

“Ngừng xe đi!”

Ngoài miệng tuy kêu ngừng lại, nhưng cô đã đeo mắt kính và mũ lên. Sau đó mở cửa xe chạy ra ngoài. Thậm chí xông thẳng qua đèn đỏ, vọt về hướng trạm xe điện ngầm.

“Nhã Lợi, em đang làm gì vậy, quay lại đây! Nơi này là đường đi bộ, sao em...” A Lãm kéo cửa sổ xuống kêu to. Nhưng bóng dáng của Thân Nhã Lợi đã mất hút.

Thành phố này rất đông dân. Rõ ràng đã đuổi theo ngay tức khắc, rõ ràng đã thấy được anh ta. Nhưng khi vào trạm xe điện lại chỉ nhìn thấy những khuôn mặt xa lạ. Cô thoáng nhìn qua đám người nhấp nhô, thấy dấu vết nước mưa đọng trên đất, nhưng lại không nhìn thấy một gương mặt tương tự người kia.

Hiện tại cô vẫn nhớ được lúc ở trung học cũng đổ xuống một cơn mưa thế này. Cô đã vui mừng vì lẽ gặp được anh, anh giận đến mức chẳng thèm nói câu nào với cô, cũng không quay đầu lại đi thẳng vào bên trong trạm xe điện. Bỏ cô lại một mình ở trạm xe tự suy ngẫm lỗi lầm. Lúc ấy cô đã khóc thật lâu, cuối cùng anh vẫn kiên trì quay lại, kéo cái người khóc lóc xấu hổ bị mọi người vây xem vội vã bỏ đi.

Có lẽ thời gian trôi qua quá nhanh nên giới hạn giữa ký ức và thực tế cũng sẽ càng ngày càng mờ hồ. Ký ức khiến cho cô nảy sinh ảo giác, khiến cô cho rằng một ngày nào đó anh sẽ quay về lau đôi mắt khóc đến sưng đỏ của cô.

Từ chỗ bán vé chạy đến đường ray, lại từ đường ray chạy trở về trạm xe điện ngầm nhưng vẫn không tìm thấy được. Lúc này cô mới chậm chạp dùng tay áo lau nước mưa trên mặt đi. Mà bết bát hơn chính là nhanh chóng có người khê cất lời phía sau cô “Cô là.. Thân Nhã Lợi sao?”

Cô sửng sốt. Cuối cùng biển người đã vây xung quanh cô, vô số người cầm giấy bút xin chữ ký của cô. Điện thoại không ngừng vang lên tiếng tách tách chụp ảnh, đèn flash sáng loáng lần lượt chớp lên trên mặt cô.

Cho đến giờ phút này, cuối cùng cô mới chịu trở về thực tế thoát ra khỏi ảo tưởng của câu chuyện cổ tích. Sao cô vẫn còn ngốc nghếch cảm giác rằng mình quay trở về thời trung học vì đi lạc nên khóc trong trạm xe điện ngầm thế kia? Thật ra thì ngoại trừ yêu cầu của việc quay phim thì khóc chính là chuyện lãng phí thời gian. Cô của bây giờ dù đối mặt với việc khó khăn hơn nữa cũng chỉ giữ vững lý trí và tỉnh táo để giải quyết vấn đề với tốc độ nhanh nhất.

Thực tế là như vậy. Vẫn là thành phố của nhiều năm về trước, vẫn là cơn mưa lạnh lẽo của nhiều năm về trước. Nhưng cô đã không còn sụt sùi và cũng không còn anh nữa.

Lúc này Thân Nhã Lợi mới kịp phản ứng, cô vừa run sợ bấm điện thoại, vừa tháo mắt kính xuống: “Ồi mọi người thật quá cừ, tôi chỉ ra ngoài tản bộ mà cũng bị mọi người bắt được. Đến đây nào, ai muốn chụp ảnh và ký tên vui lòng xếp hàng... Alo, A Lãm, tôi đang bị lạc đường ở trạm xe điện ngầm, anh đến nhanh lên.... Mọi người xin đừng chen lấn, tôi sắp bị xô ngã rồi, mọi người...”

Bởi vì cô thẳng thắn tiếp nhận ký tên và chụp ảnh chung nên quần chúng xung quanh càng phản ứng nhiệt liệt:

“Thân Nhã Lợi tôi là fan hâm mộ phim của cô, cho tôi xin chữ ký đi!”

“Ồi, chị Nhã Lợi, từ lúc trung học em đã là fan của chị! Gần đây xem ”Tử Đồ” thấy chị thật đẹp, em thích chị lắm!”

.....

.....

Thân Nhã Lợi xử lý chuyện này không tệ lắm cho nên sau đó A Lãm không có làm mặt ngẫu với cô, nhưng đe dọa thì không ít. Thân Nhã Lợi âm thầm lau mồ hôi lạnh. Cô lơ hẩn hôn lễ khoa trương của Bạch Phong Kiệt, hoàn thành công việc mấy ngày một cách hoàn mỹ. Sau đó chọn quà cho hai người bạn thân và chạy thẳng đến hôn lễ của Thiển Thần và Bách Xuyên.

Buổi sáng thứ bảy, nhà thờ trắng như tuyết đứng sừng sững ở trên bãi cỏ vùng ngoại ô. Tiếng chuông mười hai giờ vang vọng cả trời cao. Thân Nhã Lợi, Lý Chân và Khư Tiệp đều là những ngôi sao nữ nổi tiếng nhất thời đại đã tụ họp lại với nhau từ sớm.

Gần như vừa mới bấm số điện thoại của Thiển Thần thì anh ta đã xuất hiện ở cửa nhà thờ. Sau đó cúp điện thoại sai bước về phía Thân Nhã Lợi. Thiển Thần mặc một bộ vest trắng, ngay cả giày da và nơ cổ cũng một màu trắng tinh. Duy chỉ có trước ngực mang đóa hoa Lavender là màu tím.

“Chị Nhất.” Anh ta vẫy vẫy tay với cô từ phía xa.

Thân Nhã Lợi là nữ nghệ sĩ số một dưới trướng của tập đoàn Hoàng Thiên. Cho nên mọi người trong công ty đều gọi cô như vậy. Tuy Thiển Thần đã rời khỏi Hoàng Thiên mở công ty riêng nhưng vẫn không bỏ được thói quen của mình.

“Tiểu Thiển.”

Thân Nhã Lợi xách váy chạy đến thật nhanh, trực tiếp ôm chặt lấy anh ta “Tiểu Thiển, em đẹp trai quá rồi. Em mặc đồ màu trắng tuyệt ghê. Chị không thể tin được em và Bách Xuyên sẽ kết hôn đó!”

Lời mở đầu quá mức mãnh liệt khiến cho bọn Lý Chân phía sau run rẩy cả người giống như ăn nhầm một miếng thịt mỡ vậy.

“Đúng vậy đó, em cũng cảm thấy thật thần kỳ. Trước kia cho đến bây giờ em vẫn chưa từng nghĩ đến vấn đề này...” Thiển Thần gãi gãi đầu cười hơi ngượng ngùng “Thật ra thì cũng hơi ngại.”

“A Thần, đừng xấu hổ. Đây là quà mà ba người bọn chị tặng em.” Lý Chân trao một cái hộp màu trắng được gói cẩn thận cho Thiển Thần.

“Cám ơn.” Thiển Thần cúi đầu nhìn xuống món quà “Trong đây là...”

“Đừng, ngàn lần đừng mở ở đây, về nhà hẳn mở nhé.” Khư Tiệp vội vàng ngăn cản.

Từ phía xa, Bách thiên vương cũng đã đi ra. Bách Xuyên cũng mặc bộ đồ trắng, trước ngực cũng cài hoa Lavender tím, chiều cao hơi nhỉnh hơn Thiển Thần. Anh ta bước xuống khỏi bậc thang, nổi bật trong đám người, cười lộ ra hai hàm răng trắng. Bên tai phải có hai chiếc hoa tai tỏa sáng lấp lánh, phong độ nhẹ nhàng như quý ông Anh Quốc.

“Nhã Lợi, thật vui vì em đến sớm thế này. Còn có Lý Chân, Khưu Tiệp, mọi người nhanh vào chỗ đi.”

Đẹp trai đúng là đẹp trai, anh ta chỉ cười khẽ thôi cũng khiến cho Lý Chân và Khưu Tiệp bên cạnh mềm như cọng bún “Được...”

Thân Nhã Lợi ném cho hai người bọn họ một ánh mắt “hai người thật không có tiền đồ”. Sau đó kéo tay Thiển Thần cùng bọn họ đi vào nhà thờ.

Chân trước vừa bước vào cánh cổng lớn của nhà thờ, Khưu Tiệp đã giao máy cho phụ tá rồi lôi Thiển Thần đi chụp hình. Lý Chân không cam lòng bị bỏ rơi phía sau nên cũng vội vàng bước đến đứng bên kia của Thiển Thần. Thân Nhã Lợi vốn cũng muốn đi đến nhưng lại bị Bách Xuyên gọi lại:

“Nhã Lợi anh có chuyện muốn nói với em một chút.”

“Sao vậy?”

Bách Xuyên kéo cô sang một bên nói nhỏ “Công ty mới đầu tư một bộ phim, anh đã xem qua kịch bản. Theo trực giác của anh thấy phim này muốn đoạt giải thưởng rất dễ dàng. Không biết em có hứng thú muốn thử vai không?”

Bách Xuyên là nam nghệ sĩ số một của tập đoàn Hoàng Thiên. Chỉ có điều khác với Thân Nhã Lợi chính là thân phận của anh ta không đơn giản chỉ là nghệ sĩ, mà còn là cổ đông và nhà sản xuất của Hoàng Thiên. Hơn nữa, chỉ cần đóng phim của anh ta thì việc đoạt giải thưởng là chuyện dễ dàng. Chuyện này khác biệt rất lớn với danh hiệu ảnh hậu lần thứ năm của Thân Nhã Lợi.

Quá trình vào nghề của Thân Nhã Lợi có thể nói là rất may mắn. Sau khi cô đoạt giải nhất cuộc thi sắc đẹp thì lập tức được đạo diễn nhìn trúng. Rồi ký hợp đồng với tập đoàn Hoàng Thiên, cô đóng vai một cô gái mù ngây thơ trong sáng của một bộ phim điện ảnh xã hội đen với dàn diễn viên toàn là siêu sao. Từ đó trở thành một cú hích chính thức bước vào giới giải trí.

Đáng tiếc là từ đó về sau vận may không được tốt lắm.

Tuy rất ít tai tiếng những vẫn bị quy chụp là cái mác là “Bình hoa”, “Độc được phòng bán vé” cho đến khi đạt được danh hiệu ảnh hậu Kim Tượng mới được coi như thuộc hàng diễn viên nổi tiếng có thực lực.

Bởi vì không dễ dàng gì mới đoạt được giải thưởng, nên khi cô nhận giải Kim Tượng đã khóc nức nở và nói chuyện rối loạn không hề có logic. Thậm chí cô còn thốt lên một câu “Tôi cảm thấy vô cùng xin lỗi những diễn viên được đề cử khác. Nhưng đã năm lần rồi cũng phải luân phiên đến tôi chứ.” Lúc ấy toàn hội trường cười phá lên, đến bây giờ truyền hình vẫn còn lưu truyền phổ biến câu nói đó.

Khi nhìn thấy dáng vẻ thần bí của Bách Xuyên, cô còn tưởng rằng anh ta muốn giải thích về chuyện có liên quan đến Thiển Thần. Kết quả là chỉ nói về công việc. Thân Nhã Lợi nhịn cười không được nữa “Bách thiên vương, cái bệnh cuồng việc của anh vẫn không sửa được. Hôm nay là ngày anh kết hôn đó, thư thái chút có được không?”

Thật ra thì đối với cô việc “có thể đạt giải thưởng” quả thật chính là hấp dẫn lớn nhất. Dù sao từ khi đạt giải ảnh hậu cô cũng đã nhận được rất nhiều lời mời nhưng cũng không đạt được thêm giải thưởng nào nữa.

“Thật ra thử vai cũng chỉ là trình tự. Nhà sản xuất phim và nhà tài trợ rất thích em. Họ nói nữ chính nhất định phải mời em nên anh mới đặc biệt đến hỏi em đây.”

Thân Nhã Lợi khoanh tay nói vô cùng nghiêm túc “Không biết là nhà chế tác thần thánh nào lại phiên đến Bách thiên vương đích thân đến mời người vậy chứ?”

Bách Xuyên cười cười hoàn toàn bỏ qua lời của cô “Ngày mai thứ hai em đến công ty một chuyến đi. Không phải lo lắng đến mấy hợp đồng khác, anh giúp em từ chối rồi.”

“Được, vậy thì thứ hai...” Thân Nhã Lợi hơi sững sốt, thiếu chút nữa gào lên “Anh, anh, anh, anh ... từ chối mấy hợp đồng khác của em!”

“Bởi vì bộ phim này phải quay tại Tây Ban Nha. Những hợp đồng đóng phim kia nhất định em sẽ không có thời gian để tham gia.”

“Chỉ có một tháng thôi mà, khi về em vẫn có thể tiếp tục quay.”

“Lo dốc lòng đóng bộ này đi. Thay vì như con ruồi bay từ phim này đến phim kia, chi bằng chuyên tâm đóng ột phim thật tốt.” Bách Xuyên nhìn ra cửa xem xét “Ồ đây có nhiều người quá, khi về chúng ta bàn bạc sau.”

“Đợi tí, Bách Xuyên...”

Lúc này Thiển Thần và hai người đẹp bên cạnh chụp được mười mấy tấm hình. Một loạt đều là những tấm cười khoe cả hàm răng trắng tinh nhìn rất tuần tú và cũng rất hài hước. Nhìn thấy Bách Xuyên kéo Thiển Thần đi, Thân Nhã Lợi mặt mỗi giờ tay ra với Bách Xuyên “Đừng tùy tiện... ra quyết định... thay người khác mà...”

Tuy nhà thờ tổ chức hôn lễ lần này không phải lớn nhất nhưng lại là nơi được trang hoàng long trọng nhất. Cách trang trí bên trong đều bắt chước theo phong cách nhà thờ St. Martin In The Fields của thủ đô Luân Đôn, nước Anh. Trần nhà thờ được xây dựng theo hình vòm, phía trên trần được chạm trổ rất nhiều thiên sứ, áng mây, vỏ sò, đức mẹ Maria và con tàu Noah. Và hàng dọc đèn chùm dài hơn mười thước được treo hai bên chỗ ngồi khiến cho cả nhà thờ đều biến thành một màu vàng hoa lệ. Những cột trụ xây dựng theo phong cách cổ điển đỡ lấy trần vòm. Cuối dãy là chiếc giá có cắm những ngọn nến lung linh khiến cho những song cửa sổ uốn lượn giống như những đôi mắt của các vị thần nhìn về phía thiên đường.

Thành viên của đội thánh ca đang chạy về chỗ ngồi, chiếc đàn dương cầm phía sau đài đang đàn một bản nhạc thử âm. Người bên trong nhà thờ từ từ đông lên, cảnh tượng giống như một bản vẽ kiến trúc sắp hoàn thành.

Có một người đàn ông đang ngồi tại một nơi cách đội thánh ca không xa. Tóc và đồ vest đều là màu đen, áo sơ mi màu đỏ sẫm, như một “cây tường vi máu” nở rộ trong đêm. Ngược lại càng tôn lên làn da trắng muốt nơi gáy của anh. Bả vai rộng khiến tư thế đang ngồi của anh rất đẹp. Trên đầu gối anh đặt một xấp tài liệu thật dày, tay cầm bút máy tựa như đang vẽ tranh lên đó.

Những người khách khác đều trò chuyện vui vẻ, chỉ có mình anh ngồi an tĩnh trong góc. Thế nhưng lại gây sự chú ý cho Thân Nhã Lợi. Cho nên cô mới có thể tìm được cảm giác quen thuộc từ bóng lưng của anh.

Người đàn ông thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn song cửa sổ uốn lượn, chỉ thay đổi một góc mười lăm độ nhưng cũng khiến cô hoàn toàn không thể nghe thấy bất kỳ ai nói gì nữa.

Tất cả tạp âm xung quanh đều bị tiếng tim đập lấn át.

Sau đó, cô thấy anh đứng lên, đi ra phía cửa sau của nhà thờ – Bên kia là nơi khách khứa chờ uống rượu.

Thân Nhã Lợi đi vòng qua đám người, bối rối theo sát anh đi ra ngoài. Nhưng bởi vì đôi giày cao gót mới nên vừa đi ra cửa sau, khi bước trên bậc thang đã làm chân cô bị sái. Đau đớn khiến cô phải đứng yên tại chỗ và lập tức bắt lấy mắt cá chân của mình.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa thì một đôi nam nữ đã chắn tầm mắt của cô. Người nam mặc một bộ đồ vest màu champagne tỏa sáng, mái tóc màu cà phê theo kiểu British của Beckham. Người phụ nữ có mái tóc xoắn ngang vai, mặc chiếc váy kim sa màu tím lấp lánh, trên tay cầm một ly rượu đỏ đang mỉm cười nhìn cô.

Cô không biết người phụ nữ này, nhưng cô nhận ra được Bạch Phong Kiệt. Cho nên cô đoán đây chính là Nhược Kỳ - người vợ mới cưới của anh ta.

Thật ra bọn họ xuất hiện tại đây cũng không có gì bất ngờ. Dù sao cha của Bạch Phong Kiệt cũng hô mưa gọi gió trong giới giải trí và có hợp tác với Bách Xuyên vài lần. Chỉ có điều lúc trước Thân Nhã Lợi cho rằng Bạch Phong Kiệt kết hôn xong sẽ lập tức đi hưởng tuần trăng mật và sẽ không tham gia buổi hôn lễ đồng tính luyến ái nhỏ nhoi này. Nên cô cũng không chuẩn bị tinh thần chạm mặt với bọn họ.

Thân Nhã Lợi suy nghĩ một chút lại đứng thẳng người, nói rất lịch sự “Bạch Phong Kiệt đã lâu không gặp.”

Tuy chia tay cũng nhiều năm, nhưng cho tới bây giờ cô chưa hề kêu đầy đủ họ tên của anh ta. Cho nên khi nghe thấy cô gọi mình như thế thì Bạch Phong Kiệt hơi ngơ ngác.

Anh ta chưa kịp đáp lại thì người bên cạnh đã nở nụ cười rục rờ “Thân thiên hậu, không nghĩ đến có thể gặp được chị ở đây. Quả nhiên chị là ngôi sao lớn nên người thật ở ngoài cũng vô cùng xinh đẹp như em nghĩ vậy.”

Tuy hành động không có vấn đề gì nhưng Thân Nhã Lợi vẫn cảm thấy trong giọng nói của đối phương có hơi ác ý. Cô cười hào phóng “Chúc mừng tân hôn của hai người.”

Bạch Phong Kiệt muốn nói nhưng lại thôi. Cuối cùng cũng chỉ nói khẽ “Cảm ơn em, Nhã Lợi.”

Nhược Kỳ liếc Bạch Phong Kiệt, đôi mắt to ánh lên vẻ sâu xa. Giọng nói của Nhược Kỳ cũng nhỏ nhẹ nũng nịu, ngay cả Lâm Chí Linh nghe thấy cũng phải tự ti: “Anh đừng giả vờ ra vẻ như chính nhân quân tử. Trên thực tế em nghe nói trước đây anh rất tệ hại. À, đúng rồi, em cảm thấy đây cũng là công lao của chị Nhã Lợi. Cảm ơn năm đó chị Nhã Lợi đã dùng tuổi thanh xuân xinh đẹp quý giá bao dung cho những việc quá quắt của chồng em.”

Quả nhiên là dự cảm không sai. Lúc ấy Bạch Phong Kiệt nói cô phải đến hôn lễ của bọn họ, có lẽ Nhược Kỳ đã chuẩn bị xong việc gây hấn với mình. Chỉ có điều đây là hôn lễ của Tiểu Thiển, Thân Nhã Lợi cũng muốn dĩ hòa vi quý nên nói nhường:

“Nhược Kỳ, mấy chuyện cô nói đều là quá khứ rồi.”

Nụ cười vẫn nở trên gương mặt của Nhược Kỳ, nhưng đôi mắt to đã bán đứng cảm xúc của cô ta “Chỉ có điều em vẫn rất có hứng thú tò mò về những bí mật nhỏ của chồng mình trước đây. Không biết chị Nhã Lợi có thể nể mặt tiết lộ cho em biết một chút hay không?”

“Tối nay nói sau, bạn tôi vẫn còn đang...”

Vốn định từ chối nhưng Bạch Phong Kiệt đã nhẹ nhàng thoái thác “Đi đi, anh ở chỗ này chờ hai người.”

Phản ứng này thật quá không bình thường. Trước kia anh ta mà nghe những việc thế này thì sẽ nói bốc đồng “Ồ, các người có cần phải thế không. Không được, anh không đồng ý.”

Chỉ có điều tuy anh ta hèn hạ vô sỉ nhưng cô cũng cảm thấy mình thiếu anh ta không ít tình cảm. Buổi tối sau khi bọn họ chia tay một tháng, anh ta đã ôm cô khóc lớn giống như một đứa bé, cũng khiến lòng cô cảm thấy ngượng – Dù sao anh ta cũng thật sự yêu cô.

“Được, bọn tôi đành phải nói xấu anh vậy.”

Thân Nhã Lợi dừng cảm ôm lấy thân thể gầy như que củi của Nhược Kỳ, kéo cô ta đến chỗ khác. Nhược Kỳ dừng lại bên xe đẩy rượu đỏ, cầm lấy một ly đưa cho Thân Nhã Lợi “Chị Nhã Lợi, thật ra em vẫn tò mò tại sao chị lại không đến tham dự hôn lễ của chúng em?”

“Hôm đó lịch của tôi kín hết, không thể từ chối một cái nào cả. Thật xin lỗi.” Thân Nhã Lợi vỗ vỗ vai của Nhược Kỳ “Yên tâm, đến khi đám cưới vàng đám cưới bạc của hai người tôi nhất định sẽ đi.”

“Thật vậy sao?” Nhược Kỳ thấp hơn cô nửa cái đầu, đôi mắt mở to như chú nai con khiến người khác yêu mến “Chẳng lẽ không phải bởi vì chị cảm thấy mất thể diện khi đối mặt với người vợ chính thức của anh ấy sao? Dù sao trước kia chị cũng từng được chồng tôi bao nuôi đúng không?”

Hoàn toàn không nghĩ đến Nhược Kỳ lại nói trắng ra như thế. Thân Nhã Lợi trong nhất thời cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Gương mặt Nhược Kỳ vẫn nở nụ cười, nhưng khi nói chuyện cô ta đã nghiêng răng thật chặt lộ hẳn ra ngoài. Vậy mà tiếng nói của cô ta vẫn nhẹ nhàng êm ái:

“Cô là một con đàn bà đề tiện không biết xấu hổ, bị bao nuôi mà còn giả tạo làm thiên hậu. Còn vợ như đoá hoa sen trắng hạng nhất trong giới giải trí gì chứ. Khốn kiếp, rõ ràng toàn bộ thể diện này đều bị mù rồi.”

Thân Nhã Lợi giật mình nhìn Nhược Kỳ. Đường lúc suy nghĩ trả lời thế nào thì Nhược Kỳ đã nhẹ đưng đổ nửa ly rượu trong tay cô. Sau đó lấy ly rượu của mình tự xối vào mặt.

“Cô làm gì vậy?” Thân Nhã Lợi nhìn Nhược Kỳ cảnh giác.

“A a a a !!”

Một tiếng kêu xé rách tim gan nhưng vẫn được khổng chế trong âm hưởng điềm đạm đáng yêu. Nhược Kỳ ôm lấy hai cánh tay mình thật chặt run rẩy không thôi “Chị Nhã Lợi, chị làm gì vậy chứ? Sao chị lại đối xử với em như vậy...”

Trong nháy mắt tiếng kêu của Nhược Kỳ đã kéo tất cả khách khứa đến đây vây xem. Ngay cả Lý Chân và Khuê Tiệp vừa ra cửa cũng chạy đến. Bạch Phong Kiệt là kẻ đầu tiên chạy đến bên cạnh hai người: “Chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thân Nhã Lợi trở mắt nhìn Nhược Kỳ đang cố ôm lấy thân mình, hai tay run run tựa vào người Bạch Phong Kiệt “Phong Kiệt, em, em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Em chỉ vừa mới hỏi một câu ”trước kia Phong Kiệt thích ăn gì” thì chị ấy đã, chị ấy đã...” Cô ta chỉ chỉ vào ly rượu đỏ trong tay Thân Nhã Lợi. Nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt, cũng không gào thét nữa, nhìn qua lại thấy cô ta càng ra vẻ đáng thương.

Bạch Phong Kiệt ôm lấy Nhược Kỳ khóc đến run rẩy, vừa dỗ dành vừa khích lệ rất lâu. Sau đó ngẩng đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua Thân Nhã Lợi “Nhã Lợi, em khiến anh quá thất vọng.”

Trong đám người vây xem ai cũng biết được ít nhiều chuyện trước đây của Thân Nhã Lợi và Bạch Phong Kiệt. Dù sao ban đầu hành động đeo đuổi cô của Bạch Phong Kiệt cũng khiến dư luận xôn xao. Nhưng xét gia thế của Bạch Phong Kiệt và địa vị của tập đoàn Hoàng Thiên phía sau lưng của Thân Nhã Lợi, nên ngoại trừ một ít tin đồn thì cũng không ai thật sự dám nói ra. Lúc này mọi người đang nhìn bọn họ cũng hiểu được tình huống gì. Đa số đều quan tâm vây lấy Nhược Kỳ, đồng thời nhìn Thân Nhã Lợi với ánh mắt hơi khinh thường.

Sự đổ kỵ của phụ nữ chính là như vậy sao. Bây giờ rất hối hận phải không? Nhưng mà ai bảo cô xuất đầu lộ diện chứ. Đàn ông đều không thích phụ nữ quá mạnh mẽ và quá lộ liễu. Lại còn ở trong hôn lễ của người khác ức hiếp vợ của bạn trai trước, thật quá thấp kém mà.

Khuê Tiệp và Lý Chân hiểu rất rõ tính tình của Thân Nhã Lợi, biết chắc rằng cô sẽ không bao giờ làm chuyện thế này. Lý Chân lạnh lẽ nói nhỏ vào tai Nhã Lợi “Thôi đi, nhịn đi cho đỡ phiền. Trong cái vòng lẩn quẩn này không thiếu oan ức. Vấn đề là bây giờ em có nói gì cũng vô dụng.”

“Em không có hắt rượu vào cô ta.” Thân Nhã Lợi khoanh tay cau mày nói.

“Nhã Lợi, cậu chẳng cần nói gì cả, bọn mình đều biết hết.” Khuê Tiệp cũng cúi đầu khẽ thở dài “Có phải cậu đang rất nhớ đến Hi Thành hay không?”

Hi Thành. Đột nhiên Thân Nhã Lợi mở to hai mắt khi nghe thấy hai chữ này. Trái tim đang đập như dừng lại.

Lý Chân nói lớn tiếng “Khuê Tiệp, em đang nói vớ vẩn gì vậy? Hiện tại Nhã Lợi đã rất khó chịu rồi, em còn muốn châm dầu vào lửa phải hay không?”

“Em có châm dầu vào lửa đâu. Chẳng lẽ chị muốn Nhã Lợi quên mất Cố Hi Thành, muốn trong đầu cô ấy toàn là cái tên cặn bã Bạch Phong Kiệt kia sao?”

“Lúc này đừng nhắc đến.”

Vốn là nghĩ mình thiếu nợ tình cảm của Bạch Phong Kiệt, thế nên cũng định thôi. Nhưng vừa nghe thấy tên Hi Thành thì nơi yếu đuối nhất trong tận đáy lòng lại như vừa bị một con dao đâm xuống thật mạnh.

Vâng, quả thật cô thiếu Bạch Phong Kiệt tình cảm. Nhưng cô thiếu Cố Hi Thành thì là cả cuộc đời. Thế nhưng cô đã không còn bất cứ cơ hội nào có thể bù đắp lại cho anh. Tuy trời đang mưa, nhìn thấy một hình bóng tương tự anh ở trong hôn lễ, cô cũng chỉ có thể mang ảo giác này coi như sự thật để dỗ dành mình. Hiện tại chuyện duy nhất cô có thể làm chính là phải tự bảo vệ mình thật tốt như anh vẫn còn đây.

Thân Nhã Lợi hít vào thật sâu, sau đó bưng ly rượu đẩy đám người ra, đi đến trước mặt Bạch Phong Kiệt và Nhược Kỳ.

Nhược Kỳ vẫn khóc lóc yếu đuối khiến người bên cạnh không ngừng dỗ dành cô ta như công chúa.

Nhìn thấy trong mắt của Nhược Kỳ nhanh chóng có một nụ cười đắc ý, Thân Nhã Lợi đến nâng người cô ta dậy nói dịu dàng “Để tôi xem.”

Thân Nhã Lợi nhẹ nhàng liếm đi một ít rượu dính trên cằm của cô ta, sau đó nói thản nhiên “Mouton Rothschild”

Nhược Kỳ hoàn toàn nghe không hiểu cô đang nói gì, chỉ là nhìn cô vô cùng khó hiểu.

Cô lấy ly rượu của Bạch Phong Kiệt mang đến cho Nhược Kỳ, lại nhấm nháp thưởng thức một chút “Mới vừa rồi rượu của cô uống và rượu trên đầu cô đều là Mouton Rothschild của Pháp.” Sau đó lắc lắc ly rượu đỏ trong tay mình rồi chỉ về hướng xe đẩy rượu “Của tôi là Burgundy. Cả bàn đó đều là Burgundy.”

Trong nháy mắt, mặt của Nhược Kỳ trở nên tái nhợt. Tất cả mọi người cũng lộ ra ánh mắt ngạc nhiên. Sau đó ánh mắt của họ lại lúng túng chuyển sang Bạch Phong Kiệt và Nhược Kỳ.

“Đóng kịch trước mặt diễn viên chuyên nghiệp ư? Thật ra cô phát huy cũng không tệ. Có điều, cô đã thích Burgundy...” Thân Nhã Lợi giơ ly rượu trong tay lên “... thế thì... cạn nào.”

Cô hồ hững hờ nhìn Nhược Kỳ, sau đó mang ly rượu của mình đổ lên đầu cô ta.

Quả thật cô không còn là công chúa cần bạch mã hoàng tử bảo vệ. May mắn thay cô đã là một người phụ nữ chính chắn. Ưu điểm lớn nhất của cô chính là không cần hoàng tử cũng có thể tự bảo vệ mình.

2. Chương 2: Tòa Thành Thứ Hai

Tại sao nói gay chính là người bạn tốt nhất của phụ nữ? Bởi vì bọn họ khéo léo, thời trang, hòa nhã, không giống những người đàn ông hèn mạt làm tổn thương phụ nữ nhưng lúc nào cũng ra vẻ cao quý. Cũng không gan tỵ như phụ nữ, thậm chí không hề có sự tính toán kiêng dè trong việc tư vấn cách ăn mặc hoàn mỹ nhất cho bạn mình. Điều bọn họ nói vĩnh viễn đều là thật. Bọn họ rất đẹp, thậm chí còn nhạy cảm hơn phụ nữ gấp trăm lần. Tình bạn của phụ nữ và gay luôn luôn hài hòa và vô cùng tình cảm – Dĩ nhiên bao gồm việc có thể bạn và bọn họ sẽ cùng nhau chảy nước miếng vì một anh chàng nam tính nào đó.

Cho nên, Thân Nhã Lợi bỏ lại vợ chồng Bạch Phong Kiệt đang lúng túng ở phía sau. Cô quay trở lại bên trong nhà thờ nhìn thấy Lý Chân và Khuất Tiệp đang quần lấy Thiển Thần. Đồng thời cô cũng nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo dưới không độ của Bách Xuyên.

May mà Khuất Tiệp nhanh chóng đổi đề tài, chớp chớp đôi mắt ra vẻ nịnh nọt hỏi “Bách thiên vương, A Thần nói về lịch sử phát triển tình yêu của hai người đi!”

Thiển Thần ngó ra rồi lại liếc mắt nhìn Bách Xuyên, sau đó cười phóng khoáng “Thật ra thì khởi đầu em là fans của anh ấy. Anh ấy tương đối tự cao. Đầu tiên thì bọn em làm bạn sau đó mới từ từ phát triển trở thành thế này..”

Bách Xuyên bỏ một tay vào túi quần, lạnh lùng tự đắc nhướn chân mày “Tốt thật, mang việc uy hiếp anh tóm tắt vậy à?”

Mặt Thiển Thần vô cùng lúng túng nhưng nhanh chóng đắp lại “Cũng đâu phải là em muốn vậy. Ai bảo anh luôn xem thường người khác, chuyên nói những lời sỉ nhục em!”

Trong đám người đang nhiều chuyện xung quanh bọn họ, có người hỏi kinh ngạc “Ồ, Bách thiên vương lại sỉ nhục người khác à?”

“Đúng vậy đó, bình thường giả vờ tốt đẹp thôi. Trước kia cũng không biết anh ấy lại độc địa thế. Lần đầu tiên gặp mặt nói chuyện rất đả kích người khác.” Thiển Thần ra vẻ tức giận thụi Bách Xuyên một phát.

“Hóa ra hai người là một đôi oan gia.” Khuất Tiệp gật đầu sâu xa “Vậy trong hai người ai động lòng trước?”

Bách Xuyên và Thiển Thần nói đồng thời “Anh ấy/cậu ấy”

Mọi người im lặng.

“Rồi rồi, tôi động lòng trước.” Bách Xuyên ra vẻ bất đắc dĩ “Tiểu Thần, hôm nay anh nhường em, về nhà anh sẽ từ từ tính với em sau.”

Thiển Thần tiếp tục phản kích không hề nể nang “Anh đừng giả vờ nói như nhường em trước mặt mọi người. Ban đầu là ai ghen tuông mù quáng hả? Anh chính là một bình dấm chua.”

Lý Chân run sợ cả người “Được rồi, được rồi. Hai người bọn cậu đã kết hôn rồi còn tán tỉnh ve vãn, buồn nôn chết được. Chê chúng tôi ghen tị vẫn còn ít hay sao?”

Mười ngón tay Khưu Tiệp đan vào nhau như đang cầu nguyện, sự cảm động ánh lên trong mắt “Đúng vậy đó. Giống như tình yêu đầu tiên vậy, lãng mạn quá đi.”

Mỗi lần nghe thấy Thiển Thần nói chuyện với giọng điệu này ai cũng sẽ cảm giác rằng trải qua rất nhiều năm nhưng anh ta cũng vẫn như đứa trẻ lớn xác. Khó trách sao Bách thiên vương đã trải qua vô số chuyện đời lại thích Thiển Thần đến thế. Cũng khó trách sao Thân Nhã Lợi cũng yêu thích anh ta. Giống như cô có thể thấy được bóng dáng của mình trên người của Thiển Thần vậy.

Theo sự tăng lên của số tuổi thì người quen biết càng ngày càng nhiều. Mỗi lần mở điện thoại di động ra đều thấy trong danh bạ có mấy trăm số liên lạc vô cùng xa lạ khiến người ta cũng ngỡ ngàng. Nhưng đối tượng phát triển và đối tượng gặp gỡ cũng có số lượng nhất định. Chỉ có điều đôi bên đều là người trưởng thành, hiểu được tuân thủ nguyên tắc nghiêm ngặt, vạch rõ giới hạn và đều giữ cho nhau không gian riêng tư. Khi gặp chuyện tranh cãi cũng sẽ ngấm ngấm hiểu phải giữ vững tỉnh táo và im lặng, sau đó vẫn làm ra vẻ hòa hảo bên ngoài.

Trái tim con người cũng không phải là trò chơi ghép hình, có thể tháo ra rồi lại ghép lại từng mảnh. Cho nên việc giảm tổn thương xuống mức thấp nhất khi chia tay cũng là một việc đáng suy nghĩ. Quen nhau và chia tay dần dần trở nên không có giới hạn rõ ràng. Chỉ là giảm bớt sự nhiệt tình khi gặp gỡ, giảm bớt vài cuộc điện thoại thì trong cuộc sống hằng ngày cũng tự nhiên mất đi một người.

Thật ra cũng không phải cô chưa từng yêu một người không hề kiêu dè và làm đủ loại chuyện quá đáng và tổn thương người đó.

Cô chợt nhớ đến kỳ nghỉ đông khi học đại học đã xảy ra một chuyện nhỏ nhặt.

Tết năm đó, Cố Hi Thành đến nhà cô tặng quà. Anh và cha mẹ cô rất thân, đến mức trực tiếp gọi thẳng là “ba mẹ”. Và còn mang theo một đồng DVD đến phòng cùng cô xem phim.

Cô bỏ qua mấy đĩa phim hài hiện đại, lại chọn ngay bộ phim Cuộc thám sát Nam Kinh. Bởi vì bạn của cô nói với cô rằng “Ngần lần đừng xem phim này với bạn trai”. Cô cho rằng bộ phim này rất cảm động, nói không chừng Cố Hi Thành sẽ làm việc ngu ngốc như... nhào vào lòng cô khóc lóc chẳng hạn. Kết quả là sau khi xem xong, cảm giác tức giận lại cao hơn đau lòng.

“Bọn Nhật không phải là người mà, em ghét Nhật Bản rồi!” Về mặt cô bực tức ôm máy tính.

Cố Hi Thành gạt đầu rồi lại tiếp tục lật tờ tạp chí trong tay, tựa như không hề có cảm xúc như trong tưởng tượng của cô. Cho nên cô khó chịu xoay đầu nói “Anh cũng phải ghét Nhật Bản đó.”

“Anh không có cảm giác gì với Nhật Bản. Không ghét cũng chẳng thích.”

Cô vẫn còn đắm chìm trong sự bi phẫn của bộ phim nên tức tối vỗ lên bàn phím “Không được! Thứ mà em ghét anh cũng phải ghét. Anh không ghét thì chính là không thương em!”

Anh thở dài, xoay đầu nhìn cô “Lợi Lợi, em lại giả vờ ép buộc rồi.”

“Em biết rồi, nhất định là anh thích phim AV của Nhật nên mới nói giúp nó! Anh thật giả dối, ngoài miệng thì nói là chuyện đó phải đợi đến sau khi kết hôn, nhưng trên thực tế lại là một con sói đói! Anh đó, trên blog bạn của anh toàn là quan tâm đến Aoi!”

“Blog của bạn anh đâu có liên quan gì đến anh. Anh thật sự không có cảm giác gì với Nhật Bản. Huống chi em cũng chẳng ghét Nhật Bản, chẳng qua là bây giờ em đang bị tâm trạng hóa vì xem phim thôi.” Anh hất cằm chỉ chỉ cái mũ trên học tủ “Nếu như thật chán ghét thì cũng không nhất quyết kêu đi phải mua cái nón cao bồi kia cho em ở Nhật rồi.”

Cô không nói một lời lập tức vọt đến học tủ, cầm chiếc mũ ném ra ngoài cửa sổ.

Mặt mũi Cổ Hi Thành trắng bệch “Em rất thích chiếc mũ đó. Tại sao lại giận dỗi ném nó đi?”

“Em nói là em ghét Nhật Bản. Sau này em không mua thứ gì của Nhật nữa!” Cô ngồi đó nói vô cùng khí thế nhưng thật ra trong lòng hối hận chết được.

Anh xem xong cuốn tạp chí rồi bước ra cửa không nói tiếng nào. Trong lòng cô càng hối hận hơn. Đang yên lành vui tết lại bị mình làm hỏng hết. Bây giờ Hi Thành đã bị mình chọc giận bỏ đi. Cô buồn bực muốn nhào lên giường khóc thật lớn.

Nhưng vài phút sau Hi Thành quay vào, trong tay vẫn còn cầm chiếc mũ của cô. Anh đặt mũ trở về chỗ cũ, rồi lại ngồi lên giường tiếp tục đọc sách. Đồng thời cũng thở dài bất đắc dĩ. “Đừng ném đồ mình thích lung tung, nếu không tìm lại được thì em có hối hận cũng không kịp.”

Cô buồn tủi ngồi trong góc “Em có thích chiếc mũ đó đâu.”

Rốt cuộc anh ngẩng đầu lên liếc nhìn cô khinh thường “Mỗi lần em mua quần áo mới đều thử hết bộ này đến bộ khác bắt anh ngắm vì sợ là không hợp với chiếc mũ kia. Vậy mà giờ lại còn nói dối trước mặt anh, tỉnh lại đi nào.”

Cô không thốt được thành lời, cười không xong mà giận cũng chẳng được, chỉ cắn môi nheo mắt nhìn anh.

Anh tiếp tục mở sách ra và cũng không buồn ngẩng đầu nhìn cô, nói tiếp “Đừng nhìn anh. Anh hiểu em hơn cả ba mẹ em và yêu thương em còn hơn cả bản thân em từ lâu rồi.”

Thật ra thì cô cũng không hiểu tại sao lúc đó mình rất muốn ôm lấy anh khóc lóc. Cuối cùng lại vì bị anh nói trúng tim đen nên cảm thấy rất mất mặt. Nên cô nắm lấy cánh tay anh hung dữ cắn xuống. Ép anh phải nói xin lỗi hết tất cả mọi việc với cô.

Khi đó, các bạn của cô thường nói: Thân Nhã Lợi à! Cậu đừng như thế nữa. Cậu nên nhớ ai cũng có giới hạn. Cậu cứ vô tư chỉ biết nhận lấy tất cả những điều tốt đẹp anh ấy mang lại thì sẽ có ngày cũng trả lại gấp đôi. Tích chút đức đi.

Thậm chí Khưu Tiệp còn nói: Họ Thân kia, bây giờ mình giúp Cổ Hi Thành bóp chết cậu cũng là thay trời hành đạo.

Sau vài phút nữa hôn lễ sẽ bắt đầu. Hai người diện đồ trắng mới vừa ngọt ngào xong lại bắt đầu giận dỗi. Lý do là do Khưu Tiệp đưa ra vấn đề phiền phức “Một lát ai trong hai người sẽ ném hoa vậy?”

Nào ngờ Bách Xuyên và Thiển Thần lại cùng nói đồng thanh chỉ vào đối phương “Anh ta/cậu ta.”

Thế là mọi người lại lúng túng yên lặng như tờ, Bách Xuyên hỏi ngược vục “Tiểu Thần, tại sao bắt anh ném hoa?”

“Anh tổ chức hôn lễ thì anh phải ném.” Thiển Thần nói rất hợp tình hợp lý.

Bách Xuyên chần chờ trong chốc lát rồi nói thật khê như suy nghĩ cho thể diện của đối phương “Nhưng giữa hai chúng ta.... không phải em mới là ‘cô dâu’ sao?”

“Giữa hai người đàn ông mà con phân chia chú rể cô dâu gì nữa. Anh ném đi.”

“Không được, việc này không hợp logic rồi. Cậu hôn là anh, dẫn ba mẹ đến nhà thờ cũng là anh, đeo nhẫn cũng là anh. Sao hoa lại bắt anh ném? Anh đâu có tự kết hôn với mình.”

Thiển Thần á khẩu trong chốc lát, khóe mắt lướt qua ánh mắt tròn xoe của những người xung quanh, mặt đỏ lên “Em không cần biết, anh ném.”

Thái độ này hoàn toàn là cố tình gây sự.

“Em...” Bách Xuyên nheo mắt, tức tối véo mặt Thiển Thần. Tuy nhìn vẻ bề ngoài rất tức giận nhưng trong ánh mắt lại có vẻ cứng chịu chết được.

Cô cảm thấy mình cũng nồng nàn hạnh phúc khi nhìn thấy cảnh này của bạn bè. Cuối cùng là phải yêu sâu đậm đến thế nào mới có thể khiến bọn họ vượt qua khó khăn, vượt qua ánh mắt của người khác, để thuận lợi ở bên nhau bầu bạn cả đời đây?

Cô cảm thấy vui mừng thay cho bọn họ nhưng cũng đồng thời xoa dịu trái tim đã vỡ nát của mình. Những việc trong quá khứ vẫn không ngừng hiện lên. Quen với Cố Hi Thành khi tuổi còn quá nhỏ, cứ năm ngày ba bữa lại âm ỉ một lần. Nhưng cô chưa bao giờ phản bác lại câu nói “anh hiểu em hơn cả ba mẹ em và yêu thương em còn hơn cả bản thân em từ lâu rồi” của anh. Còn có câu... “Đừng bao giờ ném đi thứ mình thích nhất, nếu không tìm lại được thì em có hối hận cũng không kịp”.

Cùng lúc đó, ví cầm tay của Thân Nhã Lợi rung lên. Cho rằng có người gọi đến nên cô luống cuống tay chân lấy điện thoại di động ra. Kết quả là nhìn thấy lịch nhắc nhở.

Hàng năm cứ trước 21 tháng 11 một ngày, điện thoại di động cũng sẽ tự động nhắc nhở thế này. Trên thực tế cô chưa bao giờ quên mất ngày này trong ba trăm sáu mươi lăm ngày của năm. Nhưng cô vẫn muốn cài đặt lịch nhắc nhở như mình thật bận rộn nhiều việc sợ sẽ quên mất ngày đó.

Cô nín thở trong giây lát. Khi bọn họ còn học trung học, ngay cả giáo viên cũng nói muốn ăn kẹo cưới của bọn họ. Tình yêu của họ thật ra vốn cũng sẽ có kết quả giống như Bách Xuyên và Thiển Thần hiện nay.

“Nhã Lợi, có phải bây giờ cậu rất nhớ đến Hi Thành hay không?” – Mới vừa rồi cô cũng không có phản ứng gì lớn với câu hỏi này của Khưu Tiệp.

Có phải bây giờ cậu rất nhớ đến Hi Thành hay không? Có phải bây giờ cậu rất nhớ đến Hi Thành hay không?

Hôn lễ lập tức bắt đầu, tiếng vỗ tay như sấm vang vọng cả nhà thờ. Thân Nhã Lợi cũng không ình thời gian để bỏ điện thoại vào ví lại. Cô đã vỗ tay thật mạnh đến mức tim cũng đau theo và cười thật lớn như hai người chị em vô tư lự bên cạnh.

Dòng chữ nhắc nhở sáng ngời trên màn hình một phút đồng hồ. Trên đó cũng là những chữ đơn giản rồi tối xuống theo màn hình tắt ngúm: Ngày mai đi tảo mộ Hi Thành.

Tại cuối nhà thờ. Khi cả hai cùng nhau đứng trước tế đàn thì toàn bộ hội trường bắt đầu lặng xuống.

Cha xứ đeo một cặp mắt kính mỏng, tay cầm quyển sách kinh. Ông cất tiếng hỏi:

“Thiển Thần, con có bằng lòng lấy Bách Xuyên làm chồng của mình và ký kết hôn ước với anh ta không? Từ nay cho đến mãi mãi, dầu cho ngọt bùi hay hoạn nạn, giàu sang hay bần cùng, khỏe mạnh hay ốm đau, hạnh phúc hay đau khổ, cũng sẽ yêu quý anh ta, chăm sóc anh ta, tôn trọng anh ta, chấp nhận anh ta, thề không thay lòng, cho đến khi cái chết chia lìa cả hai?”

“Con bằng lòng.” Thiển Thần ưỡn thẳng người, tựa như cậu nhóc tiểu học lần đầu được trao tặng hoa hồng nhỏ.

Cha xứ lại nhìn qua Bách Xuyên:

“Bách Xuyên, con có bằng lòng lấy Thiển Thần làm chồng của mình, ký kết hôn ước với anh ta? Từ nay cho đến mãi mãi, dầu cho ngọt bùi hay hoạn nạn, giàu sang hay bần cùng, khỏe mạnh hay ốm đau, hạnh phúc hay đau khổ, cũng sẽ yêu quý anh ta, chăm sóc anh ta, tôn trọng anh ta, chấp nhận anh ta, thề không thay lòng, cho đến khi cái chết chia lìa cả hai?”

Bách Xuyên hơi chuyển mắt sang Thiển Thần, rồi nhìn lên vô cùng bình tĩnh.

“Con bằng lòng.”

Cha xứ ngừng đầu hướng về phía mọi người trong nhà thờ:

“Các con có bằng lòng trở thành chứng nhân cho cuộc tình của cả hai người này không?”

Trong nháy mắt, những khách mời ăn vận trang phục bánh bao trở nên càng trang nghiêm rồi cùng đồng thanh đáp:

“Bằng lòng.”

Cha xứ khép sách lại và mỉm cười nói:

“Bây giờ xin mời cả hai trao nhẫn cho nhau, biểu tượng cho lời thề ràng buộc giữa hai người.”

Bách Xuyên đeo nhẫn vào ngón áp út của Thiển Thần, sau đó nhìn vào ánh mắt của anh ta: “Anh gửi tặng em chiếc nhẫn vàng tượng trưng cho tình yêu của anh, trao cho em tất cả thuộc về anh.”

Thiển Thần cười nhẹ nhàng rồi cũng cầm tay Bách Xuyên lên, đeo nhẫn cưới vào ngón áp út của Bách Xuyên: “Em gửi tặng anh chiếc nhẫn vàng tượng trưng cho tấm lòng của em, trao cho anh tất cả thuộc về em.”

Giọng của Thiển Thần nghe ra vui sướng hơn hẳn Bách Xuyên. Còn Bách Xuyên khi nghe xong lời thề nguyện của Thiển Thần thì hốc mắt anh lại thoáng ướt.

Thân Nhã Lợi không khỏi nắm chặt chiếc ví cầm tay. Trong ngăn ví có một cái khoen lon nước ngọt nằm sâu hút. Nửa sau đã được cắt đi, chỉ còn lại vòng khoen nho nhỏ.

Năm thứ nhất đại học, cô chị họ ba mươi tuổi của Thân Nhã Lợi bị gã bạn trai Hoa Kiều Úc ruồng bỏ. Cô ta giận đùng đùng bay thẳng về nước, và bị gia đình cổ hủ ép hôn. Chị họ vốn còn đang lẩn quẩn trong nỗi ngậm ngùi của mối tình cũ khiến cảm xúc khá bất ổn, nên tối nào cũng đến quán bar uống đến say khướt. Tối hôm ấy, chị họ bị một gã đàn ông xạ lạ đưa vào khách sạn. Người đàn ông đó cũng rất đàng hoàng không làm gì chị ấy cả. Hôm sau, cả hai tỉnh lại trong cảnh quần áo gọn gàng và chị đã đề nghị thẳng thắn với đối phương “Chúng ta làm đám cưới đi”. Người đàn ông đó cũng chỉ trả lời “Được” rồi hai người nhanh chóng tiến tới hôn nhân.

Trước khi hôn lễ được cử hành, tất cả mọi người đều nghĩ rằng họ thật không có khuôn phép gì cả. Ngay cả lý lịch của đối phương còn chưa tra rõ đã làm loạn lên, thật sự quá cầu thả.

Bởi vì tò mò nên Thân Nhã Lợi đã dẫn theo Cố Hi Thành đến tham dự đám cưới.

Khi cả hai đứng trước mặt Cha xứ thì chú rể đã kể lại một câu chuyện: Thực ra anh là sếp của một người bạn cô. Từ mấy năm trước, khi cô còn đang ở Úc, anh đã trông thấy hình của cô thông qua cấp dưới của mình và còn yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên. Thế nên, cuộc hôn nhân này nói theo một góc độ khác thì nó đã được mưu toan từ trước.

Sự tình cờ những tưởng chỉ xảy ra trong phim ảnh khiến cho Thân Nhã Lợi xao xuyến không thôi. Lại liên tưởng đến cuộc gặp gỡ giữa cô với Hi Thành thì đúng thật là chả lãng mạn tẹo nào— Năm lớp mười, đứa bạn cùng lớp thô thể bên tai của cô “Cậu ta học rất tệ nhưng là con nhà giàu, nhờ vào quan hệ mới vô được trường của chúng mình... Cậu xem, mặt mũi cậu ta như con gái vậy.” Thế là cô nhìn sang bắt gặp Cố Hi Thành đang nằm dài ngủ trên bàn học. Như thế cảm thấy cô đang nhìn, anh ngẩng đầu ‘đáp trả’ cô, không, phải nói là anh liếc cô thì đúng hơn.

“Anh đã làm em lỡ mất một cuộc gặp gỡ lãng mạn, thì phải bồi thường lại em một hôn lễ lãng mạn đấy nhé.” Sau hôn lễ, cô nói thế với Cố Hi Thành: “Anh nói xem, chừng nào mới chịu cầu hôn em đây.”

Khi ấy, Cố Hi Thành vừa khui một lon Fanta, nghe cô nói xong liền ho sặc sụa: “Chúng mình chỉ vừa mới lên đại học, em đã muốn trói buộc anh rồi à?”

Cô mặt dày vô cùng: “Trối sớm cũng chết, trối trễ cũng chết, anh mau mau cầu hôn đi.”

Cố Hi Thành nhìn thoáng qua cô. Vốn đương muốn chặn họng cô lại, nhưng nghĩ nghĩ lại đột nhiên nghiêm túc: “Anh không muốn dùng tiền của cha mình để mua nhẫn cho em. Mai sau đợi đến khi anh ra trường có được sự nghiệp thì sẽ mua tặng em sau.”

“Viện cớ, chỉ toàn là viện cớ.” Cô nghiêng răng: “Chờ tới khi anh đạt được thành tựu, chắc chắn vứt bỏ em ngay.”

Anh bị cô bối mớ vô cớ như vậy không năm trăm lần thì cũng ba trăm lần nên đã thành thói quen: “Thế thì dùng cái này làm vật đính ước trước. Về sau anh sẽ mua cái tốt hơn cho em.”

Anh bứt khoen nước ngọt ra, cầm lấy bàn tay Thân Nhã Lợi, đeo vào ngón áp út của cô: “Hiện giờ anh chỉ có chiếc nhẫn này thôi, mong ‘nương tử’ đừng ghét bỏ.”

Thân Nhã Lợi chớp chớp hàng mi, khẽ vờ khoen nước đó. Khóe miệng cô đã cười đến ngoác cả ra. Song cô vẫn nói kiêu kì: “Cái này gọi là đầu tư lâu dài. Đợi tới khi anh tăng tỷ giá thì phải mua cho em chiếc nhẫn thật lớn và quý giữa chín trăm chín mươi chín đóa hồng để cầu hôn em.”

Vì sao cứ phải câu nệ như thế chứ? Cho dù ban đầu là cô ép buộc anh, nhưng thật ra dù anh dùng chiếc khoen này cầu hôn để cưới cô về thì cô cũng bằng lòng mà....

Phía cuối nhà thờ, Bách Xuyên và Thiển Thần cũng đã trao nhẫn xong.

“Thiển Thần, Bách Xuyên. Ta là chứng nhân cho lời hứa tình yêu vĩnh hằng của hai con cũng cảm thấy vui sướng khôn thôi. Giờ đây, ta ở đây công nhận hai con trở thành vợ chồng. Bách Xuyên, con đã có thể hôn Thiển Thần rồi.”

Nghe Cha nói như thế, Thiển Thần đại để không hài lòng với cụm từ “vợ chồng” và việc kêu Bách Xuyên hôn mình, mặt cậu thoáng đanh lại.

Có điều cậu chẳng có thì giờ để dỗi thì Bách Xuyên đã kể đến, đặt một nụ hôn lên môi cậu.

Cùng lúc đó, dàn nhạc giao hưởng linh thiêng vang lên, những cung đàn tình tang hòa vào nhau khiến người nghe cảm động khôn xiết.

Dưới tình huống chứng kiến hai người đàn ông hôn nhau, mọi người ở đây, dù là một người đàn ông đường đường chân chính cũng không khỏi cảm thấy xúc động.

Từ xa trông đến hai người vận bộ lễ phục trắng toát, mười ngón tay của Thân Nhã Lợi đan vào nhau, hốc mắt đã dần hoe đỏ.

Sau khi kết thúc nghi lễ, toàn bộ khách mời đều ra khỏi nhà thờ, bước xuống bậc thang và chờ đợi cặp đôi tung hoa cưới.

Bởi vì khi này xuất hiện vấn đề buồn cười “ai là người ném hoa” nên mọi người bắt đầu nhao nhao bàn luận. Tất nhiên, với cái đề tài này thì người hăng hái nhiệt liệt nhất chính là Khưu Tiệp. Từ khi ra ngoài, cô ta cứ huyền thuyên mãi mấy việc Lý Chân nghe chẳng hiểu gì còn Thân Nhã Lợi thì lúc hiểu lúc không: “Cái tên thụ như Thiển Thần này gọi là thiếu muối. Nếu Bách Xuyên ở trên cứ nhường nhịn mãi thế với Thiển Thần thì trước sau gì cũng trở thành một chú chó ngoan.”

Gương mặt xinh đẹp của Lý Chân hoàn toàn mù mờ: “Cô ta đang nói gì thế?”

“Em chẳng biết, chắc là một trò chơi kì lạ ấy mà.” Thân Nhã Lợi nhún vai.

Bước chân của mọi người giẫm lên mặt cỏ làm kinh động bầy chim bồ câu. Chúng vỗ cánh phành phạch. Một nửa bay trở về khung trời bao la, một nửa đậu lại trên ngọn tháp của nhà thờ. Các bé gái mặc đầm công chúa trắng phau xách giỏ hoa đi tới, cười như thiên thần nhỏ và vẩy rắc những cánh hoa hồng trắng khắp bậc thang.

Vào lúc này, làn gió ấm từ ngoại ô thổi tung những cánh hoa hồng lên không trung. Bách Xuyên và Thiển Thần cầm hoa cưới bước ra.

Cánh hoa nhảy múa khắp bầu trời không ngừng rơi lác đác, lấp ló trong đó là nụ cười vui sướng của khách mời và vẻ mặt hạnh phúc của cả hai.

Quả thực rất giống với nghi thức của lễ giáng sinh. Dưới ánh trời chiều thoáng đàng có một trận hoa tuyết phấp phới bay bay. Những cánh hoa nhảy múa uyển chuyển thật sự kiều diễm khiến người khác xúc động dạt dào muốn được thét lên ngay tại chỗ. Giờ phút này đây, Thân Nhã Lợi nín thở, ngẩng đầu ngắm nhìn vũ điệu của những cánh hoa. Cô không nhìn những người xung quanh nữa, chỉ cảm thấy giới hạn của thời gian dần trở nên mong manh. Như thế cô đã trở về với bản thân mình lúc mười lăm tuổi, chỉ cần cô quay đầu thì sẽ lại trông thấy Hi Thành đang đứng bên cạnh cô.

Song vừa mới định quay sang nói với Lý Chân “Hôn lễ này tổ chức thật long trọng” thì cô nhìn thấy một người đàn ông đứng đối diện bậc thang. Người đàn ông ấy vận một bộ vest đen, áo sơ mi trong đồ sẫm, tôn lên nước da trắng ngần. Đường viền nửa gương mặt của anh dưới ánh mặt trời trở nên sâu hút như một khe vực.

Cảnh tượng trước mắt như thể một cánh cửa đột nhiên đóng sầm lại, hoàn toàn lặng tanh.

Ngay cả tiếng vỗ cánh của bầy chim bồ câu nơi nhà thờ tưởng chừng cũng chẳng thể phá vỡ bầu không khí đang cô đọng. Rất lâu, rất lâu sau đó mới lọt vào trong màng tai cô một vài thanh âm nhỏ bé. Đàn đồng ca trong nhà thờ ngân nga ca xướng thánh khiết chậm rãi, như một sự trầm lặng trải dài thênh thang. Trong tiếng đàn trầm của cây đàn vĩ cầm lớn và đàn hợp tấu của violin nhỏ xuyên thấu qua cánh cửa đá nặng ngàn cân, dâng lên đến tận thần mặt trời, như đang thanh tẩy lại toàn bộ thế giới này.

Anh vốn đang ngẩng đầu ngắm màn hoa rơi giống cô. Không lâu sau, giống như cảm nhận được cô đang nhìn mình, anh cũng ngoảnh lại nhìn cô xuyên qua màn hoa và đám người.

Ánh mặt trời chói chang từ trên cao chiếu xuống những tia nắng vàng trắng tấp giữa những lớp mây trắng trùng điệp. Gương mặt anh tao nhã dễ gần, ngay cả lúc chớp mắt hàng mi cũng khẽ run. Giống như một bộ phim có ý chiếu chậm, như thể đồng hồ cát bị bàn tay đau thương của Thượng Đế che kín. Ngay cả bầy bồ câu vỗ cánh và sự cứu rỗi của âm nhạc cũng không đành lòng thả chậm bước chân.

Sau đó, anh nở nụ cười với cô.

“Hi Thành...” Cô nghe thấy bản thân khẽ gọi lên cái tên này.

Cô chẳng dám chớp mắt dẫu chỉ lấy một lần, vội vàng đẩy đám người ra và vọt thẳng đến hướng của người kia.

Đừng bỏ đi nữa. Đừng biến mất nữa...

Tuy rằng anh chỉ cười xòa với cô, trọng tâm của sự chú ý vẫn ở trên người Bách Xuyên và Thiên Thần. Nhưng lần này là khác, anh vẫn đứng yên nơi đó, không phải nằm mơ, vô cùng chân thật.

Nhưng, chỉ mới nửa đoạn đường, một cái bóng từ trên trời vụt qua, một hồi lại đáp xuống trong lòng của cô.

Thân Nhã Lợi thẫn thờ nhìn bó hoa trong ngực mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn Bách Xuyên và Thiên Thần đứng trên bậc. Cả hai đều đang cười với cô, dường như là cùng nhau ném, còn là cố ý ném đến cho cô.

“Ôi ôi ôi— Tiểu Thiên em không công bằng gì cả. Mới nãy chị dốc hết sức giành như thế mà cũng không ném cho chị mà ném cho Nhã Lợi!” Khưu Tiếp ở phía sau hét to, xong cả đám lại ồ ạt kéo lại đây, bủa vây xung quanh Thân Nhã Lợi.

“Chúc mừng nhé chị Nhất! Người đám cưới tiếp theo sẽ là chị đó!”

“Ha ha, Thiên hậu tốt cực cũng có chốn đi về rồi sao?”

“Chúc mừng! Chúc mừng!”

“Ôi, chú rể tương lai của Thiên hậu có khi nào đã hiện diện ngay trong buổi lễ này không? Bà con cô bác hãy mau mau đi kiếm cho Nhã Lợi một đấng lang quân như ý đi, ha ha ha ha...”

Bách Xuyên và Thiên Thần lại quay trở lại nhà thờ. Bốn bề vẫn là tiếng chúc mừng huyền ảo.

Thân Nhã Lợi còn đang ngỡ chưa biết xảy ra chuyện gì thì người đàn ông nọ đã bước lên bậc thang, theo vào trong nhà thờ.

Thủy tinh màu của nhà thờ được ánh nắng chiếu lấp lánh long lanh, tựa ống kính vạn hoa bảy màu sắc sỡ nhưng cũng chứa toàn ảo ảnh. Tiếng nhạc chưa dứt, cánh hoa vẫn còn đang nhảy múa theo làn gió. Còn hình ảnh của anh thì càng ngày càng xa rời tầm mắt của cô, càng ngày càng trở nên nhạt nhòa hơn.

Như rằng cuối cùng giấc mộng đẹp đã đến hồi kết thúc.

Từ Moksha trong tôn giáo của Ấn Độ có ý nghĩa là giải thoát, một sự tự do triệt để.

Mọi người thường phát hiện ra một hiện tượng kì quái hay xuất hiện ở những tù nhân: Một khi mãn hạn tù, rời khỏi nhà lao, bọn họ sẽ trở thành những người luôn luôn bất an, có khi còn nghĩ đến việc quay trở lại nhà lao. Đây là nỗi sợ hãi của họ với sự “giải thoát” và trách nhiệm của chính mình. Cũng như việc giống cái mong ước được đàn ông khóa chặt, kiểm soát, giam cầm cũng không thoát khỏi liên quan đến chứng sợ hãi.

Đó cũng là lý do vì sao con người chúng ta cần đến giấc ngủ và những cơn mơ. Giấc mơ là một sự giải tỏa nỗi sợ hãi, khiến cho những ám ức ban ngày chúng ta kiềm nén được giải phóng. Theo phát hiện khoa học của các chuyên viên nghiên cứu giấc mơ, một khi con người ta không ngủ trong vài hôm thì thứ ép bọn họ đến điên loạn không phải là mệt mỏi, mà là áp lực tinh thần. Tất cả những người choàng tỉnh khỏi cơn mơ đều có cảm giác hãi hùng.

Thế nên Thân Nhã Lợi vô cùng trân trọng chen qua dòng người để đi vào nhà thờ. Khi trông thấy hình bóng của người đàn ông đó trong những khách mời, trái tim cô lại rộn lên từng nhịp mãnh liệt.

Song Thân Nhã Lợi vẫn giả vờ trấn tĩnh, hờn hờ bước đến, nhướn mày ra vẻ thích thú: “Bách thiên vương, anh dám bỏ lại Tiểu Thiên nhà anh ở ngoài kia như thế, không sợ cậu ta sẽ bất mãn hả?”

Cô nói chuyện với Bách Xuyên, không nhìn đến người đàn ông kia. Nhưng khóe mắt lướt hờ vẫn trông thấy rằng anh đang nhìn cô. Hiện giờ tay của Thân Nhã Lợi còn run hơn cả lần đầu đứng trước ống kính. Mà tệ hơn nữa, đến hàm răng và đôi môi cũng đều run lập cập. Nếu như ở đây không phải có nhiều người khiến cô phải cố che giấu lại giọng nói thì chắc chắn người ta sẽ tưởng cô vừa mới bị vớt lên đỉnh Ngọc Long Tuyết Sơn một tiếng đồng hồ mới được đưa về rồi.

“Nhã Lợi, em tới đúng lúc lắm. Nghe nói em có hứng thú với kiến trúc nên anh có một người bạn muốn giới thiệu cho em.” Bách Xuyên chỉ vào người đàn ông bên cạnh: “Dante, chắc em đã từng nghe tên của anh ta.”

Thân Nhã Lợi có hơi sững sốt.

“Dante? Không phải là Dante mà em từng nghe nói đấy chứ?”

Đừng nói là một người đam mê về kiến trúc như cô. Ngay cả một người bình thường cũng biết đến kiến trúc sư nổi danh nhất châu Âu và được mệnh danh là Antoni Gaudí của châu Á này. Nhưng không ngờ đến anh ta lại là người đàn ông đang đứng trước mặt cô đây.

Đầu óc đã không còn khả năng suy nghĩ. Song, cô vẫn cố gắng giữ thể diện để đối đáp xã giao. Thân Nhã Lợi xoay đầu, phóng khoáng chìa tay: “Em đã từng có vinh dự xem qua tác phẩm của anh, thật rất ngưỡng mộ.”

Anh quay lại hơi ngỡ ngàng, rồi cũng chìa tay ra: “Anh phải nói những lời này mới đúng chứ. Anh đã từng xem hết tất cả những phim của em đóng.”

Thân Nhã Lợi bắt tay xong thì lại thẫn thờ nhìn anh. Vào giờ phút này, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Tuy năm đó lúc Hi Thành qua đời gần như rất khó coi, máu thịt bầy nhầy, tay chân riêng rẽ. Nhưng chính cô là người đã gom góp lại từng bộ phận trên di thể của anh, rồi cũng chính tay cô đưa đi hỏa táng. Vì vậy, cô biết chắc người này không phải là Hi Thành. Thế nhưng vì sao... trên đời này lại có kẻ giống anh đến thế cơ chứ?

Thực ra cả hai cũng không phải giống nhau hoàn toàn. Ngày ấy, cô vẫn luôn thấy Hi Thành có vẻ hơi trẻ con. Cô luôn mong anh sẽ tài ba và chín chắn hơn một chút. Hình ảnh của anh ta hiện giờ chính là đáng vẻ mà cô đã thầm tưởng tượng ra Hi Thành của vài năm sau. Nhưng đường nét khuôn mặt và ánh mắt biết cười kia... Khiến cô thật sự có cảm giác như thể anh vẫn chưa qua đời mà chỉ luôn trốn ở một nơi bí mật nào đó để sinh sống. Mãi cho đến hôm nay trở thành người đàn ông lịch lãm nhường này mới chịu hiện diện ngay trước mặt cô.

Bách Xuyên mỉm cười: “Anh đúng là fan của Nhã Lợi.”

“Không, tôi vốn thích xem phim. Gần như tôi đã xem hết những bộ có đầu tư. Cô ấy rất biết chọn kịch bản, chưa bao giờ nhận bộ phim nào không phải hàng bom tấn. Nên tôi cũng may mắn được xem thôi.”

Anh không chỉ có vóc dáng cao ráo, thân hình cân đối, ngay cả gương mặt cũng có vẻ đẹp không cần thiết của đàn ông. Tuy nói là nói thế, so với vẻ ngoài hào nhoáng của Bách Xuyên thì anh lại càng có vẻ nho nhã khiêm tốn hơn, còn rất lịch lãm. Khi anh cười lên sẽ khiến người ta liên tưởng ngay đến bầu trời trong xanh của đại dương mênh mông.

Nhưng mà, sau đó cô cũng không nghe rõ những gì anh và Bách Xuyên nói nữa, chỉ hỏi hấp tấp: “Anh là Dante thật không? Là kiến trúc sư Dante à?”

Dante mỉm cười khiêm tốn hơn nữa: “Tiếc quá, tôi không phải là nhà thơ Dante người Ý.”

“Anh... Tôi có đọc sơ qua lý lịch của anh đăng trên báo. Anh, anh vẫn luôn sống ở Tây Ban Nha, dạo gần đây mới về nước, đúng không?” Khi hỏi những câu này, cô đã không còn khống chế được bản thân. Đầu ngón tay lạnh buốt, trong đầu cũng bắt đầu ù đi, màng nhĩ cũng sắp chẳng còn nghe ra được gì.

“Vâng, quen với Bách Xuyên cũng ở nước ngoài.”

Thân Nhã Lợi gật đầu: “VẬY à, nếu thế, nếu thế thì...”

Cô vốn muốn hỏi nếu thế thì anh học trung học và đại học cũng ở nước ngoài nhỉ. Nhưng chưa nói hết câu thì mắt đã hoa đi, hô hấp như thể không được lá phổi cung cấp, tim như bị bóp nghẹn, não thiếu oxy trầm trọng, trước mắt thoát cái đã tối đen.

Bách Xuyên giơ tay đỡ lấy cô ngay lập tức: “Nhã Lợi, em không sao chứ?”

Thân Nhã Lợi nhú mày, vẻ mặt buồn bực ôm lấy bụng: “Ồi, còn không phải để tham dự hôn lễ của hai người nên em mới phải chọn mặc chiếc đầm này để chưng diện thật xinh đẹp sao? Chật chết được, làm em không dám ăn cả buổi sáng, đói tới sắp ngất luôn này.”

Bách Xuyên không khỏi khẽ cười: “Cám ơn. Anh tìm người chuẩn bị thức ăn cho em.”

“Thôi khỏi đi. Hai anh là bạn cũ gặp mặt, em không tiện làm phiền đâu. Em đi phiền Tiểu Thiển nhà anh thì hơn.” Thân Nhã Lợi ôm bụng, gật đầu xin lỗi Dante: “Ngại quá, hôm nay thật mất mặt, khi khác sẽ trò chuyện cùng các anh.”

Thậm chí cô cũng không đủ can đảm để nhìn anh, đương lúc xoay người chỉ nghe một tiếng “Được”.

Loài người thật sự là một loài sinh vật kì lạ. Thuở thiếu thời hạnh phúc là thế, lại khao khát người ta cảm thấy bản thân mình đúng là nhân vật chính trong vở bi kịch. Khi đã trưởng thành rồi, dẫu cho có đánh mất thứ mà mình quý trọng nhất thì cũng thà rằng một mình khóc tức tưởi trong căn phòng trống rỗng, nhưng cũng muốn chứng minh với thế giới này bản thân đang sống một cuộc đời hạnh phúc.

Cô đặt bó hoa Bách Hợp để trước bia mộ. Bó hoa Bách Hợp màu trắng tinh khiết như bông tuyết, y hệt với bó hoa cô đã chụp được trong hôn lễ ngày hôm qua.

“Hi Thành à, em đến thăm anh đây.” Thân Nhã Lợi ngồi phịch xuống bên cạnh mộ bia. Đầu khẽ tựa vào bia đá như đang tựa vào vai anh nhiều năm trước.

“Hôm qua hai người bạn của em đám cưới. Sau đó em gặp một người trông rất giống anh. Anh đoán xem anh ta làm ngành gì?” Cô bật cười, “Kiến trúc sư đó. Ngành kiến trúc mà anh ghét nhất ấy.”

Khi đó anh là một tên con nhà giàu coi trời bằng vung. Anh luôn cảm thấy kiến trúc sư không đủ ngầu, muốn làm Boss chỉ huy các kiến trúc sư mới oai. Cô chế giễu anh bị mùi tiền của bố mẹ mê mụ đầu óc. Cô còn nói kiến trúc sư và bác sĩ đều giống nhau, đều là những ngành nghề mà chỉ những người tài giỏi mới có thể làm được. Anh chưa từng đồng ý với cô, nhưng anh cũng chưa từng phản đối lại cô.

Nhớ rõ vào mùa đông năm thứ hai đại học, cô ép anh đến thư viện tìm giúp mình những quyển sách nói về kiến trúc. Khi trở về, cả người anh từ trên xuống dưới đều lạnh tới nỗi không thể cất lời; Anh rành rành là học về kinh tế nhưng cô lại ép uống anh tìm hiểu các bản vẽ mà chẳng gọi lên một tí tẹo hứng thú nơi anh. Nếu anh không chăm chú lắng nghe những lời cô nói thì cô sẽ nhao nhao lên là anh không thương em gì hết. U uất của anh quá lắm là tích tụ ở trong mắt, đôi khi sẽ sống dờ chết dờ mà thở hắt ra. Nhưng anh chưa từng nghiêm túc quở trách cô lấy một lần.

“Hôm qua Khuru Tiệp hỏi em, có nhớ anh lắm hay không. Câu hỏi này nhằm nhí quá nhỉ? Đã sớm nói với anh rồi, em không xứng đáng ở bên anh mà. Càng đừng nói chi tới tư cách để nhớ đến anh.”

Trên tấm bia, tấm ảnh đen trắng xưa cũ của Hi Thành vĩnh viễn chỉ lặng im. Nhưng gương mặt anh vẫn non nớt luôn tỏa ra ánh hào quang của thời kì tuổi trẻ.

“Hi Thành, em chụp được hoa cưới đó, chứng minh người sắp sửa đám cưới tiếp theo sẽ là em. Nếu em kết hôn, vậy sẽ nói lên rằng về sau em sẽ không còn nhớ đến anh nữa đâu nhỉ?”

Cô dựa vào mộ của anh, lấy ra một khoen nước ngọt từ trong ví ra, mân mê trên tay.

“Anh nhìn xem này, cuộc đời con người nó dài như thế đấy. Mới chớp mắt mà đã qua nhiều năm, nhưng em cũng chẳng ra sao. Em của bây giờ đã không còn như năm đó. Em đã trở nên rất kiên cường. Thế nên, dẫu anh có đeo theo em như bóng với hình, tạo cho em nhiều áp lực, em đều có thể chịu đựng nổi.”

Cô cười cười: “Đời người thay đổi nhiều vô kể anh nhỉ! Anh còn nhớ bản kế hoạch chúng ta vạch nên cho tương lai ở hồi cấp ba không? Anh đã nói em của mười năm tới sẽ trở thành một nữ kiến trúc sư, ngày ngày đeo mắt kính, hí hoáy vẽ bản mẫu một cách chuyên nghiệp, y như một nhà khoa học vậy. Còn anh sẽ trở thành một ông trùm bất động sản, vung tiền như nước, tràn trề nhiệt huyết, chuyên xây dựng và hun đúc những tòa nhà do em thiết kế. Khi đó em và anh còn bắt chước rất nhiều lời thoại vô cùng dở hơi. Ha ha. Nhưng anh hãy nhìn xem, đã hơn mười năm mà mọi chuyện lại khác hẳn với những gì chúng ta đã nghĩ.”

Cô có rất nhiều kỷ niệm từng trải qua với Hi Thành. Nhưng những hồi ức trong quá khứ tựa như một tảng đá khổng lồ nằm giữa sa mạc. Dẫu cho nó có một hình thù cứng cáp tới đâu, cuối cùng rồi cũng sẽ bị bão cát hoang sơ làm mờ nhạt hình dáng vốn có. Tên của cơn bão cát gọi là thời gian. Dù cho dùng vũ lực, nài nỉ, dọa dẫm hay khóc lóc cũng không thể giữ chân nó được. Thời gian chính là một thứ tàn nhẫn.

Nhưng mà cũng có những chuyện mà thời gian không thể mang đi. Có lẽ ký ức cũng có thể bị quên lãng. Song, cô sẽ mãi mãi không lãng quên những xúc động nhỏ nhoi khi xưa.

Cô rúc vào lòng anh trong trời đông giá rét, thân nhiệt ấm áp của anh như thể tan vào trong thân thể của chính mình. Khi vô ý nghiêng đầu bắt gặp ánh nhìn của nhau, ánh mắt anh lại dịu dàng nhìn cô chăm chú. Cô gian trá vừa cười vừa trườn đến, ngậm nhẹ bờ môi mềm của anh. Anh thoáng ngẩn ngơ rồi cũng nhanh chóng đáp trả lại cô. Đầu lưỡi anh khiến tim cô phút chốc bỗng nhiên thất lại...

Khi cô được anh ôm vào lòng, từng có một khoảnh khắc cô hoang mang nhận ra rằng: Cô đã gửi gắm toàn bộ tình cảm của mình cho anh và chẳng chừa lại chút gì cho bản thân...

Cô đeo khoen sắt vào ngón áp út. Ý nghĩ kia biến cô thành một tội phạm sợ hãi trước cái gọi là tự do. Như cái khoen sắt Hi Thành cho cô vậy, tuy đeo vào tay một cách nhẹ nhàng nhưng từ đấy chưa bao giờ rời xa.

Thân Nhã Lợi mở máy tính lên, tìm rất lâu mới ra được mật mã blog của mình.

Vì blog là công cụ internet dựa trên nền tảng tiện lợi dễ dùng nên rất được người ta sử dụng phổ biến. Hiện nay hầu như là minh tinh nào cũng có blog. Nhưng bài viết trong blog của Thân Nhã Lợi ngoại trừ được cập nhật trên điện thoại di động của cô ra thì tất cả những cái khác đều là do người đại diện và mấy phụ tá quản lý. Làm nhân vật của công chúng phải nói năng đặc biệt cẩn thận. Nhất là phái nữ. Nếu chỉ vô tình nói tản mát gì đó trên blog, hoặc là lên tiếng tán thành ai đó thì cũng sẽ bị vài chục vạn người chỉ trích lên án.

Khoảng thời gian trước có một ngôi sao nữ cá tính đạt được rất nhiều giải thưởng lớn liên tiếp nhiều năm, được đông đảo fan coi như “nữ thần” trong lòng mình. Nhưng bởi vì trong lúc bất cẩn đã nói ra một lời sai lầm khiến dư luận xảy ra một trận sóng gió to lớn. Sau đó phải xóa sạch những gì trên blog và khóa hẳn blog đi mới yên bình trở lại.

Giới giải trí như một cái chảo nhuộm, một khi đã bước vào thì không thể nào đi ra mà còn trắng tinh như lúc ban đầu được.

Thân Nhã Lợi thành danh sớm, tính cách phóng khoáng, cũng không có thiên phú đóng phim đặc biệt. Cuối cùng được địa vị như ngày hôm nay cũng là do cô đã cố gắng hết sức tạo nên hình tượng mẫu mực. Ngoại trừ có vài vụ cón con với Bách thiên vương, mấy diễn viên nam điển trai và nghệ sĩ đàn violin Adonis nổi

tiếng thì cũng chẳng có tin tức ngoài lề nào cả. Vụ scandal lớn nhất của cô cũng chỉ có việc “Bạn diễn nam bị fan uy hiếp” mà thôi. Cho nên, cô được giới giải trí công nhận là “một đóa hoa sen trắng lớn nhất.”

Thật ra thì lịch sử khi mới vào nghề của cô cũng chẳng phải là một quả trứng lành lặn. Hành động trong hôn lễ của cô với vợ Bạch Phong Kiệt đã gióng lên hồi chuông báo động với cô. Cho nên, dù cho bên ngoài qua loa vô tư thế nào thì thực tế cô cũng phải cẩn thận hơn bất cứ ai khác.

Điều đầu tiên đăng nhập vào blog đã nhìn thấy trong danh sách chú ý đã có thêm vài nhà sản xuất và biên kịch, xem ra là do người đại diện đã làm hộ. Trên trang chủ từ trên xuống dưới đều là tin tức cập nhật của Thiển Thần. Tiểu Thiển không chỉ là một siêu sao có mấy tỷ fans, mà còn có năng lực cập nhật blog không ai có thể sánh được trong giới giải trí.

Ngọn nguồn chính là do ba năm trống trải mỗi mòn khi anh ta ở nước ngoài. Cũng như ma túy là chất gây nghiện của nhiều người thì blog chính là cơn nghiện của Thiển Thần. Trình độ lạm cũng nghiêm trọng đến mức ngay cả ăn gì, uống gì, đi công viên gì, xem bộ phim gì.... anh ta cũng đều khai báo. Tính trong suốt của Thiển Thần là 120% so với anh chồng thần bí mới cưới của anh ta. Khiến người ta kính nể nhất chính là ngày đầu tiên sau hôn lễ anh ta đã cập nhật bốn năm trạng thái. Với tính cách không thể giấu diếm của anh ta thì ba chữ sau trong dòng trạng thái “xuống thang lầu xoay eo rồi” ở blog chắc chắn là sự thật.

Dòng trạng thái giấu đầu lòi đuôi này khiến Thân Nhã Lợi không nhịn được cười trộm thật lâu. Cô chần chừ chốc lát, cuối cùng không kiềm chế được đành gõ chữ “Dante” vào thanh tìm kiếm. Người đầu tiên sử dụng tên này lập tức hiện ra. Cô hơi lo lắng sợ có người cũng dùng tên như thế này. Nhưng khi mở blog đó ra, nhìn thấy thông tin “kiến trúc sư trưởng của Tập đoàn xây dựng kiến trúc Fascinante Tây Ban Nha” thì kích động nắm hai tay lại thật chặt. Chính là anh ấy rồi.

Ảnh đại diện chính là logo cá nhân của Dante tự thiết kế, nhãn chỉ có bốn dòng đơn giản: thiết kế kiến trúc, trường phái biểu hiện, Fascinante, Open.

Sau đó Thân Nhã Lợi xem hết từ đầu đến cuối blog của anh.

Anh mở blog đã hơn hai năm, nhưng chỉ tổng cộng đăng hơn năm mươi bài viết. Thậm chí có thời gian cách một tháng rất lâu mới có bài được đăng lên. Trong blog chẳng có một tấm hình người, tất cả bài viết đều thuộc về lĩnh vực chuyên nghiệp của kiến trúc, hoặc là hình ảnh kiến trúc. Khi viết bài anh cũng rất kiệm lời, chỉ là một câu đơn giản như “cập nhật blog” hoặc là những câu nói không mang theo cảm xúc gì như: “Khi đã quen dần sẽ khiến cho người ta quên đi chi tiết kiến trúc và vật mẫu”, “Ca rô sẽ khiến cho bạn cảm thấy không gian như rộng ra” “Lan can chính là điểm sáng trong chi tiết bản vẽ”.

Số lượng fans của anh không cao hơn Thân Nhã Lợi. Nhưng số lượng view vừa cao lại vừa ổn định. Những câu bình luận đều rất có trí tuệ và lịch sự. Người hâm mộ của danh nhân trong lĩnh vực thiết kế quả nhiên yên tĩnh hơn và cũng trung thành nhiều hơn người hâm mộ của ngôi sao thần tượng. Nhưng mà, những nội dung trên blog của anh đều không có liên quan gì đến việc cá nhân. Thân Nhã Lợi xem tới xem lui năm mươi bài viết trên blog của anh hai ba lần, rồi hơi thất vọng tắt web đi. Lúc này cô bỗng ý thức được mình nôn nóng thế là phạm vào sai lầm rất lớn.

Cô từng có hai việc yêu thích nhất trong đời. Thứ nhất là kiến trúc, thứ hai là Hi Thành. Hai điều này từng khiến cô si mê và mải mê nhất trong cuộc sống. Cô có thể mê mẩn xem một bản vẽ kiến trúc mà chọc giặm Hi Thành, nhưng cũng có thể vì đọc sách kiến trúc quá lâu mà đặc biệt nhớ đến anh.

Còn Dante, gương mặt anh rất giống Hi Thành và còn là kiến trúc sư trẻ tuổi đẳng cấp quốc tế. Trên người anh quả thật tập trung tất cả những mơ ước của các cô thiếu nữ. Nhưng nói cho cùng, điều đó cũng chẳng có liên quan gì đến cô. Anh chỉ là một người nổi tiếng xa lạ mà thôi. Sau này cũng sẽ không có cơ hội gặp lại nữa rồi.

3. Chương 3: Tòa Thành Thứ Ba

Hai tấm poster đầu tiên trong tập san Stylishwear kỳ mới nhất lần này khiến mắt người ta tỏa sáng.

Trang bên trái là người mẫu thời trang hng đầu Lý Chân với kiểu tóc xoăn của phái nam Âu Châu thời cổ đại. Vóc dáng mảnh mai được bó sát trong bộ âu phục kín đáo màu xám tro trung tính. Nơ và hoa hồng

trong tay đều là màu hồng phấn. Trang bên phải là “Lý Thái Tử” vị vua mới của năm nay. Tay cậu ta đang giữ lại mái tóc xõa tung trong gió, tạo nên một mùi vị cảm xúc nồng nàn của quý công tử. Song, chiếc áo sơ mi màu hồng xám chỉ che lại nửa người trên, để lộ ra phần cơ thể thanh niên còn lại khiến người ta thêm khát.

Không giống với hoa hồng phấn trong tay của Lý Chân. Trong tay của “Lý Thái Tử” là một khẩu súng lạnh băng, bên dưới viết rõ nhãn hiệu Gun N Roses.

Lúc trước Thân Nhã Lợi cũng đã xem qua tạo hình của Lý Chân. Hóa ra mặc kín đáo cũng có thể tạo nên một hình tượng gợi cảm đến thế. Nhìn lại tạo hình của “Lý Thái Tử” khiến người ta không khỏi bùi ngùi. Cơ thể của đàn ông không giống với bản tính của bọn họ, nó có tính tạo hình rất đặc biệt.

Thân Nhã Lợi vừa gặm một miếng bánh trứng phô mai cà rốt, vừa lật trang tiếp theo đã nghe thấy phía sau vang lên tiếng nói oán trách:

“Ôi, cơn mưa sáng nay thật tệ hại.”

Không cần quay đầu lại và cũng không cần phân biệt âm thanh thì Thân Nhã Lợi cũng biết là Khuư Tiệp đến.

Ba hoàng hậu của Hoàng Thiên bao gồm ảnh hậu Thân Nhã Lợi, ca hậu Khuư Tiệp và siêu người mẫu Lý Chân. Lý Chân là người đẹp lạnh lùng, nhưng lại có rất nhiều bạn bè như bướm diu bên hoa. Còn tính cách Khuư Tiệp cởi mở, nhưng ngoại trừ có diễn tập đại nhạc hội thì bình thường chẳng bao giờ bước ra khỏi cửa.

Mỗi lần đến nhà Khuư Tiệp đều thấy màn cửa sổ nhà cô ta được kéo kín mít. Trong nhà tối mù, đèn huỳnh quang yếu ớt chiếu sáng in một chiếc bóng lên vách. Chiếc bóng ấy mặc bộ đồ ngủ hình hoạt hình, đầu tóc bù xù, mang chiếc kính cận năm trăm độ, ngồi yên bất động xem tivi.

Trừ việc đó ra thì điểm duy nhất khác người của Khuư Tiệp chính là việc miêu tả lại sự vật.

Dưới tình huống bình thường chúng ta có thể nói, ly nước này rất lạnh, quyển sách kia rất mỏng, ngọn đèn bàn này rất sáng, cái mâm kia rất nhỏ ... Nhưng đối với Khuư Tiệp thì tiếng Trung vô cùng tiện lợi. Tất cả đồ vật chỉ dùng hai tính từ để miêu tả, ví như...

“Khí gió, cốc nước này công quá, răng của mình đã lạnh tê cả rồi!”

“Ồ, quyển sách này thật ‘thụ’ chỉ hai tiếng đã xem xong...”

“Ồ, cây đèn bàn này ‘công’ quá, chiếu muốn mù cả mắt mình rồi.”

“Ôi, cái mâm này siêu ‘thụ’, để hai trái quýt đã chật rồi.”

Quen biết nhau lâu nên Thân Nhã Lợi loáng thoáng có thể hiểu được độ mạnh yếu khác nhau của hai tính từ miêu tả sự vật này. Nhưng khi cô ta thêm vào những trạng từ lại không giải nghĩa rõ như “Cái cốc nước này thật là ‘công’ xấu xa tàn bạo” “Quyển sách này thật là ‘thụ’ dịu dàng êm ái” vân vân.... sẽ trở nên vô cùng khó hiểu. Có đôi khi, Khuư Tiệp nhìn thấy Lý Chân đá bạn trai cũng run rẩy nói một câu “Chị còn như vậy tiếp thì coi chừng biến thành một ‘thụ’ tầm tối đấy.” Sắc mặt Khuư Tiệp rất khó nhìn. Nhưng Lý Chân chỉ liếc nhìn cô ta rồi thôi. Vì hoàn toàn nghe không hiểu nên cũng không nhận thức được sự kinh khủng trong lời nói của Khuư Tiệp. (Bái xá Khuư Tiệp, quả thật là fan cuồng đam mỹ ^_^)

Nhưng lúc này Thân Nhã Lợi biết, đó là Khuư Tiệp đang nói về một sự việc rất kinh khủng.

“Ồ, tám hình này của thái tử ‘thụ’ ghê” Khuư Tiệp lấy cuốn tạp chí “Thật là ‘thụ’ quyền rũ.”

Từ nét mặt của Khuư Tiệp đại khái có thể đoán được đề tài này không nên tiếp tục ở nơi công cộng. Cho nên Thân Nhã Lợi nuốt cái bánh trứng của mình chuyển đề tài “Năm nay Hàn Quốc cũng xuất hiện rất nhiều nam nghệ sĩ kiểu Beefcake(1) nhưng nghe đâu là được tiêm thuốc vào cơ bắp đấy. Cũng không biết Lý Thái Tử đột nhiên biến thành thế này có phải là sản phẩm thật hay không nữa?”

(1) Hình ảnh đàn ông gồng cơ bắp để quảng cáo.

Khưu Tiệp kinh ngạc “Không phải chứ, cơ bắp mà cũng tiệp được sao? Cậu nhìn cậu ta vẫn luôn cao cao gầy gầy, cái này nhìn giống như.... Có điều cũng có thể là do photoshop nữa. Hai ngày trước mình có gặp cậu ta ở công ty, không có thay đổi lớn vậy đâu..”

“Đoán mò làm gì, cởi quần áo ra là có thể kiểm tra chất lượng được ngay thôi.”

Người nói tiếp không phải là Thân Nhã Lợi mà là giọng của một cậu thanh niên phía sau hai người bọn họ. Về mặt Khưu Tiệp như gặp họa đến nói, lập tức chuồn vào đại sảnh tập đoàn Hoàng Thiên trước.

Còn Thân Nhã Lợi chưa kịp xoay người, thì cậu ta đã vòng lên trước mặt cô, cười khoe hàm răng trắng tinh “Chị Nhã Lợi, lâu rồi không gặp.”

Ngoại trừ quần áo đã thay đổi thì quả thật hoàn toàn không khác lắm với trên tạp chí. Chỉ có điều, cô chưa bao giờ có suy nghĩ cởi quần áo xuống kiểm tra như cậu ta nói. Bởi vì từ khi hai người mới biết nhau, cô đã là một siêu sao còn cậu ta chỉ là một cậu nhóc chưa thành niên. Tưởng tượng dáng vẻ trần truồng của một người chưa thành niên là phạm pháp. Mà cậu ta tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng đã tiếp xúc với rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong xã hội rồi.

“Lý thái tử” tên thật là Lý Triển Tùng, là con trai độc nhất của Lý Ngôn - chủ tịch tập đoàn Hoàng Thiên, nhỏ hơn Thân Nhã Lợi chín mươi tuổi. Bởi vì từ khi cậu ta còn bé đã là fan hâm mộ của cô nên giữa bọn họ cũng rút ngắn bớt khoảng cách tuổi tác. Cô luôn đối xử với cậu ta như một người bạn nhỏ. Thế nên cô cũng không buồn để tâm đến mấy lời nói khiếm nhã thỉnh thoảng của cậu ta. Cũng như mấy người anh em của phe thái tử có mấy lần châm dầu vào lửa nữa cười giỡn nói rằng Lý Triển Tùng yêu thầm cô vậy.

Cho đến ngày sinh nhật mười sáu tuổi của Lý Triển Tùng đã xảy ra một chuyện

“Chị Nhã Lợi, chị Nhã Lợi!”

“Chị gái xinh đẹp! Nhìn đây nè, nhìn đây nè! Thọ tinh đang ở đây!”

“Chị Nhã Lợi, thái tử có việc muốn nói với chị đó!”

Lúc bước qua vườn hoa nhìn thấy Lý Triển Tùng đang cầm đầu “phe thái tử” đứng bên cạnh bể phun nước. Bọn họ cũng học theo Lý Triển Tùng gọi cô là “chị Nhã Lợi” và vẫy vẫy tay với cô. Rõ ràng chỉ là bọn trẻ mười lăm đến mười bảy tuổi nhưng ăn vận hết như những thần tượng mỹ nam của Nhật Bản. Lý thái tử mặc bộ vest trắng tinh kết hợp với đôi giày da trắng thì lại càng giống như chàng thiếu niên Hoa Trạch Loại(2) trong phim.

(2) Hoa Trạch Loại là nam chính trong phim Vườn Sao Băng của Đài Loan.

Một tay Thân Nhã Lợi cầm quà, một tay nhắc váy bước đi trên lối mòn của vườn hoa. Từ xa đã vẫy tay với cậu ta “A Tùng, sinh nhật vui vẻ.”

“A Tùng, A Tùng, nhanh nhận quà đi.”

“Đúng vậy đó, A Tùng, quà chị Nhã Lợi tặng cậu không vội nhận lỡ như rớt rồi thì cậu không đền được đâu.”

Cả bọn con trai huých cùi chỏ vào người Lý Triển Tùng. Trẻ con thì vẫn là trẻ con, dù cho ăn vận như một quý công tử sang trọng đến thế nào thì cử chỉ vẫn rất ấu trĩ. Lý Triển Tùng vô cùng bối rối, nên phản ứng thận trọng hơn thường ngày một chút. Cậu đưa tay nhận quà sau đó nhanh chóng nói một câu “cám ơn” rồi quay sang tiếp tục uống champagne.

Nhận thấy không khí hơi quái lạ, Thân Nhã Lợi tò mò trở mắt nhìn cậu “Không phải là có việc muốn nói với chị sao?”

Trong chốc lát phe thái tử đưa mắt nhìn nhau rồi bỗng bật cười khanh khách. Lý Triển Tùng nhú mày nói “không được cười”. Bình thường nếu cậu ta nói thế thì bọn họ tuyệt đối không dám nhiều lời. Có điều hôm nay chắc do mọi tất cả mọi người đã uống nhiều, không những không nghe theo lời cậu, ngược lại toàn bộ chen vào đẩy Lý Triển Tùng ra ngoài. Lý Triển Tùng sử dụng hết sức lực để chống cự nhưng vẫn bại dưới tay bọn họ. Chân cậu lảo đảo ngã sầm vào người Thân Nhã Lợi.

Cú ngã lảo này quá mạnh, thiếu chút nữa Thân Nhã Lợi đã té lảo ra đất. Lý Triển Tùng sợ hãi lấy tay bảo vệ cô, nhưng hành động này lại là ôm cô vào lòng mình.

Đến khi hai người đứng vững thì Lý Triển Tùng còn kinh hoảng hơn cả Thân Nhã Lợi. Cậu lập tức buông tay ra lùi về sau một chút. Xung quanh càng ồn ào huyền ảo dữ dội hơn.

Thân Nhã Lợi hiểu bọn họ đang trêu ghẹo điều gì, cũng phát hiện sự lúng túng của Lý Triển Tùng. Cô vừa định mở miệng điều chỉnh lại không khí thì bỗng một cậu nhóc đẹp trai cất lời “Chị Nhã Lợi, vừa rồi bọn em thảo luận về đêm đầu tiên của thái tử. Chị biết không, cái tên này đã làm trai tân mười sáu năm rồi.”

Cậu ta vừa dứt lời thì những người khác cũng cười theo.

Hiện, hiện tại trẻ con cũng cởi mở đến thế sao?

Thân Nhã Lợi nhất thời lúng túng không thể phản bác lại được nhưng vẫn cười nói “Ôi, mười sáu tuổi không phải là còn sớm quá ư? Bọn em gặp cậu ấy gì chứ?”

Cậu nhóc say đỏ bừng gương mặt “Nhưng A Tùng nó thích chị Nhã Lợi, nó muốn kính dâng lần đầu tiên cho chị.”

Thân Nhã Lợi ngỡ ngàng. Trò đùa này hơi quá lố rồi.

Có điều mấy cậu nhóc mới chừng này tuổi. Nếu để cho bọn họ trần truồng chạy trên thảo nguyên của Châu Phi thì chắc cũng có thể hăng hái động dục với ngựa vằn chứ đừng nói là biết nói chuyện chừng mực. Cho nên cô cũng tha thứ cho bọn họ.

“Chị nói này, bọn em đùa giỡn cũng phải chứ...”

Lời cô còn chưa dứt thì bỗng Lý Triển Tùng đột nhiên tung một cú đấm vung vào mặt cậu nhóc kia. Cậu ta lập tức té văng ra.

“Cậu chán sống hả?” Dường như Lý Triển Tùng uống cũng nhiều, đôi mắt xinh đẹp dưới mái tóc nâu đã đỏ bừng. Cậu cầm tay Thân Nhã Lợi cứng rắn kéo cô lên phía trước một bước “Các cậu nghe kỹ cho tôi, chị ấy là người sau này tôi sẽ lấy làm vợ. Nếu ai dám nói chuyện với chị ấy như thế thì tôi sẽ giết người đó.”

Có thể nói, bất cứ lời tỏ tình nào cũng không thể làm người khác kinh ngạc hơn của Lý Triển Tùng. Cô biết cậu ta trở thành fan hâm mộ của mình là bởi vì yêu thích vai diễn nữ chính ngây thơ bị mù trong phim. Nhưng cô vẫn cho rằng cậu ta không phải là một cậu nhóc không phân biệt rõ đâu là thực tế và đâu là tác phẩm của phim ảnh. Cho nên dù người khác nói gì cô cũng không bao giờ nghĩ đến cảnh xảy ra ngày hôm nay.

Thật ra thì nếu là những cậu nhóc đẹp trai khác, có lẽ cô cũng sẽ không nhận được trêu chọc một chút. Nhưng con trai của chủ tịch Lý thì cô không trêu vào được. Cho nên kể từ khi lần say rượu tỏ tình đó, mỗi khi nói chuyện với Lý Triển Tùng thái độ nói chuyện của cô rất lạnh nhạt. Sau đó cậu ta biến mất một năm, nghe nói là bận thì đại học gì đó. Kết quả là Lý Triển Tùng không muốn lên đại học mà lại công khai làm thần tượng mới.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Thân Nhã Lợi cười hòa nhã với Lý Triển Tùng.

“Nghe nói chị muốn đi thử vai bộ ‘Thành thời gian của Barcelona’ à?” Cậu ta đến gần hơn chút nữa.

Trong giây lát Thân Nhã Lợi mới nhận ra được là Lý Triển Tùng đang nói về bộ phim của Bách Xuyên. Cô chỉ “ừ” một tiếng liền phát hiện ra khoảng cách của bọn họ đã quá gần. Hai người họ đang đứng ở cửa của tập đoàn Hoàng Thiên, phía sau không phải không có khoảng trống nhưng hiện tại lui tiếp thì thật như có vẻ cố ý.

Chàng trai trước mắt đã không còn là cậu nhóc chưa đủ lông đủ cánh ngày xưa nữa rồi. Nhưng hiện tại dù có dùng từ “thanh niên” hay “đàn ông” để miêu tả cậu thì dường như cũng chẳng thích hợp cho lắm. Với mùi vị không già không trẻ kết hợp với gia thế sáng láng, cộng thêm thái độ “vào giới giải trí chẳng qua chỉ dạo chơi” của cậu lại khiến cho tất cả từ thiếu nữ đến phụ nữ cả nước đều mê mẩn choáng váng, bu lại thành đàn như kiến nhìn thấy mùi bánh ngọt.

Hiển nhiên cậu ta đã thông minh hơn trước rất nhiều. Biết gương mặt của mình rất được phụ nữ yêu thích nên chủ động kẻ gần hơn. Nhằm khiến cho người khác cảm thấy bị áp lực và kích thích đến máu chinh phục hơn:

“Vậy bây giờ phải đi thử vai sao?”

Câu hỏi chính là một vấn đề nhằm chán nhưng bản thân đề tài cũng không có ý nghĩa gì cả. Cậu ta chống tay lên vách tường phía sau Thân Nhã Lợi, ánh mắt cúi nhìn cô chăm chú. Tiếng nói trong trẻo của cậu hạ thấp xuống khe khẽ “Thật tốt quá, chị Nhã Lợi lại đóng phim mới rồi.”

Tư thế này có lẽ rất có tác dụng với những cô bé khác, nhưng đối với Thân Nhã Lợi mà nói...

Cô ngẩng đầu không hề sợ hãi nhìn vào mắt Lý Triển Tùng. Gương mặt kiêu ngạo xinh đẹp như một chú chim Khổng Tước. Đó là vẻ mặt kinh điển của cô khi chụp ảnh thời trang được đông đảo ngôi sao nữ bắt chước mấy năm qua. Sau đó, cô cong khóe môi cười hờ hững, nhưng chỉ nói nhẹ nhàng như gió thoảng: “Đúng vậy, có gì không?”

Vẻ mặt của Lý Triển Tùng nhất thời như bị nhấn nút tạm dừng. Sau đó lông mi của cậu như cánh bướm đập dờn chớp chớp vài cái, ánh mắt hoảng hốt nhìn đi nơi khác “Vậy thì tốt quá rồi.”

Thân Nhã Lợi nheo mắt nở một nụ cười giả dối, chui qua dưới tay cậu và liếc mắt khe nói “Chị đang bận nhiều việc, nhóc đừng phiền chị nữa.” Sau đó kiêu ngạo bước thẳng vào tòa cao ốc Hoàng Thiên.

Trong nháy mắt khi cửa thang máy mở ra đã thấy Khuất Tiệp hoang mang lao ra ngoài “Nhã Lợi, cậu hãy nghe mình nói, mình vừa gặp ma. Mới vừa rồi mình nhìn thấy trong phòng làm việc của Bách Xuyên...”

Khuất Tiệp thấy Lý Triển Tùng vẫn đuổi theo không ngừng phía sau Thân Nhã Lợi thì khe lấp bắp lộ ra cả hàm răng sứ trắng tinh, cuối cùng chỉ còn biết há hốc.

Thân Nhã Lợi đi vào thang máy, nheo mắt nhìn qua “Cái gì?”

Gương mặt Khuất Tiệp tái mét khe nghiêng đầu nói nhỏ vào tai Thân Nhã Lợi hai chữ rồi hắng giọng “Cháo, cháo, mình nói là muốn ăn cháo.”

Vẻ mặt của Thân Nhã Lợi cũng nghiêm lại, trơ mắt nhìn Lý Triển Tùng bước vào trong thang máy rồi mới nhấn nút “À, người cậu nói chắc là Dante rồi. Anh ta là bạn của Bách thiên vương. Anh ta cũng chỉ có nét giống người đó thôi.”

“Phải vậy không?” Khuất Tiệp nghiêm túc suy tư hồi lâu mới nói “Hình như là vậy, anh ta ‘công’ hơn, phải nói là mỹ công đó.”

Bao bọc xung quanh thang máy là một lớp cửa kính nhìn ra bên ngoài. Tòa nhà cao vút trong mây, hoàn toàn đối lập với những cao ốc xung quanh. Quả thật nó như thoát khỏi dòng thời gian, vĩnh viễn luôn giữ vững được phong thái hoàn mỹ hưng thịnh nhất.

Cảm nhận của Thân Nhã Lợi lúc này giống như chuẩn bị chờ chết. Mà phòng làm việc của Bách Xuyên chính là ngôi mộ của cô.

Cô yên lặng thở một hơi thật dài. Sau đó ngửa đầu uống nước khoáng để giảm đi cảm giác khát khô vì khẩn trương của mình.

“Em nhớ ra rồi, không phải công ty mình mới vừa chuyển đến đây vài năm sao? Lúc đó ba em đã nói đây là thiết kế của kiến trúc sư châu Á nổi tiếng. Có điều lúc đó anh ta còn đang ở nước ngoài nên không tự mình giám sát.” Lý Triển Tùng hồi lâu vẫn không tham gia vào chủ đề của các cô bỗng nhiên xoay người lại vỗ tay “Kiến trúc sư đó chính là Dante.”

Thiếu chút nữa Thân Nhã Lợi đã phun nước lên nút thang máy. Cho đến bây giờ, chỉ cần bước vào cao ốc này, Thân Nhã Lợi cũng sẽ có cảm giác an toàn hơn bình thường. Không chỉ bởi vì tập đoàn Hoàng Thiên là công ty quản lý nắm trùm cả nước mà còn do thiết kế của nó.

Đèn treo thủy tinh hình vương găng gần như có thể chiếu sáng từng góc ngách của gian phòng. Phía sau những cửa kính mờ luôn là những nhân viên đánh máy không hề ngơi nghỉ, các tổng quản lý bàn bạc công việc với những nhà truyền thông chế tác và những nghệ sĩ đang lắng nghe người đại diện sắp xếp hành trình của

mình. Âm thanh bàn phím, tiếng điện thoại và giọng nói lọt ra khỏi vách tường hòa vào dòng xe cộ dày đặc dưới kia. Tất cả đều khiến cho cả tòa cao ốc giống như một bộ máy khổng lồ luôn vận hành không ngừng hai mươi bốn giờ. Còn những tấm đá cẩm thạch lót trên nền đại sảnh đường như sáng loáng như một chiếc kính. Phía trên nó còn có hình logo khổng lồ của công ty. Logo này và những điều khắc trên vách phía ngoài cao ốc chiếu phản quang lẫn nhau. Nó khiến ỏi người trong công ty đều có một cảm giác kiêu ngạo trung thành phát ra từ sâu tận nội tâm. Tựa như một trong những điều răn trong thánh kinh của giáo đồ Cơ Đốc.

Lúc học đại học, Thân Nhã Lợi thích trường phái kiến trúc lãng mạn có chứa sắc thái thần bí. Cô từng mong ước sau này nếu như mình trở thành kiến trúc sư sẽ có thể xây lên một tòa nhà theo phong cách lãng mạn nho nhã.

Nhưng mà, kiến trúc của tòa cao ốc này giống như một bộ phim của James Cameron. Nó phát huy được cảm giác an toàn vĩ đại khác thường. Khiến người ta cảm thấy dù cho ngày mai có là tận thế thì chỉ cần có mặt ở đây cũng có thể an toàn vượt qua cửa ải khó khăn. Chứ đừng nói chỉ là khủng hoảng kinh tế và phong ba tài chính nho nhỏ.

Nó nhắc nhở cô đây chính là phong cách của Dante. Đồng thời cũng đánh thức sự nhiệt tình đối với kiến trúc đã bị phong kín nhiều năm của cô.

Điều đầu tiên đập vào mắt khi bước vào phòng làm việc chính là Bách Xuyên mặc một chiếc áo sơ mi đen phối hợp với cà vạt kẻ sọc. Người đàn ông này quá chói mắt rồi. Quả thật anh ta giống như một tác phẩm hoàn mỹ nhất được thượng đế tạo ra. Dù cho Bách Xuyên mặc quần áo gì cũng có thể dùng từ Chic (sang trọng) để miêu tả về anh ta. Nếu như hiện tại mình tinh trong giới văn nghệ được ví như người Ba Tư, thì tác phẩm họ diễn chính là cả vùng đất núi non kia. Còn Bách Xuyên chính là vị thần ngọn nguồn trong lòng bọn họ.

Người đàn ông ngồi đối diện với Bách Xuyên có một đôi mắt lạnh lùng trong veo như băng tuyết, lại mang theo sự ôn hòa bao dung như Odyssey của sử thi Homer – Trong mắt người Hy Lạp Cổ, ngài chính là vị thần bao la chứa đựng tất cả những dòng suối, sông hồ và biển rộng.

Dante và nữ đạo diễn Dung Phân ngồi chung với nhau. Trang phục của anh rất nhã nhặn. Áo sơ mi trắng kết hợp với chiếc áo lông lông cừu cổ chữ V. Tay áo được xắn lên một nửa, lộ ra cánh tay thon dài, trong tay anh còn cầm lấy một kịch bản. Nghe thấy tiếng bước chân phía ngoài nên anh và Bách Xuyên cùng nhau nhìn sang.

Thân Nhã Lợi né tránh ánh mắt anh và đi thẳng vào phòng làm việc cười với Bách Xuyên và Dung Phân “Bách thiên vương, đạo diễn Dung, tôi đến...”

Vừa mới cất lời lại phát hiện Dante đang há miệng dường như là tính nói chuyện với cô. Trong nhất thời cảm giác vừa hối hận vừa khấn trương tràn ngập trong cơ thể, cô vội vàng nói tiếp “Tôi đến thử vai, chúng ta bắt đầu ở đâu?”

“Ở đây đi.” Dung Phân đứng dậy đi đến đưa một trang giấy cho Thân Nhã Lợi “Nhã Lợi, em chuẩn bị trong vòng năm phút, sau đó lập tức bắt đầu.”

Thân Nhã Lợi hơi sững sốt “Hả, nhanh vậy sao? Ngay cả kịch bản cũng không cần xem ư?”

“Xin lỗi Nhã Lợi, chính là không thể cho em xem kịch bản được. Bộ phim này diễn thiên về tình cảm, nên trình độ diễn xuất của nữ chính rất quan trọng. Chúng tôi đều biết rõ trình độ diễn xuất của em và ngoại hình cũng thích hợp. Nhưng chị cũng biết em diễn cảnh tình cảm lại có một ít trở ngại... Vì là diễn tình cảm nên không thể cho em thời gian chuẩn bị. Đây là muốn xem thiên phú thật của em.”

Ai cũng nói đạo diễn Vũ Sâm là độc miệng nhất nhưng xem ra vẫn kém hơn Dung Phân một khoảng. Thân Nhã Lợi đành xem qua nội dung trên giấy, trên đó chỉ ghi một hàng chữ: Thử vai lần này - Chiếc điện thoại có thể thông đến Thiên Đường cho bạn một cơ hội để gọi điện cho người yêu đã qua đời cách đây chín năm bộn bề lời yêu thương lẫn cuối cùng.

Dung Phân vừa ly dị năm ngoái.

Chồng cũ của cô ta là một diễn viên nhỏ hơn cô ta sáu tuổi. Mặt mũi khôi ngô, dáng người cao lớn. Khi mới vào nghề cũng được xem là rất có lai lịch, tích lũy cũng được kha khá tác phẩm. Nhưng muốn bước tiếp lên một nấc thang cao hơn phải cần một mối lửa. Những bộ phim của anh ta không sánh kịp các diễn viên kì cựu, mặt mũi lại không bì nổi các thần tượng mới nổi như Lý Thái tử. Nên chỉ có thể nửa vời giậm chân tại một vị trí gượng gạo.

Sau khi anh ta kết hôn với đạo diễn kiêm biên kịch Dung Phân, anh ta mới nhận những bộ phim mà Dung Phân đích thân chế tác vì anh ta. Cộng với những gì anh ta tích góp từ trước, không cần tốn hơi thừa sức cũng được bước vào hàng ngũ ngôi sao lớn. Song bên cạnh việc trở nên nổi tiếng thì cái giá phải trả là trở thành kẻ đứng ở đầu sóng ngọn gió. Sau một đêm ngắn ngủi, scandal lũ lượt kéo đến. Cuộc hôn nhân vốn rất giản đơn của anh ta và Dung Phân cũng bị bọn họ moi ra nói tới mức chẳng còn ra thể thống gì.

Dung Phân biết trong lòng anh ta thế nào cũng không vui. Dù gì đàn ông rất sĩ diện mà! Thế nhưng cô lại nào có ngờ rằng, một tấm chồng chân thành và thủy chung như anh ta cũng sẽ có ngày khuất phục trước scandals mà đâm ra mè nheo với một cô gái chuyên chụp hình sexy trên mạng chỉ mới 21 tuổi đầu.

Từ khi “Tử Đồ 7” kết thúc, Bách Xuyên chủ yếu tập trung vào lĩnh vực âm nhạc và sản xuất. Một khi không có anh thì chính là thời cơ tốt nhất cho các nam diễn viên giành giật danh hiệu Ảnh Đế.

Sau khi đã ly dị, chồng cũ của Dung Phân nhận tám bộ phim cùng một lúc. Vai chính vai phụ đều có đủ. Phòng chừng muốn dùng chiến lược ‘giăng lưới rộng bắt cá lớn’ để giành lấy giải thưởng điện ảnh tầm cỡ. Nhưng anh ta đã phụ bạc Dung Phân, còn làm danh tiếng cô trở nên thối nát. Làm sao Dung Phân có thể để anh ta giành được giải chứ?

“Thành thời gian của Barcelona” là con ách chủ bài mà Dung Phân đã giấu nhem suốt bảy năm trời. Hình mẫu diễn viên chính được lấy cảm hứng từ rất lâu trước kia, khi Dung Phân đi du lịch tại Hokkaido gặp được một hướng dẫn viên là góa phụ.

Dung Phân dốc hết tài năng để chế tác lại câu chuyện tình đó thành một kịch bản. Và tìm kiếm nhà đầu tư có uy tín nhất tiêu pha một khoảng tiền khổng lồ để xuất ngoại lấy cảnh, đặc biệt mời một tổ chuyên đặt lời thoại cho kịch bản nổi tiếng. Không biết đã bao lần cô dày dạn bản thân thức trắng đêm cùng với tách café. Và còn lúc nào cũng tự nhủ “Chưa được, kịch bản này chưa ổn...”. Nữ diễn viên được tuyển chọn nhất định phải hoàn hảo không có khuyết điểm.

Nhưng trong đám nữ diễn viên không có một ai khiến Dung Phân hài lòng cả. Người có kỹ năng diễn xuất thì lại không có ngoại hình. Người có ngoại hình thì lại không có kỹ năng diễn xuất. Người đạt cả hai thì lại quá đứng tuổi, không toát lên được dáng vẻ của một thiếu nữ. Nên nói theo cách nào đó, Thân Nhã Lợi là lựa chọn cuối cùng.

Tuy bên phía nhà sản xuất rất thích Thân thiên hậu, quả nhiên cái danh thiên hậu quả là một biển hiệu lớn. Nhưng theo Dung Phân, Nhã Lợi không hợp để đóng bộ phim của mình. Trong mắt khán giả, Thân Nhã Lợi là cô đặc vụ quyền rũ kiều sa của “62 phút”; Hay nữ bộ đội lạnh lùng oai vệ trong series “Tử Đồ”; Hoặc nữ cường nhân xinh đẹp độc tài ở “Gái già xa xỉ phẩm”... Tóm lại, Thân Nhã Lợi tựa nữ thần Megan Fox trong “Transformers” nên hợp tác sánh vai với Bách Xuyên đánh đánh chém chém trên trường điện ảnh là thích hợp nhất. Cô hoàn toàn không thể nhận vai một người phụ nữ đôn hậu hiền lành trong thể loại phim tình cảm lãng mạn được.

Cho nên lần tuyển chọn diễn viên kì này, Dung Phân cố ý thực hiện ở ngay văn phòng của Bách Xuyên, để cho anh thấy rõ sự thật là Thân Nhã Lợi không hợp với vai diễn này. Với cả ở đây không có nhiều người sẽ không làm cho Thiên hậu phải mất mặt.

“Sao, đoạn đó cũng đâu khó lắm, đúng không?”

Tuy ngoài miệng thì Dung Phân nói thế, nhưng trong lòng cô ta đã có tính toán sẽ đến gặp cô diễn viên hôm trước rồi. Dù cô diễn viên kia vóc người béo hơn tiêu chuẩn Dung Phân đặt ra nhưng khi diễn đoạn gọi điện thoại lại vô cùng gây được sự chú ý: “Alo, là anh đúng không anh yêu của em?”

Thoạt tiên thì cô ta nở nụ cười, rồi lại im lặng trong chốc lát. Sau đó từ khóe mi chảy xuống hai dòng lệ, giọng nói vốn dĩ bình tĩnh bỗng trở nên thổn thức: “Chín năm rồi anh ạ! Anh đã rời xa em chín năm. Em ở đây sống rất tốt, ở Thiên Đường anh cũng phải cố gắng chăm sóc chính mình và đừng nhớ đến em nữa.”

Rồi cô ta thoáng dừng lại, lấy tay lau đi giọt nước mắt còn đọng trên khóe mi, rồi nghẹn ngào: “Dù cuộc đời có dài bao nhiêu cũng chỉ có vài lần mười năm thôi. Anh phải đợi em nhé.”

Tới đây, Dung Phân không khỏi vỗ tay thầm trong lòng — Cô ta diễn tự nhiên vô cùng, khi tự thoại cũng rất khéo. So với lũ bình bông di động nhỏ nước thuốc vào mắt mà cũng không nặn ra được vẻ mặt đau thương thì cô ta hoàn toàn trội hơn.

Cuối cùng, cô ta nức nở thốt lên: “Anh nhất định phải đợi em.”

“Không khó.” Thân Nhã Lợi nhìn hàng chữ nọ rồi khẽ đáp.

“Rồi, điện thoại đây.” Dung Phân đưa di động cho Thân Nhã Lợi “Có cần cho em thêm hai phút để suy nghĩ không?”

“Ừm, để em nghiền ngẫm chút.”

Thân Nhã Lợi cầm di động và bắt đầu tự hỏi cảnh này nên diễn như thế nào đây — Bộ phim này cần ra nước ngoài lấy cảnh thì ắt hẳn phải có tính nghệ thuật cao. Thế thì khi tự độc thoại cũng không thể quá cứng nhắc mà phải nên thơ hơn chút.

Tuy phim nghệ thuật cô không diễn nhiều, nhưng cũng không phải chỉ mới bước vào nghề. Cô nắm bắt thể loại phim cũng như vai diễn rất chuẩn xác. Khi diễn cảnh khóc cũng phải vừa khớp với lời thoại. Về phương diện lời thoại không thích hợp nói nhiều, cái chính là phải bộc được tình cảm sâu đậm động lòng người. Trước tiên nói hai câu, tiếp theo bắt đầu chạy nước mắt, nên dùng cách nói dứt quãng sẽ thích hợp hơn.

Sau khi suy ngẫm thật kĩ, cô tự tin trả mảnh giấy lại cho Dung Phân. “Em xong rồi.”

Cô cầm điện thoại để bên tai và mỉm cười với mọi người xung quanh, ý nói cô bắt đầu vào vai đây.

Diễn viên kì cựu trước khi bấm máy sẽ luôn có thói quen, chính là trước khi chính thức nhập vai phải nghĩ lại cái cảnh này nên diễn cái gì. Tiếp theo là cấp tốc nhớ tới kịch bản và lời thoại, phòng ngừa bị đạo diễn hô cắt.

Thân Nhã Lợi cũng thế.

— Nếu điện thoại có thể thông đến Thiên Đường, cho bạn một cơ hội gọi điện cho người bạn đã qua đời cách đây chín năm để bộc bạch lời yêu lần cuối cùng.

Khi nhớ đến hàng chữ đó, cô đã làm một chuyện khiến cho bản thân ăn năn muôn phần — Cô vô thức ngẩng đầu nhìn thoáng sang Dante.

Anh vốn cũng đang chăm chú nhìn cô. Khi thấy cô nhìn lại thì anh tặng cô nụ cười động viên.

Cô nhanh chóng hoang mang dời đi tầm mắt, cố áp điện thoại vào tai, muốn tập trung tinh thần nhớ đến cách diễn mà mình đã tính toán từ trước. Nhưng nụ cười thoáng đó và nụ cười của Hi Thành trong hồi ức lại lồng vào nhau, như muốn đánh cô trở lại nguyên hình, xua tan hết mọi kĩ nghệ nhiều năm tôi rèn, chỉ chừa lại cô bé con dại khờ bốc đồng của năm nào.

Không, không, cô phải tập trung tinh thần. Nên phải bắt đầu từ đâu? Bắt đầu từ đâu....

Đúng vào thời khắc mấu chốt thế này, cô đột nhiên lại nhớ đến một chuyện.

Khi đó, mọi người trong kí túc xá có phong trào ăn kiêng. Cô cũng hò hét đòi giảm cân. Mỗi ngày chỉ ăn một hoặc hai quả trái cây. Hậu quả là sau đó bụng cô rất đau, thời gian hành kinh cũng không đều. Tâm trạng của cô u uất gửi tin nhắn đến kể lể với Hi Thành. Chán nản nói với anh rằng cô ăn kiêng thất bại, cân nặng không giảm được, trái lại còn đói đến mức đau bao tử, kinh nguyệt tháng này lại đến hai lần.

Hi Thành gọi điện cho cô ngay tức khắc.

“Thân Nhã Lợi! Em đang hành hạ mình gì đây? Em đâu còn bé sao lại không hề biết chăm sóc bản thân mình chứ?”

“Ồ nhưng mà em nghĩ nếu thon thả thì anh cũng sẽ thích hơn mà...” Cô làm nũng không chịu khuất phục.

“Đừng lúc nào cũng lỗi anh làm có! Do em ham làm dáng thì đúng hơn! Ham đẹp tới nước cả mạng cũng muốn vứt luôn đúng không? Giờ em kiểm cái gì lót bụng rồi lên giường nằm nghỉ nhanh! Đừng khiến anh lúc nào cũng cảm thấy mình như đang hẹn hò với một đứa nhóc tí học nhà trẻ, có trách nhiệm với bản thân chút đi...”

Cô cúp máy chẳng vui vẻ gì. Vẫn còn nghĩ anh sẽ giống trước đây dỗ dành cho cô vui vẻ. Nào ngờ anh khiến trách cô như tát nước vào mặt. Khiến cô tức muốn phun máu. Dù sau đó Hi Thành đứng dưới ký túc xá đợi cô suốt một đêm cũng không khiến cô nguôi ngoai.

“Em cần một người bạn trai, chứ không cần một ông bố! Anh thật là một tên đáng ghét chết được!”

— Thật là cô đã được anh chiều đến trở nên hư hỏng.

Một hôm bởi vì diễn suốt cả đêm nên cô ngất xỉu ngay phim trường. Lúc đạo diễn và đoàn phim đến thăm khi cô đã tỉnh thì cô lại nghĩ đến việc này. Bố mẹ tuổi cũng đã cao, không còn ai đến mắng mỏ cô nữa và chẳng còn có ai sẽ dặn dò cô hết lần này đến lần khác phải biết chăm lo cho chính mình. Trong căn phòng bệnh VIP tối tân, có bác sĩ tốt nhất, có cả đám người giúp cô thay bình truyền dịch. Nhưng lại không có lấy một người mua bánh bao mới ra lò cho cô trong lúc xếp hàng chờ đợi bác sĩ và nhét thẳng vào mồm cô mà nói, “Giữ gìn cái mạng nhỏ bé tội nghiệp của em một chút đi”. Trong phòng bệnh, khi toàn bộ đèn phòng đều tắt hết, khi đương nửa tỉnh nửa mơ, cô lại có cảm giác như thể chỉ cần mở mắt duỗi tay là sẽ chạm tới cánh tay của người đang nằm nhoài ở cạnh giường, chạm tới mái tóc lành lạnh mềm mại ấy.

Nhưng, đã không còn nữa...

Trên chiếc giường lạnh băng, không có hơi ấm con người. Chỉ có trợ lý đắp chăn nằm một góc đang say ngủ. Ánh đèn mờ tối hắt vào phòng, những tiếng bước chân tới tới lui lui từ ngoài hành lang. Chợt cô bản thân nhận ra, bệnh viện là giao điểm giữa sự sống và cái chết, con người sinh ra ở đây, và cũng chết đi ở đây. Còn anh, từ nhiều năm trước đã sớm không còn tại nơi này nữa.

— Nếu em có cơ hội, được gọi một cú điện thoại thông đến Thiên Đường, bộc bạch những lời sau cuối, em nên nói gì với anh đây?

Là “Em yêu anh”?

Là “Cám ơn anh”?

Hay là “Tạm biệt”...

...

...

Mọi người xung quanh kinh ngạc nhìn Thân Nhã Lợi.

Từ khi cô cầm điện thoại tới giờ đã ba phút trôi qua. Trong ba phút ấy, cô vẫn không nói một chữ, không thốt một lời, chỉ còn tiếng thở nặng trĩu. Có điều là cô gục đầu thấp lắm, ánh mắt cũng đã nhắm nghiền, lệ nóng tựa như dòng nước lũ vỡ đê, từ hốc mắt đỏ hoe thẳng thốt trào ra. Thậm chí đến cả chì kẻ viền mắt từ màu đen ban đầu cũng bị nước mắt rửa trôi sạch boong. Cô của bây giờ tuyệt đối không đẹp, hai tai và cổ đều đỏ rần, y như một đứa bé đã làm mất món đồ chơi quý giá, toàn thân run lên bần bật.

Cuối cùng, cô cũng mở miệng, giọng nói khàn đặc tới độ như không phải của cô nữa—

“Quên em đi.”

Giọng mũi bụi ngùi dù đã ra sức kềm nén, không chỉ khiến Bách Xuyên và Dung Phán ngẩn người. Đến cả Dante cũng nắm chặt cây bút trong tay chết lặng nhìn cô.

Nếu chuyện này thực sự xảy ra ở trên tại bản thân ta, thì gì mà chúc phúc, gì mà bộc bạch, tất cả đều là dối trá.

Con người là một loài sinh vật ích kỉ thế đó. Nếu người ấy quả thật đã qua đời mà vẫn còn tồn tại trong cuộc sống, trong giấc mơ và trong ký ức của ta. Ta sẽ chỉ hy vọng được thoát khỏi nỗi đau này, chỉ hy vọng bản thân có thể vui cười trở lại.

Nếu người ấy chỉ đem lại cho ta khổ đau, chỉ góp phần gia tăng thêm bi thương khi ta đang trong giai đoạn khốn cùng thì ai lại muốn tưởng nhớ người này mãi mãi?

“Quên em đi...” Bóng hình trước mắt đã bị lệ thấm nhoà, cô nhìn về hướng người đàn ông có vẻ ngoài giống Hi Thành và van nài: “Và rồi, cũng để cho em quên anh đi. Em xin đó, em không muốn sống tiếp như vậy nữa, em đau khổ lắm rồi.”

Đầu nặng nề đến mức sắp chống đỡ hết nổi.

Thân mình cô loạng choạng ngã về đằng sau hai bước. Lưng cô đập mạnh vào vách tường, như rằng đây là một con người bị bức ép đến cùng đường. Cô co ro người lại, mái tóc xoăn dài buông lơi xuống mặt đất, che phủ cả vai gầy gòt. Tiếng khóc thầm lặng và vô vọng tưởng chừng như sẽ khắc tạc về bi thương lên gương mặt mãi mãi.

Lờ mờ có thể nghe thấy âm thanh của chiếc ghế va vào bàn kính, cũng trông thấy người đàn ông nọ đứng thẳng người dậy. Còn có Dung Phân ngơ ngàng bước một bước lên trước.

Nhưng đã không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, là Hi Thành đã không còn ở đây nữa. Vĩnh viễn sẽ không trở về nữa.

Trong hồi ức của cô, cái người hay ngồi ở một góc trong căn phòng nhỏ nhỏ lật báo khi xưa, khẽ thoáng nhìn cô đều mang theo chút kiêu căng và điềm nhiên nói: Có nhiều lúc anh còn hiểu em hơn cả bố mẹ em, yêu thương em còn nhiều hơn chính mình.

— Cho nên, anh mới có thể dùng cách ác độc như thế để trả đũa cô ư?

Hi Thành, thật sự quá đủ rồi. Nếu trên đời tồn tại chiếc điện thoại như vậy, một chiếc điện thoại có thể thông đến tận Thiên Đường, em chỉ muốn nói với anh...

Nhiều năm trôi qua rồi, cũng đến lúc buông tha em anh à. Làm ơn buông tha em đi! Để cho em lãng quên anh đi! Để em có thể thoát khỏi lồng giam của anh.

Đây là thứ cuối cùng em đòi hỏi ở anh, lời cầu khẩn ích kỷ và bốc đồng cuối cùng của em.

Xin hãy để em được tự do.

Một tự do duy nhất, cũng là cuối cùng.

4. Chương 4: Tòa Thành Thứ Tư

Nhà triết học vĩ đại Chandra Mohan Jain từng nói: Thế giới này thật sự rất bi thương, trong sâu thẳm nội tâm của mỗi con người đều có sự đau khổ rất lớn. Nhưng chúng ta không thể vì đó mà cảm động lay. Bởi vì một khi chúng ta cũng trở nên đau buồn thì sẽ gia nhập vào thế giới của họ và càng tạo ra nhiều nỗi đau hơn. Giống như chúng ta nhìn thấy người khác ngã bệnh thì cũng ngã bệnh theo vậy. Điều này cũng không thể khiến cho bệnh nhân khỏe mạnh trở lại mà chỉ càng tạo thêm nhiều ốm đau mà thôi.

Cho nên, chúng ta phải cố hết sức làm ình vui vẻ. Bởi vì sự vui vẻ dù có lây lan thì cũng giúp cho người khác được vui. Phải để ọi người biết, cho dù thế giới này vô cùng bi thương thì cũng có thể vui vẻ và hạnh phúc.

Ai trong cuộc đời không có một ký ức đau buồn con tim?

Ai trong cuộc đời không có một lần cảm xúc hoàn toàn tồi tệ?

Ai trong cuộc đời không có một lần muốn vứt bỏ tất cả và giống như người mình yêu thương dễ dàng rời bỏ thế giới này để tạm biệt hết tất cả tuyệt vọng và kỳ vọng?

Nhưng mà, sự thành bại quyết định trong cuộc sống là do ta lựa chọn trở thành bệnh nhân hay là người giúp bệnh nhân vui vẻ.

“Ôi, mắt của em.....”

Trong lúc mọi người hóa thành tượng đá, Thân Nhã Lợi giơ hai ngón tay áp út nhẹ nhàng xoa xoa khóe mắt “Mắt em đau quá, lớp trang điểm của em trôi hết rồi sao?”

Dung Phân sững sờ trong chốc lát mới lau đi giọt lệ đọng trên khóe mắt, cổ võ võ lồng ngực mình “Nhã Lợi, em dọa chị sợ mất hết cả hồn, trái tim chị vẫn còn đập loạn xạ đây. Sau này đừng vậy nữa, ôi tim chị....”

Dung Phân vội vàng đi đến đỡ Thân Nhã Lợi “Em có khỏe không? Không sao chứ?”

“Không có sao, chỉ là lớp trang điểm của em... Nếu biết sớm phải diễn cảnh khóc lóc thì em đã chẳng trang điểm rồi.” Thân Nhã Lợi lấy điện thoại di động ra làm thành chiếc gương soi vào trái phải trên dưới khuôn mặt “Ồ, may quá, đã trôi sạch cả rồi. Hi vọng trong phim này không có diễn nhiều cảnh khóc lóc, thuóc nhỏ mắt sẽ không được tự nhiên. Nhưng mà khóc thì rất ngược đãi mắt mình...”

“Không có, không có, cảnh khóc không có diễn nhiều. Có điều mới vừa rồi em chỉ là diễn thôi sao? Không phải là nhớ đến việc đau lòng hả?”

Thân Nhã Lợi lập tức cười như nở hoa, dáng vẻ rất đắc ý “Nhìn giống thật lắm sao?”

“Ừ, khẳng định đó, chị cũng suýt bị em làm khóc theo.” Đôi mắt Dung Phân đỏ ửng vỗ lên lưng Thân Nhã Lợi “Giữ vững phong độ này nhé. Bộ phim này nhất sẽ rất nóng đây.”

Lúc này có một tràn vỗ tay vang lên giòn giã.

“Nhã Lợi, hôm nay thật là anh phải thay đổi cách nhìn về em.” Bách Xuyên giơ ngón tay cái với cô “Rất tốt, tiến bộ rất lớn. Không riêng gì phương diện biểu diễn, ngay cả tính toán trong lòng cũng rất lợi hại.”

“Bách thiên vương, anh bắt bẻ nổi tiếng thế giới lại đánh giá em cao như vậy thật có chết cũng chẳng tiếc mà.”

Thân Nhã Lợi bơi đi lớp trang điểm nhìn qua không có sự rục rờ như bình thường. Vì dùng những sản phẩm dưỡng da cao cấp nhất nên làn da vẫn sáng ngời láng mịn. Nhưng bởi vì hằng năm đều quay phim tăng ca thể nên dưới mắt luôn có quầng thâm nhạt. Lúc này nhìn thoáng qua chẳng có nét thiên hậu minh tinh gì, bù lại có phần giống như sinh viên đại học hơn.

“Nói như vậy thì anh có vẻ hơi thiệt thòi rồi.” Bách Xuyên suy nghĩ một chút rồi khóe miệng cong lên nụ cười yếu ớt “Có điều, em cũng có thể xem như đây là tiền rút lót của anh đổi với quà cưới em tặng vậy.”

Nhớ đến buổi sáng nhận được tin nhắn của Thiển Thần “Chị Nhất thật tốt quá. Em là đàn ông, tặng gì không tặng lại tặng váy cưới!!!” Thân Nhã Lợi nhìn không được bật cười ra tiếng “Em biết Tiểu Thiển cũng chưa chắc thích món quà kia, nhưng anh thì nhất định rất thích. Đúng rồi, sao Dante lại ở đây?”

Dante nãy giờ vẫn trầm lặng mới giật mình phục hồi lại tinh thần, anh nở một nụ cười với cô “Anh đến đây hỗ trợ thôi.”

Bách Xuyên bổ sung “Lần này đến Tây Ban Nha quay bộ phim Thành Thời Gian Barcelona nội dung chính là câu chuyện tình của một nữ hướng dẫn viên du lịch và một kiến trúc sư. Trong đó có rất nhiều kiến thức chuyên nghiệp mà nam chính cần phải nắm rõ. May thay là Dante cũng sắp về bên tổng công ty ở Tây Ban Nha nên anh đặc biệt mời Dante đến hướng dẫn.”

Thân Nhã Lợi hơi lúng túng một chút. Cô cũng biết khá rõ về kiến thức của ngành kiến trúc trong bộ phim này. Nhưng Bách Xuyên lại mời vị kiến trúc sư trẻ tuổi đạt giải thưởng Pritzker đến hướng dẫn. Thật không biết nên bùi ngùi vì việc dùng dao mổ trâu để giết gà, hay là phải khen nhân hiệu hàng đầu của Bách Xuyên trong giới văn nghệ nữa.

Chỉ có điều....

“Dante phải lập tức về Tây Ban Nha?” Đây là một lời nói không hề thích hợp với đối tượng mới quen, nhưng Thân Nhã Lợi vẫn không kiềm chế được tiếp tục hỏi “Chẳng lẽ lúc đến Tây Ban Nha quay thì anh ấy cũng đi theo chúng ta sao?”

“Chỉ cần Thân thiên hậu không chê thì đúng là vậy?”

Có lẽ Dante là một danh nhân lễ độ nhất mà Thân Nhã Lợi từng gặp. Sự lễ độ này không chỉ hiện lên trên hành động và lời nói. Ngay cả ánh mắt cũng khiến người ta muốn thân cận với anh. Vì chỉ nhìn vào ánh mắt anh thôi cũng có thể phát hiện được nụ cười của anh ẩn chứa trong đó. Điều này hoàn toàn ngược lại với sự kiêu ngạo của Cố Hi Thành. Có điều, một người là quý ông thành công dưới đẳng cấp giáo dục cao của Châu Âu, một người là con trai độc nhất bị ba mẹ chiều hư. Nên bản chất thật sự chênh lệch nhau rất xa.

Nhưng mà, Hi Thành cũng đã có cơ hội trưởng thành. Trước khi anh chết, anh đã trải qua một bước ngoặt trọng đại đầu tiên trong cuộc đời. Theo lý thuyết chỉ cần có người làm bạn, có người khích lệ là anh có thể đứng lên một lần nữa. Sau đó sẽ trở thành một người đàn ông trưởng thành chính chắn.

Nhưng cô không có ở bên anh. Khi cuộc đời anh rơi vào vực sâu thì cô đã bỏ rơi anh. Chỉ cần nghĩ đến anh không có cơ hội để trưởng thành và đáng về cô độc hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này cũng khiến sự đau đớn hối hận chảy lan khắp cơ thể cô.

Chỉ là cuộc đời như sân khấu nhưng lại chẳng cho chúng ta cơ hội để diễn lại. Một khi làm chuyện khiến chính mình hối hận cũng sẽ không có cơ hội được bù đắp. Cho nên, mỗi một giây phút cô cũng vô cùng cẩn thận dè dặt. Đa số là ngay cả vẻ mặt và lời kịch cũng được cô chuẩn bị chu đáo.

Cô nhướn chân mày cười rất vui vẻ “Nhà kiến trúc sư đại tài, lời này của anh thật là.... Trước kia lúc em lên đại học cũng có tìm hiểu về ngành kiến trúc. Em còn sợ anh chê em phiền đấy. Vì có thể em sẽ quấy rầy anh và hỏi anh rất nhiều vấn đề từ nhỏ đến lớn cho xem.”

Thật ra trong lòng cô hoàn toàn không phải nghĩ như vậy. Cô chẳng hề muốn gặp lại anh. Cô chẳng muốn nhìn thấy gương mặt này và không muốn nhìn thấy đôi mắt đang nhìn vào mình này nữa.

“Em có từng tìm hiểu ngành kiến trúc ư? Điều này thật là hiếm thấy với một diễn viên.” Dante nhìn cô ngạc nhiên “Vậy sao lại chọn nghề diễn viên vậy?”

Tại sao muốn làm diễn viên? Câu hỏi này tầm thường vô cùng nhưng lại đánh thức tất cả trí nhớ đau khổ nhất của cô.

Năm đó, sau khi kết thúc cuộc thi sắc đẹp vài ngày. Thân Nhã Lợi chuẩn bị nhận một cuộc phỏng vấn nên trang điểm trong phòng ngủ. Cố Hi Thành ngồi phía sau cô nhìn cô qua gương thật lâu, bỗng anh nói: “Lợi Lợi, anh nói với em một lần cuối, đừng bước vào giới giải trí.”

Cô cũng thản nhiên nhìn lại anh qua gương rồi ngược khuôn mặt nhỏ lên chải chải lông mi.

Anh dừng lại trong chốc lát, sau đó tiếp tục nói: “Trước tiên không nói đến cái vòng lẩn quẩn này có rất nhiều chuyện phức tạp. Với tính cách thẳng thắn bộc trực của em bước vào đó nhất định sẽ thiệt thòi. Hơn nữa, em cũng không muốn làm minh tinh, em muốn chính là làm kiến trúc sư.”

Cô thở dài rồi nói từ tốn “Sao anh biết em không muốn làm ngôi sao? Rất nhiều người muốn nhưng không làm được đấy.”

“Có phải em bị báo chí tâng bốc sau cuộc thi sắc đẹp đến ngu muội rồi không? Em không có một chút tài năng diễn xuất nào cả. Hiện tại em chỉ có thể làm một bình hoa và bán đi tuổi xuân thôi. Qua vài năm nữa sẽ có vài cô bé trẻ tuổi xinh đẹp hơn gia nhập thì lập tức em cũng sẽ bị quên lãng.” Thấy cô không có phản ứng, anh lại đứng lên lấy một chồng bản vẽ trong tủ sách của cô ra và đặt trước mặt cô “Em xem lại thành tích học tập ở đại học của em đi. Em là một sinh viên xuất sắc, tất cả môn học đều đạt loại A. Thành tích của em tốt hơn của anh rất nhiều. Tương lai của em sẽ là một kiến trúc sư ưu tú, em đừng bỏ qua ước mơ này.”

Cô chẳng buồn nhìn đến những bản vẽ kia lấy một cái, chỉ bực mình xua tay: “Ồi anh thật là lo lắng quá rồi. Ngành kiến trúc này chỉ cần có chỗ dựa thì thiếu gì người làm được. Chờ đến khi em trở thành minh tinh, nếu như lúc đó còn muốn làm kiến trúc thì có thể quay về làm là được ngay thôi.”

“Sao em lại trở nên tàn nhẫn như thế? Bây giờ là em muốn tạm nghỉ học để làm minh tinh nên tất cả mọi cố gắng trước kia em đều vứt bỏ hết sao?”

Anh nắm lấy bả vai cô khẽ lắc như muốn lay cho cô tỉnh lại. Nhưng cô chỉ bực bội hất tay anh ra. Sau khi chải lông mi xong thì lấy son môi tô lên “Cố Hi Thành, anh đừng quan tâm đến em, anh lo chuyện của mình trước đi.”

Anh đứng phía sau cô yên lặng thật lâu, rồi cuộc nói không chắc chắn “Lợi Lợi, chẳng lẽ em vì chuyện của ba anh ... nên mới muốn làm diễn viên?”

“Cái gì?” Cô hơi nhú mày.

“Nếu như vì chuyện đó, anh có thể nói rõ ràng cho em biết là không cần. Ba anh đã chết nhưng anh không có chết. Chờ sau khi tốt nghiệp, anh sẽ kiếm thật nhiều tiền, đến lúc đó có thể nuôi được em.”

Cô sững sốt trong phút chốc rồi bỗng cười ra tiếng “Hi Thành, sao anh lại đáng yêu như thế? Anh tưởng em là nữ chính trong truyện Quỳnh Dao à? Tuy nhà em không có nhiều tiền nhưng dù sao cũng không nghèo túng. Ba em lại rất thích anh, cho dù anh thật chỉ có hai bàn tay trắng thì họ cũng sẽ xem anh như con trai mình và nuôi anh rất kỹ lưỡng thôi. Minh tinh là do em muốn làm, anh đừng đoán mò nữa. Ồ, nói đến đây mới nhớ, anh nên đến linh đường của ba anh xem chút đi. Em có vào giới giải trí hay không cũng không quan trọng bằng ông.”

Hầu hết người có thể tổn thương đến mình luôn luôn là người mình yêu tha thiết nhất. Nhưng ta cũng không biết rằng, sau khi họ làm tổn thương đến ta thì cũng cảm thấy đau khổ hệt như ta vậy.

Nhìn anh nở nụ cười lạnh nhạt rồi xoay người rời khỏi phòng, cộng thêm tiếng cửa lạnh lẽo đóng lại khiến cô nhắm mắt lại run rẩy hít thở. Cô gái trong gương được trang điểm tỉ mỉ giống như một kẻ xa lạ lạnh lùng.

Song, khi tầm mắt lơ đãng lướt qua những bản vẽ kiến trúc trên bàn, cô vẫn không kiềm chế được cầm lên xem từng tờ một. Có một tờ bản vẽ kiến trúc trắng đen tuy nhìn lại đều có cảm giác được trăm ngàn chỗ hở. Nhưng trên mỗi khối được tô sáng cũng đều được trăm ngàn nét bút nhỏ tạo nên. Mỗi một đường đều là ở trong đêm mùa đông giá rét, cô cặm cụi ngồi bên khung giấy đắp chiếc chăn lông Hi Thành tặng cho, dùng bút chì ước lượng ngang dọc rồi vẽ lên từng nét.

Tất cả những giọt nước mắt đột ngột tràn qua hốc mắt rơi xuống bức vẽ kia. Cô ôm chặt đóng bản vẽ khẽ khóc thút thít. Nhưng cô không dám lớn tiếng gào khóc vì cô sợ Hi Thành chưa đi xa sẽ nghe thấy. Lúc ấy, có lẽ thế nào cô cũng không nghĩ đến sau đó không bao lâu, cho đến khi cuộc đời này kết thúc, dù cô có khóc lớn hơn thì anh cũng không thể nghe thấy được nữa.

“Tại sao làm diễn viên à...” Thân Nhã Lợi chần chừ trong giây lát. Thật ra trong lòng cô đã có một đáp án quen thuộc từ lâu “Cũng do trùng hợp thôi. Lúc ấy đoạt giải nhất trong cuộc thi sắc đẹp nên ôm vận may đi làm diễn viên. Không nghĩ đến đã thật lòng yêu nghề này cho nên mới làm đến hôm nay.”

Nếu như đổi lại là người khác rơi vào hoàn cảnh giống cô. Khi nhìn thấy được một gương mặt hệt như người kia, có lẽ cũng sẽ khóc thất thanh như cô năm xưa. Nhưng vì đã có kinh nghiệm diễn xuất nhiều năm nên cô có thể che giấu hết tất cả tâm tình một cách hoàn mỹ.

Cho đến giờ phút này, cô mới cảm thấy mình may mắn không trở thành kiến trúc sư mà đã làm diễn viên.

Thử vai “Thành thời gian Barcelona” kết thúc thuận lợi. Danh sách diễn viên nhanh chóng được ấn định. Vai chính là thiên hậu siêu cấp Thân Nhã Lợi dưới trướng của tập đoàn Hoàng Thiên cùng với siêu sao quốc tế Thiên Thần phó tổng giám đốc công ty giải trí Dao Thần. Trừ hai cái móc minh tinh lớn rực rỡ của hai người thì những vai phụ khác, thậm chí chỉ là vai diễn người qua đường cũng đều thuộc trường phái thực lực có uy tín lớn trong giới.

Cùng ngày phát hành tin tức về bộ phim, Dung Phân cũng tự mình viết câu chuyện tình yêu này thành một quyển tiểu thuyết. Đồng thời bắt đầu đàm phán với người hợp tác vấn đề bản quyền. Những tin tức liên quan đến bộ phim chuẩn bị quay được giống trống khua chiêng âm ỉ khiến cho “Thành thời gian Barcelona” trở nên nổi tiếng khắp cả nước.

Sau khi nhận được kịch bản một tuần, nhà sản xuất đã mở một cuộc họp báo tại Cecil tuyên bố ba tuần sau sẽ khai máy. Đến lúc đó cả tổ kịch bản và toàn bộ đoàn phim sẽ bay thẳng đến Tây Ban Nha tiến hành công việc quay cảnh.

Sau khi chịu đựng vô số đèn flash lóe sáng không ngừng và trả lời một đống vấn đề cả buổi tối thì cuối cùng Thân Nhã Lợi cũng được lên xe về nhà. A Lãm ngồi vào ghế trước mở Macbook cập nhật tin tức mới nhất lên blog của Thân Nhã Lợi. Một lát sau quay lại hỏi cô:

“Nhã Lợi, em biết Dante à?”

Thân Nhã Lợi ra vẻ mệt mỏi hỏi “Dante nào?”

“Kiến trúc sư trưởng của Fascinante.”

“Có gặp mặt qua thôi, cũng không quen thân.”

“Ồ.”

Đợi chờ hồi lâu không thấy nói tiếp, Thân Nhã Lợi mở mắt nhìn A Lãm “Sao vậy?”

“Anh ta bình luận blog của em.” A Lãm dừng lại, rồi tiếp tục rê chuột trên màn ảnh “Hơn nửa lượng view còn rất cao. Có điều không phải là trực tiếp ghi vào blog của em, do có người tag anh ta vào nên anh ta mới trả lời. Chúng ta cần nói cảm ơn với anh ta không?”

Vốn nội dung trên blog là thế này:

Hôm nay tại đại sảnh Cecil, tổ kịch bản tổ chức họp báo tuyên bố “Thành Thời Gian Barcelona” sắp khai máy. Cảm ơn @Dung Phân, @Thiếu Thần & quả cam to, @Trác Thiên Hoa, @Gia Mặc, @Cheryl, @Nhiếp ảnh gia Kim Ung, @Tập đoàn Hoàng Thiên, @Cao Vân Trạch Hoàng Thiên, @Công ty giải trí Dao Thần đã cố hết sức phối hợp vào buổi tối nay! Tin rằng tiếp theo chúng ta nhất định sẽ hợp tác vui vẻ!

Còn bình luận của Dante là: “Đừng khách sáo, tôi rất thích kịch bản này. Chúc quay phim thuận lợi” để trả lời cho bình luận của Cao Vân Trạch tập đoàn Hoàng Thiên: Chúc mừng chị Nhất và đoàn phim cuối cùng cũng đã khai máy. Lần này nhất định phải nói đến @Dante tiên sinh, quả nhiên nhờ có sự hướng dẫn của người chuyên nghiệp nên chất lượng phim tuyệt đối sẽ được nâng cao. Tôi và Bách tiên sinh đại diện cho tập đoàn Hoàng Thiên cảm ơn anh từ tận đáy lòng.

Thân Nhã Lợi nhìn vào trang cá nhân của Dante, anh ta không kết bạn với mình. Tình huống này là mờ ám nhất. Anh chỉ trả lời cho Cao Vân Trạch người đại diện của Bách Xuyên, chứ không có trả lời cô. Nhưng phía sau lại chúc một câu “quay phim thuận lợi” là chúc ai đây? Là đoàn phim hay là vai nữ chính là cô, hoặc là Cao Vân Trạch và những người khác?

Trong tình hình đối phương bình luận blog mình, vì tỏ vẻ cảm ơn hẳn nên trả lời lại trên blog, hoặc là tự tin nói lời cảm ơn với đối phương. Nhất là do Dante trước kia chưa bao giờ dính vào tin đồn, chỉ thảo luận vấn đề chuyên nghiệp, nên lời bình luận này lại càng thêm quý báu. Nhưng bây giờ có rất nhiều nhà tài trợ cho phim, nếu mình chỉ cảm ơn Dante thì có đặc tội với những người khác không? Anh ấy không có kết bạn với mình, mình cũng không thể nhắn tin riêng cảm ơn anh ấy được. Nếu để cho Bách Xuyên liên hệ thì càng lộ ra về cố ý.

Thân Nhã Lợi suy nghĩ rất lâu, lại mù mờ nhìn thoáng qua A Lãm “Vậy làm sao đây?”

“Tôi cũng nghĩ mãi vấn đề này. Không biết là Dante quá thông minh hay là không biết chơi blog. Câu nói mờ ám không rõ này rất dễ dàng tạo thành scandal.”

“Vậy thì cứ làm ra vẻ không quan tâm?”

“Cũng không được. Thật ra nếu như anh ta chỉ bình thường là một kiến trúc sư từng trải, mình cũng có thể trực tiếp kết bạn với anh ta. Anh ta lịch sự có văn hóa đến thế. Tuy không buồn nhìn đến chúng ta nhưng chúng ta chỉ cần ân cần một chút, tỏ vẻ khiêm nhường kính trọng anh ta như tiền bối thì cũng không sao. Nhưng anh ta lại còn trẻ quá....”

Nói đến đây, A Lãm mang bản lý lịch trên mạng ra. Trong hình, Dante mặc đồ vest đứng trước bàn làm việc màu trắng. Một tay chống lên mặt bàn, một tay cầm bút. Anh hơi khom lưng, cúi đầu chăm chú vẽ bảng thiết kế.

“Hơn nữa lại còn rất đẹp trai.” A Lãm phóng lớn tấm hình này ra rồi xua tay đi “Thôi, đừng bận tâm. Tuy anh ta bình thường rất bộn rộn không thích công khai việc đời tư. Nhưng một khi dính líu đến em thì nhất định sẽ tạo thành scandal.”

Thân Nhã Lợi ừ khê và nhìn tấm hình không chớp mắt.

A Lãm trầm tư trong chốc lát rồi sờ cằm “Có điều, scandal chưa chắc là chuyện xấu.”

Thân Nhã Lợi bỗng lấy lại tinh thần “Hả?”

“Bộ phim này không phải em đóng vai một nữ hướng dẫn viên du lịch yêu một kiến trúc sư sao? Nếu như đến lúc đó rò rỉ tin tức em và Dante hẹn hò...” A Lãm đẩy chiếc mắt kính màu bạc lên, gọng kính lóe sáng trong bóng tối “Đúng vậy, đây nhất định không phải là tin xấu. Đến lúc đó nhất định sẽ tạo thành một đề tài nóng. Điều này không thể để xảy ra muộn quá, nếu không quần chúng khăng định biết chúng ta có ý. Tôi sẽ chuẩn bị trước khi bộ phim quay xong sẽ tung ra một hình ảnh thân mật...”

“Đừng, đừng, đừng, tha cho em đi.” Thân Nhã Lợi vội vàng cắt đứt lời của A Lãm “Em không muốn có scandal. Đừng suốt ngày nghĩ đến mấy ý kiến chán phèo đó nữa. Nghe sợ chết được.”

Mấy ngày sau, A Lãm cũng không nhắc lại chuyện này. Nhưng lòng Thân Nhã Lợi vẫn ghi nhớ đến câu nói trên blog. Hơn nữa còn lặng lẽ lên blog xem mấy lời bình luận bên dưới. Đa số mọi người đều kinh ngạc sao một thể ngoại cao nhân như Dante lại dính đến phim ảnh. Thậm chí có còn hỗ trợ chia sẻ trên blog. Chỉ có một số người nhỏ nhỏ là nhắc đến cô thôi.

Trước kia cô chưa bao giờ kiểm tra blog. Nhưng gần đây có thể bởi vì thời gian rảnh rỗi nhiều nên không có việc gì làm cô lại ôm điện thoại di động lướt blog một lát. Còn thỉnh thoảng vào xem blog của Dante. Có điều tựa như anh cũng không lên blog thường xuyên, sau câu đó cũng không thấy có cập nhật gì nữa.

Cho đến bốn ngày sau, trong trang chủ không có gì đổi mới toàn là minh tinh của cô lại xuất hiện một cái logo vô cùng đặc sắc của Dante ở chính giữa.

Dante: Vừa làm xong bản vẽ của sảnh B nhà hát KeNa thì cùng ngày ông chủ nhà hàng lại gọi hỏi mình có làm thẻ bạch kim không? Chẳng lẽ gần đây mình gọi thức ăn bên ngoài nhiều lắm sao? *Nghỉ ngơi*

Nhìn thấy lượng view bên dưới khiến Thân Nhã Lợi sắp ngất xỉu. Tốc độ bình luận tựa như hỏa tiễn phóng lên mặt trăng:

“Cười như điên.”

“Dante, mạn phép hỏi anh một câu... Anh đang câu view sao? *ngoáy mũi*”

“Chẳng lẽ đây chính là trạch nam trong truyền thuyết ư!”

“Ôi ngài kiến trúc sư, hình tượng của anh.... *lau mồ hôi*”

“Ôi điểm sáng cuối cùng của nhân loại, mọi người đều mù hết rồi. Em đến nấu cơm cho anh nhé, thật đáng thương mà TT_____TT...”

“Lại là trạch nam! Ôi chao, làm anh cười chết mất!!!”

.....

Có lẽ vì buổi tối con người cũng trở nên trống vắng nhàm chán. Nên Thân Nhã Lợi không gọi điện thoại hỏi ý kiến của A Lãm đã bình luận. Cô phụ họa thêm cho lời bình luận được nhiều người nói nhất: “Trạch nam kỹ thuật siêu cấp!”

Chỉ có thể nói đôi mắt hỏa nhãn kim tinh của A Lãm còn linh nghiệm hơn cả Tôn Hành Giả. A Lãm đã sớm tiên đoán được cô dính líu đến Dante sẽ xảy ra chuyện ngay mà. Vừa mới bình luận vào blog chưa đầy năm phút đồng hồ sau thì Thân Nhã Lợi đã hối hận muốn xóa dòng đó đi. Nhưng xóa đi thì càng tạo thành tin đồn lớn hơn nữa. Cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn lượng bình luận blog Dante tăng gấp đôi:

“Ôi, thiên hậu nhà mình cũng từng học kiến trúc và rất thích tác phẩm của Dante đấy!!”

“A a a a, gào thét, trước kia chưa bao giờ biết đến Dante là ai. Các người mau đi tìm tài liệu của anh ta đi. Không chỉ là đẹp trai còn rất có tài, kiến trúc sư quốc tế đó!”

Trong đó có một câu bình luận được vô số người lặp lại nhiều lần khiến cho Thân Nhã Lợi hận không đập đầu vào tường chết đi:

“Dante quá đẹp trai, hãy đi đóng nam chính trong Thành Thời Gian Barcelona đi. Trong đó có cảnh nóng trên giường với thiên hậu!”

Cái này thật sự đã gây ra tai họa.

Thân Nhã Lợi vùi đầu vào trong chăn không còn dám nhìn điện thoại di động nữa. Sao đã vào nghề nhiều năm rồi mà vẫn còn làm việc ngốc nghếch thế này chứ. Ngày mai chắc sẽ bị quản lý ở công ty mắng chết cho xem. Hơn nữa, không còn mặt mũi nào gặp Dante nữa rồi.

Sau khi chán nản được năm sáu phút nhưng cô cũng hoàn toàn không cảm thấy dễ chịu. Cô vẫn bắt mình phải ngồi dậy dự định liên lạc với A Lãm để xử lý chuyện này. Thế nhưng trong lúc lơ đãng đã xảy ra một việc. Cô nhìn thấy một hàng chữ trên điện thoại di động:

Dante: Cô Thân quá khen rồi. Danh hiệu trạch nam thì có thể đảm nhận được tốt, nhưng kỹ thuật thì vẫn chưa được lão luyện.

Thân Nhã Lợi ngây ra. Cô mở trang blog của Dante ra, phía trên xuất hiện bốn chữ “Đã gửi kết bạn”

Đột nhiên gương mặt lại không khỏi nóng bừng lên. Ngón tay dừng lại ở khoảng không hồi lâu, rốt cuộc cũng bấm vào một nút bên cạnh trang của anh “Kết bạn”

Sau phút chốc nút trên màn hình đã biến thành “hai người đã là bạn”. Cô lấy tay che mặt lại, nhưng nhiệt độ trên mặt vẫn lan đến bên tai.

Bởi vì không trả lời lại Dante nên chuyện ồn ào không thể tiếp tục được nữa. Nhưng mà cô vẫn mở ra tấm hình A Lãm đã cho cô xem. Trong hình, anh đứng ở trước bàn làm việc, cà vạt nhẹ nhàng chấm trên mặt bàn. Anh hơi cúi đầu, đường viền trên gương mặt vô cùng rõ nét. Hốc mắt thật to bao phủ cả hai tròng mắt. Ánh sáng bên ngoài đối lập với bên trong tạo thành đường nét hơi có vẻ đa cảm.

Cuối cùng, tất cả nóng bỏng trên gương mặt đã rút lui, chỉ còn đọng lại nụ cười trên môi cô.

Nếu như nói nữ thần Lý Chân là Twiggy đã thay đổi thẩm mỹ của phái nữ toàn thế giới tại thập niên sáu mươi, làm tăng thêm tiền lương cho giới người mẫu lần đầu tiên trên thế giới. Thì giờ đây, điều Thân Nhã Lợi muốn nhất chính là bóp chết người phụ nữ này, cũng chính là nữ thần Lý Chân của chúng ta.

Bởi vì từ khi siêu người mẫu nước Anh với thân hình gầy còm và trang điểm kiểu khói xuất hiện. Mọi người đều ngưng lại sự theo đuổi điên cuồng kiểu đầy đặn của Monroe chuyển sang nhận định rằng người mẫu thì phải gầy.

Rõ ràng ba tuần sau sẽ bận rộn đến long trời lở đất, nhưng mạng Thân Nhã Lợi đã trời sinh cực khổ không phút nào nghỉ ngơi vẫn phải tiếp nhận công việc chụp quảng cáo trang sức. Công việc này là do Lý Chân giới thiệu. Trước khi đi, Lý Chân đặc biệt dùng ngón tay trỏ và ngón cái cầm tấm bưu thiếp tự chế “Twiggy & Ziggy” luôn mang theo bên người lên. Đó chính là tấm ảnh bìa kinh điển trong album Pin Ups được chụp năm 1973 của Twiggy và David Bowie. Móng tay màu xanh lá của Lý Chân chỉ vào hai người trên tấm hình: “Nhìn đi, em phải giảm cân gầy thế này hẵng đi chụp quảng cáo. Dù photoshop có thể gọt được chúng ta gầy xuống nhưng vĩnh viễn không thể nào toát lên được sự mảnh mai. Chuyên nghiệp chút nhé ảnh hậu bệ hạ.”

Trong hình, David Bowie như một con khỉ tóc đỏ gầy còm nửa tháng không được ăn chuối, còn Twiggy thì mặc bộ đồ da người màu cả phê tựa trên vai anh ta như một bộ xương khô. Tấm hình này không chỉ xuất hiện trong ví của Lý Chân mà còn được phóng to gấp mười lần dán trên tường phòng ngủ của cô ta. Giống như một tấm quảng cáo được giăng lên trong ánh sáng lung linh. Mỗi ngày mỗi đêm đều được nhìn thấy, thế cũng khó trách sao cân nặng của Lý Chân lại chưa từng vượt qua ba chữ số.

Chủ đề chụp quảng cáo lần này là một quán rượu xưa cũ trong ngõ nhỏ và người đẹp đeo trang sức châu báu. Hình ảnh được chụp theo bối cảnh là một nữ người mẫu bước ra khỏi quán rượu, mặc một chiếc váy lụa đen đơn giản, tay cầm một chiếc túi bình thường nhưng trên cổ tay lại đeo một chiếc vòng trân châu

màu trắng thu hút được ánh mắt ái mộ của những người đàn ông đang say sưa chán chường trong ngõ nhỏ u tối.

Công việc cần phải chụp toàn thân thể này dĩ nhiên Thân Nhã Lợi không dám chậm trễ.

Cũng giống như tất cả các cô gái giảm cân đấu tranh với thức ăn ngon, thân hình cô có tính thích nghi rất cao. Khi đói bụng có thể được khen là vóc người thon thả. Nhưng thỉnh thoảng ăn uống quá độ mất khống chế đứng lên chiếc cân có thể khiến người ta đau lòng đến rơi lệ trong nháy mắt. Về điểm này, cô tuyệt đối không thể so sánh được với đám người mẩu da bọc xương thời thượng kia. Cho nên cô rất tự giác để bụng đói chừng mấy ngày. Buổi sáng thì thức dậy nhảy dây ăn dưa leo, buổi tối thì đi qua đi lại với chiếc dạ dày trống trơn. Có mấy lần nửa đêm đói bụng tỉnh dậy, cô bò đến tủ lạnh theo bản năng, ăn vài miếng lại vội vàng phun ra.

Sáng sớm buổi chụp hình hôm đó ngay cả nước Thân Nhã Lợi cũng không uống, mang gương mặt với hai gò má hóp sâu đến công ty quảng cáo. Mới vừa vào hiện trường chụp ảnh thì tổng giám đốc công ty quảng cáo đã vầy vầy tay với cô từ xa rồi từ từ đi đến:

“Ôi Thân thiên hậu của tôi, sao cô gầy đến mức này, nhìn thật khiến người ta đau lòng.”

Rõ ràng họ đã yêu cầu người có thân hình gầy còm, hiện tại lại hời hợt cần ngược lại. Thân Nhã Lợi mơ hồ cảm thấy lời mở đầu này không ổn nhưng cô vẫn bình tĩnh không đổi sắc mặt chờ câu nói tiếp theo của ông ta.

“À, buổi chụp của chúng ta gặp phải chút khó khăn.”

Quả nhiên là vậy, Thân Nhã Lợi cười nói “Xin cứ nói”

“Là như vậy, hôm qua đột nhiên tôi nhận được tin nhân vật cô chụp có thể sẽ thay đổi, đối phương là con gái của nhà tài trợ...”

Khi ông ta nói những lời này, bụng của Thân Nhã Lợi xấu hổ kêu lên.

Hai người liếc mắt nhìn nhau đều có hơi lúng túng. Trợ lý của Thân Nhã Lợi đưa đến chai nước khoáng, cô từ từ uống một hớp: “Tôi hiểu ý ông rồi.”

Chuyện thể này không phải chưa từng xảy ra. Việc tôi thay anh, anh thay tôi cũng là chuyện thường thấy trong vòng lẩn quẩn này. Có điều tỷ lệ đối với người sau khi thành danh thì càng lúc càng nhỏ. Dựa trên kinh nghiệm và thực lực của cô, cộng thêm mấy ngày nay uất ức nhịn ăn lại còn bị đối đãi thể này nên hơi không vui. Nhưng người đã vươn đến độ cao này, dù cho thành công hay thất bại, đều phải vô cùng cảnh giác với những sai lầm rất nhỏ. Nếu không thì hiệu ứng bướm bướm(1) sẽ ứng nghiệm ngay.

(1) Hiệu ứng bướm bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian.

Cô cố kiềm chế và kiềm chế không thể bộc phát. Những trái dưa leo nhảy dây vào mỗi sáng sớm và những cơn đói vật vã đêm khuya cũng để gió cuốn đi...

“Hiện tại tôi sẽ liên lạc với A Lãm xử lý phần việc sau.” Thân Nhã Lợi mỉm cười với tổng giám đốc công ty quảng cáo rồi xoay người nói với trợ lý “Tôi về trước, xin lỗi nhé.”

“Khoan đã, xin chờ một chút!” Tổng giám đốc lại đuổi theo, ông ta bắt đầu lau mồ hôi trên trán “Ôi tôi cũng chẳng muốn đâm đường cái chuyện xấu hổ này. Đối nữ người mẫu chính không có nghĩa là cô không chụp... Mà là hiện tại ý tưởng quảng cáo sửa đổi, sẽ biến thành hai người nữ và một một người nam...”

Sau khi nghe ông ta giải thích, Thân Nhã Lợi cũng hiểu được đại khái. Tình hình của cô cũng chẳng có gì tốt hơn là không đổi, thậm chí còn tệ hại hơn: Con gái của nhà tài trợ thì đóng vai chính của cô, còn cô thì đóng vai phụ mới tăng thêm, làm người bạn gái đứng bên cạnh người đàn ông chán chường dùng ánh mắt ganh tỵ ghen ghét với nữ chính.

Buồn cười chính là, ý tưởng quảng cáo được sửa là ý của con gái nhà tài trợ. Hơn nữa, cô ta vốn biết nữ chính là Thân Nhã Lợi. Đây rõ ràng không phải là đến khiêu khích sao?

Thân Nhã Lợi nở một nụ cười kiêu cách trên mặt, lộ ra hai hàm răng trắng sáng “Xin lỗi, tôi không có hứng thú với công việc này.” Sau đó xoay người rời đi không nể mặt gì.

Nhưng lúc này, A Lãm lại gọi điện thoại đến.

“Nhã Lợi, Vu tổng vừa gọi điện cho tôi, kêu tôi khuyên em bây giờ đừng từ chối công việc. Ông ta nói con gái ông ta đã bị ông ta chiều chuộng như một công chúa không thể chịu khổ chút nào. Coi như em bán chút ân tình cho ông ta...”

“Đợi đã, em choáng quá.” Thân Nhã Lợi xua tay “Đến cùng thì bây giờ là tình huống gì đây?”

Đầu óc của cô vốn đang rối rắm như một cuộn len nhưng khi nhìn thấy hai người đang đi đến từ phía xa thì tất cả vấn đề lập tức được sáng tỏ. Cô nhớ rất rõ, tên cô dâu được viết lên thiệp mời của Bạch Phong Kiệt là “Vu Nhược Kỳ”. Cô nói dăm ba câu trả lời A Lãm rồi cúp máy.

Vu Nhược Kỳ và Bạch Phong Kiệt đứng bên cạnh nhiếp ảnh gia, tựa như đang khê thảo luận chuyện gì đó. Trên ghế salon bên cạnh bọn họ có ba đĩa nhóc chừng mười mấy tuổi đang ngồi. Trong tay của mỗi cô cậu đều là chiếc túi mua đồ khổng lồ, trên đó là một chiếc logo đủ màu rực rỡ.

Trong đó có một cậu nhóc đeo kính mắt đặt hai túi đồ lên mặt đất, vẻ mặt hơi tức giận “Sao em chỉ biết chỉ trích vào anh thôi vậy. Không phải là em đã sớm biết anh luôn tiêu tiền như nước sao? Bây giờ nói những điều này có ý gì? Hơn nữa, em tiêu xài cũng rất phung phí kia mà.”

Cô bé bên cạnh cậu ta nhìn thoáng qua có vẻ dịu dàng ít nói, nhưng khi nói chuyện cũng mang theo một sự căm giận “Vấn đề là ba mẹ em cho em một trăm ngàn. Em không thể phung phí vài ngàn sao? Mỗi lần em đều dư lại hai mươi ngàn đấy.”

“Anh đâu giống với em. Em cũng biết rồi, ba mẹ anh cho anh đâu nhiều như ba mẹ em. Anh còn dư lại mười ngàn đã không tệ rồi.”

“Anh thiệt là, anh không thể so sánh với A Uy mà. Lúc đầu A Uy còn có thể kiếm ra tiền lời. Anh chẳng có kiếm được đồng nào cả.”

“Mười ngàn đồng chỉ lời có một trăm đồng, kiếm kiểu đó thì có khác gì không kiếm?”

Cuối cùng, cô nhóc ngồi một bên ném túi đồ trong tay đi, quay đầu không nhìn được xua xua tay “Được rồi, được rồi, các người không thể cứ nhao nhao thế này được. Không phải là đi với chị Nhược Kỳ đến đây xem ngôi sao lớn được bao nuôi sao? Ai có hứng nghe hai người tranh cãi mấy chuyện vô bổ này chứ?”

Bọn họ nói đến đây thì Bạch Phong Kiệt lơ đãng quay đầu lại. Đúng lúc ánh mắt giao nhau với Thân Nhã Lợi. Anh ta vội vàng chuyển ánh mắt hơi cau có nghiêm giọng nói với mấy cô cậu kia “Mấy người các em không ngoan ngoãn học kiếm tiền, ngày ngày cứ ganh đua so sánh tiền ít tiền nhiều với người khác thì còn ra thể thống gì nữa!”

“Đúng vậy, còn bày đặt theo người ta đi xem minh tinh. Ngay cả chữ ký của Rihanna, Justin Bieber anh đều vớt hết. Hiện tại anh chỉ một lòng muốn theo học kiến trúc. Ai có hứng thú đi quan tâm đến mấy chuyện lộn xộn trong giới giải trí này?”

“Vậy thì chờ khi nào các em có năng lực tự nuôi sống mình rồi hãy nói.”

Cậu nhóc khoanh tay nói “Anh rể, khoa kỹ thuật xây dựng trường của em nổi tiếng thế giới. Sau này tệ lắm em cũng sẽ là một Dante thứ hai, việc trở thành danh nhân là chuyện sớm muộn thôi. Nếu không phải chị Nhược Kỳ chụp hình quảng cáo, em cũng chẳng buồn đến đây xem minh tinh gì đâu. Theo lời của ba em nói, chẳng phải đều là mấy con hát thôi sao?”

Bạch Phong Kiệt vốn còn muốn nói gì đó nhưng bỗng Nhược Kỳ lại đi đến “Được rồi, Phong Kiệt, anh cũng đừng khó khăn với chúng nó quá. A Nam cũng quá đáng, em là con trai nên phải nghĩ đến việc làm sao để kiếm ra tiền chứ. Đừng tiêu tiền bậy bạ như thế nữa.”

Cậu nhóc chép miệng “Lại còn bày đặt kỳ thị giới tính.”

“Về phần con gái... vẫn phải cần kẻ giàu có nuôi. Để các cô nàng cần gì thì cho cái đó, có thể thỏa mãn thì thỏa mãn thôi.” Nhược Kỳ nhìn thoáng qua Thân Nhã Lợi rồi nở một nụ cười kiêu ngạo “Như vậy, các cô nàng đó chỉ cần người đàn ông cầm tiền phe phẩy trước mặt là chạy theo ngay mà.”

Đầu tiên là hai cô bé lộ ra vẻ mặt hạnh phúc cảm kích rồi nhanh chóng cùng nhau nhìn về phía Thân Nhã Lợi. Sau đó nhìn lại lẫn nhau, trong mắt hiện lên sự tức giận. Cô bé khi này vẫn nghịch chiếc túi gặt đầu ra về trải đời “Em hiểu rồi, em hiểu rồi, bao nuôi chứ gì.”

Nghe đến đây thì Thân Nhã Lợi đã hiểu được bảy tám phần. Ngọn lửa giận lặng lẽ bốc cháy trong sâu tận nội tâm. Nhưng cô không thể mất khống chế, chỉ là đi thẳng đến Bạch Phong Kiệt “Mấy thứ này là do anh nói sao?”

Đôi môi của Bạch Phong Kiệt mím chặt lại không trả lời Thân Nhã Lợi, cũng không nhìn vào cô. Nhược Kỳ lập tức che trước mặt Bạch Phong Kiệt giống như một nữ thần chính nghĩa bảo vệ anh ta tránh khỏi rừng gươm mưa đạn “Cô Thân, cô đang làm gì đây?”

Thân Nhã Lợi không buồn để ý đến Nhược Kỳ, chỉ nhìn Bạch Phong Kiệt hỏi lại lần nữa “Bạch Phong Kiệt, những lời này là anh nói với cô ta?”

Bạch Phong Kiệt ngẩng đầu hơi bối rối “Không phải vậy. Anh... Nhã Lợi, em đừng nói nữa. Nhược Kỳ không có nói em. Đợi giờ Nhược Kỳ vẫn nói chuyện không biết chú ý, đến khi hết giận thì sẽ dàng hoàng giải thích với em...”

Vu Nhược Kỳ nhìn Bạch Phong Kiệt không thể tin “Giải thích? Anh muốn tôi phải xin lỗi một con đàn bà anh đã từng bao nuôi? Bạch Phong Kiệt anh điên rồi phải không?”

Thân Nhã Lợi cũng biết không thể nào tiếp tục nói chuyện với hạng người này. Cô chỉ bật cười nhìn Bạch Phong Kiệt. Còn ánh mắt dịu dàng nồng nàn trước sau như một của anh ta cũng không dám nhìn thẳng vào cô.

Cô không biết tại sao anh ta lại nói những lời như thế với Vu Nhược Kỳ và bọn nhóc này. Nhưng cô đã không còn hi vọng gì vào lời nói thật của anh ta nữa. Cô vẫn nhớ rất rõ chuyện xảy ra vào một đêm ba năm trước. Đó là lần đầu tiên cô cho anh ta vào nhà mình. Anh ta ăn vận hết sức đẹp trai, nước hoa thơm ngát, vô cùng phần khởi bước vào cửa muốn ôm cô thật mãnh liệt vào lòng. Nhưng cô chỉ lạnh lùng ngồi cạnh chiếc bàn dài, nhanh chóng ký một tờ chi phiếu rồi đứng lên đưa cho anh ta.

“Anh xem thử con số trên đây không sai chứ?” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng cô đã đóng lại nắp bút. Cô nhớ rất rõ ràng mấy con số này là tiền lãi gấp mười lần, ngay cả con số lẻ phía sau cũng được tính đi tính lại vô số lần.

Cô còn nhớ rõ, sau khi anh ta nhìn thấy con số trên chi phiếu thì thân thể anh ta thoáng run lên, thiếu chút nữa đã không còn đứng vững. Sau đó đôi môi anh ta trắng bệch, giọng nói cũng khàn khàn:

“Nhã Lợi, em đừng đối xử với anh thế này.”

“Đừng khách sáo, đây cũng là chuyện phải giải quyết sớm muộn của chúng ta.” Cô vẫn cười rạng rỡ trước sau như một. Nhưng cảm xúc trong mắt còn lạnh lẽo hơn cả núi tuyết.

Anh ta đứng trước mặt cô yên lặng thật lâu. Rõ ràng là vóc dáng cao lớn nhưng ánh mắt lại đỏ lên như một chú thỏ con. Nếu như đối lại nhiều năm về trước, cô nhất định sẽ bị cảnh này làm cảm động. Nói không chừng sẽ mềm lòng đồng ý với anh. Nhưng đã trôi qua nhiều năm, tất cả tình yêu, cảm thông và hồn nhiên thật như đã tan thành mây khói theo cái chết của Hi Thành.

Người khác đều nói, khi con người còn sống có thể thích vô số người, nhưng tình yêu thật sự chỉ có một. Cho nên, tình yêu vào thời điểm trưởng thành lại càng lúc càng cẩn thận. Có lẽ do bản năng không chịu để mình đem tình yêu duy nhất đi lãng phí chẳng?

Không phải lúc mười sáu tuổi cô cũng đã lãng phí cơ hội này sao? Cô cũng từng là một con nhóc vô cùng ngu xuẩn kia mà.

Lớp mười một năm đó, không thể tranh cãi việc Cố Hi Thành chính là nam sinh điển trai nhất trường. Tư thái anh chơi bóng rổ rất phong độ. Lớp mười một lại bắt đầu chơi xe đua nhưng phong cách sạch sẽ gọn

gàng của anh lại khiến người khác không thể nào xa cách anh được. Nhưng anh luôn rút các cuộc bầu chọn hot boy trong ba năm trung học. Nguyên nhân chủ yếu là thành tích học tập không tốt nhưng lại có người cha giàu có.

Vào thời điểm trung học, thành tích học tập gần như quyết định hết tất cả phẩm chất của một người học sinh. Người học sinh có thành tích học tập tốt và người học sinh hư chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng thấy được khoảng cách rất xa. Nếu như gia cảnh không tốt, mọi người còn tỏ vẻ cảm thông. Nhưng nếu gia cảnh giàu có thì quả thật chính là khiến cho người thân đều cảm phần loại “chỉ biết dựa vào tiền cha mẹ quyền góp cho trường mà chẳng chịu học hành” này.

Cho nên, dù có nữ sinh lén lút thích anh cũng tuyệt đối không thừa nhận tình cảm của mình. Có điều khi nhắc đến anh sẽ nói nhiều hơn vài câu như là: Nói anh hôm qua đến trường trễ, ngủ trong lớp học, thích uống nước cam Fanta. Hoặc là nói anh có gương mặt giống con gái rồi đặt biệt danh cho anh nào là “hiệu hoa”, nào là “Cố tiểu thụ” rồi “công chúa Sissi”, “công chúa Bạch Tuyết” vân vân... Thậm chí có nữ sinh dám gọi vậy trước mặt anh, còn vô cùng hưởng thụ khi nhìn thấy dáng vẻ anh khó chịu nói “Đừng đặt biệt danh của con gái ỉnh”.

Khi đó thành tích của Thân Nhã Lợi luôn là lá cờ đi đầu, vừa là lớp trưởng kiêm gương mặt tiêu biểu của môn Hóa. Cô và Cố Hi Thành học chung một lớp. Hằng ngày tuy cũng nói chuyện với nhau nhưng tất cả các cuộc hội thoại của hai người chỉ có bốn câu:

“Cố Hi Thành, sao cậu chưa nộp bài tập?”

“Quên làm rồi.”

“Sao lần nào cũng quên hết vậy? Cậu không nộp mình sẽ ghi tên cậu lại.”

“Nhớ rồi.”

Khư Tiệp và Thân Nhã Lợi là bạn học từ thời cấp ba. Thậm chí năm đó ngay cả Khư Tiệp cũng nói chuyện với Cố Hi Thành nhiều hơn Thân Nhã Lợi. Vào lúc đó, ngay cả thức ăn cũng bị Khư Tiệp phân ra công với thụ. Đối với Cố Hi Thành thì Khư Tiệp lại do dự thật lâu: “Mặt của cậu ấy rất thụ, vóc dáng thì lại công, thật không hài hòa.” Đối với những thứ không phân ra được, Khư Tiệp luôn tự động xếp vào hàng thụ. Cho nên biệt danh “Cố tiểu thụ” chính là do Khư Tiệp đặt cho anh.

Sau đó, ba mẹ Cố Hi Thành tạo áp lực với thầy hiệu trưởng nhất định phải giúp con trai mình đạt được thành tích tốt. Đương nhiên bạn học lớp trưởng đã bị dày đi giám sát học tập của anh. Không ở chung thì không biết, với tính cách của anh, muốn anh nhìn xem mình còn khó hơn làm bài nữa kia. Đừng nói là xem sách giáo khoa hay sách bài tập, thậm chí còn chẳng thèm liếc mắt nhìn cô, lúc nào cũng chỉ gục lên bàn ngủ.

Thân Nhã Lợi bị anh xem nhẹ nhiều ngày, cuối cùng cũng tức tối đến than thở với Khư Tiệp. Sau khi Khư Tiệp nghe được việc này liền vỗ lên bàn “Tiểu thụ này cuồng ngược rồi, cần phải tìm một tiểu công xx cậu ta. Cậu nhớ đến tên ”hắc mã hoàng tử” lớp kế bên không? Cậu giả làm hắc mã hoàng tử viết một bức thư tình cho Cố hiệu hoa của chúng ta đi! Nội dung phải nóng bỏng, câu văn phải mạch lạc để dọa chết cậu ta!”

Lúc đó có lẽ Thân Nhã Lợi đã giận đến hồ đồ nên không hề do dự liền đồng ý với ý kiến của Khư Tiệp. Cô vét hết câu chữ trong bụng, giả chữ viết để viết ra một bức thư ba ngàn chữ yêu đương thắm thiết. Sau đó ký tên “Hắc mã hoàng tử” rồi nhét vào học bàn của Cố Hi Thành.

Nhưng ba ngày sau tin tức của phong thư này như đá ném xuống biển. Cố Hi Thành vẫn bình thường chẳng có gì khác với lúc trước. Mắt thấy sắp đến ngày thứ tư phải phụ đạo khiến Thân Nhã Lợi cũng hơi thất vọng. Lại không ngờ đến lúc này lại xảy ra một chuyện tệ hại nhất: Cố Hi Thành cũng không phải là người duy nhất thấy được lá thư. Và bức thư tình kia bị rơi vào tay bạn học cùng lớp.

“Ôi ôi ôi ôi...”Hi Thành, đôi mắt của cậu rất đẹp, thế cho nên mỗi lần nhìn cậu khiến mình không thể nhìn được trăm luân trong đó. Nhưng mình không dám nhìn nhiều vì sợ cậu chán ghét mình...”

Thân Nhã Lợi sững sờ trước tiên, rồi bỗng trái tim đập thình thịch loạn xạ. Tiêu rồi, tiêu rồi, bây giờ phải làm sao đây?

“Phía sau còn có ”Mình biết cậu đẹp trai vô cùng nên được rất nhiều bạn nữ yêu thích. Nhất định cậu sẽ chẳng bao giờ nhìn đến mình đâu. Nhưng mà mình rất thích dáng vẻ cậu uống nước dưới bóng cây khi đánh bóng rổ xong; Thích gương mặt nghiêng nghiêng của cậu khi mở màn nhìn ra ngoài cửa sổ; Thích ngón tay thon dài của cậu xoay chiếc bút máy; Thích hình bóng của cậu đeo chiếc túi từ từ đi lại trong sân trường...”

Bọn họ càng đọc càng khiến cô càng muốn đập đầu chết đi ngay tức khắc. Tuy ban đầu viết ra nội dung này chỉ vì muốn chọc ghẹo Cố Hi Thành. Nhưng khi bị đọc ra trước toàn thể lớp thể này thì Thân Nhã Lợi lại có cảm giác việc riêng tư bị phơi bày ra ánh sáng.

Mấy bạn học cùng vây kín lại, cứ không ngừng bạn một câu tôi một câu. Đến câu cuối cùng thì cùng nhau đọc lớn lên “Mình có một thỉnh cầu nho nhỏ, không biết cậu có bằng lòng hay không? Đó chính là...”

Mặt Thân Nhã Lợi đã lúc đỏ lúc trắng, rốt cuộc cũng phải ngênh đón câu nói sau cùng trong bức thư:

“Xin hãy ở bên mình, Hi Thành, mình - rất - thích - cậu!”

Đến đây, Thân Nhã Lợi đã lúng túng cúi gầm mặt xuống bàn. Những phương trình trên sách phụ đạo khiến cô hoa cả mắt. Cô biết, kế tiếp chữ ký của “Hắc mã hoàng tử” sẽ bị mọi người phát hiện. Lời tỏ tình của nam sinh với nam sinh nhất định sẽ gây sự chú ý cho nhà trường. Sau đó tệ hại hơn là trường sẽ bắt đầu điều tra... thật là hồi hận đến muốn khóc.

Song.....

“Ồ, sao thư lại bị xé bỏ một đoạn vậy?”

“Thật là, hình như bị xé mất đoạn ký tên rồi. Có chuyện gì xảy ra đây... Ồi, mình thật muốn biết kẻ nào đã viết bức thư này quá.”

Lúc này giọng nói của Cố Hi Thành vang lên từ phía sau lớp.

“Các cậu đang làm gì vậy?”

Anh bước lên hai ba bước cướp lại lá thư trong tay bọn họ “Sao các cậu lại đọc lén thư của người khác? Tránh ra đi.”

Vào thời điểm anh và các bạn học tranh chấp không ngừng nghỉ, Khưu Tiệp ngồi phía trước xoay người xuống bàn Thân Nhã Lợi, rồi cúi thấp xuống nói một cách sâu xa “Nhã Lợi, có phải cậu đã thích Cố tiểu thụ thật rồi không?”

Thân Nhã Lợi kinh hãi “Nói vậy, cậu nói vậy gì đó. Làm sao có thể vậy chứ? Lá thư này là mình sao chép trong mấy tiểu thuyết tình yêu thôi!”

“Thì ra là vậy. Bởi vậy mình cũng nghĩ sao kỹ thuật hành văn của cậu lại bỗng chốc chứa tình cảm đến thế được...”

Khưu Tiệp rất dễ đuổi đi, nhưng Cố Hi Thành lại rõ ràng khó đối phó hơn rất nhiều.

Lúc xế chiều trong lớp học chỉ còn lại hai người bọn họ. Thân Nhã Lợi lấy tập nháp ra, xem sách giáo khoa rồi viết lại trọng tâm cho Cố Hi Thành. Lúc giờ trang giấy, bỗng anh nói ra một câu “Cậu nói xem bức thư tình kia cuối cùng là do ai viết?”

Thân Nhã Lợi sững sốt một chút rồi ra vẻ bình tĩnh nói “Không phải là ”hắc mã hoàng tử” sao? Vậy là ai chứ?”

Nhưng vừa nói xong câu đó, mặt của cô lập tức tái đi. Xong đời rồi, để lộ rồi! Trái tim nhảy như sắp nổ tung, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Ngón tay cô run lên đến mức không thể khống chế được.

May là Cố Hi Thành cũng không thông minh như cô nghĩ. Tựa như anh hoàn toàn không nghĩ đến bức thư không chữ ký bị mọi người xem. Anh chống đầu, đôi mắt đen như ngọc thờ ơ nhìn vào tay mình rồi ngừng lên nhìn cô:

“Vậy sao? Nhưng mình cảm thấy không phải cậu ta.”

“Việc này không quan trọng. Bây giờ lo học đi.” Tuy thở phào nhẹ nhõm nhưng mới vừa rồi sự khẩn trương quá độ cũng khiến cho tay cô run lên không ngừng. Làn da nhanh chóng bị trang vở cắt ngang, một cơn đau lướt qua rồi từng giọt máu đỏ tươi bật ra khỏi tay.

“Đứt, đứt tay rồi...”

Cô vừa định mút ngón tay để cầm máu thì đã bị Cố Hi Thành cướp lấy. Anh nắm tay cô rồi cúi đầu nhẹ nhàng ngậm lên đầu ngón tay.

“Ồ...” Thân Nhã Lợi kinh hãi, rút tay mình về ôm trước ngực. Cả người cô cũng rụt về phía sau cách anh thật xa “Cậu, cậu, cậu làm gì vậy?”

“Cầm máu cho cậu.” Anh làm ra vẻ đương nhiên.

“Cầm máu cũng đâu cần phải thế. Nam nữ thụ thụ bất thân mà.”

“Bạn trai cũng không thể được sao?”

Thân Nhã Lợi ngạc nhiên nhìn anh “Bạn, bạn trai? Bạn trai gì chứ? Ai là bạn trai ai?”

Cố Hi Thành hơi ngậy ngẩn rồi lôi bức thư trong ngăn bàn ra “Cậu viết thư tình ỉn ỉn không phải là muốn mình làm bạn trai cậu à?”

Tuy sau chuyện ngày hôm đó cũng không xảy ra việc lớn gì. Nhưng nhiều năm sau, mỗi lần bọn họ làm huê sau khi gây lộn, anh cũng không nhịn được bắt lấy mặt của cô nói “Nhất định là bởi vì ban đầu anh theo đuổi em quá tốt cho nên bây giờ em mới chà đạp anh thế này.”

Nhưng câu nói trêu đùa này anh đã không hề nhắc lại vào thời điểm cô thật sự bỏ rơi anh.

5. Chương 5: Tòa Thành Thứ Năm

Thân Nhã Lợi đã hoàn toàn biến thành một dáng vẻ khác khi từ phòng hóa trang đi ra. Tóc cô được uốn thành những lọn nhỏ và kéo toàn bộ qua một bên. Cô mặc một chiếc áo trễ ngực và quần ngắn kèm với đôi vớ lưới. Đôi môi cô cũng được tô đỏ chót.

Trợ lý cô vô cùng buồn bực khi nhìn thấy tạo hình này của cô. Cô ta nói chị Thân có thể không nhận việc này được hay không. Vẫn là một cô công chúa lại biến thành phụ nữ phong trần. Điều này thật quá coi thường người khác mà.

Nói thật ra, khi mới vừa nhìn thấy tạo hình này qua gương, Thân Nhã Lợi cũng kích động muốn nhảy lên bóp cổ thợ trang điểm. Còn thợ trang điểm có lẽ cũng nhìn ra nội tâm của cô qua gương nên chỉ rù mi mắt nói nhỏ “Thiên hậu, không phải là tôi cố ý biến chị thành như vậy. Nhưng vì chị đẹp quá không làm xấu hình tượng thì chị sẽ lấn át vẻ thùy mị bình thường của cô Vu. Chị nhìn xem, dù cho chị ăn mặc bộ quần áo khó nhìn này cũng không thể nào che dấu được dáng vóc quyến rũ của chị được.... Ôi, thật sự công việc này vốn an bài không hợp lý. Không phải tôi...”

Khi đi đến địa điểm chụp ảnh, Thân Nhã Lợi khoanh tay lẳng lặng nhìn thợ trang điểm như đang tô tượng. Họ trang điểm một Vu Nhược Kỳ chỉ có dáng vẻ dễ thương thành một đóa hoa mẫu đơn nở rộ trong bóng tối.

Dù ba vòng của Thân Nhã Lợi vô cùng bốc lửa nhưng cũng chưa bao giờ mặc quần áo hở hang đến thế này. Cho dù là áo trễ cổ cũng chỉ là chữ V không lộ liễu kêu gọi lắm. Phụ nữ sống đến tuổi này cũng sẽ hiểu được việc hở hang không đồng nghĩa với sự gợi cảm. Ở một nơi toàn những người xinh đẹp lộng lẫy thì người thẳng cũng không phải là kẻ như một món điểm tâm ngọt để hấp dẫn vô số ruồi nhặng vây quanh. Mà là một chiếc hộp quà tặng xinh đẹp mỹ lệ nhận được nhiều ánh mắt trộm nhìn hoàn toàn ngưỡng mộ của quần thể ưu tú mới đúng.

Còn hôm nay, cô lại bị thợ trang điểm hành hạ ép trở thành một loại xinh đẹp thô tục tầm thường. Rõ ràng chỉ cần nhìn bên ngoài cũng đã có sự khác biệt rõ rệt. Vu Nhược Kỳ yên lặng bình tĩnh liếc nhìn Thân Nhã Lợi. Khóe miệng cô ta nở một nụ cười khinh thường. Đồng thời cô ta giống như một con chim hoàng yến có

bộ lông mềm mại, xinh đẹp, kiêu ngạo nhẹ nhàng vùng đôi cánh tung bay lên bầu trời. Tuy đám nhóc con đi cùng cô ta không nói gì nhưng trong ánh mắt cũng đã thể hiện rõ câu nói “cô ta đúng thật chỉ làm nền”.

Đương nhiên Tổng giám đốc công ty quảng cáo rất lo lắng. Một bên là thiên kim tiểu thư của chủ tịch nhà mình, một bên là Chị Nhất của Hoàng Thiên. Đắc tội bên nào cũng chẳng có lợi. Dưới chân ông ta có một đồng tàn thuốc bẹp dí, hiện tại trong tay lại châm thêm một điếu mới.

“Chuẩn bị xong thì chúng ta bắt đầu nào!” Giám chế phát tay với mấy nhân viên, ý bảo mọi người bắt đầu khai máy. Thuận tiện gọi luôn người mẫu nam đến con ngõ nhỏ u tối.

Thân Nhã Lợi nheo mắt nhìn dáng vẻ thướt tha lả lướt của Vu Nhược Kỳ. Không phải là cô không cảm hận. Nhưng dù có người quát âm ỉ lên như sấm thì cũng vĩnh viễn là kẻ lép vế mà thôi. Nếu phải tay bỏ đi khi gặp tình huống này thì mới là kẻ kém cỏi vô cùng. Cô lấy túi xách trợ lý đang cầm giúp mình. Khi đi qua tổng giám đốc công ty quảng cáo lại giật lấy điếu thuốc đang cháy của ông ta. Sau đó giẫm gót giày đi đến trước cửa quán rượu.

Vu Nhược Kỳ đứng ở trên bậc thang, dáng điệu y hệt người mẫu cao cấp. Cô ta cúi đầu nhìn Thân Nhã Lợi đứng bên dưới, trên gương mặt lộ ra nụ cười khiêu khích giống như đang nói “Cô hối hận rồi chứ!”

Thân Nhã Lợi ngậm điếu thuốc lên môi, khoác chiếc túi lên bên vai, đặt một chân lên bậc thang và khom người xé đôi vớ lưới rách một khoảng.

Vu Nhược Kỳ bị hành động của cô làm hoảng sợ rụt qua một bên, rồi khẽ cất giọng nói “Cô làm gì vậy?”

Thân Nhã Lợi nhú mày ngậm lấy điếu thuốc nói không rõ ràng “Lo chuyện của mình đi.” Nói xong lại xé thêm vài chỗ trên chiếc vớ lưới, sau đó khoác túi đi đến bên cạnh người mẫu nam “Có thể bắt đầu rồi.”

Mấy đứa nhóc mang vẻ mặt khó hiểu “Cô ta còn ngại mình không đủ phong trần sao? Sao còn xé rách vớ nữa?”

Việc quay chụp quảng cáo được bắt đầu. Một ánh đèn màu bạc chiếu xuống từ bảng hiệu của quán rượu. Tất cả máy chụp ảnh chuyên nghiệp đều tập trung qua đây. Vu Nhược Kỳ giơ tay, đặc biệt nhấn mạnh pho trương châu báu trên cổ tay mình. Giống như một tiên nữ thướt tha chậm rãi cất bước đi ra khỏi quán rượu. Cùng lúc đó, người mẫu nam đang giả vờ say ngồi cạnh quán rượu mang ánh mắt si mê từ từ đứng lên. Anh chàng như say mê cứ nhìn cô ta không chớp mắt.

Vu Nhược Kỳ lấy điện thoại di động trong túi ra xem thời gian. Nhiếp ảnh gia cũng chụp lại chiếc vòng trân châu trên cổ tay cô ta. Đôi mắt người nam tràn ngập vẻ ái mộ như thể nhìn thấy người tình trong mộng của mình. Chai rượu trống rỗng trong tay cũng rơi xuống mặt đất tạo nên một tiếng vang rất rõ trong con hẻm trống trải.

Lúc này, Thân Nhã Lợi mới đứng lên cạnh anh ta. Dáng vóc của cô vốn đã cao, giờ mang thêm đôi giày cao gót thì gần như đứng bằng với người mẫu nam. Cô nhìn anh ta rồi lại nhìn thoáng qua Vu Nhược Kỳ. Tiếp theo tay trái chạm vào khuỷa tay phải. Trên tay phải là điếu thuốc đang lượn lờ khói được kẹp giữa đầu ngón tay. Đôi mắt được trang điểm đậm híp lại gần như biến thành hai đường đen. Sau đó đôi môi đỏ tươi của cô ngậm lấy điếu thuốc rít một hơi. Rồi tay nắm chặt chiếc túi và nhả ra một làn khói thật dài.

Phụ nữ ganh tỵ sắc đẹp với nhau trong con hẻm nhỏ được miêu tả vô cùng sống động. Hình ảnh cô lo âu hút thuốc được chụp lại vô cùng chi tiết. Vu Nhược Kỳ cao quý xuất trần dưới ánh đèn. Đôi chân thon dài với đôi vớ rách của Thân Nhã Lợi thật không thể sánh bằng. Nhưng ánh mắt mọi người tại đó, bao gồm cả Bạch Phong Kiệt và mấy đứa nhóc kiêu căng hợm hĩnh đều tập trung trên người của Thân Nhã Lợi.

Mấy tấm hình quảng cáo được chụp vô cùng thuận lợi đến dị thường, gần như không cần phải chụp lại. Sau đó giám chế và những nhiếp ảnh gia đều vây lại xem hình chụp. Họ rồi rít khen tấm tắc Thân Nhã Lợi chẳng những đã hoàn thành sứ mệnh người mẫu ở đây mà còn hoàn thành luôn cả bốn phận của một diễn viên. Không hổ là một ảnh hậu, ngay cả chụp hình quảng cáo cũng có thể phát huy kỹ thuật diễn xuất tài ba đến thế.

Nhưng Vu Nhược Kỳ đứng phía sau xem hình lại khó có thể diễn tả được tư vị trong lòng. Cô quay lại nhìn Thân Nhã Lợi, rồi đi tới. Cô ta ngẩng lên gương mặt được trang điểm tỉ mỉ lên nói “Cô cố ý đúng không?”

Thân Nhã Lợi vốn đang thảo luận chi tiết hút thuốc với những người bên cạnh, còn bất chợt còn ngậm điếu thuốc đùa giỡn. Lúc này cũng khó hiểu quay lại nhìn Vu Nhược Kỳ.

Tay của Vu Nhược Kỳ chống lên trên bàn bên cạnh cô “Là cô cố ý đúng không? Cô thu hút ánh nhìn của mọi người như thế thì ai còn chú ý đến châu báu trên tay người mẫu nữa? Cô đừng quên đây là quảng cáo chứ không phải đóng phim.”

Khi nghe Vu Nhược Kỳ nói như thế, miệng Thân Nhã Lợi đang ngậm khói thuốc liền ngửa đầu phun ra một làn khói thật dài. Rồi cô cúi đầu nhìn thoáng qua Vu Nhược Kỳ. Điếu thuốc lá được châm xuống nơi bàn tay của Vu Nhược Kỳ đang để.

“A” Vu Nhược Kỳ hoảng hồn vội vàng rút tay về.

Nhưng Thân Nhã Lợi chỉ dụi điếu thuốc vào gạt tàn bên cạnh tay của Cô ta. Sau đó, cô mặc áo khoác vào đi về phòng hóa trang và không hề quay đầu lại.

Vu Nhược Kỳ mím chặt đôi môi, giận đến cả mặt cũng sưng sứa đỏ lên như trái cà chua.

Nửa giờ sau, Thân Nhã Lợi lau đi môi son đỏ chót khoa trương, thay lại quần áo đi ra khỏi công ty quảng cáo. Cô vốn muốn vội vàng lên xe để tìm một nơi ăn thật thỏa thích thì lại bị xe của Bạch Phong Kiệt chặn lại tại bãi đậu xe.

“Nhã Lợi!” Anh ta nhảy xuống khỏi xe và nhanh chóng chạy đến trước mặt cô “Về việc chụp quảng cáo vừa rồi anh cảm thấy có thể rất khó thông qua...”

“Chuyện này nói với tôi làm gì, đi nói với nhà quảng cáo đi.”

Thân Nhã Lợi chẳng muốn nhìn anh ta lấy một cái dợm cất bước đi. Nhưng Bạch Phong Kiệt thoáng nhìn qua Vu Nhược Kỳ và bọn nhóc trong xe ở phía sau, rồi lại mang vẻ mặt như bị làm khó “Được rồi có thể là nhà quảng cáo rất thích nhưng hiệu quả lại không như Nhược Kỳ muốn.”

Có xe trong bãi đậu cần chạy ra ngoài nhưng lại bị xe Bạch Phong Kiệt cản trở nên lịch sự nhún cùi.

Thân Nhã Lợi dở khóc dở cười. Cô không thể làm gì khác hơn là nhướn mày mỉm cười với anh ta “À, Nhược Kỳ muốn thế nào?”

Vu Nhược Kỳ mang vẻ mặt ung dung ngồi trong chiếc xe hơi sang trọng xem Fashion Magazine, giống như cô ta chẳng hề liên quan gì đến việc này. Ba đứa nhóc lại nhìn bọn họ qua kính chiếu hậu từ hai cửa sổ xe. Cứ như thế Bạch Phong Kiệt lại càng gặp phải khó khăn hơn, anh ta hạ giọng nói khẽ:

“Nhã Lợi không phải là anh không muốn chờ em. Nhưng thật sự anh có rất nhiều nỗi khổ tâm. Có lẽ Nhược Kỳ có lòng tham hư vinh nho nhỏ. Nhưng cô ấy cũng chỉ muốn giữ thể diện của mình. Em đại nhân đại lượng...”

Thân Nhã Lợi không nhận được nữa bèn cắt ngang anh ta “Cuối cùng là anh muốn nói cái gì?”

Lúc này trời đã hoàng hôn, Bạch Phong Kiệt trầm mặc nhìn cô như không biết nên nói gì nữa. Xem ra gương mặt tuần tú của anh ta lại nhuốm vẻ sầu bi dưới ánh trời chiều. Lúc trước Thân Nhã Lợi biết anh ta không chỉ am hiểu việc để tên mình trên thiệp tặng hoa tràn ngập cả khuê phòng của mấy người đẹp trong giới văn nghệ. Còn am hiểu việc làm ra vẻ tội nghiệp để khiến các cô ấy thương hại buông xuống lớp phòng bị cuối cùng của mình. Nhưng mà, Thân Nhã Lợi không muốn lãng phí một giây phút nào với anh ta nữa. Đương lúc cô xoay người muốn bỏ đi thì anh ta lại ngăn cản lần nữa.

“Nhã Lợi, nhờ em đó.”

“Anh hai à! Anh buông tôi ra đi. Tôi cũng rất bận rộn mà.” Thân Nhã Lợi còn phiền não hơn cả Bạch Phong Kiệt.

Lúc này có một người bước xuống chiếc xe vừa bấm còi khi nãy, anh ta đi đến bên họ nói “Xin hỏi hai vị có thể lái xe đi trước có được không? Xe của chúng tôi không ra khỏi đây được.”

Thân Nhã Lợi lùi lại một bước. Sau đó cô chỉ vào chiếc xe kia “Bạch Phong Kiệt, anh nhìn đi, anh không chỉ chặn xe tôi không đâu. Toàn bộ xe phía sau đều bị anh cản lại cả rồi. Anh lái xe đi trước đi, chuyện công việc cứ liên hệ với người đại diện của tôi. Đừng tìm tôi nữa.”

Lúc này, cửa sổ chiếc xe sau xe Bạch Phong Kiệt hạ xuống, một người đàn ông lộ đầu ra. Khi nhìn thấy người kia thì Thân Nhã Lợi hơi ngậy đại ra một chút.

Anh ta lập tức mở cửa đi xuống. Ánh trời chiều màu đỏ như có hơi thở đã nhuộm đậm cả thành phố này. Nó lại càng đẹp đẽ hơn cả lúc bình minh, phẳng phất như vô cùng sống động. Ánh nắng chiều soi rọi lên tóc, lên chiếc áo khoác, lên thân hình cao lớn của người kia.

“Dante!!!”

Người đầu tiên kêu lên tên anh không phải là Thân Nhã Lợi, mà là cậu nhóc trong xe Bạch Phong Kiệt. Lúc này cậu ta tuyệt đối không hề hờn hĩnh nữa. Ngược lại cậu ta mang vẻ mặt ngưỡng mộ ngậy thơ hợp với độ tuổi của mình hơn “Chị Nhược Kỳ, chị mau nhìn xem. Người đó là Dante, chính là kiến trúc sư em thích nhất! Anh ta rất giỏi. Ngay cả giáo sư của em ở nước ngoài cũng cảm bản vẽ gốc của anh ta giảng bài đấy!”

Ánh nắng chiếu rọi lên mũi dây xe, hòa lẫn với âm thanh huyền ảo ồn ào, và xuyên qua những khoảng cách nhỏ của từng chiếc xe. Rồi chiếu lên mái tóc của Dante và đến đôi mắt trầm tĩnh của anh.

Sau đó hàng xe biến mất khỏi tầm mắt cô trong ánh trời chiều đỏ sẫm. Sau lưng Dante chỉ còn lại những đường nét của các tòa nhà, giống như từng thanh kiếm khổng lồ vung lên dưới bầu trời. Gió khẽ thổi qua những sợi tóc và càng làm nổi bật ánh mắt trầm lặng bình tĩnh của anh hơn. Song, trên mặt anh lại xuất hiện một nụ cười hòa nhã.

“Cô Thân, không nghĩ đến lại gặp em ở đây.”

Lúc nhìn thấy Dante trong nháy mắt, Thân Nhã Lợi đã nghĩ đến một sự thật tàn khốc: Anh không phải là Hi Thành. Nhưng khi nhìn anh thêm lần nữa thì trong đầu cô lại hoàn toàn trống rỗng.

Hóa ra xúc giác là hạnh phúc và thị giác là đau thương. Ký ức trên ngón tay là vòng ôm của anh, là nhiệt độ lòng bàn tay anh, là đường nét khuôn mặt quen thuộc của anh. Còn ký ức trong ánh mắt chính là hình ảnh về mặt anh đau thương khi bị cô bỏ rơi, là bóng lưng tĩnh lặng xoay đi trong bầu trời xám xịt. Và gương mặt hiện tại tương tự nhưng không hề liên quan gì đến anh.

Theo ánh hoàng hôn từ từ biến mất là những đám mây xám kéo nhau vây lấy bầu trời. Có lẽ trời cũng sắp đổ mưa.

Dường như nhận ra Thân Nhã Lợi đang ở trong trạng thái khó xử nên Dante lại nhìn cô bằng một ánh mắt như hỏi thăm. Lúc này cô mới phục hồi tinh thần lại và gạt đầu như già tới. Anh phản ứng rất nhanh nhạy, cúi đầu nhìn sơ qua về bên ngoài của mình “Vậy chúng ta không phải xác định thời gian gặp nhau nữa rồi. Giờ cùng nhau ăn cơm nhé!”

“Được ạ!” Ánh mắt Thân Nhã Lợi nhìn Bạch Phong Kiệt ra vẻ xin lỗi “Thật ngại quá, tôi và anh Dante có hẹn với nhau ăn cơm....” Nghĩ đến đây, vì không muốn khiến Dante dính vào chuyện phiền phức nên cô còn cố ý bổ sung thêm “Chủ tịch Lý muốn tôi và Dante trao đổi một vài kiến thức chuyên nghiệp trong bộ phim mới. Cho nên chuyện của vợ anh hôm nào chúng ta sẽ nói sau nhé.”

Dante nhìn lướt qua cô rồi cười khê “Dĩ nhiên, từ góc độ cá nhân mà nói, có thể dùng cơm với Thân thiên hậu cũng là một vinh hạnh cho tôi.”

Bạch Phong Kiệt hé miệng muốn nói gì đó. Nhưng hành động của Thân Nhã Lợi lại quá thần tốc chui ngay vào xe của Dante và không cho anh ta có cơ hội mở miệng. Cô ngồi trong xe thở hắt ra “Thật cảm ơn anh quá! Mới vừa rồi em thật có chết cũng không xong, y như người ta bị ma nhập trong phim kinh dị vậy.”

Dante cho tài xế xuống xe và tự mình lái. Anh nhìn cô qua kính xe “Sao vậy? Anh ta khuấy rối em à?”

“Không phải, là do bà xã anh ta khó hầu hạ thôi. Có điều cũng là về vấn đề công việc nên cũng không có gì đáng ngại.” Thân Nhã Lợi xem xét đường phía trước “Phiền anh đưa em đến phía trước một chút là được rồi.”

“Có thể là hơi đường đột”

Đôi mắt đang nhìn trong kính xe như một loại đá quý xa hoa, vô cùng tao nhã cũng đồng thời khiến người ta cảm thấy có khoảng cách. Anh nhìn cô trong chốc lát, ánh mắt anh rất lịch sự nhã nhặn: “Nếu như vừa rồi đã nói như thế thì không bằng chúng ta phóng lao phải theo lao cùng nhau ăn cơm được không?”

Trời chuyển hồi lâu rồi cuộc cũng mưa rơi tí tách. Những hạt mưa phủ kín kính chắn gió làm tầm nhìn cũng hạn chế hơn.

“... Được.” Thân Nhã Lợi nhìn vào mắt anh và trả lời như thế. Đồng thời khi cô nói ra hai chữ này cũng cảm nhận được sự xúc động trong sâu thẳm đáy lòng của mình.

Theo mưa rơi càng lúc càng lớn, bóng đêm cũng lặng lẽ buông xuống. Cô ngồi hàng ghế sau xe và để đôi chân dài của mình duỗi ra. Khung cảnh bóng đêm ngoài cửa xe như được lồng vào kính. Cảnh tượng dòng xe di chuyển ngoài cửa sổ giống như một bức tranh màu nước thay đổi không ngừng. Đèn giao thông và đèn hướng dẫn xanh đỏ cao cao chiếu ra những ánh màu kéo dài trên mũi đoàn xe và cắt ngang đêm mưa ẩm ướt.

Thỉnh thoảng cô nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Nhưng thật ra chỉ vì cô muốn có cơ hội liếc trộm nhìn anh nên mới chuyển động ánh mắt. Đôi mắt anh vẫn chuyển qua chuyển lại trên kính xe, mái tóc hơi rối càng tô lên vẻ xinh đẹp thanh tú của anh hơn. Đáng tiếc nhà hàng cũng cách đây không xa lắm nên bọn họ đã nhanh chóng đến nơi. Anh dừng xe tạm thời ở bãi đỗ. Sau đó lại đưa cô đến dưới mái hiên vắng người “Anh đi qua phía đối diện mua một chiếc ô. Em đợi anh ở đây nhé. Anh sẽ trở lại nhanh thôi.”

Cảnh tượng này khiến cô nhất thời quên đi sự tồn tại của thời gian. Câu chuyện cũ rất nhiều năm trước đây bỗng ào ạt ủa về.

Vào thời điểm trung học, người bạn thân của cậu con trai luôn luôn khắc nghiệt với cô gái thân thiết với bạn cậu ta. Một khi phát hiện hai người này có gì mập mờ, bọn họ sẽ càng trở nên thích trêu chọc cô gái đó. Ví dụ như tuyên ngôn trẻ con “mấy nữ sinh các cậu đừng mong ảnh hưởng đến tình bạn thân thiết của đám con trai bọn tôi.”

Trong lớp Cổ Hi Thành cũng có một người bạn thân như vậy. Anh ta thuộc chòm sao song tử, có một đôi môi mỏng như lại sắc bén. Bởi vì anh ta thích chơi game nên lúc nào cũng mang theo máy game và pin bên người. Còn được trong lớp đặt là đôi “song hùng điển kinh” với Cổ Hi Thành. Vì anh ta lúc nào cũng có năng lượng đầy đủ nên có biệt danh là “Anh Pin”. Anh Pin như một cấp dưới trung thành với Cổ Hi Thành và cũng có lòng chiếm hữu bá đạo như những người khác. Vì thế nên Khưu Tiệp từng ảo tưởng không dưới ba mươi câu chuyện tình yêu đam mỹ về hai người bọn họ.

Cổ Hi Thành tựa như chẳng có gì bí mật với Anh Pin cả. Bởi vì kể từ khi sự kiện thư tình xảy ra, ánh mắt của Anh Pin nhìn Thân Nhã Lợi cũng thêm vài phần nghiền ngẫm. Ban đầu Thân Nhã Lợi và Cổ Hi Thành đã không được tự nhiên khi giao tiếp với nhau. Lại thêm sự kiện thư tình cộng thêm ánh mắt cú vọ của Anh Pin càng khiến cô không có cách nào nói chuyện với Cổ Hi Thành được.

Có một hôm, Thân Nhã Lợi, Khưu Tiệp và mấy cô bạn học khác ngồi nói chuyện phiếm ở góc lớp. Khi Khưu Tiệp nói đến bộ Anime cô ta mới xem thì lại đông đặc hẳn lên. Thân Nhã Lợi ở bên cạnh lắng nghe không yên lòng, rồi cô lại nghe thấy tiếng Anh Pin hô lên phía sau: “Cổ Hi Thành.”

Thân Nhã Lợi liền quay đầu theo bản năng, nhưng lại không thấy Cổ Hi Thành đâu cả. Chỉ có vẻ mặt giễu cợt của Anh Pin mà thôi. Đôi mày kiếm của anh ta nhướng lên tự đắc và cười ha ha “Lớp trưởng, tôi đang tìm Cổ Hi Thành, cậu quay đầu lại nhìn cái gì chứ!”

Từ vẻ mặt tự đắc của Anh Pin, cô thấy được cảm giác thỏa mãn của anh ta khi đánh bại được mình. Lúc ấy cô cực ghét Anh Pin nên liền đối đến Cổ Hi Thành cũng bị ghét lây. Điều nhức đầu nhất ở Anh Pin thật ra không phải là kẻ quen chế giễu người khác mà là anh ta rất thích gây ra chuyện phiền phức.

Có một lần kiểm tra giữa kỳ, môn anh văn của cô chỉ đạt được có bảy mươi điểm. Cha cô lập tức cấm túc cô ở nhà hoàn toàn. Tất cả sự trông mong của Thân Nhã Lợi đều đặt vào buổi nấu cơm dã ngoại ngày chủ nhật cùng với cả lớp và giáo viên chủ nhiệm. Vất vả lắm mới đợi đến chủ nhật, Cổ Hi Thành, Anh Pin và một bạn học nữ khác cùng đi đến nhà gọi cô. Cô cũng thu dọn xong chuẩn bị xuống lầu. Nhưng cha cô lại

không thấy được bạn học nữ đang đứng chờ ngoài khu chung cư, ông chỉ nhìn thấy hai bạn học nam đi vào. Hơn nữa ông nhìn Cố Hi Thành thật lâu rồi chận cô lại hỏi:

“Hai thằng nhóc đó là bạn học của con à?”

“Đúng ạ!”

“Tên nhóc cầm trái bóng rổ là ai?”

“Cố Hi Thành, chính là bạn học lúc trước cô giáo kêu con phụ đạo đấy ạ!”

“Cái tên nhà giàu nhưng học không giỏi đó hả?”

“Ồ, ba đừng nói người ta vậy nữa. Cậu ta cũng rất ngoan.” Cô cũng rất bất ngờ với bản thân vì lại đột nhiên cất lời biện hộ giúp anh.

Nào ngờ mới vừa nói vài câu với cha mình thì ông lại nói ra một câu “Hôm nay con không được đi ra ngoài, ở nhà học bài đi.”

Thân Nhã Lợi kinh ngạc. Nhưng dù cho cô có van xin nài nỉ thế nào thì thái độ của cha cô cũng rất cương quyết. Nghĩ đến mấy ngày nay bị giam giữ trong nhà, ngay cả cơ hội duy nhất được ra ngoài cũng đã mất đi khiến cô nhất thời đau buồn đến khóc lên. Qua một lúc lâu Cố Hi Thành và Anh Pin cũng không còn trò chuyện nữa, họ bắt đầu ném bóng chơi với nhau thì cô mới rửa mặt đi xuống.

Khi thấy cô đi ra, Cố Hi Thành giữ lại bóng rồi đi nhanh đến bên cô. Nhưng cô cũng không muốn làm anh thất vọng. Cô nói trước khi anh cất lời hỏi mình “Mình thi kém nên ba không ỉnh đi chơi. Các cậu đi đi.”

Tuy cô đã rửa mặt và lau khô nước mắt, nhưng vẫn nhìn ra được cô đã khóc. Cố Hi Thành như muốn đến gần nhưng lại đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ trầm tĩnh tập trung nhìn cô. Góc anh đứng vừa đúng che khuất ánh sáng, nên những tia nắng vàng như tơ soi rọi miêu tả quanh đường nét cao lớn rắn chắc của anh như ánh hào quang.

Bỗng nhiên Anh Pin đi đến vỗ mạnh lên bả vai của Cố Hi Thành “Đau lòng à.”

Thường khi bị các bạn học trêu chọc thì phản ứng đầu tiên của Cố Hi Thành là nói hơi tức giận “Đừng nói bậy bạ.” Nhưng lần này anh lại không nói gì. Chỉ hỏi cô đơn giản vài câu rồi bỏ đi cùng Anh Pin. Tuy Cố Hi Thành vẫn thích trêu đùa quá lố như trước nhưng tâm tình cô bỗng khá hơn rất nhiều. Hơn nữa lại duy trì được tâm trạng khá tốt cả ngày trời. Cho đến buổi tối hôm đó Khưu Tiệp gọi đến thì sự vui vẻ mới biến thành hoảng sợ.

“Nhã Lợi, không phải thật chứ, cuối cùng cậu và Cố tiểu thụ xảy ra chuyện gì? Cậu và Hi Thành đang yêu nhau hay là cậu đơn phương yêu mến cậu ta? Hiện tại bọn họ nói lung tung cả lên, ngay cả mình cũng lẫn lộn nên phải trực tiếp gọi hỏi cậu đây!”

“Cái, cái gì?” Thân Nhã Lợi tròn tròn mắt.

“Xế chiều hôm nay không phải cậu ta và Anh Pin đến tìm cậu sao...”

Sau khi nghe Khưu Tiệp kể lại thì Thân Nhã Lợi đã hiểu. Sau khi bọn họ rời đi, Anh Pin cứ luôn miệng nói với Cố Hi Thành “Lớp trưởng không thể đi cùng với cậu nên khóc đến sưng cả mắt. Cô ấy thật đã thích cậu đến điên rồi.” Kết quả là bị bạn học nữ đi cùng nghe được nên đã lan truyền khắp cả lớp.

Ngày hôm sau Thân Nhã Lợi kiên trì đến trường thật sớm. Cô bỏ quá áp lực như núi, cầm khăn lau đi hình trái tim và hai dòng chữ “Lớp trưởng” và “Hiệu Hoa” được vẽ trên bảng. Sau đó lạnh mặt quay lại nói “Đừng đùa cợt vô vị nữa” với mấy bạn học đang cười giỡn trong lớp mới có thể khiến họ ngậm miệng.

Song, đối với áp lực vĩ đại của học sinh cấp ba mà nói, mấy đề tài nhiều chuyện ai đang yêu ai giống như một viên thuốc nâng cao tinh thần của vận động viên thể dục thể thao vậy. Sau khi vào tiết thứ nhất, tất cả bạn học đều đắm chìm trong niềm vui vây xem Thân Nhã Lợi và Cố Hi Thành.

Đám nam sinh thì vây quanh Cố Hi Thành, xô đẩy nhau vô cùng ồn ào. Anh chỉ thỉnh thoảng hờ hững liếc nhìn Thân Nhã Lợi nhưng cũng không nói nhiều.

Thân Nhã Lợi cũng không biết là tại sao cô luôn luôn nghiêm túc hơn bình thường rất nhiều khi ở trước mặt Cố Hi Thành. Vừa nghe đến người khác nói cô thích anh đến mức khóc lóc sưng mắt vì không được đi cùng anh thì trong lòng cô giống như bị sỉ nhục vậy. Cho đến khi có một cô bạn học chạy đến cười nói hi hi “Lớp trưởng à, chuyện hôm qua chúng mình biết hết rồi nha” thì rốt cuộc cô không nhịn được bỗng đứng bật dậy:

“Không phải như thế. Bởi vì mình thi không được tốt nên bị ba mình trách mắng. Mình không thích cậu ấy. Các bạn đừng nói lung tung nữa!”

Có thể vì oán giận chất chứa được bộc phát trong nháy mắt khiến cho âm lượng của cô không hề nhỏ. Ít nhất hơn phân nửa bạn học trong lớp đều nghe thấy. Cố Hi Thành ở trong bọn con trai cũng ném cho cô ánh mắt chẳng tình cảm gì. Nội tâm của cô cũng như một quả bóng xì hơi. Nhưng đã là lớp trưởng thì phải cứng rắn cương quyết lên “Sang năm chúng ta đã thi tốt nghiệp rồi, mọi người đừng nói thế sẽ ảnh hưởng đến học tập.”

Nói xong những lời này, cô cũng chẳng dám nhìn thẳng vào Cố Hi Thành. Chỉ biết là cả ngày tiếp theo anh đều gục trên bàn ngủ. Lúc chuyển tiết thì lê thân đến máy lọc nước uống vài ly rồi trở về ngủ tiếp. Sau khi tan học vốn là cô phụ đạo cho anh thì anh đã đeo cặp bỏ đi trước.

Ngày hôm đó trời đổ một cơn mưa, tâm trạng của cô đã xuống rất thấp giống như có một cục đá thật to đặt lên đầu mình. Ngay cả sức lực để bung ô cũng không có. Từ cửa trường học đi đến trạm xe điện ngẫm nghĩ hết nửa giờ. Khi đến trạm xe thì đầu tóc và cặp sách đã ướt đầm. Sau đó cô thấy anh đứng trước cửa trạm xe nghịch điện thoại di động.

“Cố Hi Thành” Cô kinh ngạc nhìn anh “Sao cậu lại ở đây?”

Lúc này anh mới ngẩng đầu và bỏ đi động vào túi quần jeans xanh đậm lại rồi bình tĩnh nhìn cô:

“Tôi chỉ muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Chuyện gì...?”

“Những lời hôm nay cậu nói cũng rất rõ ràng. Như vậy động cơ ban đầu của cậu khi viết lá thư này cho tôi là cái gì?”

Cô ngẩn ngơ trong phút chốc. Trái tim cũng đập lên thành thịch. Da đầu bắt đầu run lên. Ngay cả tiếng nói cũng trở nên yếu ớt “Chuyện đó.... tôi... lúc ấy tôi cũng.... chỉ là cảm thấy đùa rất vui....”

“Là bởi vì đùa vui thôi.” Anh suy nghĩ một chút rồi gật đầu và ném cho cô ánh mắt lạnh lùng “Tôi biết rồi.”

Sau đó anh vắt áo khoác lên vai, đeo cặp sách lên và xoay người đi vào trạm xe điện ngầm. Cô hoàn toàn không nghĩ anh lại quay đầu bỏ đi thế này. Thân Nhã Lợi chỉ biết trợn tròn mắt. Cô muốn đuổi theo anh nhưng chân lại giống như bị chôn xuống bùn không thể nào nhúc nhích được. Cuối cùng khi nhìn thấy bóng lưng cao lớn của anh sắp biến mất trong đám đông, cô đã không thể kiềm nén được chạy vọt đến “Cố Hi Thành, cậu chờ một chút!”

“Chuyện gì?” Anh quay đầu lại.

Đôi mắt lạnh lẽo khiến cho cô nhất thời quên mất mình muốn nói gì. Đồng thời sự tôn nghiêm trong nội tâm lại một lần nữa quấy phá đến đáng giận. Cô ra vẻ cười thoải mái một chút: “Cậu giận à? Bạn học đùa giỡn với nhau thôi, cậu đừng hẹp hòi như vậy?”

“Rốt cuộc tại sao tôi tức giận là trong lòng cậu rõ ràng nhất.”

Thân Nhã Lợi lại rơi vào tình huống bế tắc. Thế nhưng anh lại xoay đi lần nữa không cho cô cơ hội nói tiếp. Cô không thể nào tiếp tục thỏa hiệp nhiều hơn nữa. Nhưng anh lại chỉ nhìn lướt qua bàn tay của cô đang nắm lấy áo mình: “Buông tay.”

Cô hoàn toàn trơ ra, từ đầu đến chân đều rét buốt. Anh lại ra lệnh lạnh lùng “Kêu cậu buông tay, có nghe không?”

Sau khi cô buông tay đưa mắt nhìn bóng lưng anh bỏ đi thì nhiệt độ cơ thể cô cũng đã cạn kiệt tất ngúm. Cuối cùng cả người cô trở nên rét cóng, cả cơ thể đều đình trệ. Cơn mưa bên ngoài trạm xe điện càng lúc

càng lớn, xối xuống cả thành phố mang một màu xám tro như tàn thuốc. Chỉ có những hạt mưa rơi xuống như hạt châu màu bạc lóe ra hàng vạn ánh sáng nhạt trong thế giới màu xám kia.

Thân Nhã Lợi đi ra khỏi trạm xe điện ngằm giống như một đứa trẻ bị lạc đường. Cô hoàn toàn không biết kế tiếp phải đi đâu. Dòng lệ nóng hổi gặp gió mưa liền nhanh chóng lạnh xuống như hai dòng băng đóng lại trên mặt. Cô vừa lau nước mắt vừa chần chừ trong mưa. Cuối cùng vẫn không có mục đích đi về chỗ cũ. Một trăm người đi qua cô cũng có một người đứng lại hỏi cô có cần giúp đỡ gì hay không. Nhưng cô chỉ lắc đầu tiếp tục khóc.

– Tại sao cậu ấy lại đối xử với mình như vậy? Đáng vẻ cậu ấy rất hung dữ khi nói những lời đó. Cậu ấy nhất định rất ghét mình.

– Cậu ấy ghét mình rồi.

Càng nghĩ càng tủi thân, càng nghĩ càng tuyệt vọng khiến cô ngồi trong góc òa khóc lên nức nở.

Bỗng nhiên có một bác gái thở dài nói “Mấy cậu bé thời nay sao lại ngốc thế này. Thấy bạn gái mình khóc thảm thương mà vẫn chỉ đứng bên cạnh nhìn. Nhanh đi lên đỡ dành đi.”

Một cái tay bắt lấy cánh tay cô và lôi cô dậy khỏi mặt đất. Cô ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt đang cau có của Cố Hi Thành. Anh suy nghĩ hồi lâu cuối cùng chỉ nói cứng rắn “Tôi đưa cậu về nhà.”

Lúc này bác gái bên cạnh mới cười khanh khách nói “Lúc này mới giống chứ. Thôi nhanh chóng nắm tay bạn gái cậu cho chắc vào đừng để lạc mất nữa.”

Anh hơi khó chịu nhìn thoáng qua bác gái. Nhưng anh vẫn nắm lấy tay cô kéo ra trạm xe điện ngằm “Mình đi mua cái ô, cậu chờ một chút.”

Nhưng cô lại không chịu buông tay anh ra, cứ lắc đầu không ngừng và khóc càng dữ dội hơn.

“Được rồi, được rồi, mình biết rồi.”

Anh cởi áo khoác ra che lên đỉnh đầu hai người. Để cô cầm phía bên phải, còn mình cầm phía bên trái. Sau đó bàn tay còn lại nắm lấy tay cô dưới chiếc áo khoác và cùng cô đi vào trong màn mưa. Dưới cơn mưa như trút nước, anh và cô cùng nhau đi về nhà.

Khi đó bọn họ cũng chưa chính thức ở bên nhau. Nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn thấy nửa khuôn mặt anh gần trong gang tấc dưới chiếc áo khoác. Ngón tay cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay anh. Cô lại biết được rõ ràng mình đã thích anh.

Sau khi trưởng thành, con người cũng có nhiều kiểu thích. Có thể thích vì đối phương mang đến lợi ích nên cảm kích. Có thể thích vì ngưỡng mộ bản lĩnh và tính cách của một ai đó. Có thể là thích ít hơn yêu một chút. Có thể là thích vì thói quen ở bên nhau lâu ngày của vợ chồng sống đã cưới nhau vài năm. Có thể thích vì cùng chung một mục tiêu phấn đấu.... Theo số tuổi tăng lên thì chúng ta càng biết được rõ ràng tình cảm con người hóa ra lại phức tạp vô cùng và lại hay thay đổi rất nhiều. Ngay cả kiểu thích cũng có đến mấy trăm loại.

Nhưng là không bao giờ có được sự yêu thích của năm đó. Đó là lần đầu tiên trong đời cô nắm tay một chàng trai. Là lần đầu tiên đứng gần một chàng trai đến mức có thể nghe thấy được hơi thở của người đó. Là lần đầu tiên tim cô đập rộn lên sau đó lại quen dần khiến cô nhung nhớ. Tất cả những điều đó chỉ thuộc về mình Cố Hi Thành. Đó là tình yêu đầu đời của cô.

Nơi Dante và Nhã Lợi đến cũng không giống những nhà hàng khác. Ngược lại giống như một hầm rượu.

Nó nằm tại vị trí cao nhất của một tòa nhà cao chọc trời, nhưng lối vào thì lại từ cầu thang lầu thượng đi xuống. Nhà hàng có diện tích rất nhỏ, khoảng cách đến trần nhà cũng cực thấp. Khiến cho người ta có cảm giác như vai mình có thể chống đỡ cả mái nhà lên. Những tử rượu màu xám tro được đặt âm tường theo kiểu nửa khép nửa mở. Trên vách tường không có một một cánh cửa sổ. Chỉ có những ánh sao chiếu xuyên qua những khe gạch soi rọi vào bên trong.

Nhà hàng này tên là Puttin's in the Ritz. Tên nó được lấy từ bài nhạc Jazz kinh điển của Fred Astaire. Bởi vì London và Paris có quán rượu Grand Ritz, New York có Ritz Carlton. Cho nên tựa đề và lời bài hát này

cũng mang ý chỉ những thứ xa hoa phù phiếm của Chủ nghĩa Tư Bản vào những thế kỷ ba mươi, bốn mươi. Trong góc có chiếc máy hát cổ màu đồng đã cũ kỹ từ từ xoay chuyển phát ra một khúc Saxo. Trên máy hát có treo một khung ảnh điện tử gương mặt gầy gò của Astaire đang đội một chiếc mũ cao và mặc bộ Tuxedo có cài hoa màu trắng ở ngực.

Kinh doanh trong nhà hàng này cũng không náo nhiệt cho lắm. Nhưng những người khách thưa thớt tại đây đều là những người thanh niên ăn vận rất hợp thời và những người lớn tuổi nước ngoài.

“Có thể em sẽ không thích nơi này” Dante nhận lấy thực đơn từ người bồi bàn đưa cho Thân Nhã Lợi “Nhưng mà anh nghĩ thật lâu cũng cảm thấy chỉ có đến đây dùng bữa thì em mới tránh khỏi cảnh bị mọi người bao vây gào thét ầm ĩ.”

Tay Thân Nhã Lợi đang lật thực đơn hơi dừng lại, chuyển sang chống cằm nhìn anh mỉm cười “Sao anh lại cảm thấy em sẽ không thích nơi này?”

Thật ra thì cũng không phải không thích. Chỉ là khi xem giá tiền trên thực đơn đủ cho cô biết những món ăn ở đây cũng hết như những đôi giày cao gót thời thượng vậy. Càng mắc mớ thì càng được yêu thích. Điểm khác nhau chính là giày cao gót càng cao càng bán chạy, còn nhà hàng thì càng cổ thì càng nổi tiếng.

“Anh không có ý mạo phạm em. Chỉ là vì khi em nhìn vào...”

“Rất Chanel, rất Hermes?” Cô mỉm cười cắn ống hút, khoe miệng cong lên vô cùng quyến rũ.

Chuyện khiến cho người ta cảm thấy chán nản khi trở thành ngôi sao có lẽ chính là việc tất cả mọi người đều cảm giác mình rất nông cạn. Hơn nữa rất nhiều người thường cho rằng những người phụ nữ đã xinh đẹp, nổi tiếng và giàu có mà còn có trí tuệ nữa thì thật không hợp với quy luật vận chuyển của vũ trụ.

“Kiểu phụ nữ xinh đẹp thời thượng giống em rất ít người thích phong cách nhà hàng này.”

“Đáng tiếc khiến anh thất vọng rồi. Em không chỉ thích nơi này mà còn biết tại sao anh thích nơi này nữa.”

Anh tỏ vẻ hứng thú “Không ngờ em cũng biết anh thích nơi này.”

Thân Nhã Lợi chỉ chỉ lên trần, cửa nhà hàng, phòng rửa tay và chiếc thuyền đúc bằng đồng đặt trên cửa sổ “Những thứ này hấp dẫn anh đúng không?”

Cơ thể anh hơi nghiêng về phía trước, mười ngón tay đều đặt lên mặt bàn và đôi giày da dưới bàn cũng dịch lên một khoảng. Nhưng nụ cười của anh vẫn lịch sự, hòa nhã, không hề có tính xâm lược “Xin tiếp tục.”

“Trên cửa nhà hàng có khắc chữ C, bên dưới lại khắc những họa tiết quần vào như một sách. Điều này tượng trưng cho ông chủ nhà hàng này thuộc dòng họ Charles. Và nghề kinh doanh của ông ấy trước kia chính là phát hành sách. Nấm cửa của phòng rửa tay được trang trí theo phong cách tự nhiên, nhưng lại mang dáng dấp của một cây gậy của các nhà quý tộc thế kỷ trước. Tên của nhà hàng này và phong cách được kết hợp với nhau rất hay. Chiếc thuyền ở bên cửa sổ tượng trưng ưi thuyền viễn dương. Sau này ông Charles chuyển sang lĩnh vực kinh doanh ăn uống, không chỉ phát triển nhà hàng này mở rộng toàn cầu mà còn mang rượu ngon từ Đại Tây Dương sang Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương. Thuyền hướng ra bầu trời xanh ngoài cửa sổ vừa là sự ẩn dụ tái khởi sự nghiệp, lại vừa thâm ám chỉ bộ phim “Blue Skies” được công chiếu vào năm 1946. Nhạc chủ đề của bộ phim này cũng chính là ca khúc Puttin’s on the Ritz. Anh thích kiểu kiến trúc phong cách và chủ đề hòa hợp hoàn mỹ.”- Cô lại chỉ lên phía trên - “Về phần trần nhà này, kết cấu hình vòm và đường nét trang trí là nguyên tố được dùng nhiều nhất trong phong cách thiết kế của anh.”

Dante sững sờ hồi lâu, bỗng anh nghiêng đầu cười “Thật là có cảm giác bị người ta nhìn thấy trần trụi. Cô Thân đây quả là học cao hiểu rộng.”

Lúc này bồi bàn mang thức ăn lên. Là món phô mai cắt lớp mỏng và khoai tây nghiền theo kiểu miền Tây nước Anh của Dante. Anh đẩy món đó về phía trước:

“Em đói bụng cả ngày rồi, có muốn ăn trước món của anh hay không?”

“Được, cảm ơn anh.”

Đáng ra vào trường hợp thế này chắc chắn phải từ chối nhưng bụng đã đói nhiều ngày khiến cho thần kinh của cô đã sớm suy nhược. Cô không hề khách sáo cho vào bát của mình và ăn ngấu nghiến từng thìa.

Không đến ba mươi giây cô đã chén sạch cả bát, sau đó lau miệng và bổ sung “Em không phải là học cao hiểu rộng gì cả. Chỉ là vì em cũng có niềm yêu thích với lĩnh vực kiến trúc thôi. Nhà hàng này rất nổi tiếng. Trước kia em cũng đã xem qua giới thiệu của nó. Tuy em hoàn toàn chẳng thiết kế được, nhưng về phương diện giám định và thưởng thức em tuyệt đối không thua anh đâu.”

Anh nhìn cô hồi lâu mới nói kinh ngạc “Cô Thân, tốc độ ăn của em thật là nhanh.”

Cô chớp chớp mắt nhìn thoáng qua cái bát đã trống không, rồi sờ sờ vào cổ họng của mình “Có lẽ thực quản của em khác người bình thường. Ăn cái gì cũng không cần nhai kỹ có thể nuốt thẳng xuống.”

Cuối cùng anh không nhịn được phì cười ra tiếng. Bình thường tiếng nói của anh trầm thấp cứng nhắc tựa như ánh mắt trong veo nhưng lạnh lẽo của anh. Có lẽ cũng chính vì thế mới tạo nên sự đặc biệt của anh. Dù cho thái độ anh có ôn hòa nho nhã đi nữa cũng sẽ khiến người ta có cảm giác không dám gần gũi.

Nhưng một khi anh cười lên, sự ngăn cách này lại tan thành mây khói. Giọng nói của anh cũng ấm áp hơn rất nhiều, giống như một dòng cát nóng chảy qua lòng bàn tay. Khiến cho người ra muốn nhích gần, muốn chạm vào anh, muốn hiểu rõ xem nhiệt độ thật sự của anh có ấm áp đến thế không.

Cô say mê nhìn anh nở nụ cười lâu thật lâu. Dù cho không giống với Hi Thành thì người đàn ông này cũng rất hấp dẫn người khác, ít nhất cũng là kiểu đàn ông cô thích: Có vóc dáng cao, chân dài, người hơi gầy nhưng lại không ốm yếu. Da trắng, mái tóc mềm mượt. Tuy không còn là thiếu niên nhưng khuôn mặt vẫn có thể gọi là điển trai. Nhưng nếu như không giống với Hi Thành, cô cũng tuyệt đối không bao giờ nhìn người đàn ông nào lâu đến thế.

Lúc này món súp của cô cũng được mang lên. Cô vội vàng lấy chén súp, chôn cả gương mặt vào trong chén đang bốc khói nghi ngút và nuốt hết món súp nóng hổi kia vào cổ. Người bồi bàn đứng bên cạnh thấy cô dùng bữa như thế cũng sầm mặt xuống xám xịt. Tựa như chiếc mặt nạ bạc của mấy quan quân La Mã cổ đại thường đeo vậy. Còn Dante thì lại như vô cùng yêu thích sự ngay thẳng của Nhã Lợi, anh còn cười đưa khăn giấy đến cho cô.

Sau cùng anh cũng không nói gì nữa, món chính cũng được mang lên. Tuy những món ăn của nước Anh nổi tiếng khó nuốt. Nhưng nhà hàng này lại làm món ăn truyền thống và món dân dã miền quê của nước Anh ngon vô cùng. Món phô mai gà đi kèm với rượu táo có thể nói là tuyệt nhất. Phần lớn cơm tây không tĩ mĩ như các món ăn châu Á, khi vào bụng lại có cảm giác no căng. Thân Nhã Lợi điên cuồng ăn suốt một tiếng. Đương lúc cô suy nghĩ đến dáng vóc của mình sẽ phát phì hay không thì Dante lại đẩy một con tôm lớn đến trước mặt cô.

“Đói bụng không? Ăn thêm chút nữa nhé!” Anh khẽ mỉm cười “Không phải em vừa nhịn ăn để chụp quảng cáo sao? Thật ra anh cảm thấy em tròn một tí sẽ đẹp hơn.”

“Cám ơn anh.” Cô lại tiếp tục không khách sáo ăn món của anh. Nhưng trái tim lại đập sóng theo câu nói kia.

Khi còn học đại học, Hi Thành vẫn luôn luôn gầy như lúc trước, còn cô thì lại luôn mũm mĩm như trẻ con. Đó chính là sự khác biệt giữa hai người. Mỗi lần ở chung với Hi Thành, cô đều cảm giác mình như trở thành một chú heo mập. Khi ôm anh cũng sẽ có cảm giác tự ti vì toàn thân đầy thịt của mình. Cho nên giảm cân chính là mục tiêu cả đời của cô lúc đó. Nhưng điều này cũng là điều Hi Thành không thích nhất. Khi anh tức giận thậm chí sẽ nói “Bây giờ em mới có mười mấy tuổi - đang ở độ tuổi phát triển thì giảm cân làm gì? Đến lúc đó ngực của em sẽ lép kẹp và cũng đừng mong nó lớn lên lại.” Mỗi lần nghe thấy anh nói thế cô cũng sẽ hét lên ầm ĩ nói anh là tên dê cụt, không cho phép anh nghĩ đến mấy chuyện tầm lộn đó, còn đánh anh không hề nương tay.

Lúc ở trung học, có một câu chuyện nhỏ bé đáng yêu xảy ra khiến cô dừng lại ý tưởng giảm cân. Khi ấy, vào tiết vật lý, bọn họ học bài Định luật vạn vật hấp dẫn của Newton. Nó tỷ lệ thuận với trọng lượng lớn nhỏ của hai vật thể. Nếu như trọng lượng vật thể to gấp bội thì lực hấp dẫn giữa chúng cũng sẽ tăng gấp bội.

Lúc nghe giảng đến đây, cô nhận được bạn học phía sau truyền lên một tờ giấy.

“Có nghe định luật vạn vật hấp dẫn nói không? Nếu như em tăng trọng lượng thì lực hấp dẫn của chúng ta cũng sẽ tăng lên. Cho nên bà xã ngoan nhé, đừng giảm cân nữa.”

Cô cười rồi viết trả lời lại cho anh: “Nể mặt anh nghiêm túc nghe giảng bài em sẽ giảm thêm mười ký nữa.”

Nói là nói thể thôi, nhưng từ đó về sau, ngoại trừ lúc tham gia cuộc giảm cân ở đại học ra, cô thật sự không hề có ý định giảm cân nữa. Cho đến hôm nay đã nhiều năm trôi qua, trừ khi công việc yêu cầu, cô cũng sẽ ăn no đủ. Cho dù có béo lên cũng không để bực đãi chính mình.

Sau khi dùng cơm xong, hai người cùng nhau rời khỏi nhà hàng đi về phía bãi đậu xe. Mưa vẫn lạnh lẽo rả rích như cũ. Bầu trời đêm u buồn nhưng xinh đẹp giống như một tế đàn cao lớn khôn cùng. Còn thành thị phía dưới giống như một đại dương sâu thẳm bị mưa gió trút xuống. Mọi người bị kẹp giữa những tòa nhà cao tầng như những vách núi cheo leo trên thung lũng. Xe buýt ào ạt lướt đi qua lại như những con dã thú gào thét chạy trong đêm. Người đi đường vẫn bị những giọt nước lạnh lẽo rơi ướt ồng quần.

Thân Nhã Lợi đi dưới chiếc ô, cô nhìn hình bóng của mình trên tủ kính của một cửa hàng đã đóng cửa. Cô gái trong kính mang một đôi boot da sáng màu, hai tay cho vào túi áo khoác màu xám tro. Cổ áo được dựng đứng lên. Gương mặt bị che khuất dưới tầng ô. Chiếc váy lưng cao ôm sát thân hình thon thả của cô càng tôn lên vẻ sang trọng.

Khi còn bé cô từng xem không ít truyện tranh. Cô cũng từng thầm ngưỡng mộ những cặp nam nữ chính chín chắn thanh nhã kia. Còn mình bây giờ, gần như chính là dáng vẻ xinh đẹp trong ảo tưởng năm đó. Dĩ nhiên, năm xưa trong phác họa tương lai của mình, cô cũng không quên vẽ thêm hình tượng người quan trọng ở bên cạnh cô. Người ấy phải chín chắn và có dáng vẻ quyến rũ hơn người.

Cô nhìn trong tủ kính thấy hình ảnh người đang ở cạnh mình. Trong màn mưa mù mịt, anh che ô đứng cạnh cô. Anh vẫn mặc chiếc áo khoác màu đen có giá cả không rẻ. Tuy đã quần khăn choàng cổ bằng len của Scotland, nhưng vẫn lộ ra một nửa chiếc cổ áo trang nhã được giấu bên trong.

“Hiện tại thời tiết thay đổi thất thường rất dễ bị cảm. Em nên cẩn thận đừng để ướt.” Anh cẩn thận nghiêng ô về phía cô.

Thân Nhã Lợi nhìn bả vai áo khoác của anh đưa ra ngoài, chiếc nút trên cầu vai được ánh đèn xe chiếu sáng lấp lánh dưới màn mưa. Cô cảm thấy ngưỡng ngàng đẩy ô lại:

“Nhưng thế thì anh sẽ bị mưa tạt ướt mất...”

“Không sao.” Anh vẫn giữ một khoảng cách không gần không xa với cô và kiên trì nghiêng ô về phía cô.

Lúc này có nên nhích đến gần anh hơn một chút hay không?

Tiếng còi xe chạy âm vang cả đường phố. Đèn xe như những con sóng biển quay cuồng, nó chiếu qua đường phố và rọi lên những cửa kính. Khiến cho cả thành phố nhìn thoáng qua như một con tàu vĩ đại sắp khởi hành, ánh đèn chiếu sáng khắp nơi, đồng thời cũng thấp sáng luôn tắt cả mọi nơi trên con tàu sắt thép này.

Ánh sáng đồng thời cũng soi rọi lên đường nét của anh. Cô nghe thấy tiếng nuốt nước bọt qua cổ họng khô khốc và nghe thấy tiếng tim đập thành thạch trong ngực. Ước muốn chạm vào người anh đã lan tỏa khắp người cô. Cô cúi đầu nhích gần đến anh một chút và giữ vẻ mặt bình tĩnh nói “Như vậy sẽ không...”

Lúc này có một đám sinh viên uống rượu say xông qua màn mưa từ hướng bên kia. Họ chen chúc ồn ào đẩy một bạn nam sinh viên to lớn đụng vào người Thân Nhã Lợi. Cô nhào thẳng vào ngực của Dante. Anh vội vàng đưa tay đỡ cô, đồng thời cũng trách cứ mấy người kia “Các cậu đi phải cẩn thận chút chứ.”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, bạn của tôi uống say...”

Lúc cậu trai kia xin lỗi thì những người khác vẫn còn cãi nhau. Nhưng Thân Nhã Lợi thật như chẳng nghe được gì hết. Tất cả sự chú ý của cô đều tập trung vào người Dante.

Chiếc áo khoác màu đen của anh có mùi vị ẩm ướt và thoang thoang mùi nước hoa. Bờ vai rộng rãi của anh dưới lớp áo khoác, ngón tay cầm lấy tay của cô. Đầu ngón tay nhẹ nhàng tiếp xúc với làn da cô. Và lồng ngực ấm áp khiến người muốn mãi mãi dựa vào đó không bao giờ rời đi....

Chỉ là như vậy cũng không đủ. Cô muốn ôm anh thật chặt, muốn khóc thật lớn tiếng. Nhưng thật ra thì trong lòng cô biết rõ. Dante và Hi Thành khác nhau về tính cách, về hoàn cảnh lớn lên, về cách nói chuyện và luôn cả tình cảm..... Bọn họ là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Thật xin lỗi, em không sao chứ?”

Nhưng sau khi anh nhanh chóng buông cô ra. Cô len lén nhìn gương mặt anh qua khe hở lúc cô lắc đầu. Anh không nói nhiều nhưng trên gương mặt luôn có nụ cười thản nhiên.

Xúc giác là hạnh phúc và thị giác là khổ đau. Vì khi hình ảnh thông qua thủy tinh thể truyền đến trên võng mạc cũng thông qua dây thần kinh cảm giác vận chuyển đến trí não và biến thành trí nhớ của con người. Mái tóc đen nhánh, ánh mắt trong veo, chiếc mũi cao, đôi môi hé mở, nụ cười mỉm, ngón tay thon dài và vòng ôm ấm áp của anh... Từng chi tiết đều hoàn toàn được ghi chép vào não cô trong nháy mắt.

Anh nhìn về phía trước rồi bỗng cúi đầu nói - “Tuy giờ hơi sớm, nhưng anh vẫn muốn hỏi một câu. Không biết sau này anh còn có cơ hội hẹn em ra ngoài dùng cơm nữa không?”

“Đương nhiên là được.” - Cô nở một nụ cười thật tươi.

Trầm luân vào một tình yêu không có kết quả cũng giống như cơn bệnh ung thư vào thời kỳ cuối. Biết rõ sinh mệnh của tình yêu sẽ dần mất đi nhưng nỗi nhớ nhung vẫn không ngừng khuếch tán như tế bào ung thư. Cứ theo thời gian đến một ngày nào đó sẽ chiếm hết từng góc ngách của cơ thể. Dù có uống nhiều thuốc hơn nữa, trị liệu bằng hóa chất nhiều hơn nữa cũng chỉ đổi lấy sự xấu xí của mình để kéo dài cái chết, nhưng cũng không thể nào thay đổi được kết quả cuối cùng.

Đôi boot da đã dính đầy nước mưa. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời màu đen bao la. Tiếng mưa rơi chưa từng ngớt lại và vỡ thành từng giọt li ti trên tán ô của họ. Tiếng động rả rích buồn thương vọng xuống như một bài nhạc phát ra từ chiếc máy thu thanh cũ nát, mang theo sự rung động của tạp âm xuyên qua tán ô đi đến thần kinh của con người. Trong tiếng gió rít thê lương, nước mưa rơi xuống từ bầu trời đen bao la phủ kín thành phố mệnh mông nhưng trống vắng, biến thành một dòng nước sáng lưu động trong tòa thành thủy tinh.

6. Chương 6: Tòa Thành Thứ Sáu

Trong tác phẩm “Nomandy gặp nạn” của Victor Hugo có nói “Người mạnh mẽ chân chính là người có tự chủ.”

Sau khi bị Bạch Phong Kiệt và Vu Nhược Kỳ khiêu khích trắng trợn, Thân Nhã Lợi vẫn lấy làm kiêu ngạo về sự tự chủ của mình. Nhưng đến phút cuối nhận được kịch bản phim mới thì sự tự chủ của cô đã sụp đổ.

Tên bộ phim đó là “Đầm Bích”, là một bộ phim mới nhất được đầu tư của tập đoàn Hoàng Thiên. Nó khai thác về khía cạnh phụ nữ đô thị thời nay. Nội dung xoay quanh câu chuyện tình yêu oan gia của một nữ cường nhân ba mươi ba tuổi đã ly hôn với con trai của một ông trùm sòng bạc. Đây không phải lần đầu tiên cô diễn nhân vật lớn tuổi hơn mình và cũng không phải lần đầu tiên diễn cảnh chị em yêu nhau. Nhưng sau khi nhìn thấy tên nam chính trong danh sách diễn viên xác định thì Thân Nhã Lợi đã nghĩ rằng cho dù cô có biến thành kẻ yếu thì cũng chẳng thành vấn đề. Cô nghĩ mình sẽ đi giết chết Lý Triển Tùng ngay lập tức.

Trước kia cô từng đóng bộ “Gái già xa xỉ phẩm” với một nam ca sĩ trẻ, cũng là câu chuyện tình yêu chị em thời đại. Có điều đây là câu chuyện tình yêu của một gái già trưởng phòng kinh doanh và chàng trai mới vừa vào công ty. Trước đây cô vốn cho rằng chỉ cần mình có kỹ năng diễn xuất thật tốt thì dù cho đối phương có là người mới thì cũng kéo được người đó lên.

Nhưng sau khi chân chính diễn cùng với ca sĩ trẻ này cô mới biết được. Thì ra trên thế giới này lại thật có người có trình độ diễn xuất kém vô cùng. Kém đến mức độ diễn cười còn khó coi hơn là khóc chứ đừng nói là diễn được những tâm tình phức tạp biểu lộ qua ánh mắt. Ghê tởm nhất chính là nam ca sĩ trẻ này lại có chỗ dựa phía sau nên không cách nào đối người được. Tinh thần cô tổn hao nghiêm trọng vì bộ phim này, dù cho sau đó tỷ suất bán vé vô cùng náo nhiệt cũng không thể đền bù được.

Từ bóng ma tâm lý lần đó khiến cô không bao giờ chấp nhận hợp tác đóng phim với người không có kinh nghiệm nữa. Không nghĩ đến hôm nay, Lý Thái tử chơi chán nghề người mẫu nên giờ bắt đầu tiến quân sang lĩnh vực truyền hình và điện ảnh, mà còn lại dùng cô làm người khai đao đầu tiên.

Thời gian “Đằm Bích” được bấm máy là sau khi quay xong “Thành thời gian Barcelona”. Cô muốn dùng lý do thời gian quá khẩn cấp để từ chối bộ phim này. Nhưng trong công ty không ai dám làm nghịch ý với Lý Thái tử ngang bướng nên chuyện này cô phải đích thân đến tìm cậu ta.

Nghe nói Lý Triển Tùng cũng vừa đến công ty. Cô nhấn nút thang máy chuẩn bị đi thẳng vào phòng làm việc của cậu. Đáng tiếc chẳng hiểu vì sao cô lại gặp mấy đứa em trai em gái của Vu Nhược Kỳ ở công ty.

- “Ôi, chị Nhược Kỳ sao còn chưa bàn xong hợp đồng nữa.... Bọn mình chán quá đi mất.” - Cô bé dụ dằng ít nói ngồi trên ghế salon quay quay tới quay lui.

Cô bé kiêu căng thì đang viết chữ khí thế lên chiếc phi cơ trong tay mình, cũng không hề ngẩng đầu lên nói - “Tập đoàn Hoàng Thiên rất giàu có, nên để chúng ta đợi cũng là việc bình thường. Các cậu đừng làm ồn nữa.”

Cậu nhóc đeo mắt kiếng nói phụ họa - “Đúng đó, các em mới vừa rồi có nghe những người kia nói không? Lý Thái tử muốn tiến quân qua lĩnh vực truyền hình và điện ảnh. Cảnh mở đầu phim được quay hình ở bảy nước. Tất cả đều dùng rất nhiều máy bay trực thăng đồng thời quay lại hết mọi góc độ. Thật là phong cách chết được. Đây mới thật sự là người giàu có đó. So với người ta thì em có cảm thấy thẹn vì bản thân mình xài tiền lung tung không?”

Cô bé dụ dằng ít nói lại dẩu môi lên - “Tại sao em phải cảm thấy thẹn? Chẳng phải là con trai bọn anh phải suy nghĩ làm sao để trở thành Lý Thái tử còn con gái bọn em chỉ cần nghĩ làm sao để gả cho Lý Thái tử hay sao?”

- “Cô bé ơi em đang nằm mơ đó. Đám người của phe Thái tử ở nước ngoài thành lập hoạt động từ thiện để tạo dựng cơ cấu. Người phụ trách bọn họ chính là Vincent - Cậu ta là người quản lý trang web tiếng Anh trên mạng của Lý Thái tử. Cái tên đầu tiên trong contact us (liên hệ) chính là cậu ta. Cậu ta chính miệng nói với anh, người trong lòng của Lý Thái tử chính là một ngôi sao nữ của tập đoàn Hoàng Thiên, hình như là rất nổi tiếng thì phải.”

Cô bé dụ dằng ít nói chưa kịp cất lời thì cô bé kiêu căng đã cười khẩy khinh thường - “Thôi đi. Anh cũng biết mấy người trong giới này rồi. Chỉ có mấy người dân thường mới tin vào câu chuyện hài này. Công tử con nhà giàu cao lắm chỉ chơi đùa với ngôi sao nữ đôi chút. Làm sao có chuyện yêu thật lòng. Kết quả cuối cùng cũng đi cưới thiên kim con nhà danh giá môn đăng hộ đối thôi.”

Cô bé dụ dằng ít nói kia như bắt được chiếc phao cứu sinh nên vội vàng gật đầu nói theo - “Đúng vậy, đúng vậy. Lý Thái tử sao có thể yêu ngôi sao nữ gì đó chứ? Tựa như Thân Nhã Lợi kia, bên ngoài thì là Ảnh Hậu và thiên hậu siêu cấp gì đó nhưng thực tế chúng ta đều biết cô ả làm gì thôi.”

Thật là cũng biết chĩa mũi dùi vào người khác. Thân Nhã Lợi cố kiềm nén sự kích động muốn xông qua bóp chết bọn nhóc kia. Cô nhìn chữ trên thang máy nhảy từng tầng. Lúc này, thang máy kêu vang lên một tiếng nhẹ nhàng rồi mở cửa ra. Ba đứa nhóc kia thoáng nhìn qua phía này theo bản năng, khi thấy Thân Nhã Lợi thì cũng sững sờ. Mà trong thang máy còn có Khưu Tiệp, Lý Chân và vài nữ người mẫu khác.

- “Nhã Lợi, bọn chị cũng vừa tìm em. Tập đoàn Hoàng Thiên chuẩn bị chụp lại poster quảng cáo cho chính phủ, họ bảo bọn chị đi chụp, em cũng cùng đi đi.” - Lý Chân ngoắc tay với cô.

- “Em đi tìm Lý Triển Tùng trước đã. Em có việc muốn nói với cậu ta.” - Thân Nhã Lợi vịn lên trán đi vào, cô giơ kịch bản của người đại diện đưa cho cô ra.

- “Chẳng lẽ vì ‘Đằm Bích’ sao?”

- “Mọi người cũng biết ư?”

Thang máy kêu lên một tiếng nhẹ nhàng rồi đóng cửa lại. Lúc này Khưu Tiệp mới phe phẩy mái tóc nhuộm đỏ rực lên tiếng - “Hiện tại cả công ty đều biết cả. Đây là chỉ là một bộ phim tình cảm thường thường thôi, nhưng được bỏ vốn đầu tư rất dữ dằn.”

Lý Chân gật đầu - “Đúng đó, em cũng thật may mắn. Vốn chỉ là một bộ phim được đầu tư nhỏ nhưng khi Thái tử gia nhà mình nhìn kịch bản thì lại cực thích. Nói thật ra giống như là do ni đóng giày vậy. Hôm qua cậu ta mới kêu người ta đổi kịch bản, lại bỗng xuất hiện cả đồng cảnh quay ở nước ngoài. Nào là trường đấu bò của Argentina, vườn trồng cà phê của Ý, còn có cảnh quay ở Nam Phi... À, đúng rồi. Chiều nay cậu ta có hẹn ăn cơm với cậu hai tập đoàn Thịnh Hạ nữa. Nghe đâu cậu ta muốn thuê sòng bạc ở Anh của bọn họ một ngày, không biết là làm gì.”

Thân Nhã Lợi há hốc hồi lâu, sau đó mới làm một động tác như lau mồ hôi - “Em thật không thể nhận kịch bản này được. Em lập tức phải đến Tây Ban Nha quay cảnh rồi. Bà già gầy khom như em không chịu được hành hạ phải chạy nhiều quốc gia thế này được...”

- “Em không cần đi. Những cảnh này đều là nam chính đi thôi. Lý thái tử nói là nghỉ hè muốn ra nước ngoài nên thuận tiện đi quay cảnh luôn.”

- “Nhưng như vậy sẽ rất mệt.”

- “Em cho rằng cậu ta sẽ để ý đến vấn đề này sao?”

- “...” - Thân Nhã Lợi nhăn nhó ngẩng đầu nhìn chữ trên thang máy.

Lý Triển Tùng cũng hay thức đêm như những người trẻ tuổi tham công tiếc việc khác. Cho nên trong phòng làm việc của cậu ta cũng có giường ngủ và phòng tắm, để cậu ta đến công ty có thể tiếp tục ngủ.

Cậu ta mới vừa tắm rửa xong, đang quần chiếc khăn trắng đung huýt sáo cạo râu trong phòng tắm. Vừa cạo râu vừa xem kịch bản “Đầm Bích” đặt trên kệ. Lý Triển Tùng yên lặng nhìn mình trong gương thật lâu, sau đó bỗng mở kịch bản ra, rồi cầm lấy chiếc bút thêm vào một đoạn văn trên đó: “Anh khẽ mỉm cười với Đạt Ni. Mặt Đạt Ni lập tức đỏ lên, cô có ảo giác như mình đã yêu anh rồi. Cô muốn nhào vào lòng anh để được anh che chở, để được anh yêu thương.”

Sau đó, Lý Triển Tùng bỏ bút xuống, nhìn vào gương mỉm cười điềm tĩnh như Mona Lisa....

Lúc này, Thân Nhã Lợi đã chụp ảnh xong với những người nữ khác. Dưới sự hướng dẫn của người đại diện, cô bước vào phòng làm việc của Lý Triển Tùng.

- “Cậu Lý vẫn còn trong phòng tắm, xin các vị ở đây đợi một chút.” - Người đại diện kêu người khác rót nước cho cô xong liền đi ra ngoài.

Thân Nhã Lợi ngồi trên ghế salon, hai mắt cứ đăm đăm. Vai diễn của cô trong “Thành thời gian Barcelona” chính là hướng dẫn viên du lịch người Hoa ở Tây Ban Nha. Vốn là phần lời thoại du lịch cũng không nhiều, nhưng Dung Phân lại dốc hết tâm huyết chuẩn bị cho bộ phim này nên yêu cầu tất cả cảnh quay phải được cất nôi kỹ càng đầy đủ không được thiếu sót. Cho nên trước đó một ngày cô đã cực nhọc học hết lời kịch hướng dẫn du lịch trong kịch bản mới khiến mình mệt mỏi đến vậy. Đôi mắt cô như hai chiếc đèn pha đang tỏa sáng trong đáy biển đen ngòm của vành mắt.

Mấy ngôi sao nữ bên cạnh cũng vây lại xem kịch bản của “Đầm Bích”. Mọi người thay nhau phát biểu cảm xúc.

- “Tôi thích kịch bản này quá! Nội dung của phim này quả thật đối với phụ nữ mà nói là có thể tàn sát cả già lẫn trẻ đó!”

- “Đế vương ”niên hạ công“(1) và nữ vương ”lãnh thụ“, tôi thích!”

(1) “Niên hạ công” là công nhỏ tuổi hơn thụ, một cách nói trong tiểu thuyết đam mỹ.

- “Khuê Tiệp, cậu lại nói mấy thứ kỳ quái nữa...”

- “Lời kịch của Đạt Ni cũng hay quá. Làm sao có được người chị vô cùng bao che cho em gái của mình đến thế? Thật như là một bà dì vậy....”

Mọi người cứ nhào nhào trong chốc lát thì bỗng nhiên cửa phòng tắm được mở ra. Các cô đều cùng nhau ngẩng đầu nhìn sang thấy Lý Triển Tùng đang ngêu ngao vừa hát vừa bước ra. Cậu ta đang cầm một chiếc khăn tắm lau khô tóc, lấy quả táo trên kệ xuống ngậm vào miệng, đồng thời đóng cánh cửa phòng tắm phía sau lại.

Điều này không riêng gì Thân Nhã Lợi, ánh mắt của tất cả những ngôi sao nữ khác đều biến thành chiếc đèn pin sáng rỡ.

Lý Triển Tùng như ý thức được có gì đó không ổn. Cậu ta chưa kịp căn quả táo thì toàn thân giống như bị điểm huyết lại vậy. Cậu ta từ từ chuyển ánh mắt qua, từ từ nhìn về phía ghế salon. Sáu bảy người đẹp đang ngồi ngay ngắn ở đó đang nhìn vào hình ảnh cậu chỉ quần một chiếc khăn tắm phía dưới. Cảnh tượng như chiếc đĩa DVD phim bị mắc kẹt trong máy chiếu không cách nào có thể vận chuyển tiếp được.

Bọn họ sững sờ nhìn nhau một hồi lâu, Lý Triển Tùng mới dùng hành động nhanh nhất nhẹ nhất buông quả táo trong miệng ra, dùng chiếc khăn đang lau đầu che lại trước ngực và nhẹ dịch bước chân về phía phòng tắm một chút.

“Wow....”

Khuru Tiệp là người đầu tiên lên tiếng. Lý Triển Tùng nhanh chóng rút lui đến cửa phòng tắm, cố sức vịn tay cầm. Nhưng không nghĩ đến cửa lại bị khóa trái, vịn mấy lần đều chỉ vang lên tiếng kim loại lạch cạch.

“Lý thái tử, dáng vóc của cậu quả nhiên không phải dùng photoshop.” Khuru Tiệp chớp chớp mắt vài cái, thoải mái đánh giá cậu ta từ đầu đến chân.

“Đừng, đừng nhìn nữa mà.”

Lý Triển Tùng vội vàng xoay người sang chỗ khác, khẩn trương nắm lấy chiếc khăn tắm đang quần nửa người dưới của mình. Mái tóc màu nâu ướt át đang rũ xuống mặt cậu, hai lỗ tai cũng ửng đỏ. Cơ bắp trên tay và trên lưng càng thêm rõ ràng vì đang cố sức kéo cửa phòng tắm.

Mấy người phụ nữ phía sau nào còn nghe thấy gì. Toàn bộ đều nhìn từng bộ phận đang lộ ra trên cơ thể của cậu ta. Trong nháy mắt mọi người xôn xao cả lên.

Một ngôi sao nữ trẻ tuổi còn đang ôm lấy tim khoa trương “Ôi, thái tử gia, vòng eo của cậu thật là làm mắt tôi hạnh phúc...”

Mấy ngôi sao nữ khác cùng nhau đẩy cô ta “Cô ghê quá đi.”

Lý Triển Tùng càng thêm lo lắng, âm thanh cậu vịn chốt cửa càng lúc càng lớn. Nhưng Khuru Tiệp thốt ra một câu khiến tất cả mọi người trong phòng đều yên ắng trở lại:

- “Các cô có phát hiện ra bộ phận dưới eo và trên bắp đùi của Lý Thái Tử, dù là trước hay sau đều giống như quả táo ngon lành trong tay của cậu ta hay không?”

Thế là quả táo rơi ầm trên mặt đất.

“A Tùng, thật ngại quá, phim này chị không có thời gian quay rồi.”

“Chị sắp đi Tây Ban Nha hả?”

Qua nửa giờ sau, mấy ngôi sao nữ đã rời khỏi phòng, cuối cùng Thân Nhã Lợi cũng có cơ hội nói chuyện với Lý Triển Tùng. Nhưng không nghĩ đến lại nhận được câu trả lời không ăn nhằm vào vấn đề gì của cậu ta.

“Cho nên...?” Thân Nhã Lợi nghi ngờ nhìn cậu.

Lý Triển Tùng đã thay bộ đồ tây màu xám tro. Chiếc cravat thật dài càng tôn lên tấm lưng cao lớn của cậu. Nhưng đôi mắt cậu nhìn vào Thân Nhã Lợi từ đầu đến cuối đều có vẻ điềm đạm đáng yêu “Trước khi đi phải tụ họp đưa tiễn chứ. Một thời gian khá dài tôi sẽ không có cơ hội gặp được chị.”

Tuy cậu nhóc này không lớn tuổi lắm, tâm tư cũng rất ngây thơ. Nhưng kinh nghiệm có thể sánh bằng không ít người từng trải khác và còn có sự gan dạ sáng suốt hơn người. Cậu ta thông thạo bốn thứ tiếng, trong đó tiếng Anh và tiếng Nga là chuẩn nhất. Năm sinh nhật mười bốn tuổi, một cậu ấm trong đẳng thái tử tặng Lý Triển Tùng một chiếc ca nô. Cậu nhìn huấn luyện viên lái một vòng trên mặt biển, rồi không hề do dự nhảy lên thuyền. Như viên đạn được bắn ra, cậu lái chiếc ca nô tạo ra một đường sóng trắng xóa thật dài, tựa như một đường cắt ngang mặt biển xanh thẳm thành hai nửa. Sau đó, cậu đã trở thành người đầu tiên biết lái ca nô trong đám người đó.

Đến bây giờ Thân Nhã Lợi vẫn còn nhớ được hình ảnh người thiếu niên ngông cuồng đuổi sóng biển kia. Một bên là người huấn luyện viên đang méo mào và tiếng động cơ ca nô nổ ầm ầm trên biển. Có lẽ chính vì cá tính dám xông pha này nên cậu mới luôn khiêu chiến những thứ mạo hiểm cao trong cuộc sống. Ví như theo đuổi một người phụ nữ có số tuổi hơn cậu hai chữ số.

Trước khi cậu hoàn toàn trưởng thành, cô cũng chỉ có thể né tránh để không kích động đến tâm lý nổi loạn của cậu thôi. Thân Nhã Lợi đẩy kịch bản về lại trước mặt cậu - “Cũng không lâu lắm, sẽ nhanh chóng quay về ngay.”

- “Sau khi chị xem qua kịch bản nên lo lắng từ chối à?”

- “Không phải, chị không muốn nhận là do thời gian không đủ. Chị muốn chuyên tâm đóng tốt ”Thành Thời Gian Barcelona.”

- “Vậy chị cứ giữ kịch bản trước đi, chờ sau khi quay xong về rồi quyết định.” - Lý Triễn Tùng đẩy kịch bản trở lại, trên gương mặt trắng trẻo có sự kiên định dè dặt.

- “Được” - Vậy thì trở về rồi từ chối cũng được.

Cô toan tính xong nên đứng dậy định rời khỏi. Nhưng bỗng Lý Triễn Tùng kéo tay cô “Trước khi chị đi, tôi muốn tặng chị một thứ.”

“Cái gì...?”

Lý Triễn kéo giật cô về phía mình, trọng tâm của cô không vững nên đã trực tiếp ngồi lên đùi cậu ta. Sau đó cậu ta giữ lấy ót của cô rồi trực tiếp hôn đến. Cô sợ mất hồn vội vàng né tránh hết bên này đến bên kia. Lý Triễn Tùng cũng đuổi theo cô nhưng cuối cùng vẫn không hôn được.

“A Tùng, đừng làm rộn!”

Cô đẩy Lý Triễn Tùng ra, muốn đứng lên lần nữa. Nhưng lần này cậu lại trực tiếp đè cô lên ghế salon, giọng nói dịu dàng như dụ dỗ trẻ con “Cho tôi hôn một cái thôi. Tôi hứa sẽ nhẹ nhàng và không làm chuyện xấu gì khác.”

Giọng nói của Lý Triễn Tùng tuy bình thản nhưng vẫn rõ ràng có sự nhiệt tình. Sau đó, cậu ta cúi đầu xuống, sợi tóc màu nâu vàng mượt mà như nhung, mềm mại phủ lên tóc của cô.

Nhưng đúng một giây trước khi hai đôi môi chạm vào nhau thì Lý Triễn Tùng lại hôn lên mu bàn tay của cô. Cô thật sự không có chỗ để trốn, chỉ có thể lấy tay ngăn trước miệng mình. Nhìn thấy Lý Triễn Tùng nở nụ cười bất đắc dĩ, cô vẫn che miệng và hỏi ngờ ngàng - “Tại sao nhất định phải hôn chị? Có rất nhiều cô bé thích cậu, tìm mấy cô bé ấy đi được không?”

- “Bởi vì tôi thích chị.”

Lý Triễn Tùng trả lời rất nhanh khiến cô trong lúc nhất thời không thể kịp phản ứng. Cậu ta nghiêm túc nhìn cô và khẽ nói - “Chị Nhã Lợi, tôi luôn thích chị.”

Cái giá của sự trưởng thành là đi kèm với mất mát.

Lời tỏ tình ngây ngô của Lý Triễn Tùng lại trở thành một thứ nặng trĩu trong tai cô.

..... “Không phải là ngày nào cậu cũng ở bên cạnh cái tên lớp mười hai kia sao? Đừng đến nói chuyện với tôi nữa.”

..... “Nhưng tôi muốn.”

..... “Tránh ra, đừng lôi kéo tôi.”

..... “Không tránh.”

..... “Thân Nhã Lợi, rốt cuộc là tại sao cậu lại cứ quẩn lầy tôi như vậy?”

..... “Bởi vì em thích anh.”

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên được vẻ mặt của anh sau khi nghe thấy mình nói những lời này. Là kinh ngạc, là sững sốt, là cứng đờ thật lâu, giống như là thời gian đã ngừng lại.

Tổ tình thật ra vốn là một chuyện tốt đẹp. Là mang tình yêu của mình truyền đạt lại cho người mình thầm mến. Nhưng tại sao sau khi cô tổ tình lại bật khóc. Ngược lại còn làm đối phương khiếp sợ.

Đến bây giờ cô mới hiểu được vấn đề này. Hóa ra, sự đau khổ của tình yêu lại là rất hạnh phúc. Khi tổ tình thật ra là đang hỏi “Anh có bằng lòng tiếp nhận sự đau khổ của em không?” Đó là một quá trình giao gánh nặng của mình cho đối phương. Sau khi trở thành tình nhân, nếu như đi đến kết cuộc hạnh phúc thì gánh nặng này sẽ được giảm đi phân nửa vì được chia đều cho nhau. Nhưng nếu như đi về bị kịch chia ly, vậy thì nó chỉ biết tiếp tục đè nặng trên vai của người đó, càng lúc càng nặng, càng lúc càng nặng. Cho đến khi không gánh nổi nữa thì sẽ bị nó chôn vùi thật sâu trong đất bùn.

Năm đó, vào một đêm mưa, những ngọn đèn trường giống như chiếc lò lửa nhỏ bị mưa dập tắt. Chỉ có ngọn đèn lẻ loi của thư viện mở suốt đêm, ánh đèn hắt ra cửa sổ, miễn cưỡng có thể chiếu ra vài tia sáng rất mỏng manh.

Cô bắt được Hi Thành ở cửa trường học, trải qua một trận tranh chấp, rốt cuộc cô cũng đã nói ra ba chữ “em thích anh” với Hi Thành.

Trên con đường tối tăm lắt phất mưa bay, anh kinh ngạc nhìn cô. Sau khi nói ra câu đó cô lập tức bật khóc. Lúc còn trẻ ai cũng yếu ớt đến buồn cười. Cô sợ sau khi thả lỏng trái tim cho đối phương thì lại bị anh ném đi như vật phế thải. Bả vai run run đứng trước mặt người mình yêu, cô hận không thể lập tức biến mất không còn bóng dáng. Thời gian càng kéo dài thì trong lòng càng sợ hãi, ngay cả cơ thể cũng run lên càng lúc càng mãnh liệt. Cô muốn chạy trốn không dám đối mặt với anh tiếp nữa. Thậm chí không muốn gặp lại anh.

Thật ra thì cô chờ cũng không lâu, chỉ là do cô quá sợ hãi mà thôi. Anh cũng nhanh chóng trả lời với cô - “Anh cũng thích em.”

Trái tim cô bỗng chốc như bị người khác chiếm lấy. Thế giới cũng trở nên rộng tuếch. Cô cúi đầu cố gắng suy nghĩ nhưng mãi chẳng ra, chỉ có thể lắc lư gương mặt ửng đỏ. Sau đó kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh:

- “Thật... thật sao?”

- “Thật” - Anh hơi ngập ngừng, tựa như cũng có vẻ mất tự nhiên - “Anh có việc muốn nói cho em biết. Nhắm mắt lại đi.”

- “Ừ, được...”

Cô ngơ ngác nhắm mắt lại, sau đó đưa lỗ tai qua “Anh nói đi.”

Thật ra cô cũng không phải ngu ngốc. Cô đoán được tiếp theo sẽ xảy ra việc gì. Nhưng cô vẫn không dám tin rằng chuyện này có thể xảy ra với bọn họ. Bởi vì... bởi vì anh là Cố Hi Thành - là một nam sinh lạnh lùng và sạch sẽ vô cùng. Bằng cách nào đi nữa cô cũng không dám tưởng tượng rằng anh....

Nhưng chuyện đó vẫn xảy ra.

Giọng nói của anh cũng không vang lên bên tai cô. Chỉ có hơi thở đến gần, trên môi cô truyền đến cảm giác ấm áp mềm mại. Trong nháy mắt, máu của cả người đều dồn lên não, thiếu chút nữa cô đã khụy trên mặt đất. Anh ngậm lấy môi dưới của cô và dùng đầu lưỡi phụ trợ khẽ liếm lên môi cô.

Còn cô, ngoại trừ chân nhũn ra và trong đầu vang lên những tiếng rối loạn ra thì chẳng thấy được gì, cũng nghe không được và càng không cảm giác được.

Cuối cùng nụ hôn này bị cô cắt đứt. Cả người cô run lên gấp mười lần khi tổ tình, thậm chí hoàn toàn đứng không vững. Cơ thể cô khụy xuống rồi trực tiếp ngồi bịch trên mặt đất.

Điều này cũng thật xấu hổ. Nụ hôn đầu của người khác thì kết thúc trong cảnh tượng tốt đẹp. Còn nụ hôn đầu của cô thì lại hoàn thành trong cảnh ngã ngồi xuống đất.

Anh cũng ngồi bịch xuống đất nhìn cô lo lắng “Sao vậy?”

“Anh, anh, anh...” Hai tay cô giữ lấy ngực, ngồi co ro dưới đất, cuối cùng cũng không nói ra được lời nào khác.

Khi đó cũng là nụ hôn đầu tiên của Hi Thành, nên anh hoàn toàn không biết phải lập tức ôm chặt lấy cô. Ngược lại chỉ ngây ngốc đứng bên cạnh cô, nhìn cô với vẻ áy náy. Sau đó nói câu “anh xin lỗi” thật nhỏ trong tiếng mưa rơi.

“Tôi xin lỗi.” Lý Triển Tùng dần dần buông lỏng tay ra khi nhìn thấy nét mặt của cô “Tôi không có ý ép buộc chị, tôi xin lỗi.”

“Không có chuyện gì, không phải vấn đề ở cậu.”

Thân Nhã Lợi nhanh chóng đứng lên, đi ra khỏi phòng làm việc và nhấn nút thang máy.

Cô và anh đã hiến tặng cho nhau nụ hôn đầu đời trong đêm mưa của tuổi mười sáu ngây thơ kia. Khi đó, cô cũng chưa từng cảm thấy, sau này mình sẽ chẳng còn cách nào hôn một ai khác ngoại trừ anh ra.

Cô chán chường tựa đầu vào vách thủy tinh trong thang máy và nhắm hai mắt lại. Đã trải qua nhiều năm tháng dài nhưng trái tim lại càng sống càng thật lười. Vừa mới mở cửa thang máy ra đã thấy A Lãm và mấy vệ sĩ đứng đợi cô. Ba đứa nhóc kia vẫn còn buồn chán chờ đợi chị của chúng. Thấy cô đi ra ngoài, cuối cùng bọn chúng cũng tìm được chút niềm vui. Chúng vây lại cười trộm và bàn luận xôn xao, thỉnh thoảng còn ném cho cô ánh mắt khinh miệt.

Thân Nhã Lợi ngoác hai người vệ sĩ đeo kính của mình. Rồi đi thẳng đến phía mấy đứa nhóc, ngược lại khiến cho chúng sợ hãi giật mình.

“Ba người bọn em nghe kỹ cho tôi. Nếu như mượn tiền chính là bao nuôi thì anh rể của bọn em quả thật bao nuôi tôi.”

Cô đứng giữa hai người đàn ông ột mét chín, nhưng lại không hề lộ ra vẻ mảnh mai, ngược lại còn biến thành trung tâm thế giới.

Ba đứa nhóc ngẩng đầu tròn mắt nhìn cô. Không biết tại sao khi đối mặt với những lời nói của cô, chúng lại không dám nhiều lời.

Cô khoanh hai cánh tay lại, trầm giọng nói với bọn chúng - “Nhưng mà tôi đã trả lại gấp mười lần giá tiền để ‘bao’ lại anh rể của bọn em. Chuyện tôi làm tôi dám thừa nhận, nhưng anh ta dám thừa nhận không? Chị của các em cũng chỉ lấy tên đàn ông bị người phụ nữ khác bao. Các em ở đây kiêu ngạo, đắc ý cái gì?”

Thân Nhã Lợi nói chuyện rất có khí thế, gần như mỗi một chữ đều khiến cho thần kinh của chúng căng thẳng lên.

- “Sau này nếu như tôi còn thấy bọn em ở trước mặt tôi nói những chuyện không đúng đắn...”

Cô không nói thêm gì nữa, chỉ khoanh tay đứng quan sát bọn chúng. Đôi mắt xinh đẹp nheo lại không mang theo bất cứ tâm tình nào. Hai người đàn ông mặt áo đen đứng yên sau lưng cô giống như một bức tượng điêu khắc.

Còn ba đứa nhóc dưới mắt cô thì thân thể như mất đi một bộ phận dẫn đến tình trạng thiếu hụt to lớn, nên cần có một chiếc vỏ để bảo vệ như loài sò ốc. Chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào cơ thể của chúng thì đã khiến chúng rụt sâu vào chiếc vỏ của mình.

Song, cô chỉ hất cằm kiêu ngạo, cười lạnh khinh bỉ rồi xoay người rời đi.

Theo tiếng giày cao gót vang lên trong đại sảnh, ba đứa nhóc ngồi trên ghế salon đã như động vật thân mềm bị rút ra khỏi vỏ ốc, đáng vẻ hoàn toàn mặc người chém giết.

“Cô ta, cô ta hù dọa ai vậy...” Chỉ có cô nhóc kiêu căng run run thốt lên nói câu này.

Lý Triển Tùng đi thang máy bên kia xuống lầu đuổi theo cô nên đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này. Bóng dáng cao lớn của anh di chuyển trong đại sảnh hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

- “Chị Nhã Lợi, đợi đã, chị quên cầm theo kịch bản!”

- “Cảm ơn”

Thân Nhã Lợi nhận lấy kịch bản nhưng cậu ta cũng bước lên thêm. Cô dứt khoát ngăn cậu ta lại - “Nếu như cậu muốn chỉ nhận bộ phim này thì đừng đi theo chị nữa. Để chị về xem lại kịch bản.”

Lý Triển Tùng chỉ có thể dừng bước chân lại. Theo bóng dáng của cô và mấy người vệ sĩ khuất tại cửa lớn, ba đứa nhóc kia cũng từ từ sống lại, tất cả đều đứng lên.

- “Lý thái tử? Thật sự là Lý thái tử đó...”

- “Ôi, tôi thấy được người thật rồi.”

- “Thái tử anh có biết không. Anh rất nổi tiếng trong giới giải trí. Em ở nước ngoài cũng nghe rất nhiều về anh...”

Lý Triển Tùng cũng không quay đầu lại, chỉ phẩy tay với mấy bảo vệ ở cửa “Đuổi bọn chúng ra ngoài.”

Sau khi Thân Nhã Lợi lên xe, A Lãm ngồi phía trước thở dài và xoay đầu lại nói “Nhã Lợi, em càng ngày càng không hiền hậu gì cả. Ngay cả với con nít mà cũng nổi giận, thật là....”

“Biết tại sao đến giờ em vẫn chưa kết hôn không?” Thân Nhã Lợi đeo chiếc kính mắt khổng lồ lên khuôn mặt nhỏ nhắn “Bởi vì em không có lòng thương hại. Khi tâm trạng không tốt thì ngay cả con nít cũng có thể nổi giận.”

“Chắc chắn, thật là đáng sợ.” A Lãm lắc đầu.

Thân Nhã Lợi nhướn mày chỉ vào đồng đeo tay “Sợ thì lái xe nhanh đi, mười một giờ em có cuộc phỏng vấn.”

Nhiều khi chúng ta sẽ cảm thấy mình là tên tù nhân không có được tự do. Nhưng điều khiến chúng ta chịu thua chính là cái ngục là cả thế giới. Nếu như trốn không thoát thôi thì cứ xưng vương xưng bá trong ngục giam đi.

Ánh đèn cửa sổ chiếu những tia sáng xuyên qua đám mây mù trên bầu trời đen thẫm vào buổi tối thứ bảy. Tòa nhà chọc trời đứng thẳng cao chót vót như một ngọn hải đăng soi sáng cả vùng biển đen mênh mông, phát ra tín hiệu khiêu khích “chúng tôi là kẻ giàu có nhất, nhưng nhân viên của chúng tôi vẫn sẽ có ngày cuối tuần vui vẻ” với những tòa nhà chọc trời xung quanh.

Căn phòng sáng đèn duy nhất chính là phòng làm việc của kiến trúc sư trưởng Fascinante. Cô gái lễ tân tại lầu một đang lễ phép cúi đầu khom lưng trước quầy. Một bóng dáng cao lớn khôi ngô dẫn theo một nữ thư ký xinh xắn người Châu Á bước vào thang máy và đi thẳng đến phòng làm việc kia.

Nghe thấy cửa phòng được đẩy ra, Dante đang ngồi trước bàn làm việc cũng không ngẩng đầu lên nói “Tôi nói rồi, lúc đang làm việc không thích bị quấy rầy.”

Người đàn ông không hề bước ra ngoài, chỉ cười nhìn thoáng qua tấm bản đồ cực lớn trên tường.

Xem ra tấm bản đồ này được ép chân không và lồng trong một khung kính thật dày như một bức danh họa. Nó giống hệt như với tấm bản đồ của phòng làm việc tổng giám đốc tại tổng bộ Barcelona. Chỉ có điều màu sắc của nó hơi nhạt hơn một chút. Nó từng cùng với vô số kiến trúc sư cao cấp của gia tộc Cruz đi khắp nơi trên thế giới. Cũng như từng tận mắt chứng kiến bọn họ ngồi ở phòng làm việc phát thảo ra vô số bản kiến trúc nổi tiếng.

Bản đồ này xuất phát từ Barcelona, chấm đỏ giống như là tế bào trong mạch máu khuếch tán vô số trên khắp năm châu bốn biển. Ngay cả đảo Crete tại Địa Trung Hải cũng không bỏ sót. Từng chấm đỏ tượng trưng cho từng tòa nhà, điểm quan trọng của nó chính là do kiến trúc sư cao cấp thiết kế ra. Trong đó, miền Tây Nam Bộ của Châu Âu là nơi có chấm đỏ dày đặc nhất, còn khu Đông Á lại giống như động mạch chủ để máu đổ vào. Nó thuyền chuyển theo từng kiến trúc sư cấp cao bắt đầu mọc rễ thật sâu, sau đó phát triển mạnh mẽ và để lại dấu hiệu đồng như quân thập tự đỏ bộ lên khắp nơi trên bản đồ.

Đợi hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng đóng cửa, lúc này Dante mới ngẩng đầu lên theo bản năng nhìn người kia. Rồi sau đó lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên và nói bằng tiếng Tây Ban Nha “Không phải anh ở Monaco sao? Sao lại xuất hiện ở đây?”

“Sao đây, gặp thấy bạn cũ không vui à?”

Người đàn ông cười rạng rỡ thoải mái. Lúc này lại như cố ý làm ra vẻ huyền bí vỗ lên trán của nữ thư ký mình, đỡ cô nâng đi ra cửa. Anh ta đưa một chiếc hộp màu đen đặt lên bàn làm việc của Dante, rồi ngồi xuống ghế salon không hề nao núng, bắt chéo hai chân để lên bàn trà sáng loáng.

“Thay vì đến nơi truy lục xa hoa thì đến đây dốc hết sức lực để tìm kiếm vẫn tương đối có ý nghĩa hơn.” Anh ta cúi đầu, sáng khoái tinh thần châm một điếu thuốc.

Dante không có hứng thú hỏi nhiều, lại cắm cúi vào bản phác thảo kiến trúc xây dựng mới.

Trong miệng người đàn ông kia vẫn còn ngậm khói nhưng vẫn xoay tròn chiếc bật lửa chơi đùa, thỉnh thoảng lại lau nó sáng bóng “Không phải cậu có CAD(1) sao? Sao lại luôn vẽ tay mất thời gian vậy chứ?”

(1) CAD là từ viết tắt của Computer Aided Draft hoặc Computed Assisted Design. Hiểu một cách chung nhất tức CAD là sử dụng máy tính trong quá trình thiết kế và lập bản vẽ. Theo phương pháp truyền thống thì các bản vẽ kỹ thuật thì được vẽ bằng tay. Công việc này đòi hỏi rất nhiều công sức và thời gian đặc biệt là những chi tiết phức tạp. Vì vậy mà ngày nay CAD được sử dụng rộng rãi trong rất nhiều lĩnh vực mà không chỉ riêng trong lĩnh vực cơ khí sản xuất mà còn trong cả xây dựng, kiến trúc, mỹ thuật, thương mại, y học...

“Bản nháp phải vẽ tay, đây là thói quen không sửa được.” Dante nói thờ ơ.

“Cậu không xem quà gặp mặt của tôi à?”

“Tôi nay sẽ xem.”

“Dante, cậu vẫn như cũ.” Người đàn ông ngắm nghía khắp nơi trong phòng “Không thích ra ngoài, thiếu hụt lòng hiếu kỳ. Ngược lại tôi rất muốn biết cậu lấy đâu ra linh cảm thiết kế ở chỗ nào của Otaku vậy?”

Tay Dante hơi ngừng lại. Người đàn ông này quan sát rất nhạy bén, chỉ cần quét mắt sơ qua căn phòng thì đã nhìn thấu được căn phòng làm việc mình rất ít khi ghé đến này.

Trời sinh anh ta thông minh hơn người, từ lúc biết kinh doanh vào năm mười bốn tuổi cho đến nay chưa bao giờ thất bại. Cha của anh ta bồi dưỡng anh ta giống như một vật quý báu, dồn hết tâm tư trông cậy vào anh ta sẽ dẫn dắt gia tộc Cruz đến đỉnh vinh quang tối cao. Nhưng từ khi mẹ của anh ta nổ một phát súng vào huyết thái dương vì không chịu được tính trăng hoa của cha anh ta thì anh ta đã hoàn toàn mất đi hứng thú với kiến trúc. Anh ta dùng đôi mắt nhạy bén của mình cuốn vào những vụ đầu tư mạo hiểm, mỗi lần đều đánh cho đối thủ không gượng dậy nổi và luôn bảo toàn được khoản tiền của bản thân mình. Anh ta hào phóng hợp tác mở một party với mấy quý công tử giàu có tại Vịnh Ba Tư, biếu tặng cho tất cả những cô gái chưa lập gia đình chiếc quần lót hoặc bikini đính kim cương nhưng với điều kiện là các cô ấy chỉ được mặc bộ đồ mà anh ta cho trong buổi party.

Từ lúc bắt đầu trưởng thành thì gương mặt anh tuổi cùng với tên tuổi của anh ta luôn được xuất hiện trong những vụ tai tiếng trên tin tức lớn của đài phát thanh cũng như trên ảnh bìa của tạp chí tài chính. Anh ta nói vô cùng phần chấn với đám ký giả “Tiền kiếm được chỉ để tiêu pha thôi. Đây cũng là lúc để cho đám lão già ở gia tộc Cruz phải thay đổi cách sống rồi.”

“Mỗi người đều có thiên phú. Tựa như thiên phú của anh là dùng sự thông minh đầu tư kiếm tiền trong thị trường tài chính. Thiên phú của tôi là dù không ra ngoài cũng có thể vẽ được bản thiết kế.” Dante vờ vẽ cây bút trong tay và hất cằm ra cửa đối diện “Mới vừa rồi là thư ký người Nhật à?”

Người đàn ông hơi sững sốt rồi cười lớn lên “Đầu óc của cậu cũng rất sáng suốt. Nhanh lên nào, xem món quà tôi tặng cậu đi, bên trong có thứ cậu muốn đấy.”

Qua một lúc lâu Dante mới đặt cây viết trong tay xuống và mở ra chiếc hộp mỏng kia. Bên trong là một quyển bao da màu đen. Anh hoài nghi nhìn người đàn ông rồi mở quyển đó ra.

Tầm thứ nhất là một cô gái mặc chiếc váy ngủ tơ tằm vừa thức giấc ngồi trong phòng ngủ. Tựa như cô không hề có ý thức mình đang bị người khác chụp trộm. Một chân thon dài của cô đặt trên giường, mái tóc xoắn nhấp nhô như sóng biển buông dài đến đóa hoa hồng trước chiếc váy ngủ trễ ngực. Trên chiếc bàn ăn

trước mặt đặt một món cà-ri tôm hùm, một tay cô cầm tôm hùm, một tay khác thì cầm ly rượu nho, trên đầu gối thì đặt một quyển Fashion Magazine.

Người đàn ông hơi nhướng lông mày lên khi thấy Dante dần dần nheo mắt lại: “Không phải cậu là fans cuồng của cô ta à? Sao đây, có hợp khẩu vị của cậu không?”

Dante không nói tiếng nào tiếp tục lật xem tiếp. Anh phát hiện ra toàn bộ cuốn album đều là hình của cô, hơn nữa lại ăn vận rất gợi cảm. Thật ra thì có rất nhiều ngôi sao nữ xuất hiện tại nơi công cộng cũng dám mặc thế này. Nhưng đối với cô thì loại trang phục đến mức này tuyệt đối không bao giờ dám mặc công khai.

Người đàn ông vội nói khi nhìn gương mặt Dante dần dần sa sầm: “Để tôi nói trước, những tấm hình này cũng là tôi mua được từ đám chó săn của tập đoàn Hoàng Thiên. Bọn họ dùng máy chụp hình bé như lỗ kim để chụp trộm cô ta. Chắc là để phòng ngừa việc cô ta đầu quân vào nơi khác thì họ tung lên loạt ảnh này nhằm hăm dọa cô ta. Có điều tôi mua luôn cả phim rồi nên những tấm ảnh này đều là độc nhất vô nhị trên thế giới và chỉ có mình cậu có thôi. Đúng rồi, tối nay ở buổi dạ tiệc của tập đoàn Hoàng Thiên sẽ gặp được cô ta chứ? Tôi cũng thật tò mò muốn biết cuối cùng cô ta là người phụ nữ thế nào... Này, cậu nhìn tôi làm gì? Tôi cảm thấy đàn ông chỉ cần chưa kết hôn thì phải chơi cho đã. Cậu đừng quên nhớ đến Paz đáng thương của chúng ta là được.”

Dante đóng quyển album lại và không nhin được nói “Anh đừng xoay chiếc bật lửa kia nữa, tôi nhìn chóng cả mặt rồi.”

Vì có Lý Triển Tùng tham dự nên chỗ nào cũng có rượu champagne trong suốt và mưa cánh hoa nhân tạo. Rõ ràng chỉ là dạ tiệc chúc mừng đoàn phim khai máy lấy cảnh thuận lợi ở nước ngoài lại bị bọn họ tổ chức lộng lẫy hơn cả tiệc cưới.

Thân Nhã Lợi dưới sự dẫn dắt của Bách Xuyên đi về phía hai người đàn ông đang đứng tại cầu thang xoắn ốc. Trong đó có một khuôn mặt điển hình người Latinh thuần chủng, đồng thời dung hòa với nét khôi ngô quyền rũ của đàn ông Châu Âu thời La Mã cổ đại.

Ở phương đông, màu da quý phái chính là làn da trắng nõn không hề bước ra ngoài. Còn ở tây phương lại yêu thích làn da nâu phơi ngoài bờ biển tượng trưng cho sự giàu có và mạnh khỏe. Da của người đàn ông đó màu nâu, ánh mắt lại xanh thẳm như đại dương. Tuy anh ta mặc vest nhưng cơ ngực vẫn mơ hồ tỏa ra mùi vị hoang dã như cũ. Bên cạnh anh ta là Dante cao lớn ngang tầm nhưng màu da lại trắng hơn anh ta rất nhiều.

Nếu ví người đàn ông này gợi cảm hoang dại như nam diễn viên Hollywood thì Dante lại giống như một quý tộc trẻ tuổi trang nhã đang cầm ly hồng trà yên lặng nghe tiếng đàn Violin trong lầu đài cổ. Quả thật bọn họ hoàn toàn trái ngược nhau. Nhưng kỳ diệu là hai người đứng chung một chỗ lại vô cùng hòa hợp.

“Vị này là Marco Van Cruz - phó tổng của Fascinante Tây Ban Nha.” Bách Xuyên giới thiệu với Thân Nhã Lợi.

Quả nhiên cô không nhận lầm người. Đây chính là quý công tử giàu có nổi tiếng số một tại Tây Ban Nha - Marco Van Cruz. Cha anh ta là tổng giám đốc của công ty Fascinante đứng nhất thế giới. Là người nổi bật nhất trong ngành kiến trúc tại Nam Âu; Là kẻ nắm giữ mạch sống kiến trúc của Tây Ban Nha; Là nhân vật quan trọng trong ECTP. Còn anh ta thì không có thành tựu gì to lớn, không được ánh hào quang tỏa sáng như cha mình. Có lẽ chính vì những tin tức tai tiếng quá nhiều nên cô cảm giác rằng anh ta thích hợp với việc xuất hiện trên hòn đảo nhỏ Barbados và ôm Liz Taylor xoay tròn trên bờ biển trong điệu nhạc “Suddenly, last summer” hơn là xuất hiện trong buổi dạ tiệc tao nhã này.

“Gọi tôi là Marco được rồi.” Tuy tiếng tăm không tốt nhưng người đàn ông này cười lên vô cùng quyền rũ, khiến cho người khác không khỏi hơi nhẹn nhạo trong lòng.

“Dante, hai người đã gặp nhau trước đây rồi.” Bách Xuyên lại chỉ chỉ Dante.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi cô Thân.”

“Xin chào.” Nhìn thấy nụ cười mỉm hiền hòa của anh, Thân Nhã Lợi cũng không hiểu sao tìm mình lại treo lơ lửng. Thậm chí cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, tựa như chuyện bọn họ đi cùng nhau dùng cơm là rất mờ ám vậy.

Lúc này Bách Xuyên bắt gặp Thiển Thần trong đám người, anh ta vỗ vỗ vai Dante nói “Tiểu Thần đến rồi, cậu đi với mình đến bên kia một chút, mình sẽ nói rõ hạng mục cần chú ý trong phim với hai người.”

“Được.” Anh gật đầu với Thân Nhã Lợi “Xin phép vắng mặt một chút.” Rồi để lại cô và Marco đứng đó.

Thân Nhã Lợi đang suy nghĩ nên kiếm chủ đề trò chuyện hay là bỏ đi thì đối phương đã nở nụ cười rạng rỡ “Cô Thân Nhã Lợi, ngưỡng mộ cô đã lâu.”

Nếu đối phương đã tỏ ra thân mật thì cô cũng hào phóng giơ ngón tay cái lên với anh ta “Anh thật cừ, tiếng Trung của anh nói rất tốt.”

Anh ta chỉ chỉ vào hai người chưa đi được xa kia “Đó là phải cảm ơn cậu ta. Tôi cũng học cách phát âm tiếng Trung của cậu ta thôi.”

Đúng lúc này người phục vụ mặc đồ trắng đang bưng một khay nước lướt qua, Khuất Tiệp giơ cánh tay lấy một ly chocolate hương thảo đã che mắt Dante. Marco nhún nhún vai, dứt khoát quay qua nói ra về tiệc buffet “Anyway, cô biết tôi nói chính là ai rồi đó.”

Thân Nhã Lợi bị động tác này của Marco chọc cười. Nhưng ngược lại cô lại nói hơi nghi ngờ “Không phải anh ta lớn lên tại Tây Ban Nha sao? Sao lại nói tiếng Trung tốt đến thế?”

“Không sai, tôi và cậu ta lớn lên cùng nhau. Nhưng không chỉ có tiếng nói, ngay cả suy nghĩ của cậu ta vẫn ảnh hưởng một nửa của phương đông. Có lẽ do ảnh hưởng của cha mẹ. Ví như không thể nào để cho phụ nữ trả tiền và đàn ông phải là chủ gia đình. Kỳ quái chính là không ít phái nữ châu Âu luôn tự xưng mình là người độc lập lại ca ngợi suy nghĩ này, nói đây chính là sự thể hiện của một người đàn ông có trách nhiệm.”

“Các người lớn lên cùng nhau à? Thật hay quá.” Cô cũng không nghe lọt câu nói kế tiếp. Tuy miệng nói thế nhưng trong lòng lại không khỏi dâng lên một cảm giác mất mát.

“Đúng vậy, tôi còn có hình chúng tôi chụp chung với nhau lúc tốt nghiệp đại học.” Anh lấy chiếc ví da ra khỏi ngực, chỉ vào tấm hình bên trong “Cô xem, chúng tôi cũng không có thay đổi đúng không?”

Trong hình ba người cùng đội chiếc mũ thạc sĩ màu đen, đứng trước cánh cổng giảng đường đại học. Bên trái là Dante hào hoa phong nhã, bên phải là chàng trai trẻ Marco vẫn chưa ngông cuồng như bây giờ, chính giữa là một cô gái tóc vàng nhìn hơi giống Marco.

“Đây là em gái anh à?”

“Đúng vậy, rất đẹp đúng không? Tôi chỉ có một đứa em gái quý báu là nó mà thôi...” Marco cong khóe miệng nở nụ cười ấm áp. Sau đó chỉ chỉ vào Dante trong hình và chép miệng “Đáng tiếc đã bị tên này cướp đi.”

Không khí thơm ngát hương hoa giống như bỗng ngừng lại.

“Cướp đi?”

“Đúng.”

Ngay cả phản ứng của cô cũng chậm chạp. Rõ ràng cô lại nghe không hiểu vấn đề này. Hoặc là nói, cô không chịu nghe hiểu. Cô suy nghĩ lời nói, giả vờ nghiêm túc nhìn hình “Vậy bọn họ đã ở bên nhau thế nào?”

Trong đáy lòng cô đang có một tiếng nói hèn hạ kêu gọi, khiến cho cô có hi vọng mãnh liệt rằng Marco sẽ nói với mình rằng hai người kia không phải là tình nhân, chỉ là mình hiểu lầm thôi. Nhưng người đàn ông kia vẫn độc thân, anh ta là hóa thân của Hi Thành, hoặc là Hi Thành đã mất đi trí nhớ, giống như nam chính trong “Bản Tình Ca Mùa Đông” vậy. Ngay cả anh đã mất đi trí nhớ cũng không thể nào che giấu được sự yêu thương trở về bên cạnh cô...

Nhưng mà Marco dùng cánh tay phải đỡ đầu sức khỏe sờ sờ cảm, hồi tưởng trong chốc lát “Năm đó bọn họ đều là sinh viên ưu tú của đại học Bauhaus, cũng là đối thủ cạnh tranh lẫn nhau. Có người trên chọc bọn họ có thể nào là một đôi hay không. Nhưng bọn họ còn chưa kịp nói gì thì mọi người đều lắc đầu phủ định. Sau đó bọn họ bỗng tuyên bố tin tức quen nhau khiến cho tôi cũng giật mình. Cô phải biết rằng thăng nhóc này rất may mắn. Đàn ông nào cũng yêu thích em gái của tôi nhưng lại bị cậu ta hót tay trên mắt rồi.”

Hai người mạnh mẽ hoàn mỹ ở cùng nhau quả thật là chuyện nam nữ bình đẳng trong thế giới phương tây. Không phải như cô và Hi Thành, một người trợ giúp người kia học tập, một người thì quan tâm đến đối phương. Hai người cũng đều đau khổ day dứt vì tình yêu đầu tiên chẳng đáng nhắc đến này và cứ lần lựa không thôi như trẻ con.

Cô nhìn thấy hai anh em nhà Cruz trong hình. Lúc đó da Marco trắng hơn hiện tại rất nhiều, em gái anh ta thì lại có làn da màu nâu. Tuy vận trang phục thạch sĩ, đứng trước cửa đại học danh tiếng tại Đức nhưng trong đôi mắt xanh da trời lại hiện ra dáng vẻ chỉ thuộc về phụ nữ trưởng thành, vô cùng quyến rũ và tự tin. Vừa nhìn qua cũng biết cô gái này tuyệt đối không chỉ là một con mọt sách xinh xắn.

“Có thể tấm hình này nhìn không thấy rõ dáng vẻ quyến rũ của nó. Cô chờ một chút, tôi có ảnh khác của nó.” Marco lấy điện thoại di động ra đưa cho cô xem hình.

Cô gái trong hình mặc quần dài màu trắng, trên vai khoác hờ chiếc áo vest, bên trong hoàn toàn không mặc gì. Hai tay của cô ta khoanh trước ngực, dù cố ý che đi nhưng cũng không ngăn được bộ ngực phai nữ to hơn hẳn phụ nữ Châu Á của mình. Trong tấm hình này tóc của cô ta được cắt ngắn hơn, mái tóc xoăn màu vàng đều được chải hết ra sau vai, tôn lên đường nét rõ ràng của khuôn mặt. Tay phải kẹp một điếu thuốc, làn khói lượn lờ quanh cô ta phảng phất như tuyên cáo dáng vẻ mỹ lệ và mạnh mẽ không thể nghi ngờ của mình.

“Tôi đã hỏi không ít phái nam châu Á, dường như phái nữ có dáng vóc bốc lửa quá cũng không có sức hấp dẫn nhiều với bọn họ. Nhưng quả thật Dante đã bị em gái tôi mê hoặc. Rất nhiều đàn ông ghen tị còn hoài nghi cậu ta không làm ăn gì được với em gái tôi. Nhưng bọn họ sai lầm rồi, có rất nhiều phụ nữ đều nói cậu ấy cũng tuyệt như tôi vậy.” Marco lộ ra hàm răng sáng bóng, bỗng nhiên đổi tiếng nói “I mean in bed” (Ý tôi nói là trên giường.)

Trong đầu cô liền hiện ra ánh mắt năm đó của Hi Thành khi hôn cô lần thứ hai. Ánh mắt đó trong veo pha chút xấu hổ, không hề mang theo sự ham muốn. Thậm chí anh cũng không dám hôn say mê, chỉ nhẹ nhàng mút một chút lên đôi môi cô. Sau đó ôm cô vào lòng, rồi khẽ nói “Anh xin lỗi, sau này nếu như em sợ, anh sẽ ôm em thế này cho đến khi em không sợ nữa mới thôi.” Vòng ôm của anh vô cùng cẩn thận như đang nâng niu một vật quý báu. Và nó vẫn duy trì đến ngày anh yên lặng rời khỏi cô.

“Không có đâu, đàn ông châu Á quen kín đáo. Tuy ngoài miệng nói không thích, nhưng thực tế trong lòng cũng rất thích em gái của anh thôi.” Thân Nhã Lợi học theo anh ta nhướn lông mày đặc ý và nở nụ cười sâu xa.

Thật ra thì ở trong giới văn nghệ này có gì mà cô chưa từng thấy. Giống như nam minh tinh trong nhà đã có một người vợ, bên ngoài nuôi hai người, còn cặp thêm một người nữa cũng hoàn toàn chẳng phải chuyện gì mới lạ. Dante lớn lên ở phương tây, lại còn trẻ và vô cùng phong độ, nên việc cùng bạn gái tìm niềm vui thú cũng chỉ là chuyện bình thường.

Nhưng mà cô hoàn toàn không chịu được. Bởi vì anh và Hi Thành có dáng vẻ tương tự nhau. Một khi anh chẳng phải sạch sẽ tinh khiết thì cũng như sẽ liên đới đến Hi Thành bị nhiễm bẩn.

Theo bản năng cô nhìn thoáng qua Dante đang trò chuyện cùng Bách Xuyên và Thiển Thần ở ban công. Anh mượn lửa của Thiển Thần, châm ỉn một điếu thuốc. Rồi sau đó tự nhiên kẹp giữa ngón tay hút một hơi, nhàn nhã lười biếng nhả ra một làn khói.

Năm đó cô từng cảm thấy con gái hút thuốc rất cá tính nên muốn học theo. Nhưng lại bị Hi Thành dùng chia tay để uy hiếp ngăn cản cô. Cô tức giận nói “Anh muốn hút thuốc lá em cũng sẽ không quản lý anh, sao anh lại muốn quản lý em.” Anh nói “Anh cũng sẽ không học hút thuốc. Bởi vì tuổi thọ của đàn ông ngắn hơn phụ nữ. Nếu như anh chết sớm thì ai chăm sóc cho em.”

Bây giờ cô nhìn lại Dante. Người đàn ông trắng trẻo cao gầy đang hút thuốc luôn luôn mang một dáng vẻ tao nhã khó tả, hoàn toàn xứng với người bạn gái tóc vàng kia. Nhưng khi cô so sánh sự khác biệt giữa Hi Thành và Dante thì nó lại giống như vết rạn được chiếc kính hiển vi phóng đại ngày càng rõ ràng, rõ ràng đến mức có thôi miên mình không nhìn nữa cũng không được.

Dante ôn hòa hơn Hi Thành, sự ôn hòa đó thể hiện rõ bản tính chính chắn tự tin nơi Dante. Không phải là cậu nhóc ngượng ngùng vì hôn bạn nữ mà mình thích kia.

Marco nhích đến gần cô, đôi mắt xanh âm áp đa tình “Thì ra là như vậy. Tôi rất tò mò phụ nữ giống như cô Thân Nhã Lợi đây có thích đàn ông phương tây không?”

Thân Nhã Lợi cẩn thận hơi lui về phía sau, vẫn cười nói “Vấn đề này tôi chưa từng nghĩ đến.”

Anh ta là một cao thủ tình trường, chỉ nhìn thoáng qua đã biết được cô cảnh giác với mình. Marco lại vỗ vỗ vai cô nói xoa dịu “Đừng lo, tôi chỉ hỏi chơi thôi, không có ý gì khác.”

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra.”

Theo tiếng la lên, tất cả mọi người trong dạ tiệc đều như chim sợ náo rít quay đầu nhìn bọn họ. Một bóng dáng bỗng xông đến hung hăng hất tay của Marco đi và che trước Thân Nhã Lợi “Đây là phụ nữ của tôi, anh dám chạm vào cô ấy nữa thử xem!”

Thân Nhã Lợi và Marco cùng ngẩn ngơ khi thấy Lý Triển Tùng đứng giữa bọn họ. Marco là khách của Bách Xuyên, cũng là lãnh đạo trực tiếp của Dante, không phải là người dễ dàng trêu chọc. Tiếp tục như vậy e rằng....

“A Tùng, cậu hiểu lầm rồi.” Cô gắng giữ tỉnh táo vội vàng cười nói giải vây “Anh Cruz đây chỉ nói chuyện phiếm với chị thôi... Ồ, cậu uống say rồi khó trách sao lại nói chuyện ngớ ngẩn quá. Nhanh đi, chị dẫn cậu ra ngoài hóng mát nhé. Thật ngại quá anh Cruz, cậu Lý còn nhỏ tuổi nên tửu lượng không cao...”

“Tôi không có say!” Lý Triển Tùng xông lên phía trước “Để tôi dạy dỗ tên này.”

Marco vội vàng giơ tay lên “Wow, cậu Lý, easy.”

Thân Nhã Lợi vội vàng kéo cánh tay của Lý Triển Tùng. Lúc này Lý Triển Tùng mới hơi ngừng lại nhìn về phía cô đang nắm cánh tay mình. Thừa dịp này Thân Nhã Lợi liền vội vàng kéo cậu đi ra ngoài vườn hoa.

Xui xẻo chính là lại gặp Bạch Phong Kiệt và mấy đứa em của Vu Nhược Kỳ cũng ở đây. Ánh mắt hơi đỏ của Lý Triển Tùng liếc thấy Bạch Phong Kiệt, cơn tức giận lại vọt lên “Chị Nhã Lợi, tôi cũng không tin chị là người tùy tiện như thế.”

Nơi này không riêng gì Bạch Phong Kiệt đang đứng, thậm chí đám người của Dante trên ban công cũng nhìn thấy được. Xem ra Lý Triển Tùng sắp tâm muốn khiến cô mất mặt mà.

“A Tùng, đừng nói nữa, cậu tỉnh rượu lại đi.”

Đêm đã về khuya, hàng vạn ngọn đèn leo lét tỏa sáng trong đêm đen. Chiếc cầu vượt ở nơi xa và đường chạy của đoàn xe giống như sợi chỉ bạc, xen kẽ vào đó là những tòa nhà cao tầng trùng điệp như vô số quái thú màu đen. Mái tóc nâu vàng của Lý Triển Tùng bị gió thổi rối loạn nhẹ tỏa sáng dưới ánh sao đêm.

“Chị nói xem tôi đã thích chị bao nhiêu năm? Trong mấy năm qua chị đã đổi bao nhiêu người đàn ông?” Lý Triển Tùng chỉ vào phía đại sảnh “Chị xem thử chị tìm mấy thứ gì kia! Hiện tại ngay cả tên chơi bởi tệ hại ngoài nghề chị cũng không cự tuyệt!”

Thân Nhã Lợi hoàn toàn không thể tin được cậu sẽ nói ra những lời này, cô nói nghiêm túc “Lý Triển Tùng, cậu còn nói nữa là chị sẽ giận đó.”

Bạch Phong Kiệt bước khỏi bọn nhỏ đi đến, giọng nói cũng có hơi men “Lý Thái Tử, xin cậu chú ý khi nói chuyện một chút, ”thứ gì” là sao?”

Bạch Phong Kiệt vừa dứt lời đã lãnh trọn cú đấm của Lý Triển Tùng. Cả người anh ta ngã lộn ra đất, đụng bể rất nhiều chậu hoa.

“Cái tên như anh chính là thứ cặn bã nhất.” Lý Triển Tùng giận dữ hét lên.

“A Tùng, sao cậu lại ra tay đánh người?”

Tại sao tình huống lại xảy ra thế này? Cô bối rối kéo tay Lý Triển Tùng. Nhưng cậu ta quá mạnh nên nhanh chóng tránh né được cô, muốn tiếp tục đánh Bạch Phong Kiệt.

Cô không thể nhịn được nữa giơ tay tát một cái thật đau lên mặt Lý Triển Tùng.

“Bốp...”

Tiếng tát tai rõ vang trong màn đêm. Giống như ngay cả cành cây cũng ngừng lay vì không khí cũng ngừng chuyển động trong bầu trời. Lý Triển Tùng kinh ngạc ôm mặt.

“Tĩnh rồi chưa?” Cô nói lạnh lùng. Cái tát này cô ra tay cũng không nhẹ, trên mặt Lý Triển Tùng nhanh chóng hiện lên năm dấu tay ửng đỏ. Nhưng mà vành mắt của cậu lại còn đỏ hơn cả khuôn mặt của mình.

“Trong lòng chị biết rõ... tôi mới là người thích chị nhất, chỉ có tôi mới thật lòng với chị.” Cậu ta mím môi lại, từ con sư tử tức giận mãnh liệt biến thành chú thỏ nhỏ đáng thương “Ngày ngày tôi đến công ty chỉ là vì muốn gặp chị. Mỗi ngày đều muốn gọi điện thoại cho chị, nhưng sợ lại quấy rầy chị nên vẫn chỉ biết chờ đợi. Tôi đổi lại kịch bản phim giống như một kẻ ngu ngốc ảo tưởng ra dáng vẻ chị thích tôi... Anh của tôi cũng nói tôi biến thành một tên ngốc vì chị mất rồi. Tại sao.... chị lại có thể khoan dung cho tên cặn bã như Bạch Phong Kiệt nhưng lại đối với tôi tàn nhẫn như vậy? Là bởi vì... tôi nhỏ tuổi hơn chị sao?”

Thân thể cô như hóa đá, qua hồi lâu vẫn không thốt nên lời.

“Cậu biết cái gì.”

Lúc này Bạch Phong Kiệt nổi điên bò dậy trên mặt đất, tức khắc xông vào Lý Triển Tùng và nhanh chóng tung một quả đấm vào mặt cậu ta.

“Chuyện giữa tôi và Nhã Lợi cậu biết được bao nhiêu? Ít nhất tôi và cô ấy từng ở bên nhau. Còn cậu, ngay cả cô ấy thích ăn gì cậu cũng chẳng hề biết. Cậu biết giữa chúng tôi xảy ra chuyện gì chứ? Có tư cách gì đánh giá bọn tôi? Khốn kiếp, cậu mới chính là kẻ nên cút đi.”

Bạch Phong Kiệt vừa gào thét vừa cho Lý Triển Tùng thêm một đấm.

Lý Triển Tùng không hề nhích có thời gian lau mặt liền tiếp tục xông qua đập vào bụng Bạch Phong Kiệt “Anh hiểu ư? Nếu anh hiểu sẽ không chà đạp chị ấy như thế? Vì tiền mới đi lấy con gái cưng nhà họ Vu, anh chính là kẻ vứt đi!”

Giống như hai ngọn núi lửa hoạt động phun trào bùng nổ. Mỗi một người đều dùng hết sức lực toàn thân để tấn công đối phương, mỗi một cú đấm đánh ra đều khiến cho đối phương té ngã trên đất.

Mấy tên nhóc nhìn đến choáng váng. Vẫn là cậu nhóc kia kêu hai cô bé đi vào trong đại sảnh tìm người cứu viện, bản thân ở lại cùng can ngăn với Thân Nhã Lợi.

Hai người đánh nhau được mười phút mới được mọi người can ra. Mặt mũi sưng húp ngồi một bên cho người khác lau mặt họ.

Thân Nhã Lợi đi đến bên cạnh Lý Triển Tùng, rút chiếc khăn tay từ trong túi quần tây của cậu. Cô khom lưng giúp cậu lau đi khóe miệng rỉ máu, lại bị cậu khó chịu hất tay ra. Cậu nghiêng đầu quay mặt đi, trên sống mũi cao của cậu có một vết trầy xước, nhìn thoáng qua cậu hệt như một đứa bé bị ngã.

“Cậu biết tại sao chị không chịu ở bên cậu không? Bây giờ chị nói cho cậu biết đáp án.” Cô bắt đầu dĩ hồ dài “Cũng bởi vì cậu thật lòng.”

Trong mắt của Lý Triển Tùng lấp lánh giọt lệ, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu nhìn cô.

“Chị xin lỗi.” Cô khẽ nói.

Giờ khắc này, Thiển Thần và Bách Xuyên đã rời khỏi ban công. Chỉ còn lại Dante bị đám mỹ nữ bao quanh. Thái độ của Dante đối với các cô vô cùng lịch sự. Sự phong độ và giáo dục của anh như được hun đúc từ thời kỳ Victoria của đế quốc Anh còn sót lại. Lý Triển Tùng và Bạch Phong Kiệt đánh nhau âm ỉ nhưng anh chỉ ném ột ánh mắt hờ hững. Trong nháy mắt ánh mắt anh giao nhau với tầm mắt của cô. Hóa ra, ánh mắt của anh nhìn cô hoàn toàn không có gì khác với cách giao thiệp với những cô gái xung quanh.

Năm đó số con gái thích Hi Thành cũng có rất nhiều. Nhưng dù cho ai nói chuyện với anh, anh đều nói rằng mình có bạn gái rồi và dùng vẻ mặt lạnh lùng dọa đối phương bỏ chạy. Trong mấy năm bọn họ ở bên nhau, ngay cả hôn nhau thăm thiết cũng rất ít chứ đừng nói chi là nói đến mức quan hệ cuối cùng. Thật ra thì ở thời đại của cô, chuyện sinh viên sống chung rất thường xảy ra. Mấy cô gái chung phòng ký túc xá cũng không hề kiêng kỵ thảo luận đời sống tình dục của bạn trai mình với nhau. Nghe thấy bạn cùng phòng xúc động nói “làm chuyện đó với người con trai mình yêu nhất thật là hạnh phúc chết được” khiến lòng hiếu kỳ

của cô đã tăng lên cực điểm. Cô lợi dụng lúc anh sơ hở liền ngồi lên đùi anh, ôm lấy cổ anh hôn thật say mê. Anh bị cô hôn đến mê mẩn đầu óc, tay cũng không kiểm soát được bắt đầu luồn vào trong váy cô. Nhưng sau khi nghe thấy cô nói “muốn tiến thêm một bước quan hệ với anh” thì anh bị dọa chột dạ đẩy cô ra. Anh giống như bị điện giật trốn vào góc tường kêu cô “đừng đến đây, thật đừng đến đây”. Cô chạy đuổi theo anh khắp phòng khiến anh mang đôi dép vải bỏ chạy ra ngoài, từ đầu đến cuối đều không cho cô như ý nguyện.

Cô nói chuyện này cho các bạn chung phòng của mình nghe. Các bạn cô đều nói Hi Thành nhà cô đáng vẻ đẹp trai ngời ngời mà phương diện kia lại có vấn đề rồi. Cô cũng bắt đầu hoài nghi Hi Thành mắc phải chứng ngại nào đó. Cho nên từ đó về sau cô không bao giờ nói ra nữa để tránh việc tổn thương đến tự ái của anh.

Sau đó cô bạn ở chung phòng lại có thai ngoài ý muốn với bạn trai, cô ta nghe theo lời bạn trai xúi giục đi phá thai, từ đó mắc chứng uất ức chia tay với bạn trai còn não loạn tự sát mấy lần.

Đến lúc đó cô mới không nhịn được hỏi Hi Thành tại sao không muốn phát sinh quan hệ với cô. Anh tức giận nói “đã nhịn được nhiều năm vậy rồi, em không nhịn được đến lúc kết hôn sao. Nếu mang thai thì phải làm sao? Em muốn bỏ học sinh con à?”

Lúc đó cô cảm động vô cùng, nhưng vẫn mạnh miệng nói “Chẳng lẽ anh không muốn chạm vào em sao?”

Anh nói “Sao em lại ham hố vậy chứ? Vậy đi, em hãy cố nhịn đã, nếu như em nhịn không được thật thì chúng ta đi đăng ký kết hôn. Sau đó em có thể làm mưa làm gió gì với anh cũng được, anh sẽ chịu trách nhiệm với sự trong trắng của em.” (Loyal Pang: Quả là hiếm có ^_^)

Cô nói không ra lời, chỉ cắn môi nhào vào lòng anh, không bao giờ nghĩ đến việc này nữa.

Ở trong danh lợi hào nhoáng, quần áo sang trọng, xe thể thao xa hoa, tiền tài khôn kể, mọi người đều tranh nhau cố trèo lên vị trí cao nhất, không tiếc bất cứ giá nào, nguyện làm bất cứ chuyện gì, ngay cả trò chơi tình cảm cũng bình thường như hô hấp.

Đối với đàn ông mà nói thì lại càng như thế. Chỉ cần có tiền, dù có trong thời tiết rét đậm cũng có thể mua được hoa anh đào mùa xuân và phụ nữ cỡi trần trường. So ra sự xót xa kiềm nén của mỗi tình đầu, những động chạm nhẹ nhàng vô cùng đáng quý lại không có giá trị gì với họ cả. Ngay cả vòng ôm kia cũng sẽ khiến cho trái tim người ta cũng đau âm ỉ, giống như một vết thương mãi mãi chẳng lành, một thiếu sót không cách nào bù đắp được. Thử hỏi, có ai chấp nhận làm bạn cả đời với một sự thiếu sót chứ.

7. Chương 7: Tòa Thành Thứ Bảy

Tai nạn máy bay có lẽ chính là cái đáng sợ nhất trong tất cả tai nạn giao thông. Chúng ta hãy cảm giác thể này, khi động cơ bị hỏng, lực hút của trái đất sẽ làm chiếc máy bay khổng lồ chở đầy hành khách lao xuống trong không trung khiến nó rơi tan xương nát thịt. Tối thiểu sau khi tai nạn máy bay kia xảy ra, trên báo chí đã tả thực lại hiện tượng khiến ọi người vẫn còn run sợ: Trên máy bay có thi thể bốn nữ tiếp viên không tìm thấy được đầy đủ bộ phận, chỉ còn tám bàn tay nắm thật chặt lấy nhau như sợ rằng có người muốn tách chúng ra, khiến cho đội cứu nạn tốn rất nhiều công sức mới có thể tháo ra được.

Nhưng trên thực tế quá trình rơi máy bay cũng không kinh khủng như chúng ta nghĩ. Sau khi động cơ phản lực hoàn toàn hỏng hóc, máy bay vẫn có thể bay bình thường trong ba đến bốn mươi phút. Tuy tạp âm của động cơ cũng giảm bớt, nhưng bởi vì tiếng gió bên ngoài cabin nên hành khách gần như sẽ không thể cảm giác được. Thường thường vào lúc này, cơ trưởng sẽ cho hạ tấm chắn xuống, để hành khách có thể thư giãn bằng cách nghe nhạc hoặc xem phim. Nếu như có người mở tấm chắn ra sẽ phát hiện rằng bọn họ đã rời xa tầng khí quyển từ lâu rồi. Đại dương, vách núi hoặc là sa mạc sẽ là bãi đáp xuống của bọn họ.

Năm đó cơ trưởng ấy nữ tiếp viên phát giấy và viết để cho hành khách ghi lại di thư của mình. Nghe nói có một hành khách ngủ rất say, gọi thế nào cũng không tỉnh lại. Nữ tiếp viên hàng không nhẹ nhàng đẩy anh ta vài cái nhưng anh vẫn say ngủ phất tay ý bảo các cô đừng đánh thức mình. Cuối cùng nữ tiếp viên hàng không đành phải bỏ qua anh ta. Cho nên anh ta cũng trở thành người hành khách duy nhất không để lại di thư trong tai nạn này, một người ra đi hoàn toàn nhẹ nhàng chẳng có gánh nặng. Anh ta tên là Cố Hi Thành.

Chuyến bay mười mấy tiếng khiến người ta vô cùng mệt mỏi, ngay cả tiếng máy bay đáp xuống đường băng vang ầm ầm cũng không thể đánh thức được Thân Nhã Lợi. Bất cứ ai trong đoàn phim đi qua gọi cô, cô cũng nửa tỉnh nửa mê khoát tay bảo đừng quấy rầy, đến cuối cùng không ai dám đến kêu réo cô nữa. Họ sợ cô sẽ bộc phát tính khí bực bội vì bị đánh thức khi đang ngủ. Chỉ có Thiển Thần trực tiếp đi đến lay cô tỉnh:

- “Chị Nhất, chị Nhất mau dậy đi. Đến Sevilla(1) rồi.”

(1) Sevilla là thành phố ở phía nam Tây Ban Nha, thủ phủ của vùng Andalucía và tỉnh Sevilla

- “Được rồi, cái tên nhóc bạo lực này!”

Bả vai của cô đã bị Thiển Thần lay đến sắp rơi ra. Thân Nhã Lợi lắc lắc cái đầu nặng trĩu của mình, rồi mở đôi mắt ngái ngủ, mơ mơ màng màng bật điện thoại đi theo đoàn phim ra khỏi phi trường.

Một phần năm nội dung phim là kể lại lúc nữ chính mười mấy tuổi du học tại Barcelona quen với người chồng Nhật Bản của mình. Bốn phần năm sau được chia ra làm hai là hiện thực và ký ức: Trong hiện thực, nữ chính dẫn đoàn khách du lịch tham quan Tây Ban Nha và quen biết yêu thương với nam chính diễn vai kiến trúc sư. Đan xen vào đó là ký ức kể lại khoảng thời gian mười năm cô và người chồng Nhật Bản sống bên nhau. Đến khi chuyến du lịch mười ngày ngắn ngủi ở Tây Ban Nha kết thúc ở Barcelona, cô theo nam chính về nước và đưa ra kết cuộc cuối cùng.

Suy nghĩ đến vấn đề chi phí của bộ phim, nên tất cả nội dung diễn trong nhà đều quay trong nước. Vì vậy, chịu khổ ở Tây Ban Nha chủ yếu chính là vai diễn hướng dẫn viên du lịch của Thân Nhã Lợi.

Bản lĩnh bóc lột diễn viên của Dung Phân không phải loại tầm thường. Cô ta chỉ cần vung roi là cả đoàn phim liền chạy đến các cảnh quay bắt đầu dựng lều hóa trang quay phim ngay.

Sau khi đã sắp xếp chuẩn bị xong xuôi, Thân Nhã Lợi đi theo đạo diễn, mấy nhân viên trong đoàn và nhóm diễn viên quần chúng đóng vai du khách nhanh chóng giải quyết đầu trường. Tượng Carmen đứng sừng sững trong công viên Maria Louisa là cảnh quay quan trọng đầu tiên.

Trước mắt mọi người là một gò đất màu vàng, nửa vòng quảng trường là hoàng cung, nửa vòng sau là những kênh đào bảo vệ vây quảng trường nhỏ ở chính giữa. Những người Tây Ban Nha mặc quần áo mùa hè bày quầy hàng dọc theo quảng trường. Những quầy hàng màu đỏ sẫm tràn ngập những đóa hoa hồng tím xanh. Kênh đào bảo vệ như một khối đá quý xanh biếc, phản chiếu lại hình ảnh cây cầu có tay vịn sứ men xanh soi xuống dòng nước. Mỗi khi có thuyền bè đi qua thì mặt sông biến thành những làn sóng xanh lẫn tăn, mái chèo gỗ khua trong dòng kênh tạo ra những bọt nước như trắng xóa như trần châu. Giữa quảng trường là đài phun nước như những tảng băng tuyết lớn vỡ toang ở trong ao.

Các cô gái ngoại quốc trẻ tuổi xinh đẹp đeo mắt kính đang tụ tập bên cạnh đài phun nước để chụp hình dãy hoàng cung cao nhất ở đây. Thỉnh thoảng các cô bàn luận xôn xao và liếc trộm người đàn ông đang ngồi bên cạnh đài. Anh cầm lấy bản ký họa bôi bôi vẽ vẽ trên đó, chiếc quần kaki bó sát đôi chân dài của anh vô cùng bắt mắt.

Trong đó có một cô bé bị đẩy đến, cô ta hơi ngượng ngùng nói với anh “Could you take a picture for us, please?” (Anh có thể vui lòng chụp hộ chúng tôi một tấm ảnh được không?)

- “Sure” (Chắc chắn rồi.)

Người đàn ông ngẩng khuôn mặt trắng trẻo lên, anh mỉm cười đón lấy máy chụp ảnh của các cô. Đợi các cô đứng vào cùng nhau và tạo những tư thế hưng phấn xong mới đếm một hai ba và ấn xuống nút chụp.

Anh lại ngồi xuống lần nữa thì trong nhóm các cô gái kia mới vang lên tiếng nói khá lớn “May I have your number please?” (Tôi có thể xin số của anh không?) Những người khác cũng cười ùa theo, sau đó giống như những đứa trẻ gây ra việc xấu liền chạy trốn như ong vỡ tổ.

Thật ra những cô bé Tây Phương thích những người có làn da ngăm ngăm ngược lại với anh. Thế nhưng anh lại thường xuyên bị trêu chọc giống như lần này. Mỗi lần gặp phải tình huống thế này, về mặt Marco đều khó hiểu hỏi tại sao, tại sao. Sau đó, bạn gái của Marco sẽ quần lấy cánh tay của anh ta nói tự hào “Người đẹp không phân biệt biên giới”.

Người đàn ông lại tiếp tục vùi đầu vẽ tranh. Chỉ trong chốc lát sau anh lại nghe thấy được một giọng tiếng Trung rõ ràng. Anh nhanh chóng ngẩng đầu, vừa lúc thấy chiếc bánh xe ngựa được sơn vàng sáng lấp lánh chở du khách chạy qua che khuất đi bóng dáng của người đang nói, chỉ có giọng nói dịu dàng hòa với tiếng nước chảy róc rách và tiếng vó ngựa vang lên:

- “Sevilla là một trong bốn thành phố lớn của Tây Ban Nha. Ngay từ lúc thời đại hàng hải đã sắm vai nhân vật quan trọng trên vũ đài lịch sử. Hội triển lãm thế giới năm 1992 đã từng tổ chức tại đây....”

Cuối cùng xe ngựa cũng đã chạy qua.

Nữ hướng dẫn viên du lịch đứng ở bên kia đài phun nước đang giữ lại mái tóc ngắn qua tai của mình. Cô mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản màu hồng tím, bên hông có đeo một chiếc túi nhỏ, nhìn từ phía sau có thể thấy rõ vòng eo nhỏ nhắn của cô. Trong tay cô cầm lấy một chiếc loa phóng thanh nhỏ, trong giọng nói vẫn dịu dàng tinh tế như cũ:

- “Thế vận hội lần kia cũng đồng thời là ngày kỷ niệm 1492 năm Columbo phát hiện ra Tân Đại Lục vào năm 500. Hiện tại quảng trường mọi người đang đứng tên là quảng trường Tây Ban Nha, là biểu tượng cho Sevilla...”

Trong đám du khách có người ngắt lời cô, cô cũng chỉ lễ phép cúi đầu khom lưng ra dáng vẻ nhún nhường hiền lành. Nửa bên mặt của cô rất xinh xắn được trang điểm nhẹ làm tôn lên nét dịu dàng ở gương mặt cô. Sau khi để du khách tự do hoạt động, cô lại càng biến thành một người vụng về phục vụ cho họ:

- “Muốn mua bưu thiếp phải không? Để tôi dẫn anh đến cửa hàng gần đây tìm xem.”

- “À, chụp hình sao, không thành vấn đề.”

- “Đây là ví tiền tôi bảo quản hộ chị, xin chị cất lại.”

.....

Nhưng sau khi một tiếng “cất” vang lên, cô bỗng nắm lấy đỉnh đầu của mình kéo mái tóc giả ra “Mẹ ơi nóng quá!”

Cảnh tượng này khiến anh ngẩn ra trong thoáng chốc.

Sau đó đám du khách kia tán ra như chim muông, phía sau lập tức hiện ra máy quay phim khổng lồ được một nhóm nhân viên đẩy nó dời đi. Nữ hướng dẫn viên du lịch kéo mái tóc giả xuống, xoa tung mái tóc xoăn dài như thác nước của mình. Cô cầm mái tóc giả làm chiếc quạt gió và chỉ vào một hướng khác “Này, Tiểu Thiển, đó là nước của chị, em cầm nhầm rồi! Apple em nhìn xem cậu ta đã khát đến mức đó rồi, mau mau lấy nước cho Tiểu Thiển đi. Đạo diễn, phát cơm hộp nhanh lên, đói quá! Ôi, chị đừng quan tâm đến lớp trang điểm của em nữa, chút nữa quay tiếp dặm lại là được....”

Dung Phân vẫn kiên trì kêu thợ trang điểm qua trang điểm lại cho Thân Nhã Lợi, vừa dặm lại vừa nói “Mỗi lần đổi cảnh lại tháo tóc giả ra, Nhã Lợi em bị mắc chứng ADHD(2) nên không thể ngoan ngoãn đội nó sao?

(2) Đây là thuật ngữ để chỉ căn bệnh “rối loạn sự chú ý” ở trẻ em. Trẻ mắc bệnh này thường có sự hiếu động quá mức nhưng lại thiếu sự tập trung vào một vấn đề nào đó, có thể nói, cười, nhảy nhót, chơi liên tục mà không biết mệt.

- “Em đã nói từ sớm cứ cắt phẳng đi là được. Dù sao bộ phim này cũng quay rất lâu.” Thân Nhã Lợi than thở nỗi khổ sống không bằng chết của mình.

Lúc trước cũng vì kiểu tóc này nên họ cũng đã băn khoăn thật lâu.

“Thân thiên hậu, mái tóc này cũng là một vấn đề đấy.”

Lần đầu tiên chuẩn bị trang điểm, Dung Phân và thợ trang điểm cũng đã nghiên cứu mái tóc xoăn như mây của cô rất lâu. Thợ trang điểm dùng lược cuộn tóc cô lại, rồi sờ râu dưới cằm: “Đạo diễn Dung, nữ chính không phải là đã sống ở phương Tây nhiều năm sao? Vì sao chị nhất định phải tạo ra cảm giác “một người phụ nữ bị văn hóa Nhật Bản thẩm thấu” vậy? Mái tóc dài thế này rất khó đạt được hiệu quả chị yêu cầu. Chị nhìn đi, tóc phụ nữ dịu dàng Nhật Bản thời đại đều chỉ ở vị trí ngang tai, hơi dài hơn với kiểu tóc của Thánh Nữ Joan thời phục hưng một chút xíu.”

Dung Phân nhăn mặt nhăn mày, nói với anh ta với vẻ rất không hài lòng “Nhất định phải như vậy. Ban đầu tôi đã kiểm rất nhiều nữ diễn viên rồi, cậu đừng ở đây khiến tôi kiểm củi ba năm thiêu trong một giờ nữa.”

“Việc này...”

“Cắt đi.” Thân Nhã Lợi cầm lấy kéo chuẩn bị cắt.

“Đừng, đừng, đừng!” Dung Phân và thợ trang điểm đều hoảng hốt, vội vàng vây đến can ngăn cô, giống như cô muốn cắt là động mạch chủ chứ không phải là tóc vậy.

“Thiên hậu của tôi ơi! Mái tóc của cô là vô giá đó. Cô đừng kích động, ngàn lần đừng kích động... Chúng tôi nhất định sẽ có biện pháp thôi...”

Cho nên cái gọi là biện pháp chính là đội tóc giả. Bởi vì tóc cô rất nhiều nên mang lại hiệu quả tạo kiểu tóc ngắn tự nhiên, chỉ cần quấn tóc lên và đội vào là xong ngay. Cho nên, mới quay phim chưa đến một ngày cô cũng đã sắp nhứt nửa đầu. Mỗi lần vừa mở miệng ra thì thần kinh của cô giống như là bị đọc Chú Kim Cô vậy.

“Không được! A Lãm nói mái tóc của em dùng để làm người đại diện, đừng có bậy bạ.” Dung Phân thở dài “Chị nói nè Nhã Lợi, dù gì em cũng là một cô gái, dù có chuyên nghiệp thì cũng không cần thiết phải đến mức này.”

Thân Nhã Lợi nhún nhún vai hết biết nói sao. Nếu như không phải công ty yêu cầu thì cô đã cắt phăng đi từ lâu.

Bởi vì trước kia mỗi lần ngủ chung với Hi Thành, anh đều đặt tay vào cổ cho cô gối lên theo thói quen. Sau đó cô như một con thú nhỏ tìm được nơi ấm áp trong mùa đông, theo ý thức chui vòng lòng anh. Nhưng hồng cảnh đẹp chính là mái tóc quá dài của cô thường xuyên bị vướng dưới cánh tay anh khiến cô đau đến rên rỉ. Tình huống đầu tóc như thế càng ngày càng nghiêm trọng, khiến cho sau đó anh đã hình thành nên một thói quen là trước khi nằm ngủ nhất định sẽ kiểm tra tóc cô. Nhưng dù có vậy thì cũng không thể tránh khỏi tình trạng thê thảm xảy ra.

Có một lần rốt cuộc cô không chịu được nữa nói muốn đi cắt tóc ngắn. Thế nhưng anh lại lập tức ngăn cản. Cô buồn bực nói “Có phải vì em cắt tóc ngắn thì anh sẽ cảm thấy em không có nữ tính, không thích em nữa đúng không?”

“Không phải, vì tóc biết hấp thu dinh dưỡng. Người bình thường để tóc dài sẽ phản ứng chậm hơn người để tóc ngắn một chút, IQ cũng thấp hơn. Anh thích đáng về ngu ngốc của em, tương đối dễ gạt.” Anh lại nghiêm trang nói ra những lời như thế.

Bây giờ anh đã mất, cô cần phải có chỗ đứng trong xã hội, cần phải giao thiệp với đủ loại người. Nếu như quá ngốc nghếch cũng không phải tốt.

Nghĩ đến đây cô lơ đãng quay đầu lại, thế nhưng cô nhìn thấy Dante đang đứng ở bên kia đài phun nước.

Không có bầu trời nào xanh hơn ở đây, ánh nắng chiếu từng tia sáng trải khắp nơi, khiến cho kiến trúc phục hưng sau lưng anh cũng vàng óng ánh. Chúng nối liền ngang dọc với nhau như một mớ vàng lấp lánh giữa hoang mạc được mang đến lãnh thổ của Tây Ban Nha. Bóng dáng anh thanh đậm đứng sau đài phun nước mờ mờ ảo ảo giữa các gam màu trắng tinh, vàng kim và xanh thẳm tại đây như một điểm nhấn trong bức tranh thủy mặc xinh đẹp.

Anh cũng ngẩng đầu nhìn cô, bởi vì ánh nắng nên khẽ nheo mắt lại.

“Dante, hóa ra cậu đã đến rồi.” Dung Phân tóm lấy Thiển Thần dẫn đến trước mặt Dante “Đến đây, bây giờ vừa đúng lúc nghỉ ngơi, hai cậu nhanh chóng trao đổi với nhau đi nào.”

Dung Phân để bọn họ lại với nhau rồi đi trở về bên cạnh Thân Nhã Lợi. Thân Nhã Lợi nhỏ giọng hỏi “Sao Dante lại đột nhiên xuất hiện ở đây vậy?”

“Bọn họ hẹn gặp nhau tại đây. Dante về Tây Ban Nha bận rất nhiều việc, dĩ nhiên không thể nào chạy khắp nơi với đoàn phim. Hai ngày nữa cậu ta sẽ đến thẳng Madrid đợi chúng ta.”

“Rõ rồi.”

“Tóm lại Nhã Lợi à, em phải thật chăm chỉ quay bộ phim này. Đừng trách chị tạo áp lực cho em, em cũng lớn rồi, không giành được giải nữ diễn viên chính xuất sắc lần thứ hai là có lỗi với chính mình.”

Thân Nhã Lợi phì cười thành tiếng “Giành giải với lớn tuổi có liên quan gì nhau đâu.”

Dung Phân suy nghĩ rất lâu “Không liên quan gì nhau, dù sao em cố gắng lên là được.”

Thân Nhã Lợi hiểu vì sao Dung Phân phải dốc hết tâm sức vào bộ phim này. Cho nên cô cũng không nói thêm gì nữa chỉ gật đầu quyết tâm.

Cũng theo như lời nói của Hi Thành năm đó, trên thế giới này người quan tâm đến sức khỏe của cô chỉ có anh và cha mẹ cô. Rõ ràng trước khi xuất ngoại cô cũng đã về gặp thăm cha mẹ, nhưng mới vừa đến Tây Ban Nha không bao lâu thì nhà cô đã gọi điện thoại sang.

“Con gái cưng, đừng cực khổ quá. Hiện tại tình trạng sức khỏe của ba con đã rất tốt. Cho nên con chỉ cần đến thăm ba con và ở bên cạnh ông nhiều hơn là được rồi. mấy chuyện tiền bạc chỉ cần đủ dùng là được. Con gái người ta vẫn nên lo lắng nhiều đến việc hôn nhân đại sự biết không? Con đừng kén chọn quá, chỉ cần đối phương có điều kiện không tệ thì hãy suy nghĩ đến việc hẹn hò xem sao...”

Mẹ cứ nhắc đi nhắc lại khiến cho cô nhức cả đầu. Mấy chuyện tình yêu thật sự không phải có điều kiện tốt là được.

Điều này có ví dụ điển hình là Bạch Phong Kiệt. Anh ta nhìn thấy Thân Nhã Lợi trong cuộc thi sắc đẹp trong truyền hình, sau đó không bao lâu thì anh ta đã có cách thức liên lạc với cô. Tiếp đến mỗi ngày đều có rất nhiều quà tặng lãng mạn lẫn vật chất đưa đến như: Một bó hoa hồng vĩ đại có tám danh thiếp màu vàng, hoặc là được một người đàn ông cao lớn bận vest đưa đi học, dù cho đi ra ngoài hay về nhà thì luôn có một chiếc BMW series 7 sáng loáng chờ cô. Chỉ cần cô mua một chiếc túi xách tại cửa hàng nào đó thì ngày hôm sau tất cả túi xách cùng hiệu đều được gói kỹ mang đến nhà cô vân vân....

Cô không biết người khác sẽ thấy thế nào, nhưng trong mắt cô thì hành vi này là đang làm nhục mình không thể nghĩ ngờ. Dù cho có tốn bao nhiêu tiền cũng không thể cải biến phụ nữ thành hàng hóa và công khai ra giá để mua thế này.

Rất hiển nhiên rất nhiều nữ sinh đều bị chinh phục bởi cách thức này, họ liên tiếp khuyên cô suy nghĩ đến Bạch Phong Kiệt. Dù sao thì cha của Hi Thành đã chết nên gia cảnh đã sa sút rất nhiều, không có cách nào đồng thời vừa yêu cô và nuôi cô được nữa. Thời đại hiện nay, cuộc sống trước khi kết hôn là phải trông cậy vào mình, mà sau khi kết hôn là phải trông cậy vào chồng. Làm phụ nữ thì phải thực tế, nên buông tay thì không nên níu lại.

Cô hoàn toàn phớt lờ đi lời nói của bạn mình, chỉ cười xuề xòa nói rằng “Hiện tại Hi Thành không có tiền không có sự nghiệp thì để mình nuôi anh ấy ăn học thành tài trước đã.”

Dù cho là tham gia thi sắc đẹp hay là đạt giải nhất cũng là vì cô muốn kiếm tiền trả viện phí cho cha mình, đồng thời có thể phụ giúp với hoàn cảnh khó khăn của nhà Hi Thành. Kế hoạch đầu tiên lúc ấy là sau khi nhận được tiền giải thì cô sẽ lập tức rút lui. Cho nên cô chẳng buồn nhận một cú điện thoại nào của Bạch Phong Kiệt và trả lại tất cả quà tặng của anh ta.

Mẹ cô nói không sai, quả thật tiền bạc không có quan trọng đến mức như chúng ta đã nghĩ. Muốn duy trì một cuộc sống gia đình hạnh phúc thì số lượng tiền kiếm ra một năm chỉ cần ổn định là đã đủ. Nếu có nhiều hơn cũng chỉ mang đến nguy hiểm, tai nạn, ốm đau và phải chịu cảnh ngăn cách, thậm chí tan vỡ cuộc sống với người thân của mình.

Điều tiếc nuối chính là thế giới này cần có tiền tệ để duy trì hoạt động, nên nói lên nó vẫn nghèo khó. Hoặc là nói, luôn luôn có một nhóm người vì không có tiền mà mất đi hạnh phúc và sự tôn nghiêm của bản thân.

Mấy năm trước có một anh chàng đeo đuổi cô, dáng vẻ đối phương cũng khá, nho nhã lễ độ. Lần đầu tiên hẹn hò đã dẫn cô đến một cửa hiệu xa xỉ để cô lựa chọn quần áo và túi xách. Cô liếc mắt quét hết những thứ đó một lần rồi nói mấy cái này mình không thích. Sau đó quay người bước vào một tiệm trang sức cao quý có bảo an đứng bên ngoài và lác đác vài người khách bên trong. Khi cô bảo nhân viên bán hàng lấy một sợi dây chuyền bạch kim đính đầy kim cương thì sắc mặt anh chàng đó lập tức thay đổi. Cô lại cười

híp mắt nói với anh ta. So sánh với quần áo và túi xách thì tôi cảm thấy đá quý còn có giá trị cất giữ hơn, bởi vì kim cương thì mãi mãi không mất giá.

Nói xong câu đó cô lấy thẻ tín dụng trong túi ra đưa cho nhân viên bán hàng, cầm cô hát về phía quầy thu ngân “Quẹt thẻ đi.”

Sắc mặt anh chàng đó tái mét nhìn nhân viên bán hàng gói lại cho cô. Cô khoát tay nói khỏi phải gói lại và đưa thẳng sợi dây chuyền cho anh ta. Rồi cô nắm tóc mình lên, chỉ huy anh ta như một người hầu nam “Đeo lên giúp tôi.”

Kỳ quái chính là ngày đó cô xem như là đã làm nhục anh ta nhưng sau có người nói lại với cô rằng anh ta khen cô không dứt lời, còn nói cô chính là người phụ nữ có tôn nghiêm nhất mà anh ta từng gặp. Dĩ nhiên anh ta không biết vì duy trì sự tôn nghiêm này mà sau đó mấy tháng trời cô luôn phải ăn nhờ nhà Lý Chân. Lý Chân đảo đôi mắt nói “Nếu như ngày nào đó em chết thì nhất định là chết vì sĩ diện thôi.”

Nhưng cô không cho rằng mình đã làm sai. Cho dù cả đời này cô phải cô đơn cũng được, cô vẫn muốn duy trì được sự tôn nghiêm này của mình.

Sau khi quay xong ở Tháp Hoàng Kim và giáo đường Cathedral thì bầu trời xanh lam bỗng nhiên tối lại, trong phút chốc mưa đã rơi xuống. Đài khí tượng của Châu Âu từ trước đến nay chỉ là hàng để trưng. Dung Phân vội vàng chia ô đã được chuẩn bị từ trước ọi người. Hai người một ô, căn bản tất cả diễn viên đều không bị dầm mưa. Nhưng nhân viên làm việc trong đoàn thì tương đối xui xẻo. Thân Nhã Lợi có bốn trợ lý nhưng cô chỉ có hai chiếc ô.

Đương lúc cô suy nghĩ chia ô như thế nào thì Dante hơi cúi xuống đứng dưới tán ô cười với cô “Em đưa ô cho các cô ấy, che cùng với anh nè.”

“À.... được.” Cô chớp chớp mắt rồi chui vào tán ô của anh.

Anh lại đưa tán ô gần về phía cô theo thói quen. “Chúng ta thật có duyên với mưa, hai lần đi cùng nhau đều phải che ô cả.”

“Ha ha đúng vậy đó.”

Chẳng qua là từ phương đông xa xôi đến khu phố Andalusia cổ xưa, bầu trời vẫn xanh thẳm cao xa như thế. Khắp nơi ở giáo đường đều có rất nhiều những bông hoa nhỏ xinh xắn, dưới chân là đất đá ướt sũng. Những người đánh xe ngựa đội chiếc mũ tròn Tây Ban Nha, tiếng vó ngựa lọc cọc vang khắp cả đường phố. Những viên gạch vây quanh hình sư tử mạnh mẽ và chiếc mũ vua tạo thành một huy hiệu trên cửa thành. Người đứng dưới cửa thành ngẩng đầu là có thể thấy được tòa kiến trúc to lớn màu vàng nhạt đứng trong mưa như một ngọn núi nguy nga bị nước mưa xối sạch. Cơn mưa lớn bao trùm cả thành phố khiến cho Sevilla nhìn qua giống như một tòa lâu đài quang vinh được rơi xuống từ thiên đường.

Sự quý phái và phong tình của Châu Âu khiến con người lười nhác. Hai người đi dọc theo tường thành cao cao, lần này họ mặc đồ thoải mái hơn lần trước, bước chân cũng thong thả hơn không ít. Bởi vì mang giày du lịch nên cô thấp hơn anh nhiều. Lúc nói chuyện luôn phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy ánh mắt của anh.

Bọn trợ lý đi theo phía sau lại tám nhảm suốt dọc đường.

“Mọi người nhìn xem, dáng vóc của họ thật xứng đôi.”

“Dáng vóc của anh Dante cũng thật là đẹp, chân rất dài! Đáng tiếc anh ta không phải diễn viên, nếu không để anh ta diễn vai Tá Bá Nam trong quá khứ khẳng định rất hợp.”

“Đúng đó, đúng đó, Thần Thần rất đẹp trai nhưng có điều cảm giác cậu ta giống như ánh mặt trời, không có được khí chất trầm mặc u buồn của Tá Bá Nam. Hơn nữa, để cậu ta diễn hai nhân vật cùng một lúc cũng hơi miễn cưỡng. Nếu không chúng ta đến nói với đạo diễn đi. Đề cử cho Dante diễn Tá Bá Nam. Dù sao phần diễn và lời kịch của nhân vật này không nhiều, cũng không cần phải có trình độ diễn xuất...”

“Đừng có làm vậy, cô muốn bị đuổi sao?”

“Cái gì mà bậy, chị Nhã Lợi không phải còn độc thân sao? Nếu như Dante thích chị ấy thì bọn họ quen với nhau cũng rất tốt mà.”

Các cô nàng cho rằng âm thanh mình nói chuyện rất nhỏ, nhưng từng lời nói đều truyền đến tai hai người không hề sót lại bất cứ câu nào. Dante không có đánh giá gì với lời nói của các cô. Chỉ có Thân Nhã Lợi bối rối đến mức hận không thể đập đầu vào tường thành chết đi. Không biết là nên mất thể diện xoay lại kêu bọn trợ lý im miệng hay là giả vờ câm điếc đây. Rối rắm một lúc lâu cuối cùng cô quyết định trốn tránh thực tế lấy điện thoại di động ra nghịch, giả vờ như không nghe thấy gì cả.

Vừa mở điện thoại ra thì cô thấy được mình có một tin nhắn chưa đọc. Hóa ra nó được gửi đến vào lúc cô làm thủ tục nhập cảnh khi máy bay vừa hạ cánh “We e to Spain. It will cost you 0.49 euro/min to make 0.25 euro/min to receive calls. Send text for...” (Chào mừng đến với Tây Ban Nha. Giá cước gọi đi là 0.49 euro/phút và giá nhận cuộc gọi là 0.25 euro/phút. Gửi tin nhắn....)

“Hiện tại giá cước điện thoại rẻ hơn trước đây rất nhiều.” Cô liếc sơ qua tin nhắn kia, cố gắng tìm đề tài để phá vỡ sự lúng túng. “Trước kia lúc em còn đi học đừng nói là gọi điện thoại quốc tế, ngay cả điện thoại trong thành phố thôi cũng đã quý lắm rồi... À, không phải, anh lớn lên ở Tây Ban Nha chắc chắn không cảm nhận được.”

“Không đâu, trước kia giá cước điện thoại ở khắp nơi trên thế giới đều rất cao. Chỉ trừ lúc gọi cho bạn gái mình ra thì anh cũng rất ít gọi điện thoại, cho nên không phát hiện ra điều này.”

Nghe thấy ba từ “bạn gái mình” khiến trái tim của Thân Nhã Lợi hơi chùng xuống.

Cô luôn nhớ đến Hi Thành vào những ngày nghỉ khi mới vừa trở thành người yêu của anh vào năm lớp mười một. Ngay cả hơi thở và thân thể cũng nóng lên như bị sốt cao. Thích anh đến mức hận không thể khiến bản thân mình ngất đi trong tình yêu cuồng nhiệt này. Bởi vì quá khát khao nghe thấy tiếng nói của anh nên tuy đã nói với anh trong điện thoại rằng “Hôm nay chỉ nói chuyện năm phút thôi” nhưng cuối cùng vẫn nói hơn ba tiếng đồng hồ.

Cuối cùng sau đó tiền điện thoại của Hi Thành vượt chỉ tiêu khiến cha mẹ anh nhận ra anh đang yêu sớm nên đã khóa điện thoại riêng của anh lại. Có điều bọn họ đều là người vô cùng bận rộn, thời gian đầu mà quan tâm đến mấy chuyện vặt vãnh của anh. Nên anh nhanh chóng đóng tiền cước phí và tiếp tục gọi cho cô.

“Em xin lỗi... bây giờ em không có cách nào gọi điện thoại cho anh.” Có một hôm họ nói chuyện đến khuya, cô nằm lì trên giường nói vô cùng áy náy “Có điều anh yên tâm đi. Đến khi em trưởng thành sẽ cố gắng kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền. Lúc đó ngày ngày chúng ta đều có thể gọi điện thoại nói chuyện với nhau không cần hạn chế nữa.”

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu, sau đó mới nói thản nhiên “Em không cần phải kiếm số tiền này.”

“Ông xã anh thật tốt! Em biết anh chắc chắn sẽ không để cho em chịu cực khổ mà! Nhưng mà em phải kiếm ra số tiền này, em còn phải gọi điện thoại cho anh, em muốn nam nữ bình đẳng, như vậy thì tình cảm mới ổn định được.”

“Không phải, sau này chúng ta không cần gọi điện thoại cho nhau nữa.”

Cô ngu ngơ trong chốc lát “Có, có ý gì? Tại sao không gọi điện thoại...”

“Mới vừa rồi em cũng đã kêu anh là ông xã rồi thì cần gì phải gọi điện thoại nữa?”

“Hả?” Cô vẫn không hiểu.

“Ngốc quá!” Cuối cùng anh vẫn không nhịn được khê trách cô “Ba với mẹ em mỗi ngày về nhà cũng sẽ gọi điện thoại cho nhau sao?”

“À.”

Rốt cuộc cô cũng đã hiểu. Sau đó cô thơ thẩn nhìn ngọn đèn trên đầu giường rồi từ từ vùi cả mặt vào trong gối. Hóa ra sau này chúng ta sẽ sống cùng với nhau.... Điều này quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức cô nào dám ảo tưởng.

Cô buông thả suy nghĩ của mình trôi xa, ngoại trừ trong lòng cảm thấy hạnh phúc vẫn xen lẫn chút khổ sở ngọt ngào. Đối phương chỉ bình tĩnh nói ra chuyện mình xem là đương nhiên nhưng cô vẫn xúc động giống như năm đó. Bởi vì cô cũng sẽ vì chuyện nhỏ nhoi này mà ôm gối lén lút ướm hốc mắt.

Vũ điệu Flamenco xuất xứ từ Roma, là văn hóa của người Do Thái và người Moore. Cho đến nay chính phủ Tây Ban Nha vì muốn phát triển ngành du lịch trong nước nên đã tích cực phổ biến vũ điệu này. Cho nên dần dần nó đã trở thành một phần văn hóa của Tây Ban Nha.

Sau khi kết thúc ngày quay đầu tiên, đoàn phim sắp xếp ọi người vừa thưởng thức ca múa Flamenco vừa dùng cơm.

Sự phối hợp thường thấy trong thức ăn tây chính là rượu đỏ thì đi với thịt bò và rượu trắng thì dùng chung với hải sản. Tối nay mọi người được thưởng thức cả bàn cá tuyệt. Trên thịt cá có cắt những khe nhỏ đến mức mắt thường gần như không thấy được. Mùi vị rau mùi tây và pho-mát cũng không hề thấm vào trong thịt cá một chút nào cả. Rượu trắng Campoteja cũng chỉ là loại rượu bình thường đây nhưng lại rất hợp với cả bàn cá tuyệt thế này. Mùi rượu và cá khi trôi qua cổ họng cũng lưu lại thật lâu không thể tan đi mất trong miệng.

Nhà hàng được trang trí theo phong cách Hồi Giáo. Những vũ công mặc chiếc quần dài kèm váy đang đá từng bước vang dội trên sàn sân khấu bằng gỗ. Ở đây buôn bán cũng rất tấp nập, mấy nữ phục vụ thường xuyên lui đến rót rượu và thêm món ăn cho khách.

Bên phải Thân Nhã Lợi là Cheryl và bên trái là Thiển Thần. Còn bên trái Thiển Thần là Dante.

“Các người có phát hiện một chuyện hay không?” Thân Nhã Lợi đung đưa ly rượu nho và nheo mắt lại “Ở Tây Ban Nha đặc biệt rất nhiều người đẹp.”

“Người đẹp, ở đâu?” Ánh mắt Thiển Thần tròn xoe như một chú cún con. Nếu như cậu ta mà có đuôi thì hiện tại chắc chắn đang ngoe nguẩy rồi.

Thân Nhã Lợi nhẹ nhàng đẩy trán của Thiển Thần “Được rồi Tiểu Thiển, người đẹp hay gì đó đều không có liên quan đến em...”

Cô vừa nói xong thì tất cả người xung quanh đều hiểu rõ tình huống nở nụ cười. Sự tôn nghiêm đàn ông của Thiển Thần bị tổn thương, liều chết cũng giữ lấy sĩ diện nói “Thì người đẹp thế nào, nói ra cho bọn em cùng thưởng thức với. Nếu như chị nói là mấy vũ công, đương nhiên rất đẹp, có thể lên sân khấu làm sao không đẹp được chứ?”

“Đi đây đường ra kia. Thật ra trong lòng em chỉ nhớ đến người khác nên chẳng hề nhận ra những mấy cô gái xinh đẹp đó thôi.” Thân Nhã Lợi nhún vai, chẳng hề có áp lực gì để ứng phó với Thiển Thần.

“Em thường nghe nói người dân ở Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha và Italy đều rất dễ nhìn. Nhưng vẫn chưa kịp chú ý đến mấy cô xinh đẹp ở đây. Chị Nhã Lợi đã thấy được ai mà nói như vậy?”

Người nói chuyện là một cô gái tóc xù mặc một chiếc váy nhung xanh. Cô ta tên Cheryl, là người mẫu dưới cờ của tập đoàn Hách Oai, có một mối quan hệ cũng khá tốt với Thân Nhã Lợi. Cô ta là con lai người Pháp và là một đại tiểu thư thuộc loại sinh vật đơn bào kiêm giàu có. Bởi vì có tiền khá nhiều nên dù cho đi đến đâu cũng sẽ mang theo một anh quần gia điển trai. Cheryl sắm vai một sinh viên du học có tinh thần trọng tình trọng nghĩa mãnh liệt trong bộ phim “Thành Thời Gian Barcelona” này.

“Nhìn bên này đi, hai cô phục vụ tóc vàng và tóc đen kia không tệ đâu. Cũng thuộc loại gọi cảm đấy.” Thân Nhã Lợi nở một nụ cười sâu xa, nâng ly nhắm nhấp rượu nho trắng.

Thiển Thần nhìn xem mấy cô phục vụ kia xong lại nhìn Thân Nhã Lợi “Em nói này chị Nhất, chị có thể đừng nói chuyện như mấy bà chị biến thái háo sắc có được không?”

“Có phải là em đang ganh tị chị bắt công vì thương các cô ấy mà lơ là em không? Em yên tâm, người chị thương nhất luôn luôn là Tiểu Thiển nhà mình.” Cô để ly xuống, quần lấy cánh tay của Thiển Thần và áp má vào vai của cậu ta.

Mọi người trên bàn đều cười rộ lên. Nhưng lúc cô gái phục vụ xinh đẹp nhất rót rượu cho cô thì cô lập tức ngồi bật lên khỏi người Thiển Thần. Một lọn tóc không cột tới mái tóc đuôi ngựa thật cao của cô phục vụ

rũ xuống, quả thật mái tóc sáng lấp lánh như được dát vàng Nevada vào bên trong vậy. Chiếc nơ màu đen được cột trên bộ ngực đầy đặn nhìn qua vô cùng gợi cảm lại cá tính. Thân Nhã Lợi cảm ly rượu nói vô cùng thuần khiết “Gracias” (Cảm ơn cô)

Cô phục vụ xinh đẹp vừa rời khỏi thì Thân Nhã Lợi lại nhướng nhướng mày với Thiển Thần với vẻ mặt khiêu khích “Người đẹp cười với chị kia.”

Thiển Thần nói miễn cưỡng “Chị thắng rồi.”

Không tìm được cảm giác thỏa mãn từ Thiển Thần nên Thân Nhã Lợi lại chuyển hướng sang Dante “Tiểu Thiển thật chẳng biết tình thú gì cả. Dante, cô bé kia rất đẹp đúng không?”

“Em cũng rất xinh đẹp.”

“Xem đi, kiến trúc sư đại tài cũng nói thể chứng minh thẩm mỹ của tôi không có vấn đề gì rồi.” Cô cười tự hào. Nhưng trên thực tế sau đó cô đã quên bằng hết tất cả nào là rượu ngon hay người đẹp. Trong đầu óc chỉ còn lại ánh mắt của Dante nhìn về mình và câu nói của anh.

Chẳng bao lâu sau mọi người bắt đầu hàn huyên sôi nổi về các cảnh nổi tiếng quay trong ngày hôm nay. Thiển Thần thích nhất đấu trường. Cheryl và Dung Phân thích thánh đường và con đường mang đậm chất cổ điển của Nam Âu. Thân Nhã Lợi thì thích quảng trường Tây Ban Nha.

“Những màu sắc rực rỡ trên hốc tường của quảng trường nhìn rất đẹp.” Sau món tráng miệng, cô thật tình hỏi tưởng lại những thứ ban ngày mình đã nhìn thấy “Tuy không biết trên đó vẽ cái gì nhưng những chi tiết đó rất bắt mắt.”

Dante nói tiếp “Những thứ trên đó đại biểu cho các tỉnh của Tây Ban Nha, đó là mỗi văn hóa nghệ thuật tại mỗi nơi.”

“Thì ra là vậy à! Nếu như em nhớ không lầm những hoa văn và đường nét trang trí trên hốc tường cũng rất kỳ công đúng không?”

Anh đặt dao và nĩa qua bên phía phải, rồi dùng khăn ăn lau bên khóe miệng “Đúng vậy. Những hình vẽ đường cong đan xen với đường thẳng tạo nên hiệu quả mặt chính. Hơn nữa màu sắc sặc sỡ chính là sự tương phản hai mặt với phong cách màu hổ phách của quảng trường.”

“Chỉ có điều là những hoa văn trên hốc tường cung điện kia nhìn qua lại thiếu đi...” Cô cầm thìa khuấy món súp giống như đang chỉ huy dàn violin độc tấu vậy “... màu sứ men xanh của tay vịn chiếc cầu.”

“Hiệu quả của mặt chính khẳng định luôn tốt hơn hiệu quả mặt phẳng. Ví như công viên trò chơi vậy, trồng hoa hướng dương sẽ sinh động hơn hoa cúc vạn thọ Châu Phi nhiều. Khoan tính đến giá thành đã, những hốc tường sẽ không cần cần gạch hoa văn, chỉ cần dùng kỹ nghệ điêu khắc đường cong hoặc gạch men thủy tinh sẽ tạo hiệu quả tốt hơn nhiều.”

Bọn họ hàn huyên trong chốc lát thì Thiển Thần bỗng xoay đầu lại “Chị Nhất.”

“Ơi?”

“Em với chị đổi chỗ.” Thiển Thần xoa đầu, cảm thấy nghe bọn họ nói chuyện quả thật như đang nghe tiếng Etruscan không có ai phiên dịch lại vậy. “Hai người nói chuyện có em chính giữa thế này không mệt sao? Đổi chỗ đi, em nghe hai người nói, cũng có thể tranh thủ học hỏi luôn...”

Thân Nhã Lợi cảm thấy khó xử nhìn qua Dante. Sau khi nhận được nụ cười khích lệ của anh thì cô nghiêm túc đổi chỗ với Thiển Thần. Nhưng với khoảng cách đột nhiên gần lại khiến trong nháy mắt cô quên mất vốn rằng mình đang muốn tiếp tục nói gì. Mấy trợ lý ngồi ở bàn bên cạnh bắt đầu nhướng cổ tò mò, ánh mắt mang theo tia phóng xạ có thể đủ để giết hàng trăm hàng vạn con vi khuẩn và càng làm cô thêm mất tự nhiên.

Anh cũng không tiếp tục nói đề tài vừa rồi mà chỉ giúp cô mang món tráng miệng qua “Còn đói bụng không? Ăn món tráng miệng đi. Anh nhớ em ăn rất được.”

Cô cúi mặt xuống hơi lắc đầu. Không khí thật như hơi lúng túng, nhưng anh lại rất thư thả ung dung vòng về đề tài ban đầu “Sao vậy, còn đang suy nghĩ đến người đẹp à?”

Cô phì cười ra tiếng “Không phải đâu. Em đang suy nghĩ ngày mai sẽ được đến bờ biển quay cảnh.”

“Mới vừa rồi nghe mọi người trò chuyện về cảnh quay hôm nay mới biết được hóa ra trước khi đến quảng trường Tây Ban Nha mọi người đã đi rất nhiều nơi rồi.”

Nhắc đến những nơi đi qua khiến cô cảm thấy cơn nhức mỗi vết và đã bị quên bén đi của mình đã quay trở lại. Thân Nhã Lợi xoa bóp cổ “Đúng đó, đúng đó, chỉ có một mình em mò mẫm học lời kịch thật là mệt chết được. Nếu như chỉ là bàng quan thì vui vẻ biết bao. Toàn là những địa điểm nổi danh không đó. Đáng tiếc là anh không nhìn thấy... Không đúng, chắc là anh đã đi qua rồi. Em nghe đạo diễn Dung nói ngày mai anh sẽ không đi chung với bọn em mà đến thẳng Madrid gặp bọn em sau phải không...”

“Anh cũng chưa đi hết, có cơ hội anh cũng sẽ đi xem cùng mọi người.”

“Tốt quá, tốt quá, gia nhập cùng bọn em đi.”

Tuy biết lời anh nói cũng chỉ là khách sáo. Dù sao nhiệm vụ của anh cũng chỉ là dạy cho Thiển Thần biết đôi chút về kiến thức cơ bản của kiến trúc, nên sẽ không ở chung với đoàn phim lâu. Nhưng anh là người đặc biệt vô cùng. Tiếng nói thì như một lớp băng mỏng dưới bầu trời đông, nhưng ngữ điệu lại giống như mang theo mùi hương cỏ cây của mùa hè.

Cô đã không còn nhớ rõ tiếng nói của Hi Thành nữa. Nhưng nói chuyện với người trước mặt này khiến cô lại nhớ đến sự rung động mỗi khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại lúc còn trung học. Mỗi khi nhớ đến đều có một cảm giác ngọt ngào xúc động muốn rơi lệ trong nháy mắt. Ký ức xa xôi giống như một cơn gió xuân không mang theo tiếng động, trong vô thức đã chiếm đóng cuộc sống của cô. Tựa như tiếng nói của anh đi qua lỗ tai truyền đến thần kinh toàn thân, đốt lên nỗi nhớ nhưng thăm thẳm để đối lấy sự đau buồn cho bản thân cô.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thân Nhã Lợi vẫn còn mơ màng chưa tỉnh ngủ theo đoàn phim lên xe. Nghĩ đến trước khi đến Madrid sẽ không nhìn thấy anh khiến tâm trạng cô bị chia thành hai nửa. Một nửa là lạc lõng, một nửa lại thờ dài.

Nhưng vừa mới ngồi xuống đã nhìn thấy một bóng người đang đặt valy đứng bên ngoài cửa sổ xe làm cơn buồn ngủ của cô bay biến. Cô dán mắt vào cửa sổ, mở to đôi mắt nhìn Dante đang vắt chiếc áo khoác lên cánh tay bước lên xe. Từ lúc anh bước lên cửa xe, móng của cô chỉ dính chặt lên trên ghế, cả người cũng hóa đá. Anh và Dung Phân nói vài câu rồi mỉm cười chào hỏi với mọi người, sau đó là ngồi xuống bên cạnh Thiển Thần đối xéo với hàng ghế của cô.

Cô nhìn thấy sườn mặt của anh khi đang cúi đầu đặt áo khoác xuống, mái tóc đen nhẹ chạm vào lưng ghế và ánh mắt quay đầu nói cười với Thiển Thần... Trong lúc lơ đãng thì đôi mắt kia nhìn thấy cô.

“Chào buổi sáng.” Anh mỉm cười với cô.

Cô hoảng loạn dời ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng sắc trời vẫn còn hơi tối nên trên cửa sổ xe lại phản chiếu tất cả hình bóng của anh. Anh lại tựa lưng vào ghế ngồi lần nữa, tiện tay mở tờ báo Tây Ban Nha ra. Giờ khắc này khuôn mặt của mọi người đều như mờ trong sương mù, chỉ có đường nét của anh rõ ràng, lạnh lẽo như soi vào đáy biển xanh thẳm.

Xe chạy một tiếng thì dừng lại tại một trạm nghỉ chân. Dung Phân ọi người xuống xe nghỉ ngơi mười lăm phút. Từ đường chân trời lên đến tận trời cao như một mặt hồ xanh trong, trên đó có từng đám mây lượn lờ trôi qua. Thân Nhã Lợi bước xuống xe vặn eo bẻ mình. Điều đầu tiên đập vào mắt cô chính là những cây dừa cao lớn chỉnh tề như những người lính. Trên cùng là màu xanh tươi biêng biếc, dưới là lớp lông xù vàng ngạt như mây binh lính mặc áo khoác lông.

Trong trạm xe có một trung tâm thương mại bán thức ăn. Trên cửa sổ khổng lồ treo một cái đầu trâu đực, trên đầu trâu treo đầy nanh sư tử xung quanh. Ngoại trừ vũ điệu Flamenco tượng trưng cho Tây Ban Nha, thì đầu trâu cũng là một quốc túy. Không chỉ có thế, bên trong cũng được treo đầy đầu trâu. Dưới chúng là người đang bán chân giò hun khói Liberia, đồ thuộc da và rượu Sherry.

Ở bên trong khu trung tâm thương mại ngát mùi chân giò hun khói, lúc đi ra ngoài thì mùi này lại được một mùi khác thay thế. Thân Nhã Lợi chun mũi đi về phía mấy nhân viên trong đoàn đang tụ tập.

Chỉ nghe thấy một tiếng thét yếu ớt và Cheryl lao ra khỏi đám người nhào đến ôm chặt lấy Thiển Thần “A a a đáng sợ quá, tôi chịu không được nữa, thật là kinh tởm.”

Nhưng rất nhanh người quản gia tuần tú đã lôi cô khỏi người Thiển Thần và bình tĩnh nói “Thưa cô, cô sinh ra ở Pháp, cũng từng ăn cái này lớn lên, đừng nhân cơ hội chùi bẩn vào người anh Thiển đây.”

“Nhưng mà thật là tởm quá...” Cheryl ngán ngán nước mắt nhìn anh ta.

Thân Nhã Lợi nổi lên lòng hiếu kỳ cất bước đi đến. Theo một ít mùi tanh tươi nồng nặc xông vào mũi, cô bị những con vật chi chít ngọ nguậy dọa sợ đến choáng váng. Rất nhiều cô gái nhìn thấy kinh tởm không chịu được, nhưng vẫn bịt mũi nhắm mắt, lấy di động ra chụp hình tách tách về phía vật thể đó.

Những con ốc sên màu xám được lớp vỏ có đường vân đen trắng bao lấy. Bọn chúng được chứa trong một tấm lưới và đặt cạnh đám rau cải hoa quả như một loại thức ăn bình thường được buôn bán.

Thân Nhã Lợi không đổi sắc nhìn những nguyên liệu nấu ăn này. Nhưng rõ ràng cả người cô đã cảm thấy lạnh run, vô số tóc gáy cũng dựng lên.

Thiển Thần chớp chớp mắt rồi ngồi xổm xuống quan sát bọn chúng “Thật là thần kỳ, chợ trong nước của chúng ta cũng bán ốc đồng. Nhưng ở Tây Ban Nha họ lại bán ốc sên thể này.”

Thiển Thần vừa nói vừa lấy tay chọc râu của bọn chúng. Nhìn thấy bọn chúng rút râu lại thì cậu ta càng dừng chọc vào những nơi khác. Cậu càng chọc nhiều chừng nào thì những động vật thân mềm đó càng ngọ nguậy nhiều chừng đó. Da gà của cô nhanh chóng nổi dựng cả lên. Sau đó có một con ốc sên rơi khỏi tấm lưới, Thiển Thần liền nhặt lên đưa cho ông chủ. Ông chủ nhìn thấy cậu ta rất thích nên cười khoa tay ý bảo tặng cho cậu ta. Thiển Thần đặt trên mu bàn tay ngắm nhìn, sau đó quay đầu lại nói:

“Đúng rồi Dante, em nghe Bách Xuyên nói anh nấu món Tây có thể sánh ngang với đầu bếp. Anh biết làm pho-mát ốc sên không?”

Dante chống đầu gối cúi nhìn bọn chúng “Pho-mát ốc sên là món ăn nước Pháp, phải dùng ốc sên trắng của Pháp mới làm được. Đây là ốc sên vùng nông thôn của Tây Ban Nha, nhỏ hơn ốc sên trắng của nước Pháp nhiều, đều thuộc loại hoang dã, trong thành phố rất khó mua được. Cách làm nó cũng giống như xào ốc đồng, phải dùng thời gian rất lâu để rửa sạch, rồi đem nấu với tương ớt. Còn không thì làm món cơm chiên ốc sên với sa tế và tiêu hạt cũng ngon lắm.”

“Hóa ra ốc sên cũng có nhiều loại thể này.”

Thiển Thần cầm con ốc sên yêu thích của mình đứng lên. Nhưng khi nhìn thấy Thân Nhã Lợi thì gương mặt lập tức vui vẻ nói với cô “Chị Nhã Lợi, chị nhìn xem ở đây có rất nhiều ốc sên. Nếu như không phải đi quay phim, em thật sự muốn mua một ít mang về.”

“Em muốn mua về làm thú cưng trong nhà hay làm cơm?” Cô cố giả vờ trấn định nhìn Thiển Thần đi đến và từ từ rút lui lại một bên.

“Đương nhiên là làm thú cưng rồi. Em cũng đâu ăn ốc sên... Đây, chị lui lại làm gì? Chẳng lẽ chị cũng nhát gan giống như Cheryl kia sợ động vật thân mềm à?”

“Không, không, không, chị không có sợ.” Sắc mặt cô tái nhợt, cầm khăn giấy trong tay lau mồ hôi trên trán.

“Em biết thế mà. Chị Nhất rất dũng cảm.” Thiển Thần nở nụ cười còn rực rỡ hơn cả cô. Cậu ta giơ con ốc sên lên lắc lư trước mắt cô “Chị nhìn râu nó xem, rất đáng yêu đó.”

Hai cái râu mờ mờ mềm nhũn đang đong đưa trước mắt cô. Cô cảm thấy tim mình đập nhanh lên, da đầu cũng rờn rợn. Thế nhưng Thiển Thần bắt lấy tay cô để con ốc sên kia bò qua. Cô vội vàng rút tay về và kiềm chế sự kích động muốn thét lên của mình “Đừng, Tiểu Thiển, em đâu còn là trẻ con, sao lại thích chơi mấy thứ này? Nó, nó không vệ sinh.”

“Không sao đâu, xong rồi rửa tay là được mà.” Thiển Thần tương đối kiên trì muốn chia sẻ niềm vui thú này với cô. Nên cậu ta lại bắt lấy tay cô lần nữa và đặt con ốc sên kia lên mu bàn tay cô “Nó bò trên da rất nhột và rất thoải mái.”

Thân Nhã Lợi trợn to mắt nhìn con ốc sên kia chừng hai đến ba giây. Đầu cô giống biến thành tối đen giống như chiếc TV bị rút phích cắm. Sau đó cô chột vung tay, hung hãn vút con ốc sên kia xuống mặt đất, run rẩy lui về sau hai bước. Từ đầu đến cuối cô không phát ra âm thanh nhưng người xung quanh đều nhìn thấy được cô khác thường. Thiển Thần cũng ngậy người ra. Đúng lúc này bên tai lại vang lên tiếng nói quen thuộc “Sao vậy?”

Kế tiếp, cô hoàn toàn lặp lại động tác mới vừa rồi của Cheryl, nhưng chỉ khác là đổi thành yên lặng. Cô phản xạ theo điều kiện xoay người đi chỗ khác và vùi đầu vào ngực người bên cạnh, che miệng lại không để mình la lên thất thanh. Nhưng vẫn khó có thể khống chế mặt đỏ lên và phát ra tiếng nức nở.

“Chị Nhất, chị sao vậy....” Thiển Thần cũng luống cuống.

“Đừng đến đây!” Cô vẫn rên rỉ trong ngực người đó “Tiểu Thiển, em đừng đến đây, đừng đến đây!”

“Tiểu Thiển em thật là, con gái ai cũng sợ động vật thân mềm cả. Em đi rửa tay trước đi. Cô ấy bị em dọa sợ rồi.” Giống như một người anh trai đang nói với người ước hiếp em gái mình. Người đàn ông trước mắt cách ly Thiển Thần ra, rồi ôn hòa như một bậc đàn anh vịn lấy vai cô và vỗ nhẹ lên tấm lưng đang run lên của Thân Nhã Lợi. “Cô Thân, đừng lo lắng, không có ốc sên nữa rồi.”

Từ đầu đến cuối cô vẫn còn chưa hết hoảng sợ và vô cùng quyến luyến vòng tay áp ủ này. Cô muốn đưa tay ôm chặt lấy anh để khiến mình an lòng lại. Nhưng câu “cô Thân” kia lại khiến cô hóa đá lần nữa. Trong đầu cô hơi thanh tỉnh trở lại. Có lẽ cũng đoán được người xung quanh đang nhìn bọn họ. Trong thời gian rất ngắn cô đã suy nghĩ ra phản ứng kế tiếp nên như thế nào.

Cuối cùng cô run run rời khỏi lồng ngực của Dante, cố gắng phẩy lấy bàn tay bị con ốc sên kia bò lên của mình. Dáng vẻ cô che miệng như sắp khóc lên, trong giọng nói cũng hơi nghẹn ngào “Thật kinh tởm, em sắp sợ chết khiếp. Dante, phiền anh giúp em giữ túi xách, em đi đến nhà vệ sinh rửa tay.”

Sau khi đưa túi cho anh, thậm chí cô không hề nhìn anh lấy một cái đã chạy như bay đến phòng rửa tay. Thật ra thì phía sau tất cả biểu hiện cũng chỉ là kỹ thuật diễn xuất. Phản ứng như thế chắc chắn là bình thường nhất và sẽ không khiến người khác xì xầm bàn tán.

Quả nhiên như cô dự đoán, sau khi lên xe, tất cả mọi người đều mang chuyện cô và Cheryl sợ ốc sên ra cười đùa, không ai phát hiện ra hành động cô nhào vào ngực anh là không thích hợp. Khi cô đã ngồi xuống, Thiển Thần giống như một đứa bé làm sai không ngừng nói xin lỗi với cô. Nhưng còn Dante chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết có phải là không phát hiện ra cô hay là đang cố ý tránh né cô nữa.

Thật sự quá khó xử. Anh sẽ nghĩ như thế nào về mình đây? Biết rõ anh đã có bạn gái mà mình còn lại làm ra hành động vượt ranh giới này. Có lẽ hiện tại anh đang suy nghĩ xem cách nào để tránh né mình. Cô dựa đầu vào cửa sổ thủy tinh và ảo não nhắm mắt lại.

Theo vận tốc của xe chạy, dấu hiệu năm 1994 trên tòa nhà ngoài cửa sổ không hề được ai chú ý. Những cây dừa đứng chỉnh tề ngay ngắn lướt qua tầm mắt. Những đám mây phiêu du trên bầu trời cao xanh và ánh nắng soi sáng khắp nơi trên vùng đất Nam Âu được bao quanh trong Địa Trung Hải cũng bị bỏ quên.

8. Chương 8: Tòa Thành Thứ Tám

Phía nam bộ của Tây Ban Nha chiếm một phần rất lớn bán đảo Iberia của Châu Âu. Bởi vì hình dáng vật lý và vị trí địa lý kỳ lạ nên trong lịch sử nó luôn là một hiểm địa chiến lược. Người Phoenician, người Hy Lạp và người La Mã cũng từng chiếm cứ và đổi tên nó nhiều lần. Vào thế kỷ thứ tám, Tarik đã dẫn dắt Muslim tấn công Tây Ban Nha bắt đầu từ nơi đây. Chủ nhân cuối cùng của nó là người Anh có lịch sử huy hoàng trên thế giới. Bọn họ đã giữ vững nơi này, thậm chí khi đế quốc mặt trời xuống dốc, năm 1997 trao trả Hong Kong lại cho Trung Quốc nhưng họ vẫn không chịu buông nó ra. Cho đến nay, pháo đài lớn tại cửa thành và rất nhiều kiến trúc tại đây vẫn còn cấm cờ Anh. Cái tên cuối cùng của nó được người Anh đặt cho là Gibraltar, ý chỉ đây là một nơi đẹp như tiên cảnh.

Thân Nhã Lợi vừa đứng trên xe giới thiệu về Gibraltar, vừa thỉnh thoảng xoay đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài nên không tập trung bị quay lại nhiều lần. Nhưng phong cảnh bên ngoài như một tín hiệu luôn khuấy nhiễu đến suy nghĩ lời thoại của cô, khiến cô dù cố tập trung tinh thần thế nào cũng không được.

Eo biển Gibraltar ở bên ngoài cửa xe. Không có bọt sóng trắng xóa như mộng ảo của Maldives, cũng không mãnh liệt menh mông sóng nước như Tam Á. Mặt biển Địa Trung Hải chỉ có sóng dập dờn kéo dài đến tận chân trời. Biển nơi đây sâu thẳm hiền hòa khiến lòng người nhất thời thư thả.

Đây là một cảnh quay quan trọng. Sau khi xuống xe, sẽ có một cảnh đối thoại của nữ chính Trần Hiểu và nam chính Hậu Phong. Nhưng ngoại trừ thời gian quay phim ra, ý thức của Thân Nhã Lợi vẫn hướng về Địa Trung Hải kia.

Thật không thể tin được, trên trái đất lại có một nơi đẹp đến thế này. Màu xanh thẳm của đại dương phối hợp với màu xanh lam trong veo của bầu trời bao la tạo nên một cảnh sắc vô cùng rực rỡ. Giống như là một tờ giấy được chia ra hai nửa, một bên tô màu chàm, một bên lại tô màu xanh lam. Bởi vì sắc thái quá thuần túy nên ngay cả những đám mây trắng trôi lơ lửng cũng như trở nên trong suốt sát nhập vào bầu trời bao la và soi bóng xuống đại dương xanh thẳm. Thời tiết hôm nay rất đẹp, cho nên có thể thấy rõ ngay nơi giao nhau của trời và biển cũng hiện lên màu sắc xanh nhạt của núi non, đó chính là vùng đất Morocco của Châu Phi.

Thần kỳ ở chỗ châu Âu và vùng đất động vật hoang dã tung hoành của Châu Phi chỉ cách nhau một đại dương. Nhưng trên vùng đất của Châu Âu chỉ có một loại khỉ, đó chính là khỉ “Ape”. Bọn chúng sinh trưởng trên vách đá Gibraltar, hơn nữa lại không hề có đuôi.

Khi đám người đạo diễn và quay phim đi vào chọn cảnh tại động thạch nhũ thì mấy diễn viên ở bên ngoài vây xem loại khỉ này như những du khách bình thường. Điều khiến Thân Nhã Lợi cảm thấy may mắn chính là cuối cùng cô cũng tìm được sinh vật mà Cheryl sợ nhưng cô không sợ rồi – Không, chẳng những cô không sợ mà còn rất thích bọn chúng.

Bởi vì không có đuôi nên khi những chú khỉ này ngồi xuống lại cuộn cơ thể mình thành một khối tròn. Rất hiển nhiên những chú khỉ ở đây cũng đã chết lặng với những cuộc viếng thăm thế này và đã hoàn toàn không còn sợ bị người khác vây quanh. Đám du khách đứng bên cạnh hoàn toàn không để tâm với thái độ né tránh của bọn chúng. Sự bình tĩnh của chúng hoàn toàn có thể so sánh với những siêu sao thảm đỏ của Hollywood.

Thân Nhã Lợi nhìn trúng một chú khỉ ngồi tại đài cao ngay chỗ bán vé của động thạch nhũ. Cô giơ máy lên điên cuồng chụp nó hơn mười mấy tấm, còn dùng điện thoại di động quay phim nó lại nữa. Có điều chú khỉ quá bình tĩnh, cô chụp cả hai phút mà tối đa nó cũng chỉ hơi quay đầu qua. Ngoại trừ đôi mắt màu vàng nâu đang ngó dáo dác và bộ lông vàng mềm mại đang run run thì chẳng có phản ứng gì khác.

“Thật đáng ghét, đáng ghét quá. Sao mày lại cứ trơ ra vậy chứ.” Cô mất hứng, cắn môi dưới lườm nó, hận không thể nào chọc nó như Thiển Thần chọc ốc sên.

Chú khỉ nhìn cô một cái rồi nhắm mắt lại, đôi môi mím thành một đường thẳng dài. Cơ thể và cái mông an phận thủ thường ngồi yên trên cái đài hình bán cầu, nhìn qua thật như nó rất nhàm chán.

“Dù sao cũng phải tạo kiểu tí chứ, cái đứm ngốc này.” Cô cau mày dùng dằng với nó.

“Cô Thân, có cần anh giúp em chụp chung với nó một tấm hình hay không?”

Cô hơi hoảng hốt khi nghe thấy tiếng nói này, đoạn quay người sang gật đầu lia lịa “Được, được...”

Đưa máy cho Dante, cô đứng cạnh chú khỉ, nở nụ cười hơi gượng gạo về phía ống kính anh đang cầm trong tay. Anh chỉ chỉ về phía chú khỉ “Có thể can đảm nhích đến gần nó hơn chút. Nó không cắn người đâu.”

“À, được.” Cô nhích đến gần hơn.

“Một, hai, ba...” Ánh mắt của anh bị máy chụp hình che lại, nhưng khóe miệng lại nhếch lên mỉm cười, tay nhấn xuống nút chụp ảnh.

Khi nhận lấy máy xem thử hình, cô phát hiện ra bởi vì nụ cười của anh nên khiến cho nụ cười của cô rực rỡ hơn vừa nãy nhiều. Hơn nữa, đàn ông cao ráo chụp ảnh luôn đẹp hơn. Ảnh được chụp theo góc độ từ trên xuống sẽ khiến cho gương mặt nhỏ hơn rất nhiều. Cô hài lòng chỉnh lại máy và chỉ chỉ và chú khỉ “Em giúp anh chụp một tấm nhé.”

“Được, cảm ơn.” Anh kéo tay áo sơ mi và đứng bên cạnh chú khỉ.

Lúc này chuyện thần kỳ đã xảy ra. Chú khỉ kia mở mắt, đôi mắt màu vàng long lanh nhìn vào máy chụp hình. Khóe miệng Thân Nhã Lợi hơi run run. Con khỉ này không phải là gay chứ?

Chụp xong cô và Dante cùng nhau đi dưới sườn núi, thỉnh thoảng có vài chú khỉ nhảy ra khiến người ta hoa cả mắt. Tiếp theo, cô thấy có hai con khỉ đang ở giữa đường cái. Đó là một khỉ mẹ và một khỉ con. Máy người Mỹ đang vây lấy chúng, họ dùng biểu tình và ngửi điệu khoa trương để trêu đùa với chúng.

Trước mặt có một chiếc xe tải đang đỗ, người trong xe đang cầm thức ăn động vật. Cánh tay con khỉ mẹ giống như hai chân trước của chú chó co lại trước ngực. Bởi vì chú khỉ con còn quá nhỏ tuổi nên cũng bị vạ lây ngồi không yên. Nó chỉ có thể dùng hai bàn tay nhỏ bé như bàn chân của sư tử con chống lên mặt đất, cái đầu nho nhỏ cùng nhìn vào một nơi giống mẹ nó. Chú khỉ con có hình dáng như một đứa bé, nó có bộ lông mềm mại hơn mẹ mình. Hơn nữa lại không được kiên thủ trận địa như mẹ nó, cứ chốc chốc lại chuyển động tò mò ngó dáo dác khắp nơi.

Chú khỉ con ngồi quay lưng về phía Thân Nhã Lợi. Trong nháy mắt đầu óc cô tối đen lại như bị mất điện khi nhìn thấy hình dáng tròn tròn nho nhỏ và cái mõng của chú khỉ con. Cô mang theo máy chụp hình chạy nhanh đến, ngồi xổm xuống chụp vài chụp tấm về phía hai con khỉ kia. Có điều chú khỉ con dù thế nào cũng không quay đầu lại. Cô cũng chẳng ngại ngừng chạy đến bên cạnh nhân viên cho thú ăn chụp hình nó. Nhưng đáng tiếc là dù có chụp hết tất cả góc độ thì cũng chỉ thấy được bóng lưng của nó mà thôi.

“Em thích chú khỉ con này à?” Dante ngồi xổm xuống bên cạnh cô.

Cô gạt đầu như giả vờ, kiềm nén lại sự kích động gào thét vì vui mừng. Hai tay cô nắm lại thành nắm đấm trước ngực “Thích, rất thích. Chú khỉ con này rất đáng yêu! Muốn nuôi một con thế này quá!”

Anh che miệng lại bằng mu bàn tay và quay đầu sang chỗ khác cười “Đáng tiếc đây là động vật được bảo vệ. Nếu không em thích đến thế thì anh cũng sẽ đề nghị em đi mua một con.”

Lần đầu tiên cô quên mất sự hiện diện của anh, mười ngón tay đan lại vào nhau, về mặt mê mẩn nhìn chú khỉ con kia. Cho đến khi đạo diễn gọi mọi người lên xe thì cô mới ý thức được mình chỉ lo vui vẻ mà gạt Dante sang một bên mất rồi. Sau đó anh cũng không nói gì, không biết là có phải hết biết nói sao với cô hay không...

Sau khi lên xe, Thân Nhã Lợi lấy máy chụp ảnh ra xem hình ảnh chụp chung của mình và chú khỉ kia. Bỗng nhiên trợ lý quay đầu lại nhìn thấy và kinh ngạc nói “Chị Nhã Lợi, tấm hình này chụp rất xinh đó.”

Cô ngẩn người “Có không?”

“Có, có, có, cười rất tươi” Trợ lý nhìn cô bấm đến tấm hình phía trước, đầu càng sát lại “Là do thời tiết sao? Máy tấm hình này chụp đều đẹp hết.”

“Những tấm này là do Dante chụp. Anh ấy là kiến trúc sư nên hẳn rất biết chụp hình rồi.”

“Nhưng về mặt rất tự nhiên. Quả thật là trong nháy mắt đã chụp ngay được cái đẹp nhất mà. Anh ấy cũng chụp giỏi quá.” Nói đến đây, cô trợ lý len lén nhìn thoáng qua Thân Nhã Lợi và nói khe khẽ “Chị Nhã Lợi, em thấy rằng anh Dante hơi thích chị đó.”

“Hả? Không thể nào.” Thân Nhã Lợi xua tay như quạt gió.

“Em nói thật. Không phải mới vừa rồi hai người ở bên kia xem khỉ sao. Chị chỉ chăm chăm vào việc trêu chọc chú khỉ con kia không có nhìn anh ấy. Nhưng anh ấy thì lại chăm chăm nhìn chị, ánh mắt vô cùng chứa chan tình cảm. Còn nữa, còn nữa, buổi sáng chị bị ốc sên dọa tựa vào trước ngực anh ấy, khi đó dáng vẻ của anh ấy nhìn giống như là rất đau lòng. Hơn nữa, em nhìn thấy tay anh ấy muốn đưa lên ôm chị nhưng lại buông xuống...”

Trái tim của cô đập thành thịch rồi loạn. Thân Nhã Lợi vội vàng cắt ngang cô trợ lý “Đừng nói bậy bạ, người ta có bạn gái rồi.”

“Hả? Có bạn gái rồi hả? Không phải chứ, thiệt hay giả? Chán thật... Lẽ nào những điều kia là do em ảo giác ra sao?”

Thân Nhã Lợi không nói gì thêm. Chuyến xe của đoàn phim chạy xuống theo sườn núi, đi dọc giữa hai hàng cây xanh thắm bên đường, loáng thoáng có thể thấy được biển Địa Trung Hải xanh thắm bên dưới. Những bóng cây lướt qua khỏi người cô, cô lặng lẽ ngồi trong góc bấm đến tấm hình duy nhất có Dante. Trong tấm ảnh anh và chú khỉ ngốc kia đang đứng chung với nhau, vóc dáng anh cao ráo, bờ vai rộng, ánh mắt dịu dàng ôn hòa, giống như ánh mắt luôn nhìn cô vậy. Nhưng cho dù là nửa tiếng sau ánh nắng xuyên qua bóng cây chiếu lên tấm ảnh, trong mắt của cô lại giống như một hình ảnh trắng đen. Dù hình ảnh có thể nào cũng khiến cho người khác cảm thấy bị thương theo màu trắng đen đó.

Bóng cây bên ngoài cửa sổ dần thưa thớt, dưới chân vách đá Gibraltar là thành phố duyên hải. Bởi vì diện tích biển quá rộng nên chỉ cần công trình gì xây trên mặt biển, dù là đê đập, sân bay hay xa lộ cao tốc, vân vân... cũng tạo cho người khác cảm giác không hề lập thể. Nhìn qua giống như là một bản đồ hình vuông to lớn được vẽ trên mặt biển. Nếu như không nhìn kỹ, ngay cả những căn nhà lều bên bờ biển cũng phẳng phất như cùng biển đứng trên một mặt phẳng. Hình lập thể chỉ có dãy núi ở tận xa tít trên biển đứng cao vút trong sương mù. Bọn chúng bao quanh bốn bề thành phố Gibraltar, như cất giấu kỹ vùng đất quý giá của nhân gian.

“Ồi...”

Tiếng nói Thiển Thần bỗng vang lên, Thân Nhã Lợi nhìn về phía của cậu ta. Xe chạy như lướt trên đường, cậu ta chỉ vào một nơi trên một con ngõ cầu thang màu trắng nhỏ hẹp nói “Trạm điện thoại, trạm điện thoại kia kìa.”

Đó là một trạm điện thoại đỏ chót, những ô cửa vuông giống như hoa văn trên chế phẩm lông cừu của nước Anh. Phía trên trạm điện thoại viết một từ tiếng Anh đơn giản “TELEPHONE”, mặt trên còn có một huy chương hoàng gia màu bạc. Trong mắt tất cả kiến trúc đều là màu trắng và vàng nhạt thuộc vùng nhiệt đới thì bỗng nhiên xuất hiện một màu đỏ sẫm thế này lại vô cùng bắt mắt.

“Cái đó là trạm điện thoại của Luân Đôn!” Thiển Thần giống như một cậu nhóc lần đầu tiên thấy máy bay, vòng qua người Dante dán lên cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Tiểu Thiển em sao vậy? Gibraltar là thuộc địa của Anh, có trạm điện thoại của Anh cũng là chuyện rất bình thường mà.” Cô giả vờ như không biết, chớp mắt nói với Thiển Thần.

Trên thực tế, Thiển Thần và Bách Xuyên từng cùng nhau đến Luân Đôn quay một bộ phim nói về câu chuyện đồng tính luyến ái. Trong bộ phim kia có một cảnh rất nổi tiếng được quay tại trạm điện thoại màu đỏ thế này.

“Tuy, tuy biết đây là thuộc địa, nhưng tại một nơi nhiệt đới thế này lại nhìn thấy một trạm màu đỏ nên thoáng làm em nhớ đến thời tiết sương mù ẩm thấp kia.... Tên mày rậm(1), cuối cùng là mi yêu mến trạm điện thoại của bọn mi bao nhiêu hử...” Thiển Thần hơi mất tự nhiên xoay xoay chiếc cổ, dáng vẻ như rất nóng. Đến lúc này, nam chính đoạt giải xuất sắc nhất cũng trở nên diễn xuất rất vụng về.

(1) Một nhân vật trong phim hoạt hình Hetalia có đôi lông mày rậm

Thân Nhã Lợi không hiểu câu nói sau của anh ta. Chỉ có điều cô thấy Thiển Thần ngây ngẩn trong chốc lát lại lấy điện thoại di động ra bắt đầu dùng dằng dặc bấm gọi tin nhắn. Sau khi gửi đi không bao lâu thì nhận được trả lời, sau đó trên gương mặt tên xấu xa đó lại dần dần nở một nụ cười quyến rũ mà ai nhìn thấy cũng buồn nôn.

Sự thật nói rõ người Anh Quốc quả thật vô cùng thích truyền bá văn hóa của bọn họ. Không chỉ có cấm cờ nước mình và cờ Eu ở nhà ga Gibraltar, thậm chí ngay cả trên nhà vệ sinh công cộng cũng có huy chương hoàng gia Anh Quốc màu trắng bằng đá. Trên đó viết câu khẩu hiệu của vua nước Anh “Dieu et mon droit” (Chúa và quyền của tôi)

Tiếp theo, bọn họ đi qua bờ biển màu vàng nhạt lấp lánh đến Minhas. Đây là một thị trấn nhỏ tọa lạc trong ngọn núi trông cây ô liu. Tất cả phòng ốc đều sơn màu trắng sáng, sàn nhà và vách tường đều lát gạch men trắng. Cho nên ở đây có biệt danh là “thành phố núi màu trắng”. Bên cạnh những căn nhà màu trắng như những chiếc nấm trong rừng cây xanh thắm, nơi xa là biển rộng màu lam. Dù là phong cách kiến trúc hay là ánh nắng sáng rực rỡ cũng mang mùi vị đặc biệt của Địa Trung Hải.

Trong núi có những chiếc xe lửa nhiều màu mang sắc thái đặc trưng của những người dân tộc thiểu số. Điều khiến người ta mất hứng chính là khi đi ngang qua xe thì mùi hôi thối của nước tiểu và phân lừa bốc lên khiến họ muốn ngất đi. Ánh mặt trời nóng rất chiếu xuống khiến ấy nữ diễn viên kêu gào thảm thiết giống như vampire thấy ánh nắng vậy.

Có điều Thân Nhã Lợi đã trang bị đầy đủ, kem chống nắng, phấn lót, vân vân... đều thoa hết lên da thịt. Cô đeo mắt kính, quàng khăn cổ, đội mũ lưỡi trai và cầm theo dù chẳng thiếu thứ nào. Làn da của Dante và Thiển Thần phơi dưới ánh nắng mặt trời sắp sửa thành màu đồng, còn cô lại giống như gián điệp sinh hóa đứng trong bóng tối, cho đến lúc quay phim mới chịu lộ mặt ra.

Nơi này gần như hoàn toàn ngược lại với chốn đô thị phồn hoa. Tất cả đồ trong trấn đều được chế tạo thủ công. Những bình hoa gốm sứ sắc sỡ và những chiếc đĩa được vẽ treo trên vách cửa hàng đều trang trí hoa Violet, hoa cúc vàng, hoa hướng dương, hoa đỗ quyên, vân vân... Nó giống như một phần không thể thiếu trên bức tường trắng kia. Trước cửa hàng bày bán rất nhiều đồ, có xà bông ô liu, dầu ô liu, son bóng ô liu và nghệ tây được đặc chế của địa phương. Tất cả đều được đựng trong một chiếc giỏ nhỏ nhỏ, bày trên bàn trải khăn hồng. Nó không giống như được bày bán mà giống như là triển lãm thủ công mỹ nghệ dân tộc hơn.

Sau khi quay cảnh Thân Nhã Lợi và Thiển Thần trong cửa hàng đặc sản thì Dung Phân lại dẫn đoàn quay phim đi đến những nơi khác lấy cảnh. Thân Nhã Lợi đi theo phía sau mọi người, nhưng lại bị một cửa hàng cướp đi sự chú ý. Đó là một bức tranh vẽ lập thể cảnh phố phường, chiếc chuông cổ màu đen trên căn nhà trắng trông rất sống động, cánh cửa nhà làm bằng gỗ được vẽ lồi lên.

Đi vào ngắm nghía mới phát hiện ra tất cả đồ trong tiệm đều rất tinh xảo. Cô dạo quanh bên trong một vòng đã bị mấy chiếc đồng hồ hình lập phương chế tạo thủ công có màu sắc rực rỡ gây sự chú ý. Đứng một hồi lâu mới để ý đến có người đứng cạnh mình, cô quay đầu lại sợ mất hồn “Sao anh cũng vào đây?”

Dante chỉ chỉ những chiếc đồng hồ kia “Thích thì mua đi, nếu như lúc quay phim không tiện thì anh giúp em giữ chúng.”

“Điều này ngại lắm...”

Cô nói được một nửa thì người chủ cửa hàng đã cười nói với Dante “Your girlfriend is very beautiful” (Bạn gái của cậu thật xinh đẹp). Ông ta là một người đàn ông trung niên da ngăm đen, vóc dáng hơi béo, sống mũi rất cao và đeo một cặp mắt kính kiểu cũ. Nụ cười của ông vô cùng thân thiết, phần lớn người Tây Ban Nha đều nhiệt tình hòa đồng cả.

Cô hơi rối rắm, cảm thấy gương mặt mình nóng lên “Thank you, but we are not...” (Cảm ơn ông, nhưng chúng tôi không phải...)

Cô còn chưa dứt lời thì Dante đã dùng tiếng Tây Ban Nha nói vài câu với chủ tiệm. Ban đầu người chủ tiệm hơi ngạc nhiên, sau đó cười gật đầu và quay về quầy thu ngân.

“Anh nói với ông ta rằng chúng ta đến đây quay phim. Tiếp tục chọn đi.”

Cô gật đầu và nhìn những chiếc đồng hồ nhỏ nhỏ kia. Cô mua ba cái, một ình, hai cái còn lại thì cho Khuu Tiệp và Lý Chân. Sau đó lại chọn một tấm bưu thiếp, dự định gửi đến cho địa chỉ trước đây của Hi Thành. Đây là thói quen nhiều năm qua của cô, mỗi khi đến một nơi xa lạ, cô cũng sẽ gửi cho anh một tấm bưu thiếp giấu tên.

Khi cô đi tính tiền thì Dante vẫn còn nhìn mấy tác phẩm thủ công xung quanh. Ông chủ nhìn tấm bưu thiếp trong tay cô và khen cô có đôi mắt rất tinh tường. Bởi vì trên tấm bưu thiếp kia chính là cảnh tượng điển hình của thị trấn Minhas trong quá khứ. Mỗi khi vào đông thì nhà nhà đều thả những con sơn dương trắng ra, để chúng chạy nghênh cả thị trấn.

“Thank you. I’m sure my boyfriend will like it a lot” Cô cẩn thận tỉ mỉ viết lên đó hai chữ Hi Thành (Cảm ơn ông, tôi chắc rằng bạn trai tôi sẽ thích nó nhiều lắm.)

“Is this for your boyfriend?” (Cái này tặng cho bạn trai cô ư?)

“Yes”. Cô chỉ chỉ vào tên trên bưu thiếp. “This is his name. It means The City Of Hope.” (Vâng. Đây là tên của anh ấy. Nó có nghĩa là thành phố hi vọng.)

Đến khi mấy món kia đã được gói kỹ, Dante mới đi ra khỏi một căn phòng khác. Ông chủ tiệm đưa túi cho Thân Nhã Lợi, rồi giơ ngón tay cái lên với anh “I love your name. It sounds amazing!” (Tôi thích tên của cậu, nó nghe rất tuyệt.)

Anh và Thân Nhã Lợi đều sững sờ. Nhưng sau đó họ cũng không hỏi nhiều chỉ nói cảm ơn rồi đi ra khỏi tiệm.

Sau khi rời khỏi cửa tiệm thì vừa đúng lúc gặp Thiển Thần. Nhìn thấy Thân Nhã Lợi thận trọng đeo mắt kính và khăn quàng cổ khiến Thiển Thần túa mồ hôi lạnh. “Chị Nhất, chị quá khoa trương rồi. Thật ra thì phơi nắng mặt trời có gì không tốt đâu. Làn da màu mạch cũng rất gợi cảm.”

“À, nhưng chị thích da trắng hơn.” Những trang bị trên người đã che khuất tất cả vẻ mặt của cô.

“Suy nghĩ của phụ nữ thật kỳ quái. Chẳng lẽ ăn diện không phải cho đàn ông xem hay sao? Hiện tại có rất nhiều đàn ông cũng không nhất định mê mấy người đẹp da trắng mà.”

“Phái nữ hiện đại ăn diện để mình thoải mái, không phải cho đàn ông nhìn. Thằng nhóc này, đạo hạnh của em còn thấp lắm đừng nói lung tung.”

Thực tế không phải là như vậy. Ánh nắng mặt trời gây ảnh hưởng đến làn da, tuyệt đối không chỉ đơn giản biến thành đen không thôi. Tia tử ngoại còn khiến cho làn da bị già yếu. Những nhà khoa học đã nghiên cứu ra, nếu như một người từ lúc mới ra đời đến năm sáu mươi tuổi cũng không thấy được tia tử ngoại thì làn da đến năm sáu mươi tuổi cũng sẽ như lúc mới sinh ra.

Làm như cô giờ chỉ là không muốn làn da bị biến chất đi mà thôi.

Giới văn nghệ có rất nhiều thần thoại bất lão. Các cô ấy cũng đã hơn năm mươi tuổi, thậm chí đã có người sáu mươi, nhưng làn da chỉ mới bốn mươi, vóc người thì chỉ ba mươi, trang điểm và ăn vận thì chỉ hai mươi. Có phần nửa người hâm mộ phương pháp giữ gìn nhan sắc không già của các cô ấy. Còn có một nửa khác thì mắng các cô ấy là lão yêu quái không tuân theo quy luật tự nhiên.

Kẻ địch tự nhiên lớn nhất đối với ngôi sao nữ không có gì ngoài tuổi tác. Cô nghĩ đến khi mình già rồi có lẽ cũng sẽ như những ngôi sao nữ kia. Cô từng là người rất thoải mái, muốn cắt tóc ngắn, không sợ đen da, mặc quần jeans và áo T shirt đóng thùng là có thể đi ra ngoài đường. Hơn nữa mùa hè lại cùng người nhà đi tắm biển, khi trở về nhất định sẽ đen như gà Châu Phi. Cô cũng rất chú ý đến sức khỏe và thời gian làm việc nghỉ ngơi. Nhưng nếu có một ngày tóc bạc da nhăn, cô cũng sẽ không dùng bất cứ loại thuốc hóa học nào để ngăn lại mình già đi cả.

Cuộc sống như thế của cô đã một đi không trở lại từ lâu rồi. Theo năm tháng trôi đi, cô cũng càng ngày càng hoài niệm sự tự do và tản mạn năm nào. Khi đó Hi Thành mới vừa gọi cô là “bà xã”, cô từng rất xúc động nói rằng kêu thế này rất hay. Thế nhưng anh lại hạ giọng nói, gọi bà xã chẳng phải là hay nhất đâu, hay nhất là phải thêm chữ “già” vào nữa kia.

Bởi vì có anh và anh lại lớn hơn cô một tuổi. Nếu như cô già rồi thì anh cũng nhất định sẽ không còn trẻ. Nếu như có thể cùng nhau chung hưởng những năm tháng tuổi hoa tươi đẹp nhất và nụ cười thật rạng rỡ của tuổi thanh xuân. Chỉ cần nhìn vào khóe mắt nhau khi cười cũng sẽ phát hiện ra nếp nhăn thật sâu của năm tháng để lại. Vì được ở bên anh, cô mãi mãi chẳng bao giờ sợ già.

Đoàn phim ở khách sạn Tuoleimeilisi cạnh bờ biển. Cả ngày bận rộn quay cảnh đã khiến mọi người cạn kiệt sức lực. Nhưng Thân Nhã Lợi nằm trên giường trần trọc mãi không ngủ được nên đứng dậy ra khỏi phòng đi tản bộ trên bờ cát.

Những hạt cát màu vàng rất mịn, giẫm lên mang đến cảm giác vô cùng mềm mại và rất dễ rơi vào gót giày. Ánh chiều tà như một bàn tay ấm áp to lớn kết hợp với cơn gió biển hiu hiu tạo nên những hình sóng cát lẫn lộn. Trong sân cỏ sau bờ cát trông hàng dừa xanh dọc theo bờ và kéo dài rất xa. Có nơi ba cây dừa chụm lại xòe thành một tán ô lớn cũng bị gió biển thổi rung động xào xạc như cô gái hawaii đang lắc lư chiếc váy lá của mình. Vịnh ở đây không xanh thắm như eo biển Gibraltar, nó chỉ có màu xanh lam nhạt, giống như một khối Lam Bảo Thạch khổng lồ tỏa sáng lạnh băng.

Có một bóng người áo trắng đang ngồi trước vịnh. Ánh mắt nhá nhem của Thân Nhã Lợi nhìn thấy người kia ngồi trên bờ cát tựa như đang cúi đầu nhìn thứ gì đó trên gối. Cô tăng nhanh bước chân đi về phía anh.

Gió lại từ bầu trời cao nơi đại dương xa xôi làm cuộn lên từng đợt sóng vỗ rì rào. Mái tóc đen của anh bị gió thổi bay rối loạn. Chiếc cổ áo sơ mi trắng cũng phồng đầy gió biển. Theo tiếng bước chân khe khẽ từ từ đến gần, anh ý thức được quay đầu lại. Hình ảnh Thân Nhã Lợi như một đứa trẻ đang rón rén định dọa người khác bỗng dừng lại và lúng túng đứng tại chỗ, hàm răng trắng sáng lộ ra ngoài: “Anh đang làm gì vậy?”

“Vẽ tiếp kết cấu của nóc nhà.” Anh vỗ vỗ vào bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống.

Cô đi đến ngồi xuống, ghé đầu nhìn bản vẽ trên gối của anh. Trên đó có một hình phác thảo ban đầu của một nhà lầu và trên bản nháp còn có một nhánh ô liu nho nhỏ “Dự định thiết kế theo phong cách nhân văn à?”

“Không phải, đây là một nóc của một tòa nhà IT, nhánh ô liu này chỉ là vẽ chơi thôi.” Anh khép quyển bản vẽ lại “Cô Thân thích hoa gì?”

“Phong tin tử.” Cô ôm gối, chỉ chỉ vào quyển bản vẽ của anh “Anh đừng để ý đến em, chú ý vào bản vẽ của anh đi.”

“Không sao, bản kiến trúc này không vội.”

“Tiếp tục, tiếp tục đi. Bình thường em rất bận rộn nên thích xem người khác làm việc. Vì như thế mới mang lại cảm giác là mình đang nghỉ ngơi.”

“... Được.”

Anh cười và mở quyển bản vẽ ra tiếp tục phác thảo. Quả nhiên là hơn hẳn đẳng cấp chuyên nghiệp. Trước đây lúc còn đi học, cho dù là giáo sư cũng sẽ không có thói quen vẽ ra bản nháp tỉ mỉ thế này. Nhìn ngón tay thon dài của anh xê dịch nhanh chóng trên giấy khiến cô cảm thấy hơi hoa mắt, cô khẽ nói “Dante, ngay từ ban đầu anh đã muốn làm kiến trúc sư sao?”

“Ừ.”

“Anh rất thích kiến trúc à...”

“Ừ.” Khóe miệng anh nhướn lên vẻ tươi cười.

“Thật tốt.” Cô nhướn chân mày, nhưng ánh mắt đã muốn díp lại “Thật tốt, có thể làm được chuyện mình thích.”

Cô cũng từng muốn trở thành kiến trúc sư vô cùng. Điều tiếc nuối chính là mơ ước lại quá xa vời với thực tế. Năm đại học thứ hai, ba cô ngã bệnh quá nhanh, trong lúc bất chợt cần một số phẫu thuật lớn, gia đình bình thường sẽ không thể có được. Khi đó cô vẫn chưa tốt nghiệp, chỉ có cách đi vào giới giải trí là hữu hiệu nhất. Nhưng sự thật là mấy siêu sao nhìn vẻ bề ngoài thì rất có tiền, nhưng cuộc sống của người mới vào nghề lại rất nghèo khổ. Cho dù là có được hợp đồng của tập đoàn Hoàng Thiên cũng vậy thôi.

Năm đó Khuê Tiệp thi đoạt hạng nhất của học viện điện ảnh, nên cũng có thể xem là dân bán chuyên nghiệp trong giới giải trí. Nhưng với danh tiếng của tập đoàn Hoàng Thiên thì cho dù là người ngoài cuộc cũng biết rất rõ. Vừa nghe nói Thân Nhã Lợi muốn từ chối hợp đồng với Hoàng Thiên thì Khuê Tiệp đã tức giận thiếu chút là lật bàn: “Tập đoàn Hoàng Thiên? Đó là Hoàng Thiên, là anh cả đầu rồng trong giới giải trí. Phương diện âm nhạc thì tập đoàn Hách Oai còn có thể cạnh tranh với họ, nhưng trên phương diện điện ảnh thì gần như họ lung đoạn cả thị trường trong nước. Mỗi bộ phim đạt tỷ suất bán vé cao nhất hầu như đều có bọn họ đầu tư. Hơn nữa bọn họ cũng rất rộng rãi chuyện tiền nong, cậu diễn rồi hay sao mà không chấp nhận.”

“Nhưng công ty này quy định quá cứng ngắt, người mới không có tiền tạm ứng, trước khi phim công chiếu sẽ không được nhận thù lao. Cho dù là thù lao bộ phim đầu tiên cũng không được bao nhiêu.” Thân Nhã Lợi rũ đầu xuống, cổ nén những giọt lệ đang dâng trào lên đôi mắt vì áp lực quá lớn “Mình thật sự rất cần tiền.”

“Cậu không thể kì kèo thương lượng với bọn họ tạm ứng trước một phần xem như là đặt cọc sao? Cùng lắm thì ký hợp đồng với bọn họ dài lâu.”

“Bọn họ rất chú trọng đến thực lực của diễn viên, trừ khi đã qua huấn luyện kỹ thuật diễn xuất hai năm, nếu không sẽ không ký hợp đồng lâu dài. Cho dù có ký được lâu dài, trước khi chính thức ra nghề cũng sẽ không có nhiều tiền và không được nhận hợp đồng với các công ty khác.”

“Nhưng mà, đây là một cơ hội rất tốt... Chuyện gì thì từ từ nói, hơn nữa cậu lại là người đoạt giải nhất cuộc thi sắc đẹp, thử thương lượng với bọn họ nữa xem?”

“Tiệp Tiệp, tập đoàn Hoàng Thiên không phải Hách Oai, bọn họ coi trọng là thực lực, họ đòi hỏi rất cao. Nếu như là cậu thì còn được, nhưng mình hoàn toàn không có bản lĩnh diễn xuất, căn bản là không có cách nào đàm phán cả.”

“Vậy cậu thử với Hách Oai xem?”

“Hách Oai càng không được, ông chủ của họ là một con quỷ hút máu, chỉ có đưa người lên nhưng không trả tiền, thu nhập mấy nghệ sĩ dưới trướng của họ còn thấp hơn cả công nhân.”

Khuru Tiệp đưa ra không dưới mười công ty đều không được. Người mới vào thì ở đâu cũng là giá bèo bọt, hơn nữa trước khi tác phẩm được ra mắt thì không thể nào nhận tiền thù lao.

Mấy ngày sau Khuru Tiệp đưa một bao thư thật dày đến nhà Thân Nhã Lợi “Nhã Lợi, đây là mình vay mượn của ba mẹ mình, trong đó còn có một ít tiền mình gửi ngân hàng. Cậu giữ dùng trước đi.”

Nhận lấy bao thư nặng trĩu kia, Thân Nhã Lợi đứng tại chỗ rơi nước mắt. Cô biết số tiền này đối với Khuru Tiệp là rất nhiều, nhưng Khuru Tiệp không biết, số tiền này so với phí phẫu thuật thì chỉ như muối bỏ bể.

Ba cô lại là một người thẳng thắn trọng tình nghĩa, ông từng dẫn người đi bắt gian cậu và nhân tình vì vậy khiến ợ quyết định ly hôn. Sau khi ly hôn vợ rất biết ơn ông nhưng bên người thân của mẹ thì rất bất mãn với hành vi này của ông. Nhất là bà ngoại, bà là một phụ nữ cổ hủ, chẳng những trọng nam khinh nữ, còn cho rằng một người phụ nữ không bao dung được chồng mình có bồ bên ngoài là người phụ nữ không tốt. Nên bà hắt hủi vợ đồng thời cũng căm hận luôn cả ba cô. Cho nên khi vừa nghe ông bị bệnh thì bên nhà ngoại liền trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách, trên gương mặt viết rõ dòng chữ “Đây là báo ứng” rất ác độc, hoàn toàn không hề muốn đưa tay trợ giúp.

Ngoại trừ bọn họ ra, cô tìm hết tất cả bạn bè thân thiết mượn được chút tiền vụn vặt linh tinh nhưng cũng không được một phần ba phí phẫu thuật. Trước đây nhà vợ giúp cũng không ít, nhưng cuối cùng vẫn mà có lòng nhưng không đủ sức.

Đổi lại nếu là trước đây, Hi Thành nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ nhà cô. Nhưng từ sau khi cha anh qua đời, nhà anh thiếu khoảng vay của ngân hàng bao nhiêu, Thân Nhã Lợi cũng có thể tính ra được. Cô không muốn tăng thêm gánh nặng cho anh. Bất đắc dĩ lắm cô mới phải chọn con đường đi thi sắc đẹp này. Bọn họ nhìn ra được cô không rành đời, để tránh cho việc cô không hiểu định luật giao dịch ngang giá nên tất cả ý nghĩ chân thật đều nói thẳng thắn với cô.

Những từ ngữ của bọn họ khiến cô cảm thấy khiếp sợ. Cô biết cha mình là một người tôn nghiêm. Nếu như cô làm việc ông cảm thấy hổ thẹn để đổi lại tiền viện phí cho ông thì cho dù ông khỏi hẳn cũng nhất định hận không thể chết phắt đi. Cho nên, cuối cùng cô cũng không đồng ý với yêu cầu của bất cứ ai.

Trong một tháng ngắn ngủi cô đã hiểu hết được tình người nóng lạnh, cũng chịu hết đường đời nhấp nhô. Đến cuối đã cùng đường, cô lại nhớ đến cái tên công tử con nhà giàu khó ưa vốn bị cô xem thường nhất.

“Tìm tôi vay tiền?”

Bạch Phong Kiệt ngồi trong chiếc Lamborghini, khiêu khích mở hết cửa xe tự động ra, để cô nhìn rõ tình cảnh vui vẻ của anh ta và hai người đẹp đang quấn lấy nhau trong xe. Lúc trước anh ta bị cô nhấn tâm vút bỏ, lần này hoàn toàn chẳng dự định sẽ để lại mặt mũi gì cho cô rồi.

“Đúng, cho tôi thời gian năm năm, tôi sẽ trả lại anh gấp mười lần.” Đôi mắt cô tròn xoe như hai vì sao sáng, trên gương mặt vô cùng kiên định và chân thành.

“Gấp mười lần. Điều này cũng nhiều thật.” Anh nhả một làn khói ra ngoài, ống quần trắng đưa ra, nhướn chân máy nhìn cô gái xinh đẹp đang nhích lại gần mình “Nhưng mà, tại sao tôi phải tin tưởng cô có năng lực kiếm được gấp mười lần?”

“Tôi viết giấy nợ cho anh.”

“Giấy nợ, qua năm năm cô cũng là một kẻ nghèo với hai bàn tay trắng như hiện tại thì tôi phải bắt cô trả làm sao? Đến lúc đó cô còn được gì? Bản thân cô à? Đừng nói đến bây giờ cô cũng không đáng với cái giá này, năm năm sau cô đã già đi không ít, còn có thể đáng giá hơn bây giờ sao?”

Những câu nói sỉ nhục này khiến cô giận dữ, nhưng cô lại không lùi bước. Bởi vì cô thấy được bên trong biểu hiện bất cần đời của anh ta dường như có một sự tức giận. Chút tức giận này khiến cô cảm thấy mình hoàn toàn còn hi vọng. Nhưng vừa có ý nghĩ này thì anh ta đã khiến cô thất vọng ngay. “Cô Thân, tôi hi vọng cô hiểu rõ một chuyện, tiền đối với tôi hoàn toàn không thành vấn đề. Cho dù có gấp mười lần thì cũng chưa đủ tôi đổi một chiếc xe mới, cô cho rằng tôi sẽ thích thú sao? Vấn đề là ở chỗ, tôi hoàn toàn không muốn cho cô mượn. Lúc trước cô vì tên bạn trai gia đình phá sản kia mà mắc tôi xối xả. Bây giờ lại còn trở mặt ra tìm tôi vay tiền. Cô coi Bạch Phong Kiệt tôi là cái gì? Muốn vay tiền cũng phải có chút đáng về cầu xin người khác đi chứ.”

Cô hé miệng nhưng chẳng thốt ra lời. Cô nhìn anh ta với vẻ mặt lo sợ không yên. Giống như bỗng nhiên bị rơi vào bước đường cùng, muốn đưa tay nắm lấy gì đó để bảo vệ tính mạng nhưng lại không biết phải bắt vào đâu. Hi Thành cứng chiều cô đến mức coi trời bằng vung, căn bản là cô không biết phải làm sao để cầu xin đàn ông. Giờ khắc này, cô vội vàng nghĩ làm sao để lấy lòng người khác, trong mắt có sự đấu tranh kịch liệt, nhưng khóe miệng vẫn mím thật chặt. Những phản ứng ngây ngô này không hề bị bỏ sót trong mắt Bạch Phong Kiệt. Anh ta biết rất rõ về cô, biết bối cảnh gia đình cô, biết cô có một tên bạn trai trở nên nghèo kiệt xác, biết cô thiếu tiền, biết cô kiêu ngạo và ngây thơ. Nhưng hoàn toàn không có cách nào nắm cô trong tay. Đây cũng là nguyên nhân anh ta ghét cô. Còn sự mâu thuẫn của cô trong lúc này lại khiến cho anh ta cảm giác mình thất bại càng nặng hơn. Anh ta tức tối đóng cửa xe, sau khi vút lại một câu nói thì nhấn ga biến mất hút “Tìm lòng tự trọng của cô mà vay tiền đi.”

Tiếng cửa xe đóng sầm lại trong ký ức khiến cô bỗng choàng tỉnh khỏi giấc mộng. Không biết là do nhớ đến trước khi ngủ hay là một cơn ác mộng, nhưng nói thế nào thì cũng không phải là thực tế. Cô mơ màng mở mắt, phát hiện trời đã tối xuống bên ngoài cửa sổ. Bờ cát bên ngoài cửa kính được đèn đường soi sáng trong bóng tối, mỗi vầng sáng lướt qua đều hiện lên màu vàng nhạt. Tiếng sóng biển rì rào xô bờ không ngớt nghe rất u buồn.

Thần kinh sau khi căng thẳng được thả lỏng trong phút chốc trở nên mệt mỏi, cơn buồn ngủ cuộn cuộn dâng lên lần nữa tựa như sóng biển. Nó không chỉ có cơ thể cô, mà cũng chậm chậm tăng lên trong căn phòng ngủ của khách sạn. Cô lại thiếp đi lần nữa.

Cảnh tượng lần này xuất hiện trong mộng lại là căn nhà của cha mẹ cô lúc cô mười tám tuổi trước khi vào đại học.

Từ sau khi ba cô nằm viện, ngoại trừ lúc mẹ trở về làm thức ăn và mang ít đồ vào viện thì gần như cũng chẳng ở nhà thêm giờ phút nào. Cho nên trong phòng khách cũng không còn cảnh ba cô đọc báo và mẹ cô đan áo len. Không còn tiếng TV ồn ào truyền hình trận bóng đá và không còn nụ cười hiền hòa của ông sau lớp kính lão gọng đồi mồi.

Cô bước đến kéo chiếc rèm cửa sổ đã lâu không được mở. Những chậu cảnh bên song sắt đã khô héo đến mức không thể phân biệt chủng loại. Có một con bướm chết khô rơi trên mặt đất nằm kề với đồ sạc pin. Bởi vì cô sợ côn trùng nên lui lại, sau đó bỗng vang lên tiếng chuông tin nhắn khiến cô hoảng hốt. Cô mở điện thoại ra nhìn thấy hai dòng chữ trên đó.

“Vay tiền thì không được. Có điều chia tay với bạn trai cô đi, tôi có thể bao nuôi cô, không cần cô phải trả tiền lại.”

Chiếc di động đang nắm trên tay rơi xuống đất. Trang phục nặng nề trên thân người bỗng hóa thành hư không theo tiếng chuông điện thoại. Khiến cô đồng thời vừa có cảm giác bị đè nén vừa có cảm giác trống trải theo tiếng kim giây tích tắc vội vã.

Ánh mặt trời soi qua cửa sổ càng cho thấy sự cũ kỹ và hỗn độn của ngôi nhà và soi rõ luôn cả lớp bụi màu xám trên chiếc máy hát trong góc phòng. Những món đồ gia dụng yên lặng giống như những pho tượng đá và cổ xưa hơn cả Kim Tự Tháp Ai Cập.

Cô im lặng đi đến trước cửa phòng khách, nghe thấy tiếng chén bát va chạm vào nhau trong phòng ăn. Cô sai bước nhanh đến nhà bếp, sau đó khi cô thấy rõ bóng lưng là ai thì lại muốn rơi lệ.

“Bà xã em về rồi à?” Anh bắt chước giọng của cha mẹ trêu chọc cô, đồng thời cũng chuyên tâm vật lộn với xoong chảo, ngay cả đầu cũng không quay lại “Anh làm cho em món canh trứng rong biển và rau cần xào thịt. Em xem thử còn muốn ăn gì nữa thì anh sẽ làm thêm cho em.”

“Anh làm cái gì em sẽ ăn cái đó. Chỉ cần món của anh làm là em đều thích ăn hết.” Cô không chớp mắt dõi theo bóng lưng, bả vai và những đường nét rắn chắc của anh.

Anh không hề ngừng động tác lại, nhưng nhanh chóng quay đầu lại nhìn cô trong thoáng chốc “Tại sao hôm nay lại nịnh nọt anh vậy?”

Anh bị cảm, trong tiếng nói nghèn giọng mũi, nhưng vì thế lại chậm rãi dịu dàng rất dễ nghe. Từ sau khi ba anh chết anh mới học nấu ăn, trong vài tháng ngắn ngủi, anh đã nấu được rất nhiều món ngon. Trong khoảng thời gian này, anh gần như hoàn toàn đã từ bỏ tính tình kiêu ngạo và nổi loạn của một vị thiếu gia. Hơn nữa còn học được suy nghĩ đến người khác, đối với cô lại càng tốt gấp mười lần trước kia.

Trong giấc mơ của cô cũng có ký ức sau khi trưởng thành và càng thêm rõ ràng lúc này anh chỉ cố chống đỡ. Từ thời kỳ mới lớn thì quan hệ của anh và cha mình rất gượng gạo, sống chung theo hình thức tuy rằng rất quý trọng đối phương nhưng lại không nói câu nào với nhau. Cha anh qua đời khiến anh rất hối hận, nhưng bản thân anh chưa bao giờ để lộ sự đau buồn của mình. Anh lúc này giống như một tòa nhà làm bằng giấy, chỉ mượn chút gió nhẹ và mưa phùn cũng có thể khiến anh bị phá hủy hoàn toàn.

Lần này lại là một cơ hội lựa chọn nữa sao? Cô sẽ không giống như trước kia và chỉ nhìn thờ thần theo bóng lưng của anh. Anh là người quan trọng nhất của cô như cha mẹ. Là một phần không thể thiếu trong cuộc đời cô. Cô vội lao đến chỉ muốn ôm thật chặt lấy anh. Nhưng phòng bếp lại bị ngăn cách bởi một bức tường trong suốt kiên cố vững chắc khiến cô hoàn toàn bị ngăn bên ngoài. Cô nhìn anh cúi tạt dễ ra, vỗ tay như rất thành công, ngoắc cô nói “Đã nấu canh xong rồi, em đến đây uống thử trước đi.”

“Hi Thành.”

Cô lo lắng vươn tay về phía anh nhưng chỉ chạm vào mặt thủy tinh lạnh lẽo.

“Hi Thành, anh qua đây đi, em ở chỗ này.”

Không khí lại hoàn toàn thay đổi, chuyển qua một căn phòng mùa xuân đầy cánh hoa. Chiếc áo màu trắng của anh bay phấp phật trong gió giống như một đôi cánh thiên sứ sắp mở ra đưa anh đến một nơi mà cô mãi mãi không đến được.

“Hi Thành, đừng đi!” Cô hô lớn tiếng và dùng hết sức lực toàn thân xông vào cửa thủy tinh “Là em sai rồi, xin anh hãy tha thứ cho em, đừng đi nữa, đến đây được không...”

Cả người cô đau đớn kịch liệt nhưng cô vẫn không dừng lại. Ngược lại cô còn lùi về phía sau lấy đà vài bước và liều lĩnh xông lên tông vào cánh cửa thủy tinh kia. Lần này cô cảm thấy đầu mình đau đến gần như vỡ vụn ra, nhưng cánh cửa kia lại không hề suy xuyên. Cô thảm hại ngã xuống dưới cửa. Anh từ từ đi đến và ngồi xổm trước mặt cô, hai bàn tay chống lên cửa thủy tinh nhìn cô.

Cảm xúc đau đớn quá mức mãnh liệt, cô cũng dần dần tỉnh lại trong giấc mộng của mình. Cô biết, đây là giấc mộng thứ mấy nghìn sau khi anh qua đời. Một giấc mơ tuyệt vọng không thở nổi. Nhưng khi loáng thoáng nhìn thấy ánh sáng thực tại thì cô lại muốn bắt buộc mình ngủ tiếp lần nữa. Cô muốn tiếp tục giấc mộng này. Bởi vì trên thực tế sẽ không còn cơ hội ở gần anh thế này nữa.

Cô không dám lên tiếng vì sợ mình sẽ choáng tỉnh. Cô đưa hai bàn tay đặt lên vị trí của tay anh, đưa trán mình tựa vào nơi trán của anh. Tuy chính giữa là vách tường kính lạnh như băng, nhưng anh lại như chạm được vào cô nên nở nụ cười ầm ập.

Sau đó, bóng dáng anh mờ dần theo những cánh hoa màu hồng bay lượn, giống như người tuyết ngiên nghiêng đón ánh nắng đầu xuân, yên lặng tan ra thành nước và bốc hơi trong không khí. Trong gian phòng trống rỗng chỉ còn lại một mình cô.

Cả người hơi chấn động, Thân Nhã Lợi mở mắt ra. Nơi khoe mắt vẫn còn dòng lệ ẩm ướt, trái tim đập nhanh vì hoảng sợ khiến ngực cô đau nhói. Cô sững sờ hồi lâu mới đưa hai bàn tay ôm lấy mặt, hé miệng thở hổn hển như người vừa chết chìm được vớt lên, cố gắng lấy hơi từ trong không khí.

“Mơ thấy ác mộng à?”

Nghe thấy tiếng nói này khiến cô hoảng sợ đến suýt đụng đầu vào tường. Người đàn ông ngồi xuống bên giường dùng mu bàn tay đặt lên trán cô rồi lại đặt lên trán mình: “Không có sốt. Anh còn sợ em mới vừa rồi bị cảm gió rồi.”

Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, bả vai rất rộng, giọng nói càng thêm trầm ấm. Nhưng vẫn là ánh mắt cô không thể quên được trong giấc mộng nhiều năm qua.

“Hi...” Cô gần như nhào đến ôm lấy anh. Nhưng khi vừa mới cất lời thì cô cũng lấy lại ý thức. Cho nên cô lập tức thu tay lại, cố vỗ vỗ lên ngực “Chỉ là mơ thấy ác mộng thôi.... bây giờ em đang ở đâu?”

“Ở phòng anh, anh không biết số phòng của em. Mới vừa rồi em ngủ thiếp đi, anh thấy em đã mệt mỏi cả ngày rồi nên không đánh thức em dậy.”

“Là... là anh bế em vào đây ư?”

“Ừ, không có mấy bước chân, phòng anh ở tầng trệt.” Anh chỉ chỉ ra ngoài bờ cát.

“Thế này thật làm phiền anh. Hiện tại người em cũng ngờ ngẩn cả rồi, để em yên tĩnh chút nhé.”

Dante gơ tay phải đang kẹp điều thuốc “Anh ra cửa hút điều thuốc.”

Đèn đường soi sáng cả bờ cát ban đêm, biển rộng tối đen khiến người ta mù mịt. Từng đợt sóng trắng xóa từ xa đến gần và giạt dữ xô vào bờ cát được đèn đường chiếu rọi. Tiếng chim hải âu kêu oang oác quanh quần trên nóc khách sạn.

Anh ngậm điều thuốc tựa vào cửa, cúi đầu bật điện thoại di động xem. Bóng dáng dong dỏng cao của anh như vô cùng xa cách với cô. Cô thẫn thờ nhìn vào nửa gương mặt của anh. Ngón tay thon dài của anh kẹp điều thuốc ra và yên ắng nhả làn khói trắng xám trong bóng đêm mênh mông.

Thật ra thì ngay thời khắc thanh tỉnh thì cô đã ngừng khóc. Nhưng từng hình ảnh trong mộng đều hết như những gì trong đầu cô. Bóng lưng của Hi Thành, nụ cười yên ắng của anh, tay cô dán chặt vào vị trí tay anh trên cánh cửa thủy tinh... Tâm tình đau khổ bỗng ập đến không hề báo trước, khiến cho tim cô trống trành nghiêng ngả và khoe mắt cô ướt đầm lã nữa. Thật như nhất định phải khóc ra trong chốc lát thì mới có thể mang toàn bộ đau thương hoàn toàn bài tiết ra khỏi cơ thể.

Giấc mộng đau đớn như vẫn còn ở lại trên bả vai khiến thân thể cô run run. Giống như một mình trong hoang mạc tro tàn, cô đơn lại không có ai giúp. Tuy trong lòng vẫn hi vọng sẽ có người đến giúp mình, nhưng cô vẫn biết rằng sẽ chẳng còn bờ vai nào cho cô tựa vào nữa.

“Cảm ơn anh.” Cô tự thôi miên tinh thần mình phần chấn hơn và ngẩng đầu cười với Dante “Cũng muộn rồi, em về ngủ tiếp đây.”

Dante dập tắt điều thuốc trong gạt tàn rồi đi trở về bên giường lãn lãn “Anh đưa em về.”

Trong khoảnh khắc nhìn vào mắt anh, cô nhận thấy được mình lại gần như mất đi kiểm soát nên nhanh chóng cúi đầu đưa tay lau khoe mắt. Cô điều chỉnh lại tâm trạng khá lâu, trong lòng càng lo lắng nhưng lại không cách nào ngăn cản. Nước mắt giống như dòng suối cứ tuôn chảy không cách nào ngừng lại.

Sau một lúc lâu, anh lại ngồi xuống bên cạnh cô lẳng lặng chờ đợi và không hề cất lời. Bả vai cô rụt lại, gương mặt được giấu kỹ dưới suối tóc dài. Càng về sau những âm thanh tuôn ra khỏi miệng cũng nghẹn ngào “Thật ngại quá, em sẽ nhanh....”

Lời còn chưa dứt thì cả người cô đã được anh ôm vào lòng. Cô kinh ngạc mở to hai mắt, thân thể cô hơi lùi về sau một chút. Nhưng cánh tay của anh đã vây quanh cô và ôm cô lại thật chặt. Nhiệt độ ấm áp nóng bỏng mãnh liệt hoàn toàn ngược lại với vách tường thủy tinh lạnh lẽo trong cơn mộng... Cuối cùng cô vẫn vùi sâu vào lồng ngực của anh, cảm thụ lấy nhịp tim đập tương trưng cho sự sống và hơi thở kiềm nén của anh.

Có điều không bao lâu thì khoảng áo sơ mi trước ngực anh đã ướt đầm. Anh chỉ cúi đầu ôm cô, hàng mi thật dài phủ xuống tròn mắt, từ đầu đến cuối không hề nói một câu.

9. Chương 9: Tòa Thành Thứ Chín

Dung Phân đánh giá khuôn mặt diễn viên nam trước mặt hồi lâu rồi bỗng cười lạnh. Thiên Thần có một đôi mắt to tròn và long lanh hút hồn hơn bạn cùng lứa, xương hông hẹp khiến cho người khác cảm giác cậu cao hơn so với thực tế. Lúc cất bước đi thì lại nhẹ nhàng quả thật giống như một con báo đực vừa mạnh mẽ vừa xinh đẹp, hoặc là có thể nói như một chàng cao bồi đầy sức sống của Mỹ. Hơn nữa, lại không phải là loại cao bồi bang Wyoming theo kiểu kị sỹ ngồi thẳng trên lưng ngựa, mà là loại cao bồi bang California nghiêng người ngồi trên lưng ngựa một cách bướng bỉnh.

Bọn họ đứng dưới ánh mặt trời chói chang trong đình viện của cung Alhambra. Sàn làm bằng đá màu trắng được ánh nắng chiếu sáng lấp lánh, giống như một tô sữa tươi đánh với lòng trắng trứng bỏ trong chiếc tủ lạnh khổng lồ. Mặt nước hồ hình chữ nhật gợn sóng phản chiếu lại hình dáng cung điện lung lay. Dòng nước chảy trong suốt tạo nên âm thanh khe khẽ, kèm theo những tiếng xì xào rất nhỏ của cây cối bị gió lay động trở thành những tiếng vang duy nhất trong khung cảnh yên tĩnh này.

Nhìn thấy nét mặt của Dung Phân, khoe miệng của Thiên Thần hơi trễ xuống và nói bất lực “Đạo diễn Dung, chị đừng vậy mà.”

Trên người cậu mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản nhưng chất vải rất tốt và sang trọng, nổi bật hẳn trong đám người ở đoàn phim luôn mặc đồ giá bình dân. Nhưng dù áo sơ mi là màu violet tào nhả, cũng không thể làm cho gương mặt sáng ngời kia đạt được hiệu quả như Dung Phân muốn.

“Tôi không trách cậu, mà là tôi trách tôi.”

Dung Phân một tay chống đầu, tay kia thì nắm lấy khuỷu tay này, nuốt trở về tiếng thở dài lẳng lặng kia lại trong cổ họng.

Trong “Tử đồ 7: Vị vua cuối cùng” hợp tác với Thân Nhã Lợi và Bách Xuyên, nam diễn viên trẻ tuổi Thiên Thần diễn vai ông trùm khách sạn lớn hơn tuổi thật của cậu hai mươi tuổi, mang về cho cậu sáu bảy giải Kim Tượng nam diễn viên phụ xuất sắc nhất. Trình độ điện xuất của cậu rất tỉ mỉ. Lần này trong phim “Thành thời gian Barcelona” cũng vậy, kiến trúc sư trẻ tuổi Hầu Phong ngang ngạnh bá đạo, chính trực thẳng thắn, có tính cách nổi loạn, hoàn toàn khác xa lắt léo với tính cách hòa đồng vui vẻ của vị thần Apollo Thiên Thần. Từ lúc thử vai đến sang đây quay cảnh hiệu quả điện xuất của cậu hoàn toàn như mong muốn của Dung Phân.

Nhưng phần diễn của Tá Bá Nam trong toàn bộ phim chỉ hoàn toàn rơi vào những cảnh tĩnh. Trong câu chuyện đáng về của Tá Bá Nam và Hầu Phong cũng không tương tự nhau. Ban đầu là Thiên Thần một người diễn hai vai, chủ yếu bởi vì điểm quan trọng của bộ phim là mối tình tư niệm của nữ hướng dẫn viên du lịch Trần Hiểu đối với Tá Bá Nam. Bản thân của nhân vật Tá Bá Nam này cũng không quan trọng. Hơn nữa trong kịch bản cũng không miêu tả nhiều về ngoại hình và tính cách của anh ta: Lịch sự kín đáo, dịu dàng sâu lắng, có khí chất của người tình trong mộng. Dung Phân vẫn cho rằng nhân vật này chỉ là một cảnh nghệ thuật, giống như vai diễn Itsuki Fuji trong phim “Thư Tình”* của Takashi Kashiwabara, cơ bản không cần kỹ năng diễn xuất, chỉ cần hóa trang, cảnh tượng, và xử lý hậu kỳ là được. Thiên Thần hoàn toàn có thể đảm nhiệm vai này.

(*): Phim Love Letter của đạo diễn Shunji Iwai được công chiếu năm 1995 tại Nhật và 1998 tại Mỹ với nội dung phim là Hiroko Watanabe đã mất đi vị hôn phu Itsuki Fuji của mình trong một tai nạn khi leo núi. Vào ngày giỗ lần thứ hai của Itsuki Fuji, Watanabe tìm thấy địa chỉ nhà cũ của Fuji trong album ảnh thời trung học của anh. Cô quyết định viết cho vị hôn phu đã mất của mình một lá thư và gửi theo địa chỉ đó

dù biết rằng địa chỉ đó đã không còn tồn tại. Thật bất ngờ là cô đã nhận được hồi âm của Fuji. Không dám chắc người hồi âm thư có phải là Fuji không, Hiroko tiếp tục gửi thư và phát hiện ra rằng đó không phải là người chồng chưa cưới đã qua đời của mình mà là một cô gái có cùng tên với anh, và thật tình cờ, cô gái đó là bạn học trung học của Itsuki Fuji.

Cảnh này quay về chín năm trước, là khoảng thời gian Trần Hiếu du học tại Barcelona. Tính cách của cô tình nghịch lại không thích học tập, làm thân với Tá Bá Nam chỉ vì muốn anh giúp mình làm bài tập mà thôi. Đến khi anh thích cô thì cô lại biến mất dạng. Sau đó anh đi tham quan cung Alhambra lại nhìn thấy cô đi chơi với bạn trai mình. Biết tình cảm âm thầm của mình không có kết quả, anh lạc lõng tan nát cõi lòng, nhìn thấy bọn họ đi về phía mình lại nhanh chóng xoay người trốn vào một góc khuất để bọn họ không nhìn thấy.

Không biết vấn đề khó khăn này nằm ở đâu, nhưng tuyệt đối là một việc nan giải. Kỹ thuật diễn xuất của Thiển Thần không có gì phải bàn. Trang phục và cảnh quay cũng không có vấn đề. Nhưng dù quay thế nào thì cũng không tìm được cảm giác mà Dung Phân muốn. Thậm chí bọn họ bảo thợ trang điểm làm cho ánh mắt của Thiển Thần dài và nhỏ lại, kéo một ít tóc mái xuống lất phất trước mặt tạo vẻ u buồn. Kết quả là Thiển Thần từ mây rậm mắt to biến thành người qua đường giáp.

“Nhất định là do thời tiết.” Mu bàn tay Dung Phân chống lên trán, nhìn bầu trời bao la xa xăm của bán đảo Iberia “Ánh mặt trời quá rực rỡ cho nên không mang đến cảm giác mờ lung.”

Cheryl cầm một ly nước chanh táo tộ nghiệp nhìn Thiển Thần. “Đạo diễn, chị cũng đừng làm khó Thiển Thần nữa. Em thấy cậu ta rất có cảm giác phong nhã, chỉ e là Tá Bá Nam trong lòng chị cũng không có hình tượng cụ thể nên chị mới cảm thấy không thích hợp. Hơn nữa, tiền thuê ở đây cũng không rẻ đâu...”

Nghe thấy câu nói sau cùng khiến Dung Phân bị đả kích nặng nề, bắt đầu đánh giá khắp nơi. Vách tường màu vàng kim nhật nổi lại với nhau vô cùng trang nhã sang trọng. Những hoa văn phức tạp lồng vào nhau khiến nó tràn ngập hơi thở hoa lệ. Hoàng cung này được xây dựng bên sườn núi theo “kiểu kiến trúc Moore đẹp nhất” mang linh khí cổ đại của người Moore. Dù cho có một trăm vò rượu vang Damascus cũng không sánh bằng sự hấp dẫn ở đây. Giống như bia tượng niệm năm tháng, đường nét của hoàng cung tràn ngập sự cao quý của hoàng tộc.

Thân Nhã Lợi đứng trước một cổng vòm hình nửa bầu dục. Hiện tại cô là Trần Hiếu thời kỳ sinh viên, trang điểm nhẹ, mặc trang phục nhẹ nhàng. Mái tóc xoăn ban đầu cũng được kéo thẳng ra để xõa trên đầu vai. Bây giờ nhìn cô hoàn toàn giống hệt với dáng vẻ nữ sinh viên.

Cô hơi ảo não. Vai diễn nữ sinh viên đại học coi như đã quay xong. Nhưng sao ngay cả cách suy nghĩ cũng trở nên ngốc đi như thời sinh viên đại học vậy? Tối hôm qua giống như một con gà con bị người khác ức hiếp nép vào ngực Dante khóc thật lâu. Sau đó dù anh rất chín chắn không hỏi thăm bất kỳ điều gì. Nhưng cô vẫn cảm thấy mặt mũi cũng mất sạch cả rồi.

Dù sao thế giới của người trưởng thành cũng không đơn giản. Đàn ông càng chín chắn thì càng có vẻ bên ngoài vô hại, nhưng thực tế thì bên trong càng hư hỏng. Nửa đêm gục đầu khóc trong lòng một người đàn ông chắc chắn anh ta cũng sẽ không giống như những cậu thiếu niên suy nghĩ ngây thơ đáng yêu “Cô ấy khóc rồi, thật đau lòng. Mình nên làm thế nào để cô ấy đừng buồn nữa?” Mà là sẽ nghĩ rằng “Bởi vì sao cô ấy lại đau lòng, làm vậy là muốn gì, mình có thể được gì từ chuyện này.” Sau đó lại làm ra những hành động tương ứng vì kết quả mình muốn.

Cho nên xử lý trên quan hệ nam nữ, Thân Nhã Lợi luôn luôn theo nguyên tắc của mình. Bất kể là yêu đương hay độc thân, cô chưa bao giờ nhận điện thoại của người khác phải sau tám giờ tối. Chúng ta mãi mãi không biết được người đàn ông nửa đêm gọi ỉn là cảnh tượng thế nào, xung quanh có những ai. Nếu như có việc gấp thì cô cũng chỉ nói chuyện quan trọng xong rồi lại thản nhiên từ chối khéo không nói nữa và cúp máy.

Hành động đêm hôm qua quả thật là lần ngốc nhất trong mười năm nay. Khóc đau thương như vậy chỉ khiến đối phương nếu không cảm thấy mình bị bệnh thần kinh thì chính là quá khát khao... Phần lớn đàn ông sẽ không bỏ quả cơ hội thừa dịp trống trải thế này. Còn phản ứng của Dante thì lại vô cùng lịch sự, trong đó cũng mang theo sự từ chối nhã nhặn. Bởi vì tâm tình của cô vừa hơi bình tĩnh lại thì anh đã đưa cô về phòng.

Phản ứng của anh khiến cô cảm thấy càng thêm lúng túng. Nhìn Dante vừa mới đến gần cô lại khẽ nói như không có việc gì “Ngày hôm qua thật ngại quá, nhưng cảm ơn anh nhé...”

Không biết tại sao cô lại có một sự tín nhiệm anh vô điều kiện, không sợ anh sẽ nói ra chuyện này. Nhưng ý kiến của anh đối với cô thì lại khiến cô chú ý một cách bất ngờ. Nếu như anh xem cô là một con người thường xuyên làm chuyện như vậy thì cảm giác đó thật đúng là không thể tệ hại hơn nữa.

“Không có gì, áp lực của nghệ sĩ rất lớn, anh hiểu mà.” Anh khẽ mỉm cười, nhìn vẻ bề ngoài của anh thật đúng là hoàn toàn chẳng buồn để ý “Nếu có chuyện không vui muốn giải tỏa thì anh có thể làm chiếc thùng rác cho em bất cứ lúc nào.”

“Việc này thật ngại, hôm qua đã làm phiền đến anh.”

“Em là phụ nữ, không cần thiết phải chịu đựng như vậy. Có thể cảm tính một chút cũng tốt.”

Không phải lần đầu tiên cô nghe người khác nói những lời này. Nhưng từ trong miệng anh nói ra khiến cho lòng cô không khỏi xúc động. Cô lắc đầu cười không chê vào đâu được “Trước kia ba em không chịu cho em vào giới giải trí, nhưng em kiên trì làm diễn viên. Thế là ông ấy đã nói với em, nếu đã làm thì phải làm cho thật xuất sắc. Nhân vật của công chúng phải học được không chế tâm tình của mình, đó cũng không phải là việc xấu, anh Dante à!”

“Trở thành nhân vật ưu tú trong giới giải trí không phải rất mệt mỏi sao?”

“Mệt thì mệt, nhưng ba em đã ra lệnh, em nào dám không nghe.”

“Thật không cần thiết phải cố liều đến thế. Sau này kết hôn thì người chồng vẫn là người có trách nhiệm nuôi sống gia đình. Hiện tại cực khổ thế này em cảm thấy có ý nghĩa sao?”

Theo áng mây trôi qua, ánh sáng chiếu xuống mái hiên cổ kính cũng hơi tối lại. Chiếc bóng của sóng mũi anh cũng rơi xuống thẳng tắp. Áo vest trắng khoác ngoài chiếc T shirt kiểu màu xanh. Ánh mắt anh hơi rũ xuống nhìn chiếc quần dài màu xanh sẫm khiến cho đôi mắt anh như được lót một viên bảo thạch Sri Lanka.

Xác nhận anh không phải đang nói đùa, Thân Nhã Lợi hơi há miệng. Một hồi lâu mới cười khì “Lúc ấy Marco nói em còn không tin. Thật không nhìn ra anh lại nghĩ nhà quê đến vậy.” Từ “nhà quê” vừa buột ra khỏi miệng cô đã vội vàng xua tay nói “Không phải, ý em nói là truyền thống.”

Nhìn thấy ánh mắt hơi kinh ngạc của đối phương, cô hối hận đến héo cả ruột. Sao gần đây mình luôn làm những hành động không thích hợp vậy? Khi về phải kiểm điểm bản thân nghiêm chỉnh lại mới được.

Nào ngờ anh không giận ngược lại còn cười và dùng mu bàn tay che lại khóe môi đang nhướn lên “Ý nghĩ của phụ nữ bọn em thật đúng là làm người khác khó hiểu được. Đàn ông nói muốn kiếm tiền nuôi gia đình, thế mà vẫn không vui.”

“Không thể nói như vậy được. Kinh tế quyết định địa vị trong gia đình. Bây giờ là thời đại nam nữ bình đẳng, ý nghĩ đó của anh là muốn bóp chết sự độc lập của phái nữ từ trong trứng nước.”

Rốt cuộc anh cũng ra dáng vẻ chịu thua “Rồi rồi, em nói đúng rồi.”

Vốn là một sự đắc ý nho nhỏ nhưng nghĩ lại sao đề tài này lại chuyển đến phương hướng kỳ quái như vậy. Quả thật giống như hai người đang thảo luận vấn đề ai nắm quyền trong gia đình của họ vậy. Cô hơi lúng túng dùng ngón trở gãi gãi gương mặt, nghĩ đến làm sao để không tiếp tục đề tài nhạt nhẽo này.

Vào thời khắc mấu chốt Dung Phân đã đi ra giải vây. “Dante, cậu đọc lời thoại kịch bản này cho tôi nghe xem.” Dung Phân đưa kịch bản cho anh.

Nhất thời anh cũng không kịp phản ứng, chỉ nhìn kịch bản trong tay đọc bình bình “Tuy biết nói thế rất thất lễ, nhưng Hiếu Hiếu, sang năm hãy đón năm mới với anh. Anh muốn được nhìn thấy em trong giây phút đầu tiên của năm mới.”

“Không phải, không phải như vậy! Tha thiết một chút, nhìn Nhã Lợi nói đi.”

Thân Nhã Lợi ngó đầu qua xem kịch bản “Đây không phải là lời thoại của Tá Bá Nam sao?”

“Đúng, chị quyết định để cho Dante diễn Tá Bá Nam.” Về mặt Dung Phân nhìn về phía Dante “Ngài kiến trúc sư, nhân vật này anh có thể đảm nhiệm không?”

Thân Nhã Lợi vội vàng kéo Dung Phân sang một bên “Đạo diễn, như vậy không tốt đâu. Anh ấy chỉ là do Bách thiên vương mời đến để hỗ trợ cho Tiểu Thiển, tại sao lại để cho anh ấy đóng thế được...”

“Không phải là đóng thế, mà là đổi lại diễn viên. Em cũng biết hình tượng của Tiểu Thiển rồi đó.” Dung Phân nhắm mắt lắc lắc đầu ngón tay.

“Nhưng anh ấy có chịu không? Đối với anh ấy chút tiền thù lao này có đáng là bao.”

“Thù lao đúng là không đáng là bao. Nhưng tiền đóng bộ phim này cậu ta cũng phải kiếm. Chỉ cần có lợi cho bộ phim thì nhất định cậu ta sẽ nhận, yên tâm đi.”

Thân Nhã Lợi hơi mù mờ “Cái gì mà đóng phim kiếm tiền không kiếm tiền...”

Dung Phân không nhìn cô, hấp tấp lôi Dante đến hiện trường tiến hành thử vai. Mà sự thật đã cho thấy rõ, nhảy công việc là không có kết quả tốt. Để một chàng trai có sở trường chuyên thiết kế những tòa nhà cao chọc trời đến diễn vai một hoàng tử u sầu lại càng hoàn toàn sai lầm.

Trong dự liệu cũng là ngoài dự liệu, Dante vắn vện học thuộc lời kịch trong vài phút hóa trang ngắn ngủi, hơn nữa lại không sót một chữ nào. Nhưng dù là hướng về ống kính hay lên thử vai thì về mặt anh cũng giống như đá hoa cương để xây mấy tòa nhà cao tầng, vô cùng đắt tiền và cứng nhắc.

Dung Phân rất tuyệt vọng, cùng một lời thoại nhưng thử cả tiếng đồng hồ cũng hoàn toàn không thấy đối phương có tiến bộ gì cả. Cô ta không thể làm gì hơn là ngồi ôm đầu thần thờ nhìn dòng nước chảy trong hồ.

Dante cũng chẳng cảm thấy ngại ngùng về trình độ diễn xuất kém của mình, chỉ nghiêm túc nhìn Thiển Thần rồi nói “Đạo diễn Dung, hẳn là tạo hình của Tiểu Thiển có vấn đề thôi. Áo sơ mi màu tím kết hợp với cravat windsor tuy là thanh nhã nhưng không thích hợp với cậu ấy. Hơn nữa Tá Bá Nam chỉ là một sinh viên sắp tốt nghiệp, nên trang phục nghiêm túc này cũng không hợp với nhân vật.”

“Vậy phải làm thế nào...” Dung Phân từ từ dời tầm mắt đang ở giữa ngón tay chuyển qua người anh.

Dante ngó quanh tìm được một nhân viên trong đoàn “Phiền cậu đưa áo khoác của mình cho Thiển Thần thử xem.”

“Hả? Tôi” Người đó kinh ngạc chỉ vào mũi mình.

Hơn mười phút sau, Thiển Thần trở lại từ nơi thợ trang điểm. Cậu đã thay trang phục nghiêm túc kia thành một chiếc áo thun có nón màu xám tro kết hợp với mái tóc xoăn. Sáp vuốt tóc tạo á tóc xoăn có độ cong tự nhiên mềm mại. Gọng kính màu đen cũng làm ánh mắt kia linh lợi hơn. Kết hợp với một quyển sách mà đạo cụ đưa đến khiến cả người Thiển Thần như thay da đổi thịt. Giống như một học trưởng nho nhã thời đi học được mấy cô bé lên lên ái mộ vậy.

“... Dante, cậu thật lợi hại.”

Dung Phân và những diễn viên khác quan sát Thiển Thần thật lâu.

“Vậy cảnh này hẳn không có vấn đề nữa rồi. Tiếp tục cố gắng lên đi.” Rốt cuộc Dante đã hoàn thành sứ mệnh của mình, đi qua chụp ảnh của một góc của cung Alhambra.

Sau quay xong, đoàn phim rời khỏi cung điện trong ánh mặt trời gay gắt. Ai cũng cảm thấy đoạn phim này được quay rất hiệu quả, nhưng cũng phải quay vô số lần để biên tập cắt nối. Dung Phân xem thế nào cũng không ưng ý, sau khi lên xe lại ngồi trong góc tự mình rồi rằm.

Tối hôm trước Thân Nhã Lợi ngủ không ngon, ngày hôm nay quay phim cũng tương đối vất vả nên vừa ngồi xuống đã tựa đầu ra sau ghế ngủ thiếp đi. Đám trợ lý chạy ra phía sau ăn quà vặt bỏ lại chỗ ngồi bên cạnh cô trống không. Dante cầm máy chụp hình đến ngồi xuống cạnh cô, muốn cho cô xem những hình ảnh vừa nãy anh chụp được. Nhưng lại phát hiện cô đã ngủ rất say. Anh lấy áo khoác trắng đắp lên đầu vai cho cô rồi đưa tay qua kéo rèm cửa sổ bên cạnh lại.

Lúc này xe lại như một con thú táo bạo gầm thét nổ máy khiến thân thể cô lắc lư, đầu gục xuống đè lên cánh tay anh đang đóng cửa sổ. Cảm nhận được mái tóc dài của cô rũ trên cánh tay của mình, anh run lên trong giây lát. Vì sợ sẽ đánh thức cô nên vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích.

Tuy ánh nắng khiến người ta phiền não nhưng lúc ngủ say luôn dễ cảm thấy lạnh hơn lúc tỉnh táo. Thân Nhã Lợi khoanh hai cánh tay, áo khoác đắp lên người, cơ thể co ro lại hướng đến gần cửa xe. Tài xế lái xe dần xóc không ngừng, chốc chốc lại khiến cái trán của cô va chạm vào cánh cửa thủy tinh hơi đau. Cô lại đổi tư thế nhích vào trong một chút, không lâu sau xe lại rẽ cua nên đầu lại đụng vào cửa kính tiếp. Lần này cô bị va không nhẹ nhưng lại ngủ quá say, tuy vẫn chau mày nhưng không hề tỉnh lại.

Anh nhìn không nỡ nên đưa tay choàng qua vai cô, để đầu cô dựa vào vai mình, thuận tiện kéo áo khoác lên đắp kín hơn cho cô. Vì tìm được tư thế thoải mái và nơi ấm áp, Thân Nhã Lợi giãn chân mày ra giống như một đứa trẻ con được ăn kẹo. Miệng còn chóp chép giống như đang nhai gì đó. Anh cúi đầu nhìn cô, cánh tay yên lặng ôm cô lại thật chặt. Còn cô cũng tương đối phối hợp kê sát vào anh hơn, lộ ra biểu hiện cũng khá yêu thích.

Có điều qua lâu cô cũng không còn cảm thấy lạnh nữa, thậm chí trên trán còn rịn ra một lớp mồ hôi mỏng. Mùi mồ hôi hòa với mùi nước hoa sang trọng, càng tỏa rõ ra mùi hương cơ thể thoang thoảng thuộc về cô. Anh kéo áo khoác lỏng ra một chút, chậm chạp cẩn thận hít lấy mùi hương của cô.

Lúc này Dung Phân đang rối rắm chuyện quay cảnh xoay đầu lại, muốn thảo luận với Thân Nhã Lợi một chút về nội dung quay kế tiếp, lại bất ngờ phát hiện ra cảnh tượng này của hai người họ. Màn trước mắt giống như một bức tranh, ngoài cửa sổ là tường đá óng vàng và những ngôi nhà, cửa kính xe nối với nhau thành một mảnh dài. Ánh nắng chiếu qua lớp cửa kính, để lại ánh sáng vàng óng và in lại chiếc bóng trên người.

Dung Phân chợt nhớ đến những cảnh thắm thiết của mình và chồng trước đây. Cô cũng từng muốn làm một người phụ nữ bé nhỏ dựa vào vai anh ta như thế. Đó là một cuộc sống hôn nhân hoàn toàn không có phòng bị, toàn tâm toàn ý yêu thương lẫn nhau mà cô vẫn mong muốn. Không biết bắt đầu từ lúc nào mỗi lần gặp nhau đều như ra chiến trường. Sự hèn yếu của người chồng trước làm Dung Phân căm giận và khiến cho cô ta cứ chạy không ngừng đến vực sâu của chủ nghĩa hoàn mỹ. Dung Phân muốn đánh bại anh ta, để anh ta và kẻ thứ ba không biết xấu hổ kia mãi mãi không trở mình được. Cho nên bây giờ cô mới gắt gao với đoàn phim thế này.

Nhưng khi cô thấy Dante cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc cho Thân Nhã Lợi thì sự hận thù trong lòng cô lại vơi đi hơn phân nửa không rõ nguyên do. Đồng thời cũng bị hình ảnh Dante rũ xuống lông mi hơi có vẻ ưu thương thuyết phục. Cheryl nói căn bản vì trong lòng Dung Phân không có hình ảnh cụ thể của Tá Bá Nam, nhưng trên thực tế lại không như vậy. Khi trước hình ảnh nhân vật kia trong đầu Dung Phân vẫn rất mơ hồ nhưng bây giờ nó lại rõ ràng như một tấm gương sáng.

Dung Phân lấy điện thoại ra gửi đi một tin nhắn. Rất nhanh điện thoại trong túi quần Dante run lên, anh lấy điện thoại ra mở tin nhắn trong hộp thư đến: “Tôi vẫn kiên trì muốn cậu diễn Tá Bá Nam. Đừng từ chối, hãy diễn cho tốt, nếu không tôi sẽ nói chuyện cậu thích Nhã Lợi cho cô ấy biết ngay.”

Anh nhin cười không được khi xem tin nhắn. Đang lúc muốn bấm trả lời lại thì đối phương lại nhanh chóng gửi thêm một tin nữa: Đừng cố gắng phủ nhận, những linh vực cậu am hiểu hiện nay không bao gồm cả việc đóng kịch được đâu.

Tính cách của Dung Phân hoàn toàn không tương xứng với gương mặt mình. Cô ta để một mái tóc xoăn ngang vai hiện lên vẻ rất thùy mị, đường nét trên gương mặt dịu dàng đa tình. Nhưng hai vai lại như mọc ra một đôi cánh vào thời khắc căng thẳng. Mỗi khi bàn đến công việc hoặc là bắt đầu công việc thì cô ta lập tức lộ ra vẻ khấn trương nóng nảy. Có điều Dung Phân lại không ghét cảm giác này mà còn rất hưởng thụ.

Dante trả lời tin nhắn của Dung Phân: “Việc tôi rất có cảm tình với cô Thân chắc chắn cô ấy cũng cảm giác được. Nếu như chị cần chính miệng nói cho cô ấy biết thì tôi còn gì vinh hạnh bằng.”

Tin trả lời rất hào phóng lỗi lạc. Dù không nhìn thấy người cũng có thể cảm nhận được nụ cười trầm ổn trên gương mặt của anh. Suy nghĩ một hồi ngược lại Dung Phân có cảm giác mình như là mấy đứa trẻ con

thời tiểu học “Không chơi với tôi, tôi sẽ nói cho bạn ấy biết cậu thích bạn ấy.” Có điều, Dung Phân lại còn dai hơn cả đĩa và cổ chấp dây dưa vô cùng. Cô ta nhanh chóng gửi qua một tin khác.

– Làm ơn, làm ơn đi, là lỗi của tôi, tất cả trong bộ phim này đều rất hoàn mỹ, thiếu sót duy nhất là Tá Bá Nam. Thiển Thần có trình độ diễn xuất nhưng ngoại hình không hợp. Cậu có ngoại hình phù hợp nhưng không có kỹ thuật diễn. Cậu cũng không thể để Thiển Thần ở Tây Ban Nha hết hóa trang đi đến hóa trang lại phải không.

— Nếu như trình độ diễn xuất có thể như trang điểm thì tôi cũng rất vui lòng nghiêm túc thử xem rồi.

— Ôi nhà kiến trúc sư đại tài, ngài đừng trêu tôi nữa, nhất định thử lại lần nữa đi. Dáng vẻ vừa rồi của cậu ôm Nhã Lợi cũng rất đẹp, không cần phải biểu hiện nhiều.

– Tôi chỉ nhận lời với Bách Xuyên đến đây giúp cho Tiểu Thiển để nâng cao kiến thức, kết quả lại cướp vai của cậu ta. Đạo diễn Dung đừng làm khó tôi nữa.

Dung Phân không trả lời lại nữa. Nhưng hai phút sau Thiển Thần lại xoay đầu sang và nhìn anh qua khe ghế “Dante, nhân vật Tá Bá Nam này giao cho anh.”

“Nhưng mà Bách Xuyên...”

“Anh không phải lo Bách Xuyên sẽ có ý kiến.” Thiển Thần gật đầu rất đau thương “Thật ra em không có ý kiến thì Bách Xuyên cũng không có ý kiến. Bách Xuyên vốn đã rất không vui vì cảnh nóng trong bộ phim này rồi. Nếu như không phải là chị Nhã Lợi thì nhất định anh ấy sẽ giết em mất. Nếu như anh ấy mà biết em không thể hiện được một vai phụ thì sau này sẽ càng khó ngẩng đầu trước mặt anh ấy.”

“Cảnh nóng?”

“Đúng vậy, khi ở Cordoba, Hào Phong và Trần Hiểu đã có tiến triển tốt hơn. Sau đó khi trở về khách sạn có một cảnh giường chiếu khá mãnh liệt... Khoan đã, sao anh lại ôm chị Nhất vậy? À, chị ấy đang ngủ.”

Thiển Thần gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc, xoay người sang chỗ khác một lát, nhưng nhanh chóng nghiêng đầu lại nhìn bọn họ với nụ cười rất quái lạ. Giống như là nhân vật V trong phim “V for Vendetta *” mang một chiếc mặt nạ tươi cười vậy.

(*): V for vendetta (V báo thù) là một bộ phim Mỹ thuộc thể loại hành động - li kì, viễn tưởng, do Warner Bros. sản xuất năm 2005. Phim được làm theo truyện tranh ic) của Alan Moore và David Lloyd, lấy bối cảnh Anh quốc trong tương lai gần. Sau thế chiến thứ ba, nước Anh bị thống trị bởi nền độc tài chuyên chế, gần giống chế độ phát xít của Đức quốc xã. V là một chiến binh đấu tranh cho tự do và sự thật, luôn giấu mình sau mặt nạ Guy Fawkes. Anh kêu gọi dân chúng đứng lên chống lại chế độ độc tài, thông qua việc trả thù cá nhân bằng bạo lực, khủng bố. Trong đêm V kích nổ Tòa Đại Hình Luân Đôn, anh đã gặp và cứu cô gái trẻ Evey Hammond thoát khỏi bọn mặt vụ, dần dần, Evey trở thành người bạn chiến đấu kỳ lạ của V.

Cordoba là thủ phủ của tỉnh Andalusia, từ thế kỷ XI đã bị người Muslim thống trị suốt hai thế kỷ, hơn nữa có một nhà thờ hồi giáo lớn. Sau đó đạo Cơ Đốc mới tấn công về Cordoba, biến nhà thờ đạo hồi này thành giáo đường Cơ Đốc. Nhưng đồng thời cũng bảo lưu lại những dàn giáo kiến trúc mang đường vân trắng đỏ của Đạo Hồi. Cho nên, nhà thờ cổ này là nơi dung hợp đồng thời của hai loại văn hóa tôn giáo.

Bên ngoài thành cổ là con đê màu vàng nối liền nhau. Phía cuối chân cầu ngâm trong dòng nước cạn. Nước sông Guadalquivir xanh thẳm mang theo từng bọt nước màu trắng. Giống như người La Mã cổ đại ngàn năm trước đã mang đến dầu Ô liu cho thành phố này.

Xe dừng lại ở đầu bên kia, Thân Nhã Lợi cũng tỉnh khỏi cơn mộng, vì quá mệt mỏi nên mí mắt cũng trở nên nặng nề khó mở. Ánh sáng dịu nhẹ ngoài cửa sổ chiếu qua cửa kính bao kín lấy toàn thân cô. Thân thể luôn sẽ cảm thấy lạnh sau khi tỉnh lại khỏi giấc ngủ say. Nhưng vì khoảng cách hai người gần trong gang tấc nên nhiệt độ vẫn ấm áp như lúc đầu xuân mang theo mùi bùn đất thơm ngát ẩm ướt, cỏ cây tươi tốt vờn quanh khiến cô quyến luyến.

Nhưng vừa hơi ngẩng đầu lên đã nhìn thấy được sườn mặt người đàn ông đang tắm trong ánh mặt trời như được ánh sáng vẽ kỹ càng từng đường nét. Lúc này anh cũng nhận ra động tác của cô nên chuyển tầm mắt

từ tạp chí sang nhìn vào cô. Theo động tác xoay cổ, khoảng cách của anh và gương mặt đang ngửa của cô càng gần hơn. Hai đôi môi gần như chỉ còn cách nhau khoảng ba bốn centimet.

Tiếp theo cả hai người đều sững sờ nhìn nhau. Bình thường chỉ thấy được màu da anh hơi trắng, thân hình cao ráo sang trọng và khuôn mặt có nét đẹp cổ điển. Nhưng với khoảng cách quan sát gần thế này mới phát hiện hóa ra lông mi của anh rất dài. Hình dáng khoe miệng hơi xếch lên. Màu môi khá nhạt nhưng rất hài hòa, đồng thời lại không dễ dàng gì phát giác được nó lại có phần căng bóng.

Sau khi rời khỏi Hi Thành, cô cũng từng cố gắng tiếp xúc với người khác, cũng phát sinh vài hành động thân mật. Nhưng cảm giác thường cũng chẳng có gì đặc biệt. Chưa từng có một khoảnh khắc nào lại có ý nghĩ muốn trực tiếp thưởng thức đôi môi kia thế này.

“Tĩnh rồi à?” Anh bỏ tạp chí trong tay xuống. Đôi môi anh khê hé ra rồi nhẹ khép lại, ôn hòa nói ra ba chữ. Từng chi tiết biến hóa, từng cái chớp mắt trôi qua đều khiến ý nghĩ muốn hôn lên đôi môi kia của cô càng thêm mãnh liệt. Đôi môi kia cách cô rất gần, chỉ cần hơi rướn đầu lên một chút xíu là có thể chạm vào....

“....Sao trên xe lại chỉ có hai người chúng ta vậy?” Thật ra thì đầu óc cô đã không còn cách nào suy nghĩ tĩnh táo được nữa.

“Mới vừa rồi em ngủ thiếp đi, đạo diễn thấy em mệt quá nên đã dẫn đoàn vào cổng thành lấy cảnh. Đúng rồi, cô ấy vẫn muốn anh diễn Tá Bá Nam, cho nên bảo chúng ta hãy luyện tập trước...”

Cô hoàn toàn chẳng nghe lọt những gì anh nói. Sự vọng tưởng đã xóa hết toàn bộ trí óc khiến người khác hoảng sợ, nhưng vẫn không thể khống chế được tất cả suy nghĩ đang chiếm lĩnh trong đầu mình. Ngay cả khi anh đã nói xong cô cũng không chuyển hóa được ngôn ngữ từ tai lên vỏ não để thực hiện chức năng nghe hiểu. Ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ khiến trán cô rịn lớp mồ hôi mỏng. Nhưng cô càng cảm thấy lo lắng với ý niệm trong đầu của mình và lại càng muốn làm chuyện sai lầm nhiều hơn.

Cô muốn kéo lấy vạt áo anh, muốn biết rõ nhiệt độ của anh và muốn biết xúc cảm trên môi anh.

Sau đó, trong lúc suy nghĩ đang rối loạn vô cùng, cô nhìn thấy đầu anh hơi nghiêng qua một chút, đôi môi khê nhếch đến gần và ngậm vào cánh môi dưới của cô.

Da đầu cô hoàn toàn tê dại. Thần kinh cô giống như bị ngâm trong nước hạt tiêu. Ngoại trừ cảm giác tê tái ra thì hoàn toàn mất đi những giác quan và tri giác khác. Nhưng nhất định đầu óc cô vẫn còn có thể vận chuyển, sắc mặt cô bắt đầu tái nhợt: “Không, không thể...”

Thế nhưng anh lại dùng một bàn tay giữ ót cô lại, giọng nói hơi trầm hơn bình thường một chút, vừa có phần khản đi mà bình thường không có, giống như một dòng cát chảy ầm ập: “Chúng ta chỉ là luyện tập đóng phim thôi.”

Vừa nói xong, anh lại tiến đến gần cô một lần nữa. Cô rút về sau theo bản năng, lại bị anh ép đến lưng dựa sát vào trong góc và rèm cửa sổ. Trái tim cô đập như nổi trống còn đầu thì né qua một bên, nhưng anh lại dùng tư thế cổ chấp phong tỏa cô lại trong góc nhỏ, đầu cũng nghiêng theo hướng đầu của cô.

“Lúc khác đi, em chưa chuẩn bị...”

Cô gần như sợ sắp khóc lên, nhưng đối phương lại thừa dịp cô vừa mở miệng nói chuyện thì đã trực tiếp dùng môi lưỡi ngăn lại tất cả âm thanh của cô. Cảm giác tê dại từ da đầu khuếch tán đến lưng, rồi đến tay chân, thậm chí ngay cả cánh tay cũng không nâng lên nổi. Nụ hôn này càng lúc càng sâu, cảm giác tê tái cũng như quay trong sóng biển, đợt sau mãnh liệt hơn đợt trước. Mỗi lần chạm vào đầu lưỡi anh thì trái tim cô cũng sẽ thít chặt lại đau đớn một lần. Thời gian quần lấy càng dài thì đau khổ lại càng không cách nào kiềm nén được. Dần dần toàn thân cô, trừ trái tim vẫn như bị dao xoay đau đớn kia, thì những bộ phận khác cũng đã không còn giống là của mình nữa...

Bởi vì trái tim khó mà chịu nổi nên cuối cùng dòng lệ nóng cũng trào khỏi khóe mi. Những giọt nước mắt to lớn lần lượt rơi xuống bả vai và phát ra tiếng vang nặng trĩu. Tuy vậy nhưng anh vẫn không hề có ý rút lui, cũng không để cô chạy trốn. Anh vẫn dịu dàng nhưng kiên định hôn lên môi cô.

.....

Cuối cùng chuông điện thoại vang lên khiến Dante phải buông tay ra. Về mặt anh như được điều khiển bởi công tắc, lập tức nghiêm túc cau mày trở về dáng vẻ như bình thường. Đó là dù cho ở trong đám đông anh cũng vẫn ngồi yên lặng và toát ra sự lạnh lùng tự tin. Khí chất này thuộc về đàn ông của gia tộc Cruz được thường xuyên tỏ ra ở trước mặt giới truyền thông và người bên ngoài.

Người điện đến là Dung Phân, cô ta đã bắt đầu giục già Thân Nhã Lợi vào quay phim.

Hai người cùng nhau xuống xe đi qua pháo đài của thành cổ và bước lên chiếc cầu to lớn. Dòng nước chảy dưới cầu như một cái hào rộng mênh mông đang há chiếc miệng rộng thờ ơ nhìn bọn họ yên lặng đi qua. Trên cầu là pho tượng thiên sứ với vòng hào quang trên đầu, chân mang đôi ủng, trước mặt bày những đóa hoa tươi đỏ trắng vàng hồng và những cây nến đã tắt. Gió lớn lùa đến từ thành cổ khiến dòng nước chảy cuộn cuộn và những cỏ hoa trên đất lắc lư điên cuồng như là những cánh tay đang giơ lên kêu cứu từ dưới nước.

Khải Hoàn Môn cao lớn sừng sững ở phía xa. Càng đến gần bốn cột trụ và những pho tượng người La Mã cổ đại với cờ xí trên nóc thì càng có thể nhận ra được sự thần thánh của nó. Nó đứng che bóng nắng, như là một người lính canh bảo vệ cho di tích cổ đại phương nam của Tây Ban Nha.

Đây là thành phố giữ lại phong cách thời trung cổ hiếm có ở Châu Âu. Giữa con đường đá bên trong của thành có một cây cột màu xám trắng cao lớn đứng thẳng, trên đó có một pho tượng thiên sứ tay cầm nghi trượng đang ngồi nhìn về phương hướng nhà thờ hồi giáo. Hai bên đường cũng được tường thành màu vàng nhạt cao vài chục mét vây quanh. Theo mặt trời chuyển động, tường thành hai bên in lại bóng râm của lẫn nhau, dù cho ai đi ở phía dưới cũng sẽ như một con kiến bé nhỏ đi vào trong hẻm núi sừng sững. Tại nơi hoang tàn bên dưới tường thành có một người đàn ông đầu đội khăn trắng đang trình diễn nhạc cụ đàn gỗ. Tiếng nhạc du dương như châu ngọc rơi xuống, lại mang theo nét đặc sắc của Tây Vực trung đông. Tiếng đàn vang vọng trong thành cổ như ở khe núi lớn.

Sự trầm mặc quá lâu cuối cùng cũng khiến Thân Nhã Lợi không nhịn được nữa phải mở miệng: “Hóa ra Châu Âu cũng có người đánh đàn dương cầm đạo.”

“Đây là đàn Dulcimer bắt nguồn từ Ba Tư, sau đó lưu truyền đến Trung Quốc rồi mới biến thành đàn dương cầm.” Dante chỉ chỉ người đàn ông đang giẫm lên bàn đạp “Phía dưới của đàn dương cầm có rất ít bộ chuyển âm, hơn nữa sẽ chạm khắc hoa văn cổ điển của Trung Quốc để trang trí.”

“Thật không nghĩ ra anh lại hiểu rõ văn hóa phương đông như vậy.”

Cơn gió nhẹ mang đến cảm giác lạnh lẽo. Trên mặt anh chậm rãi hiện lên nụ cười, như có vẻ từ chối trả lời, lại như có vẻ biểu đạt sự khiêm tốn. Anh lấy bao thuốc lá và chiếc bật lửa trong túi ra, ngậm điếu thuốc trên miệng và thành thạo bật lửa châm nó.

Cũng không lâu lắm đoàn phim đã thấy bọn họ. Đầu tiên Thân Nhã Lợi vẫn theo lệ cũ, sau khi nghe đạo diễn giải thích phần cần chú ý quay xong thì nhập vai Trần Hiểu diễn với Hầu Phong.

Dọn dẹp xong hoàn cảnh xung quanh xong, Dung Phân ra lệnh mở máy. Thân Nhã Lợi và Thiển Thần đứng dưới mái vòm, giáo đường nhà thờ đạo hồi đã bị cải biến thành tháp chuông tuyên lễ. Cô dạo bước ở cổng vòm, chờ đợi những du khách kết thúc thời gian hoạt động tự do. Còn ánh mắt Hầu Phong dõi theo cô giống như một chiếc đèn pha tỏa sáng, dào dạt thanh xuân và mang theo sự nhiệt tình của tuổi trẻ không hề che giấu được.

“Mẹ thường nói với tôi đừng đau buồn vì mình đã mất đi, phải vui vẻ vì mình đã từng có được.” Hầu Phong nói chậm rãi “Tôi cảm thấy những lời này rất thích hợp với em bây giờ.”

Tầm mắt cô dừng lại tại tháp chuông. Như sông băng vừa nghênh đón xuân hạ trong nháy mắt, nhưng vừa đảo đã lại tiến vào mùa thu đông kéo dài. Sau đó cô quay đầu chuyển ánh nhìn vào đôi mắt Hầu Phong “Cám ơn anh, anh Hầu.”

“Tuy hiện tại tôi chỉ là một kiến trúc sư không có danh tiếng gì. Nhưng tôi tin tưởng tôi có năng lực xây một ngôi nhà cho người phụ nữ tôi yêu.”

Nói đến đây Hầu Phong đã đi đến bên cạnh cô. Cô hơi ngẩng đầu tỏ vẻ tò mò nhưng vừa lúc lại đón nhận lấy nụ hôn anh cúi xuống đặt lên môi cô. Cả người cô trở nên ngây dại. Hai tay buông ở bên hông, đầu

ngón tay hơi nắm lại, dường như đang muốn cầu cứu, hoặc muốn bắt lấy điều gì đó. Nhưng theo thời gian trôi qua, Hầu Phong dần dần ôm chặt lấy cô, cô đã chịu khuất phục. Hơn nữa còn vươn hai cánh tay ra vòng qua cổ Hầu Phong, vô cùng tự nhiên hôn nhau triền miên với anh ta...

Cảnh này diễn một lần đã xong, dễ dàng hết như tất cả cảnh trước kia cô đã đóng. Dựa theo kỹ xảo diễn xuất, cô đã thể hiện được vai nữ chính dịu dàng đa tình. Sau khi quay xong cảnh này Thiển Thần còn che mặt ra vẻ xấu hổ “Em lại hôn chị Nhất nữa, chốc nữa lại còn có cảnh nóng. Ngày mai thế nào cũng bị đám fans hâm mộ nam chém giết cho xem!”

“Thôi vờ vọt đi.” Cô ôm lấy khuôn mặt của Thiển Thần vận vẹo “Dù chị có bị một bình dấm chua khác giết chết cũng không sai mà.”

Sau đó bọn họ theo đoàn phim đi về con đường phủ kín ánh vàng. Bảng hiệu quán cà phê màu nâu sậm thu hút ánh nhìn của các du khách. Có vài khung cửa sổ ô vuông của hộ gia đình sống xung quanh tường thành bày biện những chậu hoa màu sắc rực rỡ trước cửa và treo lên đèn trắng đen theo kiểu Châu Âu. Ở nơi nào của bọn họ cũng có dấu vết lịch sử của thời La Mã cổ đại, tô điểm thêm cho nét phong tình của thành phố Nam Âu cổ điển này. Nhưng người đàn ông vốn đứng ở bên tường thành hút thuốc đã biến mất.

Sau khi trời tối, đoàn phim quay trở lại khách sạn bắt đầu quay cảnh nóng của Trần Hiểu và Hầu Phong.

Tuy nói là cảnh nóng nhưng phim của Dung Phân cũng tương đối chừng mực, hoàn toàn không hề có những cảnh giường chiếu nặng khẩu vị như những đạo diễn khác. Nội dung cảnh này cũng chỉ là Trần Hiểu đưa cho Hầu Phong ví tiền của anh ta. Sau đó anh ta kéo cô vào phòng và mãnh liệt ném lên giường. Hai người cởi quần áo cho nhau. Thiển Thần thì cởi hẳn nửa người trên, còn áo sơ mi của Thân Nhã Lợi chỉ buông lỏng ở bả vai.

Nhưng bọn họ chẳng ngờ rằng lý thuyết nghe rất đơn giản chỉ cần diễn một lần là xong nhưng lại bị quay lại khoảng mười lần. Trong đó có hai lần là áo cởi đến một nửa lại cởi không được, một lần là tóc giả của Thân Nhã Lợi rơi ra, một lần là Thiển Thần quỳ lên bấp chân của Thân Nhã Lợi hại cô la lên thảm thiết, ba lần là Thân Nhã Lợi phì cười trước vẻ mặt nghiêm túc của Thiển Thần, một lần là Thiển Thần nói sai lời thoại....

Sau đó cuối cùng cũng quay xong thuận lợi, Thân Nhã Lợi cài lại cổ áo, xoa lên đôi môi đang đau của mình đỏ khốc đỏ cười “Hôn môi với Tiểu Thiển khiến iệng chị cũng sắp sưng lên rồi.”

Thiển Thần vô cùng đau lòng vò đầu “Em xin lỗi mà...”

“Không có chuyện gì, chị hiểu. Mấy cảnh này em chỉ có đóng với con gái thì mới có thể quay lại nhiều lần như vậy.” Cô nghiêm trang vỗ vỗ vai cậu ta.

Thiển Thần vừa nói “Có lẽ vậy” thì sau đó nhanh chóng hiểu được ý nghĩa trong lời nói của cô nên vội la lên “Này, này, chị Nhất nói vậy là có ý gì...”

Hai người cùng sóng vai đi về phía phòng riêng của mình. Thiển Thần hỏi “Đúng rồi, Dante đâu?”

“Không biết nữa, lúc xế chiều đã không thấy anh ấy đâu cả.” Thân Nhã Lợi vờ như không có việc gì nói.

Giọng nói Dung Phân vang lên phía sau “À, hôm nay cậu ấy có việc đi đến Barcelona trước rồi. Trước khi đi nói với chị khi nào đến lượt Tá Bá Nam diễn thì gọi cho cậu ấy.”

“Vậy mà cũng không nói một tiếng, thật là không có tình nghĩa gì.”

Nhìn dáng vẻ Thiển Thần bất bình tức giận khiến Thân Nhã Lợi lâm vào trầm mặc.

Thật ra thì lúc này diễn với Thiển Thần, nhưng gần như mỗi lần cô đều nhớ đến nụ hôn ban ngày ở trên xe. Dù đã đóng rất nhiều phim, cũng diễn rất nhiều cảnh hôn nhau nóng bỏng với những diễn viên khác trước mặt cả đoàn, trái tim thậm chí cũng chẳng hề đập nhanh. Nhưng mà lúc xế chiều dù chỉ là nhìn vào đôi môi của Dante ngậm điều thuốc cũng khiến cô vừa khấn trương vừa lúng túng tựa như lần đầu tiên hôn môi với mối tình đầu của mình vậy. Cô hoàn toàn không biết phải đặt tay vào đâu. Dù sao đối với cô mà nói thì nụ hôn đầu tiên và nụ hôn cuối cùng với Hi Thành đều là ngọt ngào mà đau khổ.

.....

“Cô Thân, tôi nói rồi, ban đầu là do cô đá tôi không thương tiếc còn nói rất nhiều lời khó nghe. Bây giờ tìm tôi giúp đỡ, dù tôi có mở nhà từ thiện cũng không có lòng tốt để giúp cô. Sao đây, tôi nói không đúng về bạn trai cô sao? Anh ta vốn chính là một tên vứt đi, trong nhà không có tiền thì còn cưa gái gì chứ. Đây không phải là làm phí tuổi xuân của cô sao? Cô đừng nhìn tôi như vậy, còn nhìn vậy nữa thì cuộc nói chuyện ngày hôm nay của chúng ta đến đây chấm dứt.”

“Cô nên biết tất cả bạn bè của tôi đều biết tôi theo đuổi cô, kết quả là cô lại bĩ mặt tôi trước mặt mọi người. Hại tôi không chỉ thua hai chiếc Cadillac, còn mất hết sĩ diện. Bây giờ cô bảo tôi sao an tâm cho cô vay tiền?”

“Tôi nói rồi, không cho vay. Cô vừa muốn tiền vừa không muốn bị tôi bao thì được thôi, tôi cũng cho cô một con đường sống. Chia tay với bạn trai cô đi, sống chung với tôi trên danh nghĩa. Còn việc có muốn thật sự sống chung với tôi hay không thì chờ ba cô chữa khỏi bệnh rồi hẵng quyết định. Nhưng trước lúc đó thì cô phải biết điều nghe lời tôi nói. Miễn là không liên quan đến chuyện đụng chạm xác thịt. Thứ gì tôi đưa cô cũng phải mặc trên người hết.”

“Nếu như cô thật sự không thích thì chúng ta có thể thương lượng. Nhưng phải đá tên bạn trai cô đi. Duy chỉ có điều này là không thể thỏa hiệp.”

.....

Năm đó cô đứng bên đường đối diện nhà hàng tây sang trọng, trong đầu vẫn vang lên từng câu nói của Bạch Phong Kiệt. Cô nhìn dòng xe cộ và người đi đường trong làn mưa bụi mù mịt, rồi nhìn lên chiếc đồng hồ đã chỉ ba giờ rưỡi, sau đó lại nhìn về phía nhà hàng tây kia.

Bóng dáng của Hi Thành vẫn vô cùng bắt mắt trong đám đông. Nhân viên phục vụ đến đưa anh thực đơn, anh lại khoát tay lần thứ hai. Bọn họ đã không gặp nhau nửa tháng rồi. Hôm nay họ hẹn nhau ba giờ gặp ở nhà hàng này. Cô đã đến trước nửa tiếng nhưng lại phát hiện anh đã ngồi ở chỗ đó từ sớm. Sau đó cô vẫn cầm dù đứng bên ngoài suốt một tiếng đồng hồ.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho ba mình, nhưng người nghe là mẹ cô. “Mẹ? Sao hả, ba ngủ rồi à.... Dạ, dạ đừng đánh thức ba, con chỉ gọi nói ẹ hay một tin tốt. Chúng ta cũng rất may mắn, hóa ra Hi Thành có một người chú thân thiết. Ông chú ấy ở Mỹ kinh doanh dầu hỏa với bên Arab rất là giàu có. Gần đây trở về nước còn muốn Hi Thành kinh doanh với ông ta. Cho nên vấn đề tiền bạc này bọn họ sẽ giúp chúng ta, ba mẹ không phải bận tâm nữa. Dạ, đừng lo lắng, ba mẹ cũng biết con và Hi Thành rồi, đâu có phân biệt là của ai với ai chứ. Sau này mẹ là mẹ của anh ấy, anh ấy phải hiếu thuận với mẹ...”

Nói như vậy chắc đã không chê vào đâu được. Sau này chuyện chia tay với Hi Thành sẽ nói cho bọn họ biết là Hi Thành học theo thói xấu của mấy kẻ làm ăn, bắt đầu đi tìm gái nên cô chia tay với anh.

Nghĩ đến đây cô lại hít vào một hơi thật sâu, đi về phía đối diện bên đường, cất ô và bước vào nhà hàng.

Hi Thành yên tĩnh ngồi tựa lưng vào ghế và nhìn vào điện thoại di động, trước mặt anh chỉ có một ly nước lọc. Khi ba anh còn sống từng giao tiếp với nhiều khách nước ngoài, ông cũng dẫn anh tham gia không ít tiệc xã giao. Anh rất thông thạo với mấy việc lễ nghi ăn uống. Trên bàn tròn thì vui vẻ chère chén, ở bàn vuông thì nho nhã lễ độ. Thậm chí anh vẫn còn rất trẻ đã biết được khá nhiều thông tin mà các bậc trưởng bối trong nghề còn chưa biết. Ví như người Châu Âu thích dùng rượu phối hợp với loại thịt. Dùng Pinot Noir đi kèm với thịt chim cút, dùng Bordeaux kèm với thịt thỏ non. Thế nhưng anh lại dùng rượu nho Class đầu thế kỷ của Châu Úc để phối với chim cút, khiến cho vị thịt trở nên càng thêm tươi ngon. Không ít người phương tây mũi ắt to khen ngợi anh không dứt. Nhưng bây giờ ngay cả thức uống ở nhà hàng này anh cũng không trả nổi.

Nhìn thấy bóng dáng cô bước đến gần, anh lại hơi khản trương thẳng lưng lên “Lợi Lợi em đến rồi hả?”

Thân Nhã Lợi ngồi xuống trước mặt anh, đặt chiếc giỏ xách có hình hai chữ C lồng vào nhau lên bàn đối diện với anh. Cô kêu phục vụ mang đến hai ly rượu khai vị Sherry, móc chiếc điện thoại mới đổi ra xoay xoay và nói lạnh lùng: “Em cảm thấy những gì cần phải nói đều đã nói hết trong tin nhắn, anh còn gì muốn bổ sung sao?”

Cô không nhìn và cũng không dám nhìn về mặt anh. Nội dung trong tin nhắn là thế này: Hi Thành, em

thật sự rất xin lỗi anh. Nhưng anh cũng biết rồi, em là người có yêu cầu rất cao, đồng thời đối với bạn trai cũng như thế. Nếu như anh không thể nào ưu tú hơn trước đây và muốn em phải hạ tiêu chuẩn của mình xuống để hợp với anh. Vậy thì chúng ta chia tay đi. Hai chúng ta hợp tan dứt khoát, sau này đừng nên gặp nhau nữa.

Cô nghe thấy anh nói chậm rãi “Cái từ ‘ưu tú’ em nói là có ý gì?”

“Có ý gì? Ý ở ngay trên chữ rồi.” Cô vẫn hất mặt lên như cũ, khinh miệt đáp lại anh.

Anh không có nói gì thêm, chỉ là nhạy cảm nhìn lướt qua chiếc túi trên bàn, chiếc khăn lụa trên cổ, sợi dây nịt màu đỏ sẫm da cá sấu và chiếc vòng vàng trên cổ tay cô. Trong nháy mắt giọng anh vô cùng lạnh lùng: “Những thứ trên người em là ai mua cho?”

“À, con trai của Bạch Thành Hạo.”

Anh trầm giọng nói: “Mấy thứ này về sau anh sẽ mua cho em, cách xa tên đó ra một chút.”

Cô buồn chán nhìn lên móng tay đỏ sẫm của mình, rồi nhìn xem giờ trên màn hình điện thoại di động. Cho đến khi anh kêu đầy đủ họ tên cô, cô mới lười biếng nói “Cũng đã lên giường rồi, anh còn muốn em phải cách xa anh ấy sao nữa?”

“... Em đang nói đùa với anh à?” Giọng nói của anh tỉnh táo đến đáng sợ.

“Anh coi như em nói đùa đi.” Cô chống tay lên gương mặt được trang điểm tỉ mỉ của mình, nghiêng đầu nhìn anh cười lớn.

Sự trầm mặc dai dẳng kéo theo không khí đông cứng. Bỗng nhiên anh vỗ mạnh lên bả, gần như nước trong ly cũng sánh ra ngoài. “Thân Nhã Lợi, em nổi điên cái gì?”

Người ngồi xung quanh đều ném tới ánh mắt tò mò. Nhân viên phục vụ vội vàng bước đến nhỏ giọng lễ phép nói bọn họ giữ yên tĩnh một chút.

“Thật đáng ghét, đàn ông thiếu tình thương chẳng có gì thú vị.” Thân Nhã Lợi không nhịn được nữa bèn liếc mắt. Đồng thời đây cũng là lần đầu tiên cô thấy được ánh mắt đau thương không hề che giấu của anh. Sau khi ba anh chết, anh cũng đã từng rơi nước mắt trước mặt cô nhưng chưa từng gào khóc. Nhưng giờ khắc này, tất cả những đau khổ chất chứa trong một năm nay đã khiến cho biểu hiện của anh hoàn toàn yếu đuối sụp đổ.

“Là do cho đến bây giờ anh chưa từng hiểu em hay là do em thay đổi?” Giọng nói của anh run run gần như là nghẹn ngào “Trước giờ em đâu thích tiền của nhà anh, cũng đã ở bên anh rất nhiều năm. Sao bây giờ lại...”

Anh nhìn thấy trong mắt cô lóe lên nước mắt. Nhưng chút hơi nước này cũng nhanh chóng bị cô cứng rắn ép ngược lại.

“Không sai, lúc mới đầu thích anh không hề liên quan đến nhà anh, dù sao khi đó em cũng đâu biết gì về anh. Nhưng sau khi biết rõ anh rồi... Nói như thế nào đây, là do anh nghĩ em thật lòng thích anh mà không phải tiền của anh, gia đình của anh. Vậy anh cũng nhìn lại thử xem, anh có gì đáng để em thích hả? Nhất là hiện tại với cái dáng vẻ uất ức của anh.”

Hi Thành sững sờ. Sau đó anh vùi mặt sâu vào lòng bàn tay. Những sợi tóc rơi qua khe tay giống như là những cọng cỏ hấp hối. Thừa dịp trong phút chốc này, cô vội vàng lau đi nước mắt sắp rơi khỏi khóe mi, móc tiền trong ví ra ném lên trên bàn.

“Tiền rượu để em tính. Em còn có việc đi trước đây.” Gần như là cô chạy ra khỏi nhà hàng.

Cơn mưa vẫn chưa tạnh rơi xuống từ trên cao, kéo dài như hạt chuỗi trượt xuống mái hiên, rớt lên chiếc khăn lụa đắt tiền, chạy xuôi theo phần gáy vào cổ áo. Giống như là bàn tay lạnh buốt của thần chết bóp lấy cổ cô.

Lúc này có tiếng bước chân chạy nhanh đến gần, rồi có người từ phía sau không nói gì ôm lấy cô thật chặt. Thân thể cô cứng lại, móng tay bấm thật sâu vào da thịt. Anh cúi đầu kề sát vào mặt cô, vẫn không nói

câu nào. Sau đó một chất lỏng nóng hổi xa lạ dính lên khuôn mặt cô. Nhưng đó không phải là nước mắt của Thân Nhã Lợi.

Cô không thể tin được đây là sự thật. Cô thà rằng mình lên núi đao xuống biển lửa cũng không mong anh khổ sở. Cho nên mới dùng hình tượng vô sỉ thế này để kết thúc tình yêu của họ. Khiến cho anh ghét mình, từ đó sẽ nhận định đứa con gái này không đáng để anh phải đau lòng phiền muộn.

Nhưng mà anh đã khóc.

“Buông tay.” Môi của cô run run, dưới đôi mắt được trang điểm đậm ánh lên long lanh những giọt nước.

Anh vẫn yên lặng dán bờ môi lên gương mặt cô, cứ thế kéo dài một khoảng thời gian. Nhưng không đợi cô cất lời lần thứ hai thì anh đã buông cô ra. Sau đó quay lưng về phía cô, bỏ đi về phía ngược lại. Trong nháy mắt đó tất cả những tiếng ồn ào huyền ảo cũng biến mất. Thế giới như biến thành một bức tranh đen trắng khổng lồ, chỉ còn lại dòng người xe yên lặng di động và cơn mưa bụi màu xám tro.

Hóa ra thế giới này chỉ còn lại sự lạnh lẽo, sau này cũng sẽ không còn vòng ôm ấm áp của anh nữa. Cô viết xong giấy nợ và đến bưu điện gửi cho Bạch Phong Kiệt. Sau đó cô ngồi trong xe taxi bật điện thoại ra xem tin nhắn. Đó là một tin nhắn gửi cho ba cô vào tối hôm trước khi phẫu thuật.

— Ba ơi, ba mau khỏe lên nhé! Con mới vừa đọc được một câu trong sách cảm thấy nó rất hay. Ba xem thử đi: Someday I may find my prince charming, but daddy will always be my king. Ý của nó là: Có lẽ một ngày tôi sẽ tìm được bạch mã hoàng tử của mình. Nhưng ba tôi vĩnh viễn là quốc vương của tôi.

Khoảng thời gian tin nhắn này gửi đi đã sắp mười năm. Sau đó cuộc phẫu thuật rất thành công, ba cô được thuận lợi xuất viện. Chỉ là không quá hai năm sau lại bị nghẽn mạch máu não nên liệt nửa người. Còn bạch mã hoàng tử của cô, từ đó về sau cũng không còn quay về nữa.

10. Chương 10: Tòa Thành Thứ Mười

Mấy ngày sau trời còn chưa sáng thì đoàn phim đã lên đường đến Madrid, trải qua bốn giờ xe chạy cuối cùng cũng đã đến nơi. Dung Phần cầm lấy chiếc loa đạo cụ của Trần Hiểu gào lên với cả đám người đang ngủ trên xe “Đến rồi, dậy hết cả đi.” Khí thế kia quả thật tựa như nhân viên soát vé ghế cứng trên tàu lửa. Mọi người lại rên rĩ bước ra khỏi cũi mộng, chậm rãi vươn vai ở chỗ ngồi. Sau đó nhìn ra thế giới ngoài cửa sổ: Trời vừa hừng sáng, ánh nắng dần dần xuất hiện trên bầu trời xanh, chiếu lên hàng cây nhiệt đới hai bên đường như sơn phết lên màu vàng óng. Đồng thời cũng khiến cho nét phong tình của kiến trúc Địa Trung Hải nổi lên sự rực rỡ sáng chói. Xe chạy chậm chậm trên đường, những người mặc quần áo mùa hè thoáng mắt lướt qua cửa sổ. Giáo đường Gothic cao lớn màu nâu nhạt cũng chậm rãi nhích đến gần và xuất hiện trong tầm mắt cô.

Thân Nhã Lợi ngẩn ngơ. Cô không khỏi dựng thẳng lưng lên và rướn cổ muốn nhìn cho kỹ tòa kiến trúc này. Sau đó tim cô bắt đầu đập nhanh, lòng bàn tay cũng hơi rỉ ra mồ hôi.

“Cố Hi Thành, cậu đang ở trong phòng hả?... Cố Hi Thành?”

Lúc còn trung học được giáo viên bảo phụ đạo cho Cố Hi Thành, cô từng như bảo mẫu mang bài sao chép đến nhà cho anh. Cha mẹ anh thường xuyên không có ở nhà, trong căn biệt thự kiểu Pháp chỉ có người làm vườn và mấy người giúp việc. Người giúp việc nói anh đang ở trong phòng, cho nên cô đặc biệt mang bản sao chép đến cửa phòng anh. Nhưng cô gõ cửa phòng lại không trả lời, cô đợi một chút rồi mới đẩy cửa phòng ra một khe nhỏ và lách người đi vào.

“Cố Hi Thành, cậu không có ở đây sao?”

Cô nhìn xung quanh không hề thấy một bóng người, chỉ thấy được một chồng sách thật dày và có một cuốn vở thật lớn để trên bàn của anh. Vốn cho rằng anh nghiêm túc học hành nên cô hơi vui mừng. Ai ngờ vừa đi đến xem lại thấy mấy cuốn kia căn bản không phải là sách giáo khoa, mà là một tập ảnh chụp lại những kiến trúc nổi tiếng. Cuốn vở trên mặt bàn là một cuốn vẽ phác thảo chứ không phải là vở bài tập. Bình thường Cố Hi Thành luôn làm ra vẻ lạnh lùng xa cách với mọi người, không nghĩ rằng anh cũng có hứng

thú với lĩnh vực yêu thích. Nhất thời cô không kiềm nén được lòng hiếu kỳ bèn len lén mở một trang trong cuốn vở ra.

Đó là một buổi xế chiều sau cơn mưa, vườn sau nhà họ Cố đối diện với một thung lũng xanh um, nơi đó nở đầy hoa đỗ quyên. Sau cơn mưa mùi hoa đỗ quyên càng nồng nàn hơn bình thường, bay theo gió lướt lên tờ giấy vẽ mỏng manh. Không nghĩ rằng cuốn vở này được giữ gìn rất kỹ, những bức tranh bên trong hầu hết là kiến trúc mỹ thuật: Có rất nhiều bản vẽ chiếu theo kiến trúc nổi tiếng, mái ngói trạm xe lửa Karla Terra, nhà hát Sydney, trung tâm văn hóa Piano...v...v... Ngoại trừ những thứ này thì phần lớn hình vẽ đều là vẽ chơi, bởi vì cấu trúc không chặt chẽ. Nhưng mà....

“Cậu làm gì ở đây?” Giọng nói Cố Hi Thành bất thành linh vang lên hại cô quay đầu sợ run bắn lên. Anh vừa thấy cuốn vở trong tay cô thì lập tức bước nhanh đến giật lại. Trong mắt có hiện lên vẻ lúng túng “Sao cậu lại tùy tiện xem trộm đồ của người khác.”

Cô chớp mắt vài cái “Rất... rất đẹp đó. Tuy không chuyên nghiệp nhưng những thiết kế này cũng rất tuyệt vời!”

Nhìn anh càng khôn đốn hơn, gương mặt xoay sang hướng khác, nhướn mày nói “Những thứ này không phải mình vẽ, là do ba mình vẽ ra, không liên quan gì đến mình.”

“Hả?” Cô định nói “Đừng nói láo, mình biết là cậu” nhưng suy nghĩ lại vẫn hòa theo lời anh “Vậy ba cậu thật lợi hại, kêu ba cậu thử làm kiến trúc sư đi. Bởi vì ông rất có thiên phú, nếu như ông làm kiến trúc sư thật nhất định sẽ rất nổi tiếng!”

Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh không được tự nhiên thế này. Đôi lông mi dài của anh rũ xuống, khóe miệng mím lại thể hiện sự quật cường của thiếu niên. Anh đóng cuốn vở vẽ tranh lại đặt lên bàn sách, lấy một tấm da phủ lên cuốn vở.

Cô luôn luôn là người không thích ép uống người khác. Cho nên sau ngày hôm đó cô cũng không nhắc lại bản phác họa kiến trúc trước mặt anh. Đến sau này bọn họ đã quen nhau, cô vẫn nghĩ rằng có một ngày anh sẽ tâm sự về chuyện này với mình, nhưng mãi chẳng thấy anh đề cập đến. Rõ ràng là bức họa rất tốt nhưng sao lại xấu hổ kia chứ? Cho đến một ngày, cô thấy chiếc CD hòa tấu đàn Violin của bậc thầy Bùi Thiệu bị ba anh đập nát mới lờ mờ hiểu được lý do. Sau đó bọn họ cũng có tâm sự về chuyện tương lai, anh dùng một giọng nói nghe qua rất kiêu ngạo nói rằng mình muốn thừa kế sự nghiệp của cha mình. Nhưng cô lại đọc được trong mắt anh có một điều tiếc nuối mà ngay cả chính anh cũng không phát hiện.

“Anh kế thừa sự nghiệp nhà mình đúng rồi. Em thích kiến trúc, sau này em muốn làm kiến trúc sư.”

Cô nói thế và thật bắt đầu nghiên cứu về kiến trúc, muốn dùng sự dũng cảm của mình khích lệ anh. Nhưng càng hiểu rõ về kiến trúc, cô càng phát hiện mình cũng thật sự vô cùng yêu thích lĩnh vực này. Dần dà lâu ngày, cô lại quên mất đi mục đích ban đầu mình học kiến trúc là vì Hi Thành. Năm đó vào buổi chiều trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, đương lúc cô vật vã sống không bằng chết với đồng bài ôn thi thì anh được tuyển thẳng vào đại học. Vào thời điểm ba tháng chạy nước rút, anh lại chạy đến Tây Ban Nha du lịch. Sau khi trở về anh mang rất nhiều hình kiến trúc ở Nam Âu đến cho cô xem. Trong đó có một tấm, hệt như giáo đường to lớn hiện tại đang cách cô không còn xa đây.

Theo di chuyển của xe, góc độ của giáo đường cũng hơi thay đổi. Ánh vàng kim chiếu sáng lấp lánh trong không trung của bốn tòa tháp chuông cao vút trong mây vô cùng chói mắt khiến người khác không thể nào nhìn thẳng. Cho dù là ngồi trong xe cũng phải giơ tay lên che lại ánh sáng rực rỡ trước mắt. Xung quanh có ba chiếc xe cầu khổng lồ đồng thời xây dựng ngôi giáo đường này. Bọn chúng đặt song song bên cạnh tháp chuông, cao hơn cả trăm thước so với những tòa nhà bên cạnh. Giống như là người khổng lồ lập nên trụ sở thần linh tại trung tâm thành phố này. Ngày 30 tháng 11 năm 1925, ngày đầu tiên tháp đồng hồ được xây dựng xong, Antonio Gaudy từng kích động nói “Nhìn đi, tòa tháp kia đã nối liền bầu trời và mặt đất rồi.” Điều tiếc nuối là sau một năm, Gaudy cũng qua đời vì tai nạn tàu điện ngầm, không thể nhìn thấy dáng vẻ nó được xây dựng xong xuôi. Từ năm 1882 bắt đầu khởi công cho đến nay, tòa kiến trúc này vẫn chưa được xây xong. Nhưng mọi người đã có thể tưởng tượng ra quang cảnh hoành tráng sau khi tòa tháp chuông cao nhất được xây dựng hoàn thành trong tương lai.

Đây là Sagrada Familia, là thánh điện của thành phố này. Trên người nó khắc từng chi tiết di sản văn minh

huy hoàng của nhân loại. Tháp chuông của nó tượng trưng cho sự ra đời của chúa Jesus, Jesus chịu khổ nạn, Jesus bay về trời với mười hai tín đồ. Sự khổng lồ của nó khiến người ta rung động. Bởi vì có nó và nhà kiến trúc sư vĩ đại Antonio Gaudy nên thành phố này mới được mệnh danh là “Thành Phố Gaudy”.

Nơi này là nơi từ lúc nhỏ cô đã muốn đến nhất. Tên của nó là Barcelona. Quả nhiên ở đây giống hệt như lời của Hi Thành kể năm đó, dù cho vào thời điểm nào thì người tham quan cũng tấp nập, du khách vẫn đông như kiến. Còn Sagrada Familia, trên thực tế còn to lớn hơn những gì cô tưởng tượng và hoàn toàn vượt xa sự mong đợi của cô.

Trước cửa thánh đường có một người đàn ông đang đứng, anh đưa lưng về phía cô và ngẩng đầu nhìn pho tượng chúa Jesus gặp khổ nạn. Sagrada Familia che khuất bầu trời khiến bầu trời xanh thiên thanh cũng gần như hơi xám lại. Nghe thấy tiếng Dung Phấn kêu, người đàn ông kia quay đầu lại, điều đầu tiên anh nhìn cũng là cô.

Cô sẽ không quên mơ ước mình đã từng ký thác ở nơi này ra sao. Đó là giấc mộng muốn trở thành kiến trúc sư; Nguyên vọng muốn xem kiệt tác cả đời của Gaudy; Suy nghĩ muốn xây dựng lên một tòa nhà theo phong cách của mình tại quê hương; Muốn đến nơi đây cùng Hi Thành....

Nhìn thấy anh nở một nụ cười ôn hòa với mình. Trong lòng cô cuối cùng cũng hiểu ra sự chênh lệch của ước mơ và thực tế. Thời gian đã trôi qua rất lâu giống như khoảng cách giữa cô và Hi Thành. Nhưng sao cô lại có cảm giác như mình đang dùng một cách khác để gặp lại anh đây?

Cô cũng nở một nụ cười thân thiện với anh, sau đó nhìn anh đi về phía mình.

“Mọi người đến nhanh quá vậy.”

Anh mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác chiếc áo kaki, kết hợp với chiếc quần dài màu đen dệt pha trộn chất polyter và len. Đôi giày da đen bóng loáng giống như thương nhân. Nửa người trên thì mang màu sắc nhàn nhã phóng khoáng, nửa người dưới lại là màu đen nghiêm túc thời thượng. Cho dù là Lý Chân có nhìn thấy cảnh này, hẳn là cô ta cũng không tìm ra bất kỳ khuyết điểm gì. Có lẽ người giỏi về thiết kế và phối hợp màu sắc cũng sẽ rất biết cách ăn mặc. Nhưng Sagrada Familia quá to lớn đã che khuất tất cả ánh sáng rực rỡ chiếu xuống từ bầu trời. Sau phút ngắn ngủi tươi đẹp, đường nét gương mặt người đàn ông tiến vào phạm vi tầm nhìn của cô lại một lần nữa làm thức tỉnh trí nhớ, rửa hình ảnh trở thành một màu xám tro.

“Đúng vậy đó, đúng vậy đó. Barcelona thật đẹp dù có hơi nóng. Thật không biết là mùa hè ở đây sẽ ra sao nữa.”

Diễn viên có kinh nghiệm cũng biết, nụ cười thật và nụ cười giả khác nhau không ở tại độ cong nơi khóe miệng, mà còn sử dụng cả vùng da xung quanh nơi ánh mắt. Khi đóng phim thật sự không cần phải làm mặt vui vẻ thật, chỉ cần hơi nheo nheo lại vùng da thịt xung quanh ánh mắt là được. Lúc này cô cũng cười đến mức gần như không còn thấy rõ đôi mắt.

Anh dừng lại khoảng vài giây, sau đó bỗng nhiên nói “Miền nam Tây Ban Nha rất nóng, bởi vì nơi đây khá gần Châu Phi. Ở đây có một câu truyện về thời tiết của miền Nam không biết em có nghe qua chưa?”

Cô lắc đầu “Anh kể đi.”

“Có một sinh viên theo học ngành lịch sử, làm một luận văn nói về sự ảnh hưởng của người di dân Châu Phi đến chế độ thực dân của Châu Âu. Anh ta đặc biệt đến phi trường dự tính tìm người da đen để làm phỏng vấn khảo sát. Sau đó, anh ta nhìn thấy một đám người da đen đang gửi hành lý vận chuyển. Bởi vì người Châu Âu tương đối nhạy cảm với vấn đề chủng tộc, anh ta sợ chọn một người da đen lại sẽ làm mất lòng đến người khác, cho nên chọn một người Châu Phi đen nhất trong đám và hỏi ”Anh à, tôi có thể phỏng vấn anh một chút không?” Người da đen đồng ý. Anh ta nói, “Xin hỏi anh có cách nhìn thế nào về Tây Ban Nha?” Người da đen nói “nóng”. Anh ta còn nói, “Châu Phi và Tây Ban Nha nơi nào nóng hơn?” Người da đen nói, “Tây Ban Nha nóng hơn”. Anh ta nói, “Xin cho hỏi anh đã bao nhiêu tuổi?” Người da đen nóng đến khó chịu trực tiếp lật hộ chiếu cho anh ta nhìn. Anh ta vừa nhìn lại nói, “Xin lỗi anh, hình này rõ ràng là người Trung Quốc kia mà”. Sau đó người da đen nổi giận: “Ông đây vốn là người Trung Quốc, sau này đến Tây Ban Nha các người mới đen rậm thế này.”

Nghe được câu cuối cùng Thân Nhã Lợi phì cười ra tiếng “Ha ha ha ha, nhìn thấy đáng vẻ nghiêm túc của anh, em còn tưởng rằng anh muốn nói gì.”

Cô không nén cười được, anh vẫn nghiêm túc nói “Sắc tố của người da trắng rất nhạt, hấp thu tia tử ngoại cũng chỉ làm da họ dần đỏ lên, sau khi lột da thì sẽ thành trắng lại. Tuy như vậy nhưng làn da của người Tây Ban Nha cũng đen hơn da của người Anh, Pháp và Đức. Em cũng biết tia tử ngoại ở đây mạnh thế nào rồi. Nếu phơi nhiều thật sẽ biến thành người da đen đó.”

Cô hoảng hồn, vì dưới Sagrada Familia không có ánh nắng nên cô không mang theo ô. Lúc này cô lập tức khẩn trương “Thiệt hay giả vậy? Em, em sẽ đi lấy ô ngay đây.”

“Đương nhiên là giả rồi.” Cô vừa mới chạy được hai bước thì anh nói phía sau. Thấy cô hoài nghi xoay đầu lại, cuối cùng anh mới không nhịn cười được nữa “Nói gì em cũng tin, thật là khờ. Cô gái ngốc.”

Cảm giác hoàn toàn bị người khác đùa giỡn khiến cô phần nộ xông qua, đánh loạn xạ trên cánh tay anh “Nè, nè, nè...”

Nếu như là Hi Thành, khi nhìn thấy khí thế của cô giống Godzilla thế này nhất định sẽ chuẩn mất trước. Hoặc là núp ở sau lưng bạn bè tiếp tục khiêu khích cô. Nhưng Dante thì lại đứng yên cho cô đánh, sau đó khẽ mỉm cười “Có tinh thần là tốt rồi. Mới vừa rồi nhìn thấy em giống như không được vui.”

Bị vạch trần tâm sự khiến cô hơi lúng túng “Em đâu có không vui chứ.”

“Phải không, vậy là anh cảm giác sai rồi.” Anh cũng không tiếp tục kiên trì, chỉ chỉ về Sagrada Familia phía sau “Em thích kiến trúc thế này, theo đạo lý sao thấy được nó lại không vui chứ.”

Cô ngẩng đầu nhìn giáo đường kiểu Gothic bị che bớt ánh sáng nên hơi có cảm giác ảm đạm. Hiện tại nó vẫn chưa được xây xong, nên không có tháp chuông cao nhất tiêu điểm. Nhìn nó từ phía xa giống như một con thú lớn bị thương đang phủ phục trên bùn đất bị mưa xuống xối xả. Nhưng thật sự nhìn kỹ mới có thể phát hiện ra, nơi có những thứ gỗ ghè chằng chịt thật ra cũng là vô số tác phẩm nghệ thuật điêu khắc tinh tế tạo nên: Biểu tượng giám mục, thiên sứ âm nhạc, trên đỉnh tháp có hình viên đá lục giác Hosanna Excelsis, cây bách được trang trí theo thể ba ngôi, hình điêu khắc bồ nông trắng tượng trưng cho dân sinh vĩnh hằng, mũ giáp của binh lính La Mã...v...v....

Những kiến trúc của ngày nay đa số không tồn tại lâu. Bọn chúng giống như những cuốn tạp chí được in ra số nhiều, rồi tung khắp toàn cầu, xây từng góc gạch của đô thị hiện đại hóa, nhưng luôn giống như một hoa phù dung sớm nở tối tàn trong thời đại. Chỉ cần có tòa nhà cao hơn xuất hiện, thì tòa nhà thấp hơn kia cũng sẽ bị mọi người dần dần bỏ quên và trong tương lai gần sẽ bị hủy thành đồng gạch vụn. Còn kiểu công trình kiến trúc được xây hơn một trăm năm vẫn chưa hoàn thành này thì e rằng tương lai sẽ không còn nữa.

Cô lấy máy chụp ảnh ra, muốn chụp lại hình ảnh vĩ đại trước mắt. Nhưng khi giơ ống kính lên mới phát hiện rằng mình chụp còn không đến một phần mười của nó nữa.

“Có muốn anh chụp giúp em hay không?” Anh hỏi.

Bình thường đi ra ngoài du lịch cô cũng không thích chụp người chung với cảnh. Bởi vì cô cảm thấy hành động “chụp ảnh làm chứng bản thân đã từng đến nơi này” hơi ngu ngốc. Nhưng khi anh đưa ra yêu cầu này, cô lại gật đầu không hề suy nghĩ. Có điều khi anh còn chưa cầm lấy máy chụp hình thì có một du khách nhiệt tình đi ngang qua nói có cần tôi giúp hai người chụp hay không. Anh ngơ ngác ngược lại nhìn về phía cô.

“Được.” Cô sẵn khoái đưa máy cho đối phương.

Sau đó họ đứng song song trước Sagrada Familia. Người du khách ra hiệu với bọn họ “Nhích đến gần hơn chút. Cô à, cô nhích về phía bên phải chút nữa.”

Cô không được tự nhiên nhích nhích gót chân đến gần anh hơn.

“Vẫn còn hơi xa, gần thêm chút nữa. Vui lên nào, cười đi.”

Nhận thấy du khách xung quanh cố ý dừng lại để bọn họ đang chụp ảnh khiến cô cảm thấy như vậy ngược lại sẽ càng lúng túng hơn. Dứt khoát một là không làm, còn làm là phải làm đến cùng, thế là cô đứng kề sát vào cánh tay anh. Anh cũng rất tự nhiên khoác lên vai của cô, cô lập tức phối hợp nở một nụ cười rạng rỡ. Sau khi chụp ảnh xong, anh bước đến cầm lấy máy chụp ảnh và nói lời cảm ơn. Khi người du khách đó đi qua cô liền đưa lên một ngón tay cái “Perfect couple!”

Hai chữ này khiến cô vẫn còn thất thần cho đến tận lúc ăn cơm. Bởi vì lúc xế chiều chủ yếu quay về Trần Hiểu và Tá Bá Nam, cho nên ngay cả đến lúc ăn cơm Dung Phân cũng để cô và Dante ngồi cùng nhau, bảo là muốn bọn họ trao đổi trước. Cô lơ đãng nói với anh vài câu, cuối cùng đến khi anh gọi thức ăn thì cô tìm được cơ hội cúi đầu bật máy chụp ảnh lên và bấm đến tấm ảnh cô và anh chụp chung ngồi xem.

Ở trong hình, đỉnh đầu của cô cao ngang cằm của anh. Cô mặc bộ quần áo sinh viên của Trần Hiểu, trang điểm nhẹ và mái tóc để xõa. Nhìn qua còn hơi khấn trương, rất giống sinh viên đại học. Còn đôi mắt anh thì dịu dàng sâu thẳm, nụ cười điềm tĩnh nhã nhặn, tuy là trên người mặc chiếc áo màu sáng nhưng tất cả chi tiết đều hoàn toàn phù hợp... Trông thật giống với tấm ảnh chụp chung của cô và Hi Thành nhiều năm trước đây. Chỉ là, trong hình cô vẫn dừng lại ở tuổi mười tám ngây ngô, còn “Hi Thành” vốn còn vài phần trẻ con thì đã sớm biến thành một người trưởng thành.

“Thân thiên hậu, em muốn uống gì?”

Nghe thấy giọng nói của anh, cô vội vàng giấu máy đi rồi hắng giọng “Nước lọc, nước lọc là được rồi.”

Khi thức uống được mang ra, cả bàn nói chuyện không bao lâu thì cơm hải sản Tây Ban Nha cũng được mang lên. Nhìn mấy con tôm lớn, sò biển, chanh và cơm vàng như trân châu trong đĩa khiến miệng của Thân Nhã Lợi không hề khách sáo ăn từng thìa ngon lành. Mỗi lần ăn cơm cô đều khiến cho vài người hoảng sợ và lần này cũng không ngoại lệ.

“Không ngờ Thân thiên hậu lại ăn được đến vậy...”

“Sức ăn rất tốt, thật hâm mộ.”

Dung Phân vội vàng đưa nước cho cô “Đói bụng đúng không, nè, cẩn thận mắc nghẹn.”

Thân Nhã Lợi xua xua tay, im lặng ăn hết đĩa cơm, khi ngẩng đầu lên lần nữa mới phát hiện ra mọi người cũng chỉ vừa đụng đến dao nĩa. Cô đang băn khoăn có nên kêu thêm hay không thì Dante đã kêu phục vụ mang thực đơn đến cho cô. Hơn nữa còn giải thích tên món ăn với cô “Em xem thực đơn đi... Với tốc độ ăn của em, người không biết còn tưởng rằng đạo diễn ngược đãi em nữa.”

“Hôm nay em thật đói bụng. Hơn nữa, cơm hải sản này ăn rất ngon.”

“Suốt cả quãng đường anh cũng không thấy em không thích ăn gì. Kiểu cơm hải sản này làm rất đơn giản, em cũng dễ nuôi thật.”

Cô cảm thấy lúng túng “Em không biết nấu cơm.”

“Có thể đoán được.” Anh cười cười lắc đầu “Có điều đâu có sao, anh nấu cơm cũng không tệ lắm. Sau này về nước nếu em chán ăn mấy món đầu bếp nấu thì có thể đến nhà anh ăn ké được mà.”

“Anh nấu cơm hằng ngày à? Không phải anh đã nói ở trên blog là kêu bên ngoài sao?”

“Đó là bởi vì anh ở một mình, tự mình nấu cơm tự mình ăn cũng không có ý nghĩa. Nếu có nhiều người cùng ăn thì anh thật sự rất thích xuống bếp.”

“Anh ở một mình?”

“Ừ.”

Vậy bạn gái anh không ở chung với anh ư? Cô ấy không để ý đến việc có phái nữ đến nhà ăn cơm sao?... Cô vốn muốn hỏi như thế nhưng suy nghĩ đến văn hóa Tây Phương rất coi trọng việc đời tư và không gian cá nhân. Bọn họ cũng không thân thiết đến mức không có gì giấu nhau, nên vẫn không hỏi tốt hơn.

“Nói là ăn ké thì thật làm phiền anh, có điều nếu có cơ hội thì nhất định em phải ném thử tài nghệ nấu nướng của anh.” Chỉ có thể nói những lời khách sáo như thế. Nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, khoảng cách giữa cô và anh cũng chỉ đến mức này thôi, nhất định không thể gần hơn nữa.

“Sau khi tốt nghiệp em phải về nước.”

“... Vậy sao.”

“Còn anh?”

“Anh không biết, có thể là về Hokkaido.”

Mấy ngày sau, Thân Nhã Lợi và Dante ngồi dưới bóng cây ở đại lộ Gracia của Barcelona quay cảnh hai người đối thoại. Bên kia con đường là chiếc xe buýt đỏ sẫm có sơn dòng chữ trắng thật to “Barcelona City Tour” ở trên mũ đang dừng lại vì đèn đỏ và che khuất tòa nhà Battlo đối diện. Mặt tường của tòa nhà được cẩn những mảnh gốm sứ, thủy tinh có màu sắc rực rỡ và gạch men ô-xy hóa. Mặt ngoài tòa nhà mang lại cảm giác vô cùng ấn tượng. Nóc nhà vẩy cá màu xanh biển, ống khói được cẩn mảnh gốm và mảnh thủy tinh màu trộn lẫn rất xinh đẹp. Tất cả đều thể hiện nên thủ pháp mới mẻ độc đáo vượt xa tất cả những kiến trúc khác trong lịch sử, có một không hai cho đến nay.

Sau khi Gaudy bốn mươi tuổi, những tác phẩm của ông đều có tính cách mạng đặc trưng. Cho dù là tòa nhà của ông không phải là cao nhất hay to lớn nhất trong đám nhà lầu hoa lệ nhưng vẫn gây được sự chú ý trước nhất cho người khác. So sánh với những người hàng xóm lạnh lẽo bất khuất thì màu sắc ngôi nhà Battlo lại như một cánh đồng hoa hồng và cây cỏ thiên nhiên. Đường cong duyên dáng ở bề mặt như những mảnh xương động vật thần bí mang màu sắc rực rỡ. Nhìn sơ qua toàn bộ ngôi nhà không giống như đã được xây dựng mà là giống như là được mọc lên từ trong thiên nhiên rộng lớn.

Thân Nhã Lợi nhìn ngôi nhà Battlo đối diện đến mất hồn hồi lâu. Dante cũng yên lặng ôm quyển sách nhìn dòng người qua lại trên phố. Cuối cùng cô ngồi nhích đến gần anh hơn một chút, ôm lấy hông anh từ phía sau và vùi mặt sâu vào lưng của anh.

Anh hơi kinh ngạc ngẩng đầu.

“Nam, em sẽ nhớ anh lắm. Em không muốn xa rời anh.” Cô quyến luyến dựa vào người anh, tiếng nói nhỏ như muỗi vo ve.

Anh đặt quyển sách bên cạnh, xoay người đỡ lấy hai vai của cô và nhìn cô vô cùng nghiêm túc: “Anh có một cách có thể khiến cho sau này chúng ta không rời xa nhau.”

“Hả?”

“Anh xin lỗi, anh không có chuẩn bị gì cả. Anh không biết em sẽ nói như vậy, mới vừa rồi anh cũng chợt nghĩ ra thôi.” Anh lộ vẻ hơi băn khoăn, nhưng vẫn kiên định nói ra hết “Chúng ta kết hôn đi.”

“.... Hả?!” Cô tròn to hai mắt “Nhưng chúng ta chưa từng yêu đương hẹn hò... Sao anh lại bỏ mất bước này...”

“Cắt”

Nghe thấy giọng của Dung Phân, ánh mắt thiếu nữ yêu thương chan chứa của Thân Nhã Lợi lập tức biến thành hai khe hở dài “Lại đi quá cảm xúc rồi phải không!”

“Nhã Lợi, trong cảnh này em phải có dáng vẻ hơi vui mừng chứ. Khuôn mặt này của em đã viết lên một hàng chữ ‘tôi rất kinh ngạc, cho nên các khán giả sẽ lập tức nhìn thấy chúng tôi thân mật với nhau ngay’. Em không thể tự nhiên một chút sao?”

“Em cũng đâu muốn vậy, vấn đề là chị phải nhìn xem là ai đang quay phim với em. Dante cũng không phải là diễn viên, vừa nghĩ đến anh ấy sẽ cảm thấy không được tự nhiên thì em cũng không dễ chịu gì rồi.” Thân Nhã Lợi gục đầu xuống bất lực.

Dante vốn chỉ cười nhưng không nói, lúc này cũng vội vàng bổ sung “Anh không có cảm thấy không được tự nhiên. Ngược lại còn có một chút mong đợi nữa.”

“Anh....”

“Nhận được nụ hôn Thân thiên hậu chủ động dâng hiến là mơ ước của phần lớn đàn ông hâm mộ mà.” Anh nói rất tự nhiên, không hề có sự lúng túng “Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, đừng mong đợi quá nhiều với phẩm chất của anh.”

“Hâm mộ? Rõ ràng anh đã nói là không phải là fans hâm mộ của em, chỉ là vừa khéo bộ phim anh thích lại là em đóng vai chính thôi.”

“Điều đó rõ ràng là đang nói dối rồi.”

Ánh mắt của cô lại nheo lại lần nữa, vẻ mặt vô cùng bất lực “.... Điều này có gì hay mà phải nói dối....”

Anh nhìn lại cô trong chốc lát và bỗng cười phì ra tiếng “Ngốc quá.”

“Còn nói em ngốc, do lời nói của anh luôn thiếu logic, sao lại trách em ngốc chứ!” Nếu như đối phương là Thiên Thần thì cô đã bóp cổ anh lắc lắc rồi.

Dung Phân quơ kịch bản như là đang múa cờ “Được rồi, được rồi, hai người bọn em cũng có thể tán tỉnh ve vãn nhau thì sao lại diễn không tốt được chứ? Diễn lại, diễn lại.”

Cho nên cảnh diễn nặng nề vừa nãy, sau khi Tá Bá Nam cầu hôn lại đến chỗ bị cắt. Kỳ quái là từ sau câu nói “có một chút mong đợi” của Dante thì cô lại không cảm thấy sợ nữa và cũng diễn nhập vai hơn một chút “Nhưng mà chúng ta chưa từng yêu đương hẹn hò... Sao anh lại bỏ qua bước này mà thẳng đến cầu hôn rồi chứ?”

“Sau khi chúng ta kết hôn sẽ có cả đời để yêu thương hẹn hò.”

Ánh nắng trong nụ cười khê của anh cũng giống như ánh sáng trong đôi mắt dịu dàng kia. Dù cô kinh ngạc rất rõ nhưng cũng không cách nào che giấu được sự vui sướng trong đáy mắt. Cô nhìn anh cầm tay của mình, cảm giác chan chứa hạnh phúc cuối cùng cũng tràn ra. Cô ngẩng đầu, đưa môi lên hôn anh. Ngón tay anh luồn vào trong tóc cô, nhẹ nhàng đáp lại.

“Cắt!”

Hai người bị tiếng kêu này tách ra. Dung Phân cầm kịch bản đi đến ngồi xuống bên cạnh Dante “Dante, lần này là vấn đề của cậu, cậu hôn trả lại quá nhanh. Đây là lần đầu tiên Tá Bá Nam được Trần Hiểu hôn, theo lý thuyết là phải kinh ngạc một chút, nhớ chưa? Còn phải phản ứng hơi ngây ngô nữa...”

Nhìn thoáng qua Dante gật đầu dưới sự chỉ đạo của Dung Phân, Thân Nhã Lợi cũng mượn động tác lấy kiếng ra để cúi đầu xuống. Bởi vì cô cũng không biết vẻ mặt mình đã biến thành dạng gì rồi. Sự khẩn trương khi lần đầu tiên hôn môi Dante hóa ra không phải là ảo giác, cũng không phải là vì mình vừa mới tỉnh ngủ nên sợ hãi. Lần này cũng vậy, mới vừa rồi trong nháy mắt môi chạm môi, cô cũng rõ ràng cảm thấy người mình tê dại. Lúc anh hôn đáp trả lại cô thì cảm giác này càng trở nên kịch liệt. Sự khẩn trương hòa với nỗi sợ hãi khiến cho cô nảy sinh cảm giác xúc động chờ đợi mà đã nhiều năm qua không có.

“Chừng vài giây phải không?” Cô nghe thấy anh hỏi Dung Phân bên cạnh.

“Chuyện này cũng là điều hợp lý, đừng nhanh quá là được rồi.” Dung Phân yên lặng lau mồ hôi.

Nhìn thấy vẻ mặt anh còn mờ mờ khiến Thân Nhã Lợi không nhịn cười được. Sau đó thấy anh quay đầu lại gật đầu với cô “Để ngừa việc lúc diễn anh kéo dài quá lâu, nên đến lượt anh thì em véo anh nhé.”

“Được.” Cô cười rạng rỡ sung sướng hơn nữa.

Lại một lần nữa khai máy, anh đọc xong lời thoại, cô lại ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên bờ môi anh. Ước chừng hai ba giây sau, cô còn chưa kịp véo anh, nhưng vì ánh mặt trời rực rỡ khiến cô nhớ lại câu truyện cười anh nói lúc trước khiến cho bờ môi cô đang chạm vào môi anh lại cười phì ra. Dung Phân chống tay lên trán, cô ta không muốn phải tái diễn lại cảnh bị cắt vô số lần như cảnh hot của Nhã Lợi và Thiên Thần đêm trước.

“Em xin lỗi, không phải em cố ý. Chỉ là đột nhiên nghĩ đến một việc nên... Diễn lại đi, em sẽ cẩn thận.” Thân Nhã Lợi nghĩ thầm vậy rất khó giải quyết. Tuy ngoài miệng anh nói lời khách sáo, nhưng thực tế trong lòng cũng không vui khi diễn mấy cảnh này rồi.

“Không có gì, từ từ đi.”

Nhìn thấy nụ cười ôn hòa của anh khiến cô luôn có ảo giác anh cũng rất hưởng thụ cảnh quay này. Có điều cô cũng không có nhiều thời gian suy nghĩ, lại phải quay lại lần nữa. Theo thường lệ đọc xong lời thoại, anh cầm tay cô, mỗi hai người lại kề vào nhau. Có lẽ là bởi vì lần hôn lúc trước nên lần này cũng nghiêm túc rất nhiều. Khiến cho cô không còn tâm tư suy nghĩ gì khác, chỉ khẽ hít thở, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người anh.

Lần này mắt anh hơi mở to, cũng không dờ dẫm cô véo mình, sau phút ngạc nhiên ngẩn ngui anh cũng khẽ hé miệng mút lấy cánh môi của cô. Tuy là dịu dàng nhưng động tác nhẹ nhàng mút lấy môi cô cũng như hơi khó dần nổi. Trái tim đập rộn rã cả lên, sức lực toàn thân đều nhanh chóng bị rút cạn. Cô không kìm lòng được choàng tay ôm lấy cổ anh, hơi nghiêng đầu cẩn thận thăm dò đáp lại anh. Sau đó thất lạng bị đối phương ôm siết lại. Nhưng bởi vì đạo diễn đã nói, cảnh này diễn không thể quá kích động, nhất định phải giữ được cảm giác ngây ngô. Cho nên tuy anh hôn rất sâu, nhưng động tác cũng rất chậm chạp, mang theo tính xâm lược bị dè dặt. Một hơi lại một hơi, một tác lại một tác cướp đi tất cả hơi thở của cô...

Sau khi quay xong, toàn bộ đoàn phim đều trở mắt ngẩn ngơ nhìn bọn họ. Người quay phim sờ sờ cảm mình, nói vô cùng nghiêm túc: “Tôi cảm thấy lúc Dante hôn con gái, cảm giác đó, chắc... nói sao đây, nói không ra...”

Dung Phan nhìn không chớp mắt cảnh hôn thắm thiết này, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi “Quá thâm tình rồi.”

11. Chương 11: Tòa Thành Mười Một

Cuối thế kỷ mười chín, dân số toàn cầu tăng đột ngột, nên nhu cầu kiến trúc cũng to lớn hơn. Tất cả kiến trúc sư đều cố gắng xây dựng giữ lại phong cách cổ xưa cho ngôi nhà lâu của mình. Nói ra là họ xây cất những căn nhà thật cao và duy trì nét cổ đại thời La Mã. Tây Ban Nha và Athen là hai nơi mang phong cách phức tạp và là chuyện nhức đầu nhất của kiến trúc sư thời đại đó. Kiến trúc sư người Mỹ Louie Sullivan là một trong những người có suy nghĩ “hình thức tùy theo chức năng” sớm nhất. Ông ta thiết kế ra những đường nét gọn gàng, nhà cao thẳng tắp chọc trời, làm dấy lên làn sóng cải cách vĩ đại trong giới kiến trúc. Cũng từ đó về sau, Châu Âu, Châu Á và Châu Mỹ lại càng có thêm sự chênh lệch hình dáng bên ngoài rõ ràng.

Châu Âu từ một thế giới thần tiên lại trở thành đô thị hiện đại hóa. Những kiến trúc mới tinh tỏa sáng hóa thành vô số quái vật trăm mặt, trong một đêm lại đột ngột bắn thẳng ra khỏi mặt đất như một mũi tên thép, xông thẳng lên bầu trời không hề bị gì trở ngại và che khuất tất cả tia sáng từ bầu trời bao la. Dòng người và xe cộ di chuyển trên những con đường trải nhựa giữa bọn chúng quả thật như một loại vi sinh vật nhỏ bé.

Cởi bộ quần áo mùa xuân trang nhã trẻ trung của thập niên năm mươi ra, sắc màu trang sức châu báu lấp lánh đã tỏa sáng sần catwalk của ngày hè rực rỡ. Các cửa tiệm thời trang lớn cũng được cơn gió màu sắc thổi qua.

Trên màn hình điện tử tại trung tâm thương mại náo nhiệt đang yên lặng chiếu một đoạn phim quảng cáo trang sức châu báu mới nhất. Hầu như tất cả người đi đường đều ngẩng đầu xem nó. Trong phim có một tiểu thư quý tộc bước ra khỏi quán rượu và một cô gái trang điểm đậm, ăn mặc khá hở hang đứng trong ngõ tối. Cô gái trang điểm đậm kia cười gian và trề môi môi đỏ mọng kia trong góc tối, rồi lại lấy gương ra tỉ mỉ trang điểm lại mình. Cô ôm lấy cánh tay thon dài, để phơi bày bộ trang sức làm bằng gỗ kết hợp với những châu báu rực rỡ của mùa hè này.

“Dù cho là một thiên sứ không nhiễm bụi trần thì sâu trong nội tâm cũng đều có khát vọng hư hỏng của phụ nữ. Sự ghen tị, nham hiểm, sa đọa, diêm dúa tựa như tôi.” Sau đó là dòng phụ đề hiện lên, bối cảnh trong phim chỉ còn một màn đen. Cánh tay đeo châu báu của cô gái trang điểm đậm hất mái tóc dài trên

màn hình và khó chịu căn cánh môi đỏ mọng. Đồng thời màn ảnh cũng hiện lên ba chữ “Thân Nhã Lợi” theo kiểu chữ viết.

Tại văn phòng của chủ tịch tập đoàn Hoàng Thiên, tấm poster được treo trên vách, Thân Nhã Lợi chống trán mình, dáng vẻ như hoàn toàn bị đánh bại “Cậu kêu chị đến đây chỉ vì muốn cho chị xem cái này ư?”

“Đúng!” Lý Triển Tùng chỉ chỉ vào tấm poster của cô, dáng vẻ kiêu ngạo như là mình và cô có mối quan hệ rất thân mật vậy “Đây quả thật là kêu gọi cực kỳ.”

Lúc này cô mặc một chiếc váy bút chì màu đen trắng, trên hông thắt một sợi dây nịt màu đen, tay cầm lấy chiếc ví màu trắng, chân mang đôi giày cao gót màu hồng. Hoàn toàn khác hẳn với phong cách trên poster. Cô thở dài một tiếng rồi đi thẳng ra khỏi phòng “Chị còn có việc đi trước.”

Nhưng vừa kéo cửa ra thì đã nhìn thấy một người đàn ông đi đến. Thân hình ông ta cao lớn, đứng trong đám người luôn là dáng vẻ hạc giữa bầy gà. Không chỉ có một người nói với ông là ông và thủ tướng Persson trước đây của Thụy Điển rất giống nhau. Có điều diện mạo của Persson hơi gian nên bị chỉ trích là kiêu ngạo thô tục. Do đó đã bị chôn vùi cuộc đời chính trị của mình. Còn ông thì lại có diện mạo lạnh lùng, tản ra khí chất không thể đến gần nên khiến ông từng lên xuống trong giới giải trí vô số lần. Xương gò má ông cao cao, để mái tóc ngắn hoa râm và khóe mắt có vài nếp nhăn sâu. Đó cũng là dấu vết dùi mài của năm tháng. Bởi vì năm ông hơn hai mươi tuổi đã thành lập công ty sản xuất bao cao su. Sau đó lại tuyên bố phá sản hai lần, rồi thành lập tập đoàn Hoàng Thiên. Cho đến bây giờ gương mặt này ngược lại khiến ông nhìn trẻ hơn số tuổi thực tế của mình. Giờ đây ông năm mươi ba tuổi, có ba đứa con gái và một đứa con trai, bên người có rất nhiều phụ nữ, nhưng từ lúc vợ ông qua đời đến nay vẫn không thấy ông tái giá. Ông tên là Lý Ngôn, là người có vị trí cao nhất trong tập đoàn Hoàng Thiên, lúc mọi người trêu chọc Lý Triển Tùng đều thường xuyên nhắc đến là “Vạn tuế gia”.

Thân Nhã Lợi thu lại thái độ kiêu ngạo khi này, kính cẩn mỉm cười “Chủ tịch.”

“Nhã Lợi, đã lâu không gặp, quay xong phim ở Tây Ban Nha rồi à?”

“Đúng ạ, còn được đi thăm nhiều thắng cảnh lắm. Có điều hai ngày nữa lại phải tiếp tục quay bộ mới.”

“Ừ.” Ông trả lời ngắn gọn và nhìn thoáng qua thằng con trai đang đứng phía sau cô. Trong tròng mắt màu nâu nhạt đầy sự đánh giá “Bộ phim A Tùng đầu tư vất vả cho cô rồi.”

“Hả?” Thân Nhã Lợi quay đầu nhìn thoáng qua Lý Triển Tùng, đối phương lập tức nhép miệng nói ra hai chữ “Đằm Bích”.

“Khoan đã, tôi, tôi đâu có nhận đóng bộ phim này. Gần đây tôi dự định chuyên tâm diễn thật tốt bộ ‘Thành Thời Gian Barcelona’ nên không có thời gian...”

“Nhã Lợi, bộ phim này đã chỉ định cô vào vai nữ chính.”

Giọng nói chân thật đáng tin khiến cô há hốc miệng nhưng không cách nào nói được lời gì. Sau đó, Lý Ngôn lại thần nhiên bổ sung “Hai năm qua thị trường điện ảnh bị đình trệ, nên nhà đầu tư không nhiều lắm. Diễn cho tốt.”

Ba chữ cuối cùng khiến cô đi vào trong thang máy rồi mà vẫn cảm thấy buồn bực. Thật ra thì nếu như không muốn đóng phim chung với Lý Triển Tùng mà từ chối vai nữ chính trong một bộ phim hay thì những nghệ sĩ khác sẽ nói cô làm kiêu. Nhưng chỉ là vì cô không hài lòng với thái độ tùy tiện này của Lý Triển Tùng. Đóng phim đối với cậu ta chỉ như là một trò chơi. Cậu ta không biết rằng vinh quang lớn nhất của người diễn viên chính là mang hình tượng mình hóa thân trở thành một người sống động chân thật trong lòng mọi người. Cậu ta không nhìn thấy được sự cực khổ nửa đêm phải bỏ dậy luyện tập chỉ vì một chi tiết nhỏ của người diễn viên, cũng không nhìn thấy được những giọt nước mắt bị sự cạnh tranh tàn khốc chà đạp của những nhân vật nhỏ. Hành động vung tiền như rác này quả thật là sự sỉ nhục lớn nhất đối với những diễn viên khác.

Nghĩ đến đây cô bỗng trào dâng sự hốt hoảng. Nhiều năm đã trôi qua, cô cũng rất hâm mộ những người có thể làm được nghề mà mình mơ ước. Cô vô cùng ghét thế giới văn nghệ, dù là không khí coi trọng vật chất này hay là những dơ bẩn đen tối sau ánh hào quang vĩ đại của một số người. Nhưng cô vẫn bước vào và trở thành một phần của nó. Từ lúc nào mà cô đã để ý đến vấn đề chuyên nghiệp của diễn viên vậy chứ?

Vừa nghĩ đến người làm được công việc mình mơ ước thì người đầu tiên hiện lên trong đầu cô là Dante. Cô lấy điện thoại ra nhìn theo bản năng, trên đó vẫn còn một tin nhắn đơn giản của tuần trước:

“Bây giờ anh đang đi công tác ở nước ngoài, mấy ngày nữa về sẽ liên lạc với em. Dante.”

“Được ạ, gặp lại anh sau nhé.”

Sau khi trở về nước, anh diễn xong mấy cảnh trong nhà của vai Tá Bá Nam và để lại tin nhắn này rồi biến mất. Cái “mấy ngày” anh nói cuối cùng là bao lâu đây? Rốt cuộc là anh đi đâu? Có phải về Tây Ban Nha tìm bạn gái anh hay không? Hay là bạn gái anh bay sang đây gặp anh? Nhiều vấn đề cô nghĩ ra cuối cùng cũng chỉ khiến cô lâm vào cảm xúc giống như mình bị vứt bỏ vậy. Những thứ này thật sự chẳng có quan hệ gì với cô cả.

Thật ra thì từ khi mọi người bước vào xã hội, có rất nhiều người trông rất thân thiết quan trọng nhưng cũng chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời người khác. Sẽ không còn mấy duyên phận nơi đoàn thể, sân trường, hoặc là ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp trong khu phố nữa. Thế giới này rất lớn, nếu như giữa hai người không có cơ gì ràng buộc với nhau, thì dù có rất nhiều cảm tình hơn nữa cũng sợ rằng sẽ phải ném thử cảm giác buông lơi nhau thôi. Nghĩ đến Dante và cô cũng giống như vậy. Tất nhiên anh rất có cảm tình với cô, nhưng tình cảm này có thể quan trọng hơn bạn gái nhiều năm của anh không? Những người đàn ông ưu tú đều thích phụ nữ đơn thuần, sao lại muốn dính dáng không rõ với mấy nữ diễn viên nổi tiếng chứ?

Mỗi lần nghĩ đến điều này cũng sẽ khiến cho cảm tình nóng bỏng kia nhạt đi rất nhiều. Thân Nhã Lợi ấn nút đóng cửa, nhưng một cái tay lại ngăn lại trên cửa thang và cưỡng chế cửa mở ra. Lý Triển Tùng bước vào và nhanh chóng nhấn vài cái vào nút đóng cửa, sau đó nhấn nút P3. Cô vừa định đưa tay nhấn nút tầng một thì đã bị cậu ta giữ lấy tay cô. Tiếp theo đẩy cô sát vào vách thủy tinh có rào bằng thép không gỉ và cúi đầu xuống hôn cô. Cô bị dọa hoảng đến mức thở dốc vì kinh ngạc, cô quay đầu đi và đưa tay đẩy lồng ngực Lý Triển Tùng. Thế nhưng cậu lại dùng một tay bắt lấy hai tay của cô đặt trước ngực mình, một cái tay khác ôm choàng qua hông cô khiến cô dán sát vào người cậu. Cô quay đầu qua hướng khác và vội la lên “A Tùng cậu làm gì vậy? Buông ra.”

“Khoảng thời gian chị ở Tây Ban Nha điện thoại di động gọi mãi vẫn không được, tin nhắn cũng không trả lời... Đây là trừng phạt.”

Tuy nghiêng đầu sang chỗ khác không để cho cậu hôn vào môi cô, nhưng cô vẫn không tránh khỏi đôi môi nóng bỏng của Lý Triển Tùng. Cậu hôn dọc theo tóc cô, rồi đến gương mặt, cằm, cổ và xương quai xanh. Nhưng lại không tiếp tục chuyển xuống nữa như là sợ mạo phạm đến cô, ngược lại chỉ lưu luyến nơi cổ cô thôi.

Khi cậu lơ đãng chạm phải nơi nhạy cảm thì bả vai cô rụt lại, chiếc ví cầm tay rơi phịch trên mặt đất. Cùng lúc đó cửa thang máy cũng vang tiếng “ting” và mở ra. Giọng nói ngoài cửa đã đánh thức bọn họ, nhưng lại không cho bọn họ đủ thời gian để thay đổi lại tư thế thân mật.

Tại cửa thang máy lần đầu, cảm của Dung Phân giống như là rơi xuống đất, Bách Xuyên và Dante cũng hơi có vẻ kinh ngạc nhìn bọn họ. Hai người nhanh chóng tách ra, Lý Triển Tùng nhìn thoáng qua nút thang máy và rõ ràng mất tự nhiên ho khẽ một tiếng. Thân Nhã Lợi đối mặt nhìn nhau với bọn họ, nơi gáy như bị ai đánh vào một cú. Sau đó, cô thấy Bách Xuyên nhanh chóng nhìn thoáng qua Dante, rồi lại nói với giọng cười giòn “A Tùng thật có hứng nhỉ.”

Trên mặt Lý Triển Tùng hơi ửng hồng, ánh mắt nhìn về nơi khác “Đừng cười em. Đâu phải là anh không biết tình trạng của em và chị ấy. Yên bình cũng đã nhiều năm rồi, dù sao cũng phải có một chút đột phá.” Lời nói này tuy không phải là nói với Thân Nhã Lợi, nhưng rõ ràng cho thấy là đang nói cho cô nghe.

Dante gật đầu chào hai người bọn họ, dáng vẻ rất khách sáo như là mới vừa biết cô. Trong tay của anh cầm một cuốn bản vẽ thật dài, một tay khác thì đang cầm lấy điện thoại di động. Lúc này anh cũng bỏ điện thoại vào lại túi quần, bước vào thang máy cùng với Bách Xuyên “Tôi không muốn làm trễ thời gian của cậu nhiều, cho nên nói đơn giản hạng mục này thôi.”

“Cậu cũng biết gần đây tôi bận rộn xử lý việc nhà, thời gian rất dư thừa.” Bách Xuyên học theo dáng vẻ lễ độ khách sáo của Dante mỉm cười. Sau đó thì khẽ trêu chọc nói “Người không muốn kéo dài thời gian là

cậu thì có, liều mạng vậy là muốn kiếm tiền kết hôn nuôi gia đình sao?”

Khỏe miệng anh vẫn duy trì độ cong trước sau như một, nhưng không tiếp lời với Bách Xuyên. Thang máy đi đến tầng P2, bọn họ và Dung Phân cùng bước ra. Trước khi đi Bách Xuyên còn bắt chuyện với Thân Nhã Lợi và Lý Triển Tùng. Nhưng Dante thì chỉ giống như khi nãy, gật đầu rồi bước đi.

Trong thang máy chỉ còn lại hai người. Lý Triển Tùng lên tiếng phá vỡ không khí bế tắc “Mới vừa rồi em nhất thời nôn nóng, cho nên.... em xin lỗi.”

“Không có gì, lần sau đừng càn quấy nữa. Xe của chị để ở đây, đi trước.”

Thật vất vả mới trốn khỏi cảnh tế nhị này, sau khi lên xe cô lấy di động ra, lại phát hiện có một tin nhắn chưa đọc. Mở ra nhìn xem thì là tin nhắn của Dante gửi “Anh đã về rồi. Không biết lịch trình mấy ngày nay của Thân thiên hậu như thế nào, có thể cho anh một sự vinh hạnh dẫn em đi ra ngoài dùng bữa được không?”

Thời gian gửi tin là hai mươi phút trước. Thân Nhã Lợi thần thần nhìn tin nhắn. Khi nãy anh bước vào thang máy cũng nhân tiện bỏ điện thoại vào trong túi quần. Có phải là trong vòng hai mươi phút này anh vẫn luôn đợi cô hồi âm, nên mới cầm di động trên tay hay không? Không, không thể nghĩ như vậy, quá tự sướng rồi.

Nhưng mà, bây giờ nên làm sao? Rốt cuộc là gửi tin nhận lời, hay là nhã nhận từ chối, hay là giải thích chuyện xảy ra ở thang máy mới vừa rồi đây? Cô thật muốn nói cho anh biết Lý Triển Tùng chỉ là đứa trẻ càn quấy, đây không phải ý của cô. Nhưng cô đứng trên lập trường nào để nói đây? Nếu như anh chỉ muốn dùng cơm với cô, thì việc cô cố ý giải thích có lẽ là lúng túng chết mất. Mà nếu như lúc này nhã nhận từ chối thì sau này coi như hoàn toàn sụp đổ quan hệ với anh rồi.

Cô suy nghĩ thật lâu rồi nhanh chóng bấm một hàng chữ “Được thôi, được thôi, chúng ta dùng bữa ở đâu?” Sau đó suy nghĩ cảm thấy không ổn lại xóa ghi lại “Được, lúc nào gặp nhau?” Lại suy nghĩ đổi thành “Mới vừa rồi không nghe thấy tin nhắn, thật ngại quá, chúng ta gặp nhau ở đâu?” Rồi lại xóa bỏ lần nữa đổi thành “Mới vừa rồi thật khiến anh chê cười. Dùng bữa không thành vấn đề, khi nào anh hết bận thì gọi điện cho em.” Cuối cùng cũng đổi từ “gọi điện cho” thành “liên lạc”, sau đó nhắm mắt gửi đi.

Song, cho đến tận xế chiều tin tức đối phương vẫn xa xôi ngút ngàn, khiến cô ngoại trừ nhu cầu công việc ra thì ngay cả nói chuyện cũng không muốn nhiều lời. Trái tim như bị một vật nặng đè lên, dù làm gì cũng không có sức lực. Thật vất vả lắm mới hoàn thành đoạn quay phỏng vấn với trang web lớn, chỉ muốn trở về nhà nghỉ ngơi sớm. Nhưng lại nhận được điện thoại của Dung Phân “Nhã Lợi, em đến đây nhanh đi. Hiện tại bọn chị đang dùng bữa với nhà tài trợ và nhà sản xuất, đối phương chỉ định muốn gặp em.”

“Được.” Cô trả lời uể oải, tựa vào chỗ ngồi phía sau xe và thở một hơi thật dài.

Lần nữa xem điện thoại chợt phát hiện bên trong có hai tin nhắn. Cô lấy lại tinh thần ngồi dậy, phát hiện một cái có nội dung là “Khách hàng thân mến có muốn gọi đoán bài không.” Một cái là Dung Phân nhắn địa chỉ nhà hàng. Cô ngồi rụt lại thần thần nhìn ngoài cửa sổ. Một lần nữa xem xét hộp thư chỉ thấy tin nhắn ngu ngốc cuối cùng với Dante thôi “Ăn cơm không thành vấn đề, khi nào anh bận xong thì liên lạc với em.”

Sương mù cuối xuân vẫn lảng lảng phủ kín thành phố không bờ không bến. Cô dứt khoát tự động viên ném di động lại trong túi, nhìn những trạm xe và hàng đèn đường đang lướt qua ngoài cửa sổ. Những ngọn đèn đường thẳng tắp sáng lên vào ban đêm. Cảnh hoàng hôn thường khiến cô cảm thấy cô độc. Ráng chiều màu đỏ hòa với ánh đèn thành phố càng hiện lên vẻ trống vắng tịch mịch. Rõ ràng là một thành phố huyền ảo, nhưng khắp nơi lại mang nặng hơi thở đổ nát. Cô chẳng nghe được bất cứ âm thanh gì trong thành phố đổ nát này, giống như lần đầu tiên cô đến đây, hơn nữa cả thành phố chỉ có một mình cô.

Thân Nhã Lợi giỏi nhất và ghét nhất chính là mấy buổi xã giao, nhất là trong bàn rượu lại thấy người khiến mình không vui. Trong nháy mắt vừa đi vào phòng bao đã thấy Bạch Phong Kiệt và Vu Nhược Kỳ. Nếu không phải là Dung Phân đứng lên kêu cô, hơn nữa còn chủ tịch Lý đã ở đó thì cô thiếu chút đã lùi về sau gọi điện thoại đến nói mình đã bị xe tông vô bệnh viện cấp cứu rồi.

“Nhã Lợi, mau đến đây ngồi, để chị giới thiệu cho em biết. Vị này là anh Thang Thế, phó tổng Fascinante khu vực Châu Á.” Dung Phân giới thiệu người ngồi bên cạnh cô ta đầu tiên. Tuy là như nói nhẹ nhàng nhưng âm thanh lại không nhỏ, tràn ngập ý khen ngợi “Mới ba mươi ba tuổi, rất trẻ đấy.”

“Thân thiên hậu, ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu.” Người đàn ông đeo mắt kiếng đứng lên bắt tay cô. Anh ta mặc bộ vest trắng thớm màu xanh đậm. Mỗi một cái nút áo đều cài rất nghiêm chỉnh, chiếc cravat sọc nhỏ rất hợp với áo sơ mi, thể hiện được đây là một người nghiêm túc và kỹ tính.

“Anh Thang, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.” Thân Nhã Lợi cười bắt tay anh ta thân mật với sức lực vừa phải.

Lời này của cô cũng không phải là nói dối, gần như anh ta cũng nổi tiếng ngang với Dante. Nghe nói cử chỉ của Thang phó tổng thông dong và tao nhã, tốt nghiệp đại học Waseda với thành tích xuất sắc siêu phàm, vô cùng chú trọng phối hợp cravat và khăn tay, yêu thích thiết kế kiến trúc màu xanh xám cổ điển. Anh ta sống độc thân trong một căn hộ nằm tại tầng cao nhất của tòa nhà Hạo Giang ở trung tâm thành phố. Trong nhà anh ta được trang trí theo phong cách của Vị vua mặt trời - Louis thứ mười bốn. Từ trên ban công có thể nhìn xuống toàn bộ thành phố. Anh ta đã nói trước hội nghị tại tổng bộ Tây Ban Nha sẽ mang Fascinante phát triển đến Pasadena, hơn nữa còn thành công vô cùng.

“Anh Thang là thương nhân tài trợ cho bộ phim của chúng ta, vậy nên bọn mình cũng phải uống với anh ấy hai ly mới đúng.”

Dung Phân nói xong nâng ly đưa cho Thân Nhã Lợi, nhẹ nhàng véo nhẹ bên hông cô, cũng không hiểu là có ý gì. Có lẽ đây là ám chỉ con cá lớn đó. Thân Nhã Lợi nâng chén hắng giọng “Đó là việc đương nhiên. Anh Thang thật có mắt nhìn, bộ phim này nhất định sẽ rất hot. Tôi xin uống trước.” Cô ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu trắng.

“Quả nhiên là Nhã Lợi bậc yếu diệu không thua đáng mảy râu, ở đâu cũng vô cùng dũng cảm.” Lý Ngôn vỗ vỗ tay “Có điều cô đừng uống say trước, tôi còn có việc muốn khai báo đấy.”

Tiếp theo Dung Phân dẫn cô đến giới thiệu cho Thân Nhã Lợi người đang ngồi mà ai cũng biết, đó là vợ chồng Bạch Phong Kiệt. Mọi người đều biết rõ trong lòng nên Dung Phân cũng ha hả nói cười “Cũng là người quen không phải nói nhiều.” Cuối cùng mới để Thân Nhã Lợi ngồi xuống. Món ăn cũng được nhanh chóng mang lên. Nào là gà vịt, thịt cá, tôm hùm, hải sản không có món nào đặc biệt hợp khẩu vị. Mọi người chỉ hời hợt ăn vài món rồi lại bắt đầu theo lệ anh mời tôi, tôi mời anh cả bàn đều uống. Chỉ có Thang Thế tương đối yên lặng, cũng chỉ uống rượu đồ với mọi người. Mấy vị cao cấp nước ngoài bình thường đều hơi kiêu ngạo, chỉ thích thực tế, không thích mấy buổi tiệc xã giao uống rượu này. Thân Nhã Lợi rất hâm mộ mấy người như thế, nhưng không biết anh ta đến đây cuối cùng là có ý gì.

Sau khi uống với mấy vị thương nhân tài trợ thì Lý Ngôn bưng một ly rượu trắng bước đến, đặt trước mặt Thân Nhã Lợi và khẽ nói: “Nhã Lợi biết tại sao hôm nay tôi muốn gọi cô đến không?”

“Không phải đến đây uống rượu với mọi người sao?”

“Không, vì tôi còn muốn xem có phải gần đây cô đã làm mích lòng người khác rồi không.”

Cô hơi sững sốt, cau chân mày nghĩ thật lâu, rồi vẫn đang hoang lắc đầu “Lão đại, có phải lão đại quên là khoảng thời gian gần đây tôi luôn ở nước ngoài à? Sao lại có cơ hội làm mích lòng ai?”

“Suy nghĩ cho kỹ đi. Gần đây có phải là cô có nhận quảng cáo gì không?”

Nói đến đây cô lại bưng tỉnh ngộ, đó là quảng cáo trang sức. Nhà sản xuất tuy quyết định nội bộ để Vu Nhược Kỳ làm người đại diện. Nhưng sau khi về A Lãm đã nói cho cô biết, cấp trên của đối phương rất hài lòng hiệu quả quảng cáo của Thân Nhã Lợi nên đã đổi nhân vật chính trở thành cô và Vu Nhược Kỳ. Dự định tạo thành hai phong cách chói sáng và u tối đối lập. Song, dù đối phương có điều chỉnh thế nào thì Vu Nhược Kỳ đứng bên cô cũng chỉ vô cùng lu mờ, cho nên dứt khoát đổi Vu Nhược Kỳ trở thành khách mời, để cho cô lần nữa đảm nhiệm vai trò người phát ngôn duy nhất. Bởi vì kỹ xảo diễn xuất tỉ mỉ nên cô về chỉ tốn không đến một ngày đã quay xong quảng cáo, hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề bên Vu Nhược Kỳ.

Lúc này quay đầu lại Vu Nhược Kỳ, thấy cô ta cũng đang nhìn về phía mình, tay đang lắc ly rượu, ngón tay đeo nhẫn kim cương cong lên, đáng vẻ như là mặc quân phục sắp ra chiến trường vậy. Cô luôn cho rằng

Vu Nhược Kỳ chỉ có một người cha giàu có, nhưng không ngờ nhà cô ta lại có thể lực to lớn nói động đến Lý Ngôn để bắt mình ra xin lỗi.

“Tôi biết rồi. Tối nay tôi sẽ uống với cô ta.”

Nghe thấy lời hứa của Thân Nhã Lợi, Lý Ngôn vỗ vỗ vai của cô, rồi xoay người tiếp tục uống rượu với những người khác. Thân Nhã Lợi không nhìn lại Vu Nhược Kỳ, chỉ yên lặng lấy ỉnh một chén cơm, ăn vài miếng để dần bụng, rồi uống thêm nửa chén canh nóng mới cầm ly rượu đi đến phía Vu Nhược Kỳ và Bạch Phong Kiệt.

“Cô Vu, quảng cáo là lỗi của tôi, nên tôi đến đây xin lỗi cô, hi vọng tối nay chúng ta uống say vứt bỏ thù hằn nhé, cũng không so bì mấy việc này nữa.” Cô tự nhiên hào phóng nâng ly rượu “Tôi uống hết, cô cứ tùy ý.”

Cô vừa định uống rượu thì lại bàn tay ngọc ngà của Vu Nhược Kỳ cản lại.

“Tôi và Thân thiên hậu vì rượu đổ mới thất chặt với nhau, sao lại uống rượu trắng chứ. Uống cái này đi.” Vu Nhược Kỳ đưa tay ra với Bạch Phong Kiệt, thấy Bạch Phong Kiệt hơi chần chờ nên hung hăng bấm anh ta. Cuối cùng mới nhận được một chai Laffey thật lớn. Cô ta rót rượu ra hai chiếc cốc không có chân, rót đầy như rót nước suối và đưa cho Thân Nhã Lợi, còn bày ra nụ cười tinh khiết như hoa sen trắng “Nữ nghệ sĩ có kinh nghiệm chiến đấu như Thân thiên hậu chắc là chút rượu này cũng không làm khó cô chứ.”

Bình thường quả thật là không có gì khó, nhưng ban đầu cô đã uống không ít rượu trắng, nếu uống lẫn lộn thế này rất khó mà không say. May là cô đã đoán được Vu Nhược Kỳ sẽ làm khó mình nên đã ăn không ít cơm để dần bụng, như thế thì lúc về nhà uống chút trà giải rượu hẳn cũng không sao.

“Dĩ nhiên là không thành vấn đề.” Cô nhận lấy cốc rượu kia, rồi giữa đầu uống một hơi cạn sạch. Sau đó trả cốc rượu rồi cười quay về chỗ ngồi của mình.

Sau khi trở về cô thừa dịp Vu Nhược Kỳ không chú ý đã nhả chút rượu đang ngậm trong miệng ra chén canh. Sau đó lại dùng khăn giấy đẩy chén canh lại. Nhưng cả một cốc rượu đồ lớn đã uống vào hơn phân nửa thì dù thế nào cũng sẽ hơi choáng váng thôi. Sau khi ngồi xuống, cô cứ luôn nhìn thời gian trên điện thoại di động, tính xem lúc nào có thể rời khỏi đây. Lúc cúi đầu thì lại phát hiện bên cạnh mình có người ngồi xuống, cô ngẩng đầu nhìn lên theo bản năng lại phát hiện người bên cạnh mình là Thang Thế.

“Thân thiên hậu uống rượu giỏi quá.”

“Vâng cũng tạm tạm thôi ạ! Hôm nay tình trạng không được tốt, nếu không thì uống nhiều nữa cũng không thành vấn đề.”

“Có điều tôi cảm thấy em rất giống mấy quý cô thời thượng, thích hợp xuất hiện ở mấy buổi tiệc cocktail hơn.” Về mặt nghiêm túc của Thang Thế lộ ra nụ cười hiếm có “Lần sau em có thể tham gia mấy buổi tụ hội của công ty Fascinante với tôi được không?”

“Được ạ” Vì đã hơi say nên khuôn mặt cô nở nụ cười có vẻ ngốc nghếch.

“Vậy có thể cho tôi số điện thoại của em được không?”

“Được ạ!”

Hai người trao đổi số xong thì Thang Thế lại nhận được điện thoại, sau đó đi xuống lầu đón người. Thân Nhã Lợi ngồi lì tại chỗ, chờ đợi hơi rượu bốc lên. Nhưng không lâu sau lại có người ngồi xuống cạnh cô. Cô còn chưa kịp ngẩng đầu lên đã nhìn thấy có ly rượu đặt trước mặt mình. Sau khi tiếng nắp nhôm mở ra, thì rượu trắng đã được rót đầy chiếc ly có chân dài dùng vào lúc uống khai vị kia.

“Thân thiên hậu, tôi mời cô.” Vu Nhược Kỳ bưng nửa ly rượu trắng nho nhỏ, lần nữa nở nụ cười tinh khiết với cô.

Nụ cười trên mặt Thân Nhã Lợi hơi bối rối “Cô Vu, đừng ác vậy chứ.”

“Làm được ảnh hậu cho đến ngày hôm nay khẳng định cũng đã gặp nhiều tình huống còn hơn thế. Lúc này cần gì khiêm nhường với tôi. Sao đây?” Vu Nhược Kỳ uống với đi một ít rượu trong chiếc ly nhỏ của cô ta.

Thân Nhã Lợi nắm tay lại, nhận lấy ly rượu trắng đầy tràn kia. Xung quang nhất thời an tĩnh đi rất nhiều, tất cả mọi người đều nhìn sang phương hướng của các cô.

Bạch Phong Kiệt cắt chặt hàm răng, ngay cả toàn bộ đường nét của gương mặt cũng căng thẳng.

Có lẽ anh ta chưa từng chân chính ở bên Thân Nhã Lợi, nhưng anh ta tự nhận bản thân mình đã đảm nhiệm chức danh bạn trai hiểu rất rõ về cô. Dù là lặn lội trong giới văn nghệ nhiều năm, nhưng cô vẫn luôn không sửa được thói xấu thích tỏ ra mình mạnh mẽ, thích tự mình quyết định bậy bạ kia. Thói quen này khiến cho cô có ý thức trách nhiệm và tôn nghiêm hơn những phụ nữ khác, nhưng cũng cực khổ hơn họ rất nhiều. Nếu như ban đầu cô chịu nhún nhường tỏ ra yếu thế một chút, thì với lịch sử trong sạch của cô đã gả ột người đàn ông có điều kiện ưu tú từ lâu rồi. Cũng không như bây giờ phải đi hầu rượu hầu chuyện với người khác. Cô không nên học theo Coco Chanel nói gì “thiên hạ này có hàng vạn bà vợ phú thương, nhưng Thân Nhã Lợi cũng chỉ có một”, quả thật là buồn cười. Như cô bây giờ là tự làm tự chịu, giống hệt như năm đó.

Năm đó sau khi anh ta đưa tiền cho cô, thật ra thì cũng không có suy nghĩ cô sẽ trả lại. Bởi vì anh ta biết, trong cái vòng tròn luẩn quẩn này tuyệt đối không thiếu nghệ sĩ tài mao nhiều mặt. Với loại nữ nghệ sĩ bình hoa như cô nếu không ai nâng đỡ thì chắc chắn trong một năm sẽ mai danh ẩn tích thôi. Cho nên anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ nhận lại được số tiền gấp mười lần của cô. Chỉ là giữ lấy giấy nợ thì thoảng lại đem ra uy hiếp để xem chút màu sắc của cô thôi. Nhưng cô lại thật sự bận rộn từ ngày sang đêm. Khi đó anh ta vẫn còn chơi trò bướm vườn hoa với một nữ diễn viên mới, vừa lúc lại đóng chung một bộ phim với cô. Vào lúc anh ta đi đón cô gái kia thì lại bắt gặp cô ngất xỉu tại trường quay, được băng ca khiêng lên xe cứu thương.

Hôm đó anh vứt hết oanh oanh yến yến bên cạnh ra khỏi đầu, đi đến bệnh viện thăm một cô gái không có liên hệ máu mủ với mình. Dáng vẻ cô nằm trên giường yếu ớt, như là một người khác hẳn với tính cách trẻ con vội vàng thích đùa giỡn thường ngày. Sau khi thấy anh ta đến, cô lại còn trân mắt ra nói với anh ta rằng tiền tôi sẽ trả lại anh, anh đừng nhìn tôi với vẻ thương hại. Lúc này anh ta đã xé rách giấy nợ trước mặt cô, nói với cô rằng số tiền kia cô không cần trả lại. Cô chỉ lạnh lùng xoay người, đưa bóng lưng gầy gò về phía anh ta và nói kiên định lần nữa, tôi sẽ trả lại cho anh.

Trong cuộc đời anh ta động lòng với vô số người, nhưng phần lớn đều bắt đầu thế nào thì kết thúc thế đó, anh ta không để ý. Nhưng vào khoảnh khắc anh ta nhìn thấy bóng của cô, anh ta đã nghe rõ được tiếng tim đập của mình. Khi đó anh ta không biết ý nghĩa trong lời nói của cô, cũng không biết lúc đó giữa bọn họ đã có một vực sâu không thể vượt qua từ lâu.

Nhiều năm sau khi cô trả tiền lại, cô đã không còn là dáng vẻ ngây thơ năm nào. Chi phiếu được lấy ra từ chiếc túi bạch kim togo, trên ngón tay cũng thấp thoáng lấp lánh và mùi nước hoa Tom Ford quyến rũ. Anh nhìn thấy đôi mắt cô thăm thẳm nỗi u buồn và lạnh lùng hơn trong quá khứ. Cô nói, năm đó anh bắt tôi phải chia tay với người yêu đầu tiên của mình, không bao lâu sau anh ấy đã chết.

Trước sau cô vẫn không thích nói nhiều lời, chỉ một câu đơn giản đã nói rõ ra cả đời này của bọn họ cũng không thể nào ở bên nhau được. Lúc đó anh ta đã khóc rất thê thảm, tuy trong lòng biết đã không còn hy vọng, nhưng vẫn còn ôm lấy ảo tưởng ngây thơ. Anh ta nghĩ có một ngày anh sẽ cảm hóa được cô, bù đắp cho cô.

Song, chưa tới một năm, cha anh ta bị liệt nặng phải vào bệnh viện. Bình thường anh ta đã quen phong lưu tự do, đến thời khắc mấu chốt, người thân lại nghe theo người khác ly gián phân chia tài sản cổ phần như ong vỡ tổ khiến anh ta không biết theo ai. Ra ngoài thì mất mặt, nên anh ta chỉ có thể nhốt mình ở nhà chơi game, mặc cho gia đình đang thất bại không ra gì. Anh ta bắt đầu tin tưởng đạo lý phong thủy luân chuyển, cũng bắt đầu dần dần tin rằng đây là quả báo vì lúc đầu anh ta đã ép bạn trai Thân Nhã Lợi. Kẻ đáng thương đó ít ra còn có Thân Nhã Lợi ở bên. Nếu như là mình, chẳng biết sẽ có bao nhiêu kẻ giậu đổ bìm leo nữa. Anh ta rất sợ biến thành kẻ chỉ còn lại hai bàn tay trắng, sợ hãi đến mức chỉ dám thỉnh thoảng lộ mặt ra ngoài cùng với mẹ mình. Cho đến khi anh vừa gặp đã yêu Vu Nhược Kỳ.

Giờ khắc này, anh ta nhìn thấy mặt Thân Nhã Lợi đỏ lên, đau khổ uống xong ly rượu lớn mà vợ mình đưa đến. Thật ra anh cũng rất muốn đứng lên ngăn chặn vợ mình, lôi Thân Nhã Lợi rời khỏi đây. Nhưng cuối cùng điều anh ta có thể làm là chỉ nắm chặt lấy khăn trải bàn đến mức gân nổi rõ trên những ngón tay.

Thân Nhã Lợi cũng không biết sao mình uống hết ly rượu kia nữa. Tuy hành động nuốt hết ly rượu vào bụng rất liền mạch, nhưng trong đó có rất nhiều lần không trôi, còn thiếu chút nữa đã phun ra lại. Có điều nhìn cô hoàn toàn không thành vấn đề, vẫn mỉm cười như vừa rồi và trút ngược ly rượu xuống. Người ngồi ở đây đều vỗ tay hoan hô, sắc mặt Vu Nhược Kỳ lại càng xấu đi.

Cô còn ngậm một ít rượu, chờ khi Vu Nhược Kỳ tức giận xoay người bỏ đi, thì mới nhả nó vào trong khăn ăn. Nhưng một ít rượu được nhả ra này hoàn toàn chẳng thấm thía gì với ly rượu trắng vừa chạy vào người kia. Trong lồng ngực như có ngọn lửa nóng ngàn độ thiêu đốt, dạ dày cồn cào muốn nôn ra, đầu nặng chình chịch, hai mắt mờ đi, cả người khó chịu như sắp chết. Cô không thể ngồi yên thêm một giây nào nữa, phải tìm người cứu hộ thôi. Cô loạng choạng lấy điện thoại di động ra, nhưng nhìn thấy tin nhắn của Dung Phân gửi đến cách đây không lâu: “Chị nói nè Nhã Lợi, không phải là em thích Dante à? Sao lúc xé chiêu lại ở cùng với Lý Thái Tử, giờ còn cho Thang Thế số điện thoại di động nữa? Chị hơi rối vì em rồi đó?”

Nhìn thấy từ Dante kia thì nổi dỗi hờn chưa tiêu tan lâu thiệt lâu lại dấy lên và hòa với men say đậm đặc, khiến cô không khống chế mà mờ mắt lại “A Tùng chỉ là một đứa nhóc nghịch ngợm thôi. Dante đẹp trai lại hòa nhã, không có cô gái nào không thích cả. Có điều đàn ông tốt thế thì cũng đã có chủ rồi, cho nên em thật sự không suy nghĩ quá xa đâu.”

Dung Phân hồi âm lại “Nói như vậy, đúng thật là em thích Dante à?”

“Anh ấy có bạn gái rồi.”

Tin nhắn này gửi đi không bao lâu thì Dung Phân đã đến ngồi xuống cạnh cô, vỗ nhẹ lên vai cô “Nhã Lợi, có phải em uống say rồi không?”

“Nào có, em còn rất tỉnh.” Cô xua xua tay, xem ra vẫn còn bình thường.

Giả bộ tỉnh táo khi uống say là kỹ xảo tuyệt vời của cô. Sau khi phụ nữ uống say rất dễ bị lợi dụng, cho nên dù cô uống say đến mức nào cũng sẽ không biểu hiện ra. Nếu như thật sự không chống đỡ nổi nữa, cô sẽ gọi điện thoại cầu cứu bạn mình. Dung Phân nhìn xoáy vào cô hồi lâu, mới nói khó tin “Trình độ uống rượu của em thật là không thể lường được, ly rượu lớn khi này cũng không chúc được em ư?”

“Ha ha, tửu lượng của em mọi người đều biết mà.”

Trên thực tế thì chỗ cô ngồi đã sắp quay mòng mòng rồi. Cô thừa dịp sơ hở Dung Phân quay đầu nói chuyện với người khác, cố gắng che miệng ngăn lại cơn buồn nôn, lấy điện thoại di động ra vội vã gửi đi một tin nhắn “Cấp cứu, cấp cứu, chị đây bị chuốc chịu hết được rồi, mau lên” cho Khưu Tiệp.

Gần như tin nhắn vừa gửi xong thì Khưu Tiệp đã gọi đến “Nhã Lợi, em họ cậu thi rớt cuộc thi Mãn Giang Hồng, bây giờ đang ở nhà khóc lóc âm ỉ đòi tự sát, mẹ cậu gọi cậu mau về nhà kìa.”

“Cái gì, không phải là kết quả học tập của em ấy rất tốt hay sao? Sao lại nên nổi này?” Cô diễn rất thật, đến mức bản thân mình cũng tin rằng em gái mình đã hỏng mất tương lai muốn tự sát thật. “Cậu nói em ấy đợi mình, đừng để cho em ấy bị kích động nhé. Mới có bao nhiêu đây chuyện mà đã đòi sống đòi chết rồi. Bây giờ mình sẽ lập tức về ngay.”

“Khoan đã, giờ mình sẽ đến đó rước cậu...”

Cúp điện thoại xong, cô lo lắng nhìn về phía Dung Phân và Lý Ngôn: “Đạo diễn, chủ tịch, e là tôi phải đi trước. Em họ tôi thi rớt nên đòi tự sát ở nhà, giờ Khưu Tiệp sẽ lập tức đến đây đón tôi.”

Lý Ngôn cau mày: “Muốn tự sát? Sao dám nhỏ ngày nay hờ ra là vậy. Vấn đề là giờ cô chạy về có kịp không?”

“Em ấy rất nghe lời tôi, cho nên dì và mẹ tôi cũng gọi tôi về ngay.” Cô cúi đầu hít vào một hơi thật sâu, giữ vững thăng bằng vững vàng xoay người cầm lấy túi “Tôi xuống dưới trước chờ Khưu Tiệp.”

“Khoan đã, dù sao Khưu Tiệp vẫn chưa đến. Cô uống một ly với nhà sản xuất đi. Anh ta rất thích cô, cô uống xong rồi hãy đi.”

“Nhưng tôi thật sự không có thời gian...” Nghe được chữ “uống” khiến cô cảm thấy mình sắp sửa phun hết ra.

“Nếu không uống với anh ta thì uống với tôi một ly vậy.”

Vu Nhược Kỳ lại đi đến một lần nữa, cầm bình rượu trắng rót vào chiếc ly lớn có chân dài vừa rồi, dáng vẻ hào hùng hùng hực, giống như muốn trút hết rượu xuống vậy. Nghe thấy mùi rượu bay ra, dạ dày Thân Nhã Lợi gần như muốn trào lên. Lý Ngôn như cũng không nổi, nhưng lại nhớ đến hạng mục mới hợp tác của Vu Thị và tập đoàn Hoàng Thiên, nên cũng không thể làm gì khác hơn là để người nhà chịu oan, vờ vờ vai Thân Nhã Lợi “Vậy thì uống với cô Vu một ly đi.”

Thiếu chút nữa là Thân Nhã Lợi đã nhảy dựng lên giận dữ mắng ông ta là đồ ác ôn rồi. Dù cho là nước uống nhiều cũng ghen chết chứ đừng nói chỉ là rượu trắng hơn sáu mươi độ! Cô sẽ ngộ độc rượu chết tại đây đó!

Vu Nhược Kỳ lại rót cho bản thân một ly rượu nhỏ, dùng ngón áp út lau sạch môi dưới, lời nói nhỏ nhẹ khinh thường “Tôi đây uống trước. Thân thiên hậu mời tự nhiên.”

Nhìn cô ta ngửa đầu uống rượu, Thân Nhã Lợi xoa nhẹ ngón tay đang run run, duy trì trạng thái bình tĩnh vươn tay đến ly rượu kia...

Nhưng đầu ngón tay vừa mới chạm phải chân ly thì ly rượu đã bị người khác cướp đi. Cô thuận tiện quay đầu nhìn lại theo hướng đó.

“Để tôi uống thay cô ấy.”

Mặt Dante không đổi sắc uống một hơi cạn sạch ly rượu kia, ngay cả thở mạnh cũng không có.

Cho dù là người không thường xuyên uống rượu xã giao cũng có thể thấy được người này không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Vu Nhược Kỳ đã uống hết hai ly nhỏ vào bụng nên sắc mặt cũng hơi ửng đỏ. Lúc này nhìn cô ta nhìn Dante, đôi gò má cũng trở nên đỏ bừng “Anh, tại sao anh phải uống thay cô ấy?”

Anh khẽ mỉm cười, đường nét trên gương mặt tinh tế rõ ràng, thật như ly rượu lớn vừa uống khi này là nước khoáng vậy: “Thân là nhà sản xuất, giúp diễn viên mình uống hay ly cũng nên mà.”

“Nhà sản xuất?” Thân Nhã Lợi từ từ chớp mắt. Cũng không biết có phải nguyên nhân do rượu hay không, mà tốc độ tin tức truyền đến não lại chậm hơn gấp mười lần bình thường “... Đạo diễn, anh ấy nói ai là nhà sản xuất vậy?”

“Ồ, đến bây giờ em vẫn chưa biết à?” Dung Phân chạy đến bên cạnh Dante cao lớn như nhìn thấy vị cứu tinh “Nếu không phải là nhà sản xuất thì sao có thể đi theo toàn bộ hành trình quay cảnh của đoàn phim chứ?”

Dante không tiếp lời hai người, chỉ là yên lặng rót đầy ly rượu lớn của mình và ly của Vu Nhược Kỳ, khoe miệng nhoẻn lên một nụ cười mỉm tao nhã “Cô Vu, nếu tối nay cô thích uống thì tôi uống với cô. Tôi uống ly lớn, cô uống ly nhỏ, lại nhé.”

Anh vô cùng phong độ nâng ly về phía Vu Nhược Kỳ.

Gương mặt của Vu Nhược Kỳ lại phủ thêm một lớp đỏ đậm. Bình thường tung hoành trong các trường hợp xã giao, câu người khác nói với cô ta nhiều nhất là “Tôi uống hết, còn cô Vu cứ tự nhiên.” Đây là lần đầu tiên cô ta gặp phải người chẳng hề nghi ngại kêu mình uống rượu. Bởi vì ăn hơi ít, nên hiện tại e rằng cũng đã gần đến cực hạn rồi, mắt của cô ta cũng nhanh chóng đỏ ửng lên. Song, trong lòng cô ta rất rõ, cách mình hay dùng để thu thập người ở đây chỉ là vô dụng đối với Dante.

Mỗi một ngày các xưởng nguyên vật liệu trên toàn cầu đều không ngừng ào ạt vận chuyển hợp kim, xi măng, sắt thép đưa đến từng công trường nằm tại các góc trên thế giới. Mà chia bình quân số công trường được xây dựng mới mỗi ngày, thì nhất định có sáu nóc tòa nhà là treo dấu hiệu Fascinante. Dù là mùa xuân rực rỡ hay mùa thu tàn úa, nhưng khung của công trình kia vẫn kiên định vươn dài lên không trung. Đây là kiến trúc sư cấp cao đã khiến cho các xí nghiệp không ngừng tiến lên trên thế giới, ngay cả cha của cô ta cũng rất bội phục người đàn ông trẻ tuổi này. Trên căn bản Dante khinh thường phải tạo dựng mối quan hệ với cô ta.

“Bà xã tôi uống rượu không được khá lắm, để tôi uống cho.”

Nghe thấy tiếng nói của Bạch Phong Kiệt, Vu Nhược Kỳ thở phào nhẹ nhõm như được trút bỏ gánh nặng, lùi về sau lưng anh ta, cẩn thận nhìn Thân Nhã Lợi và Dante.

Khác hẳn với những người khác đang mặc vest đạo mạo ở đây, Dante mặc một chiếc áo sơ mi cổ lật vải flannel, trên cổ áo có thêu một logo cá nhân của anh và mang đôi giày da kiểu mới mua tại Córdoba Tây Ban Nha. Quần áo thoải mái không gò bó, giày da thì sáng bóng. Nhìn thoáng qua anh có vẻ rất thông thả, như căn phòng bao này, thậm chí là cả thế giới cũng giống như nhà của anh.

“Được, vẫn như vậy, tôi uống lớn, anh uống nhỏ.” Anh đưa ly rượu nhỏ đến trước mặt Bạch Phong Kiệt.

Bạch Phong Kiệt ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu nhỏ, sau đó đẩy đến chiếc ly có chân dài to bằng của Dante đến: “Đàn ông uống rượu là để đáp lễ. Đừng khinh thường người khác.”

Vu Nhược Kỳ nhìn chòng mình, trong đôi mắt lóe lên sự ngưỡng mộ, cảm động và những cảm xúc phức tạp khác. Quả nhiên là cô ta không giả làm người, Bạch Phong Kiệt là một người đàn ông biết gánh vác. Nhưng mà đến tột cùng anh ta gánh vác vì bảo vệ mình, hay là có nguyên nhân khác?

Sự hoài nghi này đã biến thành tức giận triệt để cho đến khi Bạch Phong Kiệt trước lúc uống rượu lại nhanh chóng liếc mắt nhìn Thân Nhã Lợi. Mà sự tức giận này lại lên đến đỉnh điểm khi mặt anh ta đỏ như gan heo và khom người ngã xuống bên cạnh bàn.

“Anh là tên vô dụng vứt đi!” Cô ta tức tối đá chiếc bàn, cầm lấy điện thoại di động lao ra cửa.

Ngày trước đi học cũng không phải là chưa từng uống rượu. Năm đó, cũng giống như Vu Nhược Kỳ được Bạch Phong Kiệt bảo vệ, Thân Nhã Lợi cũng được Cố Hi Thành cưng chiều đến mức coi trời bằng vung, một giọt rượu cũng không dính được vào cô. Nhất là sau khi vào đại học, chuyện yêu đương của cô và Hi Thành tương đối công khai, ngay cả trước mặt người lớn cũng không kiêng kỵ. Chỉ cần có tiệc, hai người bọn họ nhất định là sẽ ngồi cùng nhau. Chỉ cần có người tìm cô uống rượu thì Hi Thành nhất định sẽ đứng ra uống thay cô. Mấy người lớn đều cười nói “Hi Thành, cháu còn trẻ mà đã bắt đầu nuôi chiều vợ rồi. Sau này cẩn thận bị vợ quản nghiêm ngặt đấy.” Hi Thành cũng chỉ xua tay nói cho có lệ “Lợi Lợi không biết uống rượu, đừng bắt cô ấy uống”. Cũng bởi vì năm đó được Hi Thành chiều chuộng quá mức, nên ban đầu khi cô vừa ra ngoài kiếm cơm lại có trình độ uống rượu hoàn toàn không ra gì. Thường xuyên uống say mềm, về đến nhà là lao vào bồn cầu ối suốt một tiếng, rồi giữ nguyên quần áo ngủ thẳng đến sáng ngày hôm sau.

Khoảng thời gian đó cô thường xuyên nghĩ rằng nếu Hi Thành còn ở đây thì sẽ thế nào? Đáp án này vẫn mãi không có. Nhưng cô xác định không giống như Dante hiện nay.

Sau khi hạ gục Bạch Phong Kiệt, Dante nhận lấy điều xì gà người bên cạnh đưa đến, cười nói một câu “Sở thích của Lữ Quán cũng không tệ” rồi ngậm lấy điều xì gà, nghiêng người để đối phương châm thuốc, từ từ nhả ra vòng khói tròn tròn. Kế tiếp, anh và nhóm đàn ông hút thuốc trò chuyện về vấn đề tại trợ bộ phim. Thỉnh thoảng anh xua tay đang cầm điều xì gà: “Không cần thiết phải tốn công phí sức, chỉ cần chọn ngân hàng tư nhân mới xây, quan trọng là nhãn hiệu.” Anh ngồi trong cảnh khói thuốc lượn lờ không hề khó chịu, hai ngón tay kẹp lấy điều xì gà, dùng bàn tay chống nạnh bên mặt, dáng vẻ vẫn sang trọng, nhưng hoàn toàn không có sự trong sáng của Hi Thành.

Đối với đàn ông, cô không thích kiểu sành đời và phức tạp. Nhưng mà, mới vừa rồi anh đã cứu mình, nên trong lòng cô vẫn có một sự cảm kích. Thừa dịp mọi người đang trò chuyện vui vẻ, cô đi đến khẽ nói cảm ơn anh, rồi cầm ví chào mọi người và bước ra cửa. Song, chân trước vừa bước ra thì chân sau đã bị Dante đuổi kịp.

“Anh đưa em về.” Anh cài áo khoác lại, đi thẳng về phía trước.

“Không cần, không cần, Khư Tiệp đến đón em.”

“Chỉ là đánh bài chuẩn thôi, không cần thiết để cô ấy đặc biệt đến đây, bọn em muốn bị đội chó săn chụp được hình à? Nói cô ấy không phải đến, anh đưa em về.”

Vốn vẫn còn đang trong lúc do dự, Thân Nhã Lợi vừa bước ra cửa đại sảnh đã nhìn thấy Khư Tiệp. Sắc mặt Khư Tiệp vừa nhìn thấy Dante thì thay đổi rõ rệt, len la lén lút kéo Thân Nhã Lợi qua một bên nói nhỏ “Chị Nhất của mình ơi, cậu có thể nào đừng lờn vờn bên cạnh người này hay không? Mỗi lần nhìn thấy mặt anh ấy là mình đều cảm thấy như là xác chết sống dậy...”

“Suýt, đừng nói.”

“Dáng vóc của anh ta ‘công’ hơn Cổ tiểu ‘thụ’ một chút, nhưng cậu nhìn gương mặt này lại không hề sợ hãi trong lòng sao?”

Khuru Tiệp nói xong còn quay đầu lại thoáng nhìn sang Dante, nhưng lại chính diện đón nhận lấy ánh mắt mỉm cười của anh “Cô Khuru.”

“Xin chào anh Dante.” Khuru Tiệp vô cùng mất tự nhiên nhún nhún vai “Cám ơn anh đã đưa Thân Nhã Lợi xuống, tôi đưa cô ấy về trước đây.”

“Cô để tài xế về đi, tôi sẽ sắp xếp người đưa các cô về.”

“Nhưng mà...” Khuru Tiệp thoáng nhìn sang Thân Nhã Lợi.

“Tài xế cũng là người, để người ta nghỉ ngơi ngày chủ nhật đi. Bên tôi có sắp xếp người.”

Cuối cùng hai người cũng không có kì kèo với Dante nữa. Sau khi hai người lên xe mới biết được cái người anh đã nói “sắp xếp” chính là Thang phó tổng.

“Ở trong công ty dám xem tôi như tài xế cũng chỉ có anh.” Thang Thế vừa lái xe vừa liếc mắt nhìn sang Dante đang ngồi bên ghế lái phụ.

“Phiền phó tổng rồi, lần sau tôi trả tiền.” Dante đáp lại như biết phục thiện.

12. Chương 12: Tòa Thành Mười Hai

Khuru Tiệp ngồi ở ghế sau khẽ giọng chế nhạo suốt rằng Dante nói năng rất thụ nhưng thái độ lại rất công, không dễ gì đối phó. Thân Nhã Lợi lẽ ra rất choáng váng lại bị Khuru Tiệp chọc cười vui vẻ suốt cả quãng đường. Xe nhanh chóng đưa Khuru Tiệp về nhà, Khuru Tiệp lại liên tục dặn dò Dante phải bảo đảm sự an toàn cho Thân Nhã Lợi. Dante bấm kiếng xe xuống gạt đầu: “Tôi bảo đảm nhất định sẽ đưa cô ấy về đến nhà, nhìn cô ấy vào cửa rồi mới đi.”

Vì thiếu đi Khuru Tiệp tíu tít nên trong xe cũng yên tĩnh hơn rất nhiều. Thân Nhã Lợi nhìn bóng cây lay động bay theo ánh đèn sắc sỡ bên ngoài, đầu tựa vào cửa kiếng lạnh băng. Đường như Dante cũng không có ý định trò chuyện, thế nên hai người cứ ngồi ở vị trí một trước một sau yên lặng hơn mười phút.

Sau đó Thang Thế lên tiếng phá vỡ không khí tĩnh lặng này: “Tôi phát hiện văn hóa uống rượu ở trong nước thật bất lịch sự, luôn thích bắt buộc người khác uống rượu, nhất là bắt phụ nữ, thật chẳng có phong độ chút nào.”

Cô vốn đang say mê nhìn vào chiếc gáy trắng trẻo của Dante, nghe thấy tiếng nói của Thang Thế thì bỗng ngồi thẳng lên: “Nói đến đây, em phát hiện ra anh Dante uống cừ quá. Đã uống rất nhiều nhưng cũng không thấy say.”

“Anh hơi say rồi, chỉ là nhìn không ra thôi.” Khuỷa tay Dante đặt trên thành xe và chống lên vầng trán.

Thang Thế lại ném cho anh một ánh mắt khinh thường: “Cậu bớt giả vờ đi. Lúc này cậu cũng chỉ có thể gạt được lòng thương tình của mấy cô gái thôi, trên thực tế bảo cậu uống thêm một lít rượu nữa cũng không thành vấn đề.”

“Một lít, lợi hại vậy sao? Dante, tửu lượng của anh trời sinh hả?” Thân Nhã Lợi kinh ngạc nói. Bởi vì uống quá nhiều nên giọng cũng lớn hơn bình thường không ít.

“Cũng gần như vậy.” Dante trả lời lễ độ và xa cách như bình thường.

“Lại nói dối.” Thang Thế vạch trần anh không hề nể tình “Đừng nghe anh ta nói, có mấy ai tửu lượng trời sinh chứ? Không phải là luyện được vậy sao. Đừng nhìn thấy đáng vẻ cậu ta phong độ vậy mà lầm. Tôi cũng từng nghe Marco nói, khi Dante còn niên thiếu thì rất ngoan ngoãn, nhưng đến lúc lên đại học thì bất chợt nổi loạn, trong một năm đã biết hút thuốc uống rượu, khoảng thời gian đó mỗi ngày đều có kiểu giày cao gót khác nhau ở cửa nhà cậu ta. Trong một tháng bị đưa đến sở cảnh sát ba lần, sau đó còn vào sở cai nghiện...”

“Sở cai nghiện?” Thân Nhã Lợi hơi chồm người lên phía trước.

“Không có, chỉ là lúc đi chơi bị dính vào tai tiếng thôi.” Dante hơi xoay mặt lại để giải thích, lại không tức giận nói “Phó tổng, hôm nay anh định hủy thể diện của tôi phải không?”

Thang Thế cười hơi có vẻ gian trá “Ai bảo cậu chơi nổi quá chi. Được rồi, tôi không bóc mẽ cậu nữa.”

Ba người trò chuyện trong chốc lát thì xe cũng đã dừng tại tiểu khu của Thân Nhã Lợi. Dante đưa cô đến trước cửa nhà. Cô vốn muốn nói cảm ơn lần nữa rồi xoay người đi vào. Nhưng lại cảm thấy đầu óc của mình còn choáng váng hơn lúc ở trong xe. Nhìn vào đôi mắt anh trong bóng tối, khiến cô không kiềm lòng được chăm chú thật lâu. Sau đó, cơ thể cô loạng choạng, nói hơi say “Anh... hôm nay sao anh không trả lời tin nhắn của em?”

Anh hơi sững sờ, rồi nói chậm rãi “Lúc xế chiều anh phải đến một công trình anh chịu trách nhiệm, lại bắt đầu bận rộn tiếp rồi, có thể là mấy tháng tiếp theo cũng không được rảnh rồi.”

“À, thì ra là vậy.” Cô ngây ngô gật đầu “Có thể lý giải. Vậy... em đi lên nghỉ ngơi trước nhé.”

“Ừ.”

Cô mới vừa đi được hai bước, thì xoay người lại lần nữa, nhìn anh hơi giận dữ “Tiếp theo dù có bận cũng ít nhất phải xem điện thoại di động chút chứ. Cả buổi chiều em đều kiểm tra điện thoại khiến cho tâm trạng không được vui. Mọi người đều nói tâm trạng không vui rất dễ uống say, anh xem hôm nay em say đến thế này còn không phải lỗi của anh à!”

Lần này anh yên lặng lâu hơn một chút “Anh biết rồi, xin lỗi. Lần sau sẽ trả lời nhanh hơn.”

Dù cho anh đi đến chỗ nào thì tựa như vĩnh viễn cũng đều như thế. Tuy cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng chỉ hững hờ, biểu hiện trên gương mặt lúc nào cũng là nụ cười mỉm bình tĩnh công thức hóa. Giống như là một kho vàng dưới lòng đất có cánh cổng đóng chặt, dù cho bên trong có giữ biết bao nhiêu của cải cũng khiến cho người ta cảm giác rằng mình hoàn toàn không thể nào mở ra và lấy được nó. Nhìn thấy biểu hiện anh vô cùng áy náy khiến cô bỗng có cảm giác rất tủi thân. Nên cũng không nói những lời khác nữa, trực tiếp giẫm giày cao gót chạy lên nhà.

Vừa mới vào nhà cô đã đá bay giày đến góc tường, ném ví trên mặt đất và chạy như bay đến phòng mình, rồi vô cùng mất hình tượng đâm sầm vào giường. Rốt cuộc mình đã nói lung tung gì đây, cảm giác này thật đáng ghét. Người nước ngoài rất hay dùng câu nói cửa miệng là “older and wiser”. Ngay bản thân mình cũng hoàn toàn không có cách nào nghiệm chứng. Sống cũng sống nhiều năm rồi, vậy còn nói ra câu ngây thơ đến vậy với đối tượng là một người đàn ông đã có bạn gái. Mình thật ghét mình quá! Đúng là quá mất mặt, thật đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét.

Cô vừa hung hăng khinh bỉ mình, vừa nặng nề ngủ thiếp đi.

Khi bị ánh nắng sớm mai ngày hôm sau đánh thức, cô dụi dụi đôi mắt, nhìn thấy trên tay lem luốc toàn là mascara thì ngay lập tức cô nhớ lại chuyện đã xảy ra hôm qua. Tuy tâm trạng không còn kịch liệt như trước khi ngủ nữa, nhưng tinh thần vẫn còn sa sút. Cô cào cào mái tóc xoắn lộn xộn, cởi chiếc váy bút chì xinh đẹp ra, mặt vùi sâu vào hai lòng bàn tay. Sao lại làm chuyện mất mặt vậy chứ? Có lẽ sau này Dante cũng sẽ không muốn gặp mình nữa rồi. Ồi....

Thật lâu, thật lâu sau cô mới mặc đại một bộ đồ ngủ, dùng cảm đứng lên đi ra phòng khách tìm điện thoại di động, dự định hoàn thành hành trình ngày hôm nay.

Lấy chiếc di động ra khỏi ví, cô bật điện thoại ra, nhìn thấy có một tin nhắn chưa đọc. Cô tưởng là mấy tin tức quảng cáo nên dự định đọc xong sẽ xóa đi, nhưng mở tin ra chỉ thấy có một câu nói ngắn gọn: Tối mai có rảnh không, chúng ta đi xem phim nhé?”

Khi nhìn thấy tên người gửi, cô đã ngê ngốc ra thật lâu, rồi nhanh chóng gõ lại một hàng chữ “Không phải là gần đây anh đang bận việc sao?”

Thời gian không đến nửa phút sau Dante đã trả lời tin nhắn “Công việc là công việc, thời gian ăn cơm xem phim cũng phải có chứ.”

Cô lại nghếch ra thật lâu và tự nhìn mình trong gương. Vì lớp trang điểm lắm lem nên cô đã trở thành gấu mèo lồi thối, nhìn chẳng vừa mắt tí nào. Cô kích động nhắm mắt lại, siết chặt hai nắm tay, rồi nhảy loạn xạ trên ghế salon. Cho đến khi ban công căn hộ đối diện có người xuất hiện, còn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô thì cô mới ôm đầu ngồi lại trên ghế.

Sau giây phút kích động, cô hăng hái vọt vào phòng tắm. Nghĩ đến khoảng cách từ đây đến tối mai còn hơn ba mươi mấy tiếng nữa, trong khoảng thời gian này nhất định phải làm việc thật tốt mới được. Nhưng khi đang chuẩn bị tắm gội thì lại nhớ đến thời gian tin nhắn kia gửi đến, phát hiện là mười giờ hai mươi lăm phút tối hôm qua. Vậy “ngày mai” cuối cùng là ngày nào chứ? Cô gửi tin nhắn hỏi xem.

Dante lại nhanh chóng trả lời “Tin nhắn đó gửi hôm qua, ý của anh là tối nay đi xem. Tối nay em có rảnh không?”

Tối nay ư? Thân Nhã Lợi nắm thật chặt điện thoại di động, lý trí nói với mình, dưới tình huống này nên khéo léo một chút, lạnh lùng một chút nói cho anh ấy biết hôm nay mình bận, ngày mai gặp. Đây chính là kỹ xảo cơ bản nhất để duy trì giá trị của phụ nữ. Nhưng vừa nghĩ đến tối nay có thể gặp mặt anh, thì cô thật sự không muốn đợi thêm một ngày một đêm nào nữa. Đợi thật lâu, cuối cùng cũng trả lời lại một câu “Có ạ, vậy thì buổi tối gặp nhé!”

“Xế chiều em đến phim trường đúng không? Anh sẽ trực tiếp đến đó đón em.”

Thật ra thì cô cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng tối hôm qua anh cũng đưa cô về đến nhà. Sao lúc đó không hẹn cô đi chơi? Hay là vì anh đang suy nghĩ đến việc này và sau khi suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định hẹn cô đi à?... Cô cũng suy nghĩ về vấn đề này thật lâu ở trong phòng tắm.

Thời gian hôm nay trôi qua rất nhanh, đồng thời cũng đi rất chậm. Nhận tin nhắn của Dante vào lúc sáng sớm xong thì đến lúc nghỉ trưa cô lại nhận được tin nhắn của Thang Thế “Thân thiện hậu, tối nay có bận không, tôi mời em dùng bữa nhé?”

Cô cũng hơi mù mờ rồi. Anh ta và Dante đang có chuyện gì đây? Bỗng nhiên hai người lại hẹn cô cùng một ngày. Cũng không biết bọn họ có thông đồng với nhau hay không? Cô chỉ nói thật là buổi tối có hẹn, có thể không gặp được. Sau đó hẹn anh ta vào tối hôm sau.

Cuối cùng buổi quay phim cũng kết thúc, rồi cô đi thay ra trang phục. Vốn cho rằng sẽ trông thấy xe Dante ở ngoài phim trường, nhưng anh đã đứng tựa trước cửa cười vẫy tay với cô. Cô cũng cười lại và cất bước nhanh hơn chạy chậm đến bên anh. Cô không chỉ có tâm trạng rất vui vẻ, những cảm xúc kích động kia giống như nguồn suối đang chảy, gần như là trào ra từ đáy lòng. Trái tim cô thôi thúc muốn thân thiết với anh, thậm chí muốn đưa tay khoác lên cánh tay anh. Cũng không phải cô không nghĩ đến chuyện anh đã có bạn gái, nhưng nếu chỉ là bạn bè gặp mặt thì thật sự không cần phải suy nghĩ quá nhiều. Như vậy ngược lại còn phá hư tâm trạng của nhau nữa.

Hai người ngồi lên xe của anh, trao đổi vài câu vô cùng tự nhiên. Vấn đề là cô chưa từng nói nhiều như vậy, thậm chí cả lần đầu tiên thấy anh lái xe cũng ngu ngơ hỏi một câu “Anh biết lái xe không?” Khiến cho anh cuối cùng không nhịn được phì cười ra tiếng. Anh có một chất giọng đặc biệt, khi nói chuyện bình thường sẽ mang theo cảm giác lạnh lùng, nhưng cười lên lại như một dòng nước ấm hòa tan dòng sông băng. Anh lái xe phóng đi. Cô nhìn thấy phía sau những tòa nhà cao cao là ánh trời chiều đỏ thắm. Những đám khói lượn lờ như hơi sương đọng lại trên chiếc cầu cống trường và tung hoành trên cầu vượt. Cũng nhìn thấy những ngọn đèn giao thông và đèn cửa hiệu như bị quên lãng bỏ lại phía sau. Cô bỗng cảm giác rằng, tòa nhà cao tầng đứng trong hoang mạc kia đang mở rộng vòng tay ôm cô vào lòng.

Khi người ta trong tâm trạng tốt luôn dễ dàng bỏ xuống sự phòng bị, cô chuyển tầm mắt từ ngoài cửa sổ đến trên người anh, rồi nghiêng đầu nói “Đúng rồi, sao hôm qua anh đi rồi mới gửi tin nhắn cho em? Tại sao không hỏi trước mặt em là có muốn đi xem phim hay không?”

Nhìn thấy anh hơi ngơ ngác, cô lại lập tức hối hận vì hỏi ra vấn đề ngu ngốc thế này. Nhưng cô đã rồi rắm vì vấn đề này cả ngày rồi. Cô không phải là dạng người giấu được tâm sự.

“Lúc đó em đã say đến thế rồi, nhận lời cũng sẽ không nhớ được.” Cầm của anh hất về phía điện thoại di động, “Bây giờ có tin nhắn làm chứng, em không thể chối rồi.”

“Là vậy à.” Cô gật đầu như có điều suy nghĩ, mím môi hơi mỉm cười tựa lưng vào ghế ngồi lần nữa.

Có điều vận may đã bị chặn lại khi đến trước cửa rạp chiếu phim. Vì phòng ngừa cô bị người ta phát hiện, anh đã cố ý chọn một rạp chiếu phim vắng người, cũng đã đặt trước vé xem bộ phim 3D lớn của Hollywood. Nhưng hôm đó rạp chiếu phim lại tạm thời quyết định chiếu một bộ phim do cô thủ vai chính. Như vậy nếu xuống xe nhất định sẽ bị fans bao vây, nên bọn họ bị ép buộc phải lái xe rời đi. Cuối cùng lựa chọn một rạp chiếu phim tư nhân nho nhỏ. Có điều bộ phim chiếu trong vòng hai tiếng đồng hồ chỉ là một bộ phim của một đạo diễn người nước ngoài không có tiếng tăm, nói về tai họa ngày tận thế và cũng chỉ có thừa thớt vài cặp vợ chồng trung niên mua vé vào xem.

“Phim này em cảm thấy thế nào?” Dante cho hai tay vào túi quần, nhìn tấm poster quảng cáo bộ phim chẳng có gì hấp dẫn.

“Cũng không tệ lắm ạ.” Cô kiên trì, nặn ra một nụ cười.

“Vậy thì xem phim này nhé?”

“Được ạ.”

Sau đó Dante đi mua vé, hai người hơi gượng gạo nhỏ giọng đi đến phòng chiếu tối đen. Đợi mọi người ngồi xuống hết thì hai người họ mới ngồi xuống hàng cuối cùng. Trực giác phán đoán của cô với bộ phim chỉ cần nhìn qua tấm poster với hai phút mở màn thì đã xác định đây chính là một bộ phim được đầu tư siêu nhỏ, phòng bán vé thăm đạm, không người nào hỏi han và có hiệu ứng nghèo nàn. Tựa như anh cũng đã phát hiện ra sự thật này, từ lúc bộ phim bắt đầu chiếu đến mười phút sau, anh vẫn duy trì sự yên lặng.

Tại sao lại vậy chứ...

Hai người lần đầu tiên đi xem phim với nhau lại chọn ngay bộ phim cực kỳ nhàm chán. Điều này cho thấy hai bên khởi đầu thật quá tệ rồi. Một lát sau cô nhích lại gần anh hơn một chút, cố gắng làm ra vẻ mình cũng thật lòng thích thú xem bộ phim đó: “Hình như nữ chính này em đã từng xem trong một bộ phim truyền hình Mỹ thì phải.”

Lúc này trên màn hình có tiếng nổ mạnh vang lên kết hợp với hiệu ứng tương đối thấp kém. Anh không nghe rõ cô đang nói gì, chỉ nghiêng đầu nhích gần về phía cô “Hả?”

Dáng vẻ của anh cũng không rõ rệt lắm trong bóng tối, chỉ khi ánh đèn huỳnh quang lóe lên mới có thể nhìn thấy gò má của anh dưới ánh đèn trong giây lát. Trong lòng cô dâng lên một cảm xúc khó tả, giống như là một chuỗi đèn tín hiệu màu đỏ đang nhấp nháy phát sáng, chiếu thẳng vào nơi yếu đuối nhất tận đáy lòng cô. Cô ghé vào tai anh nói lần nữa “Em có xem một bộ phim Mỹ có cô nữ chính này đóng.”

“Tên là gì?”

“Hình như là...” Cô nói ra tên bộ phim kia, lại nhún nhún vai hơi mất tự nhiên “Em cũng không biết có phải hay không, đã xem rất nhiều năm trước rồi.”

“Bộ phim đó anh cũng từng xem rồi, em cũng thích à?”

“Đúng vậy đó, đúng vậy đó. Em rất có ấn tượng với nam chính kia, anh ta rất giống với Miller(1), có điều em thích Miller hơn.”

(1) Wentworth Earl Miller III, diễn vai nam chính trong phim truyền hình “Vượt Ngục” của Mỹ.

“Sao vậy? Bởi vì Miller giống Tiểu Thần hả?”

“Này, này, Miller giống Tiểu Thần ở đâu chứ, hoàn toàn là hai kiểu mà...”

“Anh nói là giống ở điểm bọn họ cũng thích mặc đồ tình nhân với bạn trai của mình.”

Nghe lời anh nói vô cùng nghiêm túc khiến cô bật cười ra tiếng, sau đó lập tức che miệng lại. May mà trong rạp chiếu phim thật sự không nhiều người lắm, cô có nói chuyện lớn tiếng hơn cũng không có ai phản nản. Cô lại hạ giọng lần nữa, nhích đến gần cơ thể anh để hai người nói chuyện dễ dàng hơn “Nhà kiến trúc sư đại tài, anh còn nhiều chuyện hơn cả trong tưởng tượng của em nữa đó. Sao anh có thể nói là Tiểu Thần và Bách Xuyên mặc đồ tình nhân, người ta đã là vợ chồng rồi.”

“Cũng vậy thôi. Thật ra đồng tính luyến ái cũng chia ra nam và nữ, giữa hai người họ thì Tiểu Thần chính là phái nữ đúng không?”

“Cái gì mà phái nam với phái nữ, dù gì anh cũng lớn lên ở nước ngoài, như cậu ấy gọi là số 0, chính nhân vật vợ.”

“Thì ra là như vậy...”

Thấy anh suy nghĩ thật lâu, cô lại hơi trêu đùa thích thú chọc chọc cánh tay của anh: “Anh đang suy nghĩ gì đó, bắt đầu cảm thấy tò mò với đồng tính luyến ái rồi hả?”

“Ừ, có một chút.” Anh sờ sờ chiếc cằm.

“Wow, không phải chứ, thiệt hay giả, lẽ nào anh thật muốn thử xem à?”

Thấy hồi lâu anh cũng không trả lời, sự kinh ngạc của cô lại bay lên một chút như nhiệt kế, rất lâu cũng không thốt ra lời. Cho đến khi anh đưa tay quơ quơ trước mặt cô, cô mới lúc lắc đầu ra vẻ muốn nói nhưng lại thôi.

“Được rồi, gạt em đó, muốn hù em chơi thôi.”

“Hả?” Cô mở to mắt.

“Không phải là trước kia anh chưa thử qua đàn ông. Chỉ có điều là không được, hoàn toàn không thể nào hợp với kiểu đó.”

“Anh... anh thật từng thử hả?”

“Ừ, chưa từng thử thì em sẽ không biết hướng giới tính của em ra sao, đúng không? Có điều cũng như anh nói, hoàn toàn không được, chỉ cần hơi đụng đến đồng tính, tưởng tượng đến cảnh tượng kia thì cả người đều sẽ có cảm giác khó chịu.”

Thân Nhã Lợi đã sắp nghẹn đến hộc máu. Người đàn ông này sao lại khùng bỏ thế chứ? Có một người bạn gái người nước ngoài mạnh mẽ thì thôi, trước đây hư hỏng hít thuốc phiện cũng thôi, thậm chí ngay cả đàn ông cũng muốn thử. Có chuyện gì mà anh chưa từng làm không?

“Tại sao vậy...” Cô hoàn toàn mù mờ rồi.

“Khi đó chỉ còn hơi sữa, bị chút trắc trở đã cảm thấy trời long đất lở. Ngày ngày nghĩ ra nhiều chuyện ngu ngốc để trả thù đời.”

Cô chậm rãi gạt đầu, suy nghĩ trong chốc lát rồi khẽ nói: “Đúng rồi, nhìn dáng vẻ anh khẳng định không phải là gay. Nhưng nếu có một ngày cô gái mà anh thích biến thành đàn ông, vậy anh sẽ còn ở bên cạnh cô ấy sao?”

“Nói anh biến thành phụ nữ thì có thể.” Anh trả lời không hề do dự.

“Vậy nếu như anh cũng muốn duy trì thân phận đàn ông và cô gái anh yêu biến thành đàn ông thì anh vẫn cam lòng sao?”

Anh nhíu nhíu mày, làm ra vẻ tương đối đau khổ “Như vậy thật rất.... Nhưng mà, nếu như là thật sự yêu người đó, thì cô ấy có trở thành thế nào anh cũng sẽ chắc chắn không để ý.”

Vì đáp án không liên quan gì đến mình đã khiến cô cảm động. Cô yên lặng thật lâu trong bóng tối, rồi bỗng ngẩng đầu: “Khoan đã, sao tự nhiên chúng ta lại chuyển hướng sang nói đến việc kỳ lạ này chứ?”

“Không biết, có thể là vì bộ phim này quá nhàm chán.” Anh nhún vai ra vẻ chẳng có gì quan trọng.

“Ha ha, anh cũng cảm thấy bộ phim này nhàm chán. Vừa mới bắt đầu em đã cảm thấy hoàn toàn không xem được mà.”

Nhìn thấy dáng vẻ anh chịu đủ sự hành hạ khiến cô cười vui vẻ như thể tìm được một chiến hữu cách mạng. Cô thả lỏng há miệng cười thật to, ánh huỳnh quang trên màn ảnh lóe lên, trong nháy mắt gương mặt của cô được soi sáng, hàm răng nhìn qua còn trắng hơn lúc bình thường. Ánh mắt của cô rất vui, nhưng ngược lại với cô, ánh mắt anh lúc lặng yên nhìn cô lại sâu thẳm và hơi đượm buồn.

Sau khi phim kết thúc, hai người cùng nhau đứng lên trong nền nhạc trầm lắng, nhưng tâm trạng lại không hề bị bộ phim ảnh hưởng. Với vai trò của người diễn viên, cô cảm thấy làm thế hơi lãng phí, hơn nữa còn không tôn trọng tổ chức tác của bộ phim. Nhưng lần đầu cô thả lỏng hoàn toàn để làm một khán giả, cảm giác cùng với những người khác chê bai bộ phim thật không tệ lắm. Bọn họ vừa rời khỏi rạp chiếu phim vừa nói về những nội dung phim mình còn nhớ rõ, khiến cả hai người cười rất sảng khoái.

Khi đẩy cửa đi ra ngoài, anh quay đầu lại nói: “Lần đầu tiên chính thức mời em đi chơi lại chọn một bộ phim khó xem đến vậy, anh thật sự ngại quá. Không biết còn có cơ hội bù lại hay không?”

“Anh muốn bù lại thế nào?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt lạnh lợi pha lẫn một chút chờ mong.

“Có nhớ lúc ở Tây Ban Nha anh đã nói sẽ làm cho em một bữa cơm không?”

“Hả, anh nghiêm túc à?”

“Dĩ nhiên, tối mai nếu em có thời gian thì đến nhà anh đi, anh sẽ xuống bếp làm cho em một bữa ăn ngon.”

“Em rất muốn đi...” Nhưng mà ngày mai cô đã hẹn với Thang Thế cùng nhau dùng bữa. Hơn nữa, hai ngày liên tục chỉ gặp một người khác phái, thật sự không phù hợp với quy tắc cơ bản của việc nam nữ qua lại....

Thấy trên gương mặt cô lộ ra vẻ do dự, anh lập tức nói: “Nếu như em bận rộn thì hôm nào cũng được.”

“Không, em chỉ chưa xác định được là tối mai có việc gì hay không. Anh chờ em một chút, em hỏi người đại diện của em xem.” Cô lấy điện thoại di động gửi một tin nhắn hẹn lại Thang Thế. Không đợi đối phương hồi âm, cô đã bỏ điện thoại di động vào trong ví lần nữa, “Nếu như tối mai không có việc gì, em sẽ đến nếm thử tài nấu ăn của anh.”

Lúc này bọn họ đã đi ra khỏi cửa chính của rạp chiếu phim. Một làn gió ẩm áp thổi lướt qua khuôn mặt, kèm theo hình ảnh phố xá thênh thang và nhà cao tầng to lớn đi vào trong tầm mắt. Bóng lưng của anh chiếu trên cánh cửa thủy tinh, vóc dáng cao cao và quần áo sang trọng khiến cho anh nhìn có vẻ rất xa cách, như một quý tộc lạnh lùng đứng trong trời đông tuyết phủ. Anh mở cửa xe cho cô, ngồi về vị trí lái, rồi lái xe đến giao lộ ngang dọc huyền ảo, từ đầu đến cuối vẫn duy trì một chút khoảng cách vô hình với cô.

Không muốn bị anh nắm mũi dắt đi, cho nên cô cũng không chủ động tiến lên một bước. Thế nhưng khoảng cách này lại như hai cực nam bắc của nam châm, chỉ cần giữ vững trong phạm vi khiến chúng muốn hút vào nhau, thì càng kéo xa ra lực hút lại càng lớn.

“Gần đây tôi cũng hơi bận, rất khó có thời gian rảnh rỗi. Lần sau có cơ hội tôi sẽ hẹn em nhé.” Đây là tin nhắn hồi âm Thang Thế gửi cho Thân Nhã Lợi vào ngày hôm sau. Thật ra thì nguyên nhân trả lời thế này hơn phân nửa là do đối phương giác ngộ biết khó mà lui với hai lần từ chối liên tục mà thôi. Tuy trong lòng có phần băn khoăn, nhưng Thân Nhã Lợi lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Cô khách sáo gửi lại một câu “Lần sau nhất định sẽ theo hầu”, nhưng đối phương cũng không trả lời nữa.

Bận rộn cả một buổi sáng, buổi trưa Thân Nhã Lợi và Dung Phân cùng nhau đến làm việc với công ty ảnh thị, trên hành lang lại gặp được một người đàn ông lạ mặt nhưng có vẻ hơi quen quen. Anh ta cao khoảng 1m76 đến 1m78, có vóc dáng và làn da trẻ trung, đôi mắt sâu và đen lại như chiếc gương một chiều, thu hết toàn bộ ánh sáng nhưng lại không soi lại được gì. Đôi mắt như thế khiến anh ta nhìn qua có vẻ kiêu ngạo. Anh ta mặc một bộ quần áo sang trọng, nhưng bản thân lại tựa như không hề lưu ý đến điều này. Đường như là do một tay nữ đại diện khôn khéo bên cạnh anh ta thiết kế ra.

Quan Hòa, Thân Nhã Lợi nhanh chóng nhớ ra tên của anh ta. Người được cô nhớ kỹ tên trong giới văn nghệ thường đều đã có chút danh tiếng. Người đàn ông này không chỉ là minh tinh nổi tiếng nửa góc trời gần hai năm nay mà còn là chồng trước của Dung đạo diễn. Cô nhìn thoáng qua Dung Phân theo bản năng, nhưng khóe mắt Dung Phân nhìn anh ta như còn ngại dư thừa nhiều, chỉ hờ hững lướt qua mà thôi.

“Phân Phân...” Khi Dung Phân đi lướt qua cạnh anh ta, anh ta nắm lấy cổ tay của Dung Phân.

Thân Nhã Lợi hoảng hốt với hành động dễ gây ra scandal đối với nhân vật công chúng thế này. Nhưng cô còn chưa kịp tiêu hóa sự hoảng hốt thì Dung Phân đã giơ chiếc túi màu đỏ tươi nạm bạch kim nện thẳng lên đầu của anh ta.

Người xung quanh cũng trở mắt chết lặng vì kinh ngạc và dừng bước lại nhìn bọn họ. Quan Hòa che đầu, hơi ngồi xổm xuống. Nữ đại diện ăn mặc gợi cảm cũng vội đỡ lấy anh ta, và cố ý lớn tiếng nói “Trời ơi, A Hòa, anh có sao không? Bị đánh trúng đầu rồi hả? Đúng thật là xui xẻo bị chó cắn trên đường mà.” Tiếng của cô ta tru tréo khiến Dung Phân cau chặt chân mày, kiềm lòng không được quay đầu lại nhìn anh ta, phát hiện ra bàn tay anh ta ôm đầu và có máu đang chảy ra khỏi khe tay. Nhưng từ đầu đến cuối Dung Phân cũng chẳng hề quay lại đó lần nào.

Thân Nhã Lợi không bao giờ hỏi đến vấn đề không liên quan đến mình. Sau khi hai người ngồi lên xe, qua vài phút vẫn là Dung Phân cất lời trước: “Khả định là em cảm thấy chị rất cay cú và cố tình gây sự.”

Thân Nhã Lợi xua xua tay: “Không có, không có, không có, em cũng có biết một chút về chuyện của hai người. Chủ yếu lỗi là của anh ta, cho nên chị làm gì cũng được.”

“Thật ra thì khoảng thời gian trước anh ta có đến tìm chị. Chị cũng hơi mềm lòng, suy nghĩ muốn hòa thuận lại với anh ta. Em đoán thử xem kết quả ra sao?” Dung Phân cúi đầu lướt điện thoại di động, chờ sau khi Thân Nhã Lợi lộ ra ánh mắt nghi ngờ thì lại đưa điện thoại di động cho Thân Nhã Lợi.

Trong tin tức Quan Hòa đang ôm ấp một cô gái nhuộm tóc xinh đẹp không hề nổi tiếng, trên môi còn nở một nụ cười đều giả, hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ chú chó con quấy đuôi đáng thương khi nãy trên hành lang. Dung Phân nói tỉnh táo: “Trình độ cô bé đó quá kém, muốn đóng một bộ phim lớn để nổi danh ngay. Cô ta là tay ngang, kỹ năng diễn xuất cũng tệ, ngay cả chị là đạo diễn “Thành Thời Gian Barcelona” cũng không biết, còn không biết trời cao đất rộng đi thử vai nữ chính, nên bị chị đuổi đi.”

“Cho nên... Quan Hòa muốn xin chị giúp đỡ?”

Nhưng Dung Phân không trực tiếp trả lời, chỉ rút ra một điều thuốc châm lửa rít một hơi và nhả khói ra ngoài cửa sổ: “Nhã Lợi, thật ra thì có lúc chị rất hâm mộ em. Em nhỏ hơn chị chỉ vài tuổi, nhưng suy nghĩ lại rất thuần khiết, không giống như bản thân phải dốc hết sức để làm gì đó. Nếu không phải vì chị hiểu rõ em thì nhất định sẽ nghĩ phía sau em có hậu thuẫn. Trong cái vòng này quá hỗn loạn, nếu như ngày nào đó em muốn kết hôn, ngàn lần đừng chọn người trong này. Như Lý Thái Tử rõ ràng là một đứa trẻ chơi chưa chán, chị khuyên em đừng lãng phí nhiều thời gian trên người cậu ta.”

Nhìn thoáng qua tin nhắn Lý Triển Tùng vừa gửi đến “Chị Nhã Lợi, em nhớ chị, nhớ đến điên mất. Lúc nào mới có thể gặp nhau __=”, Thân Nhã Lợi suýt cười ra tiếng.

Dung Phân lại rít một hơi thuốc, rồi nhẹ nhàng nhả khói ra “Chị cảm thấy Dante rất tốt, thật đó. Có bạn gái thì sao, cậu ta cũng chưa kết hôn. Cướp lấy khi chưa kết hôn thì chẳng có vấn đề đạo đức và trách nhiệm. Em phải biết, anh chàng đẹp trai độc thân giàu có gần như là động vật tuyệt chủng. Hoặc là họ đã kết hôn, hoặc là gay, hoặc chính là gay đã kết hôn.” Thấy Thân Nhã Lợi bật cười thì Dung Phân cũng cười theo, sau đó lại nói nghiêm túc “Cậu ta thích em, em cũng thích cậu ta, quang minh chính đại giành lấy đi.”

Anh ta thích mình ư? Thật ra thì không phải là cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Cô cảm giác rằng giữa mình và anh có quá nhiều trở ngại. Có bạn gái là một chuyện, bất cứ lúc nào anh cũng có thể trở về Tây Ban Nha là một chuyện. Quan trọng hơn là cô hoàn toàn không biết Dante đơn giản có tình cảm với mình hay là bởi vì rời khỏi Tây Ban Nha nên muốn tìm chút vui thú. Nếu như là về sau, dù anh có cố gắng dùng thủ đoạn treu ghẹo để khiến cô nghĩ rằng anh thích cô thì cô cũng sẽ không cách nào dễ dàng tha thứ cho kiểu tình cảm này. Nếu như có một tình yêu không tình khiết với một người đàn ông giống như Hi Thành, thì không bằng mãi mãi không qua lại với anh ta.

Không có cách nào, Hi Thành trong lòng cô quá hoàn mỹ. Thà rằng cả đời này cô không còn yêu thương bất cứ ai, cũng muốn giữ lấy hồi ức xinh đẹp khi còn ở bên anh.

Cả ngày cô đều suy nghĩ đến vấn đề này, cho đến khi trời tối Dante đến đón cô, cô cũng không thể trầm tĩnh lại. Cho nên sau khi ngồi lên xe anh, cô nhanh chóng mệt mỏi và cũng không muốn nói nhiều. Cô ngẩng đầu nhìn ngọn đèn đường cao cao ở cuối phố. Bóng đèn thủy tinh hình cầu tỏa ra những tia sáng xóa tan màn đêm, đồng thời cũng chiếu sáng lên từng ô cửa thủy tinh trên từng dãy nhà và lối đi bộ bằng xi măng mới được tu sửa lại. Ở cuối ngã tư đường, cô nhìn thấy một căn chung cư cao vút trong mây. Trên con đường bọn họ đang chạy có những dãy cao ốc mới xây nằm hai bên được giăng biển ngữ quảng cáo là “Kim

Cương Thịnh Hạ”. Một chiếc xe buýt chạy lướt qua họ về phía ngược lại, che đi đường phố đối diện, nhưng bên sườn xe vẫn được sơn lên dòng chữ to lớn “Kim Cương Thịnh Hạ” tươi sáng chói mắt.

“Nhà cũng không bán được mấy căn, nhưng quảng cáo lại rất hoành tráng.” Cô nói lẩm nhẩm.

Dante cười xòa “Đây là công trình thứ hai mà công ty của bọn anh hợp tác với tập đoàn địa ốc Thịnh Hạ.”

“Hả, là anh thiết kế à?”

“Không phải, anh chỉ phụ trách hạng mục đầu thôi.”

“À.” Cô uể oải đáp lại, cũng không nhìn vào ánh mắt hơi lo âu của anh. Chẳng được bao lâu thì sự chú ý của cô lại bị một gian hàng nhỏ bên trong ngõ hẻm hấp dẫn “Ồ, anh nhìn xem người đó đang bán gì kìa?”

Anh quay đầu xe lại, rồi lái vào ngõ hẻm. Bọn họ cùng bước xuống xe, đi đến gần nhìn xem mới phát hiện hóa ra là một chậu rùa xanh biếc. Người bán rùa con đang cầm cây quạt hương bồ phe phẩy là một bà cụ, ánh mắt đã lão hóa đến mức không còn nhận ra được đại minh tinh, còn cười híp mắt nói với cô “Cô bé à, thích thì cùng bạn trai mua hai con đi.”

“Anh ấy không phải bạn trai cháu.” Thân Nhã Lợi vội nói.

“À, vậy thì cùng anh trai mua hai con về chơi đi.”

“Anh ấy cũng không phải là anh trai của cháu mà.” Thân Nhã Lợi lúng túng.

“Không phải là anh trai, cũng không phải là bạn trai, vậy thân mật đứng chung với nhau là sao, lẽ nào là em trai?”

“...” Thân Nhã Lợi lẳng lặng đứng nhích ra xa Dante.

Dante bị bà cụ cổ chấp này chọc cười, bèn ngồi xổm xuống cầm lên một chú rùa nhìn xem “Rùa này bao nhiêu tiền một con ạ?”

“Mười đồng.”

“Chỉ có mười đồng?” Anh hơi kinh ngạc “Bà nói là mười đồng một con rùa à?”

Không đợi bà cụ trả lời, Thân Nhã Lợi cũng ngồi xổm xuống lấy tay chọc chọc vào chú rùa kia “Giá trong nước không cao như ở Châu Âu, đương nhiên là cũng sẽ rẻ hơn bên kia một chút rồi. Mấy con rùa này là để cho trẻ con chơi, em họ em từng mua về nhà, chơi hai ngày đã chết.”

“Ai nói với cháu là con rùa này sẽ chết hả?” Bà cụ dùng quạt hương bồ chỉ chỉ vào cái chậu và chú rùa con đang tràn trề sức sống “Cháu phải cho nó ăn đầy đủ thì nó mới sống được. Mấy cô gái muốn duy trì vóc dáng thon thả giảm cân nhện ăn như cháu thì chắc chắn ngay cả rùa con cũng sẽ không cho ăn rồi, như vậy bọn chúng mới chết đói.”

“Bà ơi sao bà lại nói thế, cháu có chỗ nào giống với người giảm cân chứ?”

“Không phải là cháu nói mình mua nó về rồi nó sẽ chết sao?”

“Đó là em họ cháu, không phải là cháu mua. Cháu chẳng bao giờ quên cho thú nuôi ăn cả.” Bà cụ này thật hơi có vẻ giống với A Lầm bảo mẫu toàn năng rồi.

“Được rồi, được rồi, việc này có gì đâu mà tranh cãi.” Dante mau mau làm người hòa giải, đưa chú rùa mình đang cầm cho bà cụ “Cháu mua hai con, phiền bà bỏ vào hai hộp nhựa nhé.”

“Tôi chỉ bán cho cháu, không bán cho cô bạn gái bé bỏng của cháu đâu.”

Thân Nhã Lợi nổi giận “Tại sao lại không bán, buôn bán mà cũng lựa chọn khách hàng à? Còn nữa, như bà nói, cháu không phải là bạn gái của anh ấy...”

Hai người cứ tranh cãi, cuối cùng vẫn là Dante thuận lợi mua về hai chú rùa kia, và bảo Thân Nhã Lợi chọn hai con. Đáng tiếc là Thân Nhã Lợi và bà cụ vẫn không thể thôi tranh cãi với nhau, chỉ đến khi nói ra “Rùa của tôi có thể nặng được 30kg”, “một trăm năm sau mới được 30kg” mới lúng túng dừng lại.

Sau khi lên xe, Thân Nhã Lợi ôm lấy cái hộp nhựa, chỉ chỉ vào con rùa trong chiếc hộp “Cũng tại mày, cũng tại mày, hại tao bị bà cụ cố chấp kia dạy dỗ. Mày nói xem cuối cùng là nhà kiến trúc sư đại tài đã vừa ý mày ở điểm nào hả? Đáng về ngu ngốc lại còn thích lật ngửa bụng ra, đặt ày cái tên Ngốc Nghếch là đúng rồi.”

Cuối cùng Dante thấy cô giận chó đánh mèo lên chú rùa vô tội thì mới cất lời: “Thật ra thì anh thấy tính cách của bà cụ đó thật giống với em, lòng tự ái cũng rất lớn.”

“Nói vậy, anh mới giống bà ấy.”

“Rồi, rồi, anh giống bà ấy.”

Thấy anh nhường mình ngược lại cô cảm thấy ngượng ngùng nên chuyển sang nói với chú rùa trước tấm kính chắn gió của anh: “Mày cũng ngu ngơ giống hệt như quý ngài kiến trúc sư đây, đặt ày cái tên Ngu Ngơ là đúng nhất.”

“Ngốc nghếch và ngu ngơ?” Anh cười lắc đầu hết biết “Nhã Lợi, bản lĩnh đặt tên của em thật đúng là không dám khen tặng.”

Nghe thấy anh kêu tên mình một cách tự nhiên khiến cô hơi sững sốt một chút. Thật ra thì những bạn bè đồng trang lứa cũng kêu cô là “Nhã Lợi”. Nhưng không biết tại sao, khi anh gọi cô thế này, cô bỗng cảm giác hơi khó thở. Cô từ từ chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, cái trán kề lên cửa kính xe như không tìm được chỗ dựa.

Trải qua tình trạng kẹt xe khá dài, một tiếng sau bọn họ mới về đến nhà Dante. Thân Nhã Lợi nhìn anh cởi ra áo khoác, thân hình cao lớn đi qua đi lại trong nhà. Phong cách kiến trúc Dante giỏi nhất là chủ nghĩa chức năng và chủ nghĩa trang nhã. Hơn nữa anh càng yêu thích loại thứ hai hơn nên điều đó đã mang đến danh hiệu “vua kiến trúc chủ nghĩa trang nhã” cho anh. Nhà của anh được bố trí rất khéo léo, đều được tự tay anh thiết kế, nhưng lại không có sự rườm rà hoặc phong cách như mấy tác phẩm kia của anh. Nhà anh rộng rãi và không có lấy một hạt bụi, ngoại trừ những đồ gia dụng không thể thiếu - tất cả đều được sạch sẽ sáng bóng - thì nhà anh lại đơn giản đến mức lạnh lẽo. Những đồ gia dụng cũng rất sang trọng, thiết bị điện cũng vô cùng tiên tiến. Ngay cả bếp lò cũng là thiết bị cảm ứng điện tử không có lửa và khói. Tất cả những gì trước mắt đã khiến cho ngôi nhà của anh giống như một chiếc máy cao cấp được xây dựng trong một tòa thành thủy tinh.

“Anh đi đổi nước cho rùa con. Đây là phòng ngủ.” Đối mặt với căn nhà không hề có sức sống nhưng anh vẫn có thể phóng khoáng tự tin giới thiệu, điều này khiến cô nghĩ mãi không ra.

Trên bàn sách của anh có một chiếc hộp lớn đựng đầy bản vẽ, bên cạnh là ống đựng bút cắm đầy bút chì. Đầu bút chì dài nhọn được gọt bằng tay rất chuyên nghiệp, như những mũi tên dày đặc chuẩn bị sẵn sàng. Huy hiệu Pritzker bằng đồng treo trên vách tường, hình tổng thống trao giải được anh đặt trong phòng sách.

Những vật này nhắc nhở sự chênh lệch của anh và các kiến trúc sư khác, khiến cho cô chợt nhớ đến cuộc sống sinh viên trước kia. Dù cho là học tập hay là làm hạng mục công việc cũng là trước chết sau sống, đến thời gian phải nộp kế hoạch thì ngay cả thời gian ăn ngủ cũng không có, đều dùng vào việc tô vẽ cho bằng mô hình. Bởi vì ngành thiết kế này không có giới hạn, chỉ có tốt hơn không có tốt nhất. Mọi người vì phân cao thấp, hoặc là muốn trúng thầu hạng mục nên cố tranh thủ thời gian vô chừng mực để hoàn thiện thiết kế dẫn đến việc hằng năm đều có người đột tử. Cho nên ngành kiến trúc còn có một biệt danh là “khoa đột tử”, và còn có một câu danh ngôn “Kiến trúc sư công thành danh toại phải chờ đến sau 60 tuổi, nhưng người sống đến đó lại không nhiều.”

Dante thật là một kỳ tích. Chỉ có lực tự kiểm soát vượt xa hẳn người thường mới có thể chịu được sự cô quạnh vẽ ra hàng nghìn bản thiết kế. Vừa nghĩ vậy, cô cũng tự nhiên cảm thấy sự lạnh lùng và lý trí ở nơi anh chính là phong cách của anh.

Song, khi cô đến thăm quan phòng của anh lại phát hiện một chi tiết: Trên đầu giường anh có một ổ điện, cắm trên đó nào là đồ sạc điện thoại, ipad, kindle, psp, laptop, chuột bluetooth, tai nghe bluetooth vân vân.... Những món đồ này chiếm một góc lớn trên giường của anh, cũng là nơi bề bộn duy nhất trong phòng của anh khiến người ta nhìn vào nhức đầu. Dây điện của chúng quấn vào nhau xếp chồng lên chiếc gối ôm mềm mại trắng như tuyết. Chiếc laptop vẫn còn sáng đèn cũng khiến người ta cảm thấy hoảng hốt. Chi

tiết lộ thôi lệch thếch này rất tương phản mãnh liệt với những vật khác trong phòng anh. Anh thích nằm ỳ trên giường, thích ôm gối ngủ. Gác chiếc bàn làm việc sang một bên, anh càng thích nằm trên giường tiêu khiển hơn.

Cô vừa tắt đèn dự định đi ra ngoài thì anh lại đột ngột bước vào. Anh đeo tạp dề, trong miệng ngậm một cái bánh muffin, vội vàng mở laptop ra, nhanh chóng gõ vào một mật mã. Trong laptop lại hiện ra cửa sổ trò chơi toàn màn hình. Anh mở to mắt, nói vài chữ, nhưng vì trong miệng đang ngậm thức ăn nên nói nghe không rõ, cô nghi ngờ hả một tiếng. Anh lấy miếng Muffin ra, nhìn vào màn ảnh cười “Hôm qua anh đánh rơi được trang bị, mới treo có một buổi sáng đã bán sạch hết rồi.”

Người đàn ông này lại còn chơi game online, quả nhiên là trạch nam. Cô nhìn chăm chú vào màn ảnh một lát, bỗng nhiên nhìn lên tên nhân vật nói: “Lam Tư... nhân vật của anh tên là Lam Tư?”

Trong “Tử Đồ” có một nhân vật chính là sát thủ quân dụng nửa người nửa máy, tính cách lạnh lùng, im lặng ít nói, và là người yêu của vai diễn nữ quân nhân của cô, từng vì cô chịu không ít đau khổ, nhân vật này tên là Lam Tư.

“Ừ”. Anh hơi có vẻ kiêu ngạo dùng con chuột điều khiển nhân vật kia “Em nên biết là trò ”Tử Đồ” này rất hot, ngày đầu tiên vừa open server anh đã đi đăng ký ngay, nếu không tuyệt đối không cướp được cái tên này.”

Cô che trán, hoàn toàn thua anh rồi. Nhưng không bao lâu cô lại từ từ ngồi thẳng người dậy: “Anh thích Lam Tư à? Em nghĩ rằng anh sẽ thích An Sâm.” An Sâm là một bác sĩ thông minh nhất và đáng sợ nhất trong phim “Tử Đồ”, là một nhân vật No 1 có tính cách nhất không thể bàn cãi trong loạt phim, cũng là vai diễn thành tựu nhất của Bách Xuyên.

“Anh cũng thích An Sâm, nhưng có điều thích Lam Tư hơn. Dĩ nhiên, thích nhất vẫn là ngài đội trưởng.”

Đội trưởng mà anh nói chính là vai nữ chính của cô. Vừa lúc cô ngẩng đầu nhìn anh, anh chưa kịp chuẩn bị tâm lý bị cô nghe thấy hết những lời kia nên ngại ngùng quay đầu đi. Nhưng bởi vì hành động quá rõ ràng nên cô đành ho khan che giấu: “Anh biết không, Dung Phân nói anh là kẻ đẹp trai giàu có.” Thừa dịp anh vẫn còn đang hoảng hốt, cô lại bổ sung thêm một câu: “Thực tế em biết anh là chẳng có đẹp trai giàu có gì cả.”

Anh nghĩ một lát rồi nói nghiêm túc: “Đúng, em mới chính là người xinh đẹp giàu có.”

Cô chớp chớp mắt, rồi vỗ vỗ mạnh vào vai anh: “Lời này của anh thật là quá đúng với lòng em rồi! Em chính là người xinh đẹp giàu có ha ha ha ha!”

Vừa nghĩ đến Dante thích chơi game, còn đeo tạp dề nấu cơm thì áp lực của cô đối với ánh hào quang kiến trúc sư quốc tế nổi tiếng của anh cũng giảm bớt hơn một chút. Nhưng khi cô đi ra ngoài nhìn thấy từ chiếc ly anh bày trên bàn ăn thì lại mông lung.

“Một, hai, ba, bốn... bảy? Hai người chúng ta uống rượu sao lại dùng đến bảy chiếc ly?” Bình thường cô còn có thể phân biệt ly dùng để uống rượu trắng và rượu Champagne đỏ, ly để uống rượu Burgundy và Bordeaux, nhưng chỉ chút đây bàn thế này....

“Đây là ly bên phía em, bên anh cũng có bảy cái.”

Nhìn cô đang thắc mắc khó hiểu, anh chỉ vào một chiếc ly lớn nhất “Đây là để uống nước.” Rồi chỉ vào chiếc nhỏ hơn một chút “Aperitif”. Lại chỉ vào chiếc ly thon dài “Champagne”. Kế tiếp chỉ vào chiếc ly hơi ngắn có chân dài “White wine.” Rồi lại chỉ vào chiếc ly lớn hơn có chân dài “Red wine.” Sau đó chỉ về phía chiếc ly hình tam giác có chân dài “Cocktail”. Cuối cùng là chỉ vào chiếc ly nhỏ nhất “Whisky.”

Thân Nhã Lợi nhìn vào một hàng ly đang tỏa sáng long lanh “...Hôm nay anh dự định sẽ không tha cho em đúng không?”

“Làm vậy chỉ muốn nói lên rằng em là người khách anh quý trọng nhất. Dĩ nhiên là không cần phải uống hết tất cả, chỉ cần nếm thử mùi vị là được rồi.” Anh rót một ít nước và rượu khai vị cho cô, sau đó đi vào phòng bếp.

Phần lớn thức ăn đều đã làm xong, khi anh mang ra ngoài vẫn còn nóng hổi. Món đầu là chân giò Ý xông khói xắt lát ăn kèm với pho mát Parmesan. Pho mát Parmesan là loại pho mát lâu đời nhất được sản xuất tại Palma. Cô nếm thử miếng đầu tiên, rồi ăn sạch sành sanh cả đĩa. Sau đó chạy vào phòng bếp xem nguyên liệu, phát hiện ra nơi sản xuất thật sự là Palma de Mallorca, cô hoảng hốt nói: “Anh lấy được mấy thứ này từ đâu...”

“Cái này và rượu đỏ là do một đồng nghiệp mang về từ Châu Âu, những thứ khác thì mua ở siêu thị.”

“Siêu thị cũng có bán sách dạy làm món Tây à?”

“Quả nhiên là em không nấu ăn.”

“Là do sách dạy ư? Sao lại ngon thế chứ?”

Anh không nói chuyện, chỉ cười nhẹ nhàng, sau đó mang món chính là gà quay kiểu Anh ra. Cô như một đứa trẻ lần đầu tiên được ăn đại tiệc, lơ đãng theo sau anh ra ngoài, rồi ngồi xuống cạnh anh “Anh dạy em làm đi, hoặc là nói cho em cách nấu, để em bảo người khác làm cho em ăn.”

“Sau này muốn ăn thì nói anh biết, anh làm cho em ăn.”

“Điều này thật...”

Không đợi cô nói hết anh đã cắt thịt gà ra, sau đó xiên một miếng thịt “Em nếm thử miếng này đi, chắc chắn là ngon hơn món trước. Anh cảm thấy pho mát rất khó tiêu.”

“Đâu có, ăn rất ngon mà! Ừm...” Nhìn thấy miếng thịt gà anh đưa đến, cô hơi ngần ngại, rồi nuốt vào.

Khi mới vừa cắt đùi gà ra, có thể thấy bên trong không chỉ có thịt trắng nõn, còn thêm mùi hương lá chanh. Cho nên sau khi ăn vào, chẳng những có thể thưởng thức thịt gà tươi, còn có một mùi hương thực vật thoang thoảng, khiến ón ăn béo ngậy lại trở nên tươi ngon vô cùng. Cô còn chưa tan hết cảm giác hạnh phúc của miếng đầu tiên thì anh đã dứt cho cô miếng thứ hai. Thịt xông khói lót bên dưới cùng với bông cải và mùi pho mát quen thuộc kết hợp với mùi hương tiramisu sền sệt tỏa ra khắp nơi tạo nên hương vị ngọt ngào đặc biệt của món tây.

“Ăn thử cái này xem.”

Anh vừa định dứt cho cô một ít khoai tây thì cuối cùng cô cũng đã kịp phản ứng cầm lấy chiếc đĩa: “Được rồi, được rồi. Để tự em ăn.”

“Được.”

Anh đưa đĩa, rồi rót một ly rượu đỏ cho cô “Ăn thịt gà uống rượu trắng rất ngon, nhưng đùi gà thì phải uống rượu nho Burgundy, đỏ trắng cũng được. Anh cảm thấy ngon nhất là mùi dưa hoặc táo, em thích loại nào?”

“Loại nào cũng được!” Cô đã không kịp từ từ thưởng thức nữa, chỉ cố gắng khiến mình không ăn quá nhếch nhác, ăn xong còn nhâm nhi ly rượu đỏ anh vừa khen. Cô hoàn toàn chỉ có một cảm giác: Dù ngày tận thế có đến vào giờ khắc này thì cô cũng không còn gì để tiếc nuối.

“Dante, anh đúng là danh bất hư truyền.” Ăn xong miếng thịt gà cuối cùng, cô thỏa mãn liếm liếm môi, “Em rất thích rượu đỏ, nhưng vẫn chưa bao giờ thích món Tây. Em cảm thấy sau này khẩu vị của em sẽ có chuyển biến lớn rồi.”

Anh vừa mang món pho mát thịt nguội sau cùng lên “Thật ra thì phần lớn món Tây đều không thể nào so sánh với món Á, nhất là món Hoa. Người phương Tây chỉ dám ăn mấy món lớn, nhìn sơ qua cũng biết được là loại động vật gì. Họ không dám ăn lưỡi vịt sấy khô và chân gà, cho nên mới lãng phí cơ hội thưởng thức những món ăn được nấu nướng tinh vi.”

“Thật à? Chân gà cũng không ăn?”

“Chỉ là muốn trốn tránh thực tế mình đã ăn một sinh mệnh thôi. Em xem đi, bọn họ gọi thịt bò là beef, steak chứ không gọi là ox; Thịt heo là pork chứ không phải là pig, ngay cả thịt chuột túi cũng không gọi là kangaroo mà là australus.”

“Đúng đó, đúng đó, trước kia cũng không phát hiện. Nhưng mà gà cá vịt thì hình như là gọi như tên gốc...”

Vừa trò chuyện vừa uống rượu, và ăn đủ loại pho mát, bọn họ nhanh chóng kết thúc bữa cơm. Anh mang đĩa và dao nĩa vào bếp, cô cũng hỗ trợ bỏ vào trong chậu nước, định lấy nước rửa chén để rửa sạch chén đĩa.

“Nhà anh có máy rửa chén, không phải rửa bằng tay.” Anh lấy đi nước rửa chén.

“Máy rửa chén rửa không sạch, nhất là không có xả nước, nhất định trên đó vẫn sẽ còn dính lại thức ăn, để em rửa cho. Tuy là em không nấu cơm, nhưng trước đây cũng thường xuyên rửa chén phụ ba mẹ, về phương diện này em cũng là một tay lành nghề đó.”

Cô đưa tay qua lấy nước rửa chén. Nhưng anh lại giơ cao nước rửa chén lên, nói nghiêm túc hiềm thấy “Đừng lộn xộn, em là khách, sao anh có thể để em rửa chén?”

“Anh nấu ăn rất ngon, xem như là em cảm ơn đầu bếp đi.”

Thấy cô nhảy lên muốn cướp lấy nước rửa chén, anh bèn mở tủ ra bỏ nó vào. Cô rất không cam lòng, kéo cổ áo anh xuống, rồi hôn một cái lên mặt anh. Anh che mặt kinh ngạc quay đầu lại, mái tóc che đi một bên mắt. Cô thừa dịp lấy bình nước rửa chén ra, cho nhiều nước rửa vào chén đĩa. Nhưng vừa mới mở vòi nước thì cổ tay đã bị kéo ra khỏi đó, cả người cũng bị giữ trên tường theo.

Bóng râm to lớn ập đến, một đôi môi nóng bỏng đặt lên môi cô.

Lần này khác với trước kia, không những anh không hề rời khỏi môi cô một millimet, ngược lại ngay cả cơ thể cũng dính sát vào cơ thể cô, thẳng thừng lỗ mãng hôn thật say mê. Ngay cả cơ hội hít thở cũng không có, hai tay bị anh nắm chặt lấy giữ trên tường không để lại khe hở, thân thể cũng bị ép chặt không thể nhúc nhích.

Cô thật quá bị động, không hề có cơ hội để phản kích, chỉ có thể bị buộc phải hé môi tiếp nhận sự xâm lược thất lễ của anh. Trái tim đã đập như muốn vỡ ra khỏi lồng ngực, chỉ có thể nghe thấy tiếng vòi nước chảy ào ào và nhịp đập hỗn loạn của trái tim.

Giống như sắp ngạt thở mất rồi.

Vừa định hé miệng nói thì gần như môi lưỡi dây dưa xâm nhập vào cổ họng khiến cho ngực cũng trở nên đau nhói.

“Ừ...” Trái tim không chịu được nữa. Cô muốn chạy trốn, muốn thét lên, nhưng trong sự tấn công nhiệt tình thế này, ngay cả can đảm can anh cô cũng không có.

Vòng eo bị một cánh tay anh nhẹ nhàng ôm vòng qua, dùng tư thế gần như siết gãy nó để kéo cả người cô vào ngực. Cánh tay cô co lại đặt trước bộ ngực kiên cố của anh. Nhiệt độ càng lúc càng cao gần như đốt cháy cả người cô. Cô chỉ cảm thấy mình như một sinh vật nhỏ bé yếu ớt mất đi năng lực tự bảo vệ, chỉ cần ra sức hơn một chút cũng sẽ bị nghiền nát trong vòng ôm mạnh mẽ của anh.

Càng về sau rõ ràng vòi nước vẫn còn mở, nhưng cô lại như chẳng còn nghe thấy tiếng nước chảy nữa, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập chạm vào nhau của hai lồng ngực kề sát.

Cuối cùng cô đã hoàn toàn mất đi sức lực, từ bỏ sự chống cự, yếu ớt tựa vào lồng ngực của anh, mặc cho anh định đoạt.

13. Chương 13: Tòa Thành Mười Ba

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên thật lớn phá vỡ buổi tối yên tĩnh.

Bọn họ cũng sượng lại rõ ràng. Cánh tay Dante ôm Thân Nhã Lợi cũng hơi nới lỏng ra một chút. Tiếng chuông vang lên từ chiếc túi để trên bàn trà ngoài phòng khách, Thân Nhã Lợi thừa dịp này thoát khỏi lồng ngực của anh, chạy thẳng qua đó nhận điện thoại. Là điện thoại quấy rầy không theo giờ giấc quen thuộc của A Lãm, nhắc nhở cô một vài hoạt động quan trọng ngày mai như là cất băng và có thể sẽ phải tăng ca vùn vùn... Cô không yên lòng nghe điện thoại, ánh mắt nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Chung cư Kim Cương Thịnh Hạ ười mấy tầng, bởi vì mới toanh lại sang trọng nên có nhiều căn hộ chưa bán được, bên lô đối diện tối đen chỉ có vài căn sáng đèn. Khuôn viên dưới lầu có hồ nước, cây cầu và vườn cây nhân tạo đều được ánh đèn vàng nhạt chiếu sáng khắp nơi. Những tia sáng yếu ớt khiến cho tòa chung cư càng cao lớn hơn, giống như là một con quái thú bằng thép đứng giữa quan sát cảnh đêm của thành phố. Trên tấm cửa kính màu đen, cô thấy được anh đang ngắm nhìn hình bóng mình từ phía sau. Cô không nhìn rõ được ánh mắt anh nhìn ở đâu, chỉ biết là nhìn về phía mình mà thôi. Chắc cũng không phải đang nhìn cô chứ? Anh muốn nói gì với cô, hay là đang quan sát từ cử chỉ hành động của cô? Trong đầu cô đầy ắp những vấn đề này khiến cho hô hấp của cô cũng trở nên khấn trương. Từ đầu đến cuối A Lãm nói gì bên kia cô chẳng nghe lọt chữ nào. Vừa hi vọng điện thoại mau sớm kết thúc, lại vừa lo sợ nó kết thúc. Đường như thời gian trò chuyện cũng khá lâu, cô chỉ nhìn thấy anh mất kiên nhẫn vò vò đầu tóc, một tay bỏ vào túi quần, khom lưng xuống nhắc lên hộp rùa con trên bàn trà.

Cuối cùng A Lãm cũng nói ra câu “vậy mai liên lạc”, rồi hai người cúp điện thoại, cô mới xoay người sang chỗ khác. Anh đã đổi nước cho rùa xong và ngồi trên ghế salon đùa nghịch với chúng cách vách hộp nhựa: “Nhã Lợi, em sang đây nhìn xem, nó vậy mà rất gan dạ, mới vừa rồi lúc anh lấy nó ra để đổi nước, nó cũng không rụt đầu lại.”

Cô đi đến ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh vẫn cúi đầu, khoe miệng hơi nhovn lên, trên môi nở một nụ cười nhẹ. Anh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt thanh thoát, là kiểu áo sơ mi được làm nửa thủ công có nguồn gốc từ La Mã, cổ áo hở theo phong cách cổ điển, ống tay áo được xấn lên hai nấc tiêu chuẩn, pha trộn phối hợp của sự tinh tế khéo léo của Ý và kiểu nghiêm túc điềm tĩnh của Anh. Điều này khiến cho nửa bên mặt anh hiện lên nét cổ điển và tao nhã, lại vì một vài sợi tóc rơi trên huyệt thái dương và động tác chơi đùa với động vật nhỏ càng tỏa ra nét ôn hòa.

Từ vẻ bề ngoài hoàn toàn không thể nhìn ra được người đàn ông này khi hôn lại không lịch sự chút nào. Nghĩ đến đây, Thân Nhã Lợi lại cảm thấy da đầu hơi tê lên, lúng túng đến mức lập tức nghiêng người về phía trước, rồi nói ra câu chẳng có ý nghĩa gì “Có thật không? Nhìn qua bọn chúng cũng giống nhau.”

“Không giống, em nhìn xem đi.” Anh chỉ chỉ Ngốc Nghếch của cô.

Con rùa kia từ đầu cũng đã không hề nhàn rồi, dùng hết sức lực bú sữa lấy hai móng vuốt cào bỏ lên vách hộp. Cào được mấy cái lại ngã xuống, rồi lại tiếp tục cào bỏ lên tiếp. Ai nói rùa bò chậm chứ? Trong trạng thái vùng vẫy quả thật còn có sức sống hơn cả bất cứ loại động vật bốn chân nào chạy trốn trong rừng rậm. Con rùa Ngu Ngơ thì lại lười biếng xoắn bốn chân như con heo con, nằm trong nước không nhúc nhích. Không chú ý đến lỗ mũi nó đang khê mở thì còn tưởng rằng nó đã tắt thở rồi.

“Khi anh mua nó cũng đâu phải sắp chết, sao giờ lại hấp hối...?” Cô hơi lo lắng nhìn Ngu Ngơ.

“Không phải, để anh lấy ra cho em xem.”

Anh lấy Ngu Ngơ ra khỏi hộp. Quả nhiên con rùa kia rất can đảm như lời anh nói, dù bị chạm vào cũng không rụt đầu và bốn chân vào trong mai, chỉ hơi rụt lại chút xíu cho có tượng trưng, cho đến khi được đặt lên mặt đất thì mới hoàn toàn rụt vào trong. Không đến năm giây sau, nó lại duỗi người ra, từ từ bò trên mặt đất.

“Thú cưng quả nhiên giống với chủ nhân. Anh nhìn đi, phản ứng của nó chậm chạp lại không sợ chết, ngốc hơn mấy con rùa bình thường nhiều.” Cô hận không thể dậm dậm vào cái móng con rùa kia để nó bò nhanh hơn một chút.

“... Anh rất chậm chạp?”

“Ai biết được. Có điều chậm chạp cũng tốt, mọi người đều nói người có phản ứng chậm chạp hơn người thường đều nặng tình nghĩa hơn, cũng không biết có đúng không?”

“Thật không, vậy xem thử con rùa không chậm chạp của em thế nào.”

Anh bỏ Ngu Ngơ đang tản bộ vào hộp lại, rồi lấy Ngốc Nghếch đang cào móng vuốt ra. Thần kỳ chính là Ngốc Nghếch gần như chỉ vừa đến gần thì đã thần tốc rụt bốn chân và đầu cổ vào trong, cho đến khi được

thả trên mặt đất cũng vẫn duy trì trạng thái đó. Bọn họ quan sát nó thật lâu, nhưng qua cả một phút mà nó cũng vẫn như tảng đá, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

“Không phải chứ, cá tính của con rùa này sao lại kém vậy. Đây chính là câu rùa rút đầu nhưng người ta vẫn nói mà.” Cô ngồi xổm trên mặt đất quan sát nó một lát, lại ngồi về ghế salon “Sao thú cưng nhà mình lại là cái tên nhất gan này, thật khiến mình mất mặt.”

“Đây mới là phản ứng bình thường của con rùa. Kiên nhẫn chút nào.”

“Ôi.”

Đợi ít nhất năm phút, cuối cùng con rùa kia mới thử thò đầu ra. Nó nhìn xung quanh, hiển nhiên vẫn còn hơi nhút nhát với hoàn cảnh xa lạ, nhưng vẫn từ từ xoắn bốn chân ra mặt đất. Lại qua khoảng nửa phút, nó mới cứng ngắc bò ba bước, cuối cùng xác định xung quanh không có nguy hiểm gì mới khôi phục lại dáng vẻ mạnh mẽ như trong hộp, chạy như điên về một phía.

Cô ngạc nhiên nói: “Sao rùa lại có thể chạy nhanh như vậy?”

Anh không đáp lời nhưng khá bị sốc với sức sống của con rùa này. Nhưng rùa cuối cùng vẫn là rùa, bò vẫn hơi nghiêng ngả, họ đưa mắt nhìn nó khắp khiêng bò đến cạnh bức tường, sau đó đụng vào tường, rồi vươn hai chân trước tiếp tục bò lên. Sau khi bò lên thất bại, nó lại dùng một móng bấu lên tường, một móng thì bấu vào đất bò chậm chạp, cuối cùng bò đến góc tường và lăm vào ngõ cụt. Đến thời khắc này thì chuyện kỳ lạ xảy ra, nó không bò về một phía khác góc tường, mà là giống như khi còn ở trong hộp nhựa, vẫn cố bò lên, trượt xuống lại bò lên cứ thế tuần hoàn vô hạn....

Sau phút kinh ngạc cuối cùng cô cũng xấu hổ không chịu được: “Nó không biết rẽ sang hướng khác hay sao? Đây là kiểu thông minh gì đây....”

Anh thở một hơi thật dài rồi lắc đầu: “Đúng là cái tên Ngốc Nghếch rất hợp với nó. Quả nhiên thú cưng giống với chủ nhân.”

Cảm giác bị người ta nói trả lại câu của mình thật không vui gì, cô liếc xéo anh một cái: “Chỉ là nó không tìm được đường, lần sau sẽ không như vậy nữa.” Nói xong cô quay đầu chạy đến góc tường bắt Ngốc Nghếch về, đặt vào vị trí ban đầu lần nữa.

Sau năm phút trôi qua, cảnh tượng hoàn toàn giống như khi nãy lại tái hiện lần nữa.

Nhìn Ngốc Nghếch không ngừng bò lên ở góc tường, anh quay đầu lại mỉm cười với cô. Cuối cùng cô nản lòng chống tay lên trán: “Đây không phải là nó ngốc, chỉ là thị lực không tốt thôi.”

“Đây là do em để tâm chuyện vặt vãnh.” Anh cười thản nhiên, đi đến nhặt về Ngốc Nghếch cất vào trong hộp. “Động vật nhỏ cũng có tính cách riêng. Em xem Ngu Ngơ rất dễ nuôi, lá gan rất lớn nhưng lại ngoan, người khác dắt chó đi dạo, chúng ta có thể dắt rùa đi dạo. Nhưng ý thức bảo vệ của Ngốc Nghếch rất mạnh, thật ra là nó sợ bị thương, nhưng cũng rất dễ nghĩ luẩn quẩn. Cá tính như vậy thì đặt trong hộp bảo vệ an toàn sẽ thích hợp hơn, nếu không nó không biết rẽ đi chỉ biết đâm vào ngõ cụt thì thật đáng thương.”

Mỗi một câu của anh như một cây kim đâm thẳng vào tim cô.

Thật ra thì cảm giác của cô cũng như vậy. Khi có chuyện thì thu mình vào vỏ ốc chán nản thật lâu, đến lúc vất vả khôi phục lại thì tự cho rằng mình đã nhìn rõ được sự thật. Rồi lại nóng vội xông về phía trước, cuối cùng vẫn đâm vào ngõ cụt. Đối với tình yêu của Hi Thành cũng vậy, đối với cái chết của Hi Thành cũng vậy, ngay cả đối với người đàn ông trước mặt cũng vội vàng say đắm như vậy.

Thậm chí cô còn chưa kịp thấy rõ anh là người thế nào thì đã bị anh đưa về nhà và làm ra việc không thích hợp như thế.... Thật là càng nghĩ càng chán không muốn nghĩ đến nữa, cô đứng lên, gượng gạo cười khách sáo: “Dante, giờ cũng trễ lắm rồi, em phải về đây. Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Anh nhìn đồng hồ treo trên tường, rồi đứng lên cầm lấy chìa khóa: “Anh đưa em về.”

“Không cần, em gọi xe đến đón.” Cô dừng lại một chút, lễ độ nói khách sáo: “Nếu bị đám chó săn chụp thì sẽ mang đến nhiều phiền phức cho anh.”

Anh thoáng ngơ ngác rồi gật đầu: “Được.”

Sau đó quá trình chờ xe ngược lại trở nên rất dài. Cô ngồi ở bàn ăn ngoài phòng khách, hai tay cầm lấy Ngốc Nghếch trong chiếc hộp. Nó vẫn như vừa rồi, vẫn cố cào lên vách hộp, dù có trượt xuống bao lần cũng kiên trì anh dũng xông lên không ngừng.

Cô cảm giác mình không thể để tinh thần mình sa sút vậy nữa, rõ ràng đây là lỗi của anh. Cô chỉ xem anh là bạn, nụ hôn kia là do anh khởi xướng, cô mới là người bị hại. Sau đây chỉ cần giữ khoảng cách với anh là có thể an toàn rút lui. Mai mốt không nên gặp mặt anh nữa.

Đương nghĩ đến đây lại phát hiện có một chiếc bóng xuất hiện trên bàn.

“Thật ra thì anh không muốn em về.”

Nghe thấy lời nói của Dante, cô bỗng cảm giác được đầu ngón tay mình hơi run lên. Cô cúi đầu muốn mình tỉnh táo lại, nghiêm túc từ chối vấn đề của anh. Nhưng một tay anh chống lên bàn, một tay lại nhẹ nhàng đặt lên gương mặt của cô. Cô đưa tay che nơi bị hôn, theo bản năng quay đầu lại nhìn anh.

Tiếp theo đôi môi lại bị tập kích một lần nữa.

Lần này chỉ là môi chạm môi, thời gian cũng không kéo dài. Anh kéo ghế ra: “Xe của em chắc là sắp đến rồi, anh đưa em xuống.”

Anh đứng trước cửa đợi cô đeo túi, đổi giày, chỉnh lại trang phục. Cô đi xuống bậc thang. Trong khoảnh khắc trước khi kéo cửa ra thì một nụ hôn mang theo hơi thở nặng nề lại in lên cánh môi cô lần nữa. Anh nắm tay cô, giữ lấy gáy cô, hôn cô một cách quyến luyến dịu dàng. Lần này cô càng thấp hèn hơn lần cường hôn khi nãy. Bởi vì anh quá dịu dàng, cảm xúc nơi cánh môi bị mứt lấy khiến cô muốn đáp lại anh, tiếp xúc nơi bàn tay khiến cô muốn ôm anh... Nhưng nụ hôn này chỉ đến được một nửa thì đột ngột dừng lại.

Anh che mắt lại, có vẻ như rất ảo não: “Anh xin lỗi, hôm nay anh biểu hiện tệ quá.” Sau đó anh đẩy cửa ra trước, bấm nút thang máy.

Tiếp theo bọn họ trầm mặc vào trong thang máy, đến khi cô ngồi vào xe, anh đóng cửa xe cho cô, cô cũng vẫn cứ suy nghĩ có nên chủ động hôn anh một lần hay không?

Nhưng cuối cùng cô không làm gì cả.

Tối hôm đó cô mất ngủ. Cả đêm vô cùng hối hận nhưng lại cảm giác mình không làm gì sai.

Ngày hôm sau cô nhận được tin nhắn của Thang Thế. Chủ nhật này công ty Fascinante có tụ họp, anh ta hỏi cô có muốn tham gia với anh ta hay không? Tụ họp tổ chức cho hội đồng quản trị hai bên tổng bộ Tây Ban Nha và tổng bộ Châu Á, ngoại trừ tổng giám đốc Cruz thì gần như những người có uy tín danh dự đều tham gia. Trường hợp này Dante nhất định sẽ đi. Cô cảm thấy trước khi xác định quan hệ rõ ràng với nhau thì tốt nhất không nên gặp mặt, cho nên cô trả lời nói mình sẽ suy nghĩ.

Nhưng kể từ khi về từ nhà Dante cũng không thấy anh liên lạc với cô. Thời gian càng qua lâu, cô lại càng không ngừng suy nghĩ đến lời giải thích của anh. Lại một lần rơi vào ngõ cụt, cô chỉ có thể xin ý kiến của bạn thân.

“Đây chính là gài bẫy em đó.” Lý Chân vắt chân ngồi trên ghế salon của Thân Nhã Lợi, không hề khách sáo lấy lọ sơn móng tay mới nhất dắt nhất sơn thử lên tay. “Chị nói nè Nhã Lợi, trước kia gặp phải tình huống này em cũng là người nhìn rõ nhất mà. Sao bây giờ ngược lại trở thành đứa ngu ngốc rồi? Đây là trò vờ tha để bắt mà em cũng nhìn không ra?”

“Vờ tha để bắt?”

“Rất rõ ràng rồi. Hơn nữa em mới vừa nói cậu ta đã hôn em có đúng hay không?”

“... Đúng.”

“Cậu ta hôn em vài lần, rồi nói cho em nghe cậu ta cảm thấy biểu hiện mình quá tệ để giải thích với em. Nhưng lại không nói ra điều quan trọng là lúc nào gặp nhau, cũng không nói muốn em làm bạn gái của cậu ta. Thậm chí là việc mình có tình cảm với em cũng không nói. Đây là ý gì còn không rõ ràng sao?” Lý Trân vung lên móng tay vừa sơn, cảm phần sục sôi vỗ lên chiếc ghế salon bằng da thật, “Nói cho em biết, hiện tại có ba trường hợp: Một là cậu ta nhát gan, cảm thấy em quá ưu tú nên không dám tỏ tình. Nhưng

đối với Dante thì điều này hoàn toàn có thể loại bỏ. Hai là cậu ta thích em, nhưng không muốn chủ động, mà muốn em phải chủ động. Ba là muốn chơi trò tình một đêm với em.”

Đáp án cuối cùng khiến trái tim của Thân Nhã Lợi siết lại một cái. Cô xua xua tay: “Tình một đêm, sao vậy được? Có ai chơi tình một đêm mà phải đặc biệt xuống bếp, cũng không cần thiết phải chờ đợi lâu như vậy.”

“Chị nói nè Nhã Lợi, em cũng quá coi thường mình rồi. Em nên nhìn lại giá trị của em hiện giờ đi, cũng phải nhìn xem em có danh tiếng thế nào trong giới này. Trước khi cậu ta đến gần em khẳng định đã có điều tra sơ qua em rồi. Chỉ cần hơi để tâm một chút thì chắc chắn đã nghe qua lịch sử huy hoàng em dùng tiền tát vào mặt mấy người đàn ông kia thôi. Cho nên muốn chiếm được em chỉ có thể dùng chiêu tình cảm nhẹ nhàng đúng không?”

“Mấy năm gần đây suy nghĩ của mọi người thật kỳ lạ, làm nhiều việc như thế cũng chỉ vì tình một đêm thôi sao?”

“Tình một đêm chỉ là thuận miệng nói thôi. Hiện tại quan hệ nam nữ cũng không nhất định là tình một đêm hay quan hệ yêu đương đơn giản nữa. Có thể là xen vào tình cảm của hai người, có thể xen vào người yêu của bạn bè. Có thể cái gọi là lover (người yêu) cũng chỉ để thể nghiệm yêu đương nồng cháy với nhau, sống chung cũng không cần chịu trách nhiệm gì với nhau cả.... Cũng có thể như quan hệ partner phổ biến ở phương tây... Đúng vậy, quốc tịch của Dante không phải ở Tây Ban Nha sao? Người mang quốc tịch ngoại quốc rất thoáng, không yêu đương cũng có thể thiết lập nên quan hệ bạn bè mập mờ mà.”

Khuu Tiệp đang vui vẻ kiểm tra blog trên điện thoại bỗng vươn tay ra, làm hành động ra dấu như Hitler phát hiệu lệnh: “Sai rồi, người phương tây sau khi kết hôn mới coi trọng sự chung thủy. Dấu sao thì bọn họ tín ngưỡng tôn giáo và thể trước mặt thượng đế khiến cho bọn họ mang chuyện lạc lối bên ngoài liệt vào trong những việc phải cân nhắc kỹ. Có điều nếu như quan hệ của hai người không xác định rõ ràng, điều này nói rõ anh ta rất có thể là một con ngựa giống.” Khuu Tiệp suy nghĩ một chút rồi giải thích “Ý nghĩa chính là làm loạn.”

Vừa dứt lời đã bị Thân Nhã Lợi ném chiếc gối salon vào người “Đừng nói nhảm nhí, thẳng thắn nói ra ý cậu đi!”

“Không, mình không phải nói nhảm nhí. Ý của mình là, nếu như cậu thật thích cái tên ‘công’ đẹp mã tao nhã kia.” Khuu Tiệp mở ra bàn tay đang nắm lại của mình, chỉ ngón trỏ về phía Nhã Lợi “Vậy thì chủ động một chút, khiến cho anh ta bỏ xuống phòng bị tiếp nhận cậu, không chạy khỏi lòng bàn tay cậu, biến từ công trở thành thụ đi!”

“....”

“....”

Trước sau Thân Nhã Lợi không dám nói cho hai người họ biết câu nói “anh không muốn em về” của Dante. Cô hiểu rõ tính cách hai người phụ nữ này, chỉ cần nói cho họ biết thì một người sẽ lạnh lùng nói “Thứ người đàn ông này muốn rất rõ ràng rồi, em tự xem xử lý đi”, còn một người sẽ nhiệt huyết sôi trào nói “Cái tên đê tiện này nên để cho thứ ‘công’ cặn bã đến thu hấn đi.”

Thật ra thì thời kỳ yêu đương mập mờ tốt nhất không nên nói với bất cứ ai. Nhất là sau khi nói cho bạn thân nghe thì hơn phân nữa các cô ấy sẽ trực tiếp chờ xem tình tiết đặc sắc giống như chờ xem phim bộ vậy. Nếu như không nhanh chóng xảy ra điều gì, thì mình sẽ như có lỗi với các cô ấy. Kết quả thường là sẽ khiến cho bản thân mình mang tâm tình rối loạn, suy tính thiệt hơn.

Song, lén để ý một người là một chuyện vô cùng cô quạnh. Nếu như không nói cho người khác thì chỉ có vài lời nói mỗi ngày với đối phương, hoặc là xem một vài thứ liên quan đến anh sẽ như là mang tất cả cát trên sa mạc Sub-Saharan⁽¹⁾ đặt vào trong chiếc đồng hồ cát nhỏ nhỏ, để cho những hạt cát như dòng chảy nhỏ từ từ chảy xuống, tình cảm tích tụ hoàn toàn không có cách nào bày tỏ. Qua lâu dài thì tất có một ngày bởi vì một ánh mắt trao đổi với đối phương, hoặc lúc uống say mất khống chế sẽ làm ra việc ngu ngốc. Tựa như lần đầu tiên Dante đưa cô về nhà vậy.

(1) Khu vực Sub-Saharan Africa là khu vực miền nam sa mạc Sahara. Tiền tố sub- ở đây là hạ chứ không

phải cận (giống như trong subatomic particle là hạt hạ nguyên tử (ví dụ electron, positron, muon v.v. chứ tôi chưa thấy ai gọi là hạt cận nguyên tử)

Liên tục mấy ngày anh không liên lạc khiến cô cũng hơi hốt hoảng. Vội vàng nhân lúc Lý Chân và Khuu Tiếp làm việc riêng, cô lén lấy điện thoại di động ra kiểm tra blog. Tiếp theo cô hoa cả mắt khi thấy avatar của anh nằm trong tin tức.

Dante: Hai mươi bảy giờ không ngủ, đầu thật choáng váng, hình như hơi sốt, nhưng bản vẽ vẫn còn thiếu một chút, vẫn phải cố chống đỡ trước đã. [Choáng]

Hóa ra mấy ngày nay anh cũng đang bận việc...

Thế nhưng câu viết trên blog giống như đang không nhéo muốn khơi cho người khác yêu thương là sao? Cô không hiểu gì cả mở bình luận ra xem, quả nhiên phía dưới có rất nhiều fans bình luận những câu buồn nôn đến mức khiến người ta rùng mình. Nhưng cũng có rất nhiều câu bình luận hài hước khiến cho người ta buồn cười. Cô xem bình luận một lát, rồi lại xem trang chủ, mở ra mục nhấn tin của anh, đánh một hàng chữ “Kiến trúc sư đại tài, đừng quá cực khổ nữa nha.” Tiếp theo lại trước sau như một xóa toàn bộ câu đó.

“Nhã Lợi, em nhìn đi động cười khúc khích gì đó? Dante tìm em rồi hả?”

Giọng nói của Lý Chân dọa cô giật mình, cô vội tắt đi khung tin nhắn: “Không có, không có, chỉ là thấy chuyện buồn cười trên blog, để em đọc cho hai người nghe...”

Tối thứ bảy, Thang Thế đến nhà đón Thân Nhã Lợi. Anh ta ngồi trên chiếc xe thương vụ đợi cô. Anh ta mặc một bộ vest vừa vặn thân mình và choàng chiếc khăn len ô vuông hai hàng theo kiểu Anh ngoài bộ vest, mỗi một cái nút áo đều được cẩn thận tỉ mỉ cài lên cao như cũ.

Sau khi khởi động xe lái đi thì bản nhạc jazz của Duke Ellington vang lên. Mắt Thang Thế nhìn thẳng về phía trước: “Tôi nay rất đẹp.”

Cô không tìm thợ trang điểm đến thiết kế ăn vận giúp mình, chỉ chỉnh lại mái tóc xoăn của mình cho chỉnh chu hơn, kết hợp với môi son đỏ là chiếc váy màu đen bảo thủ, khuyên tai màu vàng to lớn và chiếc xác tay đính ngọc châu. Chiếc váy hơi lộ vai được cắt may không theo quy tắc, không cố ý tôn lên vóc dáng, nhưng đường cong như ẩn như hiện kín đáo lại vô cùng gợi cảm. Tuy ăn vận cũng không quá xuất sắc, nhưng đối với bất cứ trường hợp thương vụ xa lạ nào thì đây cũng tuyệt đối sẽ không hề sai lầm.

Cô luôn hài lòng với bộ trang phục này cho đến khi đặt chân vào đại sảnh nhà hàng tổ chức yến hội.

Lúc bước vào thang máy, Thang Thế kiểm tra điện thoại di động: “Có thể Dante đã đến rồi.”

“Tên này luôn làm ra dáng vẻ nho nhã lịch sự, vào trường hợp này hơn phân nửa là sẽ biến thành tiêu điểm. Khiến người ta nhìn không ưa chút nào.” Dường như anh ta rất thích đánh giá Dante theo kiểu nói ra châm biếm nhưng lại thầm khen.

“Nói ra mới nói, tôi nhớ anh nói trước đây Dante từng suy sụp chán chường.”

“Đúng.”

“Đó là vì sao vậy?”

“Thì thất tình chứ sao. Có lời đồn nói là bởi vì cô hai, nhưng anh ta phủ nhận. Ai biết anh ta đâu.”

“Cô hai...?”

“Ừ, là Paz Cruz, có thể em chưa từng nghe đến. Cô ta và anh trai mình rất nổi tiếng ở Tây Ban Nha như vợ chồng Beckham nổi tiếng ở Anh vậy. À, ví dụ như vậy không đúng lắm. Có điều tuy bọn họ đều là người ở xã hội thượng lưu nhưng tính cách của cô hai lại vô cùng nổi loạn, thường xuyên cãi cọ với ông Cruz...” Nói đến đây, cửa thang máy vang lên tiếng ding, Thang Thế ngẩng đầu nhìn vào một nơi trong đám người, chỉ chỉ về hướng đó, “Nhìn đi, đó chính là cô ấy.”

Thật ra người đầu tiên Thân Nhã Lợi nhìn thấy là Dante. Thân hình của anh được bao bọc trong bộ vest sang trọng, chỉ là một bóng lưng thôi cũng khá là nổi bật. Sau đó, cô nhìn thấy cô gái tóc vàng kéo cánh tay anh.

Cô gái đó mặc một chiếc áo lông vũ màu đen khoa trương và chiếc váy dài sáng long lanh của tiệc rượu cocktail kinh điển. Bên hông thắt một chiếc thắt lưng kim loại Serio Rossi có giá bằng cả một chiếc xe hơi. Chân mang một đôi giày cao gót màu vàng đính trang sức lấp lánh. Khi cô ta kéo tay Dante đi tới đi lui trong đám người thì chiếc áo lông vũ giống như là một con phượng hoàng đen đang nhẹ nhàng nhảy múa. Đôi giày cao gót kết hợp với mái tóc vàng tung bay của cô ta tỏa sáng trong ánh đèn xanh vàng rực rỡ. Có thể nói trong tất cả khách nữ ở đây, trang phục của cô ta là nổi bật nhất, nhưng lại không hề có cảm giác tách biệt. Thậm chí đứng ở nơi cách đó mười mét, mọi người cũng có thể tưởng tượng được mỗi khoảng không cô ta đi qua đều để lại một hương thơm nồng nàn xa hoa mê người biết bao....

“Đó chính là cô Paz Cruz, tôi dẫn em đến giới thiệu.”

Thang Thế nhắc tay lên, ý bảo Thân Nhã Lợi khoác vào. Lần đầu tiên cô có cảm giác muốn lùi bước khi đối mặt với người cùng giới với mình, giống như có một đôi tay màu đen lôi mình về phía sau, muốn kéo cô xuống vực sâu trăm mét dưới thang máy.

“Không sao, hình như bọn họ đang bận, chúng ta...”

“Không sao đâu.” Thang Thế không có được sự chu đáo như Dante, cương quyết dẫn cô đến trước mặt đám người kia.

Cô đã từng bước lên thăm dò vô số lần ở nước ngoài, gặp không biết bao nhiêu phụ nữ thon cao xinh đẹp. Ngay cả chụp hình chung với Angelina Jolie cô cũng không hề sợ sệt. Nhưng khi Paz quay người, dùng đôi mắt xanh xinh đẹp được trang điểm đậm nhìn cô thì tầm mắt cô lại không cách nào nhìn vào đối phương, trực tiếp lảng đi nơi khác. Cô nghe thấy dường như Thang Thế dùng tiếng Tây Ban Nha giới thiệu cô với cô gái tóc vàng xinh đẹp này. Sau đó Paz chìa tay ra với cô, vui vẻ nói “Nice to meet you, I’m Paz” (Rất vui được gặp cô, tôi là Paz.)

Cô ta có tiếng nói khàn khàn theo kiểu Monroe, nhưng dù là dùng từ hay thái độ thì cũng mang theo sự thân thiện bất ngờ, không hề có vẻ kiêu căng hợm hĩnh.

Giờ khắc này, cuối cùng Thân Nhã Lợi biết sự khiếp đảm của mình đến từ đâu rồi.

Cô nhanh chóng nhìn thoáng qua Dante đang nắm tay với Paz, cũng ngăn gọn tự giới thiệu mình, rồi giả vờ đón lấy ly cocktail của phục vụ bưng đến, giao cơ hội trò chuyện lại cho Thang Thế.

Bất kể là cảnh báo của Lý Chân, khách lễ của Khuru Tiệp, hay là tình cảm nồng nàn bất ngờ xảy ra tại nhà Dante cũng không thể thay đổi một sự thật.... Quả thật Paz Cruz có tồn tại. Người ta là bạn gái của anh. Còn mình thì thật sự đã bị người đàn ông này lừa dối.

“Nhã Lợi, em đã đến.” Dante cười với cô, nhưng cô không còn nhìn thấy được sự mê luyến của buổi tối kia trong mắt anh nữa. Hơn nữa trên mặt anh cũng chỉ là nụ cười xã giao được giáo dục một cách huyền diệu.

Cô nắm thật chặt chiếc chân dài của ly, nhìn thật lâu mới không hất ly rượu kia vào mặt anh.

“Anh Dante, buổi tối vui vẻ.” Cô đáp lại anh bằng một nụ cười hờ hững.

Đây là một đêm tương đối ngọt ngào. Thân Nhã Lợi ăn mặc kín đáo, lời nói cử chỉ cũng dè dặt, gần như không có nói chuyện với người xung quanh, chỉ trao đổi vài câu nhạt nhẽo với Thang Thế. Cô cảm thấy người như Thang Thế rất có tình nghĩa, bởi vì có rất nhiều người nói chuyện với anh ta, nhưng trước sau anh ta cũng không bỏ rơi mình. Chỉ cần có người đến gần thì sẽ nhất định giới thiệu cô với đối phương. Sau đó có một người ngoại quốc khen cô xinh đẹp, anh ta gật đầu lia lịa, do dự một chút mới giả vờ ngu ngốc nói: “Đúng rồi, bạn trai em có để ý việc tôi đưa em đến đây không?”. Cô lơ mờ phát hiện, có lẽ anh ta có ý với mình, cho nên chỉ cười không nói, chuyển đề tài khác.

Quả nhiên không lâu sau anh ta lại chuyển đề tài xoay quanh việc bạn trai đã nói trên. Cô xác định được suy nghĩ của anh ta, sau đó che miệng cười: “Thang phó tổng, anh đang làm khó tôi đây. Công ty và người

đại diện đều không cho tôi yêu đương, sao anh lại trêu ghẹo tôi hoài thế?”

“Nói vậy là em có bạn trai rồi hả?”

“Anh đoán thử xem.”

“Em xinh đẹp vậy nhất định là có rồi.” Anh ta ột tay vào túi quần, một tay bưng ly rượu đỏ thật lâu đã quên uống. Sau đó anh ta cúi đầu, khẽ nói bên tai cô: “Lén nói cho tôi biết với.”

“Được rồi, đây là bí mật không thể nói.”

“Nói vậy là em có thật à?”

Cô cười rộ lên vui vẻ, lộ ra hàm răng sáng lấp lánh, mái tóc buông xõa tôn lên nụ cười mạnh mẽ tự tin như những siêu mẫu Âu Mỹ trong mấy bộ phim bom tấn: “Không có”

“Ồ, làm tôi giật cả mình.” Anh ta vỗ ngực nhè nhẹ, ngược lại tỏ vẻ hơi trách móc nhìn cô, “Khoan đã, không có bạn trai sao lại là bí mật không thể nói chứ?”

Vào những lúc này nếu đối phương là cô bạn hoặc anh bạn thân thì câu trả lời của cô hơn phân nửa là “từng tuổi này rồi còn chưa có bạn trai không phải là quanh mình chính đại chứng minh mình là gái ế rồi sao” rồi đổi được vài tiếng cười vui. Nhưng tình trạng bây giờ không giống vậy, cô hất hất mái tóc, vẻ mặt như rất khó xử: “Cũng như anh nói đó, người xinh đẹp như vậy mà không có bạn trai thì người ta sẽ cho rằng tâm lý tôi có vấn đề.”

Không ngoài dự đoán, dáng vẻ anh ta hít sâu vào như bị trúng đạn, đè lại bộ ngực vỗ vỗ giả vờ bị khiếp sợ bởi sự tự sướng của cô.

“Ha ha ha ha, nói đùa thôi.” Cô xua xua tay, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn: “Việc tình cảm cuối cùng cũng phải xem duyên phận. Công việc của tôi tương đối bận rộn, nếu như tìm bạn trai thì người đó nhất định phải rất thích mình mới được. Trước mắt vẫn chưa gặp được người nào như vậy.”

Nhìn thấy trong mắt của anh ta hiện lên vẻ tán thưởng lần nữa, nhưng trong nội tâm cô thật ra lại không có cảm giác thành tựu quá lớn. Nhờ có cha mẹ cho cô dáng vẻ xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn cũng không ít bạn học nam thích mình. Chỉ là thời học sinh tính tình hung dữ, kết cuộc người theo đuổi mình cuối cùng lại trở thành anh em. Sau đó gần như cả trái tim của thời thiếu nữ đều trao hết cho Hi Thành, trong mắt không hề nhìn thấy bất cứ ai. Đến khi Hi Thành mất đi, quen biết với nhiều loại người, cô mới phát hiện ra tình yêu của phụ nữ là đòi hỏi cảm giác an toàn, tình yêu của đàn ông là trách nhiệm và thỏa mãn máu chinh phục. Trên một ý nghĩa nào đó thì cả hai hoàn toàn khác nhau. Chỉ cần một người phụ nữ đủ xinh đẹp, đủ ôn hòa và có vài thứ đặc biệt thì thật ra cũng chẳng cần có thông minh và tài năng gì, thậm chí không cần nói chuyện cũng có thể nhận được sự ưu ái của người khác phái. Cô không còn ở cái tuổi không hiểu yêu đương là thế nào, lại là một ngôi sao biết tạo nên sự quyến rũ của bản thân, hấp dẫn một người đàn ông thật không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng mà, cuối cùng cô vẫn không nhận được phải nhìn thoáng qua Dante. Tại sao mình hiểu rõ hắt tất cả đạo lý, nhưng người đàn ông này lại trở thành một câu đố bí ẩn vô cùng với mình?

Vài phút trước Marco cũng đến, sau khi yêu thương tặng cho em gái mình một chiếc ôm nồng nhiệt thì lại bắt đầu lưu luyến bụi hoa. Từ lúc đó về sau, Paz và Dante vẫn dính lấy nhau. Cô quan sát sơ qua, người ở đây không có mấy người không thích Dante. Có vẻ như anh ta vĩnh viễn ôn hòa, mỉm cười tao nhã, giọng nói cuốn hút. Ngay cả dáng vẻ lúc gặp phải vấn đề không giải thích được cũng nhẹ nhàng nhún vai khiến người ta cảm thấy trò chuyện với anh rất thoải mái. Paz bên cạnh anh lại càng không hề là kiểu gái giao tiếp sắc sảo, vô cùng sôi nổi, lại có khí thế mạnh mẽ của phái nữ hiện đại. Tuy hai người không cùng đẳng cấp, nhưng đứng chung một chỗ lại không hề có cảm giác xa cách.

Thân Nhã Lợi nhếch khóe môi cười nhạt.

Thật đúng là con ngốc.

Vừa mới bắt đầu đèn đỏ báo động vẫn vang lên. Bạn bè như cha mẹ ruột thịt cứ nhắc đi nhắc lại bảo mình phải cẩn thận anh ta, đừng để mình bị thương. Trong lòng biết rất rõ các cô ấy nói đúng, anh sai, đến cuối cùng giữa anh và bạn bè cô lại mang niềm tin quý giá nhất trao cho anh. Con người luôn không biết yêu

quý bản thân, không trân trọng người thật lòng với mình, nhưng luôn muốn đi thăm dò vùng cấm địa nguy hiểm sẽ khiến mình bị thương.

Ba tiếng sau, trên tiệc rượu dần dần thưa người. Người lớn tuổi thì bắt đầu về nhà, người trẻ tuổi thì bắt đầu chuyển dời địa điểm tụ họp đến sàn nhảy trên lầu.

Thang Thế cũng kêu Thân Nhã Lợi đến đó. Trong nháy mắt, tất cả nam nữ ăn mặc sang trọng đều ở trong sàn nhảy, tay cầm ly rượu đứng đờ. Bởi vì đây là party VIP cao cấp, những người xuất hiện ở đây ngoại trừ Fascinante đều là những người nổi tiếng có máu mặt, tuy kinh ngạc khi nhìn thấy Thân Nhã Lợi nhưng cũng không la hét om sòm mất đi lý trí. DJ là một người Mỹ da trắng mặc bộ đồ thể thao, bên kia sàn nhảy là tay trống và tay bass người Anh da đen. Ngoại trừ bọn họ ra thì một phần tư trong đám người ở đây đều là người ngoại quốc. Mấy cô gái đứng chung với bọn họ cũng hơn phân nửa đều là gái ngoại quốc quyến rũ thon thả, da màu đồng, xương gò má cao cao, đôi mắt to. Ánh đèn sàn nhảy xanh tím lạnh lạnh rơi vào mọi người, khiến áo sơ mi trắng của đàn ông và váy màu vàng nhạt của phụ nữ cũng sáng ánh huỳnh quang. Dante, Paz, Thang Thế và mấy người khác ngồi tại chỗ chơi đồ xúc xắc. Có mấy cô gái khiêu vũ xinh đẹp đứng vây trước mặt họ. Thân Nhã Lợi vẫn đứng ở cửa toilet nữ không đi ra.

Cô nhìn thấy cánh tay trái của Dante bị Paz nắm, ngón trỏ và ngón giữa tay phải kẹp điều thuốc đang lắc lư. Sau khi lắc lư xong thì nói đùa với cô gái đối diện đang cắn môi như gặp nạn, hiển nhiên là bị hành động này của anh làm say mê rồi dẩu ý nói ra một vài số. Thế như anh lại cười đưa điều thuốc lên miệng kéo vào một hơi, rồi xoay qua hướng bên cạnh nhả khói, mở hộp xúc xắc ra. Sau đó ngay cả cô cũng nghe được tiếng la hét chói tai của cô gái kia. Những người bên cạnh ồn ào nâng ly đưa cho cô ta. Thế nhưng anh lại giữ ly rượu lại, rót một nửa vào ly của mình, ý bảo đối phương uống sao cũng được.

Nhìn thấy cảnh này, Thân Nhã Lợi càng ngày càng tức, mắng khe khẽ: “Tên đê tiện, không biết xấu hổ.”

Nhưng Dante bên kia như hoàn toàn không biết cơn oán giận của cô. Qua hồi lâu Thang Thế mới nhận ra Thân Nhã Lợi đã đi phòng rửa tay hơn hai mươi phút rồi, cho nên nhìn quanh khắp nơi: “Thân thiên hậu đâu? Đã lâu rồi chưa quay lại nữa.”

“I was wondering that too. She’s been to toilet for ages.” (Tôi cũng không hiểu sao nữa. Cô ấy vào toilet cả tiếng đồng hồ) Dante không yên lòng dùng tiếng Anh trả lời để bạn của Paz đang ở bên cạnh có thể nghe hiểu.

“Có thể cô ấy ngại. Diễn viên mà, thật ra thì có thể cũng không thường đi ra ngoài chơi.” Cô gái chơi đồ xúc xắc với anh nói.

Nhưng vừa dứt lời, thì đàn ông ở bàn họ và cả mấy người đàn ông bàn bên cạnh toàn thể đều ngồi thẳng dậy. Dante cũng nhận thấy ngược mắt lên, kết quả nhìn thấy một cô gái khoác chiếc áo ngắn da báo và chiếc váy ngắn màu đen đi qua bên cạnh bàn bọn họ. Giày cao gót của cô cũng là da báo, đế màu đỏ, cao ít nhất là mười ba centimet. Phần lớn người bình thường mang đôi giày này sẽ đứng không vững, nhưng cô mang chúng lại như đi giày đế bằng, còn rảnh rỗi treu đùa mái tóc màu đen xoăn dài như thác nước. Tất cả đàn ông nhìn thấy nữ vương hoang dã này đều nóng lòng muốn bắt chuyện nhưng lại thật sự không dám đến gần. Dante từng thấy rất nhiều người đẹp, nhưng kiểu vừa xuất hiện đã trấn áp tất cả ở nơi người đẹp như mây này thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Sau đó anh nhìn thấy cô gái kia đi vài bước, bỗng quay đầu lại cười cười về phía bọn họ, khoe môi đỏ sẫm noãn lên. Dante ngẩn ngơ, những người bên cạnh gọi anh cũng không nghe thấy.

Cô bước nhanh về phía này, lại lần nữa lôi kéo ánh mắt của mọi người. Tiếp theo cô ngồi xuống cạnh Thang Thế, nói ra câu khiến mọi người cười ngất: “Đi nhầm bàn rồi.”

“... Em đi đâu thay quần áo vậy?” Thang Thế ngạc nhiên quá đổi.

“Đúng, bộ khi này không hợp với ở đây.” Thấy anh ta vẫn còn ngây ra, cô đề lên hộp xúc xắc trước mặt, “Chúng ta có thể tham gia không?”

“Được được...” Nói thì nói vậy, nhưng anh ta cũng giống mấy người khác, ánh mắt vẫn không thể rời khỏi người cô.

Hai mươi phút sau.

Dante, Thang Thế và một đám đàn ông kinh ngạc nhìn cảnh rượu thịt xa hoa trên ghế salon. Một nữ vương tóc xoăn mặc bộ da báo bốc lửa bị một đám con gái yêu kiều vây quanh uống rượu luân phiên. Còn có một cô gái ôm lấy eo cô, nép vào người cô tựa như một chú chim nhỏ, đáng vẻ say bí tỉ yếu ớt nói: “Chị Nhã Lợi, chị thật xinh đẹp. Chị là nữ thần của em, em rất thích chị.” Cảnh tượng này giống như hơi thở phóng túng nơi hậu cung, ngay cả đàn ông nhìn cũng không khỏi rung động.

Nhưng đây chỉ là rung động mới bắt đầu. Một đám con gái thay phiên nhau mời rượu cô, cô cũng dừng cảm uống rất nhiều, tuy không say nhưng cũng hơi high rồi. Sau đó cô đứng lên, chiếc áo khoác lông run run, dẫn bọn con gái đi vào sàn nhảy. Các cô khiêu vũ ngay tại chính giữa sàn. Thân Nhã Lợi một tay chống lên eo, uống xong phần champagne còn lại, cất ly đi rồi lại bắt đầu lười biếng lắc lư. DJ nhìn thấy một đám người đẹp hưng phấn lập tức cất một khúc nhạc đang đứng đầu bảng Billboard. Cô lại càng high hơn, cánh tay giơ cao qua đầu, chuỗi vòng tay phong cách La Mã tỏa sáng lấp lánh. Ngón tay của cô len vào mái tóc xoăn, những lọn tóc như chiếc lò xo đu đưa sống động dưới ánh đèn. Toàn bộ con gái đều vây quanh đó, cùng nhảy điệu lambada với cô. Mấy người ngoại quốc bên cạnh tròn xoe mắt nhìn các cô, cảm cũng sắp rơi xuống đất.

“Chắc chắn, cô gái này chắc có nhiều kinh nghiệm ra trận nên mới có thể luyện thành đáng vẻ hôm nay.” Một người đàn ông ngồi cùng bàn với cô nói cay nghiệt.

“What do you mean by that?” (Ý của anh là sao?) Paz có thể nghe hiểu được một ít tiếng Trung. Cô ta quay đầu lại, nhìn anh ta không hiểu.

“I mean, those girls look so innocent, pare to her. She looks pretty experienced.” (Ý của tôi là so với cô ta thì những cô gái kia thật thơ ngây. Có vẻ cô ta cũng có kinh nghiệm) Anh ta cười mỉa mai nói tiếp “With many, many, many men.” (với rất rất rất nhiều đàn ông)

Paz quay đầu, đôi mắt như bảo thạch nhìn vào anh ta, dường như thật lòng hỏi một vấn đề nan giải: “Do you know why does a man call a sexy woman bitch? Because he’s got an erection without confidence. I thought this only happens in Europe. It seems to be a worldwide tradition, indeed.” (Anh có biết tại sao đàn ông lại gọi phụ nữ quyến rũ là đồ lăng lơ không? Bởi vì anh ta cương cứng ngay tắp lự mà lại kém cỏi. Tôi tưởng chuyện này chỉ xảy với đàn ông Âu Mỹ. Nhưng chắc hẳn đàn ông khắp thế giới đều vậy.)

Lúc này Marco đã đến, tiếng nói bất thành linh vang lên sau lưng Paz: “How about rich confident sexy men?” (VẬY CÒN ĐÀN ÔNG GIÀU CÓ TỰ TIN GỌI CẢM THÌ SAO?)

Ngay cả đầu Paz cũng không quay lại, chỉ bình tĩnh trình bày: “It is a truth universally acknowledged, that men in possession of good fortunes, are useless creatures with genitals.” (Có một sự thật hiển nhiên mà cả thế giới đều biết, đám đàn ông lắm tiền chẳng qua chỉ là sinh vật vô dụng có bộ phận sinh dục)

“Wow wow wow.” Marco giơ hai tay lên như tù trốn trại bị cảnh sát bắt được, đôi mắt xanh thẳm hiện lên vẻ hoảng sợ, “I’m sorry Dante, I’ve got a crazy sister.” (tôi xin lỗi Dante, tôi có một cô em gái điên cuồng.)

Vào những trường hợp thế này Dante cũng sẽ không bỏ qua cơ hội giậu đổ bìm leo, nhưng lần này anh chỉ hờ hững nói một câu “It’s ok”, vẫn tiếp tục tập trung sự chú ý vào Thân Nhã Lợi đang ở trong sàn nhảy. Marco nhìn thoáng qua Dante, rồi lại nhìn bầu ma nữ đang khiêu vũ trong sàn, anh ta sờ cằm cười cười. Dante nhìn ánh đèn lần lượt hiện lên, mỗi một lần đều chiếu lên những vẻ mặt khác nhau của cô. Có lúc say mê, có lúc cười to, có lúc cắn môi cau mày, có lúc nhướn mày khiêu khích.... Súc sống rõ rệt trong từng cái chớp mắt như một lãnh địa chưa bao giờ được khám phá khiến anh không thể dời mắt.

Khúc nhạc kết thúc, đương lúc chuyển khúc tiếp theo thì mấy người ngoại quốc dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn các cô rất cuộc cũng buông bỏ sự kiêng dè vây lấy các cô. Giống như tất cả những người đàn ông sẵn mồi tại club đêm, chỉ là yên lặng mai phục xung quanh con mồi, theo dõi biến đổi. Nhưng không quá năm giây Thân Nhã Lợi đã chui ra khỏi đám người dẫn theo bọn con gái vô tình gây thương nhớ. Mấy người ngoại quốc cũng quyến luyến bên cạnh các cô, tiếp tục đi theo sau cô như cái đuôi. Nhất là người đàn ông tóc vàng dẫn đầu, đáng vóc cao lớn, sống mũi cao và thanh tú, có vẻ như mang dòng máu của người Germanic, đối với cô vô cùng thích thú. Cô vất vả lắm mới kiếm ra một chỗ trống, nhìn thấy bọn họ lại đến, cuối cùng cô tức tối trừng mắt nhìn bọn họ một cái, hai tay bắt chéo ở trước ngực ra dấu “no”. Cho dù là đang lóe dưới ánh đèn cũng có thể thấy được trong mắt người đàn ông tóc vàng hiện lên sự lúng túng và bị thương. Cô lại như không có gì, tiếp tục cùng các cô gái cười đùa vui vẻ.

Đàn ông là loại sinh vật vô cùng kỳ quái. Nếu như có một người phụ nữ bị người đàn ông cự tuyệt thì những phụ nữ khác sẽ cảm thương cho cô ta và cùng nhau chửi rủa người đàn ông này. Nhưng nếu một người đàn ông bị một phụ nữ cự tuyệt thì trong lòng những người đàn ông khác sẽ rất thoải mái nhìn thấy anh ta bị bỏ mặc, còn có thể cùng nhau tranh cướp cô gái kia. Cho nên, sau khi người đàn ông rất đẹp trai kia bị Thân Nhã Lợi bỏ mặc, những người đàn ông không dám nhích đến gần cũng bị kích thích máu chiến đấu, thay nhau đến gần cô.

Rất cuộc Dante để ly rượu trong tay xuống, đi ra sàn nhảy. Nhưng anh còn chưa đi được nửa bước thì cô đã chui ra khỏi đám người đi về phía bọn họ. Anh lập tức trở về vị trí ban đầu, cầm lấy ly rượu nói chuyện với Marco.

“Bực bội. Muốn nhảy nhót một chút mà cũng phiền phức vô cùng.” Cô ngồi xuống bên cạnh Thang Thế, dùng bàn tay quạt gió, uống ly rượu anh ta đưa đến.

Rất hiển nhiên, Thang Thế chính là loại cảm thấy rất thoải mái khi nhìn thấy người đàn ông khác bị cô bỏ mặc, mỉm cười nhìn cô: “Thiên hậu, tối nay em rất nóng bỏng. Mới vừa rồi nói chuyện với em là giám đốc hạng mục nước ngoài của công ty chúng tôi ở Đức, đáng vẻ rất điển trai, tại sao lại hoàn toàn không để ý đến người ta vậy?”

Cô không nhanh không chậm uống hết cả ly rượu, nhướn mắt liếc nhìn Thang Thế: “Người đàn ông cũng chưa từng nói chuyện đã đến gần tổ về có thiện cảm thì anh cảm thấy anh ta yêu thích tôi ở đâu?”

“Thì vừa thấy đã yêu em đó.”

Cô phì cười ra tiếng: “Thang phó tổng, lừa người ta là không tốt. Anh là đàn ông chắc chắn phải hiểu rõ hơn tôi việc đàn ông đến mấy nơi này làm quen với phụ nữ là vì sao rồi.” Cô vừa nói xong đã nhìn thấy Paz giơ một ngón cái với cô.

“Cũng không nói vậy được, club không phải là nơi uống rượu và tìm bạn sao, có rất nhiều người tìm được bạn trai bạn gái ở đây mà.”

“Có thể vậy.” Cô nhún nhún vai, nụ cười mang theo thoáng men say, “Nhưng không tìm đối tượng ở trong night club là nguyên tắc của tôi. Đối với tôi nơi này cũng chỉ là nơi để khiêu vũ giải trí.”

“Nói vậy, muốn hẹn em ra ngoài dùng bữa thì không thể mời ở đây đúng không?”

“Sao đây, anh muốn hẹn tôi à?”

“Đúng, xem ra cũng bị từ chối rồi.”

Cô giữ hai cánh tay ôm lấy đầu liếc mắt nhìn anh ta: “Sao tôi lại từ chối anh? Chúng ta cũng đâu quen biết nhau ở đây?”

“Thiệt hay giả đây? Em đừng đùa giỡn tôi, tôi không giống với loại đàn ông phóng túng như Dante, chưa bao giờ tán gái ở club, cho nên không chịu nổi rắc rối bị bỏ rơi, trái tim vô cùng yếu ớt đó.”

“Không tin tôi?” Cô đưa ngón út ra “Móc ngoéo nào.”

Thang Thế vừa mừng vừa lo, đưa đầu ngón tay út ra móc ngoéo với cô.

Một cô gái uống say bưng ly rượu lắc lư đi đến, chỉ vào bọn họ nói chậm chạp: “Ồ, cuối cùng hai người này tình yêu chớm nở à, thể hiện ân ái trước mặt mọi người, dứt khoát ôm nhau đi cho rồi.” Sau đó cô ta đẩy Thân Nhã Lợi một cái.

Thân Nhã Lợi lập tức nhào vào người Thang Thế. Cô sợ mất hồn, vừa định ngồi dậy khỏi người anh ta thì anh ta lại to gan vòng tay qua ôm lấy cô, có chút đắc ý nho nhỏ nhìn cô gái kia: “Thể hiện ân ái thì sao?”

Điều này không chỉ có cô gái kia, mà những người khác cũng ồn ào kinh ngạc, mấy chàng trai trẻ tuổi uống đã nhiều thậm chí còn gào thét “mượn phòng, mượn phòng, nhanh mượn phòng đi.” Thang Thế ôm lấy cô không buông, không nhìn mấy người đang ồn ào này, cầm lấy hộp xúc xắc muốn chơi với cô.

Lúc này, tay Thân Nhã Lợi bỗng bị cầm lấy. Cô còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì một sức mạnh to lớn đã kéo cô ra khỏi ngực Thang Thế. Cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của Dante

đang nhìn xuống mặt mình. Con giận trong lòng ngay từ đầu vẫn chưa hết đã bùng nổ, cô nhướn mày hất mạnh tay anh ra. Bàn tay anh bị hất ra ngừng trong không trung chốc lát, lại trực tiếp nắm lấy cổ tay cô, ngang ngạnh lôi cô khỏi chỗ ngồi.

“Anh lên cơn điên gì đây, buông tôi ra!”

Cô dùng hết sức lực muốn thoát khỏi tay anh. Nhưng lần đầu tiên cô biết, người đàn ông ôn hòa này lại có sức mạnh vô cùng to lớn. Cho dù anh có ném cô vào căn phòng không có ai để tiến hành hành động bạo lực thì cô cũng không hề có năng lực phản kháng. Anh kéo cô ra phía ngoài cửa, tất cả mọi người nhận thấy được không ổn cũng tự động nhường lối. Không bàn luận sao cô lại đánh tay của anh mà anh lại không hề có bất cứ phản ứng nào, từ đầu đến cuối vẫn giữ trầm mặc.

Cuối cùng anh kéo cô đến nơi không có ai, rốt cuộc cô đã rút tay mình ra được khi anh thả lỏng. Chỉ là lần đầu tiên bị đối xử như vậy, quá trình này quá kinh khủng, cô vẫn còn hoảng hốt nắm lấy cổ tay chưa bình tĩnh lại, cả giận nói: “Rốt cuộc anh muốn làm gì đây?”

“Câu này anh phải hỏi em mới đúng. Em muốn làm cái gì?” Anh quay người nói bình tĩnh nhưng trong mắt có sự tức giận rõ ràng.

“Tôi không hiểu ý của anh.”

“Tại sao để cho Thang Thế ôm em?”

“Tại sao để cho anh ta ôm tôi?” Cô không thể tin và cười miễn cưỡng: “Hiện tại tôi độc thân, lại có ý với anh ta, sao lại không thể để anh ta ôm?”

Rõ ràng anh hơi sững sốt: “Em có ý với anh ta?”

Cô không trả lời, là không biết trả lời như thế nào. Uống nhiều rượu khiến cô khống chế cảm xúc rất kém, phản ứng cũng càng ngày càng chậm. Chỉ nhìn người đàn ông trước mặt thật lâu, cô ngậm miệng, hốc mắt dần dần nóng lên. Nếu như lúc còn nhỏ, cô sẽ khóc lên uất ức ngay trước mặt anh, chất vấn anh rằng không phải lúc trước anh đối xử với em rất dịu dàng sao, tại sao lại đối xử với em như vậy. Nhưng bây giờ hiện thực bày ra trước mắt, chính anh đang đùa giỡn cô, nói thêm gì nữa cũng chỉ biết tự rước lấy nhục. Cô cố cắn chặt hàm răng, chớp mũi chua xót, đôi mắt đỏ hung dữ đối co với anh.

“Em có ý với Thang Thế?”

“Đúng”. Lần này cô trả lời không hề do dự, “Có phải anh cảm thấy mình bị chơi xỏ hay không? Nhưng không có cách nào, đàn ông như anh có thể dùng để chơi trò giai điệu tình yêu mập mờ thì được, thật sự cần yêu thương qua ngày thì ai lại chọn anh chứ. À không, Paz sẽ chọn anh.”

Anh ngạc nhiên nhìn cô.

Nhìn thấy vẻ mặt của anh, trong lòng cô đã rất sung sướng, nhưng cảm thấy càng thêm tức giận: “Sao đây, tôi nói sai gì sao? Anh đùa giỡn với nhiều phụ nữ như vậy, đến khi người khác bắt đầu gặp dịp thì chơi thì ngược lại chịu không được nữa....”

Sắc mặt anh trắng bệch, gân xanh trên trán cũng hơi hiện ra. Không đợi cô nói xong, anh đã ôm hai vai cô, cúi đầu cắn một cái lên bờ môi cô, giống như hận không thể tàn phá cái miệng đáng ghét của cô. Nhưng khi nghe thấy tiếng cô kêu rên đau đớn của cô, anh lại không tiếp tục cắn nữa, ngược lại trần trở mút lên cánh môi cô.

Nhưng thời gian không duy trì được bao lâu, cô đã đẩy anh ra, giận đến mức cả người run lên: “Anh, nếu anh đụng đến tôi nữa, tôi...” Cô nói không được nữa, chỉ có quả đấm nhanh chóng nện mạnh một cái lên lồng ngực anh, rồi lại thêm cái nữa.

Cô nhớ lại gương mặt của Hi Thành, nụ cười tinh khiết ngây ngô của Hi Thành. Biết rằng sau vẻ dịu dàng người đàn ông này cho cô là một sự phức tạp hoàn toàn khác với Hi Thành, và sự phản bội không hề nề tình ngày hôm nay. Bản thân người đàn ông này ghê tởm thì thôi đi, tại sao lại có gương mặt giống với Hi Thành? Là anh ta đã làm bẩn Hi Thành, làm bẩn ký ức của Hi Thành và cô. Lồng ngực như bị vật nặng đánh trúng, lưng cô hơi cong lại, âm lượng vút ang theo tiếng nghẹn ngào: “Tôi cảnh cáo anh, tôi có cuộc sống của mình, sau này anh đừng đến tìm tôi nữa!”

Cô không để ý đến cơn đau vì mang giày cao gót, chạy thẳng về sàn nhảy, lấy xác tay của mình, bảo Thang Thế đưa mình về nhà.

14. Chương 14: Tòa Thành Mười Bốn

Thân Nhã Lợi bắt chéo hai chân dưới bàn, uống cà phê, lơ đãng nghe Thang Thế nói giá thị trường cổ phiếu của công ty bọn họ.

Trong quán cà phê đang chiếu ca khúc chủ đề “Fiddler on the Roof” bản violin, người trình diễn là Bùi Thi - nhà thiên tài violin rất nổi tiếng. Hòa với dây đàn violin là tiếng dương cầm vui vẻ sinh động vang lên. Cô gái ngồi bàn bên cạnh như nhịp theo tiết tấu của tiếng đàn, nói liên tục không ngớt với chàng trai trước mặt:

“Bạn trai của em à? Sơ sơ là ba, không, bốn đi, trong đó có một người em không biết là có tính hay không. Ôi, có điều anh yên tâm đi, người bạn trai đầu cao chưa đến 1m7, người thứ hai là một kẻ dễ tiện phách lối, người thứ ba thì cũng tạm, có điều em không có nhiều cảm giác với anh ta... Còn anh, anh từng có bao nhiêu bạn gái? Ô, anh không được lãng tránh chủ đề, chỉ có mình em nói thì không công bằng gì hết, đây là anh đang nói khách sáo đó...”

Nói quá nhiều lời với một người bạn trai mới qua lại sẽ chỉ khiến đối phương cảm thấy ta không có tự tin. Tiếc rằng là gần như mỗi cô gái đều có lứa tuổi ngu ngốc kiểu này. Thân Nhã Lợi cười uống một hớp cà phê, nghe thấy Thang Thế cũng đang vòng vo đến đề tài này: “Thân thiên hậu, nói vậy em có bao nhiêu người bạn trai?”

Cô chống cằm, đặt cà phê lên bàn: “Không cần phải khách sáo như vậy, gọi tôi là Nhã Lợi được rồi.”

“Được, Nhã Lợi, em từng có bao nhiêu người bạn trai vậy?”

“Xem ra không có cách nào trốn tránh đề tài này rồi.” Cô cúi đầu, nụ cười rõ ràng hơn một chút, sau đó ngẩng lên gật đầu an tâm với Thang Thế, “Điều này không có gì đáng khoe khoang, số lượng bạn trai tôi có khẳng định không nhiều bằng số lượng bạn gái của anh.”

Anh ta hơi tự phụ khoanh tay lại: “Số lượng bạn gái của tôi thật sự không nhiều lắm, nghiêm túc cũng chỉ có hai.”

“Vậy anh thật là một người đàn ông tốt.”

“Đừng vội phát thể người tốt cho tôi, số lượng bạn gái và số lượng phụ nữ là hai việc khác nhau.”

“Việc này tôi hiểu.”

“Dĩ nhiên cũng không phải tôi sẽ chạm hết tất cả phụ nữ. Hơn phân nửa số phụ nữ chủ động đưa đến cửa tôi cũng không thích, giống như hôm trước trong công ty có một nữ nhân viên chủ quản mới muốn thuê phòng với tôi, nhưng ngay cả điện thoại tôi cũng để trợ lý trả lời... Khụ, Nhã Lợi, nhìn đồng hồ đeo tay khi người khác nói chuyện là rất bất lịch sự.”

Lúc này cô mới ngước mắt lên khỏi đồng hồ: “À, tôi xin lỗi. Có điều tôi không có hứng thú nhiều với phụ nữ xung quanh anh, dù sao tôi không phải là các cô ấy.”

Anh ta hơi sững sờ, hơi áy náy làm động tác cúi mình: “Hiểu rồi, đây là lỗi của tôi, lập tức thay đổi ngay.”

Cô cũng không choáng ngợp vì được ưu ái, chỉ yên lặng cho anh ta một nụ cười thông cảm.

Đã đi ra ngoài dùng bữa vài lần với Thang Thế, cũng đã đến rạp chiếu phim. Tuy hai người chưa từng nắm tay nhau, nhưng mỗi lần trước khi đưa cô về dưới nhà, anh ta luôn dùng ánh mắt chân thành tha thiết tiễn cô rời đi. Đến lần hẹn thứ ba lên xe của Thang Thế, anh ta như làm ảo thuật lấy một đóa hoa hồng từ ghế sau tặng cho cô. Từ đó hai người cũng biết rõ lòng nhau, kể tiếp nếu như tiễn tiễn thuận lời thì chính là xác định mối quan hệ nam nữ thân mật.

Không biết vì sao cô ở bên Thang Thế hoàn toàn có thể hành động như những người khác, cử chỉ đúng mực, tiến lui đúng lúc, đôi khi thăm dò hay trả lời bao giờ cũng thông minh và có một chút xảo quyệt. Cô có thể

nắm bắt chặt chẽ đối phương, chưa bao giờ dám có tí xú sơ suất, thậm chí có thể đoán được phạm vi khi nào anh ta lại hẹn tiếp. Đây mới thật sự là cô.

Sau khi kết thúc cuộc hẹn vào tối thứ sáu, anh ta lái xe đưa cô về nhà như thường lệ. Suốt quãng đường hai người trò chuyện rất hợp ý, cô cũng khá thả lỏng, miễn cưỡng tựa vào lưng ghế, nhìn anh ta thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô, trong lòng lơ mờ cảm thấy tối nay anh ta sẽ hôn mình. Tuy nhiên, xe dừng lại ở vài cột đèn giao thông, anh ta cũng chỉ bắt ánh mắt cho cô càng thêm mờ ám hơn trước kia, cũng không có làm bất cứ hành động gì. Buổi tối này cũng như kéo dài ra bởi không khí kỳ quái.

“Khoan đã.”

“Ừ?”

Cô vừa mới quay đầu, trong lòng đã có chuẩn bị chào đón nụ hôn của anh ta. Anh ta rất phong độ chỉ chạm vào môi cô, toàn thân lui về sau và hơi thở lại hơi rối loạn. Cô nhìn thấy trong mắt của anh ta có vẻ băn khoăn không dễ gì phát hiện được, cô bất giác nở nụ cười: “Tôi còn tưởng rằng phải đến sáng hôm nay anh mới dám hôn phớt lên mặt của tôi đó.”

“Làm bạn gái của tôi được chứ?” Anh ta nghiêm túc nhìn cô.

“.... Ừ, để tôi suy nghĩ.”

Thật ra thì trong lòng đã sớm nghĩ ra kết quả bảy tám phần là mình sẽ chọn người này. Dáng vẻ, bối cảnh, điều kiện của Thang Thế cũng không tệ, đúng tiêu chuẩn người đàn ông độc thân hoàng kim. Không phải là không có người giàu có, hấp dẫn, đẹp trai hơn anh ta, nhưng đàn ông không có tai tiếng rối loạn như anh ta thì gần như đã tuyệt chủng. Khuyết điểm duy nhất của anh ta chính là bảo thủ, nhưng tính bảo thủ khiến cho thái độ làm việc của anh ta tương đối nghiêm túc. Cho nên, nếu mình muốn có chốn trở về thì người đàn ông này tuyệt đối là sự lựa chọn tốt nhất. Chính bởi vì thế cô không thể nhận lời quá nhanh, kéo dài một chút thì sau này khi hai người ở bên nhau anh ta sẽ quý trọng cô nhiều hơn.

“Tôi chờ em.” Trong mắt của anh ta hiện lên tia sáng hi vọng.

Cô như trút gánh nặng bước xuống xe của anh ta, chậm rãi len qua vườn hoa đi vào nhà mình. Cô nhớ lại nụ hôn vừa nãy, phát hiện mình cũng không có bài xích anh ta, chỉ là nếu bàn về cảm giác thì thật sự chẳng hề có chút nào. Có phải là đóng phim quá nhiều cho nên chai lì rồi không? Cô vừa suy nghĩ nhảm nhí, vừa mở cửa nhà ra.

Thứ sáu là ngày tổng vệ sinh toàn bộ nhà. Người làm vệ sinh đã rời khỏi từ sớm, phòng khách vì gọn gàng sạch sẽ nên hiện ra vẻ trống trải. Trên ghế salon ngoại trừ hộp quà tặng chuyển phát nhanh của fans được công ty vận chuyển đưa đến, còn có một đóa hoa hồng xinh đẹp, đều được xếp trật tự chồng lên nhau.

Cuối cùng cô không nhận được cong ánh mắt nở nụ cười.... Không nghĩ rằng Thang Thế lại chu đáo đến vậy, vào ngày hẹn hò còn bảo người ta tặng hoa đến nhà. Tuy cô thích nhất là hoa phong tin tử, nhưng trên thế giới này không có một ai, không có một phụ nữ nào lại có thể kháng cự được đóa hoa hồng cũ khuôn sáo cũ nhất. Trong “Mộng Hồ Điệp” của Daphne du Maurie(1) từng nói, đóa hoa hồng hoang dã sinh trưởng trong thế giới tự nhiên giống như một người phụ nữ tóc tai bù xù, thô thiển lại lỗ mãng; Sau khi được hái xuống trang trí tỉ mỉ lại trở nên thần bí sâu lắng. Đây là một loài hoa khó hái, hơn nữa còn rất xinh đẹp.

(1) Mộng Hồ Điệp là tên tiếng Trung của phim Rebecca (1940). Rebecca dựa theo truyện “Rebecca” (1938) của Daphne du Maurier. Quyển sách đã trở nên cực kì nổi tiếng, và được dịch hơn 20 thứ tiếng. Năm 1940, nó đã được dựng thành phim với 2 diễn viên chính là Sir Laurence Olivier và Joan Fontaine, đạo diễn Alfred Hitchcock.

Cô đi đến ôm lấy đóa hoa hồng to lớn, phát hiện bên trong không có cắm xen vào bất cứ loài hoa nào khác, nguyên một mảng đỏ sẫm, có vẻ như nó lớn hơn rất nhiều, hoàn toàn lấp kín vòng ôm của cô. Cô cười đưa mũi đến ngửi ngửi nó, phát hiện ra bên trong có một tấm thiệp. Mấy ngày nay Thang Thế tặng không ít hoa tươi cho cô, nhưng đến bây giờ chưa hề viết thiệp. Cô hơi vui mừng, vừa định mở ra xem thì nhận được tin nhắn điện thoại của Thang Thế gửi đến:

“Cuối tuần này tôi và mấy đồng nghiệp công ty sẽ đi Tam Á chơi hai ngày, em có muốn đi chung không?”

Một tay cô trả lời: “Anh và đồng nghiệp đi chơi kêu theo tôi không tốt đâu. Dù sao tôi cũng không biết ai.”

“Có gì không tốt chứ, bọn họ đều dẫn theo vợ con đi chung. Ngoại trừ Dante, cậu ta đi một mình. Nếu như tôi không dẫn theo em thì sẽ phải chơi đồng tính với cậu ta rồi. Em phải cứu tôi.”

Đầu tiên cô phì cười ra tiếng, nhưng nhanh chóng lại bắt đầu hoảng hốt. Thật ra thì cô và Thang Thế phát triển không bao lâu, không thích hợp cùng đi chơi xa, nhưng vừa nghĩ đến người kia cũng sẽ đi thì lại động lòng chẳng có chút tiền đồ. Cô lắc lắc đầu, cẩn thận suy nghĩ một lát, đánh ra một loạt chữ: “Ha ha, tôi rất vui lòng làm nữ anh hùng. Nhưng mà lịch trình của tôi đã kín rồi, anh cũng hiểu diễn viên mà, không có nhân quyền đâu.”

Vừa định nhấn nút gửi đi thì tấm thiệp trong dóa hoa rơi xuống mặt đất. Cô ngồi xổm xuống nhặt tấm thiệp lên, lật qua xem ngẫu nhiên, lại phát hiện trên đó chỉ viết ba chữ “Thật xin lỗi.”

Ký tên là Dante.

Cả người cô như đông lại hơn mười giây, trong lúc nhất thời cô không thể hiểu kịp hàm nghĩa của tấm thiệp, chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm vào nó. Câu này của anh là ý gì đây, nói cho cô biết “thật xin lỗi đã đùa giỡn em” hay là “thật xin lỗi anh đã có bạn gái còn thân mật với em”? Cô ném dóa hoa và tấm thiệp lên mặt đất, xóa đi một nửa tin nhắn vừa rồi, chỉ để lại câu đầu tiên.

“Tên đàn ông này sẽ nhanh chóng hiểu được dù anh ta có làm gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của em.” Không bao lâu sau cô nói như thế qua điện thoại với Lý Chân.

“Nhưng mà em nói vậy là đã chứng minh em không vui rồi. Tội gì phải đặc biệt đến Tam Á chạm mặt với anh ta, lỡ như anh ta nghe được em đi chung với Thang Thế nên cũng mang theo cô bạn gái Tây để đem hải đảo mãnh liệt trong rừng mưa nhiệt đới thì người tức chết vẫn là em.”

“Em nói nè Lý Chân, tư tưởng của chị sao lại xấu xa vậy chứ.”

“Cũng là người lớn cả rồi, chị nói sai gì nào. Em là niềm vui mới, mức độ thân mật khẳng định không bằng tình yêu cũ của người ta, muốn thể hiện tình yêu vẫn nên chờ sau khi yêu đương ổn định với Thang Thế rồi hẳn nói.”

“Không, tin tức em muốn nhấn nhủ là dù cho Dante có hèn hạ ra sao, em đáng yêu đương thì phải yêu đương, đáng vui về thì phải vui về...” Cô nói ra một hơi, rồi nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra ba chữ “Đàn ông hèn!”

Song việc không như mong muốn chính là cuối tuần đến sân bay gặp mặt với Thang Thế, những người khác cũng đến, nhưng cô lại không nhìn thấy Dante. Cô tìm hỏi lâu cũng không thấy người, nhưng lại không tiện hỏi thẳng Thang Thế, đành phải lo lắng suông đánh giá xung quanh. Cô đã suy nghĩ kỹ lời mở đầu, thậm chí cả cảnh tượng cũng đã thiết lập ra.

Cũng không lâu lắm cô nghe thấy Thang Thế bên cạnh đang gọi điện thoại: “Cái gì, cậu không đến? Tại sao vậy, về bản mẫu.... À, lại hạng mục kia à, nhưng hai ngày cũng đâu sao... Được rồi, được rồi, thật sự phục với cái tính cuồng công việc của cậu. Có điều cậu vẫn chưa biết người đi chung với tôi là ai à? Nhưng cậu cũng biết đó. Cậu chờ một chút.”

Anh ta cúp điện thoại, mở ra chức năng chụp ảnh đưa về phía cô: “Nào, cười một cái.”

Cô vốn đang lục lọi túi xách, lúc này hơi kinh ngạc ngẩng đầu, chụp hình hai mắt mở to, lại có nét ngây ngô của thời học sinh. Dưới tình huống cô ngăn cản không thành, anh ta đã gửi tấm hình này đi, cười cười với cô: “Yên tâm, là Dante.”

Lần đầu tiên cô phát hiện ra người đàn ông hơi có hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế⁽²⁾, cô khóc không ra nước mắt đối vé lên máy bay. Thời gian đến Tam Á không lâu, nhưng hành người chính là quá trình kiểm an nơi đến khách sạn Tam Á quá phức tạp và nhiều hạn chế. Đoàn người đến được khách sạn Tam Á thì cô cũng có cảm giác mệt mỏi muốn đi ngủ sớm một chút, để mau hết ngày chủ nhật, sớm trở về với công việc, hoàn toàn không có tâm tư đi chơi.

(2): Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng

và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

Nửa đêm cô đang ở trong mộng lại bị một tiếng chuông cửa vang lên đánh thức. Lúc bò dậy thân thể như mệt rã rời, đi đến cửa phòng thì tiếng nói của Thang Thế đã truyền vào: “Nhã Lợi, cùng đi ăn hải sản khuya không?”

“Không đi.... tôi mệt mỏi quá...”

Vừa nói vừa kéo cửa ra, nhưng khi nhìn thấy hai người đàn ông đứng ở phía ngoài thì cô thờ người ra trong nháy mắt.

Cô nhìn Dante, rồi nhìn Thang Thế, rồi lại nhìn về Dante: “Anh.... Dante sao lại đến đây vậy? Lúc xế chiều không phải nói là không đến sao?”

Về mặt Thang Thế chẳng biết làm thế nào: “Cậu ta nói dối ý, muốn nên đến đây thư giãn một tí. Lần đầu tiên thấy cậu ta làm việc không có kế hoạch như vậy, là do áp lực quá lớn đi.”

Dante mỉm cười với cô: “Hi.”

Cô không nói ra được chữ nào.

Thật ra thì bọn họ cũng không có quá lâu không gặp, lúc trước ngoại trừ sự căm ghét và oán hận anh thì cũng không có những cảm giác gì khác. Trong lòng vẫn nghĩ cứ bỏ qua vậy đi, coi như là xui xẻo kiếp gặp phải thứ cặn bã, mau chóng quên đi để bước vào tình yêu mới, đây mới là cách làm chính chắn. Nhưng giờ khắc này cô chỉ cảm thấy vô cùng nhớ anh, nhớ đến gần như nước mắt chảy xuống tại chỗ. Lời mở đầu lúc trước nghĩ kỹ cũng đã quên bén mất tiêu. Tình cảm bỗng trở nên vô cùng hèn mọn, tựa như cả đời cũng chỉ từng xảy ra một lần.

Cô nhớ đến chuyện nghỉ đông lúc trung học.

Khoảng thời gian đó tình cảm của cô và Hi Thành vẫn chưa ổn định, bởi vì chuyện nhỏ nhặt mà âm ỉ đòi chia tay, không nói chuyện với nhau một tuần lễ. Cuối cùng cô chủ động nói xin lỗi, bảo anh sang đây thăm mình. Khi đó vừa mới qua năm mới, anh vốn đang ở nước ngoài thăm người thân, vừa nghe thấy cô nói vậy liền lập tức bay về ngay. Cô vốn cho rằng mình sẽ như cảnh hay diễn trong phim, thét lên nhào đến níu lấy cổ của anh, để anh ôm mình xoay ba vòng. Nhưng chuyện hoàn toàn không xảy ra giống vậy.

Hôm anh đến nhà cô trời mới vừa đổ tuyết lớn, anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, vóc dáng cao cao, có vẻ như chín chắn hơn tuổi thật rất nhiều. Chóp mũi anh hơi đỏ, trên đầu còn có dất vết tuyết tan mới vừa khô, vừa nhìn đã biết được anh lặn lội đường xa đến đây. Trong phút chốc đối mặt với anh, cô cảm thấy sau khi mình náo loạn đòi chia tay thì anh đã trở nên hơi có chút xa lạ, nhưng như vậy lại càng khiến người ta nhớ nhung. Bọn họ cũng không có bất cứ biểu cảm nào. Cô cúi đầu khẽ kêu “Hi Thành”, nhìn thấy anh đang ngơ ngác như kiểu chưa kịp phản ứng, cuối cùng không nhịn được tiến lên vùi đầu vào ngực anh, yên lặng để nước mắt của mình tan trên áo khoác của anh.

Cho đến hôm nay hơn mười năm sau, cô vẫn còn nhớ rất rõ mùi vị trên người anh, ngoại trừ mùi hương đặc trưng của anh, còn có mùi gió tuyết mùa đông xa lạ, mùi vị như thế khiến cô cảm thấy khó chịu không thể tả. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi nháy mắt khiến cô thay đổi rất nhiều. Khi còn bé cô đã mơ hồ ý thức được có thể sau này mình cũng không có cách nào ở bên người khác được nữa.

Rất lâu khi ta đã vô cùng quen thuộc với mùi vị một người, thật ra thì trong tiềm thức đã xem anh trở thành người nhà của mình.

Cô nhìn Dante một lần nữa, cũng lịch sự khẽ mỉm cười với anh: “Hi”

Xế chiều hôm sau, toàn thể hải đảo Tam Á được ánh nắng màu vàng rực rỡ soi sáng. Trên bờ biển, những sinh vật xinh đẹp mặc bikini và quần bơi hoặc phủ thêm khăn tắm, hoặc cởi ra áo tắm, để lại một dãy dấu chân mờ nhạt trên bãi cát vàng, dấu chân nhanh chóng được sóng biển cuốn đi. Nơi biển xa hiện lên màu xanh đậm bị che giấu trong sương mù, bên cạnh vịnh là màu xanh nhạt, sóng biển thì màu trắng, giống như là một lá cờ có biên trắng mênh mông từ từ biến đổi lay động trong gió. Gió biển thổi lay hàng dừa thuộc

chúng loại cây lá kim nhiệt đới, như mép vảy của cô gái Hawaii lắc lư theo âm nhạc. Vài mái nhà gỗ cạnh biển hiện lên trên rừng mưa nhiệt đới, đèn màu quán quanh đường viền trên mái nhà chúng nó, cửa cũng treo lên tấm biển “kỳ nghỉ” cao cao. Bể bơi nhân tạo vẫn núp trong thảm thực vật xanh biếc như trước, như một ốc đảo lam bảo thạch giấu trong sa mạc khiến người ta thèm muốn.

Thân Nhã Lợi lại nhìn thấy nụ cười mỉm hòa nhã dễ gần của Dung Phân tại nơi đất khách phong nhã này. Hơn nữa gương mặt này không phải là xuất hiện trên tin nhắn, không phải xuất hiện trong thông báo cuộc gọi đến, không phải xuất hiện ở Vi Kênh(3) mà là xuất hiện trước mặt cô: “Em nói với chị cơ thể không khỏe, hai ngày cuối tuần không có thời gian rảnh, hóa ra là chạy đến đây.”

(3) Vi Kênh là một ứng dụng ở Trung Quốc giống như vitalk ở Việt Nam vậy.

Thật là mặc áo đạo cũng đừng phải quý. Cô che miệng bắt đầu ho khan, nhưng đối phương bực bội dỡ tay cô xuống. Cô nhìn mặt nhăn mũi, cười như một đứa bé hối lỗi: “Đạo diễn Dung sao cũng đến đây? Em mời chị dùng bữa.”

“Còn không phải là đến xem cái lý do giả của em cho chị để vắng mặt sao.”

Làm một diễn viên, Thân Nhã Lợi giỏi nhất chính là nhìn kỹ năng diễn xuất của người khác có chân thật hay không. Trong vòng một giây ngắn ngủi, nụ cười khê nhếch mà Dung Phân cố ý giấu diếm đã khiến cô biết trong lòng đối phương điều mờ ám, nhưng vẫn giả vờ không biết chuyển chủ đề sang việc khác. Chuyện mình ở Hải Nam cô cũng thoải mái thừa nhận với bạn bè, ở cái vịnh to lớn này, chỉ có tên ngốc bị bắt gặp mới lúng túng. Sau đó hai người ngồi trong đình màu trắng bên cạnh khách sạn, đúng lúc gặp Thang Thế xuống lầu.

“Em nói đi ra bờ biển nên anh nghĩ em đi bơi, không nghĩ rằng em vẫn còn ở đây.” Đổi lại Thang Thế mang vẻ mặt tươi tắn như mặt trời và cây dừa trên bờ cát, phối với cặp mắt kiếng đeo trên mặt khiến khí thế bình thường giảm đi một chút xịu, có điều bộ quần áo xanh vàng rất gây chú ý hiện lên vẻ vừa đáng yêu vừa ngốc nghếch.

“Anh mặc bộ này thật quá chói rồi.” Cô đưa một ngón tay cái với anh ta.

Cũng không lâu lắm, Dante ở một bên mua rượu cũng theo đến đây. Anh cũng không có vẻ thú vị như Thang Thế, chỉ mặc một áo sơ mi tay ngắn, cầm một ly rượu cocktail ngồi xuống. Anh đeo một cặp kính mát trắng thủy, gọng tinh xảo, tròng kính sáng, phối bày phong cách cổ điển. Cũng không biết là có phải vì cách cặp mắt kính anh đeo hay không, anh tuy ngồi dưới ánh nắng lại như có vẻ vô cùng lạnh đậm: “Thang Thế, sao anh không chọn kỳ nghỉ tại nơi mát mẻ chút, ví dụ như Châu Phi.”

“Cậu đã quen với khí hậu Châu Âu rồi, mỗi lần trời nóng lên là sẽ cáu gắt.” Thang Thế phóng khoáng vươn tay ra phơi dưới ánh nắng mặt trời, vẻ mặt vui thích. “Làn da màu đồng đến đây nào. Một hoàng tử bạch tuyết không thể hiểu được vị đàn ông hoang dã.”

Vừa nghe thấy cái từ “hoàng tử bạch tuyết” khiến Thân Nhã Lợi hơi ngây dại ra, lập tức nhớ đến biệt danh của Hi Thành trước kia. Cô len lén nhìn thoáng qua Dante, phát hiện mình cũng không nhìn thấy được ánh mắt của anh, cho nên cũng không biết anh đang nhìn đi đâu, đành phải nhanh chóng chuyển sự chú ý, ngậm lấy ống hút uống nước dừa.

Lúc này, một nữ ca sĩ đất khách mang làn da nâu mặc chiếc váy nhiệt đới hở vai rực rỡ đứng bên cạnh loa, cất giọng khàn khàn hát một ca khúc cho khách đang dùng bữa. Ca khúc có tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Ý, mang âm hưởng nhạc Jazz lười biếng thịnh hành những năm sáu mươi bảy mươi, khiến không khí trữ tình vui vẻ quanh quán khắp vịnh. Những người khách cũng mặc trang phục bãi biển giữa hè đa dạng màu sắc. Theo tiếng bước chân mềm mại là làn váy mỏng dán vào dáng vóc thướt tha của những khách nữ nhẹ nhàng bay múa; Nhân viên phục vụ mặc đồ trắng, bưng một khay trắng, thêm vào từng món hải sản ngon lành tươi mới cho bọn họ; Chỉ nhìn vào màu da cũng đoán người nghỉ tại đây cũng có thể đoán được bọn họ đã đến đây bao lâu rồi. Ở nơi này, nhịp tim của vạn vật cũng trở nên rất chậm chạp, dù cho là tốc độ bước đi của mọi người, tần số cây cối rụng lá, tiết tấu biển khơi xô bờ.... cũng giống như pha chiếu chậm trong phim, phóng đại căn gác lằng mằng khắp thế giới.

Có lẽ bởi vì cảm giác ngăn cách với thế giới nên chuyện công việc, chuyện phiền muộn cũng không còn quan trọng nữa. Một lát sau, các đồng nghiệp của Thang Thế cũng đến đây ngồi xuống trò chuyện với bọn họ.

Một nhóm người ngồi tán gẫu đến hai ba giờ, không hề kiêng kỵ hoang phí thời gian của ngày chủ nhật. Thật ra Thân Nhã Lợi và Dante cũng không có quá nhiều cơ hội trực tiếp nói chuyện với nhau, nhưng thỉnh thoảng chủ đề cũng vẫy quanh hai người, bọn họ cũng sẽ như có như không nói với đối phương vài câu, rồi lại chuyển sang người khác. Từ lúc mới bắt đầu Dante cũng chưa từng hỏi cô và Thang Thế bây giờ là quan hệ gì. Tối hôm trước cô cũng lầy lý do quá mệt để từ chối lời mời ăn khuya, một mình trong phòng mất ngủ hơn nửa đêm. Cho nên hiện tại cô rất muốn biết, cuối cùng là anh thấy cô và Thang Thế thế nào.

Có lẽ đối với anh mà nói, phương pháp xử lý tốt nhất chính là xem nhẹ, yên lặng rút lui và quên đi, và rồi tiếp xúc với cô giống như bất cứ người đàn ông chín chắn nào.

Nếu không phải là kỳ nghỉ này, có lẽ cô và Dante cũng sẽ không còn liên lạc nữa. Khi kỳ nghỉ này kết thúc, chút nhọc nhằn lúng túng giữa bọn họ cũng sẽ được gạt qua một bên. Mỗi lần nghỉ đến đây, cô cảm thấy ngực mình như có một tảng đá nặng đè xuống, hoàn toàn mất hết tâm tình vui đùa. Bị người khác nhìn thấy mình đang mất hồn, cô cũng chỉ có thể phát huy kỹ năng diễn xuất cười vui vẻ, nói mình lười đến mức đầu óc cũng không vận chuyển. Sau đó Thang Thế và đồng nghiệp của anh ta nói muốn đi bơi, cô sợ râm đen nên trở về phòng nghỉ ngơi nói buổi tối sẽ đi bơi sau.

Màn đêm dần buông xuống bờ cát, biển khơi cũng đổi thành màu xanh đen thần bí có phần đáng sợ. Nhưng những nhà hàng lân cận cạnh biển lại càng ngày càng rực rỡ: Đèn màu càng thêm sáng ngời trên cảnh biển, ánh đèn màu vàng cam rọi lên từ dưới chân cây dừa; Nước trong bể bơi nhân tạo đổi thành màu xanh đậm có sóng gợn lăn tăn; Trong chòi nghỉ mát hình tròn cũng thắp lên một ít đèn vàng; Ngọn đèn mờ tối kéo chiếc bóng của cô ca sĩ ngoại quốc thật dài; Trên bàn trưng bày hải sản cắm lên như ngọn nến nho nhỏ trên giá.

Thân Nhã Lợi thay một bộ bikini màu đỏ, buộc dây sau gáy, dùng chiếc khăn lụa đồng bộ quấn ngang thắt lưng, khoác thêm áo choàng tắm, mở cửa chào hỏi với Thang Thế. Thang Thế vừa nhìn thấy cô thì ánh mắt lại không dám nhìn thẳng, hơi nói cà lăm: “Chúng ta... đi xuống đi.”

Từ phòng khách sạn ra đến ngoài cửa, cô vẫn đeo chiếc mắt kính cực lớn, nhưng dù đi đến nơi đâu cũng trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt: Hai chân cô thon dài, vóc dáng xinh đẹp thanh nhã được bao bọc dưới lớp áo choàng tắm trắng; Mái tóc xoăn được quấn sau ót tôn lên đường nét tinh tế bên sườn mặt, một vài sợi tóc rũ xuống bộ ngực. Tuy ăn mặc vô cùng gợi cảm nhưng cũng tản ra khí chất cao quý không thể xâm phạm. Ngay cả những người ngoại quốc mệt mỏi kiệt sức cũng đều ngẩng nhìn cô có trật tự. May là có Dung đạo diễn ở đây, coi như là bia đỡ đạn, nếu không bị chụp được thì chơi cũng chẳng vui.

Hai người đi đến cạnh bể bơi, đèn pha màu vàng dưới bể bơi soi sáng khắp xung quanh. Chúng và những ngọn đèn pha dưới gốc dừa soi sáng lẫn nhau, khiến cho bể bơi trong rừng cây này có một hơi thở duyên dáng. Cô sửa sang đầu tóc lại lần nữa, rồi bước vào bể bơi.

“Sao anh không xuống?” Trong chốc lát cô nói với Thang Thế.

“Tôi là vịt trên cạn.”

“Không có gì, tôi cũng bơi không giỏi.” Cô ngoắc anh ta “Coi như là nghịch nước.”

Thang Thế do dự một chút, rồi mới nhảy xuống nước với cô, ngồi xuống song song với cô trên bậc thang mỏng trong bể bơi. Và như vừa mới ra khỏi băng đá, nước trong bể bơi rất nóng, cô thoải mái ngâm cả người vào trong nước, ngồi rồi lại có chút không yên, vọc vọc nước nói: “Chúng ta thử bơi xem.”

“Đừng mà, khi còn bé tôi từng bị chìm nước, cho nên hơi sợ.”

“Chỗ bên kia viết nơi sâu nhất là 1m6, đáng vóc anh cao lớn thế mà sợ cái gì.”

“Thật đừng mà, tôi sợ nước, em bơi đi, tôi xem em bơi.”

Cô không cam lòng, thử kéo anh ta, anh ta vùng vẫy một cái lại nhanh chóng kéo cô đến trước người: “Trong bể bơi là nơi rất dễ xảy ra gian tình, em kéo tôi ở cùng không sợ tôi làm chuyện xấu với em sao?”

Mắt thấy anh ta sắp sửa cúi đầu đến gần mình, cô vội vàng đẩy anh ta ra, rồi bật cười: “Được rồi, ngay cả bơi lội anh cũng không biết, còn muốn làm chuyện xấu.”

“Bị nhìn thấu rồi.” Về mặt anh ta đau khổ, “VẬY ĐI, EM ĐỢI ANH, ANH ĐI MUA PHAO RỒI CHƠI VỚI EM.”

“Nước chỉ sâu 1m6, cái đó không cần thiết đâu...”

“Sẽ về nhanh thôi.”

Nhìn anh ta bò lên khỏi hồ, Thân Nhã Lợi chống lên trán đành chịu. Một thân thể cơ bắp mang phao bơi... nghĩ đến cảnh này khiến cô cũng không còn lòng dạ để tiếp tục chơi nữa.

Không biết bơi còn dẫn cô đến bể bơi làm gì? Còn ném lại mình ở trong này. Trong lòng hơi không vui, nhưng mình đã là người lớn cũng nên phải học được việc bao dung cho khuyết điểm của người khác. Nhất là chính bản thân cô cũng không giỏi bơi lội thì càng không nên yêu cầu người khác quá nhiều.

Cô thử bơi cách biên vài mét, quả nhiên chìm xuống như dự đoán. Nhặt chí dùng hai chân giẫm ở đáy nước, cô thử đi thử lại mấy lần, một lần cuối cùng lúc ngoi lên cô nhìn thấy người đàn ông đang dạy bạn gái mình bơi lội trong hồ. Vóc dáng người đàn ông không cao, còn hơi mập, nhưng một tay đỡ bụng cô bạn, dáng vẻ chú tâm hướng dẫn của anh ta thật sự có phần điển trai. Cô nhìn lên bờ, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Thang Thế, đành phải ngồi ở nơi nước cạn, dựa vào cầu thang ngâm người.

Một lát sau, cô định bơi tiếp, đứng lên khỏi bậc thang trong nước. Nhưng dây buộc bikini sau gáy lại vướng vào tay vịn cầu thang, chiếc nơ bị kéo lỏng lẻo, rồi bị vướng chết cứng ở đó. Cô hoảng sợ đến mặt mày tái mét, vội vàng lấy tay kéo dây buộc, suýt nữa lóa lờ. Cô nhìn xung quanh, không biết tiếp theo nên làm sao, một người ở đây cởi bikini rồi lại mặc vào, thật sự hơi...

Thang Thế đâu rồi, sao vẫn chưa trở lại? Tình trạng bây giờ thật quá mất mặt.

Lúc này có người leo xuống cầu thang bên cạnh, che trước mặt cô, bắt lấy mối kết trên gáy cô, thành thạo tháo nó ra, lại lần nữa chuyển sang tay cô: “Anh che lại giúp em, em buộc lại đi.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy tóc Dante hơi ướt nước.

“Được.” Cô vội vàng cúi đầu xuống, đầu óc trống rỗng cột lại dây, “Cám ơn anh...”

Bản thân mình sao đây, sao vào lúc này lại không tập trung chú ý lên bộ bikini mà lại ở trên thân hình của anh. Người đàn ông này bình thường nhìn không ra, sao cởi quần áo ra và mặc quần bơi lại giống như người mẫu vậy? Đường nét trẻ tuổi hiện rõ ở cánh tay, vai, hông và rãnh lưng Cô lắc lắc đầu, không để mình nghĩ tiếp: “Đúng rồi, sao anh lại ở đây?”

“Từ này giờ anh vẫn ở trên bờ.”

Nói như vậy cảnh tượng do dự vừa rồi của cô và Thang Thế đều bị anh thấy được rồi sao?

Nhưng anh vẫn không nói chuyện này, tay chỉ chống hai bên cơ thể cô, dùng cơ thể to lớn của mình vây quanh cô. Trong lòng cô biết anh đang giúp cô che chắn ánh mắt, nhưng mà anh kề quá gần... giống như nếu gần thêm chút nữa thì tình huống sẽ rất gay go rồi...

“Nhã Lợi, em thế mà không biết bơi.” Anh khe khẽ nói bên tai cô, giọng nói dễ nghe vô cùng, khiến cho cô nghe thấy đến da đầu cũng tê rần lên.

“Ai nói là tôi ko biết? Tôi biết!”

Cô buộc dây lại, mặt đỏ ửng đạp đẩy anh ra, hai chân khẽ đạp về sau, liền bơi vào giữa hồ. Cảnh mới vừa rồi khiến cô rất bối rối, nói gì cô cũng phải kiên trì muốn bơi tiếp, cách anh càng xa càng tốt.

Dù lần này bơi được khá xa, nhưng cuối cùng cô vẫn chìm xuống. Lần này thê thảm rồi, chân cũng không kịp bỏ xuống, chạm không được đến đáy, lẽ nào mình bơi đến khu nước sâu sao? Cô kêu thảm một tiếng, thân thể ngã nhào về phía trước, chuẩn bị nghênh đón bị kích uống nước hồ.

Kết quả là cô không có bổ nhào xuống nước, ngược lại nhào vào mình một người.

Người kia ôm lấy hông cô thích hợp, lần này khiến cô an tâm không ít. Cô lắc lắc cái đầu ướt sũng, chặt vật ôm lấy cổ anh, thở không ra hơi nói: “Hù chết tôi rồi, hù chết tôi rồi...”

“Đã nói là em không biết bơi mà. Để anh dạy cho em.”

Lần nữa nghe thấy tiếng của Dante, cô trợn to đôi mắt, nhìn xem trạng thái hiện giờ của bọn họ, lại hoảng sợ đến sắc mặt biến đổi, chợt đẩy anh ra, nhưng bởi vì không đứng thẳng được nên lại chìm xuống lần nữa.

Lúc được anh vớt lên thì cô đã choáng đầu hoa mắt rồi: “Tôi, tôi nên lên bờ ăn món nướng, đói bụng rồi.”

Gần như là chạy trốn trời chết, cô vùng khỏi người anh, cố hết sức bước từng bước về bờ, mặc đại chiếc áo choàng tẩm vào. Cũng không qua bao lâu thì trên bờ cát hơi tối, bên cạnh chiếc bóng của mình xuất hiện một bóng người cao lớn. Cô quay đầu nhìn thấy anh đang lau tóc, đi bên cạnh cô như không có việc gì.

“Anh đi với em.” Anh quay đầu lại khẽ mỉm cười.

Cho đến bây giờ gặp nhau tại Tam Á, anh vẫn duy trì sự im lặng, cũng không hỏi nhiều bất cứ chuyện gì. Tính cách anh thế này luôn làm cô bất an. Cô rất muốn hỏi anh câu “Thật xin lỗi” kia viết trên thiệp đến tốt cùng là có ý gì, nhưng một khi nói câu này ra thì sẽ kém cỏi như trái bóng bị xì hơi, hoàn toàn mất đi cơ hội đấu tranh vì mình. Đúng lúc này Thang Thế cũng xuất hiện, dáng vóc cao 1m8 mấy cầm cái phao bơi, anh ta có vẻ như chẳng hề có nỗi lo lắng không đáng, ngược lại giống dũng sĩ Sparta cầm tấm khiên chắn, hay là như kiểu đàn ông đang cầm tấm ván lướt sóng trên bờ cát. Thấy bọn họ đi ra, anh ta cũng không quay lại bể bơi nữa, tham gia hoạt động nướng thịt với bọn họ.

Ba người ngồi xuống một quán ăn lộ thiên bên cạnh biển, đúng lúc nhìn thấy Dung Phân tản bộ một mình trên bờ cát, nên cũng gọi cô ta đến đây. Mấy người mua chút ít thức ăn và bia, ngồi ăn dưới ánh nến và gió biển. Thân Nhã Lợi, Dante và Thang Thế cũng đói bụng nên tranh nhau ăn không nói lời nào, chỉ có Dung Phân một mình uống bia, bọn họ khuyến khích nào cũng không nghe.

Uống mấy cốc bia vào bụng, mặt Dung Phân bắt đầu ửng hồng, nắc lên hơi bia, miệng nói lộn xộn lung tung cả lên: “Biết vì sao tôi lại đến đây một mình không? Chồng trước của tôi thật sự là một tên đồn mặt. Rõ ràng là hắn lừa gạt tôi trước, còn liên tiếp đến quấy rầy tôi. Hắn biết tôi vẫn chưa dứt tình với hắn, tôi.... Không, không phải là tôi thích hắn, chẳng qua là tôi thích khuôn mặt kia thôi. Nhưng hắn đúng là lợi dụng tôi mà. Tôi rất vất vả mới quyết tâm đuổi hắn đi, mấy người đoán xem hắn thế nào? Hắn gọi kẻ thứ ba đó đến phim trường xuất hiện trước mặt để tôi khó chịu!”

Cả đám không ai dám tiếp lời của Dung Phân. Dung Phân cũng không mảy may để ý, lại cầu nhàu rót vài cốc bia, đôi mắt đỏ lên nói nghẹn ngào: “Quan Hòa, anh là cái tên gớm ghiếc, rõ ràng là anh có lỗi với tôi mà còn kêu kẻ thứ ba đến làm ầm ĩ, để cho ả mắng tôi là người đàn bà chanh chua. Tôi là người đàn bà chanh chua thì anh là gì? Anh là gì?”

“Đạo diễn Dung đừng uống nữa...” Thân Nhã Lợi ngăn Dung Phân, cố gắng không để cô ta tiếp tục uống rượu, “Có lẽ không phải là anh ta gọi ả đến, là chính ả tự đến thôi.”

“Không, em đừng nói giúp hắn, ai cũng đừng nói giúp hắn! Tên đàn ông đó khi nào mới đến phiên ả đau lòng, ả là thứ gì, Dung Phân tôi chỉ cần ngoắc ngoắc đầu ngón tay thì ả lập tức cúi khỏi lòng giải trí! Nhưng tôi chỉ chửi thề đầu với phụ nữ như ả. Tôi muốn tự mình tiêu diệt Quan Hòa, cho hắn biết, hắn đã phụ bạc ai...”

Dung Phân tự nói một mình hồi lâu, ba người khác càng yên lặng như tờ. Cô ta gục mặt trên bàn lại uống thêm vài hớp, từ từ mở to mắt lên, gương mặt tràn đầy men say nhìn Thân Nhã Lợi: “Nhã Lợi, em với Dante đã quen nhau rồi à.”

Tim của Thân Nhã Lợi co lại, vội vàng xua xua tay, chẳng dám nhìn Dante: “Không có, làm sao có thể chứ.”

“Ha ha, em lại nói dối.”

Dung Phân say khướt lấy điện thoại di động ra, lật qua lật lại, ngón tay như con ruồi bay tứ tung trên màn hình vài cái, có lẽ hơn một phút đồng hồ, mới giơ nó lên quơ quơ trước mặt Dante: “Cậu nhìn đi, cô ấy thích cậu.”

Thang Thế nhanh chóng cướp lấy điện thoại, nhìn vào tin nhắn trò chuyện trên đó. Dante cũng vì tò mò ngo qua xem.

– Chị nói nè Nhã Lợi, không phải là em thích Dante à? Sao lúc xế chiều lại ở cùng với Lý Thái Tử, giờ còn cho Thang Thế số điện thoại di động nữa? Chị hơi rối vì em rồi đó?

- A Tùng chỉ là một đứa nhóc nghịch ngợm thôi. Dante đẹp trai lại hòa nhã, không có cô gái nào không thích cả. Có điều đàn ông tốt thế thì cũng đã có chủ rồi, cho nên em thật sự không suy nghĩ quá xa đâu.
- Nói như vậy, đúng thật là em thích Dante à?
- Anh ấy có bạn gái rồi.

Thang Thế và Dante trợn tròn mắt. Tim Thân Nhã Lợi thì gần như sắp nhảy ra khỏi ngực: “Chị ấy chỉ tự diễn nghĩa thôi.”

Thang Thế nhìn mấy tin nhắn trên màn hình di động, cười khẩy một tiếng “Hóa ra việc là như vậy.”

“Tôi, tôi không thích Dante.” Cô nóng lòng giải thích, rồi lại ôm đầu, nói lộn xộn, “Tôi xin lỗi, trước đây quả thật là tôi có ý với anh ấy. Nhưng đó là trước khi tiếp xúc với anh, bây giờ tôi đã...”

Lúc này một trận gió biển thổi qua, cây dừa trên bờ cát kêu xào xạc, gần như thổi tắt nến trong chén. Trong ánh nến chập chờn, trông kính của Thang Thế cũng lấp lóe không ngừng. Tựa như Dung Phân phát hiện ra mình đã nói sai, tỉnh táo hơn phân nửa, chẳng qua chỉ khấn trương nhìn bọn họ.

“Đã thế nào?” Thang Thế như cực lực kiềm nén cơn giận của mình, nhìn cô bằng ánh mắt chất vấn.

Đã là người lớn cả rồi, sao còn có thể trình diễn trò cười trẻ con này. Thân Nhã Lợi đứng lên khỏi ghế, kéo tay Thang Thế: “Anh đi theo tôi, tôi một mình giải thích với anh.”

Về mặt Thang Thế tức giận đứng lên. Nhưng chân anh ta còn chưa bước ra thì tiếng nói không lớn không nhỏ của Dante đã truyền đến tai bọn họ: “Anh không có bạn gái.”

Thân Nhã Lợi chợt cúi đầu, kinh ngạc nhìn Dante.

Cô muốn bảo anh lặp lại lần nữa, nhưng nhìn thấy Thang Thế bên cạnh, khóe môi lại không thể nói tiếp được. Thang Thế nhìn cô, rồi lại nhìn Dante, bồng hất mạnh tay cô ra, sải bước rời khỏi bàn.

Cô vội vàng đuổi theo, cản bước anh ta lại trong rừng cây: “Khoan đã, sao anh nói tức giận là tức giận vậy, đó là chuyện trước kia đã qua lâu rồi.”

“Đừng tự dối gạt mình, mới vừa rồi hai người làm gì trong hồ bơi tôi đều nhìn thấy, tôi muốn hôn em thì em lại đẩy ra, Dante chạm vào em thì em mang về mặt xuân tình phơi phới.”

“Anh nói vậy thật rất quá bất lịch sự rồi!”

“Tôi nói sai chỗ nào, em hoàn toàn xem tôi là thứ dự phòng của cậu ta.”

“Từ đầu tôi và anh ấy chưa từng bắt đầu thì ở đâu ra mà dự phòng?”

“Cô Thân, cô thật phóng khoáng, đi theo tôi đến đây, lại còn dây dưa với đồng nghiệp của tôi, sao tôi lại không sớm phát hiện ra cô là loại phụ này chứ?”

“Tôi cũng đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi và anh ấy không có quan hệ! Trước kia từng có tình cảm với anh ấy, lẽ nào không thành với anh ấy thì phải treo cổ sao? Sao anh nói chuyện lại khó nghe vậy chứ?”

.....

Hai người tranh cãi âm ỉ thật lâu, cuối cùng buồn bã chia tay. Thân Nhã Lợi giận đến mức đá tảng đá đi về, còn không cẩn thận để bị đập đầu ngón chân, đau đến xuất soa. Cô ngồi xuống bên cạnh bàn, chém mấy nhát trên người Dung Phân bằng đôi mắt giận dữ.

“Nhã Lợi, chuyện này thật xin lỗi, là chị uống nhiều nói lung tung.” Dung Phân vô cùng áy náy đứng lên “Chị đi trước, không quấy rầy các người...”

Chờ Dung Phân đi xa, cô vô âm lên mặt bàn với người vẫn đang ngấm nghĩa điện thoại kia: “Bây giờ anh hài lòng chứ? Nhờ có anh châm ngòi chia rẽ, tôi và Thang Thế hoàn toàn trở mặt.”

Tình hình này thật rất khó chịu. Đáng lẽ đã thắng anh một ván trước mắt, kết quả là thể diện bị mất hết. Anh chỉ tùy tiện tung ra lời nói dối, mình và Thang Thế đã âm ỉ thành vậy, còn anh và bạn gái anh vẫn tình cảm ổn định ngọt ngào ngào ngào. Nghĩ đến đây, cơn giận thốt nhiên dâng lên khiến cô choáng đầu

hoa mắt. Cảm giác tựa như đầu óc mình bị điện giật như từng xảy ra lúc nhìn thấy Dante và Paz ở bên cạnh nhau. Cô đứng lên, lạnh lùng nói: “Nhờ phúc của anh, bị đá rồi. Tôi về trước đây.”

“Anh không có châm ngòi chia rẽ.”

“Câu nói đầu tiên vừa rồi của anh đã khiến chúng tôi trở thành như vậy, còn không gọi là châm ngòi chia rẽ?”

“Anh chỉ nói thật thôi, anh không có bạn gái, anh độc thân.”

“Nói láo!”

“Em cũng nghĩ anh quá tồi tệ rồi. Nếu như có bạn gái thì sao còn đeo đuổi em?”

Giống như cơn gió biển kéo đến từ xa rót vào trong tai, thông lên não bộ, đảo loạn tất cả quy luật. Lời nói của cô không mạch lạc: “Anh đeo đuổi tôi? Sao anh có thể đeo đuổi tôi?”

“Cũng rõ ràng quá rồi, em cảm thấy còn phải ra sao mới được coi là đeo đuổi?”

“Anh nói vớ vẩn gì vậy, tại sao?” Đầu óc đã hỗn loạn cả lên, nhưng cô vẫn tận lực khiến mình duy trì sự tỉnh táo, lý trí suy nghĩ tất cả động cơ khiến anh làm như vậy, “Anh và chủ tịch với Bách thiên vương quan hệ rất tốt, coi như đầu tư bộ phim cũng không liên quan đến tôi. Ất hẳn anh không thiếu phụ nữ, lại càng không thiếu tiền. Anh vẫn còn rất trẻ, sẽ không vội vã kết hôn....” Cô bỗng nhiên nhanh trí sáng dạ, “Tôi biết rồi, anh đang đánh cuộc gì với người khác đúng không?”

“Không đúng”. Anh dùng kiểu giọng nói khởi giải thích như Boss, cũng không mang theo cảm tình gì.

“Vậy là sao?”

Anh bình tĩnh nhìn cô, không trả lời, chỉ cúi đầu châm điều thuốc. Ánh nến soi sáng rõ ràng đường nét khuôn mặt bên dưới của anh, nhưng khiến cô không thấy rõ vẻ mặt anh. Anh duỗi đôi chân thật dài ra, như ý bảo bản thân mình rất thoải mái. Nhưng cách hút thuốc máy móc không ngừng lại bán đứng nội tâm anh.

“Là xe có đúng không?” Cô ngừng lại một chút, “Hay là nhà?”

Anh bất đắc dĩ mỉm cười nhìn cô, thần thờ nhìn giá cắm nến trước mắt hồi lâu, kéo dài thời gian muốn nói lại thôi. Càng về sau, nụ cười bất đắc dĩ này dần dần trở nên khổ sở. Nhưng trước sau anh vẫn duy trì sự yên lặng, mặc cho tàn thuốc màu xám vương vãi khắp nơi.

Sắc trời đã tối, nhìn từ xa hải đảo như một gò đất nhấp nhô trải dài, quả bóng nhựa bập bênh trên mặt biển. Đại dương dưới bầu trời sao chiếu ra những tia sáng màu bạc, cánh rừng trên bờ cát có vô số cây dừa đột ngột mọc lên từ mặt đất. Tất cả ở đây như một kiệt tác của người thiết kế châu báu, ánh sáng của đèn pha là hợp kim titan vĩnh cửu, mặt biển là một viên đá đen bóng to lớn như bầu trời, còn thực vật nhiệt đới trên hải đảo lại là vật phẩm ngọc bích trang trí tinh xảo. Bản thân đứng trong đây như là một tấm bươm bướm muôn màu được đính kèm.

Vốn là không khí lãng mạn, nhưng anh lại dụi tắt điều thuốc, đứng lên cầm lấy thẻ phòng khách sạn, giọng nói không lên xuống như người lính phát ngôn: “Anh đưa em về.”

“Đợi đã.” Cô cầm lấy xác tay trên bàn, “Anh cho tôi lý do chính là ”đưa tôi về” sao? Lý do này quá gượng gạo....”

“Nhớ trước kia người khác nói anh là fan của em, anh đã phủ nhận không?”

“Cho nên?”

“Trên thực tế đúng là anh là fan của em, mỗi bộ phim em đóng anh cũng xem vài chục lần, chỉ cần tạp chí nào có phỏng vấn em anh cũng sẽ mua, poster nào của em tung ra nhà anh đều treo, anh còn có một số hình ảnh của em mà giới truyền thông không có đưa ra ánh sáng. Trước khi chính thức biết em, anh luôn không có lý trí, hoặc là nói, rất điên cuồng.”

Nếu như có một fan nam nào nói như vậy, thì có thể cô sẽ hơi sợ. Nhưng là anh nói thì cô lại mơ hồ rất vui sướng, lại hơi lo lắng: “Vậy sau khi thấy em thì sao? Thất vọng à?”

“Còn nghiêm trọng hơn cả trước kia.”

“.... Cái gì?” Giọng nói của cô trở nên rất nhỏ, dường như sợ nói lớn tiếng sẽ nghe lầm.

“Cho nên có bạn gái hay không hoàn toàn không quan trọng. Đừng nói là anh không có bạn gái, dù thật sự có thì chỉ cần em ngoắc ngón tay, anh cũng sẽ lập tức chia tay với cô ta.” Rõ ràng lời vừa nói rất quá đáng, nhưng giọng điệu của anh vẫn thản nhiên “Anh thích em chính là vậy.”

15. Chương 15: Tòa Thành Mười Lăm

Cô hoàn toàn biến thành ngu ngốc, ngay cả ánh mắt nhìn anh cũng quên chớp.

Anh mới vừa quay người đi thì cả người cô đã gục lên bàn, ôm đầu sững sờ – Mới vừa rồi cô đã nghe thấy gì?

Nhưng trái tim đập quá nhanh, đầu óc cũng không có cách nào suy nghĩ. Cô không nghe lọt gì cả, chỉ có tiếng gió và tiếng sóng biển. Cô lắc lắc đầu, úp mặt vào hai lòng bàn tay, gục trên bàn. Ngoại trừ đèn pha ở bờ biển rọi sáng vào vông mạc của cô, tất cả cảm giác đều như hòa lẫn vào gió biển, bị cuốn lên bầu trời xa xôi bao la đen ngòm kia.

Giờ khắc này, bóng lưng của Dante ngoại trừ cao hơn một chút, bả vai cũng rộng hơn một chút thì hoàn toàn giống hệt với bóng lưng của Hi Thành lúc thiếu niên.

Cảnh tượng này như đã từng thân quen. Mười mấy tuổi Hi Thành kiêu ngạo, giống như một mũi tên mới tinh gác lên dây cung chuẩn bị bay về phương xa bất cứ thời khắc nào. Anh thường xuyên bước đi không quay đầu lại như thế, nhưng lại ngang ngạnh nắm chặt lấy tay cô. Còn nhớ rõ mùa đông năm nào, anh đưa cô về chơi ở thị trấn nhỏ nhà bà nội anh, bọn họ mặc áo khoác dày và quàng khăn cổ cùng bước ra khỏi xe với các hành khách khác. Trên mui xe có chút lá vàng khô rơi rụng, đường ray xe lửa kéo dài đến dưới cây cầu đá tận nơi xa. Đương lúc nó khởi động lần nữa, anh đã nắm lấy tay cô chạy ra ngoài sân ga. Đoàn tàu cao tốc chạy đi, bỏ lại bọn họ tại sân ga bé nhỏ xa xôi. Cô quay đầu lại nhìn đường mình đã đi, nó quanh co ở bên núi như vô cùng ngoằn ngoèo, nhưng nhìn về phía đoàn xe chạy đi, nơi đó chỉ có hai đường ray màu xanh trắng tấp chạy về phương xa và giao nhau ở cuối tầm mắt. Lúc ấy cô bỗng cảm giác được, hai đường ray này chính là con đường đời của mình và Hi Thành.

Trên thực tế đứng ở đường ray nhìn về phía kéo dài phương xa, chúng ta vốn cho rằng chúng sẽ giao nhau ở cuối tầm mắt, nhưng khi ta thật sự đến nơi đó mới biết được, hai đường ray này thật ra lại là hai đường thẳng song song. Cô quên mất đi ảo giác đó, chỉ cảm thấy ở bên Hi Thành như mỗi ngày gieo được một hạt giống, có thể gặt hái, có thể nhìn thấy muôn loài hoa nở rộ. Cô vẫn nghĩ như vậy ở bên anh, vẫn tiếp tục tình yêu đầu của bọn họ, tạo ra càng nhiều kỉ niệm. Nhưng bởi vì hai người vĩnh viễn chia ly, nên tình yêu đầu vì thế đã dừng lại đột ngột.

“Đợi đã, anh đang nói lộn xộn gì đó?” Cô vội vàng đuổi theo anh đến bờ cát, dõi mình gặt người muốn tiếp tục câu chuyện tình yêu không có kết quả kia.

Dante cũng không quay người, chỉ đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Cô hơi luống cuống, nói mạnh miệng: “Phải biết tôn trọng phái nữ, em còn chưa chấp nhận lời tỏ tình, ai cho phép anh nắm tay chứ?”

“Vậy em vừa đi vừa nghĩ có muốn anh tiếp tục nắm tay em không. Suy nghĩ kỹ rồi nói đáp án cho anh biết.”

Cảm giác rằng có gì không ổn, nhưng lại không nói ra được là không ổn ở đâu, chỉ có thể cho rằng lời nói của anh tựa như cũng không sai, cô bắt đầu nghiêm túc tự hỏi mình. Nhưng tư duy logic như là kẻ thù với anh, bây giờ đã hoàn toàn bị anh tiêu diệt sạch. Anh đi không nhanh, nhưng đôi giày gót nhỏ của cô đi trên cát vẫn có hơi chút khó khăn, cô cất bước nhanh theo sau, cúi đầu nở ra nụ cười mình cũng chưa từng phát hiện.

Ngón tay của anh đan vào giữ lấy tay cô, lòng bàn tay rộng rãi có nhiệt độ ấm áp. Trái tim như là một cái chén nho nhỏ đã sớm không chứa nổi quá nhiều tình cảm. Máu của bọn họ như mới được rót vào từ trái

tim chạy đến từng góc ngách cơ thể. Tình cảm yêu thích dâng trào sắp tuôn tràn gần như hóa thành dòng lệ nóng chảy ra từ trong mắt.

Nhưng cô không có cách nào đáp lại anh. Cô không biết một khi mình đáp lại anh phải chăng sẽ phá hủy quan hệ của bọn họ một lần nữa. Thế này cũng đã rất thỏa mãn, cô sợ bất cứ thay đổi gì.

Nhưng anh không dự định cho cô cơ hội né tránh.

Đi một lát cô bảo anh ngừng lại một chút, khom lưng xuống cởi đôi giày xăng đan ra, bàn tay trống không kia cầm đôi giày, để chân trần bước đi trên cát. Khi mang giày dính đầu cô cao đến lỗ tai anh, lúc cởi giày ra trong nháy mắt cô thấp hơn anh rất nhiều, đứng trước mặt anh thật giống như trẻ con. Nhưng cô không hề e lệ, ngẩng đầu ưỡn ngực cười nói: “Bây giờ thoải mái rồi. Đi thôi.”

Bờ biển đêm yên tĩnh chỉ còn lại tiếng sóng, nơi này chỉ có thể loáng thoáng thấy được bóng người nho nhỏ nơi xa.

Anh cúi đầu, nghiêng nghiêng gương mặt trực tiếp hôn cô. Cô nghe thấy rõ ràng tiếng mình hít vào không khí, trái tim ngừng đập một chút, đôi giày xăng đan cũng rơi khê lên cát mịn. Theo hành động anh ôm cô, vuốt ve mái tóc dài, siết lấy cô.... trái tim cũng đồng thời nhảy lên kịch liệt, thậm chí còn hơi đau nhói, giống như sóng biển mãnh liệt cũng xông vào khoang tim. Không biết có phải nguyên nhân đang đứng trước biển cả hay không, cô như có thể phát hiện ra hơi thở đại dương ở trong môi lưỡi anh, khiến cô cảm thấy an tâm, rồi lại có cảm giác hoàn toàn không cách nào nắm được biển cả xanh thẳm trong tay.

Đôi môi hai người khê tách ra, cô đẩy đẩy lồng ngực anh, thở hổn hển nói: “Anh nói xem ở đây có thể bị người khác thấy hay không...”

Mới vừa thốt lên lại phát hiện ra mình đã nói sai, lời nói thế này tại sao có thể nói ở nơi khu nghỉ mát mập mờ được chứ? Đây không phải là để cho anh biến tướng nói ra câu “chúng ta trở về khách sạn tiếp tục đi” sao? Đường suy nghĩ cứ vẩn ra sao thì anh lại khê mỉm cười: “Mới vừa rồi quá xúc động, anh xin lỗi. Chúng ta cứ tiếp tục tản bộ đi.”

“Được.”

Anh cầm tay cô cũng nhẹ hơn một chút, tựa như đang đợi cô buông anh ra trước. Nhưng cô lại có hơi không nỡ, vẫn duy trì tư thế nắm tay, cố gắng tìm kiếm chủ đề khác: “Đúng rồi, anh đã không có bạn gái, vậy đưa em tấm thiệp nói xin lỗi là có ý gì?”

Nụ cười trên mặt anh dần dần tản đi: “Hôm đó anh làm chuyện quá đáng với em, dĩ nhiên phải nói xin lỗi.”

“.... Chuyện quá đáng? Là nói vì anh ghen nên hôn em đó à?”

Anh không nói cũng không nhìn cô nữa.

“Nói vậy là anh thật sự ghen tuông à?” Cô chớp mắt vài cái, lại gần quan sát vẻ mặt anh như phát hiện ra vùng đất mới, “Đừng mắc cỡ, mau trả lời em, có phải anh ghen hay không?”

“Em còn đói bụng không, chúng ta có thể trở về ăn ít đồ.”

“Tạm tạm, không đói lắm. Có phải anh ghen không?”

“Đúng rồi, ngày mai chúng ta phải trở về, phim của em cũng sắp quay xong rồi.”

“Đúng vậy. Có phải anh ghen không?”

“....”

“....”

Nhìn thấy vẻ mặt anh khổ não, trái tim của cô như nở hoa, không nịn được ôm chặt lấy anh. Khi anh cùng lúc ôm lại cô thì niềm vui sướng đã bay lên đến đỉnh điểm, cô nhắm mắt lại, vùi đầu vào trước ngực anh.

Tiếng tim đập của anh cách cô rất gần, một nhịp lại một nhịp hòa vào một thể với tiếng sóng thủy triều.

Ngày hôm sau trên đường ra phi trường, Thang Thế thấy Thân Nhã Lợi và Dante đang nói chuyện với nhau thì làm như không thấy đi lướt qua cạnh họ. Dante thử gọi anh ta, anh ta cũng chỉ hơi nhìn bọn họ giấu

cột một cái, sau đó lại tiếp tục không nhìn bọn họ. Ngày chủ nhật ngắn ngủi xảy ra tất nhiều việc, điều này khiến cho Thân Nhã Lợi và hai chị em tốt bà tám đến mấy ngày. Nhưng sau khi về nhà cô mới biết được tiết tấu của khu nghỉ mát rất cuộc không có nhanh như thành phố lớn.

Mấy ngày sau, trong sự xúi giục của Lý Chân và Khuất Tiệp, cô gọi điện thoại cho Thang Thế muốn nói xin lỗi, nhưng vừa mới “alô” thì chỉ nghe thấy đầu bên kia vang lên tiếng phụ nữ nũng nịu “Bra của cô không hấp dẫn, của tôi mới đẹp nè. Thang tổng nói anh ấy thích màu đen.” Mấy người phụ nữ tíu tít cả lên. Thân Nhã Lợi kinh hãi trong chốc lát, nhanh chóng nói “Tôi chỉ gọi hỏi thăm xem hai ngày nay anh bận bịu gì, nhưng hình như anh cũng thật bận bịu nhiều việc, vậy tối chúng ta liên lạc lại nhé.” Thang Thế hờ hững “ừ” một tiếng rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi kể cho Lý Chân và Khuất Tiệp, Thân Nhã Lợi hơi bức bối: “Không phải là em đã làm chuyện gì rất quá đáng...”

“Thôi, ít tự sướng đi.” Lý Chân lật tờ Fashion Magazine trên đầu giường, nhún nhún vai “Em suy nghĩ chút xem, hai người mới gặp gỡ được bao lâu? Nếu như bởi vì phụ nữ làm tổn thương mà cảm hận phụ nữ thì phải thành đồng tính rồi, tại sao còn cùng lúc bấy bọ với nhiều phụ nữ. Anh ta chỉ viện cớ cho lý do lãng nhăng của mình thôi.”

“Nữ hoàng Chân Chân, chị có cần sắc bén vậy hay không.” Khuất Tiệp giơ thẳng một ngón tay cái với Lý Chân.

“Nói cũng đúng.” Thân Nhã Lợi thở dài một hơi “Vậy em cũng có thể an tâm phát triển tốt đẹp với Dante rồi.”

Lý Chân ngừng hành động lật tạp chí một chút, bỗng đóng tạp chí lại: “Đúng rồi, bây giờ em và Dante là tình trạng gì?”

Thân Nhã Lợi ngây ra một chút, vùi đầu sâu vào trong chăn, đáng vẻ xấu hổ nhút nhát: “Em rất thích anh ấy. Chỉ cần vừa nghĩ đến anh ấy thì đã cảm thấy rất vui vẻ và hạnh phúc chết được. Em cảm thấy rằng em xong đời rồi.”

“Cậu xác định cậu không xem anh ta là vật thay thế của Cố Tiểu Thụ hả?” Khuất Tiệp đáp lại bằng vẻ mặt không tin tưởng.

“Mình không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại mình hoàn toàn trở thành đáng vẻ ngốc nghếch rồi, mỗi ngày chỉ cần nói chuyện với anh ấy xong thì sẽ không muốn ngủ, ngày hôm sau nhận được tin của anh ấy thì chẳng muốn làm gì nữa... Làm sao bây giờ, mình xong đời rồi.”

“Thích vậy hả? Nói thật đúng là hiếm thấy với Chị Nhất nhà chúng ta.” Lý Chân nhướn nhướn mày “Muốn lên giường với anh ta sao?”

“Ôi, chị đừng hỏi cậu ấy chủ đề khẩu vị nặng vậy, sẽ bị giết chết đó.” Khuất Tiệp vội vàng che miệng Lý Chân, lại bị Lý Chân đẩy ra.

Thân Nhã Lợi sững sờ, đỏ mặt muốn lấy gối đập Lý Chân, lúc này lại nhận được một tin nhắn của Dante: “Lợi Lợi, buổi tối anh đưa em đến Lotus dùng món Pháp, ở đó có rượu nho trắng chính cống.”

Cô xem hồi lâu, rồi đưa di động cho các cô ấy xem, bản thân đã bị rơi vào trạng thái chỉ số thông minh bằng 0: “Mình trả lời sao đây?”

Lý Chân xem qua tin nhắn rồi nói nghiêm túc: “Lotus à, đây không phải là một nhà hàng bên dưới khách sạn năm sao ư? Chọn khách sạn thông thường cũng không tốt lắm, em hỏi anh ta xem bao cao su là em mang hay anh ta mang?”

“A a a a, Lý Chân!! Em muốn cùng nhau chết chung với chị!!” Thân Nhã Lợi tức khắc xông vào người Lý Chân.

Tuy biết bọn Lý Chân cũng chỉ là nói giỡn với cô như mấy chuyện trước kia, kiểu chuyện mang màu sắc bốn cột này không biết là các cô đã nói bao nhiêu lần. Chỉ là khi đối tượng nói đùa là Dante thì trong lòng Thân Nhã Lợi sẽ có một chút mất tự nhiên khó tả. Có lẽ vì trước kia yêu đương kiên quyết không suy nghĩ đến bước cuối cùng, cho nên mặc cho các cô giễu chợt cũng sẽ không để ý. Nhưng cô thật sự có nghĩ đến....

xảy ra chuyện như vậy với Dante. Nghĩ đến Thang Thế từng nói cho cô biết, trước kia Dante có rất nhiều phụ nữ. Có lẽ đối với anh chuyện lên giường với phụ nữ cũng bình thường giống như hít thở vậy. Có phải sau này hai người thân thiết cũng sẽ tự nhiên suy xét đến bước kia hay không?

Cô suy tính thật lâu, vẫn không nhận được hỏi: “Đúng rồi, Dante chọn địa điểm dùng cơm ở dưới khách sạn là có ý đồ sao?”

“Nếu không em cho rằng thế nào.” Về kỳ lạ khó hiểu viết trên gương mặt Lý Chân “Lẽ nào em cho rằng anh ta dự định sắp xếp bữa ăn Pháp lãng mạn, đưa em đến phòng khách sạn, đặt em lên giường, dỗ em ngủ, sau đó bản thân ngủ trên đất đến trời sáng sao?”

Khuu Tiệp ồn ào theo: “Nếu như vậy thì đó chính là nhân thê thụ(1) rồi.”

(1) nhân thê thụ là nv thụ hiền lành, đảm đang, biết chăm lo cho gia đình, chủ yếu quản phần “nội”.

Thân Nhã Lợi nhất thời trở thành câm. Lý Chân đẩy cô một cái, nói khôi hài: “Thôi đi, lúc này còn giả vờ làm phụ nữ dàng hoàng hả? Em nhìn vóc người, thất lưng và đôi chân dài của Dante kia, chắc chắn, đã sớm muốn đè em xuống như lang như sói rồi.”

Nôn nóng bất an qua buổi chiều, Thân Nhã Lợi điều chỉnh lại tâm tình, đón xe đi đến khu phồn hoa mới nhất trong trung tâm thành phố.

Những tòa nhà càng ngày càng cao đột ngột mọc lên từ mặt đất, giống như lúc nào cũng có thể đâm rách bầu trời xanh lam càng ngày càng mỏng manh. Nhà hàng Pháp Lotus lộng lẫy nằm trong khu cao ráo sáng loáng lạnh lùng như vũ khí, đứng sừng sững giữa những tòa cao ốc kinh người, là một trong những tòa nhà bắt mắt nhất. Có rất nhiều người ra ra vào vào từ tòa nhà này, gần như đều là các thương gia và những phụ nữ đi giày cao gót sang trọng động lòng người, trong đó có hơn phân nửa là người phương tây đến đây kinh doanh. Tất cả mọi người trong thang máy yên lặng đứng thẳng, trên gương mặt cũng mang chiếc mặt nạ không tỏ vẻ gì. Nếu như bên trong không có người nước ngoài thì cũng sẽ có phân nửa cổ cồn trắng(2) mới ra đời nói ra vài câu: “Cái Commercial case này là cái case rất typical, tôi cảm thấy rất ok, chỉ cần chúng ta arrange schedule tốt. Đúng rồi, tôi và Karen có thể share cái plan này.” (Trường hợp thương mại này là trường hợp rất điển hình, tôi cảm thấy rất được, chỉ cần chúng ta sắp xếp lịch trình cho tốt. Đúng rồi, tôi và Karen có thể chia sẻ kế hoạch này.)

(2): Cổ cồn trắng: Đây là một cách nói ví von của người phương Tây. Theo đó “white collar” là danh từ dùng chỉ giới công chức, nhân viên văn phòng (thường mặc áo trắng lịch sự) để phân biệt với “blue collar” là danh từ chỉ giới công nhân, lao động chân tay (thường mặc áo bảo hộ lao động màu xanh dương). Từ “cổ cồn trắng” được dịch từ tiếng Anh hoặc Pháp, trong đó từ “cồn” là cách phiên âm chữ collar mà ra.

Đi đến mấy nơi này khiến tâm trạng của Thân Nhã Lợi rơi xuống thấp hơn. May là nhà hàng Lotus là một nhà hàng tương đối lãng mạn, dọc theo lối đi có bonsai từng bích và ánh chiều tà bên ngoài cửa sổ. Trời vừa tối thì những tòa nhà đông nghịt ngoài cửa sổ cũng sáng lộng lẫy như được nạm đầy kim cương, tất cả ánh sáng đều phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh.

Dante đã ngồi chờ chực ở chỗ đã đặt. Tựa như anh là người rất biết tiêu khiển thời gian, hay là nói là một người chuyên đi chuyển cao cấp, dù có đi bất cứ nơi nào, anh cũng sẽ tự chuẩn bị điện thoại di động, laptop, ipad, kindle và máy sạc điện di động. Tóm lại, anh sẽ không để mình rảnh rỗi. Khi cô đi đến đối diện với anh, anh còn đang đeo tai nghe điện thoại nghe nhạc, đọc một quyển sách tiếng Tây Ban Nha trên Kindle. Cho đến khi cô vỗ vỗ vai anh, anh mới ngạc nhiên ngẩng đầu, khẽ mỉm cười với cô: “Lợi Lợi.”

Trong nháy mắt nhìn nhau với anh, cô lại cảm thấy an tâm. Giống như vấn đề lo lắng lúc xế chiều cũng hiện ra vẻ dư thừa. Cho dù là ở trong tòa cao ốc bị điều khiển ham muốn hưởng thụ vật chất, ở nơi nhà hàng sang trọng bậc này, cảm giác anh cho cô cũng vô cùng êm dịu, giống như là một kiểu ấm áp gia đình. Nhưng mà khi nghe thấy anh gọi mình Lợi Lợi, cô cũng có phút hoảng hốt ngẩn ngui – Hi Thành cũng từng gọi cô như vậy. Thời gian trôi qua quá lâu, cô không hề nhớ được giọng nói của Hi Thành. Cô chỉ nhớ được cảm giác anh gọi mình như thế, còn đã từng trẻ con ôm cô nói “Lợi Lợi, cái tên này thật đáng yêu.” Giờ khác này, cảm giác chất chồng lên trí nhớ như vậy vô cùng không ổn.

“Đến lâu rồi à?” Cô ngồi xuống đối diện anh, cầm lấy thực đơn như không có việc gì.

Cô tự nói với mình, cô thật lòng muốn bắt đầu yêu đương một lần nữa. Dante và Hi Thành không phải là một dạng người, không thể nghĩ đến chuyện quá khứ nhiều. Như vậy dù cho đối với bất cứ ai cũng là một kiểu không tôn trọng.

“Không có, có điều muốn uống chút rượu. Anh đã gọi trước một ly. Jerome, làm phiền cho tôi thực đơn rượu.” Đường như quản lý rất thân với anh, hai người cười nói vài câu, sau đó anh cúi đầu nhìn thực đơn rượu, “Lợi Lợi, em thích rượu gì? Thích vị trái cây hay là thích vị cay?”

Anh mặc áo sơ mi trắng, đeo một dây chuyền vàng hoa hồng tinh xảo. Mặc rất đơn giản, nhưng áo sơ mi được là không có một vết nhăn, cử chỉ rất lễ độ, khiến anh mang khí chất tương tự như quý tộc. Cô cũng sờ trong chốc lát, nhưng ngay sau đó nói: “Vị trái cây đi.”

“Ngọt hay chua?”

“Ngọt.”

Anh nhìn thực đơn rượu một chút rồi nói với quản lý: “Leon Beyer Gewurztraminer.”

Cũng không lâu sau, người phục vụ mang rượu nho trắng ra, dùng tấm vải sạch sẽ quần lấy thân chai, để anh nhìn tên và năm sản xuất. Anh nhìn thoáng qua, vừa định gật đầu thì cô lại xua xua tay: “Em cũng muốn xem.” Sau khi chai rượu được đưa đến đây, cô nghiêng đầu nhìn xem bên dưới và một loạt chữ, thử đọc hồi lâu cũng không thể đọc ra, đành phải nói: “Đây là tiếng Đức sao?”

“Đúng vậy.” Người phục vụ trả lời nho nhã lễ phép.

“Rượu nho của nước Đức... có dễ uống không?”

“Đây là tiếng Đức, nhưng nó sản xuất tại Alsace của Pháp. Dante chỉ chỉ chữ ”Alsace” trên cùng, “Nguyên quán của nó là ở một thôn trang nhỏ tại miền Bắc nước Ý, cây nho tên là Traminer, sau trải qua diễn biến mới có tên Gewurztraminer tiếng Đức, cho nên mùi vị khá ngọt.”

Phục vụ nở nụ cười khâm phục anh, một tay làm điểm tựa, một tay khác cầm đáy chai, rót một ít vào chiếc ly có đế dài để bọn họ thử rượu. Cô nhìn Dante hồi lâu, hé miệng vốn muốn nói “từ lúc nào anh bắt đầu nghiên cứu rượu nho này”, nhưng sau khi nhìn thấy anh nhìn mình bằng ánh mắt nghi vấn thì nói ra khỏi miệng cũng là: “Em cảm thấy anh mặc áo sơ mi màu hồng phấn chắc sẽ đẹp lắm.”

“Áo sơ mi màu hồng phấn? Cho đến bây giờ chưa từng mặc.” Anh khẽ cười nói, “Nếu Lợi Lợi thích, lần sau sẽ thử mặc xem.”

Thời gian dùng bữa của họ rất lâu. Bị quản lý giới thiệu món tủy bò sốt chanh và ngô là “món ăn theo mùa chiêu bài của chúng tôi”, miếng trước thì ngán đến mức khiến người ta không thể nuốt xuống, miếng sau thì chua đến hàm răng cũng muốn rơi ra, thế cho nên bọn họ hoàn toàn quên mất món ốc sên và salad ngon lành trước đó. Mỗi lần phục vụ đến hỏi thức ăn thế nào thì bọn họ cũng sẽ nói không tệ, thực tế phần lớn thời gian cũng thảo luận về món ăn kia quá nặng khẩu vị, sau đó cười rộ lên. Không ai nhắc đến việc nắm tay và ôm hôn trên bờ cát, nhưng gần đến lúc kết thúc dùng bữa thì Thân Nhã Lợi cũng bắt đầu khẩn trương lên.

Tính tiền xong, bọn họ cùng đi ra khỏi nhà hàng, bước vào thang máy. Cô còn đương mâu thuẫn cuối cùng nên nói ra đề tài như thế nào, thì anh lại nhấn vào nút tầng hầm. Cô ngẩn tò te nhìn anh, anh đáp lại cô một nụ cười thân mật. Sau đó anh bảo tài xế lái xe đưa cô về nhà. Đến cửa nhà cô, anh ở trên xe hôn phớt lên gương mặt của cô, rồi khẽ nói: “Ngủ ngon.” Sau đó đưa mắt nhìn cô rời đi.

Cô đứng trên lầu hai nhìn xe anh nghênh ngang chạy đi, không thể tin được cuộc hẹn hôm đó cứ kết thúc như thế.

Không chỉ có hôm đó, mà ngay hôm sau cũng vậy, chỉ có điều anh mặc áo sơ mi màu hồng phấn như ý muốn của cô. Sau khi được cô khen tặng thì anh liên tục mặc kiểu dáng áo sơ mi màu hồng phấn một tuần lễ. Anh quan tâm cô tỉ mỉ, sau khi ra cửa lên xe sẽ đưa cho cô nước khoáng, lúc vào thang máy thì giữ lại cửa để cô đi trước, đến nhà hàng thì kéo ghế giúp cô... Rất nhiều cử chỉ ôn hòa và nhún nhường khiến anh tản ra sự tao nhã vô tư tự tại, ngược lại khiến cô càng nhớ đến anh hơn.

Có một lần anh lái xe đưa cô ra ngoài hóng gió, buổi tối nhiệt độ chợt giảm xuống, cô lại không muốn chặn lại khí lạnh. Anh đành phải mang áo khoác để ở ghế sau khoác lên người cho cô. Che chở thế này khiến cô lại nhớ đến Hi Thành một lần, cô phủ quanh người chiếc áo khoác rộng lớn của anh, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh khẽ nói: “Nhà kiến trúc sư, em phát hiện anh thật rất quân tử.”

“Sao nói vậy?” Anh chú tâm lái xe, không quay đầu sang.

Bởi vì anh chưa từng như mấy người đàn ông khác háo sắc vội vã, tuy lúc hôn môi có ngang ngược, nhưng nhiều nhất chỉ là sờ lên eo và lưng, sẽ không làm hành động vượt chuẩn mực thái quá. Cô nghĩ như vậy, nhưng lần này đã học được thông minh, không lại nói nhiều sai nhiều, chỉ lắc đầu cười.

Nếu như là Hi Thành nhất định sẽ có hơi ngượng ngùng nhìn xuống sàn nói “Điều đó là khẳng định anh chịu trách nhiệm với em.” Cô vốn cho rằng Dante cũng sẽ cho ra đáp án tương tự. Nhưng anh trầm mặc một hồi lại cười nói thản nhiên: “Lợi Lợi, anh không phải là quân tử, chẳng qua là thích đầu tư lâu dài. Cho đi một chút, nhận về một chút cũng không thể thỏa mãn anh.”

Cô cười ha ha tiếp lời, vốn muốn nói anh so sánh thật kỳ lạ, nhưng ngẫm nghĩ sâu hơn thì lại bị lời nói của anh khiến cho tâm thần không yên.

Mùa hè nháy mắt đã đi qua, nhiệt độ đầu thu khiến Thân Nhã Lợi mắc bệnh cúm.

Sau khi Lý Triển Tùng đi quay cảnh về nước vẫn bị cô không thềm đếm xỉa, lần này cuối cùng cũng có được cơ hội thừa dịp yếu ớt để đến gần, một ngày chạy qua chạy lại nhà cô ba bốn bận, chỉ vì đưa cho cô một ít thức ăn hoặc thuốc uống. Hơn nữa chính cậu rõ ràng vẫn còn là con nít, nhưng lại làm ra vẻ người lớn chăm sóc cho cô. Cô mở túi cậu đưa đến, bên trong được chuẩn bị đầy đủ bánh bích quy gấu mèo và kẹo sữa thảo trắng. Cô cảm thấy hết biết với cái này, chỉ để lại trong nhà, sau đó đến đoàn quay phim.

Cuối cùng bệnh mà làm việc khiến kỹ năng diễn xuất đương nhiên không thể phát huy. Thấy cơ thể cô không khỏe, đạo diễn cũng không trách cô, chỉ khuyên cô về sớm nghỉ ngơi, cô lại từ chối nói bản thân mình qua một bên nghỉ ngơi là được rồi. Sau đó cô cầm lấy điện thoại di động ngồi ở đó, vừa nhìn Thiển Thần và những người khác diễn, vừa thường xuyên cúi đầu nhìn điện thoại di động của mình – Trước sau như một, không có bất cứ tin tức gì của bạn trai.

Nếu như không định hẹn hò thì Dante gần như chưa bao giờ chủ động liên lạc với cô. Cô không hiểu câu đầu tư lâu dài của anh là có ý gì, chỉ cảm thấy bất an trong khoảng cách càng ngày càng xa nhau thế này. Cô cố ý chú ý những người xung quanh. Gần đây Lý Chân mới quen một người bạn trai dễ nhìn làm thiết kế thời trang, tuy quần áo trang sức sắc sảo, nói chuyện bồ bịch, nhưng vẫn có thể thấy được tấm lòng không xấu, rõ ràng thật lòng với Lý Chân. Chỉ cần hai người rảnh rỗi nhất định sẽ nhắn tin cho nhau, khoe mất của Lý Chân cũng hiện lên nụ cười ngọt ngào. Không riêng gì Lý Chân, ngay cả đàn ông trưởng thành như Thiển Thần lúc liên lạc với người yêu đáng vẻ cũng như được tiêm vào liều thuốc may mắn hạnh phúc. Vì vậy, cô luôn cảm giác việc hai người họ yêu nhau là ảo giác của mình. Cảm giác đó càng thêm rõ rệt sau khi cô đổ bệnh. Nhiều khi quan tâm hơn nữa cũng không cách nào che giấu đi khoảng cách xa xôi thật sự của hai người. Có lẽ mình chết đi thì anh cũng sẽ là người cuối cùng biết được. Trong danh sách liên lạc của điện thoại di động, “Dante” đã được thiết lập quay số nhanh sau cha mẹ từ lâu, tiếng chuông cũng đổi thành khúc dương cầm du dương. Nhưng khúc nhạc này gần như chưa từng vang lên. Cô nhìn tên thật lâu, che miệng ho hai tiếng, cuối cùng chuyển điện thoại di động sang chế độ máy bay.

Lúc này, ngoài phim trường có một chiếc xe thể thao màu đỏ sẫm ngừng lại. Máy cấn nhà cũ xung quanh như người mặc lễ phục nhún nhúm, xơ xác tiêu điều đứng thành hai hàng bên đường phố. Một cánh cửa sổ cũ nát như mảnh vá trên bộ lễ phục được đắp chồng lên nhau. Mấy người dân ở khu cũ xưa không ngừng dòm ngó chiếc xe này, trong mắt không có hâm mộ, chỉ có sự khó hiểu nhìn Marco đang gác tay lên tay lái được bao bọc bằng da bóng loáng, kéo mắt kính xuống, nhìn Thân Nhã Lợi đang ho khan vì cơ thể không khỏe: “Xuống xe đi, công chúa đang chờ cậu đến cứu vớt đó.” Dante mở cửa xe bước xuống, đứng nghiêm bên cạnh xe, nhưng không có đi đến một bước. Cách đó không xa, Thân Nhã Lợi nhận lấy viên thuốc con nhộng và nước của người đại diện đưa đến, giữa đầu uống thuốc vào, rồi lại ôm đầu kiểm lại tiếng ho khan. Anh nhìn nửa bên mặt cô, bỗng nhiên nhíu chặt chân mày và nhắm mắt lại.

“Đừng lãng phí thời gian, không phải lấy lòng phụ nữ là phải vào lúc cô ta yếu đuối nhất hay sao...” Marco vỗ tay ra tiếng trong xe, quần áo của anh ta còn đẹp hơn cả vua Henry III của nước Pháp, “Mau qua đó đi, tôi còn phải kịp đến giờ hẹn nữa.”

Dante mở cửa xe lần nữa, bước vào ghế trước, ngồi xuống đóng sầm cửa xe lại: “Đi thôi.”

“..... Cậu xảy ra chuyện gì?”

“Lái xe.”

“Này, này, tôi là sếp của cậu, không nên sai bảo tôi như tài xế, ok?” Marco trợn mắt liếc anh một cái, cũng nhanh chóng chú ý đến ánh mắt của anh nhìn Thân Nhã Lợi, bật cười thoải mái: “Ha ha, cậu lại yêu cô gái này.”

“Không có!” Anh ngồi thẳng người, kịch liệt phủ nhận hiếm có “Tôi chỉ không muốn bị lây bệnh.”

“À, vậy sao? Cậu đụng đến cô ấy rồi hả?”

“....Cái gì?” Marco bỗng nheo lại đôi mắt xinh đẹp.

“Tôi nói nè, các người ở bên nhau cũng được một khoảng thời gian rồi, làm đến bước kia chưa?”

Nhìn đối phương như bị bấm nút tạm dừng, Marco đẩy mắt kiếng lên sóng mũi lần nữa: “Ngay cả đụng vào cô ta mà cậu cũng không dám.” Marco huyết sáo, lái xe thể thao đi. Mỗi nơi lớp bánh xe chạy qua, con đường bê tông đã bị năm tháng mài mòn thành xương trắng, cỏ dại cũng bắt đầu nhú lên theo vết nứt. Nắng thu màu cam nhạt không hề có sức sát thương, nhưng dường như có thể rửa trôi hết tất cả dấu vết khá dài trên đường. Dante tựa đầu vào lưng ghế, lấy hai bàn tay xoa huyết thái dương ở hai bên mắt, che lại tất cả ánh nắng.

Buổi tối đó Thân Nhã Lợi bị cảm càng nghiêm trọng thêm, đoàn phim đặc biệt cho phép cô về nhà nghỉ ngơi vài ngày, chờ khỏi bệnh mới quay lại đóng hoàn tất. Sau khi uống thuốc cảm thấy đầu óc mơ màng nhưng không cách nào ngủ được, nhấn được một nửa tin “Em đỡ bệnh rồi, sao anh không đến thăm” rồi lại xóa đi, cô chỉ có thể nằm trong chăn, vừa ăn kẹo thảo trắng, vừa ngơ ngác nhìn con rùa đen như gục trong hộp phơi ánh đèn.

“Ngốc Nghếch thôi, sao mày lại chậm chạp đến vậy. Đại vương chậm chạp thật đáng ghét.”

Cô lẩm bẩm nặng giọng mũi, ném cây tăm lên hộp nhựa. Nhìn lại điện thoại di động phát hiện vẫn không có bất cứ tin tức gì, lại nhúc nhích liên hồi, cô ôm gối ngủ mất, ngay cả đèn cũng quên tắt.

Kế tiếp cô mơ rất nhiều giấc mộng. Có lẽ là bởi vì mấy ngày qua cứ luôn đóng “Thành Thời Gian Barcelona” nên trong mơ cũng xuất hiện cảnh tượng và nhân vật liên quan đến bộ phim. Ở trong mơ, một lát cô biến thành nữ chính Trần Hiểu, một lát biến thành sinh viên đại học Cheryl diễn, một lát lại biến thành người qua đường nhìn đoàn phim. Nhưng cả trong giấc mộng, Tá Bá Nam trước sau vẫn là một người. Cô không biết đó là Dante diễn Tá Bá Nam hay là Tá Bá Nam giống hệt với Cố Hi Thành.

Trong mộng đã đóng đến màn cuối cùng. Cô một mình đi dưới trời tuyết, loáng thoáng cảm giác mình chỉ cần đi được thêm vài con phố là có thể gặp Nam. Nhưng càng đi về sau thì phong cảnh lại càng xa lạ. Dần dần cô dừng lại nơi ngã tư đường, nhìn thoáng qua dòng người và xe cộ trên đường. Những căn nhà có vẻ rất cũ kỹ, giống như là quay trở về tình trạng hơn mười năm trước. Lớp sơn trên biển quảng cáo cũng hơi tróc ra, nơi nơi màu xám tro không hề có sức sống, lại bị bảo tuyết tù đọng tô son trát phấn. Cô vươn hai tay ra đón tuyết, chẳng bao giờ có khát vọng gặp được chàng trai kia đến như thế.

“Đừng tìm nữa. Người cô yêu đã chết.” Có một tiếng nói vang lên bên tai cô.

Cô đau khổ ngồi trên băng ghế phủ đầy tuyết, khê khóc rầm rức. Khóc mãi khóc mãi cô cảm thấy mệt mỏi, rồi thiếp đi. Lần nữa mở mắt ra thì mặt trời đã chiếu khắp nơi, hòa tan tuyết đọng, cô mỉm cười ngênh đón một ngày mới, nhưng nhớ đến sự thật anh đã không còn ở trên thế giới này nữa thì nước mắt lại đồng thời tràn ra. Cô nức nở nghẹn ngào, cổ họng khô khốc cũng bắt đầu đau lên.

Lần này cô thật sự tỉnh dậy. Cô vùng khỏi cơn ác mộng, vỗ vỗ lên ngực – Sợ chết được, hóa ra chỉ là một giấc mơ.

Cô ngồi dậy, để nhịp tim rối loạn ổn định lại một chút. Xem thời gian đã là hơn mười một giờ tối, muốn đi làm chút thức ăn ỉnh nhưng choáng váng đến mức ngay cả xuống giường cũng không làm được. Cô buồn chán mở điện thoại di động, nhưng nhìn thấy trên đó xuất hiện hơn mười cuộc gọi nhỡ, đều do “tên đáng ghét” gọi đến - Đó là cái tên mấy giờ trước cô đã đổi cho Dante. Cô vừa định xem thời gian cuộc gọi gần nhất thì điện thoại di động lại rung lên.

Bấm nhận điện thoại thì bên kia truyền đến tiếng nói của người yêu: “Alo”

Không biết tại sao, cảm giác tủi thân trong nháy mắt ào đến mãnh liệt. Cô chột ngồi dậy, lật ngược chiếc hộp tủ đầu giường: “Em không muốn nói chuyện với anh!”. “Em mở cửa dùm.”

Cô nghi ngờ đi ra sảnh, nhìn qua mắt mèo thật sự thấy Dante đang ở đó. Cô kéo cửa ra, cau mày nói: “Anh nhin đã xảy ra chuyện gì, sao lại cho anh đi vào?” Anh nghiêm mặt, hoàn toàn không có nụ cười: “Sao em không nghe nghe điện thoại của anh?”

Bị thái độ hung dữ của anh khiến cô sững sốt. Qua một lúc lâu, cuối cùng cô nổi giận: “Anh vẫn đối xử rất hờ hững với em, hiện tại em chỉ có mấy tiếng không nghe điện thoại của anh mà anh đã cáu kỉnh với em à? Lúc em mới vừa đổ bệnh anh ở đâu? Bây giờ xin mời rời...”

Lời còn nói chưa dứt thì người đã ôm thật chặt. Tựa như anh sử dụng hết tất cả sức lực để ôm cô, siết chặt đến mức xương cốt cũng muốn rã rời. Cô nghe thấy tiếng thở gấp của anh bên tai, nghe thấy giọng nói không yên của anh: “Lần sau đừng khiến anh lo lắng vậy nữa. Anh thật sự nghĩ rằng em đã xảy ra chuyện.”

Một hồi lâu cô vẫn chưa phục hồi lại tinh thần: “Em, em chỉ cảm mạo...”

Vẫn chưa kịp nói xong thì anh đã bế cô lên, đặt trên giường trong phòng ngủ. Ngay sau đó là nụ hôn rơi như mưa trên trán, trên lông mày, trên má khiến cô vô cùng rối loạn, cuối cùng một nụ hôn sâu không hề phòng bị đã cướp đi hơi thở cô trong nháy mắt. Mười ngón tay của anh và cô nắm chặt lấy nhau, quá mức mãnh liệt khiến tiếng thở gấp của nhau cũng bắt đầu run rẩy. Hôn đến một nửa cô lại bỗng quay đầu đi, đưa tay lên che môi anh: “Đừng, em bị cảm, không muốn lây bệnh cho anh.”

Anh hơi ngơ ngác, khóe mắt thấp thoáng hiện lên sự yêu thương dịu dàng: “Không có sao. Anh không ngại.” Anh cầm ngón tay cô, tỉ mỉ hôn lên từng đầu ngón tay: “Buổi tối ăn cơm chưa?”

Cô đành hoảng hốt lắc đầu.

“Trong phòng bếp có nguyên liệu không, anh đi nấu cho em một ít thức ăn?”

Anh mới vừa đứng lên đã nhận thấy gấu áo của mình bị cô tóm lấy. Cô nắm thật chặt không buông ra: “Tối chút hãy ăn, anh ở lại với em đi.”

“Được.”

Anh khẽ mỉm cười, cởi áo khoác ra nằm xuống bên cạnh cô, mở vòng tay ôm cô thật chặt vào lòng. Cũng không biết có phải vì bị cảm hay không, cô cũng không tức giận nữa, chỉ cảm thấy cả người ấm áp, hạnh phúc như suốt chết. Cô vùi mặt vào cổ của anh, hít thật sâu mùi trên người anh.

Trước đây khi bọn họ gần nhau, cô luôn có thể nghe thấy mùi nước hoa trên người anh. Nếu như không phải quần áo đặc biệt yêu cầu, thông thường anh sẽ dùng CK One Electric, hòa lẫn với hơi thở tươi mát của anh. Điều này được gọi là thể dẫn điện gợi cảm khiến nước hoa mê người hơn người bình thường sử dụng. Song, mùi nước hoa sẽ vẫn xâm chiếm phần lớn khứu giác như cũ. Có lẽ xế chiều hôm nay quên xịt, có lẽ hai người chẳng bao giờ có thời gian dài ôm nhau thế này, mùi nước hoa đã trở nên nhạt đi, cô có thể ngửi thấy được mùi của bản thân anh nhiều hơn. Không phải ngiên về ngọt ngào như phái nữ, cũng không phải hoang dã như phái nam, mà là như thoang thoảng, ôn hòa, như một hơi thở tươi mát của cỏ cây giữa mùa hè.

Giờ khắc này, đầu óc cô vốn đặc quánh như hồ bồng nhiên thanh tỉnh.

Có lẽ cô quên mất giọng nói của người kia, vóc người thậm chí là khuôn mặt, nhưng mãi mãi không bao giờ quên mùi vị này.

Ý nghĩ này khiến cô hoảng hốt, đồng thời cũng càng thêm bất an. Cô ngo ngoáy đầu trong ngực anh, rồi ngẩng đầu nhìn đường nét gương mặt anh bằng ánh mắt tò mò giống như là một động vật nhỏ mới sinh ra – Có lẽ mình vừa mơ đến Hi Thành, cộng thêm bệnh cảm ảnh hưởng nghiêm trọng đến khứu giác nên mới có thể thôi miên mình cảm thấy mùi vị của anh và Hi Thành giống nhau. Nhưng mà ý nghĩ Dante có thể chính là Hi Thành càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức hoàn toàn không có cách nào nghĩ đến việc khác.

Cũng không lâu sau, anh cúi đầu, cười với vẻ mặt buồn ngủ mơ màng của cô: “Xem ra em chẳng buồn ngủ tí nào, tinh thần rất tốt.”

“Dĩ nhiên là em mệt mỏi rồi, có điều muốn tắm rửa rồi mới ngủ.”

“Đã bệnh nghiêm trọng vậy rồi thì cũng đừng tắm rửa.”

“Vậy cũng không được, em thích sạch sẽ. Có điều hiện tại em thật hơi mệt mỏi, anh đi tắm trước đi.”

Anh cúi đầu cười nhẹ nhìn cô trong giây lát, lấy ngón tay cọ cọ lên chóp mũi cô, rồi tung mình xuống giường. Cô lười biếng nằm trên giường, nói cho anh biết vị trí để sửa tắm, đầu gội đầu, dầu xả tóc và khăn tắm, đưa mắt nhìn bóng lưng anh biến mất ngoài cửa phòng. Mấy phút sau, cô ngồi dậy với tinh thần phấn chấn, rón ra rón rén đi về phía phòng tắm, xác định bên kia có tiếng nước chảy ào ào vang lên, rồi khe khẽ chạy nhanh về phòng ngủ.

Lúc cô tìm được chiếc ví trong túi quần anh lật tới lật lui, cô cảm giác mình giống như một tên trộm vặt hèn hạ. Nhưng đã không lo được nhiều như vậy, lúc này ham muốn xác nhận được suy đoán này của cô đã vượt qua hết tất cả liêm sỉ và đạo đức. Cô tìm được ID Tây Ban Nha và bằng lái xe trong ví tiền của anh, trên đó viết tiếng Tây Ban Nha, nhưng cô vẫn có thể hiểu được chút nội dung, ví như là tên của anh là Dante Chow, sinh lớn hơn Hi Thành bảy tháng, cao hơn Hi Thành 3,5cm. Chow hẳn là chữ “Chu” trong tiếng Quảng, nói như vậy cha mẹ của anh có thể chắc là người Hong Kong, càng không có liên quan đến Hi Thành. Trừ cái đó ra, trong ví tiền của anh chứa mấy tờ đô la, tiền euro, bằng Anh và hai đồng tiền xu không phải Euro, và hai đồng xu Euro, một tờ giấy viết tên Tây Ban Nha và số điện thoại, thẻ tín dụng của nước khác, thẻ giảm giá của khu giải trí, vân vân...

Sau đó cô lại mở điện thoại di động của anh, cẩn thận tỉ mỉ lật xem tin nhắn liên lạc của anh và người khác. Song, trên đó toàn là người xa lạ, cuộc trò chuyện không rõ lai lịch, trước khi biết cô thật lâu cũng không có nhắn tin cho người khác, cô bỗng cảm giác vô cùng hồng hót. Cô cảm giác mình như là một người lạ xông vào cuộc sống của người khác, lại cứ tự cho là đúng và thích rình coi việc riêng tư của người ta, thậm chí hi vọng người ta trở thành vật thay thế của Hi Thành. Nếu như Dante biết ý nghĩ thật sự của cô nhất định sẽ tức giận đá cô ngay.

Cô chuyển điện thoại về màn hình chủ, cuối cùng dự định bỏ qua, lại không cẩn thận chạm vào ứng dụng blog trên màn ảnh. Cô tự nói với mình, đây là lần cuối cùng, xem xong rồi sẽ không lục lại nữa. Có rất nhiều tin nhắn riêng nhắc nhở chưa đọc khiến cô không dám mở hộp thư, chỉ có thể lục xem người chú ý và fan. Tiếc là anh không có lén lút chú ý bất cứ ai, bởi vì số lượng fan quá lớn cũng không có bất cứ tác dụng kiểm tra nào.

Nhưng sau khi mở ra “quản lý tài khoản” cô phát hiện ra một tài khoản – “asdfasjfdlajfl” .

Tài khoản này không có tạo một blog nào cả, nhưng mở ra phần chú ý của người sử dụng, cô nhìn thấy rõ một dãy tên thật dài. Trong đó tên đầu tiên chính là “Anh Pin mạnh như chẻ tre nhưc trứng vô ngần”. Trong nháy mắt thấy được cái tên này, trái tim cô cũng giật thót lên vì khấn trương. Không ngừng kéo xuống dưới, bên trong toàn bộ đều là bạn học thời đại học và trung học. Nếu như nhớ không lầm, lần trước có một bạn học cũ nói trong buổi họp lớp “Cái tên là một dãy đủ thứ ký tự cuối cùng là của ai, chú ý hết tất cả bạn học nhưng lại không có hiện người thật”, sau đó có người nói giỡn “Không phải là linh hồn của Hi Thành chứ?”

Giờ khắc này cô chỉ cảm thấy ngón tay mình kiềm chế không được run lên, đầu choáng váng từng cơn, bởi vì áp lực thần kinh nên ánh mắt không ngừng bị những đốm sáng trắng chiếm đóng. Cô trả di động về chỗ cũ, nằm trên giường quần chân thật chặt vào người.

Qua mấy phút sau, Dante cũng tắm rửa xong bước ra khỏi phòng tắm. Có tiếng xe hơi nghiền qua đường nhựa, tiếng động truyền vào qua cửa sổ cách âm gần như nhỏ như tiếng muỗi kêu. Trong hành lang đèn cũng đang tắt, bóng dáng của anh bị ánh đèn viền quanh nổi rõ đường nét.

“Lợi Lợi, anh không mang theo đồ để thay, ngày mai chỉ có thể mặc lại bộ này, nhưng em đừng chê anh bẩn.” Tay anh đánh cầm khăn lau tóc ướt. Hai tay cô đang che mắt, ép mình không được xử trí theo cảm tính, nhưng nước mắt vẫn chảy ra từ kẽ tay. Cô nhanh chóng dùng mu bàn tay lau đi nước mắt, đầu nhếch nhát quệt một vòng trong chăn, nâng cao tinh thần vui vẻ nói về phía anh: “Được.”

Thật lâu thật lâu trước đây, cô và Hi Thành đến nhà nội anh làm khách. Bà nội nấu cơm trong bếp cho bọn họ, chết sống cũng không cho họ vào bếp, từ xa cô đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của sườn xào chua ngọt, lại chỉ có thể ngồi xem rất nhiều hình ở trong phòng khách với Hi Thành. So sánh ông bà nội anh lúc còn trẻ. Khi đó bà nội có đôi mắt thật to, má hơi lúm đồng tiền cười ngọt ngào. Ông nội là một quân nhân lạnh lùng anh tuấn, dáng vẻ cao gầy mặt trái xoan cực giống với Hi Thành, nhưng khí chất tản mát lại hoàn toàn khác hẳn Hi Thành. Cô tìm kiếm dấu vết của ông nội trên mặt Hi Thành, cuối cùng nhận mặt nhăn mày nói ông nội anh đẹp trai hơn anh nhiều. Hi Thành cười không nói, cho cô xem một tấm hình khác. Trong hình là bóng lưng ông nội già nua còng bà nội. Anh nói, mấy năm trước bà nội đi mua thức ăn bị trúng gió, ông nội tìm được bà, sau đó còng bà về nhà. Trên đường về đúng lúc có nhiếp ảnh gia đi ngang qua, chụp được tấm hình này rồi gửi cho bọn họ.

Trong hình ông bà nội cũng khòm lưng, có vẻ như hành động rất chậm chạp, vô cùng già nua, vô cùng tầm thường lại khiến cho tiếng lòng Thân Nhã Lợi xúc động sâu sắc. Cô nhìn lại ảnh kỉ niệm trắng đen của ông nội, lại nhanh chóng tìm trong đồng ảnh gia đình một cái đầu nho nhỏ đáng yêu nhất, nói với đứa bé có đôi mắt to tròn như hòn bi: “Bạn nhỏ à, bà nội của cậu thật hạnh phúc, thật hi vọng cậu sẽ được di truyền genes tốt đẹp của ông nội cậu. Chờ sau này tôi già rồi, cậu cũng phải đối với tôi như vậy biết không?”

Cô cũng không nhận được câu trả lời của cậu bạn nhỏ, nhưng bàn tay đặt trên ghế salon được người khác mười ngón đan xen nắm thật chặt, không hề buông ra. Cô làm sao biết được sau đó không bao lâu, cô lại dùng lý do hoang đường nhất bỏ rơi nó....

Giờ khắc này nhìn anh đang đứng trong đường viền sáng cách đó không xa, cô giật mình nhận ra đó đã là khúc nhạc đệm nho nhỏ mười năm trước.

Tính mạng con người không hề dài như kiểu chúng ta đã nghĩ, vài lần mười mấy năm qua đi, cuộc đời cũng kết thúc. Đánh mất Cố Hi Thành là chuyện cô hối hận nhất từ lúc chào đời đến nay.

Nhưng cái giá của sự trưởng thành, có lẽ chính là đánh mất.

Bởi vì ở những năm tháng tuổi hoa rực rỡ nhất, chúng ta thường chưa học được thế nào là yêu, nhưng lại gặp được tình yêu cả đời người.

Hết Phần 1

Thượng Hải, ngày 6 tháng 10 năm 2012

16. Chương 16: Tòa Thành Mười Sáu

Cố Hi Thành dừng xe trong bão tuyết, nhìn cảnh đường phố trước mắt.

Ngọn đèn màu đen chiếu sáng đường phố, từng cái từng cái thon dài cao ngất, cúi đầu, đội chụp đèn như những quý ông thế kỷ mười tám mặc Tuxedo và đội mũ. Nước tuyết tan trong ngọn đèn hóa thành mảnh gương vỡ vụn ươn ướt vương dọc theo người đi đường từ phía xa. Lướt qua con đường đá hoa cương của thành phố, tàu điện ngầm như không có trạm cuối, mỗi giờ đoàn xe đều chở đầy vô số lượng hành khách băng qua rồi biến mất. Dãy cửa hiệu độc quyền giữa quảng trường treo cao những gói quà to lớn sau tấm kiếng thủy tinh. Sau lớp thủy tinh là những chấm bi mè hoặc màu đỏ thời thượng của Yayoi Kusama. Tất cả những vật xa xỉ trong cửa hàng giống như từng viên bảo thạch được lau đến sáng bóng, xâu chuỗi ở bên nhau biến thành sợi dây chuyền lộng lẫy, quần quanh lấy nền móng cao ốc Tùng Lâm. Bông tuyết màu trắng khiến chúng có vẻ như vô cùng cao quý, nhưng cũng khiến chúng trở nên càng thêm kiêu căng không hợp lẽ.

Đây là thành phố cao sang đến mức lạnh lẽo, mùa đông đến đã khiến tốc độ đóng băng của nó càng trầm trọng thêm. Nhưng bề ngoài tỏa sáng lấp lánh của nó lại là tiếng hát của hải yêu, giữ lại bước chân của những lữ khách đã mỏi mệt.

Một số mặt tiền cửa hàng trung tâm có treo một tấm poster khổng lồ bắt mắt nhất. Ngôi sao nữ trên poster đặt cánh tay trên nệm da báo, trên vai khoác chiếc áo lông thú trắng như tuyết, mái tóc xoắn dài như hải tảo rơi trên tấm áo lông chan chứa sức sống. Toàn thân mặc trang phục gợi cảm bó sát, môi của cô căng mọng quý phái, nhô ra một đường cong đậm tiêu chuẩn DNA. Phía sau logo nhãn hiệu ngay chính giữa viết “loạt son môi mê hoặc”. Nhưng có ít người đi đường thảo luận về nhãn hiệu son môi, ánh mắt chỉ tập trung trên người phát ngôn – Ở nơi thế giới coi trọng vật chất, cô vĩnh viễn đứng ở đám mây cao nhất.

Đây mới là Thân Nhã Lợi anh biết mười năm qua - Thiên hậu siêu cấp mỹ lệ, lý trí, luôn coi trọng mục đích - Chứ không phải là người yêu nhiều năm trước được gọi lại trong trí nhớ của anh.

Chuông tin nhắn vang lên vài tiếng nhắc nhở, phía trên chỉ có một câu: “Anh yêu nhanh về nhà, có niềm vui bất ngờ.” Không phải anh không tò mò về “niềm vui bất ngờ” đối phương chuẩn bị, nhưng anh hoàn toàn không muốn đi đối mặt. Trên màn hình điện thoại di động là hình bọn họ chụp chung, cô trang điểm rất nhẹ gần như là nhìn không ra, mặt kẻ sát mặt anh, nụ cười rạng rỡ như lúc còn trung học mười năm trước. Từ lần trước cô đổ bệnh đến giờ đã hơn hai tháng, từ lần cãi vã đó về sau bọn họ cũng không có chột xa chột gần nữa. Nhưng cũng có một số bước ngoặt xảy ra, anh ý thức được trong khoảng thời gian này hai người càng ngày càng gần hơn xưa.

Bọn họ cũng thường xuyên cãi nhau, tựa như buổi sáng mấy hôm trước, bọn họ nhao nhao nửa giờ vì cô không chịu cho anh mặc áo sơ mi ca rô. Sau đó cô tức giận liên tục mấy ngày không phải làm việc thì đi theo đám bạn thân làm móng tay, dạo cửa hàng, ăn uống, hoàn toàn vứt anh ra sau đầu. Anh tìm cô không được đành phải gọi điện thoại tìm Khưu Tiệp. Khưu Tiệp tiến hành tra hỏi anh như là mẹ ruột cô, giống như là anh đã phạm phải tội ác tày trời vậy. Cuối cùng Thân Nhã Lợi rầy rà nhận lấy điện thoại, trả lời luôn chậm chạp chút ít, dựa vào âm thanh cũng có thể tưởng tượng ra gương mặt nóng lên dán chặt lấy điện thoại và dáng vẻ lúng túng của cô. Giọng nói của anh rất bình tĩnh, nhưng nhịp tim đập lại quá nhiều tất cả sức chú ý. Mỗi lần gọi điện thoại với cô, anh rất ít khi chân chính nghe rõ được cô đang nói cái gì. Đây cũng là nguyên do anh không hiểu được tại sao phụ nữ luôn thích nấu cháo điện thoại. Sau đó không quá một tiếng, cô lại đang hoảng về nhà, gặp anh đang đứng chờ ở cửa. Sau khi đẩy cửa bước vào thì hôn anh đến mức bản thân hoàn toàn mất phương hướng, dáng vẻ cô cắn môi cười xấu xa khiến anh đêm không thể say giấc. Anh ôm cô hơn một giờ vẫn không muốn buông tay.

Cố Hi Thành mở cửa xe, cầm lấy cái cán đầu cá sấu bung ô ra, đi vào trong tuyết. Bóng dáng màu đen của anh bước vào tiệm trang sức trong một tòa nhà cao nhất, trong đó có một phụ nữ khác đang đứng. Mùa đông rét lạnh, những người đi đường cũng vội vã bước đi, nhưng người bước qua tủ kính của căn tiệm này cũng sẽ không nhận được quay đầu lại, hai mắt nhìn vào phía bên trong: Trong ngọn đèn xanh vàng rực rỡ, người đàn ông mặc áo len màu xám tro, thắt cravat chấm bi trắng đen, vóc người được bao trong chiếc áo khoác da cao cổ màu đen; Người phụ nữ bên cạnh mặc chiếc áo khoác len xám tro giống với anh, chính giữa thắt một sợi dây nịt da màu trắng được nạm hàng nút màu xám, bên hông thắt một chiếc nơ nhung, càng tô điểm thêm cho khí chất của phụ nữ.

Hai người kia nhìn rất xứng đôi, quả thật giống như những quý tộc lười nhác trên con phố La Mã trong phim – Trên thực tế, địa vị của cô gái này cũng ngang bằng với quý tộc, cô hoàn toàn có thể khiến nhà thiết kế làm xong viên đá to bằng quả trứng chim bồ câu đưa đến tận nhà, mà viên đá đó còn có giá trị vô giá. Nhưng từ nhỏ đến lớn cô đều thích đến tiệm mua hàng, thích cảm giác mua đồ với thân phận người tiêu thụ. Cô nhân viên bán hàng mang hộp trang sức bày ra trước mặt cô, cười nịnh giới thiệu từng món hàng với cô, những trang sức sáng lấp lánh kia càng khiến người đi đường thêm liếc nhìn.

Lúc này Lý Chân và Khưu Tiệp bước khỏi cửa hàng nữ với hai tay trống không, còn hai tay của vệ sĩ phía sau các cô lại xách đầy túi.

“Chị lại giành giày với em, lần sau còn vậy nữa em sẽ không để ý đến chị.” Khưu Tiệp nhìn Lý Chân với vẻ mặt oán hận, sau khi đón nhận ánh mắt khinh miệt của đối phương thì nhăn mũi lại định tiếp tục khinh bỉ Lý Chân. Nhưng ánh mắt lại bị bóng dáng cao lớn trong tiệm trang sức cướp đi sự chú ý “Ồi, chị nhìn mau, có ”mỹ công”!”

Đầu Lý Chân núp trong chiếc áo khoác lông thú thật dày khẽ quay sang, nhìn thoảng qua bóng dáng người đàn ông, nhếch nhếch môi: “Không phải là người mẫu, đàn ông như thế ở sân diễn có cả đống, có gì kỳ lạ đâu. Chị thấy cái túi của cô gái bên cạnh hẳn rất đẹp.”

Trên cánh tay người phụ nữ kia cầm chiếc xách tay da cá sấu màu xám tro, tay để trống của cô chỉ chỉ mỗi thứ một chút. Mái tóc xoăn màu vàng rề qua hai bên, lúc cúi đầu tóc rơi xuống, cô hất mái tóc ra sau ót với vẻ quỵên rũ muôn vắn, lộ ra gương mặt như búp bê. Cô ta quay đầu cười rạng rỡ với người đàn ông, mái tóc vàng càng tôn lên mái tóc đen thần bí của người đàn ông kia.

Lý Chân há miệng, tìm kiếm tin tức trong đầu: “Khoan đã, chị biết cô gái này, là một người nổi tiếng ở Tây Ban Nha, cũng kiêm chức người mẫu, tên là Paz Cruz...”

Hiển nhiên Khuru Tiệp không có gì hứng thú với người phụ nữ kia, có điều chỉ lẳng lặng nhìn bóng dáng người đàn ông, chờ đợi anh ta quay người nghiêng nước nghiêng thành. Nhưng khi anh ta thật sự nghiêng đầu, Khuru Tiệp lại cảm thấy như bị sét đánh: “Đó đó đó đó không phải là Dante sao???”

Một tiếng sau, Thân Nhã Lợi nhận được một tin nhắn của Khuru Tiệp. Bởi vì tín hiệu trong nhà không tốt nên thật lâu cô cũng không tải được tấm ảnh xuống, đành phải gửi tin nhắn hỏi đối phương gửi cái gì. Khuru Tiệp trả lời là: “Cậu nhìn rồi sẽ biết, mình giải thích không được rõ lắm.” Cô nghĩ, chắc là mấy hình ảnh lung tung trên website, hoặc là mấy hình ảnh trong câu truyện không thể không nói của nam phụ trong Naruto Ninja và anh trai của anh ta. Cho nên cô vớt điện thoại vào túi để nó từ từ download, tiếp tục dùng cái sạn xào thức ăn trong chảo.

Thời gian vừa đúng lúc mấy món ăn gia đình được bưng lên bàn thì âm thanh chìa khóa mở cửa cũng vang lên. Cô vội vàng cởi tạp dề ra, chạy thẳng ra cửa, đợi đối phương mở cửa ra, giấu hai tay ra phía sau.

“Anh yêu đã về rồi!” Trong khoảnh khắc thấy được mặt anh, cô nở nụ cười.

Anh có vẻ như rất mệt mỏi, uể oải gật đầu: “Ừ”

Cô lấy đôi đũa giấu ở phía sau ra, gấp miếng súp lơ đưa đến bên miệng anh: “A....”

Anh hơi sững sốt, trợn to mắt nhìn, rồi mới nuốt món kia vào miệng.

“Sao hả?” Đôi mắt cô mở thật to, nhìn anh bằng vẻ mặt mong đợi.

“...Ăn rất ngon.”

Cô giống như học sinh tiểu học được dán lên một bông hoa hồng, kiêu ngạo ưỡn ngực, hất cằm lên: “Đây chỉ là món thường thôi, còn có món ngon hơn. Anh đừng thấy bình thường em không nấu ăn nhé, khi em xuống bếp chính thì là đầu bếp đó, không tệ hơn anh đâu. Mau vào đây.”

Cô đá đôi dép nam đến trước mặt anh, ngoắc ngoắc ngón tay với anh. Nhưng khi đi thẳng vào phòng ăn vài bước cũng không nghe thấy phía sau có bất cứ động tĩnh gì. Cô quay đầu lại nghi ngờ nhìn anh một cái, thấy anh còn đang đứng ở sảnh ngõ ngác, đầu cũng dần dần nghêch ra. Ánh đèn ấm áp chiếu lên gương mặt thon thả của anh, nhưng đường viền gương mặt lại ánh ra nét lạnh lẽo. Ánh mắt anh trống rỗng, khỏe miệng tựa như hơi có một đường cong trĩu xuống.

Mấy ngày qua hình như anh rất bận nhiều việc, cứ tăng ca suốt ở công ty, nhất định đã xảy ra việc không vui. Ngay cả chiếc đũa cô cũng không bỏ xuống đã quay người nhào đến lòng ngực anh, ôm lấy anh thật chặt. Anh đã sớm quen với hành động đột nhiên nhào đến ôm anh của cô, cho nên cũng sẽ không hỏi cô nguyên nhân. Cô cười như một đứa trẻ hư ăn trộm kẹo, chui thẳng vào lòng anh, hưởng thụ thời gian hạnh phúc xa xỉ.

Từ sau khi phát hiện ra blog anh chú ý anh Pin, cô cũng không hỏi anh bất cứ vấn đề gì liên quan, cũng không nói bóng nói gió để anh thừa nhận chính mình là Cố Hi Thành. Cô biết nhất định anh có điều kiêng dè với mình, dù sao hai người đã trải qua rất nhiều năm không gặp, ban đầu mình lại dùng lý do phũ phàng chia tay anh. Không phải là cô không tò mò sao anh không chết trong tai nạn máy bay kia, nhưng nhớ lại lời tỏ tình có chút tuyệt vọng trên bờ biển của anh, cô cũng đã hiểu sơ được ý nghĩ của anh – Anh còn yêu cô, muốn quay về hạnh phúc với cô, chỉ có điều là phải cần thời gian và dũng cảm để thừa nhận sự thật

mình là Hi Thành. Cho nên, cô chưa bao giờ thúc giục anh. Hoặc là nói, cô đã vô cùng thỏa mãn với điều này, không dám yêu cầu xa vời nhiều hơn nữa.

Lúc này điện thoại lại vang lên tiếng tin nhắn. Cô chẳng hề nhìn nó cái nào, chỉ kéo tay anh đến cạnh bàn ăn, giữ lấy hai vai để anh ngồi xuống, lại dùng thìa múc thịt viên trong canh, đưa đến bên miệng anh: “Ném thử món này đi!”

Anh cúi đầu ừ, rồi ăn viên thịt. Cô ngồi bên cạnh, nhìn mặt anh nhô lên một cục thịt viên nho nhỏ, lại từ từ nhai nuốt vào, không tự chủ được mỉm cười. Từ sau khi bọn họ yêu đương, cô cũng đã làm ít nhiều việc ngu ngốc. Ánh mắt si tình dán vào anh, đắm đuối với anh vô nguyên tắc, chỉ cần anh gọi mình nhất định sẽ rảnh rỗi, gọi tin nhắn nhất định sẽ trả lời, nhiều lần chủ động tìm anh, trọng sắc khinh bạn... Những điều này là những lỗi mà tay mơ trong tình trường mới phạm phải, nhưng cô lại phạm lỗi lần lượt không bỏ sót thứ gì.

Nhưng mà Hi Thành còn sống – Mỗi lần suy nghĩ đến sự thật này lại khiến cô hoàn toàn không còn bất cứ lý trí gì nữa. Hận không thể nhìn thấy anh hai mươi bốn tiếng, hận không thể dâng hiến tất cả mình cho anh. Yêu đến mức cho dù anh nói “Thân Nhã Lợi bây giờ em nhảy ra ngoài cửa sổ” có lẽ cô cũng sẽ ngoan ngoãn nói: “Được, em nhảy chân trái hay chân phải ra trước đây.”

Anh ăn được một nửa, khóe mắt nhìn thấy cái nhìn chăm chú không chớp mắt của cô, ánh mắt xoay xoay, co lại ra vẻ sợ hãi phía bên cạnh. Cô phì cười ra tiếng, dịch ghế gần về phía anh một chút, hai tay quẩn lấy tay anh, như kẹo mạch nha dính lấy người anh.

“Nè.” Anh gấp một miếng thịt viên, đưa đến bên miệng cô.

Ý nghĩ “người đang đút mình ăn là Hi Thành” lóe lên cùng lúc ăn thịt viên khiến cho khóe mắt cô lại ươn ướt không cách nào không chế.

Từng nhưng nhớ một người trong đầu thật ra thì có rất nhiều di chứng. Ví như tuy là chuyện vui vẻ cũng sẽ chỉ biết rơi lệ chỉ vì quá nhiều thương cảm bị đè nén.

Tầng mây ngoài cửa sổ có vẻ như rất mỏng manh, được nhuộm quần sáng màu lam nâu như một bức tranh kiệt tác, chớp mây đón lấy ánh sáng nhạt của bảo tuyết, phẳng phất như ngọn lửa le lói sắp bị dập tắt. Thành phố vào đêm có vẻ như ảm đạm hơn ban ngày nhiều, nóc cao ốc vì mất đi tia cực tím chiếu rọi mà trở nên mơ hồ, chợt nhìn qua giống như là vô số máy phát điện vĩ đại đang ngủ đông trong bóng tối, động cơ sẽ hoạt động hết công suất không biết vào thời khắc nào, dùng sức mạnh của máy móc phá hủy đi loài người đã khổng chế thế giới.

Bởi vì không muốn để lại mùi khói trong nhà cô, sau khi ăn xong anh khoác vào áo khoác, cầm lấy hộp thuốc lá và bật lửa ra ban công, châm điếu thuốc trong không khí rét lạnh. Cô nhìn theo bóng lưng của anh, cao ốc gần đó và những tầng cao ốc ở xa xa. Ngọn tháp trên đỉnh cao ốc phát ánh sáng rực rỡ trong không trung. Ở trong hoàn cảnh này sức mạnh của một con người có vẻ như là nhỏ bé không hề đáng kể. Song, anh đứng sau lớp thủy tinh, trong bảo tuyết bay phất phơ có vẻ như rất cô đơn, khiến cô có ảo giác rằng anh đã bị đuổi ra khỏi mái nhà ấm áp, giờ khắc này chẳng qua chỉ trở về nơi thành phố lạnh lẽo vốn thuộc về anh.

Dù cho hai người có gần gũi thân thiết thế nào, trong một khoảnh khắc nào đó ta sẽ luôn bỗng cảm thấy đối phương như người xa lạ.

Cô bồi hồi phía sau anh thật lâu, cuối cùng vẫn không bước đến trò chuyện với anh. Cô cầm mấy viên kẹo sữa Lý Triển Tùng tặng và điện thoại di động, vừa ăn vừa nấu cháo long nhãn ngân nhĩ cho anh. Lúc này anh vừa hút xong điếu thuốc, đi vào phòng bếp. Cô vứt giấy gói kẹo vào thùng rác, cầm lấy hướng dẫn sử dụng túi nguyên liệu nấu ăn giả vờ đọc. Anh nhìn thoáng qua những viên kẹo thổ trắng còn dư lại trên bàn rồi cười: “Muộn thế này còn ăn kẹo không sợ bị sâu răng à?”

“Không sợ sâu, chỉ sợ béo.” Cô cầm lấy kẹo thổ trắng, tim đập như nổi trống, “Đúng rồi, anh biết kẹo thổ trắng không, ở nước ngoài không có cái này.”

“Sao không có, chỉ cần là món ngon Trung Hoa em có thể nghĩ đến thì phố người Hoa đều có bán, chỉ có điều là nhập hàng chậm chút thôi.”

“Thì ra là vậy. Hiện tại giao thông thật phát triển.”

Hoàn toàn không thể moi ra gì từ lời của anh, cô cảm thấy hơi nổi giận, cuối cùng không nhịn được nữa trở thành người gây sự: “Có điều kẹo thô trắng không gọi anh nhớ đến bất cứ kỉ niệm tuổi thơ nào sao, loại kẹo sữa này làm bạn lớn lên cùng chúng ta đó.”

Anh cười lắc đầu, khôn ngoan không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn cô nấu cháo, rồi mặc lại áo khoác: “Anh phải đi rồi, mai còn phải thức sớm.” Anh lại gần hôn lên mặt cô một cái: “Mai anh lại đến thăm em.”

“Đợi đã.” Cô múc một ít cháo ngân nhĩ: “Em thấy gần đây sắc mặt của anh rất kém nên nấu cho anh cháo để bồi bổ thân thể, học lâu lắm rồi anh ăn một chút đi.”

“Ừ, cảm ơn.”

Anh ở lại theo ý cô, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cháo, nhưng nói ít hơn khi nãy. Trong căn nhà to lớn vô cùng yên tĩnh, tiếng tíc tắc của đồng hồ khiến không khí trở nên có phần lúng túng. Sau khi anh ăn xong cháo, cầm chén đến phòng bếp rửa giúp cô, rồi mới lấy ô chuẩn bị rời đi.

“Dante.” Cô bắt được tay anh ở sảnh. “Hôm nay trời đổ tuyết rất lớn, hay là đừng đi.”

“Nhà em cách công ty anh quá xa, anh cũng không mang theo quần áo, vẫn nên về nhà ngủ là hơn.”

Hôm nay không biết tại sao cô lại đặc biệt không nỡ xa anh, đi đến nắm chặt tay của anh: “Nhưng mà em muốn anh ở lại.”

“Ở lại anh ngủ ở đâu?”

Lần duy nhất bọn họ ngủ cùng nhau chính là buổi tối cô đổ bệnh lần trước. Lần đó cô bệnh quá nặng, phần lớn thời gian anh đều chăm sóc cô, hai người không có suy nghĩ đến chuyện mờ ám, nhưng lần này thì khác. Cô vắt hết óc, cuối cùng cho ra một đáp án không mấy sáng suốt: “Phòng khách, em lấy chăn cho anh.”

Anh cúi đầu cười ra tiếng, tránh khỏi tay cô, búng lên giữa trán cô một cái: “Anh luôn cảm thấy em có tư tưởng chín chắn, nhưng em lại luôn nói chuyện hết như trẻ con vậy. Giữ bạn trai qua đêm ở nhà, em thật sự không biết sẽ có gì xảy ra sao?”

Bị anh nói như thế bên tai bỗng nóng lên. Cô cúi đầu, chau chặt chân mày, ánh mắt kiên cường nhìn về nơi khác, nhưng ngay tiếp theo gương mặt cũng dần dần đỏ lên: “Không phải cũng là bạn trai ư, xảy ra chuyện gì cũng đâu sao.”

Trong mắt anh chợt lóe lên sự kinh ngạc, nhưng nhanh chóng bị nét cười chan chứa thay thế. Giọng nói của anh không hề có sức sát thương, nhưng khóe mắt lại mang nét phong lưu độc quyền của đàn ông chín chắn: “Đây xem như là lời mời của Lợi Lợi sao?”

“Mời, mời cái gì chứ, em chỉ giả dụ, giả dụ mà thôi.”

“Vậy nói giả dụ chuyện xảy ra em sẽ không để ý à?”

Đầu cô càng chôn thấp hơn, kìm nén bức bối lắc lắc đầu.

“Anh biết rồi.” Anh đi đến, cởi nút áo khoác, “Cái đó em có không?”

“Hả?”

Anh làm động tác xé đồ. Cô nghiêng đầu, thật thà quan sát hành động của anh, vẫn không thể hiểu được ý anh nói. Anh cũng nghiêng đầu theo cô, sau đó cười cười và nói thẳng thắn: “Bao cao su.”

Mặt cô đỏ lên: “Sao em có thứ đó được!!” Tại sao bây giờ Hi Thành giống như Lý Chân vậy, có thể bình tĩnh nói lớn ra mấy lời có chừng mực thế này?

“Anh xuống lầu mua nhé?”

Cô há to miệng, hoàn toàn không nói ra lời gì. Vốn thẹn thùng đến muốn chui xuống đất, nào ngờ anh lại cúi đầu xuống, khẽ khàng nói bên tai cô: “Hay là nói Lợi Lợi thích trực tiếp?”

Thật ra thì lời anh nói hoàn toàn không có vấn đề. Bây giờ bọn họ đang hẹn hò, cũng là người trưởng thành, không cần phải cứ kiêng khem thế này. Hai người cũng không đến mức sống chết muốn kết hôn, cho nên chủ đề biện pháp an toàn không thể tránh khỏi. Nhưng cô cảm giác rằng anh không yên lòng. Bọn họ đã ở bên nhau khá lâu nhưng chưa từng thảo luận qua đề tài này, bây giờ bỗng nói đến, lại đang đứng trước cửa, còn nói dễ dàng thoải mái. Thật khiến cô vô cùng khó chịu.

“Anh vẫn nên về nhà đi.” Đây là phát ngôn cuối cùng của cô.

“Thật ra là anh trêu em thôi. Thấy em có phản ứng dữ dội thế thật đáng yêu.” Anh vò rối tóc cô, “Em đã có ý này, anh cũng hiểu. Hôm nào đi, anh sẽ chuẩn bị hết tất cả, để ngày đó trở nên vô cùng đặc biệt.”

Anh nói mấy câu đó vô cùng bình đạm, nhưng cô nghe đến sợ mất hồn vía. Cho đến sau khi anh rời đi đã lâu, cô cũng không thể thoát khỏi tâm trạng hỗn loạn này.

Gần như qua nửa tiếng sau, cuối cùng cô mới nhớ đến tin nhắn khi nãy nhận được, sau đó mở điện thoại di động ra, xem nội dung bên trong. Nhìn tấm hình và câu nhắn phía trên “Đây là mình và Lý Chân mới vừa chụp được ở trung tâm thương mại Victoria.”, ánh mắt cô neoh lại khấn trương thành một đường cong, ngón tay run rẩy phóng lớn tấm hình Khưu Tiệp gửi đến. Sau đó cô lấy tay che miệng, nhắm mắt lại.

— “Anh không có bạn gái.”

— “Anh chỉ nói thật, anh không có bạn gái, anh độc thân.”

— “Lợi Lợi, mấy ngày nay công ty phải tăng ca, cho nên anh không thể mỗi ngày mỗi gặp em, nhưng anh sẽ nhắn tin và gọi cho em.”

Chỉ cần lời anh nói cô sẽ hoàn toàn tin tưởng. Từ sau khi phát hiện ra anh là Cố Hi Thành, cô lại càng không hề hoài nghi anh chút nào. Dù anh không gọi điện thoại, cô cũng sẽ tự nói với mình là anh đang làm việc, có lẽ là họp, có lẽ là vẽ, có lẽ là đang ở công trình mới xây. Cô không muốn làm một cô bạn gái quá đeo bám, vì vậy chưa bao giờ hỏi nhiều. Có chút nghi vấn cô cũng sẽ tự động không để ý. Ví như khi còn trẻ vô tri có lẽ Cố Hi Thành sẽ giữ thân trong sạch cho cô, phải sau khi kết hôn hai người mới làm đến bước cuối cùng. Nhưng bây giờ anh đã không còn đơn thuần như năm đó từ lâu rồi, anh từng có thời kỳ sinh hoạt cá nhân rất hỗn loạn. Hai người ở bên nhau vài tháng, nếu không phải tối nay cô chủ động thì anh cũng chưa từng có ý chạm vào cô. Điều này có thể nói rõ điều gì? Vốn là cô cho rằng anh trân trọng cô, muốn trở lại lúc ban đầu, nhưng bây giờ xem ra người đơn thuần chắc chắn là cô rồi.

Nhìn trong hình Paz mỉm cười với Hi Thành, khóe môi cô nhoeo lên nụ cười châm biếm – Đây mới là nguyên nhân thật sự anh không chịu chạm vào em đúng không?

Nhưng với tình trạng bây giờ gần như là mỗi ngày đều gặp mặt, chăm sóc chu đáo, luôn cố định gọi cho cô trước khi ngủ nói dịu dàng “Ngủ ngon, Lợi Lợi” được xem là gì đây?

Vào lúc nghỉ trưa hôm sau, trong phòng bao VIP của nhà hàng thuộc tập đoàn Hoàng Thiên.

“Tuy chị không muốn nói ra lời tổn thương em, nhưng sự thật nếu em không chấp nhận, sau này sẽ bị thương càng nặng hơn.” Lý Chân đặt lại chiếc điện thoại đang hiển thị hình ảnh trên bàn, “Em đã bị lừa bỡn rồi, chấp nhận đi.”

“... Tại sao?” Cả người Thân Nhã Lợi hóa đá.

“Không phải chuyện này đã bày ra trước mắt sao, Dante sắp kết hôn với Paz Cruz, trước hôn nhân dĩ nhiên muốn thật tự do, chơi đùa với cô gái khác một chút. Thật bất hạnh, em chính là người bị anh ta chọn trúng.”

“Em.... em không cho rằng anh ấy đang đùa. Bởi vì anh ấy chưa có chạm đến em.”

“Nhã Lợi, từ lúc nào mà em đã trở nên hèn mọn vậy rồi hả? Muốn của em là chuyện dễ dàng lắm sao? Em khó khăn đã nổi tiếng thế giới, không bỏ vốn có thể nắm em trong tay nhanh vậy à? Không phải em cũng nói tối hôm qua anh ta đã nói muốn làm cho lần đầu tiên của hai người trở nên rất đặc biệt sao? Điều này

quá rõ ràng anh ta đã sớm có chuẩn bị. Em chờ xem đi, một khi hai người xảy ra quan hệ, anh ta sẽ chuẩn mất, sau đó kết hôn với cô ả kia.”

Lý Chân luôn là người nhanh mồm nhanh miệng, nhiều khi cũng sẽ vô tình không suy nghĩ làm tổn thương người khác. Mỗi một câu Lý Chân nói đều đâm trúng yếu điểm của Thân Nhã Lợi, khiến Thân Nhã Lợi hoàn toàn không có cách nào mở miệng phản bác. Dường như tất cả sức lực cũng bị tát cạn đi, Thân Nhã Lợi đau khổ nói: “Anh ấy không thích em ư?”

Lý Chân bắt đắc dĩ thở dài một hơi, khẽ nói: “Nếu một người đàn ông thật sự yêu em sẽ cho em hôn nhân. Dù cho đầu môi có lời ngon tiếng ngọt thế nào, chỉ cần người anh ta cưới không phải em thì cũng không phải là tình yêu thật sự.”

Thân Nhã Lợi cảm thấy mình sắp sụp đổ, chôn vùi mặt vào lòng bàn tay: “Nhưng mà em và anh ấy đã trải qua rất nhiều năm, còn là người phụ nữ anh duy nhất đã quen biết vài năm...”

“Có ý gì?”

“Anh ấy là Hi Thành. Em đã phát hiện được chứng cứ trong điện thoại của anh ấy.”

Lý Chân đình trệ nhìn cô thật lâu, nhếch nhếch miệng ngoài cười nhưng trong không cười: “Hóa ra Dante chính là Cố Hi Thành?”

Thân Nhã Lợi cúi đầu gật một cái.

“Hóa ra bọn họ thật sự là một người...” Lý Chân thở dài một tiếng, “Vậy là anh ta trở về trả thù.”

Trả thù – Hai chữ này như một dòng nước đen ào đến như dời núi lấp biển, khiến Thân Nhã Lợi không thở nổi. Cô nắm chặt cái ly trên bàn, rồi lại buông tay đặt xuống, gắng gượng giữ vẻ mặt cười: “Trả thù? Tại sao anh ấy muốn trả thù?”

“Nghĩ thử đi, ban đầu em lấy lý do gì bỏ rơi anh ta?”

Thân Nhã Lợi ngơ ngẩn. Tin vui Hi Thành không chết đã khiến cô hoàn toàn quên mất tất cả, dẫn đến ngay cả ký ức không dám nhớ lại mười năm trước cô cũng hoàn toàn vứt ra sau đầu.

— “Những thứ trên người em là ai mua cho em?”

— “À, con trai Bạch Thành Hạo”

— “Những món này sau này anh sẽ mua cho em, em cách xa hắn một chút.”

— “Cũng lên giường một lần rồi, anh muốn em cách xa hắn một chút sao đây?”

Đến bây giờ tiếng vỗ bàn mạnh mẽ vang dội của anh cũng rõ ràng đánh nát màng nhĩ của cô như lần này.

— “Thân Nhã Lợi em nổi điên gì đây?”

— “Thật chán ghét, đàn ông thiếu tình thương thật không có gì thú vị.”

— “Cho đến bây giờ anh không hiểu được em hay là do em thay đổi?” Giọng nói của anh run rẩy, gần như nghẹn ngào “Em thích hoàn toàn không phải là tiền của nhà anh, cũng có thể ở bên nhau với anh rất nhiều năm, sao đến bây giờ lại...”

— “Không sai, vừa mới bắt đầu em thích anh không có liên quan gì đến nhà anh, dù sao khi đó em cũng không biết anh. Nhưng sau khi tìm hiểu với anh... Nói sao đây, anh muốn em thật lòng thích anh, mà không phải là tiền của anh, gia đình của anh. Vậy anh cũng nói thử xem, anh có chỗ nào đáng giá để em thích chứ? Nhất là hiện tại, anh nhìn dáng vẻ uất ức của anh xem.”

Khi còn trẻ vô tri vốn cho rằng mình là vạn năng, không muốn mang đến phiền phức cho người khác, cũng không muốn để người khác thấy đáng về yếu ớt của mình, cho nên mới không hề kiêng dè tổn thương người mình yêu. Mà qua nhiều năm sau, những lời nói đó như là một con dao hai lưỡi, một lần nữa đâm vào tim cô với sức sát thương gấp mười lần.

Cô đau khổ cau mày: “Nhưng mà, anh ấy không phải người như thế.”

“Con người sau khi trải qua sinh tử luôn sẽ thay đổi. Hơn nữa Nhã Lợi, nhìn từ góc độ của anh ta, thật ra thì anh ta làm cũng không sai. Anh ta chỉ mang những việc mà em đã làm với anh ta trả lại em một lần thôi. Hơn nữa lần này, em cũng không còn giống cái kiểu suýt nữa vứt bỏ tánh mạng kia nữa.”

Nhìn thấy dáng vẻ Thân Nhã Lợi mặt ủ mày chau, Lý Chân lại có chút không đành lòng, vỗ vỗ vai đối phương: “Dĩ nhiên, chị cũng cảm thấy anh ta không cần phải làm như vậy. Chúng ta hãy cứ bí mật điều tra tiếp, nhất định có thể tìm ra nguyên nhân anh ta không chịu nói ra sự thật.”

Hiệu suất làm việc của Lý Chân tuyệt đối là cao nhất trong đám người Thân Nhã Lợi biết, không ai sánh bằng. Sau khi buông ra lời này, tối hôm đó đương lúc Thân Nhã Lợi thay quần áo, dự định đến nhà bạn trai thì Lý Chân lại gọi điện đến nhà cô, nói thẳng vào vấn đề: “Công ty của Dante tên là Fascinante đúng không?”

“Đúng vậy đó, sao hả?”

“Tổng giám đốc công ty này tên là Pablo Van Cruz, người thừa kế gia tộc Cruz nổi tiếng Tây Ban Nha. Con trai lớn của ông ta là Marco Van Cruz, phó tổng giám đốc Fascinante. Con gái của ông ta chính là cô búp bê tóc vàng đi mua nhẫn với người đàn ông của em, là một người mẫu, dường như không có hứng thú gì với việc thừa kế gia nghiệp. Nữ chủ nhân của gia đình này khi sinh đứa con thứ ba đã qua đời, từ đó về sau tổng giám đốc Cruz cũng rất ít về nhà, chỉ ném con cái cho người giúp việc chăm sóc. Dĩ nhiên những điều này cũng không phải là điểm quan trọng. Điểm quan trọng là ông Cruz vẫn không tái giá, cho đến năm trước mới cưới một bà vợ trẻ tuổi người Hoa. Bọn họ cách nhau đúng 30 tuổi.” Lý Chân nói long trọng, “Nói cách khác, cha con cũng còn được.”

Hồi lâu cô vẫn không ra nghe ra nguyên do: “Việc này có liên quan gì với Hi Thành?”

“Chị đang suy nghĩ, nếu như nói Dante thật sự là con rể tương lai nhà họ, có phải là nhà họ rất yêu thích với khuôn mặt người Á Châu hay không? Nếu không thì cha sẽ không tìm một người vợ người Hoa, con gái còn muốn gả ột người con rể người Hoa chứ.”

“Em vẫn không hiểu được ý của chị là.”

“Chị còn chưa nói đến điểm quan trọng. Dáng vẻ của người vợ Hoa này, nói sao đây, chính là loại hình mà người nước ngoài rất ưa thích. Đen đen gầy gầy, mặt vuông gò má cao, mắt dài nhỏ, tóm lại là hoàn toàn ngược lại với thẩm mỹ của chúng ta. Tên của cô ta cũng nhìn không ra được chút manh mối gì, gọi là Ann Zhang. Em biết đó, tên của người Hoa ở nước ngoài cũng là Jack Liu, Jessica Sun, James Chen, Steven Wang... Hoàn toàn không có độ công nhận, ai biết ai là ai.”

“Cho nên?”

“Cho nên chị nghiêm túc xem hình của cô ta, phát hiện dáng vẻ rất giống một người. Em nhìn hình mà chị gửi đến điện thoại của em xem.”

Thân Nhã Lợi mở điện thoại di động ra, nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen mắt, nhưng hồi lâu cũng không nhớ là gặp ở đâu. Còn bởi vì trong hình là một cô gái trẻ xinh đẹp da trắng mắt to, qua hồi lâu cô mới ngu ngơ nói: “Hai người này là...”

“Là cùng một người.” Lý Chân nói quả quyết, “Đầu tóc nhuộm lại màu đen, không có mang kính giãn tròng, dán mí mắt, nhuộm da nâu bằng lông ngoại tuyến, xương gò má độn cao bằng collagen. Em nhìn hình đi, chỉ có xương gò má cô ta sáng bóng mịn màng như trẻ con mới sinh dưới ánh đèn, những nơi khác cũng chỉ là một mảnh than cốc không hề sáng bóng. – Trước đây lần đầu diễn đi diễn thời trang ở Paris, người đại diện cũng kêu chị độn thứ này vào xương gò má để phù hợp với thẩm mỹ dân bản xứ. Lúc đó chị thà chết không chịu khâu phục, bảo vệ gương mặt trái xoan thanh tú. Nếu không sẽ giống như cô ta, chịu hành hạ như Lữ Yến(1) vậy.”

(1): Lữ Yến từng đoạt giải Á quân Siêu mẫu thế giới và cũng là người mẫu Trung Quốc. Với Đôi mắt một mí sắc dài, chiếc mũi hếch khiêu khích và làn môi trẻ lạnh lùng là nét nổi bật trên gương mặt của siêu mẫu 8X này. Đôi mắt của cô thậm chí chỉ như hai đường kẻ khi nhắm miệng cười. So với những gương mặt mỹ nhân khác, Lữ Yến có thể gọi là “cô gái xấu lạ”.

“Chân mỹ nhân, nói điểm chính, em phải ra khỏi cửa ngay đây.”

“Chị nói lâu như vậy mà em còn không nhận ra cô ta là ai sao?”

“Không có.”

“Vậy buổi tối trở về chúng ta lại tiếp tục đề tài này, nếu không như vậy em cũng cũng không có cách nào sống chung hòa bình với người đàn ông của em nữa.”

“Được, chúng ta về nói tiếp.” Thân Nhã Lợi kẹp điện thoại di động giữa lỗ tai và bả vai, bắt đầu mang giày in, “Có điều, em vẫn buồn ngủ, dù là vẫn còn rất trẻ nhưng chị nhìn nhận sâu sắc hơn hẳn người khác và vô cùng khe khắt, thật sự không có gì thoát khỏi pháp nhãn của chị.”

“Đừng quên chị đây là người mẫu, người mẫu chính là nghiên cứu những thứ này.” Lý Chân cười khẩy một tiếng, tương đối đắc ý lên tiếng mang tính tổng kết: “Chị đây gọi là ‘cầu nhãn kim tinh’”

Thân Nhã Lợi suýt nữa trợn trắng mắt trực tiếp té xỉu.

Lý Chân, chị tội gì phải nói mình như vậy....

Đường phố gần vùng ven sông có một mảnh đất trống, nơi đó từng có một nhà trẻ và khu dân cư nhỏ, bọn chúng bị đám cao ốc bao quanh hiện lên vẻ vô cùng yếu thế. Hôm nay gần như nhà cửa đã hoàn toàn bị phá bỏ và dời đi nơi khác, những căn nhà mới xây được phân nửa xuất hiện ánh đèn yếu ớt. Sương lạnh tràn ngập dọc theo sông, xuyên qua những giá thép trần trụi đang sửa chữa và cần cẩu đen đặc, im ắng phiêu diêu dưới chân tòa cao ốc, khiến nóc cao ốc càng hiện lên ánh sáng hiện đại. Thân Nhã Lợi ngẩng đầu nhìn hướng căn nhà xa hoa người yêu đang ở, đầu tiên tiến vào mắt là hai nóc cao ốc kẹp lấy bầu trời đêm nhỏ hẹp.

Thời gian trôi qua quá lâu nên đã quên mất dáng vẻ bầu trời đêm khi còn bé. Những năm nay mỗi lần nhìn trời đều sẽ phát hiện diện tích của nó đã trở nên nhỏ hơn một chút. Giống như mơ ước và hồn nhiên theo từng ngày từng ngày chúng ta lớn lên thì địa vị của nó chiếm cứ trong tầm mắt đã nhỏ đi theo từng ngày từng ngày.

Cô đi theo con đường này thẳng về phía nhà anh.

Anh không hề tựa vào trước bản vẽ như trước, hoặc là giống như cậu bé trai ôm PSP chơi game, mà là hơi chán chường dựa vào ghế salon, cầm lấy điều khiển chuyển kênh truyền hình. Ánh sáng màu sắc rực rỡ chiếu lên gương mặt của anh, khiến cho gương mặt tao nhã có vẻ như tái nhợt hơn bình thường khá nhiều.

“Em đến rồi.” Cô ngồi xuống cạnh anh, mu bàn tay thân mật vuốt ve gương mặt anh, “Sao nhàm chán một mình xem tivi vậy?”

Anh dựa vào ghế salon nhìn cô, so sánh với vẻ nhã nhặn bình thường lại có thêm phần lười nhác, còn có sự gọi cảm mà cô không rất cam lòng thừa nhận. Anh không đáp lại lời của cô, chỉ cầm tay cô đặt lên môi nhẹ nhàng hôn vài cái. Cô bị ánh mắt chú tâm của anh làm xấu hổ, mắt tự nhiên khẽ rút tay ra: “Ăn cơm chưa?”

Anh lắc đầu như đứa bé ngoan: “Chờ em cùng ăn.”

“Em xuống bếp xem có nguyên liệu gì không.”

“Không cần, anh đã chuẩn bị xong rồi.” Anh tựa mình xuống ghế salon, hôn xuống trán của cô, đi thẳng đến phòng bếp.

Cô ngồi trên ghế salon chỉ chốc lát, bỗng thân thể như bị mất đi điểm tựa. Phòng khách rộng lớn vô cùng cũng vì thiếu đi một người mà hiện lên vẻ rất trống trải. Cảm giác trống trải này gần đây thường xuyên xảy ra, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt. Cô kiểm chế không được đi theo vào phòng bếp. Anh không có bật đèn, chỉ có ánh đèn màu vàng hắt ra ánh sáng ở bên cạnh bồn rửa chén. Bóng lưng này từng xuất hiện vô số lần trong nhiều giấc mộng đẹp lẫn cơn ác mộng, nhưng dù là giấc mộng thể nào, sau khi tỉnh dậy chỉ để lại một loại cảm giác – Từ “thì ra là mơ” đến “lại là mơ” đến “cả đời này cũng chỉ có thể nằm mơ.”

Cô chạy chậm qua, ôm lấy anh từ phía sau lưng.

Thân thể bị cô đung vào lắc lư, anh sững sốt một chút, đưa tay vuốt vuốt đầu cô: “Anh có một món quà tặng em, em ra ngoài phòng ăn đợi trước.”

“Không đi.”

“Ngoan, nhanh đi.”

Cô không cam tâm tình nguyện buông tay ra, ỉ ôi không được đương nhiên trở lại phòng ăn, ánh mắt vẫn không rời khỏi người anh. Anh đưa lưng về phía cô không biết đang làm gì, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng rót rượu. Nhưng nhanh chóng anh tắt đi đèn phòng ăn, bưng một cây nến và hai ly rượu đi ra, đặt bọn chúng lên bàn ăn.

Nhìn cây nến soi gương mặt hai người thành màu sắc êm dịu, trong nhất thời có cảm giác như sinh nhật. Mà càng khiến cô kinh ngạc là hai chiếc ly để dài kia – Rượu đỏ được rót nửa ly, trên miệng ly có một vòng bi màu trắng vây kín xung quanh, có vẻ giống như bông tuyết rơi vào trong ly vậy. Giờ khắc này, “bông tuyết” và rượu nho đỏ sáng lấp lờ trong ánh nến, xinh đẹp như là hàng mỹ nghệ châu báu được chế tạo tinh xảo.

“Đây là anh nghĩ ra à?” Cô vui sướng nhìn hai chiếc ly kia.

“Em chưa từng thấy cái này?”

Cô thành thật lắc đầu.

“Đây dùng trong lễ Noel, quốc gia không phải đạo cơ đốc rất hiếm thấy.” Anh bưng chén lên “Lễ giáng sinh có thể anh có việc phải đi công tác, không thể ở cùng em. Hôm nay coi như là lễ Noel sớm đi.”

Chỉ có một tuần lễ là đến lễ giáng sinh rồi, mà đến bây giờ anh mới nói với mình. Anh là tạm thời thay đổi quyết định, hay là đã lên kế hoạch từ sớm? Tâm trạng của cô bỗng nhiên dậy lên phức tạp, trên mặt cười cũng miễn cưỡng, nhưng không chút vẩn anh: “À, là vậy sao...”

“Nào, chúc Lợi Lợi của anh sang năm càng xinh đẹp hơn.” Anh nâng ly rượu về phía cô.

“Sang năm?” Lúc cô bâng chiếc ly có chân dài lên, rót cuộc không nhin được nhú nhú mảy, “Đến năm mới anh cũng không trở về?”

“Bây giờ chưa xác định được, nếu như không trở về anh sẽ nói cho em biết.”

Tâm trạng của cô càng thêm phức tạp, rất muốn hé miệng hỏi anh định đi đâu, làm cái gì. Nhưng trong lòng cũng rõ dù là lý do gì thì đáp án anh nói cho cô biết cũng không phải là sự thật cô muốn nghe. Cho nên chỉ có thể nâng ly rượu cụng ly với anh. Cùng lúc uống xong rượu đỏ, một ít đường cát dính vào khóe miệng, là mùi vị ngọt ngào nhưng vào trong lòng lại đắng chát.

“Đúng rồi, anh còn có quà giáng sinh muốn tặng em.” Sau khi uống xong rượu, anh đứng lên cười thản nhiên với cô. Tiếp theo vòng qua người cô ngồi xuống, đưa một món quà nhỏ được gói xinh đẹp cho cô.

“Nhưng em chưa chuẩn bị gì cả...”

“Không sao, phần của anh đợi anh về rồi em đền bù cũng được. Xem quà của anh trước đi.”

Cô gạt đầu, kéo dây gói quà màu hồng, mở giấy gói quà ra. Bên trong chiếc hộp da trâu màu đỏ hiện lên một nửa chữ Ý khiết cô hơi sững sốt. Cô tăng nhanh tốc độ mở gói quà, nhìn thấy Logo quen mắt phía trên khiến cả người cũng ngơ ngẩn.

“Xem thử có thích hay không?” Anh hất cằm về phía cái hộp.

Bên trong chính là gì thật ra đã không còn quan trọng nữa. Bởi vì nhãn hiệu tiệm nữ trang cao cấp, chính là cửa tiệm mà anh và Paz đã đến ở trung tâm thương mại Victoria.

17. Chương 17: Tòa Thành Mười Bảy

Phản ứng đầu tiên của Thân Nhã Lợi khi mở ra hộp trang sức nhìn thấy đồ bên trong là mình đang đóng phim. Bởi vì nhiều năm cô ra vào những trường hợp xã giao cao cấp, cho đến bây giờ chưa từng nhìn thấy

kim cương đỏ lớn thế này. Cô nhanh chóng nhận ra viên kim cương này là viên đã xuất hiện trong tin tức được lấy từ quảng Châu Phi ba tháng trước, cho đến hai tuần trước thành phẩm mới xuất hiện trên Fashion Magazine toàn cầu, trở thành một nhãn hiệu đại diện cho kim cương, người có khả năng mua được nó trên toàn cầu có thể đếm trên đầu ngón tay.

Xung quanh viên kim cương đỏ là một vòng nam kim cương tím và vụn đá spinel đỏ, nó tỏa sáng óng ánh dưới ánh đèn đến không chân thật. Vẫn cho rằng mình là người sẽ không vì châu báu mà động lòng, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy chính phẩm ngay trước mắt, cô lại cảm thấy ngón tay chạm đến nó cũng lạnh lẽo một chút.

Nhưng trong nháy mắt cô cầm hộp trang sức kia lên, lại bất ngờ phát hiện nó không giống một chiếc nhẫn như trên poster tuyên truyền, mà là một mặt dây chuyền vàng.

“Đây... đây là?”

“Trái tim Nam Phi thứ hai.” Cố Hi Thành nói tên của nó thản nhiên.

“Em biết, nhưng không phải nó vốn được làm thành chiếc nhẫn sao?”

“Anh mời người đổi nó thành dây chuyền rồi.” Anh lấy kim cương đỏ ra, ướm thử dưới xương quai xanh của cô “Anh cảm thấy màu sắc của viên kim cương này vẫn tương đối thích hợp đeo trên cổ hơn.”

Cảm giác vui mừng hơn hờ vừa rồi đã bị cuốn đi hơn phân nửa. Theo lý thuyết không có gì mua được phụ nữ hơn kim cương. Nếu như dùng nó để cầu hôn cô, đối tượng lại là anh, có lẽ cô sẽ khóc lóc hăng hái gật đầu, để mình hoàn toàn thuộc về anh. Nhưng mà anh lại chẳng buồn chú ý đổi nó thành dây chuyền.

“Anh yêu, viên kim cương này quá khoa trương, em không có nhiều khả năng đeo nó xuất hiện ở trường hợp công cộng.” Cô thử kín đáo nhắc nhở anh, “Em chưa kết hôn, đeo nó ra ngoài khẳng định ký giả sẽ lại viết mấy tin tức lung tung.”

“Vậy sao.”

Anh cười nhạt, nắm tay cô, dẫn cô đến phòng ngủ của mình, mở đèn đặt dưới đất trong bóng tối. Ánh đèn mờ ảo soi sáng gương mặt hai người, anh đẩy cô đến gương, trực tiếp mở nút áo của cô. Cô hoảng sợ, tiềm thức muốn lui về sau, nhưng hành động phản kháng lại bị mình cưỡng chế. Tựa như anh hoàn toàn dự định được cô cho phép, chỉ là tư thế bất chấp cởi quần áo cô ra giống như là xử lý đồ đạc của mình: “Đàn ông tặng phụ nữ kim cương không phải để người khác nhìn.”

Váy áo liền rơi trên mặt đất, cô bị cởi chỉ còn lại đồ lót, anh tinh tường nhìn thấy môi cô khẽ run lên, khóe miệng không khỏi nhướn lên một nụ cười hờ hững. Điều này thật không giống lắm với anh dự tính. Anh vốn tưởng rằng cô sẽ kích động để anh đeo lên sợi dây chuyền cho cô, giống như Tô Đắc Kỷ trong “Bảng Phong Thần” dùng hết chiêu trò quyến rũ anh. Nhưng cho đến khi anh ung dung cởi móc áo ngực của cô, biểu hiện của cô vẫn càng ngày càng khấn trương, sợ đến mức nhắm mắt lại. Phản ứng thế khiến anh cảm thấy nôn nóng khó hiểu, nhưng anh cũng không biểu hiện ra, chỉ yên lặng đeo lên sợi dây chuyền cho cô. Sau đó xoay cô qua chỗ khác, hướng về phía mặt gương.

Cô nhìn thấy cô gái xinh đẹp đang khỏa thân đeo “trái tim Nam Phi thứ hai”, nhưng vẻ mặt lại như sắp khóc lên.

“Không hổ là cô gái xinh đẹp nổi tiếng. Dây chuyền này rất xứng với em.” Anh quần áo chỉnh tề, nho nhã lịch sự, từ đầu đến cuối cũng rất có phong độ tránh ra nơi nhạy cảm, chiêm ngưỡng cô như là tác phẩm nghệ thuật.

Bình thường đàn ông độc thân tặng cho phụ nữ kim cương chỉ có hai mục đích, cầu hôn hoặc là lên giường.

Buổi tối này anh tặng cho cô viên kim cương cao quý nhất, nhưng lại không làm gì cả.

Trước kia Hi Thành cũng chưa bao giờ lợi dụng cô. Nếu như Hi Thành tặng cô kim cương nhưng không yêu cầu gì, cô tuyệt đối sẽ không cảm thấy kỳ lạ, ngược lại còn có thể hưởng thụ sự dịu dàng của anh như lẽ đương nhiên, còn có thể nói tự sướng “Em biết, đây là anh lấy lòng bà xã tương lai mà.” Nhưng hiện tại ở bên anh, cô không tìm được cảm giác an toàn trước kia nữa. Rõ ràng anh đối với cô rất tốt, nhưng cô lại không thể không cảm thấy lo lắng một giây nào.

Sau khi va vấp ở chỗ anh xong, cô về nhà vẫn tâm thần không yên, dẫn đến nhận được điện thoại của Lý Chân cũng không phản ứng kịp với lời của đối phương: “Hiện tại nhớ ra ai chưa?”

“Hả?”

Đầu bên kia điện thoại để lại một tiếng thở thật dài, Lý Chân miễn cưỡng bổ sung: “Chị nói người phụ nữ trong hình kia, em hoàn toàn không nhớ ra được cô ta là ai đúng không? Nhắc cho em một số từ mấu chốt: Bạch Phong Kiệt, chủ tịch Lý.”

Thân Nhã Lợi bàng hoàng trong khoảnh khắc, dần dần vô tình thẳng lưng lên. Trí nhớ trong đầu như tấm vải bị xé một đoạn lại một đoạn, vào giờ khắc này lại bị tên hai người này dán lại.

Rất nhiều người mới hoặc người ngoài nghề trong giới văn nghệ đều có hình thức suy nghĩ kỳ quái, chính là cảm thấy nữ nghệ sĩ gia nhập vào giới văn nghệ đúng là da mặt dày. Bọn họ nhận định ở trong vòng này ai dám cỏi, ai dám quy tắc ngầm, ai có thể nổi tiếng. Vì thế một đám người đã chuẩn bị xong tư tưởng công việc ithub, quyết ý muốn vứt bỏ tất cả tôn nghiêm và trong sạch đi khuấy nước bẩn, cho rằng trả ra giá như vậy nhất định có thể đổi được thành công sau này. Ban đầu Trương Anna cũng như vậy, cô ta vượt qua mọi khó khăn, tiêu diệt đối thủ cạnh tranh để tiến vào tập đoàn Hoàng Thiên, luẩn quẩn lặn lội trong vòng minh tinh tầm thường gần một năm, cuối cùng vượt qua được cuộc họp thường niên của công ty.

Tối hôm đó, cô ta mặc một chiếc váy lụa taff cổ chữ V sâu màu đỏ rực, phô bày dáng vẻ kiêu ngạo của mình với mọi người, ngồi thẳng lên đùi chủ tịch Lý, đích thân rót ông uống rượu. Lý Ngôn đẩy cô ta ra, quát lớn tiếng chính nghĩa lâm liệt: “Nghệ sĩ có tâm tư giả vờ như cô vĩnh viễn không thể cất đầu dậy nổi. Xem thử Thân Nhã Lợi đi, cô ấy mới là người mà những ngôi sao nữ mới như các cô nên học tập theo.” Ngày hôm sau, cô đã bị Lý Ngôn khâm điểm cho cuốn gói.

Thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện một tên gốc như vậy, Thân Nhã Lợi cũng không nhớ kỹ cô ta, điều khiến cô nhớ được Trương Anna là Lý Chân chỉ vào dưới mí mắt nói một câu phê bình thật tình: “Lông mi giả mắt bên phải của cô ta là Shu Uemura, mắt trái là Benefit, hơn nữa kích cỡ cũng không giống nhau, đây quả thật giống như là bên trái bên phải mang hai màu vớ khác nhau khiến không ai có thể chịu được, chị tò mò không phải toàn bộ thời gian trang điểm của cô ta đều đặt vào Nubra màu nâu trên làn da trắng nõn dưới lớp váy đỏ hơi mờ đó chứ.” Sau đó Khưu Tiệp lắc đầu nói một câu: “Em cảm thấy là phụ nữ ai cũng sẽ sợ bị chị nhìn, cái lưỡi độc địa của chị chính là thiếu dạy dỗ”, càng làm cô ấn tượng sâu sắc thêm về Trương Anna.

Không biết bao lâu sau, cô ta trở thành bạn gái của Bạch Phong Kiệt – Có lẽ là bạn chơi thích hợp hơn. Cô ta không thể quyến rũ Lý Ngôn, nhưng rất hợp khẩu vị Bạch Phong Kiệt. Bọn họ phong lưu vui vẻ một khoảng thời gian, Bạch Phong Kiệt dẫn cô ta lộng lẫy rực rỡ đi khắp các loại yến hội xã hội thượng lưu, cuối cùng cũng đặt dấu chấm hết tại party sinh nhật Lý Triển Tùng. Thân Nhã Lợi cũng tham gia party lần này, hơn nữa buổi tối trước party mấy hôm cũng gặp gỡ chia tay với người đàn ông kia. Chính bởi vì thế, Bạch Phong Kiệt lại một lần nữa thấy được hi vọng, đêm đó bỏ rơi cô ta tiến hành theo đuổi mãnh liệt Thân Nhã Lợi một lần nữa.

Có lẽ đã nhớ lại một ít về người này với Lý Chân, Thân Nhã Lợi nói ngu ngơ: “Hình như từ sau sinh nhật của A Tùng, Trương Anna này đã biến mất tầm hơi đúng không?”

“Sau đó cô ta di dân sang Tây Ban Nha, cũng không lâu sau đã biến thành như bây giờ, gả cho ông Cruz. Bởi vì cô ta thật sự không có danh tiếng gì, cộng thêm nhân vật làm mưa làm gió trong gia tộc Cruz là cặp anh em kia, cho nên chuyện này cũng không có truyền thông tuyên truyền rầm rộ sôi nổi.”

Vốn muốn nói điều này hoàn toàn không liên quan đến Hi Thành, nhưng còn chưa nói ra khỏi miệng thì cô đã kịp phản ứng: “Trương Anna này chắc không phải là rất không thích em chứ.”

“Đâu chỉ là không thích, theo chị thấy loại phụ nữ như cô ta chắc là ghen ghét đến tột cùng. Cho nên cô ta tìm đồng minh, cùng báo thù em.”

“Chị nói là... Hi Thành?”

“Đúng.”

“Điều này không thể nào, tuyệt đối không thể nào.”

“Lời này em cũng đã nói với chị bao nhiêu lần. Nếu như sự thật anh ta tốt như em nói, sẽ không nói gạt em mình đang làm việc nhưng trên thực tế lại đi ra ngoài với Paz.” Phát hiện đầu bên kia điện thoại không có trả lời, Lý Chân hiếm khi tận tình khuyên bảo nói: “Nhã Lợi, đừng ngốc nữa. Lẽ nào em phải đợi Có Hi Thành làm ra chuyện xấu nhất mới bằng lòng thừa nhận quả thật anh ta đã không còn là người bạn trai tình yêu đầu tiên của em hay sao?”

“Anh ấy có thể làm được chuyện xấu gì? Em không có gì để cho anh ấy trả thù cả.”

Cô tự biết câu nói đã hoàn toàn không có logic, nhưng vẫn cố chấp vô cùng. Thật ra thì sâu trong đáy lòng đã sớm có đáp án, chỉ là không muốn thừa nhận, không muốn tin tưởng thôi. Nhưng Lý Chân chẳng hề nể tình, nói thẳng thắn: “Tình huống tốt nhất là anh ta lừa em yêu anh ta sau đó đá em để em tan nát cõi lòng. Tình huống không tốt là anh ta làm em thân bại danh liệt, hoàn toàn hủy diệt thanh danh và sự nghiệp của em. Tình huống xấu nhất là cả hai đều có.”

Cô cố hết sức giữ mình gắng tỉnh táo, nhưng đầu óc đã sớm hỗn loạn, “Anh ta không phải là người như thế. Hơn nữa, em đã là diễn viên nhiều năm, ngoại trừ sự kiện Bạch Phong Kiệt kia là một mụn nhọt thì thật đúng là vẫn bằng phẳng. Em không sợ bị vạch trần.”

Lý Chân lấy hơi tựa như muốn thuyết phục cô thêm lần nữa. Nhưng có lẽ đoán được hiện tại nói gì cũng vô dụng, chỉ hơi mệt mỏi nói: “Em ra nghề rất nhiều năm, chắc chắn phải biết rõ muốn khiến một ngôi sao nữ hoàn toàn tiêu tụt có bao nhiêu phương pháp. Cuối cùng là em muốn chết đi tình yêu, hay là sự nghiệp nửa đời sau, em tự mình suy nghĩ đi.” Lý Chân dừng lại một chút, vốn muốn cúp điện thoại, nhưng càng nghĩ càng tức giận, nói kích động: “Vâng, có lẽ em hy sinh có thể tranh thủ được sự thương hại của anh ta, có thể giống như tên ăn mày đòi lại tình yêu các người. Nhưng em xác định đây là tình yêu ban đầu em hoài niệm kia sao? Nhớ kỹ, em không thiếu anh ta cái gì! Trong nhiều năm anh ta ”chết đi“, không có một ngày em không nhớ đến anh ta, chưa từng có một đêm nào ngủ ngon, nói khó nghe một chút đến tuổi này em còn chưa kết hôn cũng liên quan đến kiếp trước của người đàn ông này!”

Bị nói trúng nỗi đau, cuối cùng Thân Nhã Lợi hơi giận: “Lý Chân, chị đừng nói em vậy, chị lớn hơn em cũng đâu có kết hôn. Mấy năm gần đây còn giống như cha mẹ em cảm thấy phụ nữ nên kết hôn mấy tuổi mấy tuổi, tiền của chị không phải là tự kiếm sao, chị còn sống ở thế kỷ trước sao?”

“Chị không muốn kết hôn là bởi vì chị không muốn kết hôn, tại sao chị không muốn kết hôn còn cần giải thích sao?”

Trái tim Thân Nhã Lợi bỗng căng thẳng, biết mình đã nói sai rồi.

“Đó là bởi vì cuối cùng chị gặp phải người cần bà, hơn nữa còn bị tên đàn ông giẻ rách nhất thế giới này lừa gạt.”

Phản ứng của Lý Chân quả nhiên vẫn vô cùng mạnh mẽ trước sau như một, giống như cô gái trước khi kết hôn bị lừa gạt đi nạo thai kia không phải cô ta vậy. Điều này khiến Thân Nhã Lợi càng thêm khó chịu, muốn tát thật mạnh vào miệng mình mấy cái. Nhưng Lý Chân chẳng quan tâm nhiều như vậy, tiếp tục đề tài vừa nói: “Thân Nhã Lợi, có lúc em thật khiến cho người khác hận đến ngứa răng. Khốn kiếp, trên thế giới này em là cô gái may mắn nhất, rất xinh đẹp, sự nghiệp thành công, đàn ông tốt theo đuổi em quả thật sắp xếp hàng từ lâu một tập đoàn Hoàng Thiên lên đến sản thượng rồi, em lại vẫn còn làm bộ làm tịch nhớ đến mối tình đầu của em. Tình yêu đầu của em có suy nghĩ đến cảm thụ của em không, nếu như anh ta thật sự yêu em đã về từ lâu rồi! Nếu như tiếp tục ngu thế này, cho dù khóc đến chết chị cũng sẽ không xen vào nữa! Lý trí một chút cho chị đi!”

Tiếng trách mắng cuối cùng kết thúc, đối phương đã dập mạnh điện thoại.

Thân Nhã Lợi nghe tiếng tút tút trong ống nghe, bỗng thả điện thoại di động rơi xuống như là bỗng nhiên sáng suốt.

Ngày hôm sau cô vẫn nhắn tin liên lạc với Hi Thành theo thường lệ, nhưng bản thân đến công ty rất sớm. Cô giữ A Lãm - người đại diện của mình ở lại một mình, nói đại khái với A Lãm tình trạng hiện tại, nhưng tránh thân phận Hi Thành. A Lãm yên lặng lắng nghe cô miêu tả, lười biếng ngồi trên ghế salon trước tấm

cửa sổ to sát đất, đôi chân dài bắt vào nhau tạo một tư thế tự tại thoải mái: “Nhã Lợi, tại sao lần này em lại khiến tôi cảm thấy em đang sợ hãi, em rất sợ à?”

Thân Nhã Lợi sững sốt, trong lúc nhất thời không cho ra được đáp án.

A Lãm nâng chung trà lên uống một hớp, tỉ mỉ nhìn cô, ánh mắt thế này khiến cô nhớ đến khi còn nhỏ bị giáo viên mời phụ huynh. Cô càng khẩn trương thêm, tránh né ánh mắt của A Lãm, duy trì im miệng không nói. Cuối cùng A Lãm đặt chung trà xuống, nghiêng người về phía trước: “Thành thật trả lời tôi, có phải em và Dante chụp ảnh giường chiếu không?”

“Hả?”

“Em đã chụp à?” Con ngươi của A Lãm khê co lại.

“Không có, không có, không có, dĩ nhiên không có!” Cô ra sức xua tay, vốn muốn nói hai chúng tôi chỉ ngủ với nhau một lần, nhưng lại cảm thấy có chút vớ vẩn vô ích, cho nên lúng túng dừng miệng.

“Không có là chỉ không có chụp hình khỏa thân hay là hoàn toàn không có chụp? Không, chỉ cần không có chụp khỏa thân thì sẽ không sao. Danh tiếng của Dante rất tốt, dù cho tình yêu của em và anh ta đưa ra ánh sáng, lan truyền đi cũng sẽ không phải là tai tiếng. Cho dù các người chụp hình ngủ trên giường, tôi cũng có thể giúp em ngăn chặn. Nhưng điều này em phải thành thật trả lời tôi, em không có tấm hình khỏa thân nào trong tay anh ta, có đúng hay không?”

“Không có.”

Nhưng vừa mới nói ra miệng, mặt của cô bỗng thay đổi trắng bệch. Cô nhớ đến chuyện xảy ra tối hôm trước ở nhà Hi Thành. Anh cởi hết quần áo của cô, đeo “trái tim nam phi thứ hai” lên cổ cô. Vốn luôn không đoán ra nguyên nhân anh không chạm vào cô, bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ mục đích của anh hoàn toàn chẳng muốn xảy ra quan hệ gì với cô, mà là....

“Không, có thể có.” Tim cô như nổi trống, giọng nói hơi run run.

“Là dạng gì?”

Cô miêu tả đại khái với A Lãm cảnh tượng kia một chút. Sau khi nghe xong A Lãm thở dài một tiếng, lấy tay chống lên trán: “Nhã Lợi, sao em lại không cẩn thận như vậy chứ? Tôi đã từng nói với em bao nhiêu lần, chuyện em yêu đương tôi sẽ không quản lý, nhưng không thể đến nhà của đàn ông. Các người thật sự muốn thân mật thì đưa anh ta về nhà em hoặc là em đặt khách sạn, không cho phép anh ta mang đi động vào trong phòng. Nhất định phải giữ bí mật thật tốt, ngàn lần vạn lần không thể chụp hình.”

Cô không muốn giải thích nhiều rằng thật ra đó là ngoài ý muốn, chỉ giảm âm thanh khe khẽ nói: “Em xin lỗi.”

“Việc này không nên chậm trễ. Ngay bây giờ tôi sẽ đi mua tấm hình kia lại.”

“Anh ấy sẽ không bán đâu.”

“Em không thử làm sao biết? Để anh nói cho em biết 95% chuyện trên thế giới này là có thể dùng tiền giải quyết. Không giải quyết được chỉ có thể nói rõ là số tiền vẫn chưa đủ lớn. Nếu không em hãy nói chuyện trước với anh ta thử xem.”

“Được, em nói với anh ấy.”

Căn bản cô không có một chút đầu mối. Khi bạn bỗng bắt đầu hoài nghi người mà bạn tin cậy thì đau khổ của sự mâu thuẫn tuyệt đối không thua gì đau khổ của sự phản bội. Nhưng Lý Chân nói đúng, cô không thể ngốc nữa. Hiện tại Hi Thành không chỉ muốn trả thù, Trương Anna làm như vậy có lẽ cũng có mục đích khác. Khả năng duy nhất chính là lợi ích. Có lẽ anh có thể sáng tạo ra giá trị văn minh cho loài người, nhưng ở trên giá trị thương mại, cô cũng không kém anh. Về nhà vọt vào tắm nước lạnh để đầu óc mình giữ vững tỉnh táo, cô quyết định dập chết cảm tính nhu nhược trước đây của mình.

Buổi tối cô mời người làm một bữa tiệc thịnh soạn ở nhà, cô cũng xuống bếp làm vài món ăn, sau đó mời anh về nhà ăn một bữa thật ngon. Lúc ăn cơm cô nói như không có việc gì: “Anh yêu, nếu có người tìm anh mua hình của em, anh sẽ ra giá thế nào?”

Động tác gấp thức ăn của anh dừng trong giây lát, sau đó nói thản nhiên: “Anh sẽ không bán.”

“Nếu như cho anh nhiều như vậy thì sao?” Cô đưa lên ba ngón tay.

“Không bán.”

“Nhiều như vậy thì sao?” Cô lại đổi thành năm ngón.

Anh dứt khoát không trả lời, từ từ lắc đầu, uống một hớp canh. Phản ứng như thế khiến cô nóng lòng như mùa hè oi bức, nhưng cô vẫn giữ thái độ giải quyết việc chung, ngồi nghiêm chỉnh: “Dù cho người khác ra giá thế nào, em sẽ cho gấp bội.”

Cuối cùng anh nhượng mắt nhìn cô, cảm xúc trong mắt bình tĩnh như nước, khiến cô cảm giác như mình đang nói chuyện với người xa lạ. Mà phản ứng lặng yên khiến cô càng xác định, ngày hôm đó thật sự đã bị chụp ảnh. Như một thùng nước hòa với đá từ trên đầu đổ xuống, cô giấu bàn tay run lên ở dưới bàn, duy trì nụ cười mỉm ung dung: “Suy nghĩ chút đi, gấp hai không phải là số nhỏ đâu.”

Cuối cùng anh bật cười, so sánh với vẻ mặt tự nhiên của cô thì dường như anh phát ra nụ cười từ nội tâm: “Hóa ra điều này thật sự là điều uly hiếp của em.”

“Anh ấy không chịu bán.”

Buổi tối hôm đó Thân Nhã Lợi gọi điện thoại cho A Lãm. Cô cảm giác mình sắp sụp đổ, ngón tay quấn dây điện thoại vài vòng: “A Lãm cách kia không thể thực hiện được, tìm những cách khác đi.”

“Ngoại trừ cách đó, cũng chỉ có thể tìm người đe dọa anh ta thôi.” A Lãm nói lạnh lùng, “Nhưng nếu anh ta đã sớm có mục đích này thì hình đã đưa cho người sau màn từ lâu rồi, đe dọa cũng vô dụng. Tôi lại nghĩ xem còn cách nào khác không.”

Thân Nhã Lợi ôm đầu, nhắm mắt lại thế giới như tràn đầy ánh sao. Hai người trầm mặc thật lâu, cuối cùng cô ngồi thẳng lên, hít thở một hơi không khí trong lành: “Tôi nghĩ ra rồi. Ở trong phim có một cảnh giống hệt như vậy.”

A Lãm lấy làm kinh hãi: “Em nói để người khác làm tường ảnh trong phim bị tiết lộ ra ngoài?”

Cô nhìn về hướng nào đó trong bóng tối, ý nghĩ cũng như trở nên rõ ràng hơn: “Đúng vậy, có điều đổi thành diễn với Thiển Thần. Bản chính che kín bộ phận mấu chốt, cảnh được cắt đi chỉ chứa từ phần vai trở xuống. Cứ như thế nếu hình bị lan truyền ra thì nói là vốn là có cảnh thế này nhưng nghĩ đến vấn đề xét duyệt thông qua nên đã cắt đi rồi.”

“Ý kiến hay!” Ở bên này điện thoại cô cũng nghe thấy giọng nói phát pháo của A Lãm, “Có điều... Như vậy vẫn sẽ có hình khóa thân. Hơn nữa hiện tại bộ phim cũng sắp công chiếu, sẽ không kịp.”

“Không còn kịp thì thêm vào trong DVD đi, hoặc là nói đây là cảnh quay bị cắt. Anh ấy biết bộ phim có cảnh như vậy, cho dù công khai hình cũng sẽ không đạt được hiệu quả như lúc trước mong muốn, cho nên có thể nhân cơ hội này lựa chọn cách ra giá ua những tấm hình đó. Nếu như lên lúc đó anh ấy vẫn không chịu thì tôi liền hiến thân vì nghệ thuật và phòng bán vé thôi.”

“Biết rồi, ôi... Tôi không phải là người giỏi an ủi.”

“Tôi không sao, hiện tại điểm quan trọng là cần cách khiến tổn thất giảm đến nhỏ nhất. Nếu như bọn họ thật sự dự định trả thù, tuyệt đối sẽ không giở ra một chiêu này không đâu. Hít thuốc phiện, cuộc sống riêng hỗn loạn, một chân đạp hai thuyền, kẻ thứ ba, bao nuôi, quy tắc ngầm, trốn thuế lậu thuế, say rượu lái xe.... Rất có thể tôi sẽ biến thành một nữ chính tai tiếng. Bắt đầu ngày mai anh phải đi mua chuộc mấy ký giả truyền thông lớn, chuẩn bị ứng phó với bất cứ tình trạng gì. Đúng lúc bộ phim sắp công chiếu, nếu như bọn họ hành động trong lúc này thì khiến quần chúng cảm giác rằng chúng ta đang tạo scandal cho bộ phim.”

“Được!”

“Đúng rồi, nếu như chúng ta thành công thêm cảnh này vào trong phim, trước tiên liên lạc với công ty trang sức nhân hiệu này thử xem, có hết sức nắm lấy khoản phí tài trợ này. Nếu như bọn họ biết tôi không mặc quần áo đeo dây chuyền của bọn họ đóng phim thì nhất định sẽ phối hợp cực lực.”

“Nhã Lợi....” A Lãm khóc không ra nước mắt.

“Đối với đồ có thể dùng tiền mua được, mọi người lại càng dễ ghét mình lại đầu tư vào thứ gọi là tình cảm - Đây không phải là anh nói cho tôi biết sao. Yên tâm, tôi không có việc gì.”

Trong vòng ba ngày tiếp theo, tập đoàn Hoàng Thiên và công ty trang sức thương lượng ổn thỏa chuyện này, tài trợ chi phí một nửa cho đoàn phim, liên hệ với Thiển Thần, nhanh chóng thêm một cảnh Hầu Phong đeo sợi dây chuyền cho Trần Hiểu ở trước gương. Trước khi phía Cố Hi Thành có hành động, trái tim của Thân Nhã Lợi vẫn căng thẳng không có cách nào thả lỏng. Cô tạm dừng gặp mặt anh, bên ngoài càng trầm mặc càng khiến cô thêm lo lắng. Nhưng cô vẫn kiên trì tăng cường công việc, kết hợp với đoàn phim tham gia phỏng vấn, chương trình tuyên truyền hoạt động, dốc sức quảng cáo cho buổi chiếu “Thành Thời Gian Barcelona” lần đầu vào đêm giáng sinh.

Trong nháy mắt cửa ải cuối năm đã buông xuống, tiết tấu của toàn bộ thế giới như tăng nhanh lên vài lần, tỷ lệ phạm tội tăng cao, thị trường chứng khoán lên xuống thất thường, tin tức giải trí tầm phào vô cùng náo nhiệt, ngay cả đại sảnh của tập đoàn Hoàng Thiên cũng trở thành như trung tâm giao dịch chứng khoán vậy, chỉ hoàn toàn bận rộn và huyền ảo. Dù là ngồi trong cao ốc này, ở ngã tư đường, hay là ở bên trong ngân hàng đầu tư đối diện đều không thể nhìn thấy bầu trời, chỉ có thể nhìn thấy cái huyệt to lớn la hét âm ỉ. Từng ngày mọi người vẫn đi về phía trước không mục đích trong thành phố, giống như là một cây cỏ dại vùng vẫy cầu sinh dưới chân con thú lớn.

Một ngày đi qua khiến người ta gần như rụng rời, màn đêm tối tăm bảo phủ đám cao ốc đông nghịt, vài bông tuyết thật mỏng rơi xuống khe hở giữa các tòa nhà, im hơi lặng tiếng tan trên bãi đất nhân công ven đường. Thân Nhã Lợi lái xe về nhà một mình, nhìn thấy chữ số trên bảng lịch điện tử treo trên trung tâm thương mại thật cao ở nơi xa, trên đó hiện ra: Ngày 23 tháng 12.

Không cách nào tưởng tượng được đã trễ như vậy nhưng giao thông vẫn còn ùn tắc, từ khi lên đường cao tốc đến xuống đường cao tốc đứng tròn một tiếng đồng hồ. Thân kinh cô mệt mỏi suy nhược, mất lần suýt ngủ gật trong xe. Nếu như biết sớm tình trạng thế này nhất định sẽ không tự mình lái xe. Cuối cùng trong khoảnh khắc đỗ xe vào bãi, cô có một niềm khoái cảm chết cũng không tiếc. Cô mang bao tay, xắn tay áo khoác lên, cổ áo nhàu nát tạo thêm phong cách thoải mái. Cô tung hứng chìa khóa lên không trung, giẫm giày da cao gót bước lên nền xi măng phủ đầy tuyết.

Nhưng trong đêm tuyết sáng mờ mờ, cô thấy người đàn ông đứng ở dưới đèn đường. Cảm xúc vất vả lắm mới thả lỏng lại một lần nữa căng thẳng lên – Từ lúc cô biết anh đến nay, đây là lần đầu tiên cảm thấy đối mặt anh rất vất vả đến không cách nào chịu đựng được. Cô muốn né tránh anh, nhưng anh nhanh chóng ném cho cô ánh mắt khiến cô phải kiên trì đi đến.

“Sao anh lại ở đây?” Giọng điệu của cô khá lạnh lùng, tràn ngập cảnh giác, “Không phải anh đi công tác rồi à.”

Anh rút ra bàn tay dút trong túi áo một chút, cô lại theo bản năng lui về phía sau một chút. Điều này khiến anh cảm thấy buồn cười – Biểu hiện kịch liệt thế này của cô giống như là phản ứng bản năng của cô dâu bị một người đàn ông xa lạ đến gần. Nhưng anh vẫn rút tay kia ra, lấy một phong thư thật dày đưa cho cô: “Anh chỉ có thể cho em những thứ này thôi.”

Cô nhìn phong thư, hoài nghi nhận lấy nó, mở ra bên trong nhìn thoáng qua, lại nhìn anh, rồi mới lấy đồ bên trong ra ngoài. Sau đó cô cảm thấy kinh ngạc nhìn số lượng và cảnh tượng trong hình: Ở cửa nhà, lúc hóa trang thay đồ quay ngoại cảnh, ở khách sạn nước ngoài, đeo kính mát ở cửa hàng, ôm cổ Khuỵu Tiệp xoa đầu cô ta, kéo Lý Chân đi về phía khách sạn Mỹ Giáp, ngồi trên thang lầu, ngáp, gục xuống bàn ngủ, mỉm cười, cười to, vẻ mặt nham hiểm cười xấu xa, lé mắt lườm người khác, mặc bikini đội mũ rơm lớn, chống nạnh khinh bỉ người ta... Tất cả, tất cả, tất cả đều là hình của cô.

Tâm trạng cô rối loạn đến cực điểm, chưa xem hết đã ngừng đầu nói: “Thứ em muốn không phải là mấy cái này, tấm hình chụp ở nhà anh đâu?”

“Chụp ở nhà anh?” Anh chau chân mày suy nghĩ chốc lát, đưa di động mở ra – Trong hình cô cột tóc đuôi ngựa đang nấu cơm, chỉ có bên mặt chuyên tâm: “Em nói là tấm này? Tấm này anh không có rửa.”

“Anh biết em nói không phải cái này.”

“Vậy là tấm nào? Chúng ta chụp ảnh chung ở nhà em rất nhiều, nhưng ở nhà anh gần như không có.”

“Anh cứ tiếp tục giả ngu đi.” Cô nghe thấy giọng nói của mình lạnh xuống, “Anh cho rằng cầm tấm hình uy hiếp em thì em liền sợ anh sao? Đại kiến trúc sư, trước khi anh lên kế hoạch làm mấy việc này hãy nghĩ đi, anh và em ai ở trong làng giải trí hỗn loạn này lâu hơn. Anh có cửa chơi với em à.”

Tựa như anh cũng nổi lên cảnh giác, nói nghiêm túc: “Anh không hiểu ý em. Phiền em nói rõ ràng.”

“Anh còn muốn giả vờ phải không? Vậy chúng ta nói thẳng ra đi. Tấm hình chính vào buổi tối anh tặng em kim cương mà anh cởi quần áo em ra đó.”

Trong ánh tuyết, mắt anh hiện rõ cảm xúc kinh ngạc, nhưng chỉ là một nét thoáng qua mà thôi. Anh cười nhạt: “Trong mắt em, anh là loại người sẽ làm chuyện thấp hèn này sao?”

Theo thời gian cô yên lặng quan sát anh kéo dài, tim của anh cũng dần dần nguội lạnh. Mà anh không biết, thật ra thì hiện tại Thân Nhã Lợi chính là con cọp giấy phô trương thanh thế. Cô đã không dám để lộ nhiều khuyết điểm ra với anh nữa, cho nên cố ý hạ thấp giọng, nói từng chữ rõ ràng: “Dante, thời gian chúng ta ở bên nhau không lâu, anh vẫn chưa hiểu rõ em. Chính vì em tiến vào làng giải trí, vì tương lai đã vứt bỏ bạn trai đầu tiên và chạy theo tên giàu có. Khi đó em vẫn còn học đại học, hiện giờ cũng đã qua mười năm, anh cho rằng chuyện dơ bẩn gì trong vòng luẩn quẩn này mà em chưa từng thấy? Anh cho rằng một tấm hình đưa ra ánh sáng thì em liền sẽ sợ sao? Anh càng làm âm ỉ lên thì vé phim của em bán càng nhiều.”

Cô nhìn bông tuyết bay lả tả dưới đèn đường, rơi lên mái tóc đen của anh. Anh yên lặng nhìn cô, trước sau không nói gì. Cuối cùng cô nói bằng giọng khàn khàn nhưng độc địa: “Cảnh cáo anh, đừng chọc đến em. Nếu không người chết trước nhất định là anh.”

“Bây giờ anh rất hối hận đã chọc đến em.” Anh chỉ chỉ vào phong thư kia, “Hôm nay đến đây chủ yếu muốn đưa những thứ này cho em, sau đó nói với em rằng chúng ta chia tay đi.”

Anh nói vô cùng nhẹ nhàng thản nhiên, làm cho cô đình chỉ trong giây lát mới kịp phản ứng. Cô nhún nhún vai, ra vẻ không sao cả: “Chia tay thì chia tay.”

“Anh đi đây. Tạm biệt.”

Anh vừa mới quay người, cô đã ở phía sau nói lẩm bẩm: “Em cảm thấy thật thú vị. Cũng chia tay rồi, em vẫn chưa biết được họ của anh. Chúng ta như vậy thật gọi là yêu đương à.”

“Em còn nhớ được chú Chu và dì Dương không? Sau khi ba anh qua đời, anh theo chân họ đến Tây Ban Nha định cư, lúc di dân đổi tên thành người nhà họ, cho nên trên hộ chiếu là họ Chu.” Anh quay lưng với cô, nói hờ hững, “Về phần tên thật của anh, em đã sớm biết rồi không phải sao.”

Câu cuối cùng như một tảng đá nặng đánh thật mạnh phá nát lớp mặt nạ ngụy trang của cô. Cô đỏ vành mắt sau lưng anh, nhưng vẫn cắn chặt môi không để mình khóc lên: “Anh vẫn còn hận em, lần này trở về chính là muốn trả thù em, đúng không?”

“Có thể vậy.” Anh đi thẳng về phía xe mình.

“Hi...”

Cô còn chưa kêu ra miệng thì chuông điện thoại đã vang lên. Vốn muốn bỏ qua điện thoại kéo anh lại hỏi thêm vài câu, nhưng vừa nhìn thấy tên “Lý Chân” hiện lên màn hình, cô do dự một chút vẫn nhận điện thoại. Sau đó, trong điện thoại di động truyền đến tiếng Lý Chân liên hồi: “Nhã Lợi, chị mới vừa xem tin tức một tuần trước, sao ngày kia Dante lại kết hôn với Paz? Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, em có xem tin tức này chưa?”

Có lẽ thời gian dài quá bận rộn thật khiến cô cảm thấy mệt mỏi.

Cô không muốn suy nghĩ nhiều hơn nữa. Chỉ nhìn xe của anh khởi động, sau đó lái về phía rời khỏi cô, cuối cùng biến mất trong màn tuyết đêm giá lạnh tháng mười hai.

Thật ra thì bất cứ chuyện gì trên thế giới này đều mang tính trung tính, khi nó được trao cho tình cảm đó cũng là do con người. Thời điểm một người quá mức bị quan, ngoại trừ ví dụ là trời sinh như thế, khả năng lớn hơn là do năng lực tự mình điều chỉnh của anh ta hoặc cô ta. Nhìn từ góc độ triết học, vui vẻ hay đau buồn là hai kiểu tâm trạng mà con người trong cùng một thời gian chỉ có thể có một cái, khi ta chơi đùa vui vẻ tuyệt đối sẽ không cảm thấy đau buồn. Ngược lại cũng thế. Đồng thời, cuộc sống phong phú lại có thể hòa tan bất cứ tâm trạng gì. Đây cũng là vì sao một người ở thời điểm vui vẻ thì phải hưởng thụ thư giãn, ở thời điểm đau buồn thì phải khiến mình trở nên bận rộn.

Thân Nhã Lợi biết rõ đạo lý này, cô cảm thấy rất may mắn bởi vì sau khi chia tay, cô có một khoảng thời gian dài bận rộn đến mức không thể giành thời gian để đau buồn. Thậm chí thời gian để cô suy nghĩ đến ý nghĩ thật sự của Hi Thành cũng không có.

Sau khi hoàn tất công việc cả ngày, cô và A Lãm ngồi xe vội đến công việc cuối cùng của ngày hôm đó – Buổi chiều lần đầu của “Thành Thời Gian Barcelona”. Cô quay cửa xe xuống, nhìn xem cảnh đường phố náo nhiệt, chợt nhớ đến trước khi chia tay Hi Thành đã nói lễ giáng sinh ở nước ngoài hoàn toàn không giống với trong nước, khi đó trên đường không có ai, công cụ giao thông cũng hoàn toàn ngừng lại, tất cả mọi người tổ chức bữa tiệc lớn Natividade ở nhà, giống như tết âm lịch của Trung Quốc. Còn ngược lại người phương Tây lại đối với tết âm lịch giống như người châu Á đối với lễ giáng sinh, thích tụ họp náo nhiệt vào buổi tối. Trong tết âm lịch, nhà hàng Trung Quốc luôn chật ních, hơn nữa phần lớn đều là người nước ngoài.

Vài năm gần đây, đêm giáng sinh đã sớm biến tướng thành lễ tình nhân. Cô gái đương yêu thương tha thiết luôn luôn sẽ làm nũng làm nịu đòi bạn trai quà tặng, hoa tươi, hẹn hò lãng mạn. Thân Nhã Lợi nhìn thấy cô gái kéo tay người yêu cười trộm trên đường, vẻ mặt kia khiến cô nhớ đến tin tức nóng hổi “Tại sao nói Thân ảnh hậu không diễn được cảnh tình cảm - Lời bình phim dở tệ ”Không quên được” nằm ngoài trên mạng trong nháy mắt. Lời nói mở đầu bài bình luận kia vô cùng cay nghiệt:

”Bộ phim ‘Không quên được’ được chiếu gần đây dù cho Hoàng Thiên và Bách thiên vương có cố nâng nó lên thế nào, chúng ta cũng không thể phủ nhận rằng nó đã bị hủy trong tay của Chị Nhất và một người mẫu mới. Điều này nói rõ ánh mắt quần chúng rất sáng, sẽ không bị tuyên truyền lừa dối. Tài nghệ diễn xuất của người mẫu quá kém, lấy đại một ví dụ, có một cảnh cô ta và ảnh hậu đồng thời bị bật mắt bất cóc, vút vào trong xe khác nhau. Bách thiên vương vai nam chính ra sân, hai chiếc xe đồng thời hé mở cửa sổ, phản ứng đầu tiên của ảnh hậu là bối rối tìm kiếm, tìm được bóng dáng Bách thiên vương thì hơi giật mình, sau khi suy tư lại lắc đầu – Điều này phải khen rằng ảnh hậu quả nhiên là dân già nghề, có vài hành động vật vãnh cũng diễn đến thật vô cùng. Nhưng đến người mẫu thì biến thành vừa mở cửa sổ cô ta như đã biết thiên vương ở đâu vậy, ánh mắt bắn về phía anh còn hơn là tay súng thiện xạ - Cảm giác cô ta như một điệp viên, thiên lý nhãn hay là thầy bói vậy đó. Điểm sáng đối lập kiểu này cảnh nào cũng có, các vị có thể quan sát tỉ mỉ.

Nhưng đến cảnh tình cảm thì ảnh hậu lại hoàn toàn đóng không đạt. Thiên vương thất tình say rượu, lầm tưởng ảnh hậu là người mẫu, ôm cô vào lòng. Ảnh hậu tựa vào lòng anh khẽ mỉm cười – Đây, chính là chỗ này! Trong nội dung bộ phim này là ảnh hậu yêu thầm thiên vương đã nhiều năm, nhưng lúc thiên vương ôm cô, phải nói là nụ cười kia của cô tao nhã, đoan trang phảng phất như là lão phật gia vậy. Tôi nói nè chị Nhất, lúc này chị diễn chính là cô gái được chàng trai mình yêu thầm đã nhiều năm ôm ấp, sao chị lại cười đến mức ung dung nhàn nhã vậy chứ? Đây là chị yêu nam chính thật ư, đừng vì ngoài đời chị và thiên vương bình thường là anh em tốt thì lại thật sự diễn thành anh em có được không! Được, vừa lúc này cắt cảnh biến thành cảnh ảo tưởng của thiên vương say rượu: Mình đang ôm lấy người mẫu tổ tình. Xem xét lại biểu hiện của người mẫu thật là khiến người ta tương đối bất ngờ: Cô ta tựa vào lòng thiên vương, đầu cúi thấp, trên gương mặt nhỏ nở nụ cười trộm vô cùng ngọt ngào, đáng vẻ trộm vui được người yêu thương rồi lại sợ bị đối phương phát hiện, thật khiến người ta thấy thể hận không thể ôm cô bé này vào lòng để hôn lên một cái. Bị kịch hơn nữa chính là đạo diễn tựa như lại càng không hiểu rằng không nên chuyển cảnh

ngắn giữa hai cô gái, một màn sống động như vậy ông ta không vội vàng kết thúc mà lại nhớ đến hiện thực, chuyển ống kính nhắm ngay mặt của Thân thiên hậu lão phật gia...”

Phía trên tỉnh lược hơn vạn chữ, tổng kết lại bài phát biểu của người bạn miệng lưỡi độc địa này ở trên mạng chính là: “Bách thiên vương, có tin đồn nói rằng anh trước khi kết hôn không chú tâm quay phim tôi vẫn không tin một chữ nào, nhưng hiện tại tôi đã thật sự tin. Thân thiên hậu, ngôi sao nữ khác bị người khác cản trở yêu đương, nhưng đối với chị, coi như tôi van xin bà chị đi yêu đương đi, đừng làm Diệt Tuyệt Sư Thái nữa! Xem thử các người đang diễn cái quái gì, Bách Xuyên - giám đốc nhà sản xuất lại là cái quái gì! Thật không thể tin được bộ phim ”62 phút” của các người lại là bộ phim tệ hại đến độ này. Nếu như vai chính của bộ phim này không phải là các người, các người có thể đến thẳng rạp chiếu phim xem bộ “Không thành kế”.

Đã từng có đạo diễn phát hiện Thân Nhã Lợi không giỏi diễn cảnh tình cảm, nhưng sự thật này được chính thức lan truyền ra ngoài là từ bộ “Không quên được”. Trước khi dù bị người khác nói thế nào cô cũng không ngần ngại, nhưng sau khi A Lãm cho cô xem bình luận bộ phim này, cô cảm thấy từng câu chữ đều đâm vào chỗ hiểm của cô, rất lâu không thể bình phục.

Thật ra thì không phải là cô không hiểu tình cảm, chẳng qua là quên lãng mà thôi. Dù sao đã quá nhiều năm hoàn toàn không tập trung yêu đương, quên mất cảm giác được người ta yêu thương cưng chiều cũng là chuyện đương nhiên. Vì vậy đối với bộ phim “Thành thời gian Barcelona” thật ra cô cũng không có lòng tin mấy.

Cho đến khi phát biểu công chiếu đầu tiên xong, cô ngồi trong nhà hát lớn. Bên cạnh cô là những điểm sáng của bộ phim như Dung Phân, Thiển Thần, Bách Xuyên, Cheryl vân vân.... Một đồng quảng cáo tuyên truyền phim được chiếu chừng nửa tiếng, khán giả háng hái ngược đầu thảo luận xem sau này có muốn xem mấy bộ phim này hay không. Sau khi quảng cáo phim cuối cùng kết thúc, tất cả đèn đều tắt đi, trên màn hình màu đen xuất hiện mấy hàng chữ nhỏ màu trắng:

Công ty hữu hạn đầu tư điện ảnh Hoàng Thiên sản xuất

Fine Empire Pictures Presents

Đạo diễn: Dung Phân

Directed by Fen Rong

Ngay sau đó hình ảnh đột nhiên biến thành màn sáng trắng ban ngày, khán giả không khỏi nheo mắt lại. Một khuôn mặt nữ tóc ngắn mỉm cười xuất hiện giữa màn hình. Cô đứng ở trong xe buýt, sau kính chắn gió là cảnh sắc xinh đẹp của Tây Ban Nha, cô cúi mình chào về phía ống kính theo kiểu văn hóa Yamato Nadeshiko không hợp với Châu Âu. Cô nho nhã lịch sự, nói nhẵn chữ rõ ràng: “Xin chào mọi người, tôi sẽ là hướng dẫn viên du lịch theo mọi người trong hành trình tám ngày ở Tây Ban Nha tráng lệ. Tôi tên là Tá Bá Giang Nam.”

Ống kính vẫn ngừng trên người cô, nhưng các du khách đã bắt đầu nghị luận rối rít, có giọng nói đàn ông Đông Bắc vang lên: “Hướng dẫn viên, tên của cô sao lại nghe giống như tên Nhật Bản vậy? Cô là người Nhật Bản hả?”

“Không, tôi là người Trung Quốc, tên của tôi cũng là tên Trung Quốc đó. Bởi vì sinh ra ở Chiết Giang(1), cho nên tên tôi là Giang Nam(2).”

(1) Chiết Giang () là một tỉnh ven biển phía đông của Trung Quốc. Tên gọi Chiết Giang lấy theo tên cũ của con sông Tiền Đường chảy qua Hàng Châu - tỉnh lỵ Chiết Giang. Tên gọi tắt của tỉnh này là Chiết. Chiết Giang giáp giới với tỉnh Giang Tô và thành phố Thượng Hải về phía bắc, An Huy và Giang Tây về phía tây và Phúc Kiến về phía nam, phía đông giáp biển Hoa Đông. Trong tiếng Việt, Chiết Giang hay bị viết nhầm thành Triết Giang.

(2) Vùng đất Giang Nam bao gồm thành phố Thượng Hải, phía nam của tỉnh Giang Tô và tỉnh An Huy, phía bắc của tỉnh Giang Tây và tỉnh Chiết Giang, khu vực quanh hồ Động Đình. Một số khu vực của tỉnh Phúc Kiến đôi khi cũng được tính là thuộc vùng Giang Nam.

“Tôi nói là họ cô, không phải họ cô lạ Tá Bá gì sao? Cô rõ ràng là một người Trung Quốc sao lại mang họ Nhật Bản?”

“Chồng tôi là người Nhật Bản, sau khi tôi lấy anh ấy thì theo họ anh ấy rồi.”

Theo đáp án cô nói ra khỏi miệng, tiếng thảo luận của du khách chợt ngừng lại. Cô xem ra rất bình tĩnh, giống như đã quen thói với tình trạng như vậy: “Tôi quen chồng tôi khi du học ở đây, chúng tôi đều rất thích Tây Ban Nha.”

Cô ngừng lại một chút, cả xe đều lặng như tờ. Trên gương mặt cô cũng không hề có vẻ xấu hổ, chỉ gật đầu lịch sự lần nữa: “Vậy tôi sẽ nói hành trình lần này với mọi người một chút...”

“Hướng dẫn viên, hướng dẫn viên!” Một giọng cô gái còn trẻ vang lên, giống như là muốn cho cô một bậc thang đi xuống, “Chồng cô họ Tá Bá, tên là gì vậy?”

“Nam.” Nói ra tên này, từ đuôi mày đến khóe mắt cô đều lan tỏa sự dịu dàng: “Nam của phương nam.”

Cô cầm lấy loa hướng dẫn, ngồi xuống sau tài xế, bắt đầu giảng giải cho các du khách.

Theo ống kính hướng ra kính chắn gió, giọng nói của cô từ từ nhỏ đi, khúc dương cầm đau buồn từ từ vang lên. Sau đó phong cảnh xinh đẹp của Địa Trung Hải hiện ra trước mắt. Cảnh tượng được trực thăng quay từ phía xa, kiến trúc Andalusia(3) cổ xưa như là những tấm gỗ ó vàng xếp lên nhau, kèm theo màu vàng nhạt sáng rỡ, chiếm cứ cả màn ảnh. Lúc âm nhạc vang lên huy hoàng nhất khiến người ta đảo mắt, ngay giữa màn ảnh là một khoảng chữ viết tay hiện ra trước mắt người xem:

Thành Thời Gian Barcelona

A Time Cloister of Barcelona

(3) Andalusia là tên một vùng hành chính của Tây Ban Nha. Tên chính thức là “Comunidad Autónoma de Andalucía”. Vùng có diện tích 87.268 km², dân số 8.424.102 người, vào năm 2011. Thủ phủ của vùng là thành phố Sevilla. Trong vùng có 8 tỉnh là Almería, Cádiz, Córdoba, Granada, Huelva, Jaén, Málaga và Sevilla.

18. Chương 18: Tòa Thành Mười Tám

Sau khi tựa đề bộ phim biến mất, phía góc phải dưới màn ảnh xuất hiện dòng chữ “1999” rồi lại nhạt nhòa dần tan biến. Ở ngoài khuôn viên đại học, từng nhóm cô gái Châu Âu đi ra khỏi hiệu sách, các cô đi sát qua một chàng trai tóc đen bước vào thư viện, hơn nữa còn ngoảnh lại chú ý anh ta rất lâu. Lúc ống kính quay gần đến mặt chàng trai, trong khán phòng có người khẽ nói:

“Trời ạ, ai vậy, đẹp trai quá, người yêu của lòng tôi.”

“Thật ra thì cũng tầm tạm, kiểu dễ nhìn này trong giới nghệ sĩ có rất nhiều mà...” Theo thời gian kéo dài ống kính dừng lại trên người anh, người xem dừng lại một chút lại nói “Được rồi, quả thật rất đẹp mắt. Chủ yếu là khí chất rất tốt.”

Sau đó Thiên Thần quay đầu xem thử, rồi khẽ nói bên tai Thân Nhã Lợi: “Ha ha, chồng của Chị Nhất nổi tiếng rồi”

Tất cả người xung quanh gần như đã biết chuyện bọn họ ở bên nhau. Mỗi lần chia tay chuyện khó giải thích nhất không chỉ là đau lòng, còn phải đối mặt với cảnh tượng lúng túng khi bạn bè nói ra “Cái gì, chia tay rồi, tại sao vậy”. Cô chỉ nhẹ cười hai tiếng, tiếp tục xem phim.

Ở trong nhóm người đáng vẻ bắt mắt, màu tóc Âu Mỹ sáng rỡ tuyệt vời làm nền, bóng lưng đơn độc trước kệ sách toát lên vẻ khiến người ta chú ý, mái tóc của cô màu đen hơi óng ánh dưới ánh nắng chiếu xuống. Tá Bá Nam thất thần trong chốc lát. Lúc này bạn của cô đẩy tay cô, mái tóc sáng bóng dong đưa theo cái ngẩng đầu, nụ cười mỉm sáng ngời như là tia nắng mùa hè đầu tiên. Không chịu được bạn bè hối thúc, cô nhanh chóng rút một quyển sách chuyên môn truyền thông, ngẩng đầu nhìn anh một cái rồi vội vã đi. Anh nhìn thoáng qua sách cô chọn, lại nhìn xem cửa mình mua, phát hiện ra thế mà lại cùng một quyển.

Một tuần sau tựu trường, bọn họ gặp nhau lần nữa ở khóa đầu tiên. Hơn nữa, cô ngồi ở phía sau anh nói chuyện phiếm với một cô gái Tây Ban Nha. Trong cuộc nói chuyện của bọn họ mọi người biết được cô mới chuyển trường từ Trung Quốc sang, vô cùng thích Tây Ban Nha, vốn dĩ sau này nhất định phải về nước. Cô gái Tây Ban Nha kia hỏi ngây ngô: "Cậu biết Nam không? Anh ấy là người Nhật Bản, có lẽ các cậu có thể làm bạn..."

Đặc điểm lớn nhất của chàng trai trên dưới hai mươi chính là rất biết dùng vẻ mặt lạnh tanh để ngụy trang mình, anh có vẻ như hoàn toàn không có phản ứng. Còn cô chỉ cười nhả nhận: "Bạn bè không cần cố ý kết giao, tùy duyên đi."

Cứ như vậy, Nam và Trần Hiểu học chung một khoa nhưng vẫn không trò chuyện với nhau. Anh chưa hề từng nhìn thấy Trần Hiểu ở thư viện, cũng rất ít khi gặp được cô ở trong khuôn viên trường. Tần suất cô lên lớp không nhiều, trước nay cũng là sau khi tan lớp liền nhanh chóng cất đồ đạc rồi rời đi.

Lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau là ở đêm party trước lễ Natividade tại trường. Ngày đó Trần Hiểu vận váy đỏ tóc đen xinh đẹp không ai sánh bằng, nhanh chóng trở thành tiêu điểm trong đám người, vô số nam sinh ngoại quốc cao lớn đẹp trai tìm cô trò chuyện, nhưng đều bị nụ cười mỉm chứa khoảng cách của cô từ chối. Nam là nam sinh Nhật Bản điển hình, khiêm tốn, mặt mũi dễ nhìn, đối mặt trò chuyện với người khác lại có chút tự ti, dĩ nhiên không dám tùy tiện nói chuyện với Trần Hiểu đã cự tuyệt một đám người Tây Ban Nha. Hai mươi phút sau, có người vỗ vai anh.

"Anh là người Nhật Bản sao?" Cô mỉm cười.

"À, vâng, đúng vậy." Nam nói hơi lắp "Sao em biết?"

"Em từng nghe anh nói tiếng Nhật. Em cũng đang chọn môn tiếng Nhật."

"Thật à?" Trong mắt Nam hiện lên vẻ vui mừng.

"Ừ hử, nhưng mấy tuần rồi em không có lên lớp học tiếng Nhật, hiện tại lại phải trốn tiếp, muốn nhờ anh dạy em, có thể không?"

"Dĩ nhiên có thể!"

Suốt cả buổi tối tâm trạng Tá Bá Nam rất tốt. Ngày hôm sau, sau khi kết thúc party anh lập tức gửi thư cho cô, nhưng ba ngày trôi qua cô cũng không có hồi âm. Anh lại gửi thêm mấy lá qua, thậm chí bắt đầu hỏi "cần anh hỗ trợ tiếng Nhật không", vẫn không có hồi âm. Cho đến mấy ngày cuối cùng tháng mười hai, cô mới thông thả trả lời: "Thật xin lỗi, khoảng thời gian trước em bận việc khác, anh có email ư, em chia bài tập tiếng Nhật cho anh."

Trên mặt anh hiện vẻ thất vọng, nhưng vẫn đồng ý yêu cầu của cô. Lần nữa lên net kiểm tra hộp thư, anh phát hiện bên trong có hơn mười văn bản, hơn nữa chiều dài cũng không ít. Mở ra nhìn xem, tất cả đều là nguyên bản bài tập tiếng Nhật, trên đầu còn có kỳ hạn. Thời gian sớm nhất là sau tựu trường hai tuần. Trong thư cô chỉ viết ba chữ ngắn cùn: (Xin nhờ vả)

Nói cách khác, kể từ khi tựu trường cô vẫn chưa làm bài tập, hơn nữa thời hạn nộp bài đã qua từ lâu. Anh nhắc nhở cô dù bây giờ nộp cũng quá muộn, đợi thật lâu cũng không có trả lời. Anh suy nghĩ thật lâu, vẫn là hành động nhanh chóng bắt đầu làm giúp cô, cố gắng bắt chước ngữ pháp người vừa học, tốn suốt đêm mới làm hoàn tất. Ngày hôm sau cô nhận được thư của anh cũng trả lời rất nhanh, nhưng chỉ nói đơn giản là cảm ơn, sau đó cũng không thấy còn liên lạc với anh.

Trong nháy mắt, trong phim từ cảnh trời đông giá rét chuyển đến đầu xuân. Cây mộc lan xanh ngắt um tùm, hoa của nó nở rộ xinh đẹp. Trên màn ảnh xuất hiện bãi cỏ xanh biếc rộng lớn, khu nhà gần sân trường bốc lên làn khói xanh. Chim họa mi bay thấp từng đàn qua thảm cỏ, bay qua cạnh một đôi tình nhân Trung Quốc hoàn toàn tách rời với cảnh đẹp.

Nam sinh nóng nảy kéo tay Trần Hiểu: "Anh cũng đâu có cách nào, trước khi xuất ngoại anh đã quen với cô ấy, lần này trở về người lớn hai bên cũng bắt bọn anh kết hôn, nào biết cô ấy vẫn còn quấn lấy anh. Được rồi, được rồi, anh xin lỗi bé cưng, đừng giận anh nữa."

"Tôi đã sớm nói với anh, tôi không cách nào chấp nhận được đàn ông không chung tình, anh cút đi!"

Ánh mắt người xung quanh khiến cho nam sinh hơi xấu hổ thành nỗi giận: “Kêu tôi cút, sao em không tự suy nghĩ đến bản thân em làm được gì? Ngày nào cũng giận đối với tôi, xem tôi như bảo mẫu nấu cơm, cả cơm mà em cũng không biết nấu...”

Nguyên nhân thiếu nhiều bài tập tiếng Nhật như vậy và tần suất lên lớp cũng không cao đã dần rõ. Mất thấy bọn họ vừa gây gỗ vừa đi đến, Tá Bá Nam vội vã trốn vào một nơi bọn họ không nhìn thấy.

“Nếu không có hứng thú nhiều thì còn chọn môn học tiếng Nhật làm gì? Nếu bài tập đầu tiên cũng không làm tại sao không đổi môn học khác? Trong tình huống này cô ta lại không biết xấu hổ chủ động liên lạc cậu, bảo cậu hỗ trợ làm tất cả bài tập, thật là quá mất lịch sự! Dĩ nhiên Nam đi giúp cô ta làm bài tập cũng là quá ngu xuẩn.” Sau đó bạn thân đã chỉ trích anh như thế. Thế nhưng anh lại không nói gì, chỉ tiếp tục chăm chỉ viết luận văn.

Mấy ngày sau, một mình cô đi ra khỏi khu giảng dạy, nhìn thấy anh đang đọc sách bên cạnh vườn hoa, vội vẫy tay với anh: “Hi, đã lâu không gặp.”

Ánh mắt chuyển từ trên quyển sách đến trên người cô, anh hơi đóng sách lại rồi nói: “Em vẫn nhớ tên của anh sao?”

Cô giả vờ thật tình suy tư, nheo lại một con mắt, nhìn anh với vẻ mặt áy náy như trẻ con bị người lớn răn dạy.

Anh cười hơi ưu uất: “Tá Bá Nam. Nam của phương nam.”

Theo gương mặt tuần tú thanh nhã của Tá Bá Nam dần dần nhạt đi, ống kính chuyển đến quảng trường Sewell Tây Ban Nha. Dưới góc phải màn hình xuất hiện dòng chữ “2012”. Tá Bá Giang Nam dẫn đoàn du lịch giới thiệu rõ mồn một về thắng cảnh, về bướng bỉnh trên gương mặt Trần Hiểu năm đó đã không còn, chỉ có chín chắn, chừng chạc và bình thản như nước. Cheryl diễn vai nữ sinh viên đại học tựa như rất thích cô, vẫn quần lầy cô hỏi nhiều vấn đề.

“Hướng dẫn viên, chồng chị là người thế nào? Các người đã kết hôn nhiều năm như vậy chắc chắn tình cảm rất tốt.”

“Anh ấy là người chồng tốt nhất, cũng là người dịu dàng nhất tôi từng gặp.”

“Thật tốt quá, tôi cũng cảm thấy chị như rất hạnh phúc. Quả nhiên đối với phụ nữ tìm được người chồng tốt là rất quan trọng.”

Lúc này một người đàn ông bốn mươi mấy tuổi thóa mạ người Nhật Bản mới nói châm chọc: “Cô bé, cô tin cô ấy sao, nếu như chồng tốt thì sao lại để cô ấy ngày ngày làm hướng dẫn viên du lịch vất vả chứ? Phong tục Nhật Bản không phải là phụ nữ ở nhà, đàn ông đi ra ngoài làm việc sao?”

Nữ sinh viên “ơ” một tiếng, nói hơi ngượng ngùng: “Nhưng có thể là chồng của chị ấy không có ở Tây Ban Nha thôi, có thể anh ấy ở Nhật Bản mà.” Rồi sau đó trong nháy mắt nhìn Giang Nam một cái: “Anh ấy đang ở Tây Ban Nha sao?”

Giang Nam sững sốt một chút, chuyển cờ dẫn đoàn du lịch sang tay trái, rũ đầu xuống. Lần nữa ngẩng đầu lên, trên mặt cô chỉ mỉm cười bình tĩnh: “Tôi ở đâu, anh ấy theo đó.”

Vào lúc cơm tối, nữ sinh viên ảo tưởng tình yêu tìm cô muốn xem hình của Nam. Cô nói trên người không có hình của anh, lần sau đi. Điều này khiến cho người đàn ông trung niên mang chủ nghĩa dân tộc cực đoan lại thừa cơ một lần nữa: “Nhật Bản không phải là vừa lùn vừa xấu sao, dĩ nhiên là cô ấy không dám cho các người xem rồi.”

Cũng không lâu sau, mấy người đàn ông trung niên uống quá nhiều rượu, hoàn toàn quên hết tất cả bắt đầu cãi lộn. Ở phương tây, khi ăn cơm không được ồn ào là lễ nghi ăn uống cơ bản nhất, ngôn hành cử chỉ của bọn họ lần này không chỉ khiến dân bản xứ không thích mà luôn cả các du khách cũng không nhận được nhứu mày. Nhưng tất cả mọi người không muốn đi nói với mấy con ma men này, đành vui đầu yên lặng ăn cơm.

“Giang Nam, cô đến đây!” Vẫn là người đàn ông gây khó khăn cho Trần Hiểu chỉ chỉ cái ghế bên cạnh.

Giang Nam để dao nĩa xuống đi đến, ngồi xuống bên cạnh ông ta: “Sao vậy?”

Thấy cô nhích đến gần, ông ta nâng cốc đặt về phía bên cạnh, ngồi nghiêm chỉnh, nhưng trên trán chảy mồ hôi, gương mặt đỏ gay, hoàn toàn không cách nào che giấu việc ông ta đã say như chết: “Cô xem thử cô đi, cô không đúng với cội nguồn, gả cho ai ở đâu không gả lại đi gả cho quỷ Nhật Bản. Nhật Bản xâm lược lãnh thổ Trung Hoa ta, ký hiệp ước Mã Quan(1), thăm sát Nam Kinh, cướp đảo Điếu Ngư(2) của ta, hơn nữa còn đáng về còn vừa lùn vừa xấu, cô gả cho bọn họ không phải là ăn no rồi việc à?”

(1) Hiệp ước Shimonoseki hay Hiệp ước Mã Quan được ký kết ở sảnh đường Shunpanrō, thành phố Akamaseki, Yamaguchi, vào ngày 17 tháng 4 năm 1895 giữa Đế quốc Nhật Bản và nhà Thanh, kết thúc chiến tranh Trung-Nhật lần thứ nhất. Hội nghị hòa bình diễn ra từ ngày 20 tháng 3 đến ngày 17 tháng 4 năm 1895 và hiệp ước được ký kết đã nối tiếp và áp đảo Hiệp ước thương mại và hữu nghị Trung-Nhật năm 1871.

(2) Quần đảo Senkaku cũng gọi là quần đảo Điếu Ngư hay quần đảo Điếu Ngư Đài tại Đài Loan, đảo Điếu Ngư cùng các đảo phụ thuộc tại Trung Quốc đại lục hay cũng gọi đơn giản là đảo Điếu Ngư hay quần đảo Pinnacle, là một nhóm gồm các đảo không người ở do Nhật Bản kiểm soát ở biển Hoa Đông. Các đảo nằm về phía đông của Trung Quốc đại lục, về phía đông bắc của Đài Loan, về phía tây của đảo Okinawa, và ở phía bắc cực tây nam của quần đảo Ryukyu (đảo Yonaguni).

Giang Nam trợn tròn mắt. Nhưng hướng dẫn viên du lịch kiêng kị nhất chính là xung đột với du khách, dù là đối phương tùy tiện bình luận cuộc sống riêng tư của mình, cô cũng không được tức giận. Cô chỉ nén giận cúi đầu, nói có lệ: “Đúng vậy ạ, ông nói cũng không sai.”

Nhìn thấy cô vâng theo như thế, người đàn ông càng dùng cảm hơn, vỗ mạnh lên bàn một cái, bày ra dáng vẻ lãnh đạo lúc bình thường đi làm: “Hơn nữa, đàn ông Nhật Bản đối xử với phụ nữ vô cùng tệ hại. Ở Nhật Bản, phụ nữ tắm cũng phải dùng nước đàn ông đã dùng qua, có khách đến phụ nữ còn phải quỳ dập đầu trên đất. Làm sao cô lại ngu đến vậy chứ, không lấy người Trung Quốc tốt đẹp, cứ muốn mặt nóng dán mông lạnh gả cho quỷ...”

Lúc này, giọng nói một chàng trai trẻ tuổi vang lên: “Bác à, bác có thể im được rồi. Đời sống vợ chồng trẻ của hướng dẫn viên du lịch người ta mắc mớ gì đến bác?”

Người đàn ông không hiểu ra sao ngẩng đầu, nhìn thấy một gương mặt trẻ tuổi ngang ngạnh – Thiển Thần diễn vai Hầu Phong ra sân. Không đợi người đàn ông cất lời, anh đã nắm cánh tay Trần Hiểu, kéo cô rời khỏi người đàn ông bên cạnh: “Kiểu du khách đáng ghét này có để ý ông ta làm gì, ngày mai báo công ty đá ông ta ra khỏi đoàn chúng ta đi. Tôi giúp cô làm chứng là ông ta không có tư cách.”

Nữ sinh viên đã sớm không nhìn được cũng đứng lên: “Đúng đó, đúng đó, chồng người ta làm sản xuất công nghiệp Anime cũng đâu phải là quân phiệt, bác nói với hướng dẫn viên du lịch như vậy thật quá đáng, nói xin lỗi với chị ấy đi!”

Du khách có một chút chảnh nghia cũng bắt đầu chỉ trích người đàn ông này không có lịch sự. Hầu Phong kéo Giang Nam đến ngồi cạnh mình, nhưng lạnh lùng không nói gì. Trong lòng cô cảm kích, nhưng không biết biểu đạt thế nào, chỉ khẽ vuốt tóc em gái của anh: “Cô bạn nhỏ, ăn no chưa?”

“Ừ, ăn no rồi!” Cô bé trả lời rất có tinh thần.

Hầu Phong nhai kỹ thức ăn trong miệng sau đó nuốt vào, nói vu vơ: “Nói lại mới nói, chồng cô thật không hổ là du học sinh, chịu để cô ra ngoài làm việc. Cô thuộc kiểu vợ chồng cùng nhau phấn đấu à.”

“Thật ra thì anh ấy cũng rất truyền thống, thích phụ nữ ở nhà, đàn ông ở ngoài.”

“Vậy hai người có tranh cãi rồi.”

“Cũng không có. Anh ấy không còn nữa.”

Động tác cắt thịt bò của anh dừng lại một chút, cuối cùng ánh mắt chuyển đến người cô: “Không còn nữa?”

Cô cười lớn một chút, nhắm mắt lại như đang cố gắng nén lại nước mắt sắp chảy ra, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, cuối cùng chịu đựng không nổi nữa bật khóc: “Ừ, anh ấy đã qua đời.”

Anh nhìn cô vô cùng ngạc nhiên, trong nhất thời giống như không biết nên trả lời thế nào. Cô mở ví tiền của mình ra, nhìn tấm ảnh đen trắng cũ kỹ trong đó, Nam nở nụ cười ôn hòa trên gương mặt thanh tú, tất cả kỷ ức hơn mười năm trước như cũng dừng tại giây phút này. Từ đầu đến cuối hốc mắt đỏ lên, nhưng cuối cùng cô vẫn bắt mình kiên cường bật cười: “Đã chín năm rồi, cũng đã phai nhạt. Cho nên không phải an ủi tôi.”

Cảnh này không có âm nhạc nổi lên để kích động cảm xúc người xem. Nhưng bởi vì ánh mắt Thân Nhã Lợi trong phim quá mức bi thương, trong khán phòng chỉ còn mảnh tĩnh mịch, không ít cô gái trẻ tuổi len lén rút nước mắt.

Chỉ có trạng thái bản thân Thân Nhã Lợi không có ở đây. Cô chỉ nhìn vào tấm hình đen trắng trong ví tiền của Giang Nam. Thật ra thì chi tiết này là cô đề nghị đạo diễn thêm vào. Bởi vì chín năm nay trong ví tiền của cô cũng vẫn đặt một tấm hình, chỉ có điều sợ người khác phát hiện nên cô giấu dưới thẻ tín dụng. Bất kể gặp phải chuyện thế nào, cô luôn tập thói quen lấy hình ra nhìn một chút. Cô vẫn nói với Lý Chân và Khuu Tiệp không nên nhắc đến Hi Thành, bởi vì chính mình quyết định quên anh đi. Cô cũng tự nói với mình như thế. Nhưng mà, người thật sự không muốn quên đi vẫn chính là cô.

Thời điểm nhận được kịch bản “Thành thời gian Barcelona”, cô vẫn cảm thấy câu chuyện tình yêu này thâm hơn bản thân mình đã từng trải qua rất nhiều. Bởi vì cô còn có sự nghiệp, còn có bạn thân, có thứ để trông mong. Còn Trần Hiểu không có gì cả, cô ta chỉ có thể lần lượt dẫn dắt du khách khác nhau thăm Tây Ban Nha, đi lập đi lập lại những con đường mà cô ta và Nam đã từng cùng đi qua.

Nhưng trải qua cả ngày nay, cô mới phát hiện hóa ra bị kịch cũng không đánh đồng với bi thảm. Lúc rạng sáng cô chia tay với Hi Thành có gửi ba tin nhắn. Tin thứ nhất là: “Anh bỏ công từ Tây Ban Nha xa xôi chạy về nước chính là dự định chơi trò này sao? Anh cho rằng em thật sẽ để ý ư? Cười chết mất.” Tin thứ hai vào lúc ba giờ một phút: “Cố Hi Thành, em hỏi anh lần cuối, anh thật sự muốn chia tay với em?” Tin thứ ba gửi đi vào lúc ba giờ rưỡi: “Em vẫn xem như anh chết rồi.”

Cho đến bây giờ, anh chẳng trả lời một tin nào.

Đã từ rất lâu, tình cảm con người luôn vốn yếu ớt hơn chúng ta tưởng tượng, có một ngày người quan trọng nhất bỗng biến mất khỏi cuộc sống, ta cảm thấy đối phương chẳng qua tạm rời đi, cũng nhất định sẽ ở một góc trên thế giới yêu ta, nhớ ta, chờ ta. Trên thực tế, người này có thể chẳng qua lựa chọn cuộc sống không có ta mà thôi. Dùng hai chữ để khái quát chính là từ bỏ. Muốn chúng ta tiếp nhận sự thật này là vô cùng khó khăn, bởi vì từ góc độ nào đó mà nói, từ khi mới ra đời chúng ta chính là sinh mệnh bị từ bỏ – Bị cơ thể mẹ từ bỏ, rời khỏi tử cung. Thiên tính con người là không có cảm giác an toàn, vì vậy không ai cam tâm bị từ bỏ.

Thân Nhã Lợi là người thông minh, nhưng cũng là không lý trí. Một mặt cô lại cảm tính nghĩ rằng anh có nỗi khổ tâm, một mặt lại cảm tính nghĩ rằng từ bỏ đi, tình yêu của mày cũng chỉ là một câu chuyện tình thực tế bình thường.

Dù sao trên thế giới này không có đàn ông không thực tế. Phụ nữ không buông xuống được một chuyện tình cảm thật ra chỉ là không muốn buông xuống đoạn ảo tưởng tốt đẹp của mình mà thôi.

Đã không muốn van xin tình cảm của người ta, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ anh diễn chung trên phim, cô lại nhớ anh đến mất hồn ớn lạnh.

Tháng 2 năm 2004, SARS bất ngờ tấn công Trung Quốc, dịch SARS bắt đầu từ Trung Quốc khuếch tán sang các quốc gia lân cận, dẫn đến sự chú ý của toàn cầu. Tin thời sự truyền hình cũng đưa tin tức mới nhất trong nước, Giang Nam ngồi trước TV với vẻ mặt sầu muộn. Mới gọi một cú điện thoại về nhà, tiếng cha mẹ ôn tồn và tiếng phê bình nghiêm khắc của mẹ chồng tạo nên sự đối lập rõ rệt. Mẹ chồng nói cô tư thế quỳ không đúng, sống lưng không thẳng, còn dùng quạt đánh vào eo cô, tắt TV đi. Hoàn cảnh xung quanh cô là giường Tatami, guốc gỗ, bát rửa tay, đèn lồng đá, nhà sàn Nhật được ánh trắng soi rọi... Mắt hiện lên cảm xúc xa lạ tịch mịch.

Mẹ chồng mặc kimono nói chuyện phiếm với một đám cô ba bà sáu, thỉnh thoảng còn bới móc cô vài câu. Cô nhẫn nại tính khí làm theo lời mẹ chồng, cho đến khi Tá Bá Nam mặc âu phục thẳng thớm tan việc về

nhà, nói một tiếng anh về rồi. Trong phút chốc ánh mắt cô sáng lên rất nhiều, vội vàng đứng lên. Nhưng đúng lúc này khách cũng muốn về, mẹ chồng hung dữ tóm cô lại, phê bình cô thất lễ, bắt cô quỳ trên mặt đất, trán và hai tay dán sát đất tiễn khách ra cửa. Cho nên, đến khi chân chính nói chuyện được với chồng thì đồng hồ đã chỉ đến mười hai giờ.

“Nam, em không có cách nào tiếp tục chịu đựng ở đây được nữa.” Sau khi trở về phòng ngủ, cô nói thẳng vào vấn đề, “Em đã cố gắng thử nhẫn nhịn với mẹ anh và gia đình anh, tập thành quen. Nhưng đây đã đến cực hạn.”

Anh suy tư hồi lâu: “.... Ngày mai anh sẽ nói với mẹ thử xem.”

“Không cần. Anh và mẹ đã nói chuyện gần cả trăm lần rồi.” Cô ngồi nghiêm chỉnh, nhìn anh như đang đàm phán, “Bây giờ em cho anh hai lựa chọn: một, chúng ta ly hôn, em trở về Trung Quốc. Hai, anh và em chuyển ra ngoài ở.”

Anh càng mâu thuẫn hơn trước, nhưng mới vừa rồi vừa đi xã giao về, có vẻ như còn hơi say ngà ngà: “Ngày mai chúng ta nói nhé.”

“Được.”

Cô cũng không miễn cưỡng anh nữa, chẳng qua đứng dậy thay quần áo chuẩn bị đi ngủ. Nhưng vừa mới đứng lên, anh cũng đứng lên theo, hoàn toàn ôm lấy cô từ phía sau lưng: “Bà xã, thật ra em biết anh không thể rời bỏ em.”

Thời điểm quay cảnh này Thân Nhã Lợi cũng không biết biểu cảm của Cố Hi Thành. Cho đến giờ phút này xem phim, cô mới nhìn thấy rõ trong mắt anh có nỗi đau khổ và bi thương. Biểu cảm khi anh vui mặt vào cổ cô giống hệt như lúc cô nói lời chia tay nhiều năm trước. Ánh trăng soi trên người bọn họ vô cùng vắng lặng, giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người.

“Một năm sau đó, anh ấy đã bệnh chết.”

Đồng thời vang lên với tiếng nói của Giang Nam thì hình ảnh cũng dần dần ảm đạm, lại chuyển đến ánh nắng rực rỡ tại eo biển Gibraltar năm 2012. Gió biển thổi rối mái tóc ngắn của cô, khiến ánh mắt cô nheo lại có vẻ như xinh đẹp khác thường. Cô nhìn đại dương xanh thẳm mênh mông bát ngát, nói bằng giọng điệu như việc không liên quan đến mình: “Anh ấy mồ côi cha, lại là con một, hoàn toàn không có cách nào rời khỏi mẹ của anh ấy. Nhưng anh ấy lại là người không muốn biểu đạt tâm tình của mình, cho nên vẫn kìm nén không nói với tôi, chỉ ngày ngày đi ra ngoài uống rượu giải sầu. Anh ấy say rượu quá mức cộng thêm vất vả quá độ, có một ngày bỗng ngã bệnh, lúc đưa đến bệnh viện cấp cứu đã không còn kịp.”

“Sao lại đột nhiên nghiêm trọng như thế?” Hầu Phong cau mày nói.

“Chủ yếu là lúc đó thái độ tôi đã quá kiên quyết. Anh ấy rất sợ tôi sau khi về nước sẽ không quay lại nữa, lại không muốn căng thẳng với mẹ mình như vậy, cho nên vẫn sống không vui. Tình thân của người Nhật Bản thật ra rất nhạt, mẹ của anh ấy nói trở mặt liền trở mặt ngay, chỉ cần anh ấy ở ngoài một ngày thì bà sẽ không nhận đứa con này. Anh ấy cảm thấy không vui, vẫn giấu tôi uống thuốc trầm cảm. Thật ra tâm lý chiếm nhân tố rất lớn trong cái chết của anh ấy.”

Nói đến đây, giọng nói lạnh lạnh của mẹ chồng vang lên bên tai: “Cũng tại mày, cũng tại con đàn bà như mày hại chết Nam! Tang lễ của nó mày đừng hòng tham gia!!” Cô lấy tay ngăn lại gió thổi rối tóc, hít một hơi thật sâu, cười khổ mà nói: “Thôi đi, không nói chuyện không vui nữa.”

Nhưng vừa mới quay đầu thì cô đã bị Hầu Phong ôm lấy. Cô kinh ngạc sau đó rụt lại, nhưng đối phương vô cùng cố chấp. Hầu Phong vỗ vỗ lưng của cô, nói nghiêm túc: “Thật ra thì trong lòng rất khó chịu sao. Tôi có thể tạm thời làm nơi trú ẩn cho cô.”

Cô cười mệt mỏi: “Nào có chuyện chủ động ôm người để làm nơi trú ẩn chứ?”

“Bảng hiệu Hầu Phong cây nhà lá vườn mà.”

“Ha ha ha, anh không nên ngốc vậy.” Rốt cuộc cô bật cười, đẩy anh ra, “Được rồi, cảm ơn anh. Anh xem không khí nơi này rất tốt, ai lại có tâm tư nhớ chuyện quá khứ, mọi người trò chuyện mà thôi.”

Một tiếng tiếp theo đều quay quá trình Giang Nam và Hầu Phong sa vào tình yêu, đồng thời xen kẽ phong cảnh Tây Ban Nha trên màn hình. Bản thân Tây Ban Nha đã rất đẹp, sau khi được xử lý hậu kỳ thì ở trên màn ảnh lớn lại càng đẹp như thế giới thần thoại trong truyền thuyết. Bọn họ len lén nắm tay nhau sau lưng du khách, ngồi xe ngựa từ thánh đường đến thành cổ lân cận. Trong cổ thành nơi đâu cũng có hoa tươi, anh hái hoa giả vờ làm kiểu quý ông cổ điển tặng cho cô. Trong trời mưa tại thành phố núi màu trắng, bọn họ thử tránh mưa dưới tàng cây ô liu, lại bị mưa xối ướt sũng. Anh ngồi trên ghế dài vẽ bản vẽ, cô đi qua bên cạnh lại bị một tay anh ôm lấy eo đặt trên đùi. Sau đó bọn họ xảy ra quan hệ tại Córdoba, cô tránh anh cả ngày, nhưng khi về khách sạn lại bị anh bắt chấp ngăn lại.

“Anh sẽ không để em ở bên ngoài một mình nữa. Anh muốn dẫn em về nước.” Anh gần như dùng giọng ra lệnh nói với cô.

Bởi vì diễn quá nhiều cảnh thân mật nên suốt cả buổi tối Thiển Thần cũng đứng ngồi không yên. Người yêu thích ghen tuông kia chỉ cần dùng khoe mắt liếc ngang anh thì anh sẽ run run dựa vào bên cạnh Thân Nhã Lợi. Cô bị Thiển Thần làm phiền đến mức hoàn toàn không cách nào xem phim, đành phải như dụ dỗ động vật nhỏ khiến Thiển Thần chạy về bên cạnh Bách Xuyên. Cuối cùng lúc màn ảnh chiếu đến Barcelona thì Thiển Thần mới an phận một chút. Thật ra thì không ai có thể không chú ý đến giáo đường to lớn được xoay quanh chính giữa màn ảnh. Nó cao gần trăm mét, chiều rộng sáu mươi mét, toàn thân tỏa ra màu vàng nhạt, là kiến trúc mới của học viện Gothic. So sánh với nó, tất cả kiến trúc Barcelona cũng nhỏ bé như kiến. Nó có một biệt hiệu tên là “Kiến trúc của thượng đế”, tên khoa học là Sagrada Familia.

Mọi người không hề rời mắt khỏi cảnh quan to lớn này, bên dưới Hầu Phong đã nắm tay Giang Nam, cùng cô bước chậm trên đường phố Barcelona. Nhưng nhìn từ mắt cô, đường phố mới tinh luôn là hình ảnh cũ trong ký ức, giống như nhớ đến tất cả mười năm trước. Bên cạnh Hầu Phong nói gì đó, cô đã không nghe thấy. Cô chỉ nhìn thấy mình và Tá Bá Nam ngồi ở bồn hoa ven đường Gracia, thực hiện cuộc tỏ tình lần đầu tiên. Anh hôn cô trong cơn gió nhẹ, bóng dáng mờ nhạt như bức tranh thủy mặc, anh kề sát môi cô nói “Sau khi kết hôn, chúng ta sẽ có thời gian cả đời để yêu đương”, tuy bình tĩnh nhắm hai mắt nhưng khoe môi lại ngây ngô nhoe lên. Hình ảnh trong trí nhớ phẳng phất như cỏ dại sinh sôi, bọn họ như rời xa thành phố huyền ảo, chỉ có hai người ngồi trên con đường nhỏ quanh co, ngoại trừ họ ra không có bất cứ dấu vết của ai đã đến đây. Anh dìu cô đi trong thế giới hoàn toàn yên tĩnh, dù luôn luôn mỉm cười trầm mặc nhưng cũng giống như đã đi qua cả đời dài đằng đẵng.

Xem quá khứ của Trần Hiểu và Tá Bá Nam giống như nhìn thấy bóng dáng thời kỳ thiếu nữ ngu ngốc của mình. Cuối cùng Thân Nhã Lợi vẫn không đành lòng di dời tâm mắt.

Sau hôm đó, Giang Nam trở nên rất lặng lẽ, cô theo Hầu Phong về nước, hai người ở bên nhau hơn một năm, quan hệ nhạt nhẽo nhưng ổn định. Có điều không khéo chính là ngày Hầu Phong cầu hôn với cô đúng lúc là ngày kỷ niệm kết hôn của cô và Tá Bá Nam. Cô cũng không lập tức nhận lời Hầu Phong, mà là kiểm có một mình đi về quê hương Hokkaido của Nam.

Bình minh lúc trời còn chưa sáng, bão tuyết và sương mù đã che khuất thế giới. Cô mặc một chiếc áo khoác thật dày, gương mặt bị đông đến đỏ bừng. Vén cành cây đi xuyên qua mảnh rừng rậm, tuyết đọng trên nhánh dây leo rơi xuống mặt đất, lóe lên tia sáng trong veo. Trên màn ảnh hiện ra một sườn dốc hoàn toàn bị tuyết phủ. Bầu trời xanh xám và tuyết trắng như hòa lẫn vào nhau, đã không biệt được đâu với đâu nữa. Rừng rậm nơi xa cũng khoác chiếc áo ngoài màu xanh trắng, đặt mình ở đây như mơ đến vương quốc tuyết.

Cột điện và chút cây cối bị gió tuyết xô ngã, mái tóc ngắn của cô như nhảy múa trong gió. Cảnh sắc trước mắt tản ra vẻ đẹp thê lương và trống vắng. Toàn bộ thế giới đều là màu xanh băng lạnh lẽo và xám trắng, giống như vạn vật đã sớm chết đi. Màu duy nhất còn sống là màu đỏ, đó chính là đôi mắt tràn lệ của cô. Cô hít mũi một cái, không nói gì. Nhưng âm thanh nổi đã phát ra tiếng độc thoại khàn khàn của cô:

“Nam, có một người đàn ông đi về phía em. Sau khi anh ấy xuất hiện, cuộc sống của em đã phát hiện thay đổi rất lớn, em tự nói với mình đây chính là điểm cuối. Dù sao anh cũng đã rời đi chín năm, là lúc chuẩn bị nghênh đón hành trình khác rồi. Anh sẽ chúc phúc cho em đúng không?”

“Nhưng mà anh biết vì sao em muốn làm hướng dẫn viên du lịch không?”

“Bởi vì chỉ có dựa vào cách này, em mới có thể đi tái diễn lại con đường chúng ta đã đi qua. Đi như thế em phát hiện bản thân có động lực hơn quá khứ, cứ như thế vui vẻ sống tiếp.”

Giọng nói của cô tuy khàn khàn, nhưng lại bình tĩnh bất ngờ. Nhiều người xem trong rạp chiếu bóng đã len lét hít mũi lau nước mắt, nhưng Thân Nhã Lợi chỉ nhìn mình bi thương trong phim với vẻ mặt không biểu cảm. Ống kính trên màn ảnh dần dần kéo xa, bóng dáng của cô trở nên rất nhỏ, rất nhỏ. Gió gào thét cuốn lên mảnh tuyết lớn, khiến cho cả hình ảnh cũng biến thành màu trắng mơ hồ. Bản nhạc dương cầm bi thương lúc đầu phim vang lên, kèm theo nhịp điệu chậm. Mỗi một lần nhịp điệu vang lên, cũng như có gì đó buồn bã gõ vào trái tim yếu ớt của người nghe. Cuối cùng màn ảnh tối xuống với tốc độ chậm chạp, trở về màu đen ngấn ngủ nhưng dai dẳng.

Góc phải dưới màn ảnh xuất hiện mấy chữ mới: 2013.

Dưới Sagrada Familia tụ họp đoàn du lịch từ khắp các quốc gia trên thế giới. Giang Nam dẫn một nhóm du khách Trung Quốc cũng xuất hiện tại đây. Cô chỉ vào Sagrada Familia, cầm lấy loa phóng thanh, dùng thái độ nghiêm túc giới thiệu ọi người: “Các vị, đây chính là kiến trúc vĩ đại nhất Tây Ban Nha, tác phẩm Gaudy – Sagrada Familia. Nó là di sản thế giới Liên Hiệp Quốc, bắt đầu khởi công từ năm 1884, vẫn xây dựng cho đến nay, các vị ngẩng đầu có thể thấy được tác phẩm vẫn chưa hoàn thành, hiện tại xin mọi người đi theo tôi...”

So với khúc dương cầm bi thương lúc ở Hokkaido, lúc này âm nhạc lại đổi thành bài “EmpireState of Mind” phong cách R&B. Còn ánh nắng rực rỡ giữa hè, trong đám người chen chúc náo nhiệt ở đây, trong kiến trúc mang chút quái lạ huyền hoặc nhưng rất được người khác chú ý, mọi người ăn vận mát mẻ đội chiếc mũ latinh tươi vui trẻ trung, khiến cho nhạc phim cũng trở nên vô cùng hiện đại, người xem cũng như sẽ theo bước chân này đi về phía ngày mai phồn thịnh vinh quang. Barcelona, thành phố thể thao, nghệ thuật và cảnh đẹp nổi danh ở Nam Âu, vốn chính là “Thăng cảnh nghỉ mát Cool nhất Châu Âu” trong miệng người phương tây. Cho đến giờ khắc này nó mới được đạo diễn trao cho sắc thái nguyên thủy – Nó là hào nhoáng, sáng ngời, màu sắc sặc sỡ.

Trong thành phố đâu đâu cũng có chiếc xe buýt sơn mới dòng chữ “BarcelonaCity Tour” ở trên mũi, du khách đeo mắt kính vui thích ngồi tầng trên, cười lớn thưởng thức cảnh đẹp trên con đường Gracia. Nhà Baroque với đường nét kỳ lạ, tràn ngập hơi thở tự nhiên, giống như theo xương cốt động vật và hoa lá kết lại tạo nên. Đối diện với nó là vô số cửa hàng xa xỉ nổi tiếng, Chanel Hermes và Burberry đều trưng bày túi xách và giày cao gót mới toanh trong tủ kính.

Bồn hoa ven đường đang thi công, người đi đường và du học sinh mệt mỏi ngồi dưới bóng cây nghỉ ngơi, trong đó cũng không thiếu tình nhân trẻ tuổi. Con đường Gracia giống như biến thành thành một hành lang thời gian gấp khúc, từng góc ngách cũng tràn ngập chuyện xưa. Thời điểm đi qua bồn hoa, khóe mắt Giang Nam như nhìn thấy rõ bóng dáng quen thuộc. Cô quay đầu kinh ngạc như nhìn thấy mình thời đại học trong rất nhiều đôi tình nhân. Khi đó cô vẫn để tóc dài, thích mếu máo giận dỗi. Lúc này tựa như cô đang chờ ai, trên mặt cũng viết lên chữ hoạt bát và thiếu kiên nhẫn.

Có người dừng bước lại bên cạnh cô. Cô nhìn lên trên.

Nam mặc áo sơ mi trắng tinh, cúi đầu mỉm cười với cô. Đầu tiên cô giả vờ tức giận, đến khi anh bắt đầu lo lắng cuối cùng mới chịu bộc phát cười lớn lên. Cô đứng lên, ôm lấy cổ anh, kiễng chân ngậm ngậm hôn lên.

Giang Nam nhìn thấy cảnh này, trong mắt lộ lên niềm kinh ngạc và vui sướng. Cô nhìn thấy bọn họ nắm tay rời khỏi bồn hoa, càng lúc càng xa trong hành lang thời gian, cuối cùng mới lưu luyến quay người, chào hỏi các du khách theo sát mình, bởi vì lập tức phải đi đến hành trình tiếp theo rồi.

Cô ngửa đầu nhìn bầu trời quang đãng của Barcelona, lần đầu tiên hiện lên nụ cười xuất phát từ nội tâm trong chín năm qua, bước đi về phía ngược lại hai người đó.

Ánh đèn sáng lên, phim kết thúc. Âm nhạc mang tiết tấu mạnh mẽ vẫn còn tiếp tục, trên màn hình bắt đầu chạy lên dòng phụ đề:

Nhà sản xuất:

Bách Xuyên - Dante

Đạo diễn:

Dung Phân

Với các diễn viên:

Trần Hiếu (Tá Bá Giang Nam) - Thân Nhã Lợi

Hầu Phong - Thiển Thần

Tá Bá Nam - Dante

Lâm Tây Tây - Cheryl

19. Chương 19: Tòa Thành Mười Chín

Xem ra theo phản ứng của khán giả trong rạp, bộ phim này nhất định sẽ được thành công lớn. Không chỉ vì đây là tâm huyết nhiều năm của Dung Phân, cũng bởi vì cô hoàn toàn có thể nhận thức được tình cảm của Trần Hiếu, cũng mang tất cả tâm tình của mình đặt vào đó. Thật ra thì cách diễn xuất vậy khiến cô cảm thấy không an toàn, có cảm giác như đời tư bị phơi bày trong mắt của đại chúng. Cô vừa nghĩ sau này nên trả lời phỏng vấn thế nào vừa rời khỏi đoàn phim tự mình lái xe về nhà.

Tuyết như cũng chưa từng ngừng rơi. Tuy tuyết không lạnh lẽo như trong “Thành Thời Gian Barcelona”, nhưng bởi vì trong thành phố lớn hiện lên vẻ vô cùng tịch mịch. Tuyết trắng đông đưa nhẹ rơi trên kính chắn gió, cần gạt nước máy móc quét chúng đi. Xe dừng trước đèn giao thông, tạp âm xung quanh nhỏ đi một chút, cần gạt nước giống như đồng hồ quả lắc lên xuống theo quy luật, phát ra âm thanh lạch cạch. Cô lấy điện thoại di động mở ra hộp tin nhắn, phát hiện Cố Hi Thành vẫn không có hồi âm. Có lẽ vào trời tối con người sẽ trở nên nhạy cảm kích động, cộng thêm mới vừa xem xong bộ phim thương cảm, cô lại không khống chế được mình, bấm số điện thoại của anh. Tiếng tút tút vẫn vang lên, cuối cùng chẳng qua nhận được trả lời là: “Số điện thoại bạn đang gọi không trả lời, xin gọi lại sau.”

Cô cảm thấy lý trí đã hoàn toàn chạy đến ranh giới, mở hộp tin nhắn tuyệt vọng đánh một hàng chữ: “Nếu như em cũng chết rồi như anh, anh có thể tốn thời gian nhớ đến em dù chỉ một giây hay không?”

Những lời này cô vốn định xóa bỏ lập tức, nhưng bởi vì đèn đỏ chuyển xanh, còi ô tô phía sau không kiên nhẫn nhấn tin tin. Cô bị hoảng sợ đến tay run lên lại gửi tin đi. Nhìn tin nhắn dần dần biến đi, cô khẩn trương nhấn nút tắt điện thoại, nhưng trong chớp mắt màn hình điện thoại tối đi, tin nhắn đã gửi thành công.

Thật là ngu ngốc quá! Cô muốn lập tức đâm đầu vào kính chắn gió. Nhanh chóng lái xe đến cửa một cửa hàng, khẩn cấp mở điện thoại lên, cô lại bổ sung thêm một tin: “Em nói đùa với anh thôi, đừng để ý.” Cảm nhận được thay đổi thất thường như vậy dường như càng tệ hơn, cho nên lập tức ảo não vứt điện thoại di động xuống ghế sau, lái xe về nhà. Như mất đi mục tiêu, tốc độ lái xe của cô so sánh với bình thường chậm hơn rất nhiều, hơn nữa còn vì thất thần nên nhiều lần lái sai phương hướng. Trên đường điện thoại luôn vang lên, không có một cuộc nào là anh gọi, cho nên cô cũng không nhận cuộc gọi nào hết. Thật quá mệt mỏi. Chỉ muốn về nhà an ổn nằm xuống ngủ một giấc.

Với cô mà nói, nhớ nhung đã sớm biến thành một thói quen. Dù là anh xuất hiện trước mặt cô lần nữa, tàn nhẫn xé nát tất cả ảo tưởng của cô, ngay cả một chút dư âm cũng không để lại thì khi nhìn thấy anh lần nữa, cô vẫn sẽ nhớ anh. Kiểu tình cảm này chỉ sẽ mãi mãi hành hạ cô không ngừng nghỉ, khiến cô cạn kiệt sức lực.

Cho đến tối nay thấy Cố Hi Thành trên màn ảnh, cô bỗng cảm thấy nên nghỉ ngơi một chút rồi. Người tham lam quá mức là mình.

Cho dù bây giờ anh lỗi đời, phức tạp thế nào, trước sau anh đã cho cô tình yêu đầu đẹp nhất. Biết anh còn sống cô đã nên cảm ơn vận mệnh. Tại sao có thể học theo bản tính được voi đòi tiên, hi vọng xa vời anh lại trở về cạnh mình lần nữa?

Anh muốn kết hôn, cô nên chúc phúc anh. Bởi vì trên thế giới này không có ai lại hi vọng anh hạnh phúc hơn cô.

Về phần thói quen tệ hại kia, nếu như sau này có thể từ bỏ là không còn gì tốt hơn. Nếu như không thể vậy thì cứ để nó theo mình đi.

Buông bỏ đi. Vốn là tự nói với mình như vậy.

Nhưng mới vừa vào cửa nhà, nhanh chóng đã nghe thấy tiếng gõ cửa điên cuồng. Cửa làm bằng chất liệu thép không rỉ, nhưng bị người ngoài cửa gõ loạn vang ầm ầm giống như lập tức sẽ bị sụp đổ. Hơn nửa đêm bị người ta gõ cửa như vậy cô cũng hoảng hồn mất vía, rón ra rón rén đi đến trước cửa nhìn qua mắt mèo. Sau đó, cô lại nhìn thấy gương mặt lo lắng của Cố Hi Thành. Nhìn thấy dáng vẻ vội vàng khí thế của anh, cô sợ đến mức không dám nhúc nhích. Thế nhưng anh lại gọi to ngoài cửa: “Thân Nhã Lợi, mở cửa! Nếu em không mở anh sẽ báo cảnh sát!”

Cô vẫn không dám động đây. Nhưng cũng không lâu lắm anh lại lấy điện thoại ra chuẩn bị báo cảnh sát thật. Cô sợ hãi vội vàng mở cửa. Trong phút chốc nhìn nhau, hai người cũng trợn tròn mắt. Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, ngạc nhiên nói: “Em không có gì chứ?”

Cô hơi lúng túng, nhưng giả vờ thờ ơ: “Sao vậy, anh vẫn hi vọng em có gì à?”

Trên áo khoác màu nâu của anh dính đầy hạt tuyết, về mặt cũng vì rét buốt quá mức mà có chút cứng ngắc. Anh nhìn cô chằm chằm thật lâu, vừa bực mình vừa buồn cười, cuối cùng chỉ nói một câu: “Không có gì thì anh đi đây.”

“Khoan đã.” Cô gọi lại anh, “Anh đi vào đi, em có việc muốn nói với anh.”

“Chuyện gì không thể nói ở ngoài?”

Mưu tính bỗng thoáng hiện khiến cô cũng bị hoảng hốt, lý trí còn sót lại trong đầu óc nói với cô lập tức ngừng lại, nhưng cả người vẫn không thể kiểm soát, điên cuồng một cách tỉnh táo. Cô khẽ mỉm cười, có vẻ như rất bình thường: “Em cảm thấy quá lạnh không muốn đứng ở cửa nói. Anh đi vào mười phút, nói xong rồi đi. Em cũng mệt rồi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Được thôi.”

Anh hồ hững đáp lời, đổi dép đi vào. Nhưng biểu hiện lần này lại như lần đầu đến nhà cô, hoàn toàn không có thả lỏng như lúc yêu đương. Anh nghiêm cẩn ngồi trên ghế salon tại phòng khách, nhìn cô đi vào bếp pha trà ỉn, cau mày nói: “Không cần pha trà, ngày mai anh còn có việc phải đi sớm một chút.”

“Chuyện gì vội đến vậy, kết hôn à?” Cô trở lại phòng khách, đặt bình trà trên bàn, vuốt ve điện thoại đi động, ra vẻ như không buồn để ý chút nào.

Anh không nói.

“Hi Thành, thật ra có chuyện em thật sự muốn nói cho anh biết.”

Cô ngồi xuống cạnh anh, nhìn anh tương đối thành khẩn, giữ trầm mặc một thời gian ngắn. Cô nhìn bất lực hơn bình thường rất nhiều, thái độ như vậy khiến anh không khỏi bỏ xuống phòng bị, về mặt cũng thả lỏng một chút. Cô nhích đến gần anh một chút, ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt rưng rưng: “Hi Thành...”

Anh trợn mắt nhìn rồi có chút bối rối dời mắt đi. Lúc này, cô kéo cổ áo của anh, chợt kè đến hôn lên môi anh!

Anh trợn to mắt nhìn cô, hoàn toàn cứng ngắc. Hoàn toàn không nghĩ đến sẽ bị đánh lén, hơn nữa cô còn luôn níu cổ anh, cố gắng hôn càng sâu. Tim anh đập như trống, nhất thời không biết phải làm sao. Anh vốn muốn đẩy cô ra xoay người bỏ đi, nhưng ánh mắt cô trước nụ hôn này quá yếu đuối, cho đến bây giờ anh chưa từng thấy dáng vẻ cô yếu đuối thế này. Muốn đáp lại sự kích động của cô chiếm hết người anh, cảm giác như đầu óc sắp sửa không còn mình nữa...

Đúng lúc này hai tiếng tách tách vang lên, giống như chuông báo động khiến anh tỉnh lại. Nhưng anh còn chưa kịp rút lui, thì cô đã đứng ở một bên ra đòn phủ đầu, dùng tốc độ rất nhanh bấm mấy cái trên điện thoại đi động.

“Em làm gì?” Anh hoài nghi nhìn cô.

Dừng lại, dừng lại đi. Cuối cùng mình đang làm gì vậy, lẽ nào thật sự điên rồi? – Đáy lòng vẫn có một tiếng nói ngăn chặn cô, nhưng cô cảm thấy đầu nóng lên, sắp mất đi năng lực tự hồi cuối cùng.

“Anh có thể có hình của em, em không thể có hình của anh sao? Cố Hi Thành, lần này anh thật sự chọc giận em, chờ xong đời đi.”

“Em có ý gì?” Anh càng cảnh giác hơn.

“Chỉ cần anh làm chuyện gì khiến em không vui, em liền mang những tấm hình này gửi cho vị hôn thê của anh. Trên đó còn có thời gian, nếu như cô ta biết trước ngày anh kết hôn anh vẫn đang ở chỗ của em thì sẽ nghĩ thế nào?” Cô giấu di động ra phía sau, cười rất đắc ý: “Em đã sớm nói rồi, anh chơi không lại em. Trò hề kia anh diễn, mười năm trước em đã dùng qua.”

Anh cũng đứng lên theo, gương mặt nghiêm khắc đến mức hơi đáng sợ. Chiều cao hai người cách xa khiến cô có cảm giác bị áp bức vô hình, cô nắm chặt lấy điện thoại di động lui về sau một bước, sắc mặt trắng bệch: “Anh làm gì, anh lấy điện thoại của em cũng vô dụng, em mới vừa gửi bluetooth qua chỗ dự bị rồi.”

“Chụp kiểu hình này không có ranh giới này em rất vui vẻ phải không?”

Anh cười lạnh lùng, bỗng khom người xuống khiêng cô lên vai, đi thẳng về phía phòng ngủ. Cô thật bị dọa sợ, dốc sức đánh lên lưng anh, cả kinh kêu lên: “Anh làm gì, buông em ra! Thả em xuống!”

Anh ném cô lên giường, nhặt lên điện thoại rơi trên mặt đất, nhét vào tay cô: “Em chụp tiếp đi.” Anh cởi áo khoác mình xuống, kéo ra cravat, tiện tay ném ra sau, rồi trực tiếp đè lên người cô, hôn lên môi cô. Tiếng nức nở của cô biến mất trong nụ hôn mãnh liệt, trong nháy mắt vấy bị kéo lên anh không nghe thấy tiếng khóc của cô. Trong phòng hoàn toàn tối đen, cô có thể nghe thấy chỉ có tiếng kim loại va chạm vì cởi thắt lưng và tiếng vải vóc rách ra.

“Thân Nhã Lợi, em còn giả bộ giỏi hơn anh, còn được xưng là cô gái sạch sẽ nhất trong lịch sử giới văn nghệ. Thực tế hiện tại em đã hư hỏng đến dạng gì có lẽ không có mấy người biết được.” Anh lại nhét lại điện thoại rơi xuống vào tay cô lần nữa. “Anh làm chút chuyện quá đáng hơn nữa, em chụp tiếp đi.”

Ngay cả âm thanh cô đã không thể phát ra được nữa, không cầm lấy điện thoại bị cố chấp nhét vào trong tay nữa. Tay phải anh nắm chặt cánh tay buông lỏng của cô, tay trái nâng hông cô lên, ra vẻ như muốn xâm phạm cô. Nhìn thấy cô không ngừng lui về phía sau dường như rất sợ hãi, cuối cùng cơn tức của anh mới tiêu tan đi một chút, nói hờ hững: “Biết sai rồi sao?”

Cô núp ở đầu giường, không nói nên lời.

“Anh không quản bản thân em mạnh mẽ bao nhiêu, đừng nên lại thử chọc giận đàn ông, đối với em không có gì hại.” Anh buông cô ra lui về sau, tung mình xuống giường. Nhưng người còn chưa đứng lên thì cô đã ôm lấy anh từ phía sau.

Từ sau khi bọn họ chia tay, một mình cô đấu tranh tư tưởng vô số lần, ép bức mình phải tỉnh táo, không thể xử trí theo cảm tính nữa. Dù cho là bạn bè hay là người quan tâm cô đều bày cô với anh ở vị trí đối địch. Ngay cả buổi tối hôm nay cô cũng đang ép mình phải vứt bỏ anh. Nhưng cho đến bây giờ những điều này cũng không phải là chuyện cô thật sự muốn làm. Cô chỉ muốn ở cùng anh. Biết làm như vậy là không đúng, nhưng người luôn có thời khắc hồng phúc. Cô vùi đầu vào giữa lưng anh, nước mắt ướt thành một mảnh trên áo: “Đừng đi.”

Cô cảm thấy thân thể anh cứng đờ một chút, sau đó không có phản ứng gì. Cô càng thêm ôm chặt lấy anh, ho hai tiếng, cố kiềm lại rồi nói: “Hi Thành, trở về cạnh em... Van xin anh, đừng đi nữa...”

Lời như nói mãi không hết, thật sự quá sợ anh rời đi lần nữa. Người đàn ông bị mình ôm thật chặt bỗng quay lại, nắm tay cô, một lần nữa đè cô lại trên giường. Nụ hôn như mưa rơi trên mặt cô, trên môi, trên cổ và một mạch xuống dưới. Anh từ từ cởi quần áo cô ra, cử chỉ cực kỳ thân mật với cô. Nhưng tựa như đến bây giờ cô chưa từng nghĩ rằng muốn phản kháng, cho đến khi anh khẽ nói bên tai cô: “Em hãy nghe cho kỹ, giữa chúng ta đã không thể nào. Như vậy em cũng không để ý sao?”

“Em không ngại.” Cô nắm chặt vạt áo của anh.

Trong phút chốc tiến vào thân thể cô, anh hơi nhíu lông mày, mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Tay anh giữ lấy gáy cô, hôn cô thật sâu như mang theo ý trả thù. Cả người cô run rẩy trong ngực anh, yếu ớt giống như trẻ con mới sinh không hề có phòng bị. Anh hoàn toàn không ngờ

đến cô có phản ứng thế này. Tim anh quặn đau một cái khó hiểu. Nhưng lại nghĩ đến chuyện cô từng làm, nghĩ đến lúc trước cô hèn hạ vô sỉ, nghĩ đến ánh mắt thất vọng cuối cùng của mẹ mình, tất cả dao động cũng tan thành mây khói.

Khi thiếu niên anh từng cho rằng lần đầu tiên của bọn họ sẽ vào đêm tân hôn. Lúc mười mấy tuổi anh cũng là thằng nhóc ngốc, từng ảo tưởng dáng vẻ cô mặc áo cưới trong trắng, ảo tưởng đến ánh mắt cô vừa mong đợi vừa sợ hãi cùng mình thân mật, từng ảo tưởng đến đêm tân hôn gương mặt cô ngủ say sau khi thân mật với mình, từng ảo tưởng đến ánh mắt nhìn mình hạnh phúc của cô sau khi rời giường....

Rạng sáng mùa đông là thời khắc lạnh lẽo nhất.

Bầu trời màu xám đậm, tia sáng xuyên qua khe hở rèm cửa sổ dày cộm nặng nề trong phòng ngủ, trải trên sàn nhà một đường mờ. Trên mặt đất đã là một đám hỗn độn, một chiếc chăn như đồ vứt đi quăn ngang ngực Thân Nhã Lợi, chiếc váy giá tiền không rẻ bị giầy xéo như vải rách, tiền xu trong túi rơi rải rác trên mặt đất. Cổ Hi Thành bắt chân ngồi trên ghế salon, dụi tắt điếu thuốc hút đến cuối vào đĩa trái cây – Nơi đó đã chồng chất một núi tàn thuốc nhỏ. Anh móc bật lửa châm một điếu thuốc lần nữa, hút hết nicotine vào trong phổi, mỗi cái tê dại có thể kích thích thần kinh. Cô dâu ảo tưởng lúc anh thiếu thời đang nằm trên giường ngủ mê mết, đầu tóc rối tung, cánh tay trần trụi ôm lấy chăn và thân thể cuộn tròn lại. Ánh mắt của cô sưng đỏ nhắm lại, nước mắt đọng trên khóe mắt uốn lượn đến gối nằm.

Đây chính là lần đầu tiên của bọn họ.

Cổ Hi Thành thổi ra một làn khói cuối cùng, dụi tắt điếu thuốc lên đồng tàn thuốc xiêu vẹo, đứng dậy khom lưng cầm lấy cravat trên mặt đất. Sau đó anh nhìn thấy một chiếc nhẫn tự chế bằng nhôm trong đồng tiền xu. Anh nheo nheo mắt, nhặt lên xoay vài vòng – Cái này sao nhìn giống như khoen kéo lon vậy, hơn nữa kiểu còn rất cũ, là kiểu kéo ra ngoài, hiện tại có rất ít công ty thức uống còn dùng lại khoen kéo không bảo vệ môi trường này.

Trong đầu hồi tưởng lại một đoạn đối thoại với nhau nhiều năm trước.

– “Hi Thành, anh đã làm em lỡ mất cuộc gặp gỡ lãng mạn, không thể làm em lỡ mất hôn lễ lãng mạn. Anh nói đi, chừng nào anh mới cầu hôn em?”

– ” Anh không muốn dùng tiền của cha mình để mua nhẫn cho em. Mai sau đợi đến khi anh ra trường có được sự nghiệp thì sẽ mua tặng em sau.”

– “Viện cớ, chỉ toàn là viện cớ. Chờ anh có sự nghiệp rồi nhất định sẽ vứt bỏ em ngay.”

– “Như vậy đi, cầm cái này làm vật đính ước. Về sau anh sẽ đổi cái tốt hơn cho em. Hiện giờ anh chỉ có chiếc nhẫn này thôi, mong ‘nương tử’ đừng ghét bỏ.”

Năm đó anh mở khoen nhôm lon Fanta ra, cầm ngón tay cô đeo khoen lon vào ngón vô danh.

Nghĩ đến đây anh cười tự giễu một chút. Làm sao có thể, đây là chuyện không thể nào. Đây nhất định chỉ là người ta thích sưu tầm khoen kéo tiện lợi được sản xuất theo kiểu cũ. Qua mấy tiếng nữa sẽ phải kết hôn rồi, không thể nào lãng phí thời gian nữa, hiện tại đi thôi – Càng nghĩ như vậy, chân lại càng như bị đóng đinh không cách nào hoạt động.

Bỗng anh bước về bên giường nhìn gương mặt cô ngủ say, không biết tại sao tâm trạng hơi nôn nóng. Vừa định sửa sang lại cái chăn cô vô lộn xộn thì tay lại bị cô hất ra. Cô trở mình, cho dù hiện tại đang ngủ say nhưng cả người đều căng thẳng, nhíu mày tiếp tục cuộn tròn lại, giống như rất không thoải mái. Anh đặt tay lên trán cô thử xem, không có phát sốt. Anh cầm lấy đồ ngủ cô ở đầu giường, muốn giúp cô mặc quần áo, nhưng lại thoáng thấy vết màu đỏ trên ra giường.

Anh không xác định vạch chăn lên.

Sau khi xác định đó là vết máu anh không hề có bất cứ phản ứng gì, chẳng qua chỉ duy trì nguyên trạng chờ đợi, thật lâu thật lâu...

Thời điểm chuông điện thoại di động vang lên, Thân Nhã Lợi còn đang ngủ mê man. Cửa sổ mở thật to, âm thanh xe cộ qua lại huyên náo ở nơi xa hòa lẫn với tiếng chuông điện thoại di động kích động màng nhĩ nhạy cảm. Giống như là loa phóng thanh treo bên cạnh đỉnh đầu, trình diễn một cuộc hòa âm đáng sợ. Cánh tay trần trụi phơi bày ra không trung bắt lấy điện thoại bị gió lạnh ngày giáng sinh thổi đau âm ỷ. Giống như đã mất đi trí nhớ trong lúc nhất thời không thể hồi tưởng lại hôm qua đã xảy ra chuyện gì, màu đen tuyệt vọng cũng đang vỡ thành mảnh nhỏ, hỗn loạn đầy rẫy khắp người.

Trái tim trĩu nặng, tiếng điện thoại kia như tuổi trẻ mang theo vui sướng tinh khiết: “Chị Nhã Lợi, sau khi kết thúc buổi chiếu đầu tiên sao chị lại đi nhanh như vậy? Sau đó gọi điện thoại cho chị, chị cũng không bắt máy. Tôi cảm thấy “Thành Thời Gian Barcelona” xem rất hay, đây là bộ phim tôi thích nhất trong tất cả các bộ phim của chị...”

Người nói chuyện là Lý Triển Tùng. Cậu cũng giống với tất cả người hâm mộ phim của cô, nhất định sẽ đến rạp nghiêm túc xem hết bộ phim ngay trong buổi chiếu đầu tiên. “Đây là bộ phim tôi thích nhất trong tất cả phim của chị” cũng gần như trở thành câu nói cửa miệng của cậu. Trong mắt cô, cậu như một con thú nhỏ xinh đẹp, rất đòi cô yêu thích, cô lại vĩnh viễn không cách nào đáp lại tình cảm như cậu muốn.

Bản tính con người luôn thách thức sự việc chưa biết. Với người mình yêu sẽ luôn có thói quen dăng hiến tất cả, vì thế luôn đơn giản dễ hiểu hơn người yêu mình nhiều. Cho nên bọn họ mãi mãi không được chú trọng. Người thông minh sẽ luôn biết cách giấu diếm tình cảm của mình, tựa như người đàn ông tên Dante kia.

Cô chỉnh di động ở trạng thái phát loa ngoài, trả lời cậu ỉu xìu không có tâm tình, chuyển đến hộp tin nhắn kiểm tra tin tức. Bên trong có hơn mười tin nhưng chẳng có nào đến từ Cố Hi Thành. Cô lại nhìn xem cuộc gọi nhỡ, kết quả cũng giống vậy. Nhìn ngấm tứ phía, quần áo của cô đã được gấp ngay ngắn để trên tủ đầu giường. Căn phòng vốn bữa bọn cũng đã được quét dọn, nếu không phải thân thể vẫn đau thốn thì cô sẽ không tìm được bất kỳ dấu vết nào cho rằng anh đã đến.

Cuối cùng cô mở trình duyệt trên điện thoại di động, hít vào một hơi thật sâu, đánh vào “hôn lễ Paz Cruz” trong thanh tìm kiếm. Tốn hết sức lực nhấn vào nút tìm, mạng nhanh nhưng vì tín hiệu trò chuyện quá nhiều nên vô cùng chậm chạp, điều này khiến cô càng thêm khẩn trương. Theo tốc độ website hiện ra từng chút xuống dưới, trái tim của cô cũng càng đập càng nhanh. Nhưng vào lúc này, điện thoại Lý Chân cất ngang.

Lý Triển Tùng chưa từng chú ý đến Thân Nhã Lợi trả lời cho có lệ ở bên này điện thoại, chỉ hăng hái vui vẻ nói tiếp: “Chị không biết bây giờ bộ phim gây tiếng vang bao nhiêu đâu, nhiều đài truyền hình đều xôn xao đưa tin nó. Chị Nhã Lợi, chị quá tuyệt vời.”

“A Tùng, Lý Chân gọi cho chị, có thể có việc, tối nay chị sẽ gọi lại cho cậu.”

“À, được...”

Cô cúp điện thoại của cậu, nhận cuộc gọi của Lý Chân: “Lý Chân, sao vậy?”

“Cố Hi Thành kết hôn.”

Một câu nói ngắn ngủi khiến đầu óc cô trống rỗng một lúc: “Chị chờ một chút.”

“Được.”

Một lần nữa cô chuyển điện thoại di động đến trình duyệt. Kết quả tìm kiếm đã hiện lên. Trong tin tức ngày 25 tháng 12 xuất hiện “Ngày hôm nay người mẫu Tây Ban Nha Paz Cruz và kiến trúc sư nổi tiếng Dante cử hành hôn lễ”. Bên cạnh tiêu đề còn kèm theo hình ảnh tin tức. Trên hình Paz mang làn da màu đồng, mặc một chiếc áo cưới trắng sang trọng không tay, trong nháy mắt có kiểu thanh nhã như vương phi Kate Middleton. Gương mặt cô ta rạng rỡ, vẫy tay trái hướng về ống kính, tay phải kéo chủ rể mặt đồ vest trắng cắt may hoàn mỹ, gương mặt thanh tú, hơi mỉm cười đứng bên cạnh cô dâu xinh đẹp nhưng không thua kém chút nào. Trên mặt Thân Nhã Lợi đã hoàn toàn không có huyết sắc – Vị chú rể anh tuần này chính là người đàn ông đã xảy ra hành động thân mật nhất với mình tối hôm qua.

“Em biết rồi.” Cuối cùng cô cho Lý Chân câu trả lời chắc chắn.

“Chị biết bây giờ khẳng định em rất khó chịu, hiện tại nói cho em biết chuyện này cũng không thích hợp... Nhưng mà Nhã Lợi, bây giờ em nhất định phải đi với chị đến Cao ốc thương mại quốc tế một chuyến. Ngay lập tức Cố Hi Thành và Paz phải đến đó tham gia bữa tiệc hôn lễ, hiện tại Khuru Tiệp đã ở đó chờ bọn họ rồi.”

Sắc mặt Thân Nhã Lợi càng thêm khó coi: “Cô ấy đi đến đó làm cái gì?”

“Ngày hôm qua cô ấy vẫn mắng Cố Hi Thành trong điện thoại với chị, giống như đã bị tức điên rồi, nói là ‘Nhã Lợi có thể gả cho người đàn ông khác, nhưng tên cặn bã bại hoại Cố Hi Thành này cũng chỉ có thể chờ một mình Nhã Lợi thôi. Hắn ta đã không tuân thủ em sẽ khiến cho chuyện vui của hắn trở thành chuyện xấu!’ Chị cảm thấy được cô ấy đã giận điên lên, cúp điện thoại chị đi khuyên cô ấy cũng nhất định không nghe. Bây giờ em vội sửa soạn một chút, chúng ta sẽ đến gặp nhau ở đó.”

“Sao cô ấy biết Dante chính là Cố Hi Thành? Chị nói cho cô ấy biết rồi hả?”

“... Đúng.”

“Sao chị lại nói chuyện này cho cô ấy biết! Lý Chân, chị thật là... Chị muốn chọc em tức chết mà!” Thân Nhã Lợi vò rối tóc, “Khuru Tiệp cũng muốn chọc em tức chết, bên em đã loạn đến không chịu được, cuối cùng cô ấy muốn cho em thêm nhiều phiền phức mà!”

“Ôi, ngày hôm qua chị cũng là nhất thời tức giận nên không nhận được đã nói cho cô ấy biết. Nhưng chị không nghĩ là cô ấy và em, còn có Cố Hi Thành cũng là bạn học cũ, nhìn hai người ly ly hợp hợp, khẳng định còn tức giận hơn cả chị. Cho nên...”

“Thôi đi, thôi đi, thôi đi, bây giờ em lập tức đến ngay.”

Sau khi cúp điện thoại, Thân Nhã Lợi ném điện thoại di động lên đầu giường, đương chuẩn bị xuống giường mặc quần áo, nhưng lại nhìn thấy đầu giường có một tờ giấy. Cầm lấy nhìn xem trên đó chỉ có bốn chữ: “Hãy quên anh đi.”

Đôi mắt vốn sưng đến sắp sửa không mở lên được, giờ khắc này không ngờ bắt đầu nóng lên. Dù trên người không mặc quần áo, nhưng thân thể giống như đã sớm bị máy trộn bê tông nghiền nát, quán chặt chần trên giường, hoàn toàn dung hợp với thể giới màu xám này. Cô ngừng thở, ra sức vùi mặt vào lòng bàn tay, cơ thể căng ra.

Đêm hôm trước mới vừa trải qua tinh thần hồngбет, ngày hôm sau cục diện rối rắm vẫn như cũ chờ đợi mình thu dọn. Trải qua hành hạ như vậy, dù cho cô gái xinh đẹp trời sinh thể nào cũng không thể đẹp mắt nổi nữa. Trang điểm thật dày cũng không che khuất được vẻ mặt sưng vù, hai mắt mệt mỏi, quần áo xinh đẹp không giấu được cơ thể lão đảo muốn ngã. Sau khi đến hiện trường yến tiệc, Thân Nhã Lợi đeo mắt kính lên, lạnh lùng đẩy tất cả ký giả ra, bắt lấy cổ tay Khuru Tiệp, kéo mạnh cô ta qua một bên: “Đi về. Đừng mất mặt ở đây.”

“Nhã Lợi?” Khuru Tiệp kinh ngạc trở to mắt, ngược lại nói hùng hổ: “Cậu đến đúng lúc, hôm nay chúng ta liêu với tên cặn bã đó!”

Thân Nhã Lợi cắt ngang cô ta: “Liêu cái gì? Liêu để mất mặt sao?”

Khuru Tiệp ngơ ngẩn.

“Hôm nay mình không muốn nhìn thấy anh ấy, cậu cũng đừng mất mặt thay mình.” Thấy đối phương vẫn còn bộ dáng do dự, Thân Nhã Lợi cau chặt chân mày nói, “Cậu quậy anh ta thì thiệt thòi là ai? Cậu còn tưởng mình là học sinh trung học năm đó có thể đứng trước cả lớp dạy dỗ anh ấy vì anh ấy bắt nạt mình à? Gây chuyện ở đây với anh ấy, cậu cho rằng công chúng sẽ giống như chủ nhiệm lớp yêu thương cậu tha thứ cho cậu sao? Nghe này, tai tiếng này đủ bôi đen cậu ít nhất năm năm, hiện tại đi cùng mình ngay.”

Khuru Tiệp sắp khóc lên: “Nhưng mà, nhưng mà, Nhã Lợi, cậu không cảm thấy không cam lòng sao? Mười năm nay cậu làm sao trải qua, cậu nhìn anh ta xem... Anh ta trở về lại còn lừa cậu như vậy...”

“Cậu có đi hay không? Không đi mình đi.”

Vừa mới quay người, Khuru Tiệp cũng chạy theo, mím môi mang dáng vẻ uất ức: “Mình thật sự cảm thấy không đáng thay cậu.”

Thân Nhã Lợi và Lý Chân cũng không đáp lời, cho đến sau khi bước vào thang máy, Thân Nhã Lợi mới cúi đầu nói một tiếng: “Không có gì đáng giá hay không. Sau khi biết rằng anh ấy là người thế nào mình cũng không cần tự trách như trước đây nữa. Đối với mình mà nói đây chưa chắc không phải chuyện tốt.”

Nhanh chóng đến tầng trệt. Theo cửa thang máy nặng nề mở ra, các cô nhìn thay bốn năm người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, nhưng không ai nghĩ đến người đứng chính giữa mặc một bộ đồ trắng lại là Cố Hi Thành.

Không khí như ngưng đọng trong giây lát. Thân Nhã Lợi cảm thấy máu sôi trào trong lồng ngực, nhưng cô chỉ bình thản nói: “Đi thôi, xe của mình ở C14”

Cô đi vòng qua anh ra về phía bãi đậu xe, Lý Chân nhìn anh một cái không mang theo thiện ý rồi cũng đi theo cô. Anh chỉ cúi đầu không đuổi theo, cũng không lên tiếng giữ cô lại. Vốn tưởng rằng tình huống này đã là vô cùng tệ hại rồi, nhưng không nghĩ đến Khuru Tiệp cất cao giọng mắng to: “Cố Hi Thành, anh có biết nhiều năm anh chết im hơi lặng tiếng như vậy, Nhã Lợi vẫn luôn viếng mộ tảo mộ cho anh không? Tôi cảm thấy kiểu đàn ông như anh vẫn thích hợp hóa thành tro cốt nằm trong nghĩa địa, sống chỉ khiến người khác nôn mửa!”

Thân Nhã Lợi cảm thấy càng lúng túng hơn, đi nhanh qua kéo Khuru Tiệp: “Đừng nói, đi thôi.”

Nhưng Khuru Tiệp bỗng tháo mắt kiếng cô xuống, càng cảm thù sôi sục nói cả giận: “Anh xem thử cô ấy đi! Anh xem thử bộ dạng của cô ấy đi! Cuối cùng là cô ấy thiếu anh cái gì mà anh đối xử với cô ấy như vậy? Cái này anh hài lòng rồi phải không, anh muốn ép cô ấy chết phải không?!”

Thân Nhã Lợi cúi đầu như vừa bị tàn phá nhan sắc, tránh né ánh mắt người bên cạnh: “Khuru Tiệp, đừng nói gì nữa, đi thôi!”

Nhưng mà trong chớp mắt mất đi mất kính tựa như mất đi lớp bảo vệ cuối cùng. Cô dùng hai tay che mặt, cơ thể đau khổ run rẩy, nước nỡ ngồi xổm xuống. Không chỉ có Cố Hi Thành và mấy người đàn ông bên cạnh, Khuru Tiệp cũng sợ ngây người vì phản ứng của cô, trở nên không biết làm sao. Âm thanh giày cao gót vang lên cốc cốc dồn dập, Lý Chân xông lại đỡ Thân Nhã Lợi dậy, quát lớn: “Khuru Tiệp, hiện tại người tổn thương Nhã Lợi không phải là tên đàn ông này, là em! Bây giờ đi ngay, nếu không chị không có người bạn như em!”

“Vâng, vâng, là lỗi của em. Nhã Lợi, mình xin lỗi, là mình qua kích động rồi...” Khuru Tiệp cũng theo đỡ lấy Thân Nhã Lợi.

Cuối cùng, Cố Hi Thành đi về phía trước một bước: “Lợi...”

“Đừng đến gần cô ấy!” Lý Chân ôm lấy vai Thân Nhã Lợi thật chặt, bỗng nổi giận lên, cô ta chỉ vào Cố Hi Thành kích động nói, “Cố Hi Thành, tôi cảnh cáo anh, đừng nên đến gần cô ấy nữa!! Đời này cũng chớ xuất hiện trước mặt chúng tôi! Bây giờ thì, mẹ kiếp cút đi!!”

Thân Nhã Lợi co rúc trong vòng ôm của bạn bè, đã mất đi tất cả năng lực bảo vệ mình. Cô chỉ muốn chạy trốn khỏi đây, chạy trốn đến mọi nơi không có bất cứ ai.

“Nước Anh?”

“Thời tiết quái quỷ này em dẫn người đang thất tình đi đến đó để muốn cho cô ấy càng buồn rầu thêm sao?”

“Nước Pháp?”

“Nơi cách Tây Ban Nha gần như vậy còn có không khí lãng mạn buồn nôn thích hợp với việc nói chuyện yêu đương, em xác định à?”

“Hawaii?”

“Chị hai cảm ơn chị nha, Nhã Lợi và cái tên cặn bã kia tổ tình với nhau tại bờ biển.”

“Nam Phi?”

“Chị hai, chị phải biết rằng hơn 75% phái nữ Châu Phi đều có ghi chép bị cưỡng hiếp, còn lại 25% cũng là bị người dân tộc ăn thịt. Cho nên nơi đó chỉ có tội phạm cưỡng hiếp và người bị hại.”

“... Mẹ ơi, thiệt hay giả?”

“Đương nhiên là giả rồi.”

“Phù, làm em sợ. Em đã nói em từng đến đó cũng đâu có gặp chuyện không may...”

“Đương nhiên em không xảy ra chuyện phải nói là cấp dưới của em đã tránh được kiếp nạn đồng bào nam Châu Phi cũng vô cùng may mắn.”

“...” Cuối cùng Khuê Tiệp nhẫn nại đến cực hạn, trợn trắng mắt, đẩy bản đồ thế giới ra trước mặt, khoanh tay ngồi lì trên ghế salon, “Muốn đi đâu tự mình cậu nghĩ đi!”

Ngày hôm sau, sau khi Cố Hi Thành kết hôn, Thân Nhã Lợi chỉ nhận một cuộc phỏng vấn, có vẻ như tinh thần vô cùng tệ hại. Lý Chân và Khuê Tiệp cũng cảm thấy trong phút chốc cô không thể khôi phục được, cho nên bàn bạc dẫn cô đi nước ngoài du lịch. Lúc này, Lý Chân cong đầu ngón út lên, móng ngón út mới vừa đắp bột cong lên như quý phi nương nương đời Thanh triều, rê trên bản đồ. Ngón tay của Lý Chân vạch tới vạch lui trên bản đồ, cuối cùng chột chỉ vào nơi nào đó ở chính giữa: “Nơi này đi.”

“Hả?”

“Leo núi, càng cao càng tốt, như vậy đến khi cô ấy mệt không thở nổi sẽ nghĩ: Mẹ ơi còn sống thật tốt, cuộc sống thật đẹp, thất tình là cái thá gì. Hiểu không?”

Khuê Tiệp bĩu bĩu môi, giơ ngón tay cái lên với Lý Chân.

Các cô cấp tóc đặt vé máy bay và khách sạn, sau khi sắp đặt hành trình ổn thỏa, bảo người ta mang vé máy bay đưa thẳng đến nhà Thân Nhã Lợi. Sau đó, nhanh chóng nhận được điện thoại của Thân Nhã Lợi: “Mấy ngày nay mình phải phối hợp với công ty tuyên truyền bộ phim, không đi được, hai người đi đi.” Sau đó Khuê Tiệp bán mình nửa năm để làm điều kiện với công ty, đổi lấy ngày nghỉ phép cho Thân Nhã Lợi.

Ba người ngồi trong xe lái đến phi trường. Lý Chân và Khuê Tiệp ngồi hai bên, Thân Nhã Lợi ngồi chính giữa. Lưng ghế trước đặt một tờ tạp chí kinh tế. Chỉ cần có tạp chí thì Lý Chân sẽ theo thói quen người mẫu mở ra lật xem. Cô ta rút ra quyển tạp chí kia lật trang đầu tiên, bên trong kiến trúc hình giọt nước bỗng hiện rõ khiến cô ta và Khuê Tiệp cũng tỏa sáng hai mắt.

“Văn phòng kinh doanh này thật là công, là công ty nào làm vậy...” Khuê Tiệp chớp mắt vài cái, nhìn sát vào một chút, nhưng nhìn thấy chữ Fascinante tỏa sáng lấp lánh bên dưới thì sắc mặt đại biến, bộp một tiếng đóng tạp chí lại, nói nghiêm túc: “Nhìn gần cảm thấy phong cách này quá phương tây, không thích.”

Lý Chân hắng giọng một cái, cũng vội vàng chuyển đề tài: “Nói đến đây, chị cảm thấy rằng cách suy nghĩ của người phương Tây khác chúng ta thật lớn. Khuê Tiệp em có từng quen bạn trai nước ngoài chưa?”

“Chưa có. Sao vậy, chị từng có hả?”

“Đàn ông gì mà chị chưa từng KO(1).” Lý Chân từ từ lắc lắc ngón tay, “Có điều kể cho em nghe chuyện rất kinh điển. Năm đó ở Pháp chị quen một anh sáng tác nhạc, mắt xanh, nhìn rất đẹp trai, phát âm tiếng Anh rất chuẩn, vừa tình cảm vừa lãng mạn. Bọn chị vừa quen không bao lâu thì cũng có cảm tình với nhau, sau khi bọn chị ăn một bữa cơm thì anh ta có cảm tình với chị rõ rệt, hẹn ngày hôm sau gặp mặt. Sau đó em biết xảy ra chuyện gì không?”

(1): KO = knock out = hạ gục

“Các người lên giường rồi anh ta bỏ trốn?”

Lý Chân đẩy đầu của cô: “Nói bậy bạ, chị giống loại phụ nữ sẽ làm chuyện thiếu năng vậy sao.”

“Đó là...”

“Ngày hôm sau anh ta nói với chị, cô Lý, có tin tốt! Club ở bờ biển Dubai mời tôi, tôi phải đi đến đó làm DJ ngay. Nửa năm sẽ về, cho nên nửa năm này chúng ta vẫn giữ liên lạc nhé.” Lý Chân nhướn nhướn mày,

dùng giọng tiếng Trung phát âm nước ngoài không chuẩn: “Sau đó anh ta đi đến Dubai. Arab Emirates, Dubai đó.”

“Hả, hả, hả... hả? Chị nói anh ta vì đến Dubai làm DJ mà vứt bỏ người xinh đẹp như chị và công việc sáng tác nhạc?”

“Đúng.” Lý Chân hí hóp mắt lại.

“Mẹ ơi, anh ta điên rồi sao?...”

“Cho nên chị nói chúng ta không hiểu được tư tưởng người phương tây. Trong mắt bọn họ, tiền bạc và địa vị cũng chỉ là cuộc sống cần mà thôi, quan trọng hơn là hưởng thụ cuộc sống đó.”

“Đây chính là phái dã thú trong truyền thuyết. Anh ta không hiểu cái gì gọi là công việc kiếm tiền nuôi vợ sao.”

“Em cho rằng đàn ông trong nước kiếm tiền vì nuôi vợ thật sao? Bọn họ chỉ muốn kiếm nhiều tiền tán gái. Nói một cách khác, chị gặp được hai nhà sản xuất nổi tiếng, cũng là trước đó đeo đuổi Nhã Lợi không được, sau đó chuyển qua đeo đuổi chị. Nếu như đeo đuổi Nhã Lợi được thì bọn họ cũng sẽ bắt cá hai tay. Bắt cá hai tay rất mê ly nhé.”

“À, thật sốc, thật ra thì bọn họ chính là thiếu bộ sưu tập thôi.” Khuu Tiệp chau chau lông mày, “Loại đàn ông này nên bị tiểu công ngược cả đời...”

Lúc này Thân Nhã Lợi vẫn mang mắt kính cắt ngang hai người: “Em lên phía trước ngồi. Như vậy hai người nói chuyện cũng dễ hơn chút.”

Khuu Tiệp và Lý Chân cũng sốt một chút, không hẹn mà cùng gật đầu. Thân Nhã Lợi xuống xe, kéo kín áo khoác ngoài đi trong bão tuyết, mang túi của mình ngồi cuộn tròn lại. Hai người ngồi phía sau mang vẻ mặt đau lòng, cũng lo lắng không biết mình có nói sai không, nhưng nhìn bóng lưng Thân Nhã Lợi, các cô chỉ có thể liếc nhau một cái, miễn cưỡng thở dài.

Thật ra Thân Nhã Lợi hiểu được động cơ của hai người. Hai người muốn nói cho cô biết là một phái nữ trưởng thành nhất định phải biết khoan dung và xem mọi chuyện như không hề gì. Những đạo lý này cô cũng hiểu. Từ khi biết hôm nay anh và Paz cũng về Tây Ban Nha thì cô đã hoàn toàn tỉnh ngộ rồi.

Khi còn bé nhìn thấy thế giới phồn hoa xinh đẹp, thực tế chân chính bước chân vào mới phát hiện từng góc cũng nó đều là bụi gai vô hình. Một khi bước vào thế giới này thì rất nhiều năm tháng thiếu niên tươi đẹp cũng sẽ biến chất, hoặc là biến thành bọt nước dễ vỡ, hoặc là biến thành lưỡi dao nhọn sắc bén.

Cô ngồi trong xe nhìn trời tuyết trắng bạch khiến tâm nhìn mơ hồ ngoài cửa – Năm đó Hi Thành chính là bọt nước dễ vỡ, nó giống như một giấc mộng, đã sớm biến mất trên bầu trời mười năm trước.

Chẳng qua là, ngày cuối cùng bọn họ vẫn còn ở chung một thành phố, một lần cuối cùng cô dung túng mình nhớ đến Cố Hi Thành thời học sinh.

Thời điểm đến trường, bọn họ vẫn còn theo kiểu thiếu niên văn nghệ, tất cả cũng từng viết thư cho đối phương, truyền giấy trong giờ học. Sau đó theo sự trưởng thành và bận rộn của con người, tin tức kỹ thuật càng ngày càng phát triển, email thay thế thư từ, tin nhắn thay thế tờ giấy, sau đó lại bị blog cá nhân thay thế. Những trang giấy mực nước mang theo hơi thở quá khứ không còn tiếp diễn nữa. Lần này, trên đường cô đến sân bay có thời gian rất nhiều, có thể khiến mình tĩnh tâm viết cho anh một phong thư.

Cô lấy giấy từ trong túi ra, kê lên quyển tạp chí thật dày. Cô cúi đầu, viết xuống một hàng chữ – Hi Thành thân yêu!

Mới vừa viết ra mấy chữ này thì nước mắt cũng không nén được nữa, tuôn chảy không hề trì hoãn. Cô như bị mình dọa, len lén lau nước mắt, ngửa đầu điều chỉnh tâm trạng một chút rồi lại viết tiếp.

Hi Thành thân yêu!

Bây giờ nói những lời này có lẽ là quá muộn, nhưng chúng ta chưa từng có cơ hội trao đổi ngay mặt, cho nên vẫn quyết định viết cho anh phong thư này. Dù ười năm trước em có đau lòng thế nào và sợ ba ngã bệnh thế nào thì cũng không phải là lỗi của anh. Ở lúc em tuyệt vọng nhất, em không nên đoán tự ra

quyết định như vậy. Như vậy là không tôn trọng anh, cũng không tôn trọng tình cảm của chúng ta. Lúc ấy em hẳn nên nói hết toàn bộ sự việc cho anh biết, sau đó chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp.

Cho nên, thật xin lỗi.

Ngoại trừ cha mẹ ra thì anh là người duy nhất đối xử với em như báu vật, nhưng em lại trẻ con và ích kỷ vô cùng. Tổn thương em gây ra cho anh trong mười năm nay đã trả ngược lại trên người em gấp bội. Trong nhiều năm qua em chưa từng có ngày nào hoàn toàn vui vẻ. Cho nên, tuy anh không báo thù em, em cũng đã nhận được báo ứng. Em thề với anh, tất cả mọi chuyện cũng sẽ thay đổi. Có lẽ tất cả thay đổi của em anh cũng sẽ không thấy được. Nhưng biết anh còn sống thì trong cuộc sống sau này em nhất định sẽ sống vui vẻ và kiên cường hơn trước kia. Em xin thề.

Cuối cùng chúng ta vẫn không đi đến kết cuộc hạnh phúc. Lần này chúng ta không thể làm được bất cứ điều gì thay đổi. Nhưng cô ấy nhất định sẽ yêu anh, cũng nhiều như em. Em cũng xác định, người tốt đẹp như anh nhất định sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc nhất.

Cám ơn tất cả những điều anh dạy cho em.

Cám ơn anh đã dạy cho em biết thế nào là yêu.

Cám ơn anh đã cho em tất cả hồi ức.

Dù cho chúng ta sẽ không còn gặp mặt, nhưng em sẽ mãi mãi, mãi mãi nhớ đến anh.

Cũng không phải là phong thư rất dài. Viết xong lá thư hoàn chỉnh, cô bỗng nhiên nhận ra thậm chí ngay cả câu nói “em yêu anh” thích nhất trước kia cô cũng không viết ra. Chữ viết trên tờ giấy vì xe trông trành nên có chút xiêu xiêu vẹo vẹo. Cô ngẩng đầu nhìn cảnh tuyết bên ngoài cửa sổ, đèn đường đã tắt, cây cối nhanh chóng bị bỏ lại phía sau... Không biết qua bao lâu cô mới cùng hai người bạn thân xuống xe.

“Viết thư cho Cố Hi Thành à?” Khưu Tiệp khẽ hỏi.

Cô gật đầu, một lần nữa nhìn vào lá thư, rồi vò thành một cục ném vào thùng rác. Khưu Tiệp ngạc nhiên nhưng cũng không duy trì bao lâu. Bởi vì trong lòng biết rõ, lá thư này cô viết không phải cho kiến trúc sư Dante nổi tiếng. Mà là viết cho bạn trai đầu tiên của cô – Chàng trai Cố Hi Thành bởi vì cô không chú ý sức khỏe mà còn nóng nảy hơn cả cô.

Cô mặc kín áo khoác, băng qua bảo tuyết, đi vào sân bay.

Dante, còn nhớ rõ thời điểm thử vai lúc ban đầu đạo diễn bảo em diễn cảnh gọi điện thoại cho bạn trai đã chết chín năm rồi không? Không biết anh có nhớ hay không, lúc đó câu nói đầu tiên của em là “hãy quên em đi.” Lúc trước khi anh rời khỏi nhà em vào buổi sáng lễ giáng sinh, anh đã để lại những lời này ở giường em.

— Bây giờ, em nhận lời anh.

Cùng một thời gian, Marco lái xe đưa Paz và Cố Hi Thành đến ga quốc tế của sân bay. Anh ta nhìn nhìn em gái đang ngồi phía sau trang điểm lại, rồi lắc đầu với Hi Thành: “Vì người phụ nữ mình yêu có thể lợi dụng những người phụ nữ khác. Thật ra tôi không hề đồng ý với cách làm như thế.”

“Cũng vậy thôi, cô ấy cũng không lợi dụng tôi sao.”

Cố Hi Thành cười nhạt, kéo cửa xe ra. Tạt vào mặt là không khí lạnh lẽo mang theo hơi thở đặc biệt kích thích khứu giác của anh, khiến cho hô hấp anh khó khăn hơn bình thường một chút. Cửa kính cách ly lạnh như băng ở đại sảnh sân bay, người dọc theo hướng hai bên đường, cuối cùng cùng với xa lộ cao tốc hòa vào đường chân trời. Anh lấy hành lý hai người từ cốp xe sau đặt trên mặt đất, chờ đợi người vợ xinh đẹp mà lười nhác. Anh đứng lại ở cửa chính một lát, ngửa đầu nhìn tuyết đầy trời nhẹ nhàng rơi xuống. Trong phút chốc này, anh không kiềm được hít một hơi thật sâu, giống như là tội phạm bị thiếu dưỡng khí nhiều năm được tự do hít thở. Kiến trúc trước mắt vốn chỉ có khung kim loại và thủy tinh, lúc này cũng bị tuyết đọng bao trùm thành một tòa thành màu trắng.

Anh còn nhớ rõ lần đầu bọn họ gặp gỡ trong hôn lễ bạn thân. Khi đó cánh hoa tựa như tuyết hôm nay, bay lả tả nhiễu loạn tầm mắt anh. Anh đứng trong hoa tuyết thấy được cô của mười năm sau. Cô chín chắn

không ít, mặc trên người lễ phục được thiết kế riêng cao cấp. So với cô nữ sinh xinh đẹp giản đơn năm đó đã có thêm rất nhiều tao nhã nữ tính. Nhưng mà đáng vẻ cô cười hồn nhiên ngây thơ khi nhận được bó hoa lại giống hệt với lúc còn trung học.

Âm thanh ù ù của máy bay xông lên trời cao dần dần đi xa, hơi thở của mùa đông lạnh lẽo như nhiệt độ của nó.

Anh trầm mặc nhìn trời tuyết rơi, hết lần này đến lần khác nhớ đến từng khoảnh khắc mình và cô đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đỏ bừng không chớp, cho đến khi dòng lệ nóng yên lặng chảy đầy hai gò má.

20. Chương 20: Tòa Thành Hai Mươi

Thân Nhã Lợi vốn cho rằng chia tay với Dante lại tận mắt nhìn thấy anh kết hôn rầm rộ chính là địa ngục. Nhưng không nghĩ đến điều đó chỉ là một tầng địa ngục thôi. Bởi vì sau khi du lịch leo núi với Lý Chân và Khưu Tiệp, cô bị ngã một cái trên đường, trở về còn mắc phải cảm nặng. Ngu ngốc là báo lá cải miêu tả sắc mặt tái nhợt đáng vẻ khắp khiêng của cô thành “ngghi ngờ mang thai”. Vào cuối năm mọi người thích nhất tin tức gây sóng gió để đưa đến sóng to gió lớn. Điện thoại của A Lãm gần như bị nổ tung, Lý tổng tự mình gọi cô vào phòng làm việc giáo huấn. Lý Triển Tùng không hiểu gì cả an ủi càng khiến cô vô cùng phiền não. Còn cái gì tệ hại hơn cái này đây, tới một lần luôn đi. Cô nghĩ như vậy. Bốn mươi ngày sau lại phát hiện kinh nguyệt của mình không đến.

Trước kia không có kinh nghiệm về phương diện này, nhưng từ hoàn cảnh bạn bè xung quanh cũng ít nhiều hiểu được. Lúc này chuyện nên làm nhất chính là đi mua que thử thai. Sau đó thương lượng với người nhà và bạn bè xem nên xử lý như thế nào. Nhưng cô không có can đảm. Khẳng định mình không thể đi mua que thử thai, vậy nên nhờ ai đi mua đây? A Lãm? Lý Chân? Khưu Tiệp? Ba mẹ? Giống như dù nói cho ai biết cô cũng sẽ bị đối phương giết chết. Nhất là Khưu Tiệp, nếu như biết trước khi Cố Hi Thành kết hôn còn đến làm ra việc này, nhất định sẽ lập tức đặt vé máy bay bay đến Ý, dẫn theo một đám mafia ngồi máy bay đến Tây Ban Nha, đeo mắt kính, quay kính xe xuống, đưa súng ra bắn anh nát bét, chết ở đầu đường Barcelona.

Trải qua cuộc đấu tranh tư tưởng khá dài, cuối cùng cô quyết định để chuyện này qua một bên, tham gia party sinh nhật Lý Chân trước. Sinh nhật Lý Chân nghe ra không phải là việc lớn gì, nhưng người trong giới đều biết đây tuyệt đối là ngày vô cùng long trọng. Lý Chân ở thành phố này giống như Nero Ahenobarbus(1) ở thời đại La Mã. Mỗi lần sinh nhật cô ta cũng sẽ hóa thân làm nữ thần Eros mang dáng vẻ gái làng chơi, tổ chức tụ hội long trọng năm sau còn hơn cả năm trước, tập trung nam nữ si tình trong xã hội thượng lưu lại một chỗ, miêu tả bức họa cảnh kim cương xa xỉ thối nát, nhưng bản thân cũng rất ít gia nhập vào đó. Trong giới người mẫu không chỉ có một chị em đã từng nói “Sinh nhật của Lý Chân chính là ngày tôi xem mắt”. Trước sinh nhật Lý Chân hai tuần các cô đã bắt đầu ăn uống điều độ giảm cân, vung tiền đi mua một bộ lễ phục dạ hội sang trọng đắt giá – Trong mắt các cô, đây chính là đầu tư lý trí, bởi vì không đến một tháng, các cậu ấm hoặc chủ doanh nghiệp quen biết trong tụ hội sẽ ném vào người các cô số tiền gấp mười lần đến gấp trăm lần. Dĩ nhiên, người được lợi nhất không phải là bất kỳ ai trong số họ, mà là người tổ chức bữa tiệc xa hoa này – Vừa lấy được lòng người, lại kiếm được tiền nhà tài trợ, nhà quảng cáo và đài truyền hình. Sau sinh nhật hàng năm Lý Chân cũng sẽ đếm tiền ở trong mơ cười to đến tỉnh dậy. Cô ta tự tiện xuyên tạc danh ngôn của Amelia Earhart(2): “Phụ nữ sáng tạo ra cơ hội công việc ỉnh cũng không mập mờ với đàn ông mới là người thắng cuối cùng.”

(1): Nero Claudius Caesar Augustus Germanicus (15 tháng 12 năm 37 – 9 tháng 6 năm 68), tên khai sinh là Lucius Domitius Ahenobarbus, còn được gọi là Nero Claudius Caesar Germanicus, là vị Hoàng đế thứ năm và cũng là cuối cùng của triều đại Julius-Claudius. Nero được chú ông, hoàng đế Claudius nhận làm con nuôi và được thừa kế ngai vàng. Ông lên ngôi với hiệu Nero Claudius Caesar, ngày 13 tháng 10 năm 54, sau khi Claudius qua đời.

(2) Amelia Earhart (sinh ngày 24 tháng 7 1897; mất tích ngày 2 tháng 7 1937; Bà được chính thức thông báo tử nạn ngày 5 tháng 1 1939) là một nữ phi công và nhà văn người Mỹ. Bà là người phụ nữ đầu tiên được nhận Distinguished Flying Cross của Hoa Kỳ cho việc đã trở thành người phụ nữ đầu tiên bay một mình xuyên Đại Tây Dương.

Năm nay Lý Chân dùng bước ngoặt hợp tác với Fashion Magazine tổ chức một tiệc party sinh nhật mang tính chất thương nghiệp. Địa điểm tổ chức bữa tiệc này là khu tụ hội mang tính văn hóa Thượng Hải, dung hợp với loại giàu có phù hoa với loại thương gia cao cấp, và những kẻ đình đám trong giới. Lúc bóng đêm phủ xuống bãi cỏ nhân tạo bên ngoài thì đèn đường tựa như hỏa tinh cuối cùng nhảy ra trong đồng lửa, chiếu sáng kim cương bạch kim trên người các giai nhân mỹ lệ trong bóng tối.

Mấy kiểu hoạt động này là ngày tận thế của rất nhiều ngôi sao nữ mới nổi tiếng, bởi vì hơi chút không chú ý một cái là sẽ bị chó săn viết bậy bạ về việc xã giao của mình và một quý ông nào đó. Cho nên rất nhiều ngôi sao nữ dù làm cái gì cũng căng thẳng như gái đứng đón khách. Nhưng đối với Thân Nhã Lợi đi đến đâu cũng có thể giữ được bình tĩnh mà nói, cô có thể thoải mái ở nơi này như ở nhà mình vậy. Làm người tổ chức bữa tiệc, Lý Chân luôn luôn lượn lờ tới lui mấy người khách. Thân Nhã Lợi dẫn theo trợ lý và người đại diện xuất hiện, thành thạo tạo dáng pose hình cho các ký giả chụp xong rồi đi vào sảnh tiệc. Thân Nhã Lợi vẫn rất có duyên với phụ nữ, mới vừa đi vào nhận vài ly rượu của mấy quý ông đưa đến thì đã bị một đám nữ người mẫu yêu thích cô bu quanh.

“Chị Nhã Lợi, hôm nay chị thật xinh đẹp nhé. Sao chị không đến sớm một chút, bọn em chờ đến lo sợ luôn.”

“Cô không biết người ta là biển hiệu lớn sao, thiệt tình, người đẹp là phải xuất hiện sau cùng hiểu chưa!”

“Chị Nhã Lợi, đêm nay chị mặc hiệu Haider Ackermann à? Bộ này ở Châu Âu vẫn chưa tung ra thị trường, em nghĩ hết mọi cách cũng không thể mua được bộ đồ này, em thật hâm mộ chết được...”

Một đám cô bé đáng vóc khá cao, ăn mặc kỹ lưỡng, đứng dưới ánh đèn huỳnh quang giống như bức tượng hoàn mỹ không hề có sức sống. Nhưng vừa nói chuyện thì đã hoàn toàn để lộ số tuổi. Cũng không lâu sau trong đó có một cô bé mất to không kiềm chế được bất mãn, nhỏ giọng nói: “Chị Nhã Lợi, chị thấy mấy cô nàng G.A girls thế nào?”

G.A girls là nhóm nhạc nữ thần tượng được tập đoàn Hách Oai chú trọng đưa lên, bình quân số tuổi của chín thành viên chưa đến hai mươi, nhưng mỗi người cũng có giá hơn trăm triệu.

“Rất xinh đẹp mà.”

“À, em cũng cảm thấy rất xinh đẹp.” Mặt cô bé lộ vẻ lúng túng, chep miệng, “Chỉ là em không thích cô bé trưởng nhóm. Còn được gọi là người đẹp Minh, có chỗ nào đẹp đâu, cũng không biết chỗ quyến rũ đàn ông.”

Thân Nhã Lợi nở nụ cười, nhưng không trả lời vấn đề này. Nhưng đã có một người cất lời thì một cô gái cầm nhon khác cũng không che giấu nữa: “Mới vừa rồi lúc bọn em ngồi xe đến, ở trên đường em thấy một chiếc xe thể thao mui trần, chiếc xe đó chạy vèo qua. Một anh chàng cả người mặc đồ màu xanh hải quân từ trên xe bước xuống, mẹ ơi, lúc đó em đã nghĩ nếu như anh ta cũng đi tham gia sinh nhật của Lý Chân thì tốt quá. Kết quả là mới vừa vào em đã thật sự nhìn thấy anh ta.”

Một cô gái mất to đẩy cô ta một cái: “Đó là cậu ngốc, ngay cả Jake trong đảng thái tử cũng không nhận ra. Cậu chỉ nhận ra mấy tên đàn ông khổ rách áo ôm thôi. Người mẫu thật sự nổi tiếng ai lại quen với mấy tên đó chứ.”

“Vâng, vâng, vâng, mình có mắt không nhìn thấy thái sơn. Sau khi đi vào mình thật sự muốn làm quen anh ta, mình vừa thấy đã yêu anh ta ngay. Nhưng sau khi đi vào, anh ta vẫn nói chuyện với Minh Nhiệm Nhiệm, trong nháy mắt mình thất tình rồi. Hơn nữa bị kịch chính là Minh Nhiệm Nhiệm lôi kéo làm quen với anh ta cũng chỉ vì muốn của Lý thái tử.”

“Nói mò, người đẹp Minh là người thông minh. Cả hai cô ta cũng không muốn bỏ, muốn cho bọn họ đánh nhau tranh giành cô ta, cho nên bây giờ khéo léo bắt cả hai tay. Cậu nhìn đi, bây giờ không phải cô ta đang làm việc này sao. Thật không hiểu nổi tập đoàn Hách Oai của mấy cô đó nhiều người đẹp trai mà cô ả không để ý đến, tại sao hết lần này đến lần khác muốn quyến rũ thái tử gia tập đoàn Hoàng Thiên chứ.”

Câu nói sau cùng rõ ràng nói cho Thân Nhã Lợi nghe. Nhưng Thân Nhã Lợi không đáp lời, chẳng qua chỉ nhìn theo hướng cô ta chỉ – Quả nhiên Jake mặc bộ đồ xanh hải quân đang nói chuyện với Minh Nhiệm Nhiệm, có vẻ như rất ân cần. Minh Nhiệm Nhiệm vui vẻ đáp lời, nhưng ánh mắt lại lơ đãng, thỉnh thoảng sẽ nói chuyện với Lý Triển Tùng đang mặc bộ đồ trắng ngồi bên cạnh.

“Lý thái tử hoàn toàn chẳng có hứng thú với cô ta.” Cô bé mắt to bĩu môi đến mức có thể treo bình dầu lên rồi, “Cậu nhìn anh ấy cứ chơi điện thoại di động suốt.”

Mới vừa nói xong câu đó, điện thoại của Thân Nhã Lợi lại vang lên. Cô lấy điện thoại di động trong ví đi tiệp ra, trên màn ảnh viết rõ ràng: Chị Nhã Lợi, khi nào chị mới đến?

Nhất thời Thân Nhã Lợi cảm thấy cả núi áp lực, vội vàng giấu điện thoại di động đi. Lúc này Jake huých cánh tay Lý Triển Tùng, chỉ về phía cô. Cô quay đầu đi, nhưng không lâu lắm phía sau lại vang lên tiếng chàng trai trẻ tuổi: “Chị đến rồi mà không nói với tôi.”

“Không phải chị đang cùng mấy cô gái trò chuyện sao, cậu chơi với bạn bè cậu đi, tối nay chị tìm cậu.” Thật ra thì mấy ngày nay chuyện khiến cô cứ phiền lòng là kinh nguyệt không đến, hoàn toàn quên mất cậu ta cũng đến.

“Chị đến là tốt rồi.” Cậu như có điều suy nghĩ gật đầu, nói thật chậm, như là cố ý trì hoãn thời gian nói chuyện. Có lẽ bởi vì lâu quá không nhìn thấy cô, cậu hiện lên vẻ hơi mất tự nhiên, chỉ bừa về một phía: “Vậy tôi đến bên kia chờ chị?”

Cô còn chưa trả lời thì Minh Nhiễm Nhiễm và Jake cũng đi đến. Minh Nhiễm Nhiễm nhìn Lý Triển Tùng một cái, lại nhìn thoáng qua Thân Nhã Lợi, nở nụ cười lễ phép đúng mực: “Thì ra thái tử gia quen biết Thân thiên hậu.”

Quả nhiên Minh Nhiễm Nhiễm là người đẹp nổi tiếng, cho dù là trong tụ hội đêm thì da thịt cũng có thể trắng noãn phát sáng. Một khuôn mặt nhỏ nhắn thon thả khiến người yêu thích, dù là chàng trai trẻ tuổi cũng thích kiểu này. Hơn nữa nghe nói gia cảnh của cô ta không tệ, điều kiện bản thân lại tốt, quá trình vào nghề cũng vô cùng sạch sẽ thuận lợi, ngôi sao nữ nhưng vậy trong giới không nhiều lắm. Thân Nhã Lợi bỗng cảm thấy cô ta và Lý Triển Tùng rất xứng đôi. Đều là trai xinh gái đẹp thanh xuân vô địch.

“Trong Hoàng Thiên có ai không biết thái tử gia chứ.” Thân Nhã Lợi cười cười.

Ở trước mặt người ngoài, cô luôn luôn giữ sĩ diện cho cậu nhóc này. Nhưng không nghĩ đến cậu hoàn toàn không chịu nhận: “Lời này của chị có ý gì?”

Lòng dạ của cậu trai nhỏ thật khó suy xét. Thân Nhã Lợi hơi nhức đầu, thái độ càng thêm khéo đưa đẩy: “A Tùng cậu thiệt là, lại nghĩ bậy bạ gì. Ý của chị là, cậu là con trai của Lý tổng, lại là cổ đông của Hoàng Thiên, mọi người chắc chắn đều biết cậu.”

Cậu nhú nhú mày, dưới mái tóc màu nâu là đôi mắt xinh đẹp nồn nóng bất an: “Nói như chị khiến chúng ta giống như rất xa lạ.”

“Không có, A Tùng, cậu hoàn toàn suy nghĩ nhiều rồi. Chị và cậu ai ai cũng biết chúng ta giống như chị...”

Tuy Jake cũng xấp xỉ cậu, nhưng biết chơi hơn cậu nhiều. Nhìn thấy Thân Nhã Lợi nói như vậy vội vàng bá cổ Lý Triển Tùng: “A Tùng, sao cậu có thể nói chuyện với chị Nhã Lợi như vậy? Chẳng có lẽ phép chút nào! Mau nói xin lỗi người ta đi, cẩn thận người ta không để ý đến cậu, vậy cũng đủ khiến cậu khó chịu rồi.”

Mới vừa rồi thái độ của cậu còn tầm tạm, bây giờ anh em tốt đến lại khiến tính tình cậu tức giận ngược lại: “Tại sao tôi phải xin lỗi chị ấy? Trong khoảng thời gian này một tin nhắn chị ấy cũng không trả lời tôi, gọi điện thoại cũng không nghe. Bây giờ còn muốn xua đuổi tôi đi.”

Thân Nhã Lợi thật cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cô đã sớm quen với cách nói chuyện không hề che đậy của cậu nhóc này. Nhưng nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Minh Nhiễm Nhiễm và mấy cô gái xung quanh, cô vẫn cảm thấy có chút không chịu được. Từng này tuổi rồi thật sự không muốn chơi với trẻ con. Cô hắng giọng một cái, nhanh chóng tìm bóng dáng Lý Chân và Khưu Tiệp, giống như là kêu gọi cứu tinh: “Lý Chân, mới vừa rồi chị tìm em có việc gì?”

Lý Chân quay đầu lại, dùng ánh mắt lơ đãng nhìn đã thấy ra vấn đề, bước nhanh đến kéo cô: “Tôi mượn Chị Nhất một chút. Nhã Lợi em đi mau, bên này có mấy nhà tài trợ muốn nói chuyện với em...”

Cuối cùng thoát khỏi cảnh khốn khó, Thân Nhã Lợi thở dài một hơi: “Con nít thật đáng sợ.”

Lý Chân đưa cho cô một ly rượu, nói ra vẻ chẳng sao: “Thật ra thì chị cảm thấy em và Lý thái tử ở bên nhau có gì không tốt đâu.”

“Khụ khụ khụ ... cái gì?” Thân Nhã Lợi suýt nữa bị sặc rượu.

“Mình tán thành.” Khuê Tiệp nghiêm túc gật đầu.

Thân Nhã Lợi vội lấy khăn giấy lau miệng: “Tại sao, cậu ta còn nhỏ tuổi hơn em nhiều, có phải đầu óc hai người không tỉnh táo hay không?”

“Hiện tại chị em xê xích hai mươi tuổi yêu nhau cũng không kỳ kỳ nữa, em với cậu ta thì coi là gì chứ.” Lý Chân vỗ vỗ lưng cô, nói lời sâu xa, “Thái tử gia thích em nhiều năm rồi, điểm này không thể nghi ngờ. Em ở bên cậu ta chắc chắn sẽ không bị thương. Hơn nữa tình yêu của các cậu nhóc rất nồng nhiệt, có thể nhanh chóng chữa lành trái tim tổn thương vì Cố Hi Thành của em. Thật đó, suy nghĩ thử đi.”

Thân Nhã Lợi quay đầu nhìn Lý Triển Tùng cao lớn tuấn tú, sợ đến mức che ngực: “Không được, em không chấp nhận được. Em nghĩ không đến, cảm giác này giống như đang yêu đương với con mình vậy.”

Lý Chân hoàn toàn bị cô đánh bại: “Nhã Lợi, chị gái, em không có già đến vậy đâu. Lẽ nào em chưa từng nghĩ đến có rất nhiều điều tốt khi hai người ở bên nhau sao?”

“Có gì tốt, có thể thử nghiệm cảm giác làm mẹ trước à?”

“Không. Đây chính là điều tốt.” Khuê Tiệp nhanh chóng đưa di động của cô ta đến, phía trên là Lý Triển Tùng khoác áo vest lên vai, nửa thân trên để trần, “Căn cứ nghiệm chứng của bọn mình, cơ bắp trong tấm hình này không có chỗ nào bị máy vi tính xử lý.”

Lý Chân nhắm mắt lại, nghiêm túc gật đầu: “Không sai. Vừa sạch sẽ, vừa gợi cảm, loại thịt ngon này em thật sự không muốn ném thử mùi vị à?”

Thân Nhã Lợi phun rượu lần nữa. Cô cực khổ ho khan cả buổi trời, hơi thở mỏng manh nói: “Thật ra thì em có một chuyện muốn nói cho các người biết.”

“Em hưởng qua rồi hả?”

“Như thế nào? Cầu xin chi tiết.”

Cô hoàn toàn không biết phải làm sao với hai người bạn xấu này. Thân Nhã Lợi không nhìn hai cô, hít vào một hơi, cố hết sức nói: “Bốn mươi ngày rồi mình vẫn không thấy cái kia đến.”

Vốn cho rằng sau khi các cô nghe xong sẽ kinh ngạc rồi cảm hận âu sầu, cô vui đầu xuống rất thấp, đang đợi chỉ trích đổ ập xuống. Nào ngờ chờ đến đáp án cũng là....

Khuê Tiệp chớp mắt vài cái: “Có rồi? Của ai? Của thái tử gia?”

Lý Chân há hốc vì kinh ngạc: “Sao mà nhanh quá vậy chứ? Mẹ ơi, khiến cho chị cũng chọn rộn với tình yêu chị em rồi. Quả nhiên là đàn ông phải trẻ tuổi mới tốt, chất lượng cao à...” Cô ta tự mình cảm khái cả buổi, nhìn thấy sắc mặt Thân Nhã Lợi càng ngày càng khó coi, cuối cùng biểu cảm khoa trương dần dần rút đi trên mặt, thay vào đó là nụ cười gượng chồng chất: “Nhã Lợi, em đừng nói cho chị biết em và Dante không có làm biện pháp phòng ngừa.”

“Chỉ có một lần thôi, em không nghĩ đến...”

“Một lần! Nếu như không có làm phòng ngừa thì một lần cũng có khả năng không chống đỡ được đó. Một lần em không biết uống thuốc sau đó à?” Lý Chân sốt ruột đến sắp khóc lên, “Bốn mươi ngày, cái này tiêu rồi. Bây giờ em định làm thế nào?”

Thân Nhã Lợi không có cho ra đáp án gì. Giống như đồng hồ của thế giới đột ngột bị nhấn nút tạm dừng, sự vật trong đầu cô cũng bị dịch chuyển đi. Cô nhìn chăm chăm một chỗ ngơ ngẩn thật lâu, sau đó lắc lắc đầu, che lên trán: “Em không biết.”

“Tên Cố Hi Thành căn bã này! Cái tên đàn ông căn bã như anh ta nếu không có ý định chịu trách nhiệm thì cũng không nên để bất kỳ ai phải mang thai mới đúng! Khốn kiếp!” Khưu Tiệp khế mắng. Nếu như không có người ở đây, có lẽ cô ta đã ném cái ly trên mặt đất rồi.

So ra Lý Chân tinh táo hơn một chút, hạ giọng nói: “Nói như vậy, phá thai thân thể rất đau đớn, sau này có thể cả đời không có mang thai lại được. Nhưng nếu sinh ra, nửa đời sau của em muốn tìm một người đàn ông tốt tương đối khó khăn rồi. Hơn nữa, lựa chọn một trong hai loại này, dù loại nào bị truyền thông phát hiện cũng sẽ ảnh hưởng to lớn đến sự nghiệp của em. Em nghĩ kỹ lựa chọn thể nào đi.”

Nghe được lời nói của Lý Chân, áp lực của Thân Nhã Lợi càng lớn: “Em không biết.... thật sự không biết.”

“Lý Chân, chị thật là chẳng biết nói chuyện chút nào.” Khưu Tiệp trừng mắt nhìn Lý Chân một cái, kéo Thân Nhã Lợi đến bên cạnh, “Chúng ta hãy nghĩ theo hướng tốt nào. Nếu như cậu bỏ đứa bé này, cuộc sống sau này sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, cậu vẫn là chị Nhất, vẫn là thiên hậu siêu cấp. Nhưng nếu có đứa bé này, cậu sẽ phải bắt đầu làm mẹ, có thể sự nghiệp sẽ chịu ảnh hưởng, nhưng có một đứa con đáng yêu làm bạn, sau này cũng sẽ không thấy cô đơn rồi... Cuộc sống nào mới là kiểu cậu muốn đây?”

Tuy Khưu Tiệp cố gắng miêu tả sự việc hết sức tốt đẹp, nhưng Thân Nhã Lợi biết lời Lý Chân nói mới là sự thật. Cô lắc đầu: “Còn chưa nhất định mang thai đâu. Qua tối nay rồi nói sau.”

Cô tự cho là rất lạc quan, cũng cho rằng mình có thể xem mọi việc không quan trọng, nhưng khi thật sự nghe các bạn an ủi, cô vẫn cảm thấy rất buồn phiền. Còn chính thức buồn phiền đến cực hạn là sau đó gặp phải hai ký giả mê điện ảnh.

“Thân thiên hậu, Thành Thời Gian Barcelona xem quá hay, tôi khóc bù lu bù loa luôn. Cô biết không, trong lòng tôi cặp đôi xứng nhất trên màn ảnh là cô và Bách Xuyên, nhưng kể từ khi tôi xem cô và Dante diễn với nhau.... Thật ra thì tổng cộng chỉ hơn mười phút thôi, nhưng hơn mười phút này đã lật đổ hơn mười năm kiên trì của tôi rồi. Cô và Dante mới thật là xứng đôi, không chỉ có diễn tình cảm hay còn có tướng vợ chồng!”

“Đáng tiếc là Dante khẩu vị nặng, thích mèo Ba Tư lông vàng...”

“Sao tôi cảm thấy người anh ta yêu là thiên hậu chứ nhỉ, cậu suy nghĩ chút xem, anh ta làm kiến trúc, đây là lần đầu tiên đóng phim, tại sao lại diễn được tình cảm nồng nàn như vậy, khẳng định anh ta có hứng thú với người đẹp Thân của chúng ta rồi.”

“Cậu đã hoàn toàn rơi vào thế giới ảo tưởng rồi, mau tỉnh lại đi...”

Nghe các cô nói chuyện là một kiểu hành hạ không thể nghi ngờ. Dù là bây giờ anh có cảm giác như thế nào với cô, đối với anh muốn diễn đạt cảnh tình cảm với cô chỉ là dễ như trở bàn tay. Dù sao trước kia anh thật sự rất yêu cô, anh chỉ cần dùng một phần mười sự nhiệt tình yêu thương ngày thơ ấu năm đó đối với cô cũng có thể khiến cho nhân vật Tá Bá Nam trở nên vô cùng phong phú.

Thành phố mùa đông như một khu công nghiệp hoang phế, tất cả cao ốc cũng giống cột khí đốt chọc trời thải ra sương mù màu trắng lên bầu trời đêm. Những sương mù này chính là ngôi sao mọi người có thể nhìn thấy, bọn chúng khuếch tán bốn phương tám hướng vô bờ vô bến, cho đến nơi không nhìn thấy được. Cô nhớ đến trong đài phát thanh đêm khuya thường xuyên có người kể về tình yêu nam nữ nơi đất khách với người dẫn chương trình, giọng nói của bọn họ luôn nghe thấy vô cùng cô đơn, luôn dùng giọng nói tiếc hận cho thấy tất cả đau thương được che giấu sâu trong nội tâm. Mà bây giờ, khoảng cách cô và người kia cách xa nhau đâu chỉ là vài thành phố. Đó là nửa vòng trái đất. Bọn họ hoàn toàn ở đất nước khác nhau, trải qua cuộc sống hoàn toàn khác nhau. Thời điểm cô cạn kiệt sức lực thì anh vẫn tỉnh thần dồi dào; Khi xe cô đi qua thành phố chật chội thì anh đang tìm kiếm linh cảm trên đường phố phong cách Châu Âu thưa người; Thời điểm cô một mình rời giường thì anh đã ôm lấy vợ đi vào giấc ngủ; Khi cô và người xung quanh thảo luận xem ai kiếm tiền được nhiều hơn, bước lên cao hơn thì anh và các bạn đang nói chuyện người nghèo khó ở Châu Phi và Đông Âu; Khi thế giới cô chú ý đến kinh tế tăng trưởng nhanh chóng và dân chúng không gánh nổi lãi suất thì thế giới anh chú ý tỉ lệ thất nghiệp, cuộc thi bóng đá, đấu bò và nghệ thuật; Tháng mười một đến cô và bạn bè thảo luận Lễ Quang Côn(1) làm thế nào mới sôi nổi thì anh mới vừa thoát khỏi Party ma quỷ Halloween...

(1): Lễ Quang Côn hay còn gọi Ngày lễ độc thân là một ngày lễ vui vẻ được lưu truyền trong giới trẻ Trung Quốc, lấy làm tự hào về việc bản thân vẫn thuộc “bộ tộc độc thân” (“Quang côn” mang ý nghĩa là “Độc thân”). Lễ độc thân bắt đầu xuất hiện từ trong trường học, thông qua internet được truyền bá rộng rãi, dần dần trở thành 1 nét văn hóa mới. 1/1 là tiết tiểu quang côn , 1/11 cùng với 11/1 là tiết trung quang côn, 11/11 bởi vì có 4 số 1, cho nên được xưng là tiết đại quang côn. Cho nên nói lễ độc thân thường là chỉ 11 / 11- tiết đại quang côn .

Nếu như khoảng cách giữa bọn họ là một dãy phương trình thì khoảng cách vị trí vật lý là một hằng số không thay đổi, như vậy khoảng cách trong tim là ẩn số có thể thay đổi theo thời gian, càng lúc càng lớn. Sâu trong nội tâm như là một con ác ma nho nhỏ, nó đang không ngừng tự nói với mình, nếu quả thật có con của anh dường như cũng không có gì không tốt. Dù sao cũng sẽ không gặp lại. Nếu như bên cạnh có một sinh mệnh nho nhỏ có thể nối thừa dòng máu của anh, thay thế anh ở bên cạnh cô... Có thể nghĩ đến vậy thì thật mình đã tệ hại đến cực độ rồi. Buổi tối này cô uống rất nhiều rượu, mỗi lần ngửa đầu uống rượu cô cũng có thể thấy được bầu trời đêm tối. Trong phút chốc mỗi lần như thế cô cũng cảm giác giống như mình đã hòa vào một thể với trời không, hoặc là, mình đã bị lao ngục đen tối này cắn nuốt.

Lúc Lý Chân trở về từ trong đám người, Thân Nhã Lợi đã say đến đứng không vững, nằm trên người Khưu Tiệp nói lảm nhảm. Lý Chân vội vàng kéo hai người bọn họ ra, khẽ giọng nói: “Nhã Lợi, em làm gì vậy, sao lại uống nhiều như thế?”

“Em cảm thấy cả đời này cũng bị người đàn ông này hại chết rồi...” Thân Nhã Lợi dựa vào hông vai Lý Chân, nói uể oải, “Lần đầu tiên yêu đương là anh ấy, lần đầu tiên nắm tay là anh ấy, lần đầu tiên ôm là anh ấy, lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên xảy ra... Thế nhưng anh ấy lại cứ thế mà đi. Nhiều năm như vậy em chính là bị kịch... Bị kịch nhất chính là lần đầu tiên làm chuyện đó mà lại, lại có thai...”

“Nói những gì đó, hiện tại còn chưa xác định có phải hay không mà, sao em lại bi quan như vậy.” Trước tiên Lý Chân nghiêm túc chỉ trích cô, nhưng cùng với Khưu Tiệp đồng thời nhận ra được trong lời nói cô có gì đó không đúng, “Cái gì, em nói lần đầu tiên là với anh ta?”

“Nhã Lợi, lần đầu tiên của cậu là với Cố tiểu thụ? Cậu không hù dọa chứ, vậy lúc trước cậu cậu cậu cậu.... cậu là cái đó...”

Cả cô cũng không nghe được đáp án của cô. Bởi vì cô say đến mức mất đi giác quan và tri giác.

Một đêm qua đi, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu xuyên qua rèm cửa sổ hơi mờ, kín đáo trải lên tấm lót sàn, ở nơi góc vách và đầy cả vách tường. Một trận đau bụng ngăn ngủ khuấy động khiến cho Thân Nhã Lợi mở mí mắt nặng trĩu ra. Cô nhắm mắt, chưa nhìn thấy rõ tình huống xung quanh, muốn đưa tay lên đến điện thoại để trên đầu giường, nhưng phát hiện nơi đó không có gì cả. Lại vươn cánh tay ra mò xuống dưới, muốn xem coi có túi ở trên mặt đất hay không, vẫn không có gì cả. Cô dụi dụi mắt ngồi dậy, phát hiện hoàn cảnh xa lạ và tao nhã: Đây là một phòng ngủ màu trắng ngà, màu sắc chủ đạo của gian phòng và ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ đúng lúc hòa hợp với nhau. Cửa phòng tắm và bàn đọc sách đều bằng thủy tinh, phía trên còn điêu khắc nhân ngư, có vẻ như có giá trị nghệ thuật hơn bức tranh đắt giá. Trên bàn thủy tinh đặt một máy tính Mac còn đang sáng, dường như chủ nhân mới vừa rời đi không bao lâu. Cô vừa định xuống giường nhìn xem giờ trên máy vi tính, nhưng thân dưới có cảm giác khác thường khiến sắc mặt cô đại biến.

Trong khoảng thời gian ngắn từ lúc xuống giường đến phòng rửa tay cô đã suy nghĩ rất nhiều, bao gồm đêm hôm trước say rượu và mấy ngày nay thảm hại. Ban ngày lại đến, lý trí một lần nữa trở về, cô để tay lên ngực tự hỏi đến tột cùng là mình có muốn sinh ra đứa con của Cố Hi Thành hay không? Đáp án dĩ nhiên là phá bỏ. Nhưng mà nếu quả thật mang thai, cô sẽ sinh ra đứa bé. Cô không thể áp đặt sai lầm của bọn họ lên người đứa bé vô tội.

Khi suy nghĩ đứng trước ngã tư đường, chúng ta thường không biết làm sao. Chờ đến ngày cuối cùng tìm được đáp án của mình lại phát hiện ra nghi ngờ trước đây cũng chỉ là điều dư thừa. Bởi vì, còn có một con đường to lớn sáng chói đang chờ ta.

Hóa ra trên cơn đau bụng trên giường và phiền não ngày hôm trước cũng là phản ứng bình thường trước chu kỳ kinh nguyệt. Lần đầu tiên Thân Nhã Lợi vui vẻ đến gần như khóc lên ở ngày đầu đáng ghét nhất. Cô nhanh chóng đi ra ngoài lấy băng vệ sinh trong túi, sau khi làm xong công tác vệ sinh cô liền nghĩ gọi điện thoại cho Khưu Tiệp và Lý Chân. Nhưng điện thoại di động vừa mở ra lại phát hiện ba cái tin nhắn,

cái thứ nhất là A Lãm gửi: “Lịch trình hôm nay tôi đã hủy bỏ giúp cô, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Cái thứ hai là Lý Chân gửi: “Nhã Lợi, bọn chị để Lý Thái Tử đưa em về. Em nên yêu đương một cuộc thật vui, quên mất người đáng ghét kia đi.” Cái thứ ba là Khưu Tiệp gửi: “Nhã Lợi, khi cậu nhìn thấy tin nhắn này của mình, chắc cậu đã ăn mất A Tùng non nớt, nhớ chia sẻ cảm tưởng sau khi ăn với bọn mình.”

Lúc này cô mới chậm chạp phát hiện ngoại trừ quần lót thì trên người mình chỉ mặc một bộ váy ngủ tơ tằm, bên trong trống không — Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Đây là đâu, nhà của Lý Triển Tùng ư? Đương trong trạng thái kinh ngạc, Lý Chân lại gửi đến một tin nhắn: “Nhã Lợi à, nếu như em chạy đuổi theo một người quá lâu, cảm thấy đã mệt mỏi, không bằng thử nghĩ có lẽ người phù hợp đã đứng ngay phía sau mình. Có điều là trước giờ em không nghĩ đến muốn quay người lại nhìn thử xem.”

Thân Nhã Lợi quay người theo bản năng, cũng chỉ nhìn thấy giường nệm bừa bộn, còn có một tấm poster khổng lồ trên tường. Cô hơi không chịu được Lý Chân nổi máu văn nghệ ban ngày, lắc lắc đầu trả lời tin nhắn: “Em quay người nhìn thấy chính là tấm poster của mình, ý của chị là em đây đã định trước là cô độc sống quãng đời còn lại à...”

Cô trợn mắt nhìn, không tiếp tục viết chữ, lần nữa ngẩng đầu nhìn tấm poster kia. Trên poster cô nương theo ánh mặt trời bên cạnh bờ biển, tóc xoăn hơi rối đều bị vén qua một bên, trong tay cô cầm một ly nước uống, mỉm cười lười biếng. Một đôi mắt đen thẳm sâu hun hút, quyến rũ, tự tin.

Bất kể đây có phải chân chính là cô hay không. Nhưng đây là cô đẹp nhất không thể nghi ngờ, cũng là đáng về cô hy vọng duy trì nhất.

Lúc này, tiếng tay cầm chốt cửa vang lên, có người đi vào.

Cô quay người, nhìn thấy người bước vào.

Chàng trai trẻ tuổi kêu nhân viên phục vụ đẩy bữa sáng vào, khăn trải bàn trắng bóc sáng ngời như hấp thu ánh nắng, dao nĩa làm bằng bạc và bình nước ép trái cây tươi cũng tỏa sáng lấp lánh giống vậy. Lý Triển Tùng mới vừa nhìn thấy cô liền chạy như bay đến bên cạnh puter, dùng cơ thể cản trở tầm mắt cô, tắt đi văn bản bài luận văn đại học phía trên, chỉ để lại báo cáo chi tiết thị trường chứng khoán cuối ngày hôm đó. Sau đó cậu quay người, cười ra vẻ thông dong: “Chị tỉnh rồi.”

“Chúng ta... Tối hôm qua không có làm gì chứ?” Cô cào mái tóc dài, để chúng che lại thất lưng váy ngủ.

“Chị cảm thấy sao?” Ánh mắt cậu khiêu khích, nghiêng đầu hiện lên nụ cười xấu xa, “Chị Nhã Lợi, tôi cũng là đàn ông.”

“Cho nên, đúng là không xảy ra gì hết phải không?”

Lý Triển Tùng trợn to hai mắt, hơi ngỡ ngàng: “Tại sao?”

Nhìn thấy kết quả này trên mặt cậu, cô càng xác định hơn về phỏng đoán của mình. Cho nên yên tâm tìm lấy váy đã được gấp lại trên ghế salon, choàng áo khoác của cậu vào: “Sẽ xảy ra gì đó là chuyện con nít mới làm. Cậu cũng đã nói cậu là đàn ông, vậy khẳng định vô cùng có khí khái đàn ông mà chăm sóc thật tốt cho chị, có đúng không?”

Vốn muốn bắt nạt người ta, ngược lại bị người ta đánh trả một đòn, Lý Triển Tùng hơi buồn bực, nhưng vẫn ngoan ngoãn cúi đầu nhẹ gật gật. Cô cài xong nút áo, vòng qua ghế salon đi đến trước mặt cậu: “Đúng rồi, quần áo của chị là hầu gái thay à?”

“Sao chị biết?”

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy dáng vẻ cô để mặt mộc. Tuy bởi vì đêm qua say rượu mắt có quần thâm nhạt, nhưng dáng vẻ không trang điểm của cô lại rất thanh khiết, hoàn toàn khác với nữ hoàng quyến rũ sau khi trang điểm. Lúc này gương mặt cô nở một nụ cười ngọt ngào, dịu dàng tựa như mái tóc quần lượn sóng trước ngực cô: “A Tùng, cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn gì cảm ơn, vốn là tôi nghĩ muốn hù chị, đừng nên phát bừa thề người tốt cho tôi.” Cậu nghiêm mặt làm ra vẻ lạnh lùng.

Cô không nói gì tiếp, chỉ ló đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngày hôm nay vừa mới bắt đầu, thế giới bên ngoài tuy rét lạnh, lại được mặt trời mạ lên một lớp màu vàng đầy sức sống. Từ trong nhà Lý Triển Tùng có thể nhìn thấy khu vực sầm uất nhất thành phố này, các quầy bar hợp kim của quán cà phê phản chiếu ánh sáng chói mắt, người mặc quần áo sắc sảo phát tờ rơi cho nhóm người đi đường. Xe cho thuê màu xanh biếc còn trống lẩn trong các con đường giành cho xe cá nhân. Các học sinh và người học E - Class(1) cầm lấy bữa sáng, tràn ra rất nhiều từ trạm xe điện ngầm, cũng phân tán chảy về phía mỗi ngọn đèn giao thông, mỗi con phố dài thẳng tắp, mỗi một cao ốc chọc trời đột ngột mọc lên từ mặt đất.

(1) E - Class: Lớp học trên mạng.

Nhìn tất cả di chuyển bên ngoài, cô chợt phát hiện mười năm nay mình đã từng bỏ lỡ bao nhiêu điều tốt đẹp trong cuộc đời.

Cứ như vậy đi, đi ra khỏi lồng giam, đến dưới bầu trời hoàn toàn mới.

Buổi tối vài ngày sau, trong một phòng Vip hai người khách sạn Giang Cảnh năm sao cao cấp, trên bàn bày thức ăn Tây có một đôi nam nữ trẻ tuổi mỗi người ngồi một đầu, bóng dáng hai người lung lay dưới ánh nến như một bức tranh xinh đẹp. Cô gái chỉ nhìn thấy bóng lưng, mặc một bộ váy dạ hội hở lưng màu đen. Vừa nhìn đã biết là một cô gái thù mị trẻ tuổi hiện nay. Còn chàng trai trẻ tuổi đối diện cô có mái tóc đen rối loạn được chải sang một bên có nét giống với kiểu tóc của Oguri Shun trong “Rich man, poor woman”(2), tôn lên gương mặt xinh xắn của cậu, hiện ra khuôn mặt một bên phong cách Rock n Roll, khiến cậu vừa có vẻ đẹp trai vừa nổi loạn.

(2): Rich man, poor woman tạm dịch tiếng Việt là “Chàng giàu, nàng nghèo” của đạo diễn Nishiura Masaki và Tanaka Ryo được phát sóng vào 9/7/2012 trên kênh Fuji-TV.

“Gia Thụy, hôm nay, hôm nay có thể dùng bữa với anh, em thật sự rất vui.” Cô gái nhỏ giọng yếu đuối nói với chàng trai, nghe thấy giọng nói cũng biết bình thường giọng của cô ta không phải như thế, “Bởi vì ở bên ngoài đồn rằng anh là một chàng trai rất cao ngạo, trên thực tế...”

Hai tay Gia Thụy đan chéo đặt trên mặt bàn, thân thể nghiêng về phía trước một chút, giống như một con sói tuần tú sắp đi săn. Cậu hé miệng, vừa định cất lời nói chuyện thì cánh cửa phòng không khóa lại bị đá ầm một tiếng vang ra. Cô gái đối diện dùng âm thanh non nớt kêu lên, che lỗ tai lại. Ánh mắt của cậu bỗng trợn to, nhìn về người đang hùng hổ xông vào từ phía cửa: Cô cũng mặc bộ váy dạ hội màu đen, nhưng không có hở lưng, mà là chiếc váy cổ chữ V sâu không cần bất cứ thứ gì lót dưới ngực cũng tương đối đầy đặn.

Dưới mái tóc xoăn hiện rõ đôi mắt to xinh đẹp, gương mặt kia ngay cả phụ nữ nhìn cũng không dời mắt được.

So sánh với cô thì cô gái đáng vóc mảnh khảnh đối diện anh hoàn toàn mất đi cảm giác tồn tại. Cho nên lẽ đương nhiên Gia Thụy cũng nhìn cô, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đáng tiếc là cô gái xinh đẹp này lại hoàn toàn không biết bảo vệ hình tượng của mình thế nào. Cô mở to mắt chỉ vào chàng trai kia tức giận nói: “Cậu là tên đàn ông không biết xấu hổ...” Cô nhìn xung quanh, cuối cùng nắm lấy chiếc gối ở trên giường đập một trận mãnh liệt vào đầu Gia Thụy: “Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ, không biết xấu hổ còn dẫn nó đến chỗ thế này!”

Cậu bị cô đánh gần như không thở nổi, đứng lên bắt lấy cổ tay của cô, vội la lên: “Tôi với cô gái khác muốn phòng cô cũng muốn quản lý à?”

“Cậu thích mượn phòng với ai thì cứ mượn, nhưng không cho phép có ý nghĩ với nó! Bởi vì phụ nữ chỉ cần nói chuyện với cậu cũng sẽ mang thai!” Cô hất cậu ra giống như bị con nhện bám lấy tay, kéo tay cô gái bên cạnh, lôi cô ta dậy, “Sau này cậu còn đến gần em gái tôi, tôi sẽ tìm người xử cậu!”

“... Em gái cô?” Về mặt cậu ngơ ngác.

“Em gái cô?” Cuối cùng cô gái yếu đuối không chịu được nữa, vẻ mặt như sắp khóc.

“Đúng vậy đó, chị chính là nói em...” Cô quay đầu nhìn cô gái một cái, cả người giống như bị đóng băng, sững sờ nhìn cô ta.

Cậu khoanh cánh tay, vẻ mặt khiêu khích nhìn cô. Môi cô khê hé ra, lộ ra hàm răng trắng muốt, sau đó nhẹ nhàng bỏ tay cô gái xuống, nhẹ nhàng quay người bỏ đi.

“Đạt Ni, muốn biết em gái cô ở đâu phải không?”

Nghe thấy tiếng của cậu, cô chợt quay đầu, trừng to đôi mắt vốn đã rất lớn: “Cậu nói đi!”

Nhìn thấy khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của cô, đầu cậu như có một dòng điện chạy qua, đã tê dại cả lên.

Cậu cười xấu xa vô lại, móc ví tiền ra, rút ra một danh thiếp đầu bếp bánh ngọt đưa cho cô: “Hôm nay em gái của cô cũng hai mươi hai rồi, thật ra thì không bằng mua mấy cái bánh ngọt cắm lên nến tặng cho cô ấy.

Cô nghiêm túc gật đầu: “Ừ, bánh ngọt cắm nến, đó là một việc kỹ thuật.”

Cô gái bên cạnh và người xung quanh cười phì ra tiếng. Cậu kêu rên lên, che đầu quay người sang chỗ khác: “Thật xin lỗi, tôi lại nói sai lời kịch rồi...”

Trong tiếng cười ồn ào, bộ dạng cậu uất ức ngược lại càng khiến người ta buồn cười hơn. Cô cũng cười lên, chợt chợt cánh tay cậu: “Không có nói sai, không có nói sai, bánh ngọt hình que cũng giống với cắm nến mà, ha ha ha ha.”

“Chị Nhã Lợi, tôi hận chị.” Cậu nhìn cô từ trên cao, trong mắt càng thêm uất ức.

Nơi đây là hiện trường quay phim “Đầm Bích”, cũng là lần quay lại thứ chín của Lý Triển Tùng ngày hôm đó. Trong đó có sáu lần là trong nháy mắt Thân Nhã Lợi quay đầu xảy ra chuyện không may. Hơn nữa đối với ngôi sao không phải chuyên nghiệp đóng phim như cậu mà nói thì đại đa số đều phạm phải đọc sai lời kịch. Cho nên quần chúng trong đoàn phim đã sớm dự liệu được. Nhưng khiến người ta cảm thấy bất ngờ chính là thái độ Thái Tử Gia không hề kiêu ngạo, sau mỗi lần quay lại đều nói xin lỗi với người xung quanh, sau đó nghiêm túc suy nghĩ quay lại lần nữa.

Sau màn quay lại này, đạo diễn cảm thấy cậu đã đến cực hạn, ọi người nghỉ ngơi một chút.

Cậu sống không bằng chết nhìn trời rên rỉ một tiếng, ngã xuống giường khách sạn. Thân Nhã Lợi cúi son trên miệng, ngồi bên cạnh vừa gặm quả táo, vừa đưa một quả khác cho cậu: “Có mệt không?”

“Đàn ông không sợ mệt.”

Rõ ràng là có vẻ giống như học sinh phạm lỗi, mà lại giả vờ kiên cường. Điều này khiến cho cô không khỏi cảm thấy buồn cười: “Quay phim có làm trẻ cậu viết luận văn không?”

“À.” Lưng của cậu rõ ràng thẳng lên, “Tôi, tôi cảm thấy quả táo này rất ngon, chị mua ở đâu vậy?”

Cách đổi đề tài gượng gạo này khiến cô không nhịn được lại cười. Cô suy nghĩ chốc lát, chống cằm nghiêng đầu nhìn cậu, vẻ mặt nghiêm túc suy tư nói: “Hình như A Tùng rất chín chắn.”

“Đó là khẳng định, cũng không nhìn xem tôi theo đuổi kiểu phụ nữ gì à.” Cậu vô cùng đắc ý, cười rất xấu xa.

“Ừ, chín chắn hơn mấy cậu nhóc cùng lứa rất nhiều đó.”

“Bạn cùng lứa...” Vẻ mặt của cậu khựng lại một chút, nụ cười dần dần từ đắc ý chuyển sang cười to, “Quả nhiên trong mắt chị, tôi chính là đứa trẻ không hiểu chuyện mà.”

“A Tùng, quả thật tuổi cậu không lớn lắm.”

Tựa như giờ khắc này, bộ dạng rõ ràng bị thương lại muốn che giấu, không phải trẻ con thì là gì chứ. Nhưng cá tính đơn giản thuần khiết như thế khiến cô cảm thấy hơi đau lòng. Đối với người lớn mà nói chín chắn là hoàn thành, là đi qua con đường ngầy ngô, người sau rõ ràng không bằng người trước. Nhưng bản năng con người luôn luôn che giấu sự yếu đuối. Nếu như có thể làm gì, cô muốn để cậu nhóc này vui vẻ một chút, không muốn để cậu bị thương.

Bởi vì cô dễ dàng nhìn thấu cậu, nhìn thấy bóng dáng ngầy ngô của mình từ trên người cậu.

“Thế nhưng không ảnh hưởng đến sức hấp dẫn của A Tùng chúng ta, cho nên cậu không phải lo lắng.” Mắt của cô cong cong, ánh mắt khích lệ cậu.

“Thật sao?”

“Thật mà.”

“Vây, tôi nói nếu như, nếu như chị thích tôi, sẽ xem xét làm bạn gái tôi sao?”

“Hỏi vấn đề gì ngốc vậy, nếu như thích dĩ nhiên sẽ vậy rồi.”

Cậu không nói gì, chỉ ra sức nắm chặt nắm đấm, vui vẻ cũng đều lộ ra giống như bất cứ chàng trai thiếu niên trẻ tuổi nào, trên mặt lại tràn ngập vẻ “tất thắng”. Bởi vì câu nói của người mình thích đã từ đáy vực bay đến thiên đường, biểu hiện thể này cũng không phải là rất trẻ con. Nhưng mà cô cũng không nói dối. Cô thật tình suy nghĩ câu nói của bọn chị em tốt, cảm thấy sắp xếp bắt đầu cuộc đời mới lần nữa, nghiêm túc làm một cuộc yêu đương với Lý Triển Tùng chưa chắc là chuyện không tốt.

“Đầm Bích” là câu chuyện hài: Nữ chính Đạt Nỵ sau khi ly hôn trở nên không tin tưởng tình yêu, hơn nữa tình huống yêu thương em gái càng tăng lên. Vai nam chính Gia Thụy là ông trùm sông bài trẻ tuổi, đã từng là bạn học cùng lớp với em gái của cô, hai người xem nhau như anh em tốt. Nhưng Đạt Nỵ hiểu lầm Gia Thụy thích em gái mình, cho nên chỉ cần cậu nhích đến gần em gái, cô sẽ hòa thành con nhím xù gai ra, đằm khắp cả người cậu, còn nói uy hiếp “Không muốn bị chị hai đáng sợ lỡ tay làm bị thương thì cách xa em gái tôi một chút”. Cô không biết Gia Thụy đã thầm yêu mình từ hồi trung học, mỗi lần đến gần em gái cô thật ra cũng là vì tìm lý do để nói chuyện với cô.

Hai người diễn oan gia chiếm hơn phân nửa, bộ phim được quay vô cùng thuận lợi. Diễn viên giỏi khi quay phim sẽ đặt mình vào trong phim. Cho nên cảm giác bị đè nén và đau thương trong lúc ban đầu quay “Thành Thời Gian Barcelona” đã bị càn quét hết sạch. Dường như bộ phim này chỉ mang đến sự vui vẻ cho tâm trạng cô. Hơn nữa, theo thời gian quay càng tăng, quan hệ của cô và Lý Triển Tùng càng ngày càng tốt. Đoàn làm phim cũng nhìn ra giữa bọn họ có chút mờ ám. Bởi vì Lý Triển Tùng trong sáng lại cởi mở, còn cô cũng khiến cho người ta có một loại ấn tượng rất vô tư. Cho nên chị em yêu nhau vốn không được yêu thích lại nhận được lời chúc mừng bí mật của mọi người.

Cảnh hôn đầu tiên trong “Đầm Bích” xảy ra sau khi nam chính tỏ tình. Đạt Nỵ và người đàn ông khác đi sông bạc gặp phải Gia Thụy. Cô nhìn người bên cạnh cậu không phải là em gái mình, nhưng trong lòng cũng dấy lên một cơn chua xót, cho nên không chú ý đến cậu. Sau đó cậu kêu một mình cô đến một góc đại sảnh lầu một của sông bạc, gắng hỏi cô đó là ai. Ngay cả mắt cô cũng không nhìn cậu, cô nói: “Không liên quan đến cậu.” Cậu bị chọc giận, nói xen lẫn bực tức: “Tôi thích cô.” Không để ý đến cô kinh ngạc, cậu ôm cô vào lòng, bá đạo hôn cô.

Nhưng đây chỉ là lần đầu bọn họ hôn môi vào ngày đó. Lần thứ hai xảy ra là ở ngoài phim.

Đêm hôm đó, đạo diễn mời cả đoàn đi ăn hải sản, bọn họ ngồi sòng đôi với nhau, khi trò chuyện với mọi người về đề tài bình thường thì vẫn nắm tay đối phương dưới bàn. Cá tính của Lý Triển Tùng khiến người khác rất thích. Tuy cậu còn nhỏ tuổi, nhưng dí dỏm vô cùng. Tối đó chọc ọi người cười mãi, Thân Nhã Lợi lại càng cười đến không thẳng lưng lên nổi.

Trong phim “Mười một la hán”, sau khi George Clooney ly hôn với vợ Julia Roberts lại quay về cùng cô ta dùng bữa cơm tối, biết cô có niềm vui mới, anh nói: “Does he make you laugh?” Câu trả lời của cô khiến người ta ấn tượng khắc sâu: “He doesn’t make me cry.”

– Anh ta có chọc em cười không?

– Ít nhất anh ta không để em khóc.

Đã rất lâu Thân Nhã Lợi cũng chưa từng cười to không chút kiêng kỵ như vậy. Nụ cười như vậy phát ra từ nội tâm, hơn nữa còn đến từ nhiều bạn bè quen biết thế này. Có điều là trong lúc cô vậy trong vui sướng, khuôn mặt người kia bỗng xuất hiện trong đầu. Khuôn mặt đó dịu dàng thản nhiên như nước hoàn toàn khác với A Tùng. Trong nháy mắt âm thanh xung quanh biến mất, tất cả cũng giống như bộ phim không tiếng động chậm chạp trầm mặc trôi qua. Nụ cười của cô cũng biến mất, dừng lại trên mặt là kiểu mắt mắt như một đứa trẻ được biết không có quà sinh nhật.

Nhưng mà, đây chỉ là trong giây lát ngắn ngủi của buổi tối vui vẻ, chẳng qua là phút chốc nhỏ bé không đáng kể trong đời người kéo dài.

21. Chương 21: Tòa Thành Hai Mươi Một

Bởi vì công việc chưa thuyền chuyển đến đây, anh chỉ có thể một mình ngồi xe buýt đi vòng quanh trong thành phố không có mục đích. Anh đi qua khu lão thành phía tây, đi qua con sông bị bỏ hoang vì ô nhiễm công nghiệp, nhìn thấy chất thải xương thuộc da trôi trên nước như thi thể, chật kín tắc nghẽn dòng sông. Anh xuống xe ở trạm gần đó, đi về phía dãy nhà cũ đang được tháo dỡ bên kia bờ sông. Mấy tên côn đồ vô công rồi nghề đang đi dạo ở trong công trường, ánh mắt nhìn anh mang theo vài phần khiêu khích, giống như là sự khinh bỉ phát ra từ nội tâm đối với người đàn ông ăn nhô nhả mặc lịch sự này. Ánh mắt anh nhìn thẳng về khu dân cư cũ kỹ kia, tất cả trong tầm mắt đều là nơi ký ức tràn ngập tiếng cười trùng lặp vào nhau tạo nên một kiểu đối lập chán nản.

Đây là căn nhà anh đã ở hơn mười năm trước khi tốt nghiệp trung học. Từ lúc còn rất nhỏ cha mẹ gây dựng thành công sự nghiệp, bọn họ đã chuyển đến đây, ở tại lầu sáu. Dù rằng hơn hai trăm mét vuông, ở giữa từng có một mảnh vườn hoa rất lớn, nhưng vẫn phải đi lên cầu thang. Anh nhớ được thể lực cha mình không tốt, sau khi leo lên thang lầu này luôn sẽ mệt đến thở hồng hộc, thường xuyên bị mẹ anh trách móc rèn luyện quá vô dụng. Sau đó lên trung học, anh có bạn gái, cô bé kia cũng rất ghét thang lầu nhà anh, lý do là “thang lầu quá rộng đường phải đi quá nhiều.” Sau đó cô sẽ chơi đùa như trẻ con nhảy lên lưng anh, bắt anh phải cõng cô đi. Lúc đó anh còn là một thằng nhóc thích hờn dỗi, ngoài miệng thường xuyên nói thân thể cô quá yếu như mẹ trách móc cha, nhưng lại đặc biệt quyến luyến cánh tay cô ôm vào cổ mình. Mãi mãi sẽ không bao giờ quên hai cánh tay đó ấm áp, mềm mại luôn dính lấy anh. Đó là tình yêu đầu tiên của anh, là lần đầu tiên anh trao hết lòng yêu một cô gái.

Hôm nay anh đã là người chín chắn, đã quên mất cảm giác dốc hết tất cả nhiệt tình trao hết ột người. Kể từ mấy tháng trước khi tập đoàn Hoàng Thiên xảy ra một sự kiện lớn, từ trước đến nay anh vẫn giữ liên lạc thư từ với cô. Cách thức trao đổi xa lạ mà lịch sự như vậy khiến anh càng thêm xác định sau khi con người hoàn toàn trưởng thành quả thật sẽ từ từ mất đi khả năng yêu người khác. Lúc nhỏ bọn họ rất ngốc, bởi vì còn trẻ không biết cảm giác buồn lo, cho nên luôn thích làm bản thân trở nên rất khổ sở, biến đổi cách chứng minh mình yêu đối phương có thể đến sông cạn đá mòn. Lúc ấy bọn họ giản đơn như thế, thế cho nên không nhìn ra nhiều năm sau hai bên sẽ biến thành quan hệ bây giờ.

Hóa ra quan hệ hai người sau chia tay là hiểu rõ hơn người lạ và xa lạ hơn bạn bè.

Anh nắm chặt chìa khóa trong túi áo khoác, đi đến cửa nhà, muốn mở cửa phòng lại bị một hòm thư bị nhét đầy cướp lấy sự chú ý. Anh đổi một chiếc chìa khóa nhỏ, đi đến mở hòm thư đã rỉ sét ố vàng ra. Hơn trăm tấm bưu thiếp bên trong rớt ra ngoài, rơi ào ào xuống đầy đất.

Trên tấm bưu thiếp còn lại kẹp trong hòm thư có bức vẽ quen thuộc: Cây ô liu xanh đậm trong núi rừng, ngô nhỏ đầy nghẹt căn nhà màu trắng kéo dài đến cuối tầm mắt, một ông già Tây Ban Nha chống gậy đi ra từ một căn nhà nhỏ, sơn dương tuyết trắng chạy khắp ngô nhỏ thật dài này. Góc dưới bên phải tấm bưu thiếp có viết tên nơi này – Mijas.

Anh hơi ngạc nhiên lật bưu thiếp lại, sau đó thấy được mực nước màu xanh viết đầy sau bưu thiếp:

Hi Thành, hiện tại em đang ở “phố núi màu trắng” Mijas tại Tây Ban Nha, đang lấy cảnh chung với đoàn phim trong một bộ phim mới của em “Thành Thời Gian Barcelona”. Tình tiết bộ phim này em đã viết cho anh ở Gibraltar, anh nhớ phải nghiêm túc xem nhé. Rất thích thị trấn nhỏ này, thật không tin được Châu Âu cũng sẽ có một dân tộc phong tình bằng lai tiên cảnh như vậy. Hơn nữa, màu sắc chủ đạo của nó là màu trắng. Mỗi lần thấy màu trắng, bao giờ em cũng nhớ đến anh. Thấy tuyết cũng sẽ nhớ đến anh. Bởi vì ở trong lòng em, anh là màu trắng. Lúc ở bên cạnh em là như thế, sau khi rời khỏi em lại càng như thế.

Không có ký tên. So sánh với mạng nhện góc trần nhà, bình hoa và hoa vải bám đầy bụi nơi góc tường, cùng với tất cả bưu thiếp ố vàng khác đầy cả đất thì tấm bưu thiếp này rất mới. Anh ngồi xổm xuống, ngẫu nhiên lật một tấm bưu thiếp có dấu bưu kiện thời gian là mười năm trước. Chữ viết rất ngoáy, vệt nước đã khô phía trên đã xóa nhòa một vài chữ, có vẻ như được viết trong tình trạng tâm tình không ổn định:

Anh nói trên thế giới này có thiên đường hay không? Nếu như em cũng chết đi, có phải có thể lập tức gặp lại anh không? Nhất định anh đang chê cười em đúng không? Bởi vì nếu như em chết chỉ phải xuống địa ngục. Anh là tên đàn ông không có trách nhiệm!! Cứ thế anh chết đi bỏ lại em, muốn sau này cả đời em cứ cô đơn như vậy sao! Cố Hi Thành, em nói cho anh biết, anh đã vô tình thì em cũng vô nghĩa. Anh xem đi, chỉ cần thời gian một năm em sẽ quên anh, dù sao em vốn không phải là cô gái tốt gì!

Bưu thiếp tám năm trước là như vậy:

Hi Thành, hiện tại em đang ở dưới chân Lạc Sơn Đại Phật(1) nè, đoán xem em ở đây làm gì. Bingo! Đi du lịch! Anh không biết Đại Phật ở Lạc Sơn rất rất lớn nhé, chúng ta có thể mở bàn chơi mạt chược ở ngón chân của ngài đó. Em cảm thấy ở đây thật tốt, phải biết rằng nơi đây chính là hoa nở mỗi độ xuân về, ánh nắng tươi sáng... Đúng rồi, em đang yêu. Bây giờ không phải anh rất hối hận đã vì đã rời xa em chứ hahaha, hối hận cũng vô ích, bởi vì em đã là bạn gái của người khác. Thật xin lỗi nhé Hi Thành, em không yêu anh nữa, ai bảo anh tuyệt tình như vậy. Nhưng em sẽ không quên anh, yên tâm đi.

^ _ ^

(1) Lạc Sơn Đại Phật (tiếng Trung giản thể: 乐山大佛, phồn thể: 樂山大佛, bính âm: Lèshān Dàfó), còn gọi là Lăng Vân Đại Phật hay Gia Định Đại Phật, là tượng Phật bằng đá cao nhất thế giới. Bức tượng Phật Di Lặc này được tạc vào vách đá Thê Loan của núi Lăng Vân, nằm ở chỗ hợp lưu của ba con sông là Mân Giang, Đại Độ và Thanh Y ở miền nam tỉnh Tứ Xuyên của Trung Quốc, cách địa cấp thị Lạc Sơn khoảng 3 km về phía đông. Bức tượng đá đối mặt với Nga Mi sơn, và dòng sông chảy dưới chân của Phật.

Anh lại ngẫu nhiên tìm một tấm bưu thiếp bảy năm trước:

Thất tình rồi, bị đá rồi. Đối phương chê công việc em thời gian quá ít, không có thời gian ở bên anh ta. Đây cũng là chuyện không có cách nào, quả thật em rất bận. Hiện tại đàn ông sao lại cảm giác như bé trai chưa dứt sữa vậy chứ. Cho nên em và mấy chị em chạy đến HongKong mua sắm, ở đây cũng còn phải viết bưu thiếp cho anh. Anh nói em bận, thật ra thì em cũng thật đủ rảnh rồi. Anh nói tại sao trong tình trạng ở nơi huyên náo này em cũng sẽ nhớ đến anh. Lẽ nào em đã tập thành thói quen đi đến đâu cũng nhớ đến anh rồi. Em nói ý nghĩ này cho Khưu Tiệp, cô ấy nói em thật buồn nôn.

Nội dung năm năm trước:

Gần đây công việc càng ngày càng cực khổ, cũng không có bao nhiêu thời gian để đi chơi. Lần này vẫn là đi chung với đoàn làm phim, hợp tác với bọn họ quay một bộ phim mới tại Hàn Quốc. Em không nghĩ đến mình ở Hàn Quốc cũng sẽ vui như vậy, thật sự hơi bất ngờ. Đúng rồi, có một tin tốt, em lại nhận được giải thưởng rồi. Hiện tại mọi người trong giới gọi em là Chị Nhất Hoàng Thiên, danh hiệu này rất oai nhĩ. Trước đây anh có nghĩ đến bạn gái mình sẽ có được ngày hôm nay không? Cảm thấy kiêu hãnh chứ? :)

Nội dung bốn năm trước:

Gần đây ngôi sao nữ kết hôn ngày càng nhiều. Sau đó đương nhiên em cũng trở thành đối tượng hời cười của đại chúng. Ba mẹ thúc giục lại càng gay gắt. Thật ra thì hiện tại em và một nhà doanh nghiệp đang gặp gỡ. Nhưng nói sao đây, cũng giống như trước kia, hoàn toàn không muốn bước đến con đường hôn nhân. Em vẫn nghĩ không hiểu, vì sao nhất định phải kết hôn chứ? Lập gia đình với một người khác phái chưa hề xuất hiện, ngày ngày ở bên nhau thảo luận ngày hôm nay thế nào. Chỉ nghĩ thử thôi cũng cảm thấy nhàm chán. Nói dối tông đường cũng là cách thức cổ hữu lại là hành động không có ý nghĩa. Nếu như là vì có người chăm sóc, có người nấu cơm thì không bằng mượn đầu bếp, vệ sĩ, tài xế và bác sĩ tư nhân. Dù sao khả năng kinh tế của em cũng cho phép mình làm như vậy. Có thể đã lớn tuổi thật sự có chút phương hướng hệt như Diệt Tuyệt Sư Thái, dù sao em không có hứng thú với kết hôn. Cả đời tự do tự tại không phải rất tốt sao.

Nội dung ba năm trước:

Đều nói biểu hiện của một người già cả là bắt đầu quên mất chuyện xảy ra gần đây và luôn nhớ lại chuyện xảy ra nhiều năm trước. Hai năm qua đúng là em ở trong trạng thái như vậy. Luôn nhớ đến một số chuyện lúc chúng ta học trung học, giống như trước kia viết thư tình cho anh, kết quả bị bạn học đọc ra trước mặt mọi người, sau đó anh cũng giận dữ em vì em lừa anh. Chuyện khi đó thật sự nghĩ lại cũng cảm thấy rất ngốc. Nếu hiện tại bảo em làm những việc ngu ngốc này nhất định là làm không được. Nhưng điều làm

người ta hoài niệm nhất chính là sự đơn thuần không thể quay trở lại kia. Hi Thành, bất kể là anh từng ở bên em, thời gian ở lại bên em, hay là tất cả những ký ức để lại cho em, những điều này đều là tài sản quý giá nhất của em.

Thật rất cảm ơn anh.

Nội dung hai năm trước:

Gần đây không biết tại sao luôn mơ thấy anh, sau đó tỉnh lại gối đã bị khóc ướt một mảnh. Bác sĩ tâm lý nói áp lực công việc của em quá lớn, cho nên luôn nhớ đến chuyện khiến mình đau khổ nhất, cũng sẽ có chút ngày nghĩ đêm mơ. Ông ta đề nghị em buông những gì đã qua và nhìn về phía trước, nếu không chứng trầm cảm sẽ tăng thêm. Hi Thành, anh biết không, anh đã bắt đầu biến thành gánh nặng tinh thần của em rồi. Nếu như có thể em vẫn hi vọng mình có thể quên anh một chút. Trong cuộc sống không dễ dàng này đôi khi em cũng hi vọng mình có thể thoải mái một chút.

Mấy tấm cuối cùng là gửi từ Tây Ban Nha lúc quay “Thành Thời Gian Barcelona”. Nhưng mỗi khi xem thêm một tấm thì lồng ngực của anh sẽ đau hơn một chút. Sợi tóc loe hoe rũ xuống, che lại hình ảnh trong mắt anh.

Lần này trở về nước thật ra cũng không dự định ở lại lâu, chỉ là muốn đến khán phòng xem buổi lễ trao giải Kim Tượng tối nay, sau đó bay thẳng về Barcelona. Một năm trước sau khi làm tổn thương cô như vậy, anh đã cảm thấy mình không phải là người đàn ông có thể mang đến hạnh phúc cho cô. Cho nên trong câu chuyện tình này, anh vẫn làm theo kế hoạch ban đầu của mình, lựa chọn buông xuôi. Sau đó lại nghe nói cô và thái tử gia tập đoàn Hoàng Thiên ở bên nhau, rõ ràng trước ống kính cô cười vui vẻ hơn trước kia, tươi cười nhiều, nói chuyện hài hước, ánh mắt cũng khôi phục lại phóng khoáng hoạt bát như trước.

Giờ khắc này anh nghĩ muốn ôm lấy cô như thế.

Nhưng mà, nụ cười của cô là thứ anh sợ mất đi nhất. Anh mở điện thoại di động ra, nhìn chằm chằm vào ảnh cô trên màn hình – Anh không muốn mình nhìn lại không thấy được dáng vẻ cô xinh đẹp như vậy. Dù đối tượng cô mỉm cười không phải là mình, anh cũng muốn bảo vệ nụ cười đó.

Cho nên lần này sẽ không nhích đến gần, sẽ không còn xuất hiện.

Đối với tập đoàn Hoàng Thiên mà nói buổi lễ trao giải Kim Tượng một năm sau tuyệt đối là một tin vui to lớn. Không chỉ vì ảnh đế ảnh hậu đều là nghệ sĩ của Hoàng Thiên. Cũng bởi vì trước đây vô số đời tư của ngôi sao trong tập đoàn bị đưa ra ánh sáng, gần như nghệ sĩ có chút tiếng tăm cũng dính vào tai tiếng, bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Tuy không lung lay như vụ việc cổ đông bị tình nghi buôn thuốc phiện như lần trước, nhưng lần này số lớn video đều xuất xứ từ mạng nước ngoài, trong thời gian ngắn trong nước hoàn toàn không có cách nào khống chế, cho đến nay vẫn chưa thể bình ổn.

Trong trận phong ba lần này bị thiệt hại nghiêm trọng nhất chính là nữ diễn viên chính trong phim thần tượng “Cô nàng xe đua”. Vì việc nữ diễn viên này bị đưa ra ánh sáng chính là trước khi thành danh có clip khiếm nhã với một vận động viên nổi tiếng đã kết hôn. Bởi vì cô ta luôn đi theo con đường ngây thơ trong sáng nên quần chúng thật sự không cách nào chấp nhận được việc này. Còn có một số người phỏng đoán cô ta và vận động viên xảy ra quan hệ là sau khi anh ta kết hôn. Sau đó ngay cả vợ của vận động viên cũng lên tiếng chửi mắng cô ta, nói cô ta “không biết liêm sỉ”. Từ đó dư luận gần như hoàn toàn nghiêng về một phía, khiến cô ta hoàn toàn thân bại danh liệt. Sau khi sự kiện xảy ra cô ta vẫn không có làm bất cứ hoạt động công khai gì. Cho đến buổi sáng hơn bảy mươi ngày sau, cô ta bị người ta phát hiện đã đốt than tự sát trong xe thể thao. Tối hôm trước cô ta ghi lại một câu trên blog: “Tôi biết giải thích đã vô dụng. Bọn họ cũng nói cho tôi biết hãy kiên trì, chắc chắn có một ngày tất cả sẽ tốt lên, nhưng mà..... haizzz.” Bên dưới tất cả đều là chữ rửa mặt trời.

Sự kiện âm ỉ lớn nhất chính là Bách Xuyên và Thiển Thần. Rất nhiều ảnh bọn họ chụp chung đồng loạt được tung ra, phần lớn trong ảnh hai người có cử chỉ thân mật, nắm tay, ôm, hôn má, vừa nhìn cũng biết không phải là quan hệ bạn bè bình thường. Hơn nữa còn việc hai người đang sống chung mập mờ. Vô số fan tan nát cõi lòng, chỉ trích ác ý bay đến nườm nượp, hai siêu sao biến thành “Gay chết tiệt” “Đồng tính luyện ái kinh tởm”. Nhưng cùng lúc đó, lại có vô số fan nữ hân hoan kích động với tin tức này, dốc sức ủng hộ bọn họ, cũng bày tỏ “Tôi yêu Bách Xuyên, cũng yêu Thiển Thần, hai người họ bị bất cứ cô gái nào cướp

đi tôi cũng không thể chấp nhận được. Ở bên nhau là tốt nhất, mãi mãi ở bên nhau!”. Cho nên so sánh với ngôi sao nữ tự sát kia thì bọn họ chỉ có thể xem lại chịu đủ tranh luận, tình huống tốt hơn nhiều. Sau khi tin tức truyền bá, Bách Xuyên không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, vẫn hoàn thành công việc, tham gia hoạt động theo lẽ thường, có điều tránh không trả lời với bất cứ phỏng vấn gì. Thiển Thần chuyển ra khỏi nhà, từ chối hết tất cả hoạt động công khai, thậm chí không gặp cả Bách Xuyên. Gặp phải ký giả phỏng vấn, anh ta cũng chỉ cười ha ha trả lời cho có lệ như cũ “Không có chuyện này”. Cũng không lâu sau, Bách Xuyên trở thành nhân vật ảnh bìa của tạp chí “Trào lưu ngôi sao” với tiêu đề là “Bách Xuyên tôi và Thiển Thần không phải là quan hệ mập mờ không rõ, chúng tôi đã lĩnh giấy kết hôn từ lâu” để kết thúc vấn đề tranh cãi này. Sau đó, lần đầu tiên anh ta công khai xác nhận trên blog, chỉ ghi nội dung bốn chữ: “Tiểu Thần, về nhà.” Trong hàng trăm hàng vạn bình luận đủ kiểu vào, phần lớn là phái nữ trêu đùa, ví như “Tiểu Thần, Bách Xuyên nhà anh kêu anh về nhà ăn cơm”, “Ở bên nhau, ở bên nhau”, “Tôi lại tin tưởng tình yêu rồi.”....

Trong phong ba lần này, tuy nội dung tiết lộ không phải từ nội bộ tập đoàn Hoàng Thiên đưa ra, nhưng không có nghệ sĩ nào là không dưới cờ Hoàng Thiên. Mọi người cũng suy đoán đây là kế địch lớn của Hoàng Thiên bày trò phía sau, trước mắt cảnh sát đang vẫn trong vòng điều tra, nhưng cho đến tận nay vẫn chưa có kết quả. Lần này Bách Xuyên là người có kết cuộc tốt nhất trong hai người vướng phải giông tố. Cuối cùng bởi vì thời đại này thành kiến của mọi người đối với đồng tính luyến ái đã giảm khá nhiều nên tin tức hai người kết hôn vẫn đã đóng thuyền cũng khiến họ nhận được không ít lời chúc mừng. Nhưng đã là ngôi sao, nhất là sao nữ tổn thương trên tinh thần và sự nghiệp cũng không phải chuyện đùa. Ngoại trừ ngôi sao nữ tự sát, cũng không ít ngôi sao nữ Hoàng Thiên lục đục tiết lộ ý nghĩ phí hoài bản thân.

Ngôi sao nữ duy nhất không có bất kỳ ảnh hưởng gì đó chính là Thân Nhã Lợi.

Đối với vô số người mà nói, đây là trong dự liệu cũng tuyệt đối là ngoài dự liệu. Bởi vì tuy lý lịch vào nghề của Thân Nhã Lợi có thâm niên, cũng bỏ ra vô số tâm huyết, nhưng con đường nổi danh của cô quá thuận lợi. Dù có biệt danh “Đóa sen trắng số một giới nghệ sĩ” nhưng vẫn có không ít người cho rằng cô gái sinh ra trong một gia đình bình thường như cô không thể đi đến ngày hôm nay bằng thực lực của mình được. Nói lịch sử trong sạch chẳng qua là bản lĩnh giữ bí mật giỏi thôi. Lần này sau phong ba, nghiêm túc, tự ái và cố gắng của cô lại càng nhận được sự thừa nhận của công chúng.

Lần này trên buổi lễ trao giải Kim Tượng, với diễn xuất xuất sắc trong bộ phim “Thành Thời Gian Barcelona” cô lại nhận được giải ảnh hậu lần nữa. Trong chớp mắt cô nhấc váy bước lên thảm đỏ, mấy trăm ánh đèn sáng loáng đồng loạt chiếu vào cô. Cô mặc một chiếc váy kiểu Hy Lạp trắng sáng thướt tha, mùi thơm của cô quyến rũ như là hoa đỗ quyên mùa xuân. Sự nghiệp thành công, cuộc đời thuận lợi, cô là một phụ nữ có sức quyến rũ nhất trước sau như một trên đại lộ ngôi sao.

Khi cô đứng trên sân khấu, nhận lấy kim tượng người trao giải đưa đến, còn chưa lên tiếng thì dưới đài đã vang tiếng vỗ tay như sấm. Cô không nhìn được bật cười, rồi sau đó bình tĩnh nói: “Thường xuyên nghe người ta nói: Đừng để ý đến cái nhìn của người khác, nếu không sẽ sống rất mệt mỏi.

Phần lớn người ta giải thích “cái nhìn của người khác” hầu như là tiếng nói phản đối. Nhưng chính tôi có một cách nhìn hơi khác. Muốn đạt được sự đúng mực, tôi cảm thấy đầu tiên phải học được không phải là thần nhiên như nước đối mặt với nhục nhã, mà là học được không vui mừng phát điên lúc được ca ngợi. Khi sự khẳng định không hề trở thành quan trọng với mình, thì phủ định cũng không còn quan trọng.

Ví như bạn thích người khác nói bạn thông minh, vậy bạn nhất định sẽ để ý người khác nói bạn ngu xuẩn. Muốn không ngại người khác nói mình ngu xuẩn, vậy trước tiên phải nói với bản thân mình: Có lẽ tôi cũng không phải là người vô cùng thông minh, nhưng tôi sẽ cố gắng. Luôn dùng cách này khích lệ mình, tôi cảm thấy rất hữu hiệu. Nó khiến lòng tôi bình lặng, cũng khiến tôi không hề để ý đến rất nhiều chuyện trước kia làm tôi khổ sở. Hiện tại tôi chia sẻ cách này với mọi người, nhất là những bạn bè gặp phải trở ngại nhỏ năm nay. Cuộc sống vẫn còn rất dài, chúng ta đều phải cùng nhau sống vai đi tiếp.”

Nói đến đây, cô gơ kim tượng, trong mắt lấp lánh ánh lệ, nhưng đã không còn khóc lóc thảm hại và ngây ngô như lần đầu lãnh giải. Cô cất giữ nước mắt không cho nó chảy xuống, ngược lại lộ ra nụ cười mỉm: “Cám ơn các bạn.”

Sân khấu trao giải lộ thiên sáng chói rực rỡ, bốn phía đông nghịt người, nhưng nếu đứng trên cao ốc xung quanh lơ đãng nhìn xuống, chỉ có thể thấy được một biển người. Lấy buổi lễ trao giải làm trung tâm, những

con đường giao nhau khuếch tán quanh nó giống như là dòng chảy ra biển rộng, bất cứ lúc nào cũng có dòng xe cộ di chuyển như dòng nước chảy. Còn tiếng vỗ tay vang dội kéo dài tựa như tiếng sóng biển vang vọng trời đêm, vây quanh lấy cô. Mấy năm cố gắng trải qua giống như làn sóng, vào giờ khắc này được tôn sùng lên đỉnh cao nhất. Cô hưởng thụ tiếng vỗ tay lúc này, chẳng bao giờ có phút giây nào cảm khái mình vô cùng may mắn như thế.

Sau khi sự kiện Hoàng Thiên bùng phát, cô đã từng lo lắng đề phòng, sợ quá khứ của mình và Bạch Phong Kiệt bị phơi bày ra ánh sáng, cũng sợ sự nghiệp mình cực khổ làm lụng cứ thế bị hủy hoại trong phút chốc. Khoảng thời gian đó cô suy nghĩ thông suốt rất nhiều, ví như vẫn cho rằng mình đã chán giới nghệ sĩ, không thích nghề diễn viên nhìn thì vẻ vang như thật ra chẳng được tôn trọng này. Cô vốn cho rằng nếu như cuộc đời có thể bắt đầu lại, bản thân nhất định sẽ chọn trở thành kiến trúc sư. Bởi vì đây là ước mơ thuở nhỏ, là một điều tiếc nuối chưa hoàn thành. Cho nên khi cô đã tìm được đường lui ỉnh, nếu như cô cũng ngã xuống đáy vực thẳm như ngôi sao nữ tự sát kia thì dứt khoát rút lui làm nghề kiến trúc – Nhưng khi thật sự tưởng tượng đến tình cảnh biến thành kiến trúc sư, cô bỗng cảm giác mơ ước kiến trúc của mình lại xa lạ vô cùng. Tuy học lời kịch rất nhàm chán, tăng ca quay phim luôn khiến người ta mệt chết được. Nhưng đóng phim đã sớm trở thành công việc của cô, tính mạng của cô. Còn kiến trúc đối với cô mà nói càng giống như một kiểu yêu thích nghiệp dư để mà thưởng thức phân tích.

Dần dần cô có một ý nghĩ – Dù cho xảy ra chuyện gì, cô cũng không muốn rời khỏi.

Không nghĩ đến rằng, rõ ràng cô đã chuẩn bị tốt mình sẽ bị quật ngã nhưng từ đầu đến cuối chuyện Hoàng Thiên lại không dính líu đến cô.

Vì vậy, chuyện này dần dần ổn định lại, cô phát hiện quá khứ của mình thật là người no không biết người đói, quá để ý đến cảnh vật tuyệt đẹp để lỡ trong con đường đời, mà quên đi phong cảnh càng rực rỡ hơn ở dọc đường – Đúng vậy, cô đã thoát khỏi quá khứ. Đối với tất cả số mệnh ban cho, cô cũng vô cùng cảm ơn.

Cuộc sống hôm nay đã không thể trọn vẹn.

Cho nên cô cũng sẽ không thấy được người đàn ông mình từng cam lòng trao hết tất cả đang ở trong khán phòng nhìn cô với vẻ mặt thản nhiên, vỗ tay vì vinh quang của cô đến rất cả lòng bàn tay.

Lần này đoạt danh hiệu ảnh đế là Bách Xuyên. Anh ta trao giải thưởng cho Thân Nhã Lợi trước, bấy giờ đang ở phía sau sân khấu tiếp nhận phông vắn của các ký giả. Cố Hi Thành khó khăn lắm mới về nước một lần, dự định ôn chuyện với anh ta rồi bay về Tây Ban Nha. Nhưng anh ta thật sự bận tối mắt, chỉ có thể gửi tin nhắn cho Cố Hi Thành chờ một chút. Sau khi Thân Nhã Lợi nhận giải, Cố Hi Thành đi về phía ngược lại, nhưng không nghĩ ra anh tránh được Thân Nhã Lợi nhưng không thể tránh được Thiển Thần. Mới vừa chào hỏi vài câu anh đã bị Thiển Thần kéo đến phòng phía sau sân khấu trao giải. Thiển Thần tìm cái ghế cho anh ngồi xuống: “Anh đã thật lâu không có trở lại, tên Bách Xuyên kia còn bắt anh chờ anh ta, em đi hối thúc anh ta giúp anh.”

“Không cần, anh ở đây chờ được rồi.”

Rõ ràng Thiển Thần không nghe thấy anh nói gì, sải bước đi ra cửa. Sau đó anh phát hiện điện thoại di động ở trong phòng không có tín hiệu, liền đi thẳng ra hành lang xem điện thoại. Nhưng không bao lâu anh nghe thấy phía sau vang lên một âm thanh quen thuộc không dứt: “Tiểu Thiển, sao em ngốc vậy, kim tượng của Bách Xuyên sao em lại có thể ném trên đất? Ngay cả cháu gái của chị cũng biết thứ này phải được trưng trên bàn, em là cái tên dơ dáy...”

Tim ngừng đập một nhịp, anh cảnh giác ngẩng đầu. Nhưng không còn kịp nữa, Thân Nhã Lợi đã đi đến.

Cô vẫn mặc chiếc váy dạ hội trắng mới vừa rồi, nhưng mái tóc vốn quyn rũ đã bị hất hết ra phía sau. Cô quơ quơ kim tượng trong tay, đi đến cửa vốn muốn mở miệng chỉ trích Thiển Thần đôi câu, lại không tìm thấy người bên trong. Vừa định quay người rời đi lại phát hiện ở trong góc có dáng người cao cao, cô bắt chột nhìn thoáng qua, nhưng ánh mắt lại không thể di chuyển khỏi người đàn ông kia.

Ngôi sao bình thường cũng ăn vận chói mắt, tất cả ánh sáng trong buổi tối hôm nay đều tập trung lên sân khấu trao giải vinh dự. Anh đứng dưới ánh sáng mỏng manh, mặc một bộ đồ vest đen trang nghiêm. Giống như một bức trang chân dung sở trường của họa sĩ Rembrandt Hà Lan, bởi vì một phần tư gương mặt ở trong bóng tối nên hiện lên vẻ sáng tối đối lập mãnh liệt, đường nét vô cùng rõ ràng. Anh ngẩng đầu nhìn

vào ánh mắt cô kinh ngạc trong giây lát. Trong khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, thời gian cũng như ngừng lại giây phút này.

Trong đầu từng thử diễn cảnh tượng lúc hai người gặp lại. Một dạo cô cho rằng hoặc là mình sẽ tát anh một bạt tai thật mạnh, hoặc là sẽ nhọc nhằn nhào đến khóc trong lòng anh.

Nói tóm lại nhất định là long trời lở đất. Dù sao yêu thương nhiều nhất lẫn căm hận đau nhất của mình cũng đều cho anh.

Nhưng thực tế lại khác xa với tưởng tượng. Từ mấy tháng trước anh bắt đầu viết thư cho cô với mở đầu là “Nhã Lợi, không biết gần đây em sống ra sao” thì tất cả xung đột giữa bọn họ lại như kỳ tích trong một đêm hóa thành hư ảo. Cô không nhắc đến một chữ chuyện cô và Lý Triển Tùng. Chỉ nói sơ lược một chút cuộc sống mình rất thuận lợi, mua xe mới, chuyển nhà mới, phim có hi vọng đoạt giải, sau đó hỏi lại tình trạng gần đây của anh. Anh cũng như vậy không nói về hôn nhân của mình, phần lớn đều nói về vấn đề công việc. Bọn họ thư từ qua lại với đối phương một cách lịch sự và hơi xa cách, giống như hai người chưa từng ở bên nhau. Như lúc anh kết hôn lạnh lùng đoạn tuyệt quay đi chỉ xuất hiện ở trong giấc mộng vậy.

Cho nên lúc này cô có thể làm chỉ là lộ ra vẻ mặt thêm giật mình, sau đó dùng tư thế chủ nhân khách sáo cười nói: “Anh vừa trở về à.”

“Ừ.” Anh dừng một chút, lại bổ sung, “Vừa về được hai ngày, có điều sắp về bên kia lại.”

“Vậy à, thật vất vả mới về nước được một lần, đáng tiếc quá.” Cô nói châm chọc, cố gắng không để anh nói ra cảm xúc quá nhiệt tình hay là có chứa giận dữ.

“Chủ yếu là bên kia còn công việc. Có điều, chúc mừng em đoạt giải nhé, ảnh hậu.” Anh cười ôn hòa.

“Cám ơn nhé.” Cô đắc ý lắc lắc kim tượng của mình, lại cầm cúp ảnh để lên, “Đúng rồi, em phải đi tìm Thiển Thần, vậy mà cậu ta lại dám ném kim tượng của Bách Xuyên người ta trên đất, thật là cái tật lòi thối nhiều năm không đổi mả.”

Trước khi cô nói tạm biệt, anh đã cướp lời: “Ở đây chờ đi. Mới vừa rồi cậu ta ở đây, vừa đi gọi Bách Xuyên rồi.”

“Cũng được, vậy chúng ta ngồi ở đây đã.”

“Được.”

Hai người đi vào phòng, mỗi người ngồi một đầu ghế salon, tán gẫu câu có câu không. Rốt cuộc Thân Nhã Lợi là diễn viên vào nghề nhiều năm kiêm người nổi tiếng khôn khéo có thể tự nhiên tìm đề tài, hơn nữa có thể khiến cho người ngoài nhìn vào hai bọn họ như bạn thân gặp lại qua lâu ngày xa cách.

Có Hi Thành có vẻ chẳng giỏi nói, phần lớn thời gian cũng chỉ lẳng lặng nhìn cô, nghe cô nói chuyện, nhiều nhất cũng chỉ trả lời có lẽ hoặc không.

Trạng thái vậy thật sự khiến người ta mệt mỏi. Thời gian trôi qua càng lâu, cô càng cảm thấy cực khổ – Tại sao lại đến tình trạng này, về bề ngoài này còn phải dựa vào cô duy trì được bao lâu đây?

Cảm xúc trong lòng thật ra đã xấu đến cực điểm, nhưng bề ngoài cô hoàn toàn không nhìn ra. Chỉ hi vọng Thiển Thần và Bách Xuyên nhanh chút để cô cũng thoát khỏi trạng thái khó xử này.

Nhưng khi Thiển Thần và Bách Xuyên đến thật thì cô lại có cảm giác mất mát khó hiểu.

Có điều cô không để mình trở lại trạng thái ban đầu. Ở bên bọn họ trò chuyện vài câu, cô cũng viện cớ còn có việc phải đi. Anh giống như hai người Bách Xuyên và Thiển Thần không có giữ cô lại nhiều. Cô lại đây đưa ở hiện trường lễ trao giải hơn mười phút, sau đó rời đi dưới sự thúc giục của A Lãm. Sau khi ngồi lên xe, cô luôn quay đầu nhìn lại sân trao giải, trong lòng không hiểu tại sao rõ ràng mình đi quả quyết nhưng trong lòng vẫn không muốn rời khỏi anh.

Điều này có lẽ chính là “không cam lòng”. Dù mình đã không hề yêu người đàn ông này nữa, không có ý định qua lại quá nhiều với anh, nhưng vẫn cảm hờn anh thoải mái hơn mình – Không sai, cô đã không hề yêu anh nữa. Cô sẽ không yêu một người tổn thương mình.

Ba giờ sáng đêm đó cô cũng không ngủ được. Chỉ có thể nằm chơi điện thoại di động. Nhìn thấy hộp thư trong điện thoại xuất hiện tiêu đề “Re: Re: Re: Re: Re: Re: Nhã Lợi”, cô hơi nhồm dậy khỏi giường, mở thư trong điện thoại ra. Quả nhiên là anh gửi đến, nội dung đơn giản, rõ ràng, ngắn gọn hơn trước kia nhiều: “Nhã Lợi, 8h tối ngày mai anh bay về Barcelona. Nếu như em không có chuyện gì quan trọng, xế chiều chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm nhé.”

Cô nhìn khắp xung quanh, nhà mới vẫn còn trong bóng tối. Hoa nở đầu xuân trên bệ cửa sổ đã héo tàn, bông hoa khô héo như miếng vải rách nhúm, bay múa rơi rụng trong gió đêm. Nhưng phong tin tử trồng trong chậu thủy tinh vẫn xum xuê, cùng với rêu như thảm nhung và bùn đất ẩm ướt trộn lẫn vào nhau, lan tỏa mùi thơm hoa cỏ nồng nàn. Có lẽ vận mệnh thật sự cùng một nhịp thở với sở thích con người. Cô vẫn rất thích phong tin tử, vốn là thích đóa hoa cao quý màu xanh tím, dáng vẻ xum xuê lại dễ thương, vẫn còn chưa quan tâm đến ngôn ngữ hoa của nó. Cho đến gần đây cô mới biết được từ trong một kịch bản, ngôn ngữ của loài hoa này chính là tình yêu khổ đau và hoài niệm mãi mãi.

Điều này dùng để miêu tả mình và Hi Thành trước kia thích hợp biết bao. Gặp mặt một lần cuối đi, cho chúng ta tạm biệt cũng là kết thúc tốt đẹp – Cô tự nói với mình như thế, sau đó nhận lời mời của anh.

Ngày hôm sau cô cố ý chọn nhà hàng gần sân bay quốc tế để gặp mặt anh. Nhưng trời không đẹp, ngay cả ngày cuối cùng mà bầu trời cũng mang vẻ mây mù thảm đạm. Khi cô đến nhà hàng, bên ngoài đã đổ mưa dầm. Trong nhà hàng chỉ có le que vài ba bàn, anh đã sớm ngồi trước cửa sổ chờ chực cùng với vali hành lý của mình. Có lẽ thời tiết ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, ngày hôm nay ngay cả sức lực ngụy trang tâm trạng cô cũng không có, chẳng qua hơi có vẻ mệt mỏi ngồi đối mặt với anh, tự mình máy móc nói với nhân viên phục vụ thức ăn cô muốn.

Lúc dùng cơm cũng rất nhàm chán, cô giống như học sinh tiểu học ăn cơm trước mặt giáo viên, ngoại trừ thức ăn trong đĩa ra thì không nhìn gì khác. Nếu như không phải ngàn lần bắt đắc dĩ, nhất định sẽ không mở miệng nói chuyện. Món ăn nhà hàng này phù hợp với định luật xử lý hắc ám của sân bay, khiến cho cô cảm thấy nuốt xuống cũng khó khăn. Kế hoạch dự định tạm biệt vui vẻ như vậy quả nhiên không thể nào thực hiện, cả quá trình cô chỉ nhớ cơm khó ăn bao nhiêu, không khí ngượng ngùng bao nhiêu. Sau khi cơm nước xong, cô nhìn thời gian rồi nói: “Còn bốn tiếng nữa mới cất cánh, em không tiện đến nơi đông người, anh đi gửi hành lý ký gửi trước đi.”

“Không sao, anh không mang chất lỏng, không cần phải gửi ký gửi.”

“Vậy chúng ta ở nơi này chờ trước nhé?”

“Ừ.”

Xin anh, buông tha cho em đi. Cô khóc không ra nước mắt ngồi lì trên ghế, trên mặt đã không còn vẻ kiên nhẫn. Anh phản ứng rất nhạy cảm, nhìn bên ngoài một chút rồi nói: “Để anh mang hành lý đi gửi ký gửi, sau đó đi vào nhân dịp mua ít đồ mang về Tây Ban Nha.”

Trong nháy mắt cô hơi yên lặng, vẫn đứng lên với anh, đeo kính vào: “Thôi, em đi với anh.”

“Không sao, tự anh đi được.”

“Em đi với anh.”

Anh cười: “Thật sự không cần...”

Nôn nóng không lý do khiến cô bốc hỏa: “Anh có phiền hay không vậy. Thật sự khách sáo như vậy thì hôm nay đừng hẹn em ra dùng cơm. Nếu đã kêu người ta ra thì nào có đạo lý bảo em đi trước hả? Có phải anh ở nước ngoài sống lâu quá nên gốc đến mức độ mọi người trong nước làm thế nào cũng không biết chứ?”

Đột ngột bị một trận gió huấn ập xuống, anh hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn nghiêng đầu, nụ cười sâu hơn một chút: “Biết rồi. Ảnh hậu dạy dỗ chí phải.”

Hôm nay cô mặc áo khoác thấp cổ màu xám tro, có vẻ như cũng không dễ nhận dạng, cho nên sau khi đi vào sân bay, ngoại trừ nhân viên ký gửi ra thì cũng không có ai nhận ra cô. Giải quyết xong tất cả thủ tục phức tạp, cô đưa anh đến nơi xếp hàng kiểm an. Hơn phân nửa người xếp hàng đều là người nước ngoài, phía trước là người Tây Ban Nha và phía sau bốn năm người Ấn Độ đã kẹp bọn họ lại ở giữa. Đội ngũ chậm

rải di chuyển, giống như là bánh răng của một dây xích lỏng lẻo từ từ giải thoát ràng buộc giữa mọi người, chia bọn họ về phía xa không nhìn thấy lẫn nhau nữa. Lần đầu tiên cô phát hiện, ở nơi như sân bay này, cho dù có nhiều lời muốn nói cho đối phương biết hơn nữa cũng sẽ không nói ra được một chữ. Cô chỉ có thể yên lặng cúi đầu nghịch diện thoại di động.

“Em vẫn còn giữ nó.”

Tiếng nói anh đột ngột vang lên dọa cô giật mình, cô ngẩng đầu, nhưng đối diện với khuôn mặt rất gần của anh lại vội vàng quay đầu sang nơi khác: “Anh nói cái gì?”

“Rùa.” Anh chỉ chỉ điện thoại di động của cô.

Lúc này cô mới nhớ đến màn hình điện thoại di động là con rùa Ngu Ngơ lười biếng cô đành phải nuôi. Nhưng nếu như không phải anh nói ra, cô cũng sắp quên mất con rùa này là mua cùng với anh. Cô đáp một tiếng, thuận miệng nói: “Bây giờ cũng lớn không ít rồi.”

“Con Ngốc Nghếch của anh vẫn còn, cũng đã lớn.”

Anh lấy điện thoại di động của mình ra, bật một đoạn phim cho cô xem. Đoạn phim vô cùng vui chính là tuy Ngốc Nghếch lớn hơn trước kia không ít, nhưng nó vẫn không sửa được thói quen để tâm đến chuyện vụn vặt, cả đoạn phim từ đầu đến cuối nó vẫn cứ xông về phía trước, tốc độ chạy nhanh đến mức không giống rùa, sau khi nhào đến góc tường lại đứng đầu vào góc. Cô không nhịn được cười ra tiếng, nhận lấy điện thoại trong tay của anh, muốn xem lại lần nữa, nhưng không cẩn thận chạm phải nút home của điện thoại di động. Sau đó đoạn phim đóng lại, màn hình điện thoại của anh xuất hiện trước mắt chính là ... hình của cô.

“Ha ha, bây giờ anh vẫn còn là fan của em à.” Thật ra trong lòng đã chua xót đến hơi đau đớn, nhưng cô vẫn gắng gượng nói đùa.

Đợi thật lâu không nghe được đáp án của anh. Cô ngẩng đầu theo bản năng nhìn anh một cái, không nghĩ đến lại giao nhau với ánh mắt anh. Né tránh ánh mắt anh lần nữa, cô đã ảo não đến mức muốn làm người lâm trận chạy trốn. Nhưng lý trí lại tự nói với mình không thể làm vậy. Nhưng này giờ anh không nói gì, cô cũng không có bất cứ can đảm nào tìm đề tài nữa. Một lát sau, trong hoàn cảnh phía trước sôi nổi tiếng Tây Ban Nha, cô nghe thấy tiếng nói của anh trầm tĩnh rõ ràng vang lên bên tai: “Còn nhớ lúc trung học em viết thư tình cho anh không. Ở trong thư em nói với anh, em thích anh.”

Ánh mắt cô đột ngột trợn to.

“Khi đó anh biết em và Khuất Tiệp thông đồng chơi anh. Nhưng biết trong lá thư này ít nhiều cũng có chút tình cảm của bản thân em. Anh không biết em thích anh được mấy phần, nói dối mấy phần. Chẳng qua là từ đó về sau anh đã hoàn toàn xong đời. Bởi vì anh rất thích em, cho nên sau này anh làm rất nhiều việc sai, thậm chí ngay cả tình trạng sức khỏe cha em cũng không điều tra qua. Anh xin lỗi.”

Cô đưa lưng về phía anh, hoàn toàn không biết nên quay đầu lại đối mặt với anh thế nào.

“Anh biết những lời này không nên nói cho em biết. Nhưng anh cảm thấy nếu như không nói khẳng định sau này sẽ hối hận.” Anh dừng lại một chút, giọng nói càng thêm trầm xuống, “Nhã Lợi, anh đã ly hôn rồi. Cả đời này anh chỉ yêu một mình em, sau này có lẽ cũng không thể yêu người khác nữa.”

Người Tây Ban Nha phía trước đang trình hộ chiếu cho nhân viên an ninh xem, trong đầu của cô chỉ còn lại một màu trắng xóa. Anh cũng lấy ra hộ chiếu của mình, giọng nói thoải mái hơn vừa rồi rất nhiều: “Đúng rồi, lần này trở về anh phát hiện em quyến rũ hơn trước rất nhiều. Biết bây giờ em sống hạnh phúc anh vui vẻ hơn bất cứ ai.”

Nhân viên an ninh đã kiểm tra xong hộ chiếu và vé máy bay của anh. Anh nhận lấy, sau đó vuốt vuốt đầu cô: “Đi ra đó đi, anh đi đây. Đến Barcelona anh sẽ gửi thư cho em.”

Tóc dài bị vò rối lúc anh buông tay rũ xuống che tầm mắt. Chỉ cần nơi anh chạm qua cũng sẽ để lại dấu vết nóng hằm hằm, rồi lại đau âm ỉ. Hiện tại cô đã vô cùng xác định mình đã không hề yêu người đàn ông này nữa. Có điều là cô không biết tại sao chia ly lại khiến người ta cảm thấy đau khổ như vậy. Tuy nhắm mắt lại nhưng ánh mắt cười dịu dàng của anh vẫn hiện lên không xua đi được trong đầu. Cô cúi đầu xuống,

loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân của anh rời xa. Cuối cùng cô lấy can đảm nhìn lên trước lần nữa, lại chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng anh từ từ biến mất trong biển người.

22. Chương 22: Tòa Thành Hai Mươi Hai

Trong sân bay người đến người đi, tiếng hàng trăm đôi giày da vang vọng cả đại sảnh. Cô không biết mình đứng nguyên tại chỗ bao lâu, nhưng cho đến khi nhân viên an ninh giục bốn năm lần cô mới nhận ra mình đang chặn đường người khác. Cô bước nhanh đi ra phía ngoài sân bay, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng là chạy một mạch ra ngoài.

Nước mưa rơi xuống tí tách trong không khí lạnh lẽo, màn sương màu xám tro bao phủ thành phố như bức tranh màu nước hư ảo. Cảnh mưa thế này thật sự khá giống với trận mưa hồi trung học. Trong trận mưa, cô ngồi bó gối khóc ở ven đường như một đứa trẻ, vô cùng tùy hứng, nhưng lại thật sự đợi được anh quay lại. Nhưng bây giờ đã khác, cô không thể dừng bước lại, không thể lại khóc, chỉ có thể tì vào cửa sổ sắt đất của sân bay đi dọc theo về phía trước. Cô cứ đi về phía trước không có mục đích, nhưng lại không biết cuối cùng mình muốn đi đâu.

Sau đó chân cô vấp phải ống tuýp ven đường, cả người suýt nữa ngã trên đất, may là tay chống vào vách tường, cuối cùng mới đứng vững. Nhưng đau nhức nơi chân khiến cô phải dừng lại. Vang vọng bên tai chỉ có tiếng mưa rơi trống vắng, hạt mưa nhỏ dài thấm vào quần áo của cô, lạnh lẽo nơi da thịt rớt vào xương tủy. Ý thức được mình lại sắp rơi vào trạng thái tuyệt vọng đã từng trải qua, cô ngồi xồm xuống phía sau một chiếc xe buýt không biết đã đậu bao nhiêu ngày, cố gắng làm mình bình tĩnh trở lại. Cô tự nói với mình, không có chuyện gì, cảm giác khổ sở chỉ là tạm thời, mà đã không còn yêu người đó. Anh ta nói dối, một câu mà cũng đừng tin. Chẳng qua anh ta không muốn mày sống thoải mái nên mới cố ý nói như vậy.

Thật đáng buồn chính là giờ khắc này thế nhưng cô lại tin tưởng anh còn hơn cả bản thân cô.

Rõ ràng đã tự nói với mình đừng nhớ đến quá khứ, nhưng trong nháy mắt thời thiếu nữ cùng nắm tay anh, trong nháy mắt nụ hôn đầu tiên, trong nháy mắt lần đầu phát hiện mình thích anh, trong nháy mắt nhiều năm sau gặp lại anh đều giống như ác quỷ vọt ra từ trong đáy hộp Pandora, hoàn toàn bao phủ lấy cô. Trong từng cái chớp mắt thật nhỏ cũng giống như vũ khí sắc bén hoàn toàn hòa thành một thể với lời tỏ tình dịu dàng vừa rồi của anh, đâm từng cái thật sâu vào nội tâm cô. Xoang mũi như bị gì đó lấp kín, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Cố hít vào lại bị sặc một cái, cô không khỏi ho khan. Kết quả tiếng ho khan khù khụ lại biến thành tiếng khóc. Pháo đài kiên cường cực khổ xây dựng cả năm nay đã sụp đổ. Không còn gì có thể bảo vệ mình nữa.

Lúc này có người nắm tay cô.

Cả người cô hóa đá, cẩn thận ngược mắt nhìn xem người trước mặt. Không thể tin được gương mặt của anh xuất hiện trước mắt mình. Cô kinh ngạc đến nỗi cũng không rõ ràng: “Anh, sao anh chưa đi...”

“Lúc qua kiểm an anh thấy phản ứng của em không ổn lắm, nên đi ra theo.” Anh thở dài một tiếng, dùng đốt ngón tay trở lau đi nước mắt cô, “Quả nhiên lại khóc nhè rồi.”

Lúc này cô mới phục hồi tinh thần lại, lúng túng đến mặt đỏ lên, nhưng không có cách nào ngụy biện. Thế nhưng anh lại không hề hỏi lý do, chỉ quay người lại, vỗ vỗ lưng: “Nào, anh công em.”

“Không.” Cô nói cương quyết.

“Chân em đau, nếu như anh dìu em đi thì người khác sẽ nhanh chóng phát hiện ra em. Còn anh công em thì em có thể giấu mặt đi.”

“Anh mau qua kiểm an, em có thể tự mình trở về ngay.”

“Đúng, em phải nhanh lên một chút, nếu không anh có thể sẽ trễ chuyến bay. Hôm nay em không có gọi xe đưa đến phải không? Để anh công em đi thuê xe đã, sau đó thì phải mau chóng đi về.”

Cô thật sự không lay chuyển được anh, chỉ có thể nằm bò trên lưng anh. Anh công cô đứng lên, một mạch chạy chậm qua đường cái. Nước mưa rơi trên người bọn họ, cô vùi đầu chôn ở đầu vai anh, kéo áo anh gắt gao, lại vừa như sợ anh phát hiện nên chỉ dám nắm lấy một nhúm vải. Cô đã không muốn suy nghĩ tiếp

nên đối xử với người này thế nào, nên xử lý quan hệ bọn họ thế nào, chỉ biết giờ phút này mình không hy vọng anh đi, chỉ muốn dựa vào anh một lát, dù chỉ là vài phút cũng được.

Đáng tiếc anh nhanh chóng đặt cô xuống, đẩy vào trong xe taxi: “Em ở đâu?”

Cô nói ra địa chỉ của mình, anh cúi người xuống lặp lại một lần với tài xế. Tài xế gật đầu, cũng không phát hiện bất kỳ cái gì khác thường. Cô nắm chặt hai nắm đấm, mở to miệng, đè nén thật lâu mới không chế được mình không nói ra lời níu giữ: “Vậy anh lên đường bình an, về đến Tây Ban Nha lại liên...”

Lời còn chưa dứt, anh đã vung tay đóng cửa lại. Cô thoáng ngơ ngác, nhìn anh rời khỏi cửa xe, trong lòng hoàn toàn nặng trĩu, sắc mặt trở nên tái nhợt. Cuối cùng mình đang làm gì vậy.

Tại sao bắt đầu vờ ngờ ngẩn rồi. Cô thật sự khát khao muốn đắm đầu vào màn hình LCD tại lưng ghế phía trước.

Nhưng tiếng cửa bên kia nhanh chóng vang lên, anh trực tiếp kéo cửa ra ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó đóng cửa xe lại. Cô trợn tròn mắt: “... Anh làm gì?”

“Đưa em về nhà.” Anh nhích lên phía trước, “Bác tài, cảm phiền lái xe đi.”

“Khoan đã, anh không có vấn đề chứ, từ nơi này ngồi xe đến nhà em phải hơn một tiếng, anh tiễn em về khẳng định sẽ trễ giờ.”

“Sẽ không đâu.”

“Cái gì mà sẽ không, nhất định sẽ vậy. Chuyến bay quốc tế phải qua hải quan trước ba giờ đó.”

“Sẽ không đâu, anh ngồi khoang thương gia, có lối đi riêng.”

“Nhưng mà...”

“Không có gì, sẽ không trễ đâu.”

Suốt đường đi cô cũng hối thúc tài xế lái nhanh hơn chút nữa. Tài xế bị cô làm phiền không chịu được, còn nói oán trách “Đáng vẻ như ngôi sao lớn mà sao tính tình lại nóng nảy như vậy”, khiến anh bật cười vài lần. Cuối cùng bọn họ đã đến nhà cô, cô bảo anh ngồi xe này quay về, thế nhưng anh lại trả tiền cho tài xế chờ ở đây, nói năm phút nữa xuống ngay. Cô nhìn thời gian đã hơn sáu giờ, gấp đến mức muốn đẩy anh vào lối enter. Nhưng anh vẫn bình tĩnh nói không có việc gì, kiên trì đưa cô về đến nhà. Sau đó anh lại không để ý đến cô phản đối, đi vào phòng bếp lấy một viên nước đá đến phòng khách.

“Anh làm gì vậy?”

“Chườm đá giúp em.”

Anh lấy túi bọc viên nước đá lại, ngồi xổm xuống trước mặt cô, cởi tất cô ra, đặt viên nước đá lên trên mắt cá chân cô. Cuối cùng cô không chịu được nữa, cản tay anh, vội la lên: “Cố Hi Thành, cuối cùng anh còn dự định về Tây Ban Nha nữa hay không? Bây giờ đã hơn sáu giờ!”

“Bây giờ trở về khẳng định không còn kịp nữa.” Anh trả lời không buồn để ý, “Ngày mai đi, hạng thương gia có thể miễn phí đến trễ một ngày.”

Cô hoàn toàn yên lặng.

Anh đi ra ngoài cho tài xế taxi rời khỏi, sau đó trở về tiếp tục chườm đá giúp cô. Qua vài phút, anh thu dọn xong toàn bộ đồ đạc, cô nhìn bóng lưng của anh, hỏi anh bằng vẻ mặt lạnh tanh: “Cuối cùng anh muốn làm gì?”

Thấy anh im lặng kéo dài, cô cảm thấy độ nhẫn nại đã sắp đến cực hạn: “Cố Hi Thành, ban đầu anh kiên định muốn kết hôn như vậy, sao chưa đến một năm đã ly hôn rồi hả? Hay là nói lại muốn trả thù em?”

“Không phải.”

“Vậy quả thật anh muốn nhìn em không được vui vẻ phải không? Nếu như anh không xuất hiện, em chẳng có chút gì không vui.”

“Không phải.”

“Vậy khẳng định còn có mục đích gì khác.”

“Không phải.”

“Cuối cùng anh muốn cái gì!”

Từ đầu đến cuối anh không quay đầu lại, chỉ đứng bên bồn nước, giọng nói vang lên không rõ ràng lắm: “Em chỉ cần để ý mình sống tốt là được, không cần để ý đến anh suy nghĩ gì. Anh cam đoan với em, anh mãi mãi sẽ không tổn thương em nữa.”

“Anh cũng thể làm tổn thương em được nữa.” Hốc mắt cô đỏ lên nhìn anh, “Chỉ có người em để ý mới có thể tổn thương em.”

Hành động trên tay anh ngừng lại một chút, vịn vôi nước, bình tĩnh khẽ cười một tiếng: “Vậy đương nhiên không thể tốt hơn rồi.”

Cô nhường phòng khách lại cho anh, sau đó ở trong nhà học kịch bản phim mới, dáng vẻ cảm không được làm phiền. Anh cũng rất an tĩnh, ở trong phòng khách xem bản vẽ, mãi đến mười giờ tối mới đi ra ngoài. Nhà mới của cô tọa lạc tại vùng ngoại ô thành phố, mùa hè cây cối um tùm cắt ngang bầu trời xanh thẳm, uốn quanh nóc nhà. Vách phòng khách màu vàng nhạt, giống như hấp thụ ánh sáng của đèn treo thủy tinh. Cô ngồi trên ghế salon cùng tông màu, trên người mặc chiếc váy dài màu xanh lá nhạt mềm mại, nhưng trên tay bưng một ly rượu màu đỏ thắm nồng nặc. Gò má cô đỏ lên, vừa nắc vừa nói nghẹn ngào: “Trưởng khoa Quách, tôi không có say, tôi đã công tác tại bệnh viện này nhiều năm. Bí mật Dương Man giết người tôi không dám nói cho bất cứ ai, nhưng chuyện đứa bé bốn năm trước anh còn nhớ không, chuyện này nhắc đến là tôi lại đau lòng mà.”

Chân mày cô cau chặt, ánh mắt có vẻ như rất đau khổ, còn lấy tay cầm kịch bản dầm dẫm ngực. Đến đây cô giống như quên lời, lại xem kịch bản một chút, vốn định đọc tiếp thì lại nhìn thấy Cố Hi Thành đứng ở thang lầu. Cô hơi lúng túng đặt kịch bản xuống: “Anh xuống đây làm gì?”

“Đói bụng, muốn ăn ít đồ.”

“Trong tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn, cũng làm cho em một chút.” Cô ra lệnh không khách sáo.

“Được”

Thấy anh đi vào phòng bếp, cô tiếp tục cầm lấy kịch bản luyện tập, nhưng vẫn không để tâm vào đó. Luôn nhớ đến chuyện xảy ra ở buổi lễ trao giải thưởng Kim Tượng. Cuối cùng Dung Phân dựa vào “Thành Thời Gian Barcelona” giành được bảy giải thưởng lớn. Trong đó bao gồm giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, bộ phim xuất sắc nhất và đạo diễn xuất sắc nhất. Còn bộ phim Quan Hòa chồng trước của cô ta hao hết tâm huyết thì chỉ lại giành được một giải âm nhạc xuất sắc nhất, bị cô ta đá kích đến toàn quân tan rã. Sau khi kết thúc buổi lễ trao giải, cô nhìn thấy đôi oan gia này phía sau sân khấu, nhìn thấy Quan Hòa rũ đầu như một chủ chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, nói: “Anh chỉ muốn đứng ở độ cao bằng em, như vậy không bao giờ bị người khác chê cười. Nhưng sự thật nói rõ anh không phải đối thủ của em, em thắng.”

Dung Phân chỉ lạnh lùng thốt ra một chữ: “Cút.”

Anh ta mới vừa đi vài bước, cô ta lại đè nén không được, tức giận nói: “Quan Hòa, bây giờ anh thật sự dám trơ mặt nói như thế à. Là trước kia anh bắt cả hai tay, còn dám nói những lời bùi tai như vậy. Bây giờ nói lời dễ nghe chỉ là bởi vì anh muốn dựa vào tôi để bò lên chỗ tốt một lần nữa.”

“Anh chưa từng ngoại tình! Là em tin lời đồn đãi, tin báo chí, chỉ dựa vào một tấm ảnh chụp chung đã tin vào lời người khác! Là em chưa từng tin tưởng anh!”

“Ha ha vậy anh rút lui khỏi giới giải trí đi, bỏ hết tất cả hiện tại, tôi sẽ tin anh ngay.”

Lúc đó Thân Nhã Lợi cũng giống Dung Phân, cảm thấy Quan Hòa là một người đàn ông có diễn xuất rất giỏi, bởi vì Dung Phân vừa mới quay người đi, anh ta đã ngồi xổm xuống mặt đất khóc òa lên. Đáng tiếc là Dung Phân không nhìn thấy bộ dạng của anh ta như vậy.

Nhưng ngay một tiếng trước, Thân Nhã Lợi nhận được tin nhắn của Dung Phân: “Quan Hòa rút lui khỏi giới văn nghệ rồi.” Sau đó cô lên mạng tìm kiếm tin tức của Quan Hòa, thế mà anh ta lại thật sự mời họp báo, nói bởi vì lý do cá nhân nên muốn đổi nghề làm đầu tư, cho nên chính thức rút lui khỏi giới văn nghệ, không bước chân vào nữa.

Không biết bây giờ Dung Phân và Quan Hòa đang ở tình trạng gì. Nhưng tin tức này đã kích thích không nhỏ đến Thân Nhã Lợi. Dung Phân cũng không phải người đẹp, tuổi còn lớn hơn Quan Hòa nhiều, tuy đau khổ vì tình yêu nhưng cũng chưa bao giờ để đời sống tình cảm ảnh hưởng đến sự nghiệp, hơn nữa lòng trả thù rất mạnh. Bất kể là chính cô ta có muốn hay không, hiện tại đã có kết cuộc một câu truyện cổ tích chờ cô ta.

Mà mình thì sao?

Bấy giờ trong phòng bếp vang lên tiếng dụng cụ nấu ăn va chạm. Bắt đầu ngày hôm sau nơi đó sẽ không có một bóng người. Thật ra cô cũng không yêu cầu xa vời là sẽ có một người bằng lòng vì cô bỏ hết tất cả, chỉ là muốn người yêu bình thân mà yêu mình, không làm chuyện tổn thương đến mình – Chính vì nhiều lần nhượng bộ lặp đi lặp lại, giảm bớt ranh giới yêu cầu cũng không thể nhận được kết quả mong muốn. Cuối cùng người với người hoàn toàn khác nhau. Trời cao đã cho cô nhiều thứ tốt đẹp như vậy, không thể nào lại viên mãn cho tình yêu của cô.

Đã như vậy thì không phải nghĩ nhiều nữa. Muốn làm cái gì thì cứ làm cái đó đi. Cô đi lên cầu thang, khẽ kêu: “Cố Hi Thành.”

“Ơi?”

“Anh đến phòng em một chút, em có việc muốn nói với anh.”

“Được.”

Tập âm trong phòng bếp biến mất, cô đi vào phòng ngủ của mình trong bóng tối, nghe thấy tiếng bước chân của anh vang lên trong hành lang, trái tim cũng đập loạn thình thịch, lòng bàn tay cũng nóng ran rỉ mồ hôi.

“Sao không mở đèn?”

Anh đi đến, thử tìm kiếm công tắc bật đèn. Cô lại ngăn tay anh lại, đóng cửa phòng: “Đừng.”

“Tại sao...”

Lời còn chưa dứt anh đã bị cô đẩy đến bên tường, hăng hái hôn lên. Anh sợ mất hồn, ngón tay cũng căng thẳng, dao động đẩy vai cô ra: “Nhã Lợi, em đang làm gì vậy...”

Cô không nói, chỉ bắt lấy tay của anh, thuận đà đưa vào trong áo mình. Một tay khác ôm lấy cổ anh, tiếp tục hôn anh không để anh kháng cự. Hô hấp của anh từ từ nặng nề, lại bị bức đến không đường thoái lui, một tia lý trí còn sót lại cũng đã bị tan thành mây khói khi đầu lưỡi của cô thăm nhập vào miệng.

Một đêm đi qua.

Sáng sớm đầu hè vẫn lạnh lẽo đánh thức người khác. Trí nhớ của Cố Hi Thành tỉnh lại không phải là hình ảnh đêm hôm qua, mà là trí nhớ niềm vui sướng của thân thể trong bóng tối mù mịt. Anh mơ màng mở mắt, cảm thấy toàn thân như có dòng điện dư âm đang chạy dưới làn da. Sau đó anh nhìn thấy cô gái nhỏ đang nép vào lòng mình ngủ say.

Quả thật không thể tin được tất cả đều là sự thật. Anh ra sức nhắm chặt mắt, lại mở ra, xác định mình không phải đang mơ, rồi nhắm mắt lại lẳng lặng chờ đợi nhịp tim đập điên cuồng giảm bớt. Muốn ôm siết lấy cô, cũng không dám làm hành động quá mạnh, chỉ có thể nhìn trần nhà mỉm cười hạnh phúc, giống như trẻ con lần đầu nhận được quà. Anh nâng mặt cô lên, cẩn thận tỉ mỉ để lại vô số nụ hôn nhẹ lên gò má cô, cuối cùng hôn thật tha thiết lên môi cô. Trong cơn buồn ngủ mơ màng cô cũng ôm lại anh, hơi chậm chạp đáp lại nụ hôn của anh, nói lầm bầm hai tiếng, khẽ giọng kêu lên: “Ông xã, để em ngủ chút nữa...”

Hai chữ “ông xã” khiến anh dần dần dừng lại tất cả hành động.

Tuy bóng đêm nồng cháy mê hoặc người ta, nhưng những sự thật giấu trong bóng tối cũng không cản được ánh sáng chiếu đến.

Anh nhìn khắp nơi một chút, phát hiện trên bàn có trưng một khung hình. Cuối cùng anh bưng tỉnh ngộ. Trách sao mấy tháng nay cô không buồn để ý gì hết, trách sao cô lại trả lời thư của anh, trò chuyện vô cùng bình thản về tình hình gần đây với anh, trách sao đêm hôm qua cô lại có thể dễ dàng “tha thứ” cho anh, cho phép anh có thể làm gì cô cũng được – Đó là bởi vì cô thật sự đã không quan tâm nữa.

Trong hình cô và Lý Triển Tùng cười như hai đứa trẻ. Lý Triển Tùng mặc bộ lễ phục màu đen, đứng trong bãi cỏ, bế cô trên khuỷa tay. Áo cưới trắng như tuyết của cô thuận đà rơi xuống, trải thật dài trên mặt đất.

Ánh mắt của anh không cách nào rời khỏi tấm hình kia. Tiếng máy móc tu sửa nhà cửa phía xa vang lên, nó hòa với tiếng chim hót buổi sáng sớm và tạp âm của xe hơi lái trên đường, giống như tiếng thủy triều của đại dương. Nhà cô trồng rất nhiều hoa, mùa xuân đã lần lượt héo tàn, nhưng phong tín tử vẫn xếp thành hàng thật dài, được hàng dương xỉ tôn lên, nở hoa trên ban công. Có điều là giờ khắc này không khí mát lạnh cũng trở nên căng thẳng. Cảnh đẹp khó thường thức thế này trong thành phố cũng không cách nào mang đến cảm giác lãng mạn. Anh nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy cơn đau từ huyết thái dương lan đến dưới mi mắt, người mỏng manh trong lòng cũng trở nên vô cùng nặng nề.

Trên ban công có một trận gió lướt qua, thổi tan cánh hoa phong tín tử. Cô như cảm nhận được một chút lạnh lẽo, đưa tay ôm cổ anh, đầu cũng chui vào cổ anh, nhếch nhếch khóe môi, còn cười nhẹ hai tiếng. Cơ thể anh căng thẳng, ánh mắt tan rã nhìn trần nhà, tóc màu đen trải trên gối đầu. Anh đương nhớ lại năm đầu tiên vừa đến Tây Ban Nha. Khi đó vô cùng phóng túng, cho dù xảy ra quan hệ với rất nhiều cô gái, cũng chỉ cảm thấy trống trải mà thôi. Nhưng mà bây giờ ôm cô lại cảm thấy như mới vừa kết thúc một tai nạn, toàn thân đều nhói đau.

Không biết đợi bao lâu, cô mới tỉnh lại. Tiếng nói khàn khàn của cô khẽ rên rỉ, đáng vẻ bữu môi lưỡi nhác hoàn toàn mở mắt không ra: “Mấy giờ rồi vậy...”

Anh nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại di động: “7h20”

“Ồ... Vậy thức dậy thôi.”

Cô còn chưa ngồi dậy, anh đã giành ngai dậy trước cô. Đôi môi mọng của cô nhúc nhích, cũng bực chán chậm chạp ngồi dậy. Mái tóc xoăn sau một đêm giầy vò trở nên càng rối tung, gương mặt này khiến cô xinh đẹp thuần khiết hơn bình thường, đồng thời cũng tỏa ra hơi thở gợi cảm kín đáo. Anh yên lặng nhìn mỗi một động tác của cô, từng chi tiết đáng vẻ biến hóa. Cô cào cào mái tóc mình, nghiêng đầu nhìn anh, mắt mỗi một vẫn híp lại: “Hình như anh tỉnh dậy rất sớm?”

“Ừ.”

“Được rồi, muộn một chút em phải đi làm, không thể đi đến sân bay với anh. Em để tài xế đưa anh nhé?”

“Không cần, tự anh đi được.”

“Cũng được.” Cô gật đầu, dụi mắt, nhìn thăm dò khắp nơi: “Ừ... quần áo của em đâu...”

“Tối hôm qua em uống say.”

Cô suy nghĩ một chút, giác ngộ nói: “À, đúng, bởi vì trong phim mới có một màn diễn say rượu nói lời thật, em suy nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, cho nên uống chút rượu để luyện tập.”

“Cho nên, say rượu nói lời thật cuối cùng thành say rượu mất lý trí?” Giọng nói của anh lạnh lùng.

“Say rượu mất lý trí, không phải đâu...”

Anh không nói nữa, chẳng qua là buông tay ý bảo cô nhìn tình trạng hiện tại của hai người. Cô chớp mắt vài cái: “Cái này không gọi là say rượu mất lý trí. Em chỉ uống một chút rượu, không có say. Không phải là anh hoàn toàn không có uống rượu sao.” Thấy anh hoảng hốt nhìn mình, cô chê cười một tiếng, vén tóc trên trán ra: “Anh và em cũng hiểu đây là việc thế nào, không phải phản ứng lớn như vậy.”

Anh nhẹ chau lông mày có vẻ như rất đau khổ, cô lại giống như không thấy được, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đưa lưng về phía anh bắt đầu tìm quần áo của mình: “Em hơi mệt. Anh giúp em mua một ly cà phê và bữa sáng đi.”

“.... Được.”

“Cám ơn.”

Thế nhưng anh lại chẳng buồn nhìn cô thêm một cái, chỉ đưa lưng về phía cô, yên lặng mặc quần. Tiếng tu sửa bên ngoài dần dần nhỏ lại, vì vậy tiếng vải vóc ma sát, tiếng khóa kéo quần lại trở nên vô cùng rõ ràng. Trước mắt cô, bóng lưng anh trùng khớp với bóng lưng mỗi tình đầu cùng cô học trung học, nhưng vai rộng hơn, vóc dáng cao hơn, da thịt rắn chắc hơn. Khi đó cô còn đang len lén yêu anh đơn phương, mỗi lần nhìn thấy bóng lưng này tim đều đập rộn lên, xấu hổ lại chờ mong, sợ hãi rụt rè không dám nhích đến gần. Bóng dáng như vậy trong ký ức luôn kèm theo mùi hoa trong sân trường và mùi nước ngọt Fanta mát lạnh. Thế như giờ khắc này, ngoại trừ mùi thơm hoa cỏ thoang thoảng trên ban công, có thể nghe thấy mùi hormone càng nhiều hơn bay ra từ sọt rác.

Cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua quần lót và giấy đóng gói bao cao su đầy cả đất, đột nhiên cảm giác khó thở khiến cô phải nhắm mắt lại.

Anh mặc quần và tất xong, bắt đầu sửa sang lại quần áo, cầm hắt về phía tấm hình trên bàn: “Đúng rồi, hình cũng được. Khi nào quay phim?”

“Đây không phải là phim.”

Nói ra những lời này, cô nhận thấy được hành động của anh hơi khựng lại. Anh không nói tiếp, giống như đang đợi đáp án của cô. Cô nắm chặt góc áo, cuối cùng vẫn cố hết sức nói ra câu kia: “Đó là hình cưới em và A Tùng chụp trước khi kết hôn.”

Lần này thời gian anh dừng lại lâu hơn một chút. Nhưng cuối cùng anh chỉ nói không cảm xúc: “Em kết hôn rồi.”

Cô cười ra tiếng, cố gắng làm giọng nói mình nghe rất nhẹ nhàng: “Nếu không anh cho rằng bao cao su trong nhà đến từ đâu?”

“Anh đi mua đồ trước.”

“Đợi đã.”

Nghĩ đến hôm nay sẽ phải tặng ca, cô vội vàng xuống giường giả vờ nhặt lên túi trên đất, vứt giấy vụn vào trong sọt rác, sau đó cầm túi nylon đựng rác lên đưa cho anh: “Những thứ này anh cũng vứt giúp em đi.”

Thật ra thì bao cao su là Lý Chân cứng rắn, kín đáo đưa cho cô. Lý Chân cho cô lý do rất hoang đường: “Phái nữ hiện đại phải mang theo bao cao su bên người, nếu như gặp phải tội phạm cường hiếp cũng phải đưa nó cho đối phương, để ngừa bị thương còn nhiễm bệnh.”

“Được.” Từ dưới giường ra đến cửa, trước sau anh cũng không liếc nhìn cô một cái.

Cô lại ngồi về giường lần nữa. Sau khi anh rời đi, hơi thở thuộc về Cố Hi Thành lại càng rõ ràng hơn lúc người còn ở đây. Trước kia không phải là chưa từng ngủ chung với anh, cô cũng không nhớ thật kỹ hơi thở này. Nhưng chưa từng có khoảnh khắc nào cô sẽ cảm nhận được mình bị bao quanh mãnh liệt như thế – Không chỉ là bao quanh, nó như đã xông vào trong cơ thể cô theo hành động thân mật của bọn họ. Tuy anh sẽ nhanh chóng trở lại, nhưng vài giờ sau anh lại phải đi rồi.

Không để ỉnh chìm đắm trong trạng thái đáng sợ này tiếp nữa. Cô chỉ muốn trốn tránh như hoàn toàn không có chỗ để trốn. Càng muốn quên đi lại càng nhớ rõ tất cả chi tiết tối hôm qua. Chuyện tệ hại như vậy xảy ra một lần còn chưa đủ, lại còn để nó xảy ra lần thứ hai. Thật ra thì bọn họ không ngủ được bao lâu, bởi vì suốt cả buổi tối gần như chưa từng ngừng lại. Đến bây giờ, mỗi tắc da thịt trên người gần như đều bị anh chạm qua, hôn qua, dẫn đến hiện tại chỉ cần nghĩ đến anh thì trên dưới toàn thân đều kêu gào đòi hỏi âm thanh của anh – Là mình quá sơ sẩy, bỏ xuống tất cả phòng bị nghênh đón anh mới có thể trở thành như vậy. Bây giờ điều cô có thể làm cũng chỉ như đà điểu vùi đầu vào trong cát.

Hai mươi phút sau anh trở lại, mang theo bữa sáng và cà phê. Trong khoảnh khắc nghe thấy tiếng cửa kia, cô đã vội vàng ngồi thẳng người trên ghế salon trong phòng khách, ngẩng đầu hờ hững nhìn anh.

Anh vẫn không nhìn cô, chỉ cúi đầu lấy đồ ăn sáng ra giúp cô: “Ngày hôm qua anh không biết tình trạng thực tế, em lại uống chút rượu, cho nên mới phạm phải sai lầm một lần...”

“Không phải một lần. Là rất nhiều lần.” Cô mỉm cười sửa lời anh.

Anh sững sốt một chút, có vẻ như rất đau khổ: “Đừng nhắc lại nữa.”

“Tại sao vậy chứ? Lẽ nào bởi vì anh sắp đi sao?” Cô mở hộp giấy thức ăn sáng ra, nói tỉnh: “Thật ra thì cảm giác lên giường với anh không tệ lắm. Nếu không anh ở lại thêm vài ngày nữa đi? A Tùng đi Mỹ thực tập rồi, cậu ấy sẽ không phát hiện chúng ta.”

Cơ thể anh khẽ chấn động.

Cô tràn ngập thích thú nhìn anh hồi lâu, bỗng cười lên ha hả: “Anh thật dễ bị mắc lừa, em nói giỡn với anh thôi.”

Thật sự chỉ có thể như vậy sao?

Nếu như đã không yêu, vậy để anh đi là được rồi. Nếu như nói mối tình đầu là một đóa hoa sinh trưởng chớm nở trong bùn đất thì đóa hoa sớm nở rộ lúc trước của bọn họ đã bị cắt đi, cắm trong một bình hoa mang tên là “ký ức”. Hôm nay hơn mười năm trôi qua, đóa hoa này đã sớm khô héo, chỉ còn lại thân cây đã chết và cánh hoa héo úa vừa chạm vào đã rụng rơi. Hai bên đều hiểu rõ sớm nên thay bó hoa tươi mới thôi. Cũng không bàn đến thời niên thiếu quá nhiều, cô cũng vẫn không thể nào buông xuôi, thà rằng cứ trông chừng thi thể của nó như vậy, cho đến một ngày nào đó hoàn toàn xói mòn, biến thành bụi bặm không nhìn thấy trong không khí.

“Chị thích quảng cáo này.” Hai tháng sau mới vừa kết thúc hoạt động thời trang, Lý Chân kéo Thân Nhã Lợi và Khuê Tiệp đến nhà mình, chỉ vào bức ảnh quảng cáo to lớn nhãn hiệu Italy trên tạp chí và nói như thế.

Tấm poster được chụp trắng đen trên phố Rome. Ngay chính giữa quảng trường có trên một trăm nhãn hiệu kinh điển cùng với túi xách, va ly được xếp theo hình dáng đầu trường La Mã. Còn đầu trường La Mã phía sau chúng cũng đứng lù lù sừng sững như một đế vương. Trang bên cạnh là trạm xe lửa khoảng giữa thế kỷ XIX, hai cô người mẫu mặc chiếc váy vải bố theo kiểu cô gái quý tộc Châu Âu, trong tay giơ lên chiếc xác tay hình vuông trưng ra nhãn hiệu bước xuống xe lửa, vừa khoát tay nói dừng với cô bạn gái trên xe, đi về phía nhà hát. Chính giữa viết một dòng chữ đơn giản “Leggenda”, bên dưới còn một dòng chữ tiếng Trung giản thể: “Chúng tôi dùng centimet vuông làm đơn vị thuộc da, mỗi một khoảng đều không thể tái chế. Trăm năm qua, xác tay của chúng tôi đã đi đến từng ngõ ngách thế giới với những du khách tao nhã.”

“Bởi vì xem cái này,” Lý Chân cầm lấy chiếc túi xách nhỏ bằng da cá sấu lên: “Nên chị mua cái này.”

“Thật ra thì chị không xem cũng sẽ mua.” Thân Nhã Lợi lấy băng cài tóc của thợ trang điểm cài hết tóc ra phía sau, sau đó đổ đầy nước tẩy trang vào miếng bông ra sức chùi hai con mắt màu đen. Điều này khiến cô nhìn có vẻ như nữ gấu mèo tóc dài khí phách thần tiên trong “World Of Warcraft”.

“Không, chị nói là cái này.” Lý Chân cầm cuốn tạp chí dày cộm lên, ném lên nắp hộp, cũng không biết là đang nói chuyện với ai, “Nhìn đi, Nhã Lợi ở trong hình này mang nụ cười rất kỳ lạ. Cho nên ban đầu chị đoán phó tổng của nhãn hiệu này tặng cho cô ấy một chiếc túi da cá sấu sản xuất số lượng có hạn trong đây. Cô ấy trúng giải nhất rồi không muốn chia sẻ với chúng ta.”

Nữ người mẫu ngồi trong xe lửa trên poster chính là Thân Nhã Lợi. Cô nhìn dáng vẻ mình trên tạp chí, không cảm thấy có gì kỳ lạ, cho nên không thêm nhìn Lý Chân, tiếp tục tẩy trang. Khuê Tiệp cũng nhào qua xem poster, chép miệng nói: “Đúng thật đó, nhìn hình này giống như cô ấy đang trải qua một niềm hạnh phúc hèn mọn nho nhỏ gì đó.”

Thân Nhã Lợi ném bông tẩy trang vào thùng rác, khước miệng giật giật: “Rõ ràng chỉ là mỉm cười bình thường thôi mà!”

“Thật ra thì không riêng gì trong poster, em không phát hiện dạo gần đây cả người của em cũng rất kỳ lạ sao? Có đôi khi sẽ cười khúc khích không hề có lý do, có đôi khi sẽ gõ đầu mình chả hiểu ra sao... Nhã

Lợi, có phải em chịu áp lực lớn quá không?” Lý Chân còn mặc trang phục dạ hội, chưa hề tẩy trang, tạo nên hình ảnh đối lập rõ rệt với đồng nghiệp Khuê Tiệp chỉ còn mặc mỗi quần lót bên cạnh.

Cuối cùng Thân Nhã Lợi quyết định không nhìn các cô nữa, tiếp tục nhìn vào gương tẩy trang. Khi cúi đến gương mặt, cô phát hiện cổ áo mình thật ra rất cao, không cách nào cúi được lớp trang điểm trên cổ. Cho nên cô vén tóc lên, đưa tay kéo khóa sau lưng. Vừa kéo xuống được một nửa thì Khuê Tiệp đã la hoảng lên: “Nhã Lợi, phía sau bra của cậu bị gì vậy?”

“Hả?” Cô không hiểu nghiêng đầu đi.

Khuê Tiệp kéo áo ngực của cô, vẩy vẩy tay với Lý Chân: “Chị nhìn xem, nơi này có một cái lỗ nhỏ, giống như là bị đốt cháy.”

Lý Chân cũng đi đến cúi đầu quan sát. Thân Nhã Lợi sững sốt một chút, túm chặt lấy trang phục của mình, quay người sang chỗ khác, xua xua tay: “Không có gì đâu, không cần thận làm hư thôi.”

“Đây không phải là làm hư.” Lý Chân nhảy cảm xem xét, “Đó là bị tàn thuốc đốt.”

Thân Nhã Lợi lại muốn gõ vào đầu mình rồi. Buổi sáng lúc ra cửa đi vội quá, nhất thời không tìm ra được áo ngực cùng màu với trang phục dạ hội nên lôi cái này thẳng từ trên ghế salon. Cô hoàn toàn quên mất lúc tối cái áo ngực này bị ném xuống đất đã bị tàn thuốc của Hi Thành làm hỏng. Giờ phút này cô chỉ giả vờ nói như không biết: “Vậy sao, để em xem đã nào.”

Hai người kia rõ ràng không tin lời của cô, cũng liếc mắt nhìn cô. Cô luống cuống tay chân lôi kéo quần áo một lát, cuối cùng bỏ cuộc: “Được rồi, được rồi, đúng như các người nghĩ vậy.”

Mặt hai người kia thay đổi nhanh chóng, thoáng qua đã hiện lên nụ cười nịnh nọt sáng chói. Khuê Tiệp nói đầu tiên: “Là ai? Cao bao nhiêu? Đẹp trai không? Nhiều tuổi?”

“Chừng một mét tám mươi mấy, lớn hơn mình một chút, đáng vẽ cũng được...”

“Tính cách người đàn ông này thế nào?”

“Tương đối ôn hòa, tính tình tốt, có vẻ còn rất chừng mực... Ôi, thật ra thì mình cũng không hiểu rõ anh ấy lắm.”

“Anh ta làm nghề gì, bây giờ là quan hệ thế nào với cậu?”

“Anh ấy làm, làm thiết kế. Bọn mình chỉ là mới quen thôi, không phải nghiêm túc, cho nên mình cảm thấy không cần thiết nói ra...”

Hai tháng trước quả thật Cố Hi Thành quay về Barcelona, nhưng nhanh chóng trở lại vì công việc. Từ sau lần xúc động xảy ra quan hệ đó với anh cho đến hiện tại anh đã bay quốc tế qua lại sáu lần. Chỉ cần người ở trong nước, buổi tối anh sẽ gọi điện thoại cho cô, rất khách sáo hỏi thăm tình trạng gần đây của cô. Thật ra cô rõ ràng không muốn liên quan gì đến anh nữa, nhưng người sống một mình luôn dễ dàng cảm thấy cô đơn vào ban đêm, luôn không nhịn được nói nhiều vài câu với anh. Có một đêm cô mệt mỏi chết được, nhưng dù làm thế nào cũng không thể ngủ. Cho nên nhàm chán nghe chút ca khúc trữ tình, điều này khiến cô càng cô đơn hơn. Vì thế khi anh gọi điện thoại đến, cô thuận miệng nói một câu “Em ngủ không được”, chưa đến nửa tiếng sau anh đã xuất hiện tại dưới lầu nhà cô. Kế tiếp, chuyện không nên lại xảy ra một lần nữa. Hơn nữa không ngừng xảy ra một lần. Kể từ lần đầu tiên đến bây giờ cũng khoảng bảy tám lần rồi, hơn nữa càng ngày càng thường xuyên. Tuy chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, cô cũng dần dần có thói quen dùng anh để giải quyết cô đơn. Cô cũng không để anh ở lại qua đêm, lý do là không biết khi nào Lý Triển Tùng trở lại. Anh chẳng bao giờ chống đối chuyện này, luôn yên lặng mặc quần áo rồi đi sau khi xong chuyện. Ngoại trừ trò chuyện vài câu trên điện thoại, bọn họ gần như không nói lời nào, thời gian ăn uống cũng chỉ có vài tiếng, gom tất cả lại thật ra cũng chỉ có một hai ngày. Nhưng cô lại cảm thấy giống như đã trải qua thời gian rất lâu vậy.

Thời gian cô thất thần quá lâu, Lý Chân đưa tay quơ quơ trước mặt cô: “Nhã Lợi?”

“À, sao hả?”

“Hỏi em đó, anh ta làm thiết kế cái gì?”

“Điều này rất quan trọng sao?”

“Rất quan trọng.” Hai người kia cùng trả lời đồng thanh, Lý Chân bổ sung thêm, “Đây là lần đầu tiên chị nghe em nói ‘chỉ là vui đùa thôi’ như vậy. Cho đến bây giờ em đều rất thanh cao, không bao giờ vui đùa với đàn ông.”

“Trước kia không có kinh nghiệm nên phải thanh cao, bây giờ không giống với lúc trước. Chị hiểu mà.” Thân Nhã Lợi cười xấu xa, cố gắng nói sang chuyện khác.

Nhưng hiển nhiên Lý Chân không bị lừa bởi dáng vẻ này: “Nói mau, nói mau, anh ta làm thiết kế cái gì?”

Thân Nhã Lợi hé miệng, phát hiện ra vẫn không có cách nào nói dối: “.... Thiết kế kiến trúc.”

Khưu Tiệp ra sức vỗ tay: “Ồ, khôn thật, Lợi Lợi à, cậu thật đúng là cố chấp với nghề này nha! Cuối cùng là bởi vì cậu thích kiến trúc, hay là không bỏ được cái tên khôn nặn kia?”

“Đương nhiên là bởi vì thích rồi.”

“Ồ, còn may, chị còn tưởng rằng em lại dính đến Cố Hi Thành nữa chứ. Không phải anh ta là được rồi.” Cuối cùng Lý Chân thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn sắc mặt biến đổi của Thân Nhã Lợi, cô ta cảnh giác hạ thấp giọng nói: “... Không phải em chứ?”

“Cái gì mà không phải chứ?” Hiển nhiên là Khưu Tiệp không kịp nhận ra.

Theo thời gian Thân Nhã Lợi trầm mặc kéo dài, Lý Chân hơi tức giận, nói khiêu khích: “Nhã Lợi, em luôn là tấm gương của bọn chị, sẽ không làm chuyện ngu ngốc này, đúng không?”

“Cái gì?!” Lúc này Khưu Tiệp mới muộn màng hiểu ra hét ầm lên: “Cậu lại dính với Cố Hi Thành hả? Cái tên chết tiệt kia không phải là về Tây Ban Nha rồi sao, sao lại trở lại? Lợi Lợi, cậu cũng không đáng bị coi thường, cậu phải tự ái biết không.”

Cũng đoán được sẽ là kết quả này, cho nên cô vẫn không dám nói ra chuyện cô và anh có liên lạc. Cô xua xua tay, ra vẻ thoải mái đổ nước tẩy trang vào bông thấm: “Nói với các người rồi, chẳng qua vui đùa chút thôi, đừng như vậy được không?”

“Coi như là chơi cũng không được, tên đàn ông kia chỉ biết tổn thương cậu thôi!”

“Khưu Tiệp đừng kích động. Nhã Lợi không còn là trẻ con nữa, phụ nữ độc thân có nhu cầu cũng là bình thường.” Lý Chân nhìn Thân Nhã Lợi trong kính, khoanh hai tay, nói nghiêm túc: “Nhã Lợi, có điều là tại sao hết lần này đến lần khác em đều chọn anh ta?”

Thân Nhã Lợi nhún nhún vai: “Phương diện kia rất cừ.”

“Hóa ra là vậy... Em dọa chị sợ, em đã muốn thì để chị giới thiệu cho em một anh chàng con lai.” Lý Chân cười thần bí, “Ken đó.”

“Ken? Chính là anh chàng con lai đẹp trai trong kia à?”

“Đúng, có rất nhiều đàn ông làm loạn trong giới, nhưng người thật sự cừ khôi vẫn chỉ là số ít. Chị em của chị đã tự mình thử qua anh chàng này, cô ta nói với chị, sướng điên lên.” Lúc nói đến chữ “sướng” cô ta còn liếc mắt thật say mê, “Hơn nữa cậu ta còn rất kín tiếng.”

“Thật à? Cừ vậy sao?”

“Đúng, em chờ một chút, chị gọi điện thoại hỏi thăm thử.” Lý Chân lấy điện thoại di động ra. Nhanh chóng bấm một dãy số: “Bạn yêu quý, gần đây cậu có hoạt động gì kêu Ken không? Cậu chờ một chút, mình ghi lại đây...”

Cũng không biết mình trúng tà gì. Rõ ràng giờ khắc này không có gì xảy ra cũng rất muốn gặp gỡ anh. Vốn là chỉ xem như một sự xúc động, nhưng chờ càng lâu thì loại dục vọng này càng thêm mãnh liệt. Thân Nhã Lợi vội vã rửa mặt, thay quần áo: “Em đột nhiên nhớ đến sáng sớm mai còn có việc, đi về trước đây. Lý Chân chị giúp em lưu lại cách thức liên lạc với anh chàng đẹp trai kia nhé. Lần sau sẽ tìm chị đòi.”

Không để ý hai người bạn tốt kinh ngạc và nín kén, cô vội vàng rời khỏi nhà Lý Chân. Nhưng làm sao cũng không nghĩ ra lần đầu tiên mình lại chủ động liên lạc với anh, nhưng điện thoại di động của anh đã tắt máy. Nhìn xe taxi chạy trong thành phố ráng chiều, cô bỗng nhiên nhận ra quyết định vừa rồi của cô ngu ngốc biết bao. Làm sao lại muốn gọi điện thoại cho anh? Từ khi nào bản thân lại bắt đầu không chịu nổi trống vắng chứ? – Trái tim trống rỗng nặng trĩu, cô ảo não không thôi tắt điện thoại di động.

Bất ngờ chính là Cố Hi Thành lại ở dưới lầu đợi cô. Dưới màn đêm mờ tối, ngọn đèn đường chiếu ánh sáng vàng chập chờn lên bãi cỏ trong cư xá. Anh tựa vào trước cửa, hành động thiếu đi vài phần nghiêm chỉnh hơn bình thường, nhưng lại khiến cô nhớ đến anh chàng thiếu niên đeo cặp sách tựa vào cổng trường đợi cô thời trung học. Tiếng dòng suối nhân tạo che khuất nhịp đập trái tim cô. Tâm tình cô phức tạp vô cùng, ngay cả mắt cũng không nhìn anh lấy một cái, trực tiếp đến mở cửa.

“Cô Thân, tha thứ cho tôi không mời mà đến. Điện thoại di động của tôi hết pin.” Trong nháy mắt tốc độ anh vô cùng chậm chạp, đầu tựa vào vách tường cần đá cổ điển.

Cô cũng không nhìn thấy anh khác thường, chỉ thờ ơ đi vào cửa nhà. Còn anh lại như tội phạm vượt ngục cùng vọt vào, nhanh chóng đóng cửa lại. Giống như sợ bị người khác, thậm chí sợ bị cô phát hiện, anh yên lặng nhưng ra sức ôm lấy cô, gấp rút hôn cô.

Không qua bao lâu, cô hơi đẩy anh ra: “Anh đã uống rượu hả?...”

Song nụ hôn của anh quá gấp quá nhanh, không cho cô có cơ hội tiếp tục hỏi. Sự nồng cháy như vậy lây nhiễm sang cô, tâm trạng đối địch khi nãy đã tan thành mây khói, tự nhiên đáp lại anh trước sau như một. Anh bế cô lên, cuối cùng cũng không đợi được đến lúc trở về phòng ngủ mà đặt thẳng cô lên ghế salon, thô lỗ cởi quần áo lẫn nhau. Rồi sau đó anh làm cũng hoàn toàn ngược lại với sự dịu dàng trước đây, gần như không hề có màn dạo đầu đã chiếm lấy cô. May là lần cuối hai người xảy ra quan hệ là khuya ngày hôm trước, đau đớn chỉ kéo dài trong giây lát, cô nhanh chóng thích ứng được tình trạng này ngay. Cô hơi không vui, rồi lại có một cảm giác bị chinh phục thỏa mãn, nói có chút oán giận: “Anh thật sự uống say à.”

Anh dồn hết tất cả sức nặng đè lên người cô, như là muốn nhốt cô lại. Hành động của anh vô cùng nồng nhiệt, nhưng giọng nói lại tỉnh táo đến kỳ lạ: “Nói em yêu anh.”

“...Cái gì?”

Anh thình lình xâm phạm khiến cô không nhận được khe rên lên một tiếng, thế nhưng anh vẫn duy trì sự thản nhiên khi nãy: “Nói mau, nói em yêu anh.”

Thậm chí chữ “không” cô cũng không muốn nói, chỉ quật cường nhìn sang nơi khác. Song, cũng không lâu sau, anh thấy được mắt cô đỏ hoe. Cảm giác này thật sự cực kỳ bết bát, nội tâm nóng khiến anh không biết phải làm sao. Cuối cùng anh không hề cố gắng bắt cô nói gì nữa, chẳng qua là hành động thân mật vô cùng với cô càng thêm kịch liệt, khiến nước mắt cô lưng tròng.

Tối nay thời gian bọn họ làm rất lâu, từ phòng khách đến phòng ngủ, cho đến trời sắp sáng mới kết thúc. Anh khom lưng nhặt lên quần áo của mình, đưa lưng về phía cô nói: “Bắt đầu từ hôm nay anh sẽ không gặp em.”

“Không sao cả.”

“Nhưng mà, em cũng đừng mong dính líu đến tên đàn ông nào khác. Anh sẽ trông nom em cho đến khi chồng em trở về.”

“... Anh không có tư cách đó.”

Anh khẽ cười với cô: “Nếu em không hiểu lời anh nói, có thể để cho người nào nhích đến gần em thử xem.”

Cô cau chặt chân mày, ôm lấy hai đầu gối mình: “Em không bao giờ sợ anh.”

Anh cài xong nút áo cuối cùng, nhìn đồng hồ trên tay một chút, trực tiếp phớt lờ lời của cô: “Qua nửa tiếng nữa anh phải trở về Tây Ban Nha rồi, ở đây hầu em ngủ vậy.”

Vốn muốn nói “Tại sao em phải cần anh hầu”. Nhưng nhìn thấy anh trở về bên cạnh mình lần nữa, cổ họng cô lại như bị nghẹn lại, không nói ra chữ nào. Anh chỉ chống đầu nằm nghiêng bên người cô, giống như

người lớn xoa sống lưng cho cô, đợi cô ngủ. Cô phát hiện ra mình như thật sự biến thành trẻ con, bởi vì chỉ có trẻ con mới càng không thể ngủ trong tình trạng biết người lớn sắp rời đi. Cuối cùng thật sự không có cách nào, cô nhắm hai mắt, hít thở đều đều, giả vờ ngủ rất say, kể từ đó lại thật sự dần dần ngủ thiếp đi. Khi nửa tỉnh nửa mê, cô nghe thấy tiếng mở chốt cửa lặng lẽ, tiếng nước chảy trong phòng tắm, còn có tiếng anh trở về phòng thu dọn đồ đạc. Khi anh trở lại cạnh giường vén tóc cô ra, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, rồi cuộc cô tỉnh lại, mở mắt ra nhìn anh.

“Ngoan ngoan ngủ đi, anh đi đây.” Anh vò rối tóc cô. Đứng lên đi ra cửa.

Đèn phòng ngủ vẫn tắt, trong phòng hoàn toàn tối đen, mà đèn trên hành lang lại lóe sáng. Bởi vì khuất sáng nên bóng dáng anh bị bao phủ trong bóng tối thăm thẳm. Nhìn từ góc độ của cô, vô cùng quen thuộc, vô cùng rõ ràng, rồi lại vô cùng mơ hồ. Điều này khiến cô nhớ đến một đêm sau khi anh bị tai nạn máy bay, cơ thể mình mệt mỏi suy sụp được đưa vào bệnh viện. Lúc ấy gian phòng cũng tối tăm và hành lang cũng sáng ngời như thế này, nhưng bóng dáng của anh không hề xuất hiện ở đó.

Thời gian anh đi từ giường ra đến cửa phòng ngủ không dài, nhưng cô lại cảm nhận được nỗi khổ sở trước nay chưa từng có. Cô muốn trở mình xuống giường biết bao. Nhưng con quái vật tôn nghiêm và nguyên tắc lại bắt lấy cô, khiến cô không cách nào nhúc nhích. Sau đó cô nghe thấy tiếng động anh đi ra, tiếng thay giày và một tiếng vang nho nhỏ đóng cửa cuối cùng.

Anh đã đi chỉ để lại hương vị của Cố Hi Thành trên gối. Cô vùi đầu sâu vào trong chăn, vốn tưởng rằng mình sẽ rơi lệ vì mùi hương này, nhưng cô không có.

Xem ra cô đã thật sự miễn dịch với người đàn ông này, sẽ không khóc nữa. Vốn là nghĩ như vậy.

Song sau khi ngủ mê mệt vài tiếng, khi cô đang ngáp ngắn ngáp dài mơ màng đi vào phòng tắm, đưa tay với lấy vòi sen, lại phát hiện nó đã bị đặt tại nơi cao hơn bình thường hai mươi centimet. Cô ngần ngại một lúc, nhìn một vòng trong phòng tắm trống rỗng rồi lại đột nhiên ngồi xổm xuống ôm lấy gối khóc òa lên.

23. Chương 23: Tòa Thành Hai Mươi Ba: Thân Mật

Sinh nhật Thân Nhã Lợi sắp đến.

Đối với ngôi sao nữ mà nói, quả thật số tuổi chính là chuyện phiền não nhất trên thế giới. Rõ ràng là một chuyện tương đối nhạy cảm, thế nhưng quần chúng lại khăng khăng nói say sưa về đề tài này. Nhất là sau khi qua ba mươi tuổi, nếu như vẫn hoạt động mạnh ở giới văn nghệ thì phải chấp nhận dư luận thật sự còn đáng sợ hơn lúc ban đầu. Thân Nhã Lợi bị nói là gái ế đã là chuyện nhiều năm trước, hiện tại cách sinh nhật vài tuần cũng đã có không ít báo chí mượn đề tài này phê bình “Máy bay chiến đấu vàng còn lại trong giới giải trí quá nhiều”. Có điều cô vẫn rất bình thản với vấn đề này, nhận vài cuộc phỏng vấn trong đầu cô đều toàn là “Tôi là người theo chủ nghĩa trước khi gặp được tình yêu thật sự vĩnh viễn sẽ không kết hôn.”

Cô không cảm thấy lớn tuổi không nên đãi sinh nhật, ngược lại còn lợi dụng cơ hội này để tụ tập bạn bè. Trước hai ngày cô đã đãi các bạn fans điện ảnh, buổi tối trước một ngày cô mở một party tại nhà hàng lớn, mời hết tất cả bạn bè trong giới. Từ mười giờ sáng cô đã bắt đầu sửa soạn ở nhà, vứt lời đề nghị mời thợ trang điểm đến tận nhà qua một bên, trên điện thoại bật Vi Kênh(1) chat ba người, mặt thờ ơ nhìn vào gương trang điểm.

(1) Vi Kênh: một dạng như Vi-Talk bên Việt Nam mình.

“A, tôi chịu không được nữa rồi, tôi liên tục hát mười một bài, chút nữa còn có nửa hiệp sau...” Khuu Tiệp cố ý dùng giọng nói khàn khàn như quái vật sa mạc hoang vu, “Lần này quay hình thật sự quá khiêu chiến với cổ họng tôi rồi, quan trọng là tối còn phải bay về tham gia cái ‘Parly đám ma’, nhìn cô trang điểm vô cùng xinh đẹp lại kích động tôi, hôm nay thật là một ngày đáng thương...”

Thân Nhã Lợi đặt kem lót xuống, nói về phía di động: “Này này, Khuu Tiệp, cậu...”

“Đồng cảm, đồng cảm, hiện tại chị đang ở trung tâm thương mại mua quà cho cô, suýt nữa bị fans bao vây.” Lý Chân nói khá thờ ơ.

“Em cảm ơn chị nha Lý Chân, đợi nước tới chân mới nhảy.”

“Quà sinh nhật của người khác chị đều để trợ lý chọn, chỉ có mình em thôi đó.” Một lát sau, Lý Chân lại gửi thêm một cái, “Các người có thấy hình loạt châu báu cocktail mà Khuê Tiệp làm người phát ngôn đại diện không? Trước đây chị nghĩ là do chỉnh sửa, không ngờ nhìn thật bên ngoài cũng đẹp lắm. Khuê Tiệp nhất định là có rồi, chị mua hai cái, chị và Nhã Lợi mỗi người một cái nhé.”

“Đừng, đừng.” Khuê Tiệp nói rất nhanh, “Bọn họ tặng cho em thêm vài cái, đến lúc đó tặng lại cho hai người.”

Lý Chân gửi một tấm ảnh chiếc nhẫn, sau đó nói: “Đây là một loại đá sapphire đỏ, là paparuchi đúng không.”

Tiếp theo các cô nói thao thao bất tuyệt với triển khai lần này. Thân Nhã Lợi chợt nhớ ra gì đó, mở cái hộp trong ngăn kéo ra, sững sờ nhìn thật lâu vào sợi dây chuyền Cổ Hi Thành đã tặng trước đây. Rồi lại lấy di động chuyển qua khung trò chuyện với anh, lần cuối cùng nói chuyện với nhau đã là bốn ngày trước.

Lần này thời gian anh rời khỏi dài hơn lúc trước, hơn nữa tần số nói chuyện với cô gần như giảm hẳn. Cô chưa đề cập đến sinh nhật mình với anh, nhưng nếu anh có lên web giải trí trong nước cũng có thể biết chuyện này. Nhưng mà anh lại không nói gì cả.

Cô không yên lòng trang điểm, nói chuyện phiếm với bạn bè, đồng thời mở MSN lên xem có anh không. Trong lòng cô hoảng hốt, không hề nghĩ ngợi gì đã bấm đăng nhập ngay. Trong vòng hai phút cô nhận được hơn mười lời chúc mừng sinh nhật, nhưng không có cái nào là anh gửi. Hơn mười phút sau, ảnh đại diện của anh như biến mất trong danh sách trực tuyến, biến thành màu xám tro. Trong chớp mắt, tìm cô thất lại, mở Vi Kênh ra, gửi thẳng cho anh một tin: “Anh có ở đây không?”

Qua vài phút sau anh mới trả lời – “Có”. Mà trong vài phút cũng đủ để cho tâm trạng tốt đẹp của cô hoàn toàn rơi xuống vực sâu. Cô thử gõ bảy tám kiểu trả lời, nhưng cuối cùng chỉ trả lời một câu đơn giản: “Không có chuyện gì, anh tiếp tục bận rộn đi.”

Sau đó cô không nhận được trả lời của anh.

Trong Vi Kênh bạn bè đã sớm bắt đầu réo gọi cô, cô cố gắng chuyển sức chú ý đến người khác. Có lẽ là mình tùy hứng thôi. Nếu như cô không nói, anh cũng không có bất cứ trách nhiệm và nghĩa vụ nào để phải nhớ đến sinh nhật của cô. Hơn nữa, quả thật anh có rất nhiều việc bận rộn, không nhớ được cũng là bình thường. Có điều là cô vô cùng tỉnh táo, sẽ không cho rằng anh bận đến mức ngay cả thời gian nói chuyện với cô cũng không có. Tìm an ủi bằng thân thể với đàn ông chính là hành động mồi lửa lấy trứng. Tuy mình không có kiểu kinh nghiệm này, nhưng cũng thấy được từ chuyện của người quanh mình. Hiện tại cái kiểu biểu hiện của anh chính là tượng trưng cho nhiệt tình bắt đầu giảm xuống.

Cô đặt tay lên ngực tự hỏi, lần này cô thiệt thòi không? Hình như cũng không có. Chỉ cần cô buông tay nhanh hơn anh, thì người thắng sẽ là cô. Bởi vì cô chẳng làm gì cả, thế nhưng anh lại chạy đông chạy tây cũng vì cô; Ở trên giường gần như anh cũng không có hưởng thụ, chỉ một mình dâng hiến, còn cô lại được vui sướng không ít.

Cô cười cười, xóa hết Vi Kênh, MSN, điện thoại di động của anh – Cút đi Cổ Hi Thành, anh cho rằng tôi sẽ còn đau lòng vì anh sao. Bây giờ anh chẳng là gì của tôi, có anh hay không tôi vẫn vui vẻ.

“Lý Chân, em cảm thấy chị nói đúng.” Vì tìm kiếm đồng cảm, cô nói như thế trên Vi Kênh.

“Nói sao hả?”

“Hưởng thụ cuộc sống quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Treo cổ trên một cái cây là hành động của một cô bé. Em cũng từng tuổi này mà trong đầu toàn là mối tình đầu cũng quá ngây thơ rồi.”

Khuê Tiệp chen miệng vào nói: “Đúng, Loli chưa lớn!”

Thân Nhã Lợi cười to một trận: “Lý Chân em biết chị có tài nguyên ưu tú phong phú, chờ chị giới thiệu cho em đàn ông tốt đó.”

Tuy là nói như vậy nhưng cho đến bây giờ cô cũng chưa từng muốn, Lý Chân thần tốc đến mức độ mà người thường chỉ dám ngưỡng mộ chứ không dám ghen tị.

Tối hôm đó, Lý Chân kéo theo một chàng trai đến tiệc rượu.

Chàng trai kia chỉ hai mươi mốt tuổi, cao ít nhất một mét tám lăm, tóc đen mắt xanh, mặc áo T-shirt trắng bó sát thân thể cơ bắp rắn chắc, chiếc quần xếp nếp kiểu công nhân và mang đôi boot ngắn. Kiểu hoành tráng này chỉ xuất hiện trên tạp chí Dandy Boy, một người kết hợp đẹp để lại thời thượng, là điển hình của kiểu phụ nữ vừa nhìn đã thích còn đàn ông sẽ cười khẩy khinh thường.

“Đây chính là Ken lúc trước chị đã nói với em.” Lý Chân kề vào tai Thân Nhã Lợi nói khẽ: “Đây chính là món quà sinh nhật thật sự chị muốn tặng em. Hãy hưởng thụ đi nhé.”

Sau khi giới thiệu ngắn gọn, hai người bắt đầu tìm hiểu cơ bản nhất cũng nhiều cạm bẫy nhất. Nhưng không biết vì sao, cả buổi tối Thân Nhã Lợi đều không có tâm trạng, cảm giác rằng thời gian trôi qua quá chậm, hơn nữa tụ họp cũng rất nhàm chán. Chỉ có lúc nói chuyện với Lý Chân và mọi người về chòm sao thì trái tim như đi vào cõi thần tiên của cô cuối cùng mới quay về thực tế.

“Nhã Lợi là chòm sao Sư Tử đó, mọi người đều nói Sư Tử và Bảo Bình là có tỷ lệ phù hợp cao nhất, cho nên hai chúng ta qua nhiều năm như vậy vẫn là chị em tốt.” Lý Chân ôm cả bả vai cô nói như thế với người khác. (Loyal Pang: Ở Lý Chân là Bảo Bình giống mình haha, hèn chi hơi từng từng là phải rồi. Nhưng mà mình nhớ Bảo Bình hợp với Nhân Mã và Song Tử mà ta.)

Cô nhớ đến thời còn học sinh các bạn nữ cũng rất thích thảo luận về chòm sao, từng có bạn học nữ chòm sao Thiên Yết cất cao giọng nói rằng chòm sao của mình rất xứng đôi với chòm sao Cự Giải. Có bạn học nữ trả lời: “Ồ, cậu không biết Cổ Hi Thành chính là chòm sao Cự Giải sao? Cậu ta là điển hình của chòm sao Cự Giải đó, dịu dàng như con gái vậy” Bạn nữ chòm sao Thiên Yết nói chán ghét: “Thật sao? Không muốn đâu, rất chán, rất xui xẻo.” Nhưng trên mặt lại khó nén nụ cười.

Lúc ấy cô còn cảm thấy rất chán nản, nghĩ rằng không có cô cũng chẳng sao - Trong thời kỳ trưởng thành nội tâm cô vô cùng nhất gan, không kiên cường, sẽ cảm thấy tuyệt vọng vì kiểu vấn đề này. Nhưng sau khi ngẫu nhiên tán gẫu với anh vài câu thì toàn bộ thế giới như rực rỡ hẳn lên.

Nghĩ đến đây, Hi Thành thật sự rất giống chòm sao Cự Giải, bởi vì anh rất thích bày cả đồng hồ điện tử trên đầu giường, tủ lạnh lúc nào cũng đầy ắp thức ăn, trên giường còn có một cái gối ôm. Hơn nữa luôn có thể một mình lặng lẽ chờ đợi và nói rất ít. Thật ra thì từ nhỏ đến lớn cô không thích mấy anh chàng thuộc tuýp người của gia đình lắm. Bởi vì cảm giác kiểu này sẽ thiếu chút khí khái đàn ông, nhưng chỉ nghĩ đến Hi Thành là như vậy thì cô lại có cảm giác lệ thuộc vào chữ “tuýp người gia đình” một cách khó hiểu.

Có điều là nhớ đến anh không trả lời trên Vi Kênh thì cô lại bị kéo về thực tế phũ phàng - Anh vẫn không phải người thuộc tuýp gia đình, dịu dàng thì thế nào chứ? Đâu có liên quan gì đến cô.

Tuổi cô thật sự không nhỏ nữa, hoặc là ổn định lại, hoặc là hưởng thụ cuộc sống, lãng phí thời gian nữa thì đúng là kẻ ngu. Nghĩ đến đây, cô và Ken lại uống với nhau rất nhiều ly. Thoáng cái đã qua mười hai giờ. Thối nết, cắt bánh, sau đó lúc tan tiệc, Ken đưa một thẻ phòng khách sạn vào tay cô.

Nửa tiếng sau, cô gặp cậu ta ở trong một căn phòng xa hoa lộng lẫy. Bàn ăn, ánh nến, rượu đỏ đều đã chuẩn bị xong, cậu ta trực tiếp đi đến kéo tay cô, dắt cô đến bên giường ngồi xuống. Trong ánh nến, vẻ mặt cậu ta dịu dàng hơn lúc ở buổi tiệc, quả thật cậu ta có một đôi mắt gợi cảm thâm tình. Hơn nữa từ cách tạo không khí, cách tán tỉnh, hay là ánh mắt và hành động cũng xác định được cậu ta ta thật sự là một tay cao thủ tình trường, điều này càng hiếm có ở độ tuổi của cậu ta. Nhưng bờ môi cậu ta vừa kề đến, cô đã né tránh một chút theo ý thức, lập tức làm hồng không khí.

“Sao vậy, Nhã Lợi không thích món quà sinh nhật là tôi à?”

Gọi cô thân mật đến vậy lại khiến cô phòng bị nặng hơn. Nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện Hi Thành làm với mình, nghĩ đến anh tổn thương mình hết lần này đến lần khác, cô càng xác định không thể tiếp tục như vậy nữa. Cô chủ động nắm tay Ken, muốn thử tạo lại không khí lãng mạn khi nãy. Cậu ta nhanh chóng lấy lại tâm trạng, hôn cô lần nữa. Lần này cô không có trốn tránh, nhưng môi mới vừa kề nhau lại cảm giác không ổn. Đúng, càng về sau cách thâm nhập không phải như vậy. Không chỉ không có một chút nồng nhiệt, còn cảm thấy không thích ứng nổi. Đầu lưỡi hai người luôn đưa về hướng ngược nhau, hàm răng còn nhẹ va vào nhau rất nhiều lần. May mà cậu ta rất biết làm lúng túng giảm đi, rút lui một chút, cọ vào mũi cô: “Hóa ra Thân thiên hậu của chúng ta thật sự rất thuần khiết như lời đồn, ngay cả hôn cũng không rành nữa.”

Không phải là không rành mà là vì cách hôn môi của Ken hoàn toàn khác hẳn người kia. Tuy cô và Hi Thành không làm gì khác ngoại trừ lên giường, nhưng cho đến bây giờ nụ hôn của anh cũng không hề có chút dự vọng nào, ngược lại giống như che chở cho cô vậy. Luôn dịu dàng bắt đầu từ đầu lưỡi, bình thường hôn anh không đến năm phút, cô sẽ như bị bỏ thuốc mê ngây ngất ngã vào lòng anh. Nhưng ở Ken..... cô không tìm được cảm giác nào cả, ngược lại càng ngày càng tỉnh táo.

Hai người thử nhiều lần, cuối cùng cô không chịu được, đẩy cậu ta ra, lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, hôm nay dường như tôi không có tâm trạng.”

Ken rất im lặng, nhìn cô rất lâu mới cười bất đắc dĩ: “Thiên hậu à, chị là kiểu phụ nữ không vui đùa với đàn ông được sao?”

“Thật xin lỗi.” Tâm trạng của cô nát bét cực độ.

“Ôi, cô gái si tình, tôi hiểu rồi. Nhưng chị phải biết rằng tối nay không phải là kỹ thuật của tôi có vấn đề, kiểu phụ nữ như chị thì dù tôi có là Casanova(2) tái thế cũng không thể lấy lòng chị được.”

(2) Gi o Girolamo Casanova de Seingalt (2 tháng 4 năm 1725 – 4 tháng 6 năm 1798) là một nhà thám hiểm và tác gia Venezia. Tự truyện của ông, *Histoire de ma vie*, (Câu chuyện đời tôi) (cũng gọi là một hồi ký) được xem như là mộ trong những nguồn đáng tin cậy về phong tục và tiêu chuẩn về xã hội châu Âu trong thế kỷ 18. Ông đã rất nổi tiếng như womanizer một cái tên của ông vẫn còn đồng nghĩa với nghệ thuật quyến rũ. Ông có quan hệ với các hoàng gia châu Âu, giáo hoàng và hồng y, cùng với những nhân vật uy tín như Voltaire, Goethe và Mozart. Ông đã dành năm cuối cùng của ông ở Bohemia làm một thủ thư trong gia đình của Count Waldstein, nơi ông cũng đã viết câu chuyện về cuộc sống của mình.

Cô cười gượng: “Biết rồi, tôi sẽ không đi nói lung tung.”

Tuy quá trình không phải lý tưởng lắm, nhưng cô vẫn chịu trách nhiệm đến bước cuối cùng – Cô làm trò gọi cho Lý Chân trước mặt Ken, sau đó nói rất đắc ý: “Thật là giống hệt với chị nói, sướng điên được.”

“Này, này, lúc này chưa bao lâu đã kết thúc, còn sướng điên gì chứ?”

Phát hiện ra bị lộ cô ho khan hai tiếng: “Đây chỉ là hiệp đầu tiên. Hiệp đầu tiên...”

Lại qua hai mươi phút sau, cô lái xe về nhà, tâm trạng lại rơi xuống vực sâu lần nữa.

Đã không còn là trẻ con, nhưng sao mình lại mâu thuẫn như thế, chơi cũng không được mà bỏ thì không xong. Vẫn bị người yêu đầu tiên đã sớm biến chất dặt mũi. Cô nhìn gương mặt trang điểm lem luốc trong gương, mái tóc chải chuốt cẩn thận cũng rối tung, sinh nhật đã tra tấn mình thành như vậy, còn phải một mình lái xe về nhà vào lúc hơn nửa đêm. Xe hơi chạy vào đường hầm qua sông, cô nghe thấy tiếng xe cộ gào thét không ngừng truyền đến. Sau đó cô rời khỏi đường hầm, trở lại dưới trời sao, ở trong không gian rạng sáng yên tĩnh vắng vẻ. Giống như hàng vạn ánh đèn đều bị bỏ lại phía sau, phía trước vẫn là khung cửa kiếng màu lam mờ mờ, cao ốc tối đen, cầu treo công nghiệp.... Thế giới tựa như một bánh răng vận mệnh khổng lồ, tất cả trước mắt đều là linh kiện của nó. Bị nó cưỡng chế yên tĩnh lên dây cót. Sức mạnh máy móc đang xoay tròn tuyệt vọng không cách nào khống chế.

Thân mình nhỏ bé đang sinh tồn trong thế giới to lớn, cô thường xuyên không biết đâu là phương hướng về nhà. Dù ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc chọc trời phía xa, trên đó rất có thể là tấm poster vĩ đại của cô. Cô thường xuyên nghĩ đến nỗi đau khổ của mình không liên quan gì đến người kia. Chẳng qua là quá mệt mỏi rồi.

Sau khi về đến nhà, cô kiệt sức đóng sầm cửa xe lại, đi lên thang lầu. Nhưng trong lúc lơ đãng quay đầu nhìn lại, lại thấy được một chiếc xe quen thuộc trong sân. Cô nhìn thử biển số xe, kinh ngạc đến chết lặng, sau đó đi đến trước cửa sổ xe nhìn vào bên trong. Bên trong không có ai.

Đương suy tư có phải tài xế của anh lái xe mang đồ gì đưa đến đây không, thì lại nhìn thấy bóng dáng của anh trên cửa sổ xe. Cô chưa kịp quay người, cơ thể đã bị người ta ôm lấy, gắt gao siết vào lòng.

“Sinh nhật vui vẻ, Lợi Lợi.” Anh khẽ nói bên tai cô.

“Anh... sao lại trở về vậy?”

Thông qua cửa sổ xe, cô nhìn thấy vẻ mặt của mình gần như muốn khóc. Tại sao có thể như vậy, cô phải rất tức giận hoặc là rất vui mới đúng. Tại sao lại có một kiểu xúc động như được sống lại sau tai nạn vậy?

“Vốn muốn làm người đầu tiên nói trước mặt em, em không về nên chỉ có thể gửi tin nhắn thôi. Nhưng đoán chừng tin nhắn em cũng không nhận được.”

“Buổi sáng anh đang ở sân bay à?”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của anh, cô lấy di động ra. Quả nhiên trên đó có hai tin nhắn chưa đọc, một cái gửi lúc hơn mười giờ: “Anh đang ở dưới lầu nhà em.”

Một cái là gửi vào lúc mười hai giờ: “Lợi Lợi, sinh nhật vui vẻ.”

Giờ khắc này, cô khóc cũng không đúng mà cười cũng không được, chỉ cảm thấy lồng ngực và hốc mắt cũng nóng lên.

Có đôi khi ta sẽ đặc biệt tha thứ cho tất cả mọi người, nhưng duy chỉ có yêu cầu vô cùng cao với người kia. Sau khi cáu kỉnh với anh, ta sẽ tự nói với mình “Người như thế biến mất khỏi cuộc đời mình cũng chẳng sao”, sau đó vờ như không có gì tiếp tục sống.

Có điều là tâm trạng luôn sẽ bị ảnh hưởng một chút bởi chuyện vặt vãnh, nhưng không biết tại sao lại không vui như vậy. Cho đến khi anh xuất hiện dỗ dành ta vui vẻ lần nữa, mới phát hiện được anh mới chính là suối nguồn hạnh phúc của ta.

“Đúng rồi anh có quà tặng cho em.” Anh lấy một cái hộp nhỏ trong túi ra, đặt vào lòng bàn tay cô, “Không phải thứ gì đáng giá, nhưng vẫn có một chút ý nghĩa.”

Mở giấy gói quà ra, trong hộp trống rỗng chỉ đựng một khối vật liệu kim loại. Cô cầm lên, quan sát cả buổi vẫn không hiểu: “Đây là?”

“Đây là khối vật liệu của tác phẩm kiến trúc đầu tiên của anh. Chất liệu rất cứng.” Anh thấy cô không nói lời nào, lại bổ sung, “Em đừng xem thường nó. Sau này nó sẽ tăng giá trị theo giá trị của anh.”

Cô không có đánh giá gì với món quà này, chỉ yên lặng mở ra tấm thiệp chúc mừng sinh nhật đặt bên dưới vật liệu thép kia. Trên đó viết vài chữ đơn giản: “Sinh nhật vui vẻ. Anh yêu em.”

Cô dẫn anh vào nhà, chuyện đầu tiên chính là ôm cổ anh, chủ động hôn anh. Anh hơi kinh ngạc, mất tự nhiên nhẹ đẩy cô ra: “Anh sẽ không dao động. Anh đã nói không chạm vào em.”

“Không phải anh nói yêu em sao?”

Anh sững sốt, sau đó khẽ cau mày: “Nhưng anh không muốn ngoại tình với em.”

“Nếu yêu em không phải nên đáp ứng hết tất cả yêu cầu của em sao?” Cô nín nhanh lấy cổ áo của anh, ngẩng đầu nhìn anh, “Ồ bên em trong lúc em cô đơn, lại có gì không thể được chứ?”

Thật ra thì làm sao anh lại không rõ cô đang suy nghĩ gì. Anh không phải là người cô nhận định nhưng cô lại có cảm giác lệ thuộc vào anh. Cô không muốn trao ra quá nhiều, có lẽ không muốn ngoài thân thể ra, tâm hồn cũng lừa dối chồng mình. Mà sự thật nói rõ, trong tình yêu cái gì gọi là tôn nghiêm và định lực của đàn ông cũng chỉ là nhất thời, nhất là khi đối diện với sự quyến rũ của người phụ nữ mình yêu. Khi cô nhích đến gần anh lần nữa, anh chỉ có thể phản kháng tượng trưng một chút.

“Vậy thì duy trì kiểu quan hệ này đi.” Anh nói giống như cam chịu.

Cô vô cùng vững tin đó không phải là yêu. Cô chỉ thích hơi ấm của anh, mùi vị của anh, giọng nói “như vậy nhé” của anh khẽ khàng bên tai cô, cách anh ôm và hôn cô. Mỗi lần đan xen mười ngón tay với anh đều có cảm giác như có dòng điện từ đầu ngón tay chạy thẳng vào trái tim. Mỗi khi bị anh ôm, cô chỉ cảm thấy cả người đều bùng cháy. Cảm giác này không giống với cảm giác nai con bước lạc của mối tình đầu. Đây là cảm xúc mãnh liệt xuất phát từ bản năng, chín chắn chỉ lướt qua thoáng chốc. Khoảnh khắc này tất cả về anh đều đã quá thỏa ý nguyện, cho nên cô không thể rời khỏi anh. Nhưng đây không phải là tình yêu.

Mãi cho đến trời sắp sáng hai người mới kiệt sức dừng lại, nằm trên giường tựa sát vào nhau. Anh đứng dật theo lệ cũ, mặc quần áo vào chuẩn bị rời khỏi, cô chợt nhớ đến sự trống vắng lần trước sau khi anh đi khiến cô ngồi khóc thật lâu trong phòng tắm trống trải, cuối cùng vươn tay kéo góc áo của anh.

“Sao vậy?”

Không muốn một mình chờ đến trời sáng – Cô không nói nên lời, lại nhút nhát rút tay về.

“Anh biết rồi.” Anh trở về giường lần nữa, “Hôm nay sinh nhật chồng em không về đúng không, anh sẽ ở đây với em đến sáu giờ được chứ?”

“Ừ...”

Nhìn anh ngồi xuống giường, cởi quần áo lần nữa, cô nhắm hai mắt lại, kích động nắm chặt hai nắm đấm dưới chăn, len lén nở nụ cười. Đến khi anh trở lại bên cạnh cô lần nữa, cô giống như con thú nhỏ quay qua chui vào lòng anh, ôm chặt lấy anh.

“Điều hòa chỉnh thật thấp, lạnh quá.” Cô nói như thế giống như tìm một cái cớ để ôm anh.

Lần này anh cũng không thông minh đề nghị tắt điều hòa, chỉ cười hân lên trán cô: “Ngủ đi.”

Khi anh hoàn toàn ôm lấy cô, cô có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở của anh. Bỗng cảm giác được kiểu hạnh phúc này thật sự hơn cả sự mãnh liệt mới vừa rồi. Rất muốn hôn anh, nhưng trong lòng biết rõ như vậy không đúng. Cô lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, không ngờ lại đối diện với ánh mắt của anh. Cô không nhìn ra cảm xúc trong mắt anh, chỉ biết anh rất nghiêm túc nhìn cô như thế.

“Lợi Lợi...” Chẳng có nghĩa gì kêu lên tên của cô, anh hôn lên môi cô.

Đây thật sự chỉ là cảm xúc mãnh liệt thôi. Tim cô đập rất nhanh, khóe mắt ngấn lệ. Được anh ôm và hôn như thế cô giống như thật sự sắp bốc cháy rồi...

Hi Thành, em thì sẽ không yêu anh nữa.

Nhưng mà em mãi mãi cũng sẽ ở bên anh giống như bây giờ.

Thật ra thì rạng sáng hôm nay mới là sinh nhật cô. Kỳ lạ chính là lúc sáu giờ anh không có rời khỏi, cả ngày sinh nhật cô cũng không rời khỏi nhà. Ngoại trừ nhận điện thoại của mẹ và người thân gọi đến chúc mừng thì hầu hết tất cả thời gian cô đều tiêu phí với anh trong phòng ngủ.

Hơn nữa hôm nay tình trạng hai người cũng không đúng lắm, làm chuyện gì cũng không theo lẽ thường. Đầu tiên là thời gian hôn môi quá dài, hôm sau tỉnh lại cô lại phát hiện ra bọn họ không có sử dụng biện pháp phòng ngừa. Cô rất lo lắng lập tức xuống giường mặc quần áo. Anh nhìn theo bóng lưng của cô muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn không thể nói ra bất cứ lời nào. Đây là lần gần nhau gần đây khiến cho anh có một ảo giác như đã thật sự chiếm được cô. Cô nhìn vào gương chải lại tóc, anh đã mặc xong quần dài, để trần thân trên, ôm lấy cô từ phía sau. Nhiệt độ nóng bỏng của anh khiến đầu ngón tay cô khẽ run lên một chút. Anh cúi đầu dùng nửa bên mặt cọ nhẹ vào mặt cô, giọng nói dịu dàng trầm ấm, giống như là người cha đang dỗ con trẻ: “Lợi Lợi, anh thật sự hạnh phúc vô cùng.”

Cô nhìn hình ảnh hai người trong gương, cảm giác nhiệt độ mình cũng tăng lên theo anh, nhưng nội tâm lại càng ngày càng trống trải, giống như vừa tắm mình trong cơn gió lạnh tại vực sâu.

Cô không cách nào mở lòng nói với anh chuyện này, chẳng qua một mình đi gặp bác sĩ tư.

Lần nữa nhìn thấy anh, cô đã bình tĩnh ném bằng hướng dẫn sử dụng que tránh thai lên bàn, cười thoải mái tự nhiên: “Em cấy cái này, sau này chắc chắn sẽ tiết kiệm rất nhiều việc. Có điều là hình như cấy que này sẽ bị mập. Sau này không dám cấy nhiều.”

Anh vốn đang ngồi trên ghế salon đọc sách giết thời gian đợi cô về nhà, nghe thấy lời của cô, lúc ngẩng đầu tất cả nụ cười đều đông lại trên mặt. Anh đứng lên, ra ban công châm một điếu thuốc, rất lâu sau đó mới kẹp điếu thuốc trên miệng vào tay, nhướng mày phả một làn khói, hoàn toàn không nhìn cô, chẳng qua cười nhạt một tiếng: “Không sai, sau này khỏi phải mua bao cao su nữa.”

Không có trở ngại cuối cùng, khoảng cách của cơ thể hai người cũng được kéo lại càng gần, hầu như mỗi ngày mỗi đêm đều triền miên. Thời gian thân mật tột bậc với Hi Thành lại hạnh phúc đến mức ngay cả hô hấp cũng run rẩy. Nhưng bởi vì không có tầng trở ngại này cô cảm thấy được cảm giác của mình đối với anh càng thêm kỳ lạ. Giống như là có gì đó nhiều hơn trước kia một chút, lại có gì đó bớt đi một chút so với trước kia.

Buổi tối hôm đó thời gian còn sớm, cô rúc vào ghế salon, cầm điện thoại di động nhấn tin nói chuyện phiếm với thằng em họ.

Quân Quân: “Chị, chị đang làm gì vậy?”

Cô nhìn Hi Thành trong phòng bếp một cái, xác định sự chú ý của anh đều đặt vào rượu đỏ, mới lén lén lút lút trả lời:

“Đang buồn chán đây, còn em, gần đây bạn gì vậy?”

Quân Quân: “Mới chia tay với bạn gái, đắm chìm trong đau khổ.”

Nhã Lợi: “Bạn gái? Chính là cái người lần trước em chỉ cho chị xem trước cổng trường à?”

Quân Quân: “Chị nói người tóc ngắn đó hả?”

Nhã Lợi: “Đúng, đúng, chính là người đó.”

Quân Quân: “Ồ, người đó không phải là bạn gái, là bạn tình.”

Cô suýt nữa phun hết nước mới uống ra, che miệng ho khan cả buổi trời: “Bạn tình? Không phải em thích cô ấy à, sao lại làm bạn tình chứ?”

Quân Quân: “Thích cũng chia ra nhiều kiểu mà, em thích cô ấy chỉ là thích làm bạn tình thôi. Người vừa chia tay mới là em yêu thật. Giữa hai cái rất khác, bà chị à, chị cũng đã là người lớn mà ngay cả cái này cũng không hiểu sao?”

Cô lại bị sặc lần nữa, cuối cùng tiếng ho khan bị Hi Thành phát hiện, anh bưng hai ly rượu đến, đưa cho cô một ly: “Sao vậy?”

“Thằng em họ em, trưởng thành quá sớm, nói chuyện thật đáng sợ, không chịu được...”

“Thân Nghĩa Quân?”

“Đúng, đúng, chính là nó”

“Trong ấn tượng của anh nó vẫn còn nhỏ,” Tay của anh đặt tại vị trí lưng dựa ghế salon, “lúc còn học lớp tập đọc.”

Lại nhìn xem cách nói chuyện đàn ông chín chắn có vẻ như có chút tang thương của thằng em họ, cô dở khóc dở cười nói: “Không, không phải như vậy, bây giờ người ta đã là con trai lớn rồi, mới vừa rồi còn phổ cập cho em bạn tình và yêu thật khác nhau nè. Em nhớ lúc chúng ta học trung học hoàn toàn không hiểu những thứ này, bây giờ con nít sao lại thế?”

“Lúc đó có gì không hiểu, bây giờ hiểu là được rồi.” Anh ngồi xuống, cầm lấy điều khiển từ xa mở tivi lên như không có việc gì.

“Có ý gì...” Cuối cùng cô chuyển mắt từ điện thoại di động sang người anh.

“Quan hệ của chúng ta cũng phân ra rất rõ mà.” Anh quay đầu mỉm cười, chỉ chỉ cô, lại chỉ chỉ vào mình, “Bạn tình.”

Đầu óc như tắt máy vài giây, cô nắm chặt đệm tựa lưng trên ghế salon ném vào anh: “Nói bậy gì vậy, ai là bạn tình với anh!”

Anh bình tĩnh chụp lấy đệm tựa, vẫn cười thản nhiên với cô: “Không phải bạn tình sao, vậy em nói thử xem anh là gì của em?”

Cô trầm mặc hồi lâu, đột ngột đứng lên, tức giận quay người rời khỏi: “Anh thật xấu xa!”

24. Chương 24: Tòa Thành Hai Mươi Bốn: Trốn Tránh

Hàng năm đại học Oxford cũng sẽ chọn ra một từ vựng. Năm 2012, BBC công bố bọn họ lựa chọn từ Omnishambles. Ý nghĩa của từ này là sai lầm ngay từ đầu sau đó tạo thành rối rắm vô cùng. Không có từ nào chuẩn xác hơn nó để diễn tả cõi lòng Thân Nhã Lợi bây giờ.

Qua báo cáo nghiên cứu điều tra của quốc gia, trong vòng hai năm nay số người sống độc thân tại thành phố lớn vượt hơn 20%, tỷ lệ ly hôn của gia đình giàu có tăng cao. Trong tình hình này, cô lại không có thể dùng được từ nào chính xác để định nghĩa quan hệ của mình và Cố Hi Thành. Thật ra thì người bạn rộng rãi nhiều việc không chỉ có một mình cô, sáng sớm hôm sau cô trò chuyện với cấp dưới của Cố Hi Thành mới biết được anh đồng thời phụ trách rất nhiều công trình, trước ngày sinh nhật cô thật ra anh vẫn luôn tăng ca ở Tây Ban Nha, hơn nữa anh cũng không cần thiết phải chạy hai bên, chỉ cần ở lại Tây Ban Nha là được. Càng biết rõ điều này thêm tần số gặp mặt nhau gia tăng càng khiến cô cảm thấy lo âu.

Mà càng khiến người ta cảm thấy sợ là những ký ức kia liên tục được khơi ra. Thời gian trôi qua đã lâu, chuyện cũ bị quên lãng giống như chữ viết trên tấm da dê của người Châu Âu thời cổ để tiết kiệm nguyên liệu, vừa thần bí lại khiến người ta cảm thấy tiếc nuối. Mãi cho đến một ngày, bọn họ tỉnh lại lần nữa mới biết được hóa ra chốt mở ký ức không nhất định là người quan trọng nhất kia. Có lẽ chỉ là một người bạn bình thường, một tấm hình đơn giản, một câu chuyện cười nhạt nhẽo, thậm chí là một chữ của một người không liên quan viết ra. Nhưng sẽ khiến ta nghĩ đến người quan trọng nhất và những chuyện xảy ra giữa bọn họ.

Buổi sáng thứ hai, Thân Nhã Lợi ở công ty chờ A Lãm sắp xếp công việc, nhìn thấy anh ta tìm giấy và viết, nghiêng đầu kẹp di động giữa tai và vai, dùng cây bút thương nhân dùng để ký tên viết tên người liên lạc và điện thoại vào sổ. Cô mới phát hiện ra người xung quanh dùng bút máy để viết chữ đã vô cùng ít ỏi. Bản thân mình thì ngày cả bút cũng chẳng cầm đến.

Dường như thời còn đi học ở phương diện nào cũng chú trọng chi tiết đã hoàn toàn khác với hiện tại: Giống như là mỗi ngày đi học ghi bài không biết nên đặt nắp bút ở trên bàn hay là đóng vào bút; Giống như là rõ ràng là ngồi trong lớp nghe giáo viên giảng buồn ngủ đến sụp mí mà vẫn phải kiên trì mở mắt nghe giảng bài; Giống như là mặc một bộ quần áo trắng, ngồi gần cậu bạn mình thích, đối phương liếc nhìn mình một cái, mình lại đấu tranh xem có nên xắn tay áo lên hay không; Giống như là mỗi tuần cả lớp lại sẽ đổi chỗ ngồi thì tuần đó bao giờ cũng mong đợi có thể đến gần cậu bạn đó và đồng đảng của cậu...

Khi ấy, ngay từ đầu cô cũng giống như rất nhiều cô bạn trong lớp, có thái độ là lạ đối với Cố Hi Thành, thích nói anh lời thôi, giấu cợt đến đặc điểm của anh mà ngay cả anh em của anh cũng không để ý đến (ví như anh mới vừa gội đầu xong tóc nhất định sẽ xù lên), làm ra vẻ chẳng thèm ngó ngang trước mặt anh. Đường như mỗi tuần chỗ ngồi của cô đều chuyển đến vị trí hàng bên phải anh, trong tuần cô chưa từng liếc nhìn anh nhưng luôn nói chuyện với cô bạn ngồi bên trái hàng phía sau, sau khi bị bạn ngồi cùng bàn hỏi “tuần này sao cậu hay quay đầu đi vậy” thì cô lại gượng gạo bốt đi một chút. Nhưng rõ ràng tâm trạng mỗi ngày đều khác trước.

Nhìn thấy A Lãm viết chữ, cô nhớ đến năm đó mình cũng hứng thú bắt chước chữ của Hi Thành như thế. Tuy thành tích anh không tốt, nhưng chữ lại đẹp ngoài sức tưởng tượng. Tất cả dấu gạch ngang trong chữ viết của anh đều hơi chệch lên hướng bên phải, chữ viết bao giờ cũng mảnh mai thanh tú, ví dụ như nét gạch ngang bên dưới chữ “chủ” (主), nét gạch ngang phía trên chữ “thị” (市), nét gạch ngang giữa chữ “cần” (艸). Và nét phẩy bên trái chữ “tả” (左), nét móc bên phải chữ “giấy” (紙) vân vân... đều kéo rất dài, vì vậy có vẻ như vừa đặc biệt vừa tao nhã. (Loyal Pang: Chắc ảnh định chơi viết thư pháp hay sao ý nhỉ ^_^)

Anh còn rất thích dùng bút đầu nhọn để viết chữ, điều này thì cô hoàn toàn ngược lại. Lúc ấy cô bị ảnh hưởng bởi anh, đặc biệt đi mua bút đầu nhọn. Mới đầu chữ viết bằng bút đầu nhọn rất xấu, phải viết một khoảng thời gian dài thì chữ mới đẹp lên, nhưng viết quá lâu chữ sẽ trở nên thô kệch dẫn đến rời rạc. Cho nên cô thường viện cớ tìm anh mượn bút. Trên cây viết còn hơi ấm của tay anh, khoanh khắc đó ngay cả cô cũng không phát hiện ra lúc cô cúi đầu viết chữ cũng len lén mỉm cười.

Điều này cô vẫn nhớ trong lòng. Tối về nhà sau khi cơm nước xong, đúng lúc Hi Thành cũng đã đến, anh tắm rửa xong đi ra ngoài, nửa bên tóc ướt bị lau rồi, càng tôn lên làn da trắng nõn trẻ trung của anh. Cô

mở điện thoại di động ra, tìm bừa một tin nhắn dài về công việc, đặt giấy bút trước mặt anh: “Đến đây, anh giúp em viết lại đi.”

“Được.”

Đã lâu bọn họ không có thảo luận vấn đề gì khác. Anh cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng không dám hỏi nhiều, sợ phá hư không khí lúc này. Cho nên ngồi bên cạnh bàn bắt đầu viết chữ. Nhìn vào bóng lưng của anh, ký ức trong quá khứ ùa về từng đợt. Khi cô nhìn thấy chữ viết quen thuộc xuất hiện trên trang giấy, nhìn thấy thể chữ mảnh khảnh, nét phẩy và nét ngang, cảm giác đau đớn xa lạ quen thuộc yên lặng khuếch tán trong ngực cô. Mà khi mùi hương dầu gội đầu và sữa tắm của anh thoảng qua, cô nhìn thấy tóc anh dần khô xù lên hoàn toàn như trước đây thì đau đớn này đã tăng đến cực điểm. Cô muốn ôm chặt anh từ phía sau biết bao, nhưng cô không làm được. Cô chỉ giống như lúc mười mấy tuổi, chẳng thêm ngó ngang hờm một tiếng: “Xem ra mấy năm nay anh thật sự không có viết chữ, chữ viết lúc trung học đẹp hơn nhiều.”

Đầu bút anh dừng lại trên trang giấy không di chuyển, để lại một chấm mực màu xanh nho nhỏ. Anh khẽ cười một tiếng: “Vậy mà em còn nhớ được chữ của anh.”

Cô hồi hận thúi ruột. Sao lại nhắc đến đề tài này, nó không thích hợp xuất hiện giữa bọn họ. Nghe như vậy giống như là cô rất hoài niệm ký ức kia. Cô lập tức nói dối: “Bình thường thôi, khi đó em là lớp trưởng, nhớ hết tất cả chữ của bạn học trong lớp.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, cầm tay cô thử thăm dò, giống như là thú cưng ngoan ngoãn lo lắng đề phòng chủ nhân, kéo cô đến ngồi xuống ghế salon: “Anh cũng nhớ được chữ của lớp trưởng, đó là kiểu chữ to tròn không hề phù hợp với khí chất xinh đẹp của lớp trưởng chút nào. Giống như kiểu chữ trên máy vi tính bây giờ vậy.”

Cô bỗng xù lông lên: “Cái gì mà to tròn, chữ của em không bao giờ to tròn nhé!”

“Rồi rồi rồi, không tròn không tròn. Vậy em viết để chứng minh cho anh xem nào.”

“Viết thì viết.”

Cô cầm bút viết vài chữ lên giấy, phát hiện ra vẫn thích chữ của anh nhiều hơn mình. Song điều này còn khiến cô cảm thấy sợ hơn việc hai người chỉ nằm trên giường nói chuyện. Bởi vì số lần ân ái với anh quá nhiều, trong khoảng thời gian này chỉ cần nghĩ đến anh là trong đầu cô chỉ có nhiệt độ nóng bỏng và ngón tay mơn trớn cơ thể cô của anh. Còn từng lần thở gấp nặng nề, giống như trực tiếp vụng lại từ nơi sâu cổ họng. Bọn họ rất ít nói chuyện với nhau, rất ít ôm nhau, ngay cả hôn cũng rất ít. Cô ép mình phải tách rời người này và người yêu đầu tiên ra. Nhưng mà...

“Lợi Lợi, chữ của em vẫn còn đáng yêu và xinh đẹp.” Hai bàn tay anh chống trên đầu gối, tựa gần nhìn chữ viết của cô, “Xứng đáng là người anh yêu nhiều năm.”

“Không cho phép anh nói câu sau.”

“Được, không nói.”

Nhìn thấy dáng vẻ anh cương chịu mình, cô cảm giác tâm trạng mình càng phức tạp hơn. Theo như “lịch hành trình” của họ lúc trước, lúc này bọn họ phải nên đi vào phòng ngủ tiến hành hoạt động như cũ, nhưng giờ khắc này cô chỉ muốn tán gẫu thêm vài câu với anh, có một chút ý muốn quẩn luyến tay anh, nhích đến gần lồng ngực anh, cắn anh một cái, hoặc cọ cọ vào gương mặt anh – Nghĩ đến điểm này, cô liền dừng lại ý niệm vọng tưởng trong đầu mình lần nữa.

“Đúng rồi, hình như từ sau khi anh trở về em còn chưa đi đến nhà anh, hay là tối nay đến nhà anh đi?” Sau khi nói xong, anh như sợ cô hiểu lầm, lại bổ sung thêm một câu, “Có thể đổi địa điểm sẽ mang đến cảm giác mới mẻ hơn.”

Khó mà không chế được nổi bức thiết muốn hiểu rõ kích động của anh, cô gần như không suy nghĩ đã gạt đầu đồng ý.

Đáng tiếc trong khoảng thời gian này trạng thái của cô càng ngày càng kỳ lạ, vừa đến nhà anh cũng không muốn vào thẳng phòng ngủ, ngược lại viện cớ đói bụng bắt anh đi xuống lầu mua ình thức ăn khuya. Đợi anh mang giày xong, cô lại lấy cớ “sợ anh chọn đồ nhiệt lượng cao” đi theo anh ra ngoài. Đương nhiên là

cái gì anh cũng chịu, cũng cố gắng không chạm vào cô ở bên ngoài. Nhưng trong không gian thang máy nhỏ hẹp, nhìn sóng tóc dài che hết cả lưng của cô, cuối cùng anh không nhịn được, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Lợi Lợi.”

“Ồ?”

“Sau này ở bên anh không cần phải trang điểm nữa.” Anh nhìn gương mặt mộc có chút vẻ trẻ con của cô “Em để mặt mộc rất đẹp.”

Hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào, mặt của cô vụt ửng đỏ, sau đó vội vã né tránh tầm mắt đang cúi xuống của anh: “Thật à?” Thật ra thì ban đầu ở bên anh lúc nào cô cũng trang điểm tỉ mỉ, cho đến khi anh đi cô mới đến phòng tắm tẩy trang. Hai ngày nay không biết trúng tà gì mà cứ để vậy ra cửa...

“Ừ, anh rất thích dáng vẻ này của em.”

“Nói, nói sau đi.”

Về cô cố gắng che giấu xấu hổ cho anh chút động lực, anh khẽ mỉm cười, nắm tay cô. Điều khiến người ta khó có thể suy nghĩ là ở chỗ thật ra thì giữa bọn họ còn có chuyện gì chưa làm đâu, nhưng cô lại phải rối rắm về việc có nắm lại tay anh ở bên ngoài hay không. Trải qua thời gian dài đấu tranh tư tưởng, cuối cùng cô vẫn không làm gì, nhạy cảm nhưng lặng yên để mặc tay cho anh nắm đi đến hàng quán vỉa hè. Phản ứng đáng yêu này khiến anh không khỏi xúc động, cô không mang giày cao gót có vẻ vô cùng nhỏ nhắn trước mặt anh. Anh xe một lọn tóc cô, ngón tay lần lượt xuyên qua mái tóc dài của cô, khẽ khom lưng, kề đến muốn hôn cô. Cô sợ đến mức vội quay đầu khẽ nói: “Không, không, không... không nên.”

Đợi đã, hình thức yêu thương này là chuyện gì xảy ra đây? Từ khi nào bọn họ đã trở nên thân mật như thế? Rõ ràng là anh cũng chỉ quen thuộc hơn người xa lạ một chút, rõ ràng là công cụ để mình dùng giết thời gian. Từ khi nào biểu hiện cử chỉ của anh lại giống như bạn trai vậy chứ? - Đây là điều không đúng.

Người đàn ông này không thể phơi bày ra ánh sáng, nếu như để người khác biết sự hiện hữu của anh, danh dự của cô xem như hoàn toàn bị hủy hoại. Song, cuộc sống chính là tự vạch áo cho người xem lưng. Mới có ý nghĩ như vậy thì cửa thang máy đã mở ra, cô nhìn thấy một người quen đứng ngay cửa. Đó là dì Hoắc bạn của mẹ.

Thế mà bà lại ở chung một khu với Cố Hi Thành.

Làm một nhân vật công chúng, biểu hiện đêm nay của cô hoàn toàn có thể bị trừ điểm. Phản ứng đầu tiên của cô khi nhìn thấy người quen là hất tay anh ra trước, sau đó bấm nút đóng cửa thang máy. Nhưng cửa thang máy bị dì Hoắc chặn lại: “Nhã Lợi?”

“Dì Hoắc.” Cô kiên trì bước ra ngoài trước tiên.

“Cháu ở chỗ này à, thật quá trùng hợp.” Ánh mắt sắc bén của dì Hoắc quét một lượt từ đầu đến chân Cố Hi Thành, trên gương mặt nở nụ cười, “Ồ, biết rồi, bạn trai ở đây đúng không?”

Cô vội xua xua tay: “Không phải, không phải, anh ấy không phải bạn trai cháu.”

“Như vậy à...”

Nhưng đáp án kia sao có thể thỏa mãn tham muốn bà tám của phụ nữ, dì Hoắc kéo tay cô sang bên cạnh, đưa ngón tay cái khen ngợi cô: “Dì biết, Nhã Lợi chúng ta là ngôi sao lớn, yêu đương cũng phải giấu kín. Nhưng dì phải nói với cháu câu này, chàng trai này rất khá, đẹp trai lịch sự, rất có phong độ. Dì nhìn cũng thích, ánh mắt của con thật tốt.”

“Nào có, con và anh ấy thật sự không phải như dì nghĩ đâu.” Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại có chút vui mừng là sao....

“Cậu ta làm nghề gì?” Rất hiển nhiên dì Hoắc không thích xem phim, cũng không quan tâm đến tin tức thời sự.

“Thiết kế kiến trúc.”

“Kiến trúc sư? Kiến trúc sư tốt đó! Kiểu đàn ông này đáng tin, sau khi kết hôn chắc chắn sẽ không lảng nhãng, con cần phải chung sống với cậu ta cho tốt, lớn rồi không còn nhỏ nữa, nên kết hôn thôi...”

“Dạ, dạ con sẽ chung sống thật tốt với anh ấy. Nhưng dì Hoắc dì cũng biết nghề nghiệp của con vẫn tương đối đặc biệt, chuyện này dì nhất định phải giữ bí mật giúp con.”

“Không thành vấn đề, phẩm chất của dì con yên tâm.”

Không đến vài ngày sau, mẹ và người thân thay nhau gọi điện thoại đến nhà, truy cứu vặn hỏi anh bạn trai kiến trúc sư đẹp trai cao ráo kia của cô là thế nào. Trước đây cô không biết dùng câu “công việc quan trọng” để tẩy não người nhà bao nhiêu năm mới buộc họ từ bỏ chứng nghiện cưới. Kết quả là một tin tức gây sốc truyền đến, quả thật như khiến cho người đã cai nghiện lại hít ma túy lần nữa, hoàn toàn không hãm lại được. Cô bận tíu tít giải thích với mọi người, cuối cùng mới thuyết phục được bọn họ, đồng ý nếu như phát triển không tệ thì sẽ dẫn bạn trai về nhà.

Cùng thời gian đó, Cố Hi Thành thay nước cho hai con rửa ở trong phòng làm việc. Ngốc Nghếch và Ngư Ngơ lớn hơn không ít so với lúc vừa mới mua, nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, bọn chúng vẫn lười biếng như thủy ma, nhưng lại mắc chứng rối loạn tăng động giảm chú ý(1). Anh quan sát thật lâu qua chiếc hộp trong suốt, nhớ đến lúc bọn họ vừa mới mua hai con rửa này liền phát hiện ra Ngốc Nghếch rất thích để tâm đến chuyện vụn vặt, điểm này đúng là giống cô.

(1): Rối loạn tăng động giảm chú ý (tiếng Anh: Attention-deficit hyperactivity disorder-ADHD) là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em, đặc điểm chung của ADHD là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm sự suy giảm khả năng chú ý. Căn bệnh gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng học tập và gây khó khăn trong quan hệ với mọi người. Theo thống kê cứ 100 trẻ thì có từ 3 đến 5 trẻ mắc rối loạn này với một số triệu chứng bắt đầu trước tuổi lên 7

Anh lấy điện thoại di động ra, ngắm nhìn hình ảnh của cô trên màn hình, nhớ lại chuyện xảy ra mấy ngày qua. Từ sau khi cô cấy que tránh thai, mỗi buổi tối bọn họ đều ở với nhau. Buổi tối đầu tiên cô không giữ anh lại, nhưng sau khi xong chuyện cô không mặc quần áo xuống giường rót nước cho anh, một tay chống nạnh làm tư thế muốn tiễn khách như trước, mà là quay lưng về phía anh. Anh thử nắm tay cô, cô không phản kháng, sau đó hai người nắm tay nhau ngủ như học sinh tiểu học. Buổi tối ngày thứ hai, sau khi cô giữ vững tư thế nằm, nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp. Anh đưa tay ôm cô, thậm chí cô ngoan ngoãn tựa vào trong vòng tay anh, khẽ nói một câu “Em mệt rồi”, sau đó ngủ thật say. Cứ thế mỗi sáng sớm bọn họ cũng sẽ yên lặng mặc quần áo đi làm việc của riêng mình, nhưng sau mỗi buổi tối bọn họ cũng sẽ ôm nhau ngủ như thế.

Cho đến rạng sáng hôm nay, không biết cô nằm ngủ bên kia giường thế nào. Lúc nửa tỉnh nửa mê cô lay mạnh tay anh: “Hi Thành, Hi Thành, em thấy ác mộng...” Anh mơ mơ màng màng dụi dụi mắt, ôm cô vào lòng lần nữa, chậm rãi vuốt tóc cô: “Có anh đây, đừng sợ, đừng sợ.” Cô như khóc lên một tiếng nức nở, ra sức ôm lấy anh. Anh nói ôn hòa: “Mơ thấy gì?” Thân thể cô lại bắt đầu run nhẹ, trên người cũng rỉ ra mồ hôi lạnh: “Mơ thấy anh chết đi...” Cơn buồn ngủ biến mất, anh nhắm mắt trong đêm tối, cau chặt chân mày, tăng thêm sức ôm cô: “Lợi Lợi, anh sẽ ở bên em mãi mãi.”

Thân Nhã Lợi là người có bề ngoài mạnh mẽ nhưng thực tế lại phản ứng chậm chạp. Lúc ấy cô cũng không lập tức trả lời anh, ngược lại mơ màng ngủ thiếp đi. Cho đến sáng hôm nay, anh thu dọn tất cả đồ đạc chuẩn bị đi đến công ty như không có việc gì thì cô lại chạy một mạch ra theo, đứng phía sau anh hồi lâu không nói lời nào. Anh đang đứng ở cửa sửa sang lại cổ áo sơ mi, như thấy được ánh mắt cô, quay đầu lại nhìn cô, khẽ mỉm cười: “Tan việc anh sẽ về.” Từ đầu đến cuối cô không nói gì, nhưng lại đọc được rất nhiều trong mắt cô.

Anh châm một điếu thuốc ỉn, mở ra phần mềm trên máy vi tính bắt đầu thành thạo chỉnh lại kết cấu kiến trúc rạp hát mà cấp dưới gửi đến, làm được một nửa lại không nhìn được nhìn thoáng qua màn hình điện thoại vẫn sáng. Trong hình, cô là cô gái xinh đẹp biết bao. Anh nhẹ nhàng nhả một làn khói, say mê nhìn vào ánh mắt cô. Cũng không lâu sau điện thoại run lên, trên màn ảnh xuất hiện một tin nhắn mới, người gửi tin là “Lợi”. Anh hút bị sặc khói, ho khan vài tiếng, mở tin nhắn ra. Song, tin nhắn chỉ có vài chữ ngắn cùn: “Tối nay em có việc, đừng đến.”

Chỉ là một buổi tối không gặp mà thôi, cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, nhưng lúc anh làm việc lại

bất giác khẽ nhú mảy. Điều này dường như là nguyên nhân anh nhiệt tình yêu thích công việc mấy năm gần đây. Kiến trúc cũng không phải là nghề dễ làm. Vì vậy chỉ có lúc làm việc, anh mới có thể khiến mình quên đi gương mặt của cô. Có điều là khi anh hoàn thành nhiệm vụ trong tay, cả người rảnh rỗi sẽ không nhìn được mau chóng mở ra danh sách nhắn tin. Anh nhìn chăm chăm tên cô. Vài lần suýt bấm đều nhìn lại được, cuối cùng tắt điện thoại di động để vào trong bao da.

Thật là càng ngày càng không cách nào hiểu mình. Trong những năm anh biến mất thật ra không phải là không có thời khắc nghĩ muốn liên lạc với cô, nhưng không hề khó nhìn như bây giờ. Nhưng mà quả thật không thể tìm cô, nếu không có lẽ cô sẽ nhanh cảm thấy phiền chán.

Lúc này trợ lý của anh gõ cửa: “Anh Dante, chủ tịch gửi thư cho anh, bảo anh kiểm tra xem.”

“Biết rồi.” Anh rút vào một hơi thuốc thật sâu, mở ra thư mới gửi đến.

Phía trên không có danh xưng, không có ký tên, chỉ có một câu nói: “Si no vuelas a ella, te despido.” (Nếu như không trở về bên cạnh nó, cậu sẽ bị đuổi việc.)

Anh sửng sốt một chút. Dường như tất cả chuyện này là ngoài dự liệu nhưng cũng là trong dự liệu. Anh ngậm khói cười khẽ, sau đó nhanh chóng trả lời đối phương, nội dung cũng chỉ có một câu nói “Como quieras” (Mời tự nhiên)

Buổi tối mười một giờ, Cố Hi Thành rời khỏi công ty, bắt xe đi lên đường cao tốc.

Chương trình phát thanh đang phát lại tin tức ban ngày, anh lắng nghe nội dung chương trình, cái đầu máy móc cũng lâu lắm chưa được ngủ. Chương trình đang nói đến một máy bay bay từ Brazil đến Mỹ vì động cơ phản lực gặp sự cố đã khiến hơn bốn trăm người thiệt mạng.

Nơi xa trong phạm vi nhìn có tòa nhà xi măng cũ kỹ bị dỡ bỏ và dời đi nơi khác. Thành phố dưới ánh sáng ngọn đèn soi chiếu giống như là đồng đầu lâu xếp chồng, cửa sổ là ánh mắt của chúng, cáp điện khắp nơi là mái tóc ẩm ướt của chúng. Đã làm kiến trúc nhiều năm, anh không có hứng thú quá lớn với nhà lầu thiết kế thất bại. Nhưng chút ít nhà cửa tồn tại ở khe hẹp của thành phố không được ai chú ý lại giành được sự chú ý của anh.

Điều này khiến anh nhớ đến Rembrandt từng vẽ một bức tranh “Bi kịch của tiến sĩ Faust”. Đó là một bức tranh khắc đồng tập hợp sự kinh khủng, tuyệt vọng và chói mắt. Bối cảnh vẽ trong một căn phòng nhỏ tối tăm, phía trước là một cái bàn lớn bày đầy sách, quả địa cầu và báo chí. Tiến sĩ Faust đứng trước cái bàn đó, bị thu hút bởi một tia sáng pha lẫn dấu hiệu ác ma từ cửa sổ chiếu vào, do đó ông đứng yên, nắm chặt hai nắm tay nhìn nó. Ngoài cửa sổ có lớp lớp bóng ma, bên trong nhà có đầu lâu người chết. Người khác chỉ cần đưa mắt nhìn bức tranh này sẽ tự động đặt mình thay vào tiến sĩ Faust, bị tuyệt vọng bao phủ tia hi vọng cuối cùng.

Nhiều năm trôi qua như vậy, đối với anh mà nói Thân Nhã Lợi chính là tia sáng ma quỷ chiếu vào kia.

Mất nhìn thấy, tai nghe được, tất cả xung quanh mình cũng khiến anh nhớ lại tai nạn máy bay năm đó. Hôm ấy anh và mẹ chuẩn bị bay đến Venice. Sau khi vào phòng chờ máy bay trong bốn tiếng, quỷ thần xui khiến anh nhớ lại Thân Nhã Lợi, cũng không cách nào thoát khỏi ảo giác nhưng nhớ về cô. Khi ấy anh không cam lòng buông tay, dự định ở lại tìm cô nói chuyện lần nữa. Vì vậy mới may mắn tránh khỏi tai nạn máy bay. Nhưng tiến sĩ Faust phản bội thượng đế bán đứng linh hồn phải trả giá thật nhiều, còn anh phải trả giá là mất đi mẹ mình.

Đến bây giờ anh vẫn không quên được đôi mắt tức giận chứa đựng nước mắt của mẹ mình khi lên máy bay. Năm đó, chồng bà vừa qua đời không bao lâu, nơi nương tựa duy nhất của bà là con trai. Nhưng con trai lại như bị ma ám nhớ đến đứa con gái đã chạy theo tên đàn ông có tiền khác. Bà sắp sụp đổ, thấp giọng run run nói với anh: “Con thật sự muốn trở về tìm con bé đưa đòi đó?”

“Mẹ, mẹ đến Tây Ban Nha trước đi, ngày mai con sẽ bay đến tìm mẹ, con xin thề với mẹ.”

“Không có ngày mai. Hiện tại ba con cũng chết rồi, con muốn chọc mẹ cũng chết luôn phải không? Tốt nhất là lần này mẹ ngồi máy bay gặp tai nạn chết đi, con mới có thể thấy rõ con bé đó là dạng người gì!”

Anh có vẻ như rất bình tĩnh, nhưng trong lòng không mấy may nguội lạnh, quay người bỏ đi không nói gì cả. Anh nghe mẹ nói phía sau: “Nếu con đi thật thì cũng đừng có đi tìm người mẹ này nữa”, nhưng anh không hề nghĩ lại. Anh biết tình tình mẹ rất nóng nảy với mình, nhưng giận nhanh hết cũng nhanh, chỉ cần hôm sau ngoan ngoãn bay qua nhận lỗi với bà, bà cũng sẽ không giữ trong lòng.

Nhưng nào ai biết sau đó thật xảy ra chuyện như vậy, nào ai biết được cuộc nói chuyện cuối cùng của mẹ con họ lại là như thế.

Tai nạn máy bay mang đến sự kinh hoàng cho anh tuyệt đối không thua kém gì sự kinh hoàng mà tin tức này mang đến cho Thân Nhã Lợi. Nhưng sự thật cái chết của mẹ đồng thời cũng khiến tim anh như tro tàn, hoàn toàn cắt đứt bất cứ ảo tưởng gì với cuộc sống. Anh đổi thành phố khác ở lại trong nước, chờ đến khi tin tức mình đã chết lan truyền đến bạn bè, rồi sau đó một mình đi đến Tây Ban Nha. Cô có cảm thấy hối hận, có hoài niệm anh hay không? Lúc đó không phải là anh không tò mò, nhưng đã mất sức để quan tâm.

Tuy như thế, mười mấy năm qua anh chưa từng hận cô, một khắc cũng không có.

Thế nhưng anh lại hận mình.

Ngang dọc trên không trung tâm thành phố giống như có vô số đường nét mạch lạc và lưu loát, nối liền từng con phố rải rác lộn xộn lại với nhau, tạo thành một hình thái chủ nghĩa gần như tương lai. Xe hơi đi bằng qua cái giá to lớn nơi đây, anh biết nhà mình ở đâu, cũng rành toàn bộ địa hình, nhưng lại không nghĩ đến trở về nơi cao cấp trống vắng kia.

Anh vẫn quyết định muốn len lén đến nhìn cô. Cho nên khi xe chạy đến gần nhà cô, anh bảo tài xế dừng lại, sau đó tự mình đi bộ qua đó.

Thấy dưới lầu nhà cô có thêm một chiếc xe thể thao, anh đã phát hiện tình huống không ổn. Nhưng khi thật sự nhìn thấy người đàn ông ôm cô, anh vẫn kinh ngạc đến mức không cách nào cử động, người đàn ông ôm cô là Lý Triển Tùng.

Anh vẫn cho rằng Lý Triển Tùng chỉ là lớp ngụy trang để cô xua đuổi anh.

“A Tùng, chị không nghĩ tới cậu về mới hai ngày lại phải đi tiếp.” Thân Nhã Lợi ôm gắt gao lấy Lý Triển Tùng.

“Tôi sẽ nhớ chị.”

Lý Triển Tùng nhắm chặt hai mắt, vuốt ve mái tóc xoăn đen nhánh như lông quạ của cô: “Chị Nhã Lợi, tôi vẫn cảm thấy rất xin lỗi chị...”

Một năm sau nghe cậu nói ra những lời này cuối cùng cô thở phào nhẹ nhõm. Cậu có thể nói như vậy, nói rõ ràng cậu đã suy nghĩ thông rồi. Cô không muốn nghe thấy tin tức cậu nhóc này mắc chứng trầm cảm từ miệng người bên cạnh. Cô vỗ vỗ vai cậu, cười rất độ lượng: “Điều này có gì đáng để xin lỗi đâu. Đừng giữ trong lòng.”

Thật ra thì một năm trước cô thật sự suýt gả cho chàng trai trẻ tuổi này.

Cho đến nay tình yêu chị em đều là sự kích thích trong lòng mọi người, mối quan hệ mới lạ lại lẫn chút cấm kỵ. Nhất là tình nhân có số tuổi chênh lệch lớn như cô và Lý Triển Tùng trong mắt người thế hệ trước là hoàn toàn không thể chấp nhận được. Nhưng cậu đã cảm hóa cô. Khác biệt lớn nhất của cậu và Dante chính là cậu càng giống Cố Hi Thành hơn cả Dante. Sự toàn tâm toàn ý trao ra như thế đã không tìm được trên người của Dante. Cậu chưa bao giờ bớt thời gian gửi tin nhắn cho cô, sẽ không suy tính trước khi làm với cô, sẽ không chơi trò mờ ám vờ tha để bắt với cô, sẽ không giấu diếm quan hệ với cô để giữ lại cơ hội phát triển với cô gái khác, sẽ không vào lúc ăn cơm với cô ngoài miệng khen ngợi cô nhưng đồng thời lại thực ra để ý đến cô bạn gái xinh đẹp bên cạnh cô... Tóm lại, tất cả khuyết điểm “đàn ông nhiệt thành” cậu cũng không có. Cậu cũng có rất nhiều tật xấu của người trẻ tuổi, ví như quá đeo bám, quá thẳng thắn, sẽ vì một chút chuyện vặt mà gây lộn với cô vân vân... Chặng qua là so với bề ngoài điềm tĩnh không sợ hãi thật ra là đang từng bước hoảng hốt trong tình yêu mà thôi. Cô thích loại hình yêu đương tương tự kiểu thanh xuân vườn trường này hơn.

Hơn nữa, cậu không hề giống với mấy cậu trai quen với chị gái chỉ vì cảm giác mới lạ. Bọn họ vừa bắt đầu cậu đã ngay thẳng với cha mẹ. Mâu thuẫn của bọn họ cũng bắt đầu từ đó. Khi bọn họ hẹn hò, mẹ cậu sẽ gọi điện thoại đến, cũng không biết là cố ý hay vô ý, bao giờ cũng có một ít lời nói khắc nghiệt, ví như “Con vẫn còn ở bên ngôi sao nữ lớn tuổi kia sao”, “cô ta không kém mẹ nhiều tuổi lắm” “con cần người mẹ thứ hai đúng không”. Bởi vì bọn họ gần như đều hẹn hò ở nơi yên tĩnh, nên tiếng nói trong điện thoại di động thường sẽ rơi vào tai cô không sót chữ nào. Sau đó, cậu không hề nhận điện thoại của mẹ mình trước mặt cô. Nhưng mỗi lần sau khi trở về sắc mặt cậu tái xanh có thể thấy được giữa hai mẹ con bọn họ vừa trải qua một trận đại chiến. Theo thời gian trôi qua, mẹ cậu gần như nhận ra tình cảm của con mình đối với nữ diễn viên này cũng không phải chỉ đùa vui. Cho nên tiến hành phong tỏa kinh tế của cậu. Có điều là bà không nghĩ đến cậu đã sớm là thần tượng nổi tiếng. Tuy không thể tiêu tiền như nước giống như trước đây, nhưng thu nhập của cậu vốn dĩ vẫn có thể sống tương đối khá giả. Cậu lựa chọn bỏ nhà đi, đến ở nhà cô. Trong hai tháng cậu ở tạm, tuy trên kinh tế không có vấn đề gì, nhưng trên tinh thần lại xảy ra vấn đề rất lớn.

Trong xã hội hiện nay, dường như một gia đình càng giàu có, thì con cái gia đình này lại càng nhạy cảm, yếu ớt nhưng lại thích chứng tỏ. Mỗi ngày cậu đều không vui vẻ, thường xuyên ra ngoài uống rượu, nửa đêm đang ngủ ôm lấy cô rơi lệ. Cô nhìn ra cậu không vui, cũng thử khuyên cậu về nhà. Thế nhưng mỗi lần cậu đều cố chấp nói sang chuyện khác. Cuối cùng có một buổi tối, cậu đã cầu hôn với cô. Vốn là chuyện cần phải suy nghĩ nhiều lần, nhưng trước một tiếng khi cậu mang nhẫn về nhà, cô còn đang xem blog của Dante. Kể từ khi Cố Hi Thành trở về Tây Ban Nha thì blog càng cập nhật ít hơn, lác đác vài câu cũng vẫn là nói đến kiến trúc như trước kia, không đề cập đến cuộc sống riêng tư của mình. Nhưng mà nhìn những dòng chữ lạnh lẽo không có tình cảm gì kia, cô lại cảm giác đau buồn hơn bất kỳ lúc nào. Cho nên khi bạn trai cầm nhẫn quý xuống, trong đầu cô chỉ hiện lên một ý nghĩ, cô đã quá mệt mỏi.

Trước tiên bọn họ chụp một bộ ảnh cưới, sau đó chuẩn bị đăng ký kết hôn. Theo thời gian trôi qua, cô càng ngày càng cảm giác mình lựa chọn có lẽ cũng không phải chính xác. Cô luôn tin rằng kết hôn chính là nghi thức thần thánh tu thành chính quả của hai người yêu nhau, mà không phải là con đường vui vẻ con người dùng để thoát khỏi khổ đau. Nếu như một người không vui, vậy kết hôn cũng sẽ không thể khiến người đó vui vẻ. Lý Triển Tùng là như vậy, cô cũng như vậy. Giai đoạn bọn họ chụp hình, trừ khi nhiếp ảnh gia yêu cầu, trên mặt cậu không hề có nụ cười. Phản ứng của cậu khiến cô nghĩ đến bộ phim tên là “Thành Thời Gian Barcelona” kia. Liên tưởng này khiến cô cảm thấy sợ hãi, đồng thời rơi vào mâu thuẫn. Bởi vì cô không biết Lý Triển Tùng có thể biến thành Tá Bá Nam thứ hai hay không.

Vào thời điểm đó, Lý Ngôn tự mình đến tìm cô nói chuyện. Ông nói: “Nhã Lợi tôi vẫn rất tán thưởng cô, hơn nữa tư tưởng vô cùng cởi mở. Cho nên tuy vợ tôi bảo tôi cắt tất cả công việc của hai người, hoặc là đưa cô vào “phòng đông lạnh”, tôi cũng không chấp nhận. Tôi sẽ không vì bà mà bỏ đi nữ diễn viên có giá trị nhất dưới cờ của tôi. Cho nên tôi cam đoan với cô, tôi không làm bất kỳ thủ đoạn nào để khống chế quan hệ của các người. Nhưng tôi cũng phải nói cho cô biết, tính chất công việc của tôi khiến cho từ nhỏ A Tùng đã thiếu tình thương của cha, bề ngoài quan hệ của nó và tôi có vẻ không tệ, nhưng trên thực tế là rất xa lạ. Nó rất lệ thuộc vào mẹ của nó, cũng rất nghe lời bà. Bà chỉ có một đứa con trai, cho nên cô không cách nào tưởng tượng được mức độ soi xét con dâu tương lai của bà. Nếu như cô muốn ở bên nhau với A Tùng, sau này ngay cả mẹ con bọn họ cũng không làm được. Trước khi quyết định kết hôn với nó, tốt nhất cô phải nghĩ rõ ràng: Cô thật sự yêu nó không? Tình yêu của cô có đủ để bù đắp lại tất cả hi sinh của nó vì cô không?”

Cuối cùng cô đã biết quả thật ra bọn họ cũng chỉ đang trốn tránh. Cậu dùng kết hôn để hòa tan đi nỗi khổ tuyệt giao với mẹ mình, còn cô dùng cậu để trốn tránh tổn thương Cố Hi Thành gây ra. Cuộc hôn nhân như vậy sẽ hạnh phúc sao?

Cũng nói yêu thương là một loại thói quen, một người sau khi thất tình luôn sẽ theo bản năng đi tìm người khác để lấp vào khoảng trống. Tình yêu mãnh liệt mới sẽ khiến ta lầm tưởng mình đã vượt qua nhưng sự thật là chẳng qua ta chỉ xem người này trở thành người yêu kia để yêu lại lần nữa. Song, sau khi ở bên nhau, sự khác biệt giữa hai người sẽ càng ngày càng rõ rệt, khiến ta cảm giác càng ngày càng không thích ứng được. Cho đến lúc đó ta mới bừng tỉnh ngộ, đến bây giờ ta vẫn chưa hề bước ra khỏi tình cảm kia. Sau khi trải qua một tình yêu chân thành khá dài, không ai có thể lập tức thoát ra ngay được. Chỉ khi để mình duy trì độc thân, một mình cô đơn chấp nhận rằng bên cạnh đã thiếu đi một người, một lần nữa thích ứng

cuộc sống cô độc mới có tư cách bắt đầu một câu chuyện mới với người khác.

Làm cô bất ngờ chính là Lý Triển Tùng còn nhiệt thành hơn cô nghĩ, hay là nói năng lực thừa nhận cũng đến cực hạn rồi. Sau khi ngồi xuống nói chuyện với cậu suốt cả đêm. Cậu ôm cô khóc. Sau đó không bao lâu cậu liền đi Mỹ. Mà cô cũng chỉnh lại tâm trạng, dự định tạm thời duy trì độc thân, kiên cường đứng lên một lần nữa, bắt đầu cuộc sống một lần nữa, cho đến khi Mr Right xuất hiện.

Song, cô không chờ được Mr Right, ngược lại dưới tình huống chưa hết tổn thương lại chờ được người đàn ông tổn thương cô sâu nhất. Đáng sợ hơn chính là, cô lại sinh ra cảm giác lệ thuộc với anh một lần nữa.

Sau khi đưa Lý Triển Tùng đi, cô bắt đầu không thể kiềm lại nỗi nhớ Cố Hi Thành. Cô tự giam mình trong căn phòng nhỏ tối đen, vô số lần cầm lấy điện thoại di động muốn gửi tin nhắn cho anh, nhưng mỗi lần thấy ghi chép tin nhắn hai người vào mấy giờ trước, không hiểu sao cô lại nhứt chí ném điện thoại vào góc phòng, sau đó lãng phí thời gian ngồi yên ở đầu giường. Không biết trạng thái này đến tột cùng phải kéo dài bao lâu. Tối đó cô ngủ rất muộn.

Cô cũng không biết anh nhìn thấy Lý Triển Tùng đến, cho nên không biết anh đã từng cố gắng gửi tin nhắn cho cô.

Trong mấy ngày tiếp theo, anh hoàn toàn không có xuất hiện. Cô tuyệt đối không thể chủ động liên lạc anh, nhưng sau khi anh biến mất, ngoại trừ phiền muộn trong lòng cô cũng không thể làm gì khác. Có lẽ anh về Tây Ban Nha bận làm việc đi – Cô an ủi mình như thế. Còn cô có thể nói dối do khí hậu không ổn nên mình như thế. Giống như nó biến hóa theo tâm tình của cô, liên tục mấy ngày nhiệt độ hạ xuống 10 độ C, trút mưa to tầm tã hai ngày hai đêm. Thời tiết này rất hiếm thấy vào mùa hè, mây đen kéo dày kín, giống như màn lụa đen giăng dưới bầu trời đêm, đột nhiên nhìn lên giống như là một chiếc mạng nhện khuếch tán ra bốn hướng, sắp bủa xuống mỗi một căn nhà lầu, mỗi một con đường và từng người đi đường bình thường trong thành phố.

Đêm mưa này cô ở phim trường quay bộ phim mới, bởi vì tất cả mọi người mệt mỏi quá tải nên đạo diễn cho bọn họ nghỉ ngơi một tiếng để ăn bữa khuya. Cô cầm lấy hộp cơm ngồi trên bậc thang một căn nhà trệt, nhìn nước mưa như nước mắt chảy xuống mái hiên.

Như có nước mưa làm nền, bầu trời càng có vẻ đen thêm. Bọn họ ở vùng ngoại ô hoàn toàn không nhìn thấy ánh đèn, hiện trong tầm mắt chỉ có đám nhà cửa đen nhánh phía xa, bị nước sông gợn sóng gập ghềnh chảy tràn chắn ngang phạm vi nhìn. Ngoại trừ ánh đèn leo lét, cô như không nhìn thấy được chút ánh sáng nào. Từ nơi này có thể nhìn thấy mờ hồ ánh đèn nơi phía xa thành phố và đường nét vòng quanh đám kiến trúc cao lớn trong bóng tối. Nhưng mà trong màn mưa chúng cũng trở nên mờ mờ ảo ảo. Không khí lạnh lẽo ẩm ướt ma sát da thịt, cổ xanh được màn mưa xối rửa bớt mùi tanh. Trong tiếng mưa rơi dày đặc và yếu ớt, bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại di động làm cô giật mình, lúc cô cầm điện thoại lên cũng không chú ý xem tên hiển thị.

“Alo”

Nghe thấy tiếng nói này, cô gần như muốn hô hoán lên, nhưng vẫn kiềm chế được tâm trạng chỉ nói ra hai chữ: “Hi Thành...”

“Anh chỉ hỏi em một câu thôi.”

Mưa to cứ việc trút xuống, từng chữ anh nói vẫn rõ ràng vô cùng. Dường như đoán được anh sẽ nói gì, cô nghe thấy tiếng tim đập dần dần nhanh lên, ngón tay cầm điện thoại cũng trở nên càng lúc càng lạnh lẽo. Trong quá trình đợi anh nói ra câu kia, cô thấp thỏm hai ba lần, sợ đến mức gần như muốn cúp điện thoại, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào tránh né được.

Anh giảm giọng nói, giống như là lạnh lùng không có tình cảm: “Em còn yêu anh không?”

“... Anh đang nói gì vậy chứ.” Cô phản ứng rất nhanh, giống như là trốn tránh đáp án. Nhưng từ lúc nói ra lời này đến thời gian vô cùng dài sau đó, cô chỉ nghe thấy tiếng màng nhĩ mình nhảy thành thịch. Thần kinh nào bộ khẩn trương đến mức hoàn toàn không cách nào suy nghĩ.

“Trả lời anh.” Anh ra lệnh.

“Vấn đề này hôm khác chúng ta hãy nói... Bây giờ em còn đang ở trường quay, không có thời gian...”

“Có thời gian giải thích mà không có trả lời sao?”

Tiếng mưa rơi ào ạt hòa lẫn với tiếng nói của anh, tựa như đài phát thanh thế kỷ trước, tuy êm tai nhưng luôn theo sự ưu thương cũ kỹ thật mong manh. Vốn cũng bị vấn đề này khiến cô thấp thỏm mà anh còn cương quyết như thế. Cô bắt mình suy nghĩ tìm cách trốn tránh vấn đề nhưng tất cả xuất hiện trong đầu đều là từng đoạn ký ức ngắn. Cuối cùng cô tỉnh táo hơn một chút, gần từng chữ: “Anh hi vọng em nói gì?”

“Nói thật.” Cuối cùng giọng điệu của anh ôn hòa một chút.

“Lời nói thật chính là em không yêu anh.”

Cô đợi thật lâu, bên tai chỉ có tiếng mưa rơi vỡ tan, bên kia không có ai nói chuyện. Cô lại nói tiếp: “Em cảm thấy anh thật có ý nghĩa, giả chết mười năm, trở về dùng thân phận mới lừa gạt em... Ồ đúng rồi, chuyện kết hôn với Paz là anh mất trí nhớ hay sao? Trải qua những chuyện này, anh lại còn hùng hổ như thế, để em thích anh một lần nữa ư. Cố Hi Thành hệ số khó khăn của chuyện này có cao quá hay không?”

Anh vẫn không nói gì.

Cô lại đợi một lát, trên mặt mỉm cười giả dối: “Hiện tại anh còn vấn đề gì muốn hỏi không?”

Không khí tràn ngập lạnh lẽo, nước mưa như có thể tình cờ rơi trên da thịt hòa vào tận xương tủy bất cứ lúc nào. Nếu như không phải đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng còi xe hơi, cô sẽ cho rằng anh đã sớm cúp máy. Lời nói của mình có nặng quá hay không? Cô bắt đầu cảm thấy hối hận, nhưng lời nói này mình đã sớm muốn nói cho anh biết rồi. Trước khi chủ động cúp điện thoại, cô bổ sung một câu:

“Nếu anh hỏi em còn yêu Cố Hi Thành hay không, đáp án của em là khẳng định. Có điều đó là Cố Hi Thành mười năm trước.”

Khi ta quyết lòng gây tổn thương một người, ta cũng đã định trước mình cũng sẽ bị thương. Nhưng mà trong quá trình đi đến tình yêu, vẫn có nhiều người không tiếc trả giá gây tổn thương ỉn, để làm đau người mà mình yêu quý. Lời của cô nói rất tuyệt tình, cũng đoán được sau khi nói lời này ra khỏi miệng rất có thể sẽ mãi mãi mất đi anh. Nhưng cô vừa tự an ủi mình đau dài không bằng đau ngắn, vừa khổ sở đến mức ngay cả hít thở cũng cảm thấy nhói đau.

Lúc rạng sáng trời hơi sáng lên nhưng mưa vẫn không ngừng. Cô mệt mỏi về đến nhà, sau lớp kính thủy tinh đọng sương cô thấy được bóng dáng người kia. Sau khi xuống xe, ngay cả cửa cô cũng quên đóng đã chậm rãi đi đến trước mặt anh.

Tuy đứng dưới mái hiên, nhưng nhìn thấy được anh vẫn bị mưa tạt, đầu tóc và quần áo cũng ẩm ướt. Anh có vẻ như không vui nhưng không đau buồn, sắc mặt tái nhợt như tượng sáp, giống như thông qua màu sắc này cũng có thể phát hiện ra cơ thể của anh đã lạnh lẽo.

Nhìn thấy bộ dáng này của anh, không hiểu làm sao cô khổ sở đến mức muốn khóc lên một trận thật lớn. Sau đó anh bỗng ôm lấy cô gắt gao.

Hi Thành.....

Có phải là em nên tha thứ cho anh không? Có phải nên quên hết tất cả những chuyện anh nhẫn tâm đối xử với em không?

Cô nghĩ như vậy, nhưng hoàn toàn không cách nào đáp lại anh. Rốt cuộc cô biết, cũng không phải là mình không muốn tha thứ cho anh, mà là mình không dám. Nếu như rốt xuống lần nữa, cô nhất định không thể nào chống đỡ được mất. Thay vì khiến mình đau khổ, chỉ bằng dừng yêu.

Nhưng mà trong khoảnh khắc anh cúi đầu hôn cô, cô vẫn chưa chuẩn bị xong nội tâm không tiếp nhận. Cô rút xuống theo phản xạ có điều kiện, đồng thời như nghe thấy tiếng vỡ vụn trong tận đáy lòng. Cô nắm chặt vật áo anh, ngoại trừ chua xót trong lòng, giờ phút này cô chỉ có thể cảm thấy sợ hãi trước nay chưa từng có.

Hôm đó đã khắc sâu một dấu ấn trong cuộc đời cô. Sau đó dù qua bao nhiêu năm, cô cũng sẽ không quên được cảm nhận trong khoảnh khắc này. Cô nhớ được đầu ngón tay lạnh lẽo anh xuyên qua mái tóc dài của

cô, nhớ được từng hành động rất nhỏ của anh cẩn thận dè dặt nhích lại gần cô, nhớ được trên áo khoác ngoài của anh có hạt mưa ẩm ướt – Chỉ vừa mới rơi xuống, bọn chúng sẽ lặng lẽ hòa nhập vào trong vải nhưng áo của anh.

Khi bọn họ vẫn còn trẻ con, cô chỉ biết mình vô cùng vô cùng thích anh, nhưng trong khoảng thời gian rất dài lại không tìm được bất kỳ bằng chứng quyền luyến nào. Có lẽ tuổi của một người từ từ lớn lên, sẽ để ý rất nhiều chi tiết mà trẻ con không để ý, cũng căn cứ vào những chi tiết này để đánh giá một người. Khoảng khắc này biến hóa, khoảnh khắc này đứng yên, cô có thể thông qua mắt mình nhìn thấy hết tất cả của anh, cũng khắc thật sâu vào trong tim. Thậm chí chỉ là tiếng hít thở của anh cũng có thể đánh thức thần kinh mẫn cảm nhất toàn thân cô.

Nhưng Lý Triển Tùng trở về khiến trong nháy mắt cô tỉnh táo rất nhiều.

Cô vẫn đẩy anh ra.

Anh không có phòng bị, lại một đêm không ngủ, bị đột ngột đẩy ra nên lảo đảo một chút.

“Lợi Lợi.” Anh nắm tay cô.

“Đủ rồi. Điều nên nói em cũng đã nói rất rõ ràng trong điện thoại.” Mái tóc xoăn thật dài của cô che đi một con mắt, nói lạnh lùng “Sự thật giống vậy em không muốn lặp lại lần thứ hai.”

Có thời gian rất dài anh cũng không nói chuyện, chỉ là sợ sệt nhìn cô.

Tại sao chúng ta luôn lặp lại một lần lại một lần điều khiến chính mình hối hận sai lầm chứ? Đây rốt cuộc là chỉ ích kỷ suy nghĩ đến lợi ích của mình hay là quá mức tự vệ cho tình cảm của mình? Không biết nguyên tắc của mình tột cùng ở nơi đâu, không biết nên đi tiếp như thế nào. Cô hy vọng mình có thể sống không có gánh nặng, nhưng sợ anh sẽ không nắm chặt hai tay mình giống như lúc trước.

Cuối cùng cánh tay kia buông ra. Mất đi hơi ấm của anh, bàn tay nhanh chóng bị nước mưa xối lạnh lẽo. Nhiệt độ đó như chảy xuôi vào trong tim, khiến cả trái tim cô cũng trở thành một thể giới vắng vẻ nhợt nhạt.

Cô nhìn thấy anh cười nhẹ nhàng với mình, sau đó quay người rời đi.

Bóng lưng của anh như mùa xuân hòa tan đông tuyết, theo tiếng nước chảy sắc bén hòa tan vào trong mưa bụi.

25. Chương 25: Tòa Thành Hai Mươi Lăm: Ký Ức

Sáng sớm hôm sau mưa đã tạnh, Cố Hi Thành cũng không còn xuất hiện trước mặt Thân Nhã Lợi.

Không chỉ như thế, liên tục mười ngày cô cũng không nhận được một cuộc điện thoại hoặc tin nhắn nào của anh. Bóng gió hỏi thăm tin tức anh, dường như tất cả đều không có kết quả. Lúc này Thân Nhã Lợi phát huy hết tất cả tính chất đặc biệt của chòm sao Sư Tử – Mãi mãi quá đánh giá ỉnh, bởi vì cô lo âu nhiều hơn mình dự đoán nhiều. Cô chỉ nghĩ anh sẽ đau khổ, lại không nghĩ đến anh sẽ biến mất như thế. Theo thời gian trôi qua, cô càng cảm thấy đứng ngồi không yên. Cô chưa từng thường xuyên kiểm tra tin nhắn, Vi Kênh, hộp thư và cuộc gọi nhớ như thế. Giống như mỗi sáng sớm thức dậy chuyện quan trọng nhất chính là mở những thứ này ra.

Cho đến hai tuần sau, cuối cùng cô mới biết được tình hình mới nhất của anh từ truyền thông. Lúc đó cô đang tham gia một hoạt động thương mại, váy len hoàn mỹ, trang điểm xinh đẹp chói mắt, tất cả xung quanh đều là ngôi sao xinh đẹp đang làm một quảng cáo thời trang có giá trị bảy tám chữ số và những đạo diễn tài ba giàu có và nhân vật xã hội nổi tiếng. Cả hiện trường cũng vang lên tiếng máy ảnh, tiếng gót giày đi trên đất và nồng nặc mùi nước hoa và mùi thuốc da mới tinh. Là tiêu điểm chú ý của giới truyền thông, cô và những người kia ngồi trong góc vắng vẻ chơi điện thoại di động để giết thời gian. Khi mấy ngôi sao nhỏ không cùng đẳng cấp đi ngang qua cô nghe thấy bọn họ khẽ nói một câu: “Xem tin tức chưa? Dante bị đuổi rồi.”

Cô kinh ngạc quay đầu lại, mặc kệ hoàn cảnh hỏi trực tiếp: “Dante bị đuổi việc rồi hả? Bị Fascinante sao?”

“À, đúng... Chị có thể lên mạng xem, bây giờ rất nhiều tin tức đầu đề đều nói đến chuyện này.”

Thân Nhã Lợi hoàn toàn không chào hỏi với bất cứ ai, cũng không nghĩ đến hậu quả, liền trực tiếp một mình chạy đến góc tối không người, bật điện thoại di động lên mạng – Thế nhưng tin tức bọn họ vừa truyền miệng không phải giả, Dante thật sự rời khỏi Fascinante!

Tuy cô không hiểu nhiều về giới kiến trúc tại Tây Ban Nha, nhưng trên căn bản mọi người cũng biết, tuy Dante là Fascinante cất nhắc, nhưng tầm quan trọng của anh đối với Fascinante tuyệt đối cao hơn nhiều với tầm quan trọng của Thân Nhã Lợi đối với Hoàng Thiên. Còn lý do anh bị đuổi việc là bởi vì nguyên do nào đó anh không thể đạt được sự nhất trí với chủ tịch. Tin tức kia nhanh chóng cũng thông qua TV truyền bá đi khắp nơi. Nhưng dù là truyền thông báo cáo, đánh giá thế nào, bọn họ cũng không nhắc đến hành tung của Cố Hi Thành dù chỉ một chữ. Cô vẫn không tìm được anh.

Cô rất muốn vờ như không buồn để ý, nhưng thời gian anh biến mất ngày càng dài, thì anh lại xuất hiện trong đầu cô ngày càng nhiều. Cô không cách nào ngăn chặn được suy nghĩ đến người này, rồi lại sợ nhắc đến anh, chỉ có thể vào thời điểm liên tưởng đến anh đi thảo luận với bạn bè thân thiết của anh nhưng nội dung là không ai biết được.

“Tôi mới xem một quyển tạp chí, trên đó có một đề tài thảo luận là “Các người có quan điểm gì đối với quan hệ bạn tình của nam và nữ”, các người thấy thế nào? – Thứ hai, Lý Chân, Khuất Tiệp, Thiển Thần còn có Bách Xuyên mới vừa chào đón một ngày mới, đã kéo Thân Nhã Lợi vào chat nhóm trên Vi Kênh, đầu tiên đã liền nhìn thấy chủ đề gây sốc này.”

Lý Chân: “Nếu như phụ nữ toàn bộ thế giới đều chịu xây dựng quan hệ bạn tình thì khẳng định đàn ông vui sướng chết được.”

Thiển Thần: “Chuyện này thiệt thòi luôn là con gái thôi.”

Bách Xuyên: “Tôi đến công ty, lần sau sẽ nói.”

Khuất Tiệp: “Chỉ có đàn ông tệ bạc không chịu trách nhiệm mới muốn làm bạn tình, loại đàn ông này nên bị S tấn công ngược đãi sau đó bị ngũ mã phanh thây vứt xuống sông cho chó ăn!”

Lý Chân: “Khuất Tiệp logic của em hỗn loạn quá rồi!”

Nhìn bọn họ bàn luận sôi nổi trong chat nhóm, tâm trạng Thân Nhã Lợi hoàn toàn rơi xuống vực sâu – Quả nhiên trên thế giới này không có phụ nữ nào ngu ngốc đến độ cho rằng làm bạn tình là chuyện tốt. Nhưng mà hiện tại ngay cả người anh cũng không thấy, cảm giác ỷ lại này không cách nào khiến cô quên đi sự phùng bị đối với anh trong quá khứ. Thậm chí cô còn muốn chủ động gọi điện thoại cho anh, lại nghe được tiếng của anh. Hiện tại đây trong đầu cô là lời nói không hề nhã nhặn của Lý Chân: “Theo sổ tuổi tăng lên, phụ nữ sẽ càng ngày càng khao khát cơ thể đàn ông.” Nhất định là như vậy, chẳng qua là cơ thể mình không muốn xa rời người này, cô nhất định phải phân biệt rõ điều này và tình yêu thật sự khác nhau.

Không thể để mình bị vây trong tình trạng rối ren lâu dài, là lúc phải điều chỉnh lại tâm trạng một chút. Cô xin phép đoàn phim và công ty nghỉ một tuần ra nước ngoài giải khuây. Lúc trợ lý đặt vé, cô nhìn đủ hết tên các thành phố trên mạng, nhưng ánh mắt dừng lại lâu nhất vẫn là Barcelona. Sau đó, quý thần xui khiến cô chọn cái nơi mình đã từng đến này.

Trải qua hơn mười giờ bay, máy bay hạ cánh tại sân bay Barcelona.

Thành phố Nam Âu cũng không mát mẻ như ở Châu Á. Thân Nhã Lợi đi qua hải quan, lấy chiếc valy hành lý nhỏ, liền mang mắt kính gặp mặt với người của công ty sắp xếp đến đón. Đường nhiên công ty thu xếp sẽ không bỏ qua cơ hội lăng xê, để ký giả chụp được hình cô trước, chuẩn bị viết lên một tin tức không có vẻ cổ ý, ví dụ như “Thân Nhã Lợi một mình xuất hiện tại Barcelona bị fan phát hiện”, “Thân thiên hậu trở lại Barcelona, tái tục lại tình cảm thâm sâu với Tây Ban Nha”, thường xuyên cường điệu cô một cách sinh động.

Chụp hình chung với fan hâm mộ ở nước ngoài tại sân bay xong, cô ngồi lên xe. Barcelona không giống với New York, Thượng Hải, Tokyo, nơi này không có cao ốc kề vai nối nhau, không phải loại khoa trương hoành tráng như vậy. Cũng không nóng bức không khí sôi sục giống như Nam Mỹ và Châu Phi. Trên đường phố

chỉ có một căn nhà lầu có thể nói là tác phẩm nghệ thuật và từng khuôn mặt vui vẻ. Thân Nhã Lợi thoải mái tựa vào cửa sổ xe, nhắm mắt lại lắng lắng hưởng thụ ngày nghỉ thư thả.

Nhưng nhân nhả mới vài phút thì chuông điện thoại lại vang lên.

Nhìn dây số kia, cô nghĩ chắc là người công ty sắp xếp, cho nên bắt lên trực tiếp nói tiếng Trung: “Alo”

Điện thoại an tĩnh trong giây lát, cho đến khi cô “alo” lần nữa thì giọng một cô gái mới vang lên: “Alo, Nhã Lợi.” Là cách phát âm không chuẩn của người ngoại quốc, nói “alo” cũng giống như nói “way” (*) vậy. Mà dường như người nói rất tự tin với tiếng Trung của mình, sau đó phát ra một chuỗi tiếng cười ngân vang.

(*) Tiếng Trung khi bắt máy họ sẽ nói “wei” cách phát âm gần giống với từ “way” của tiếng Anh.

Lúc này Thân Nhã Lợi mới chậm rãi nói: “Who is that?” (Ai vậy?)

“Guess.” (Đoán đi)

Giọng nói khàn khàn lại kêu gọi dấy lên hồi chuông báo động trong lòng Thân Nhã Lợi. Có thể là ẩn tượng khắc quá sâu, chỉ một từ đơn cũng đủ khiến cô nhớ lại hết tất cả kỷ ức không hề vui vẻ kia. Cô chần chờ nói: “Paz?”

“Smart girl!” (Cô gái thông minh) Tiếng cười vui của Paz Cruz vang lên lần nữa, “My brother has told me that you’ve e to Spain again. How are you?” (Anh trai tôi nói với tôi cô lại sang Tây Ban Nha. Cô khỏe không?)

Đã quá lâu không giao tiếp bằng tiếng Anh, Thân Nhã Lợi rất lúng túng nói ra một câu nhà quê: “I’m fine, thank you. And you?” (Tôi khỏe, cảm ơn cô. Còn cô thì sao?) Đồng thời trong đầu đã trả lời thay đổi phương “I’m fine too, thank you.” (Tôi cũng khỏe, cảm ơn cô).

“Good, good, pretty good. Thanks for asking. How many days would you stay?” (Tốt, tốt, rất tốt. Cảm ơn hỏi thăm. Cô ở đây bao nhiêu ngày?)

“Around one week.” (Trong vòng một tuần.)

“Brilliant! Would you like to have a drink with me? I wanna talk to you.” Paz dừng một chút, “About Dante” (Tuyệt vời! Cô có muốn đi uống nước với tôi không? Tôi muốn nói với cô.... về Dante.)

Thân Nhã Lợi sững sờ. Không phải bọn họ mới ly hôn sao, cô ta muốn nói gì với mình chứ? Lúc này gặp mặt phải chẳng hơi khó xử?

Thấy bên này không trả lời, Paz lại bổ sung: “Well, if you feel like it. It’s all up to you.” (Vâng, nếu cô cảm thấy thích. Tất cả tùy cô.)

“It’s ok. I’m free. Let’s meet up.” (Được mà, tôi đang rảnh. Gặp nhau đi)

Rõ ràng là đi ra ngoài giải khuây mà lại bị kéo cuốn vào chuyện phiền lòng một lần nữa. Có khi nào gặp mặt nói chuyện sẽ xảy ra chuyện gây sốc không? Ví như là vừa thấy mặt đối phương sẽ thốt ra một câu “Cô đến tìm chồng thôi hả”, hoặc là đối phương bước đến ình một bạt tai rồi mắng chửi mình là kẻ thứ ba! Đúng rồi, kẻ thứ ba tiếng Anh nói thế nào? Dù không phải những chuyện này thì dường như gặp mặt như vậy cũng không cần thiết. Nếu như đối phương hỏi mình và Hi Thành bây giờ là quan hệ gì, sợ rằng còn khó trả lời hơn. Có phải không gặp mặt sẽ tốt hơn không... Trong quá trình đợi chờ Paz trong quán cà phê trên đường Gracia, Thân Nhã Lợi vẫn suy nghĩ miên man.

Cảm giác chờ đợi ngày tận thế cũng không hơn gì, cho nên khi Paz đến thật, ngược lại cô thở phào nhẹ nhõm. Paz không đến một mình, bên cạnh còn có một người cao gầy đi theo, là người đẹp Nam Âu tóc đen mắt xanh da thịt màu đồng.

“This is Angela, my Italian girlfriend.” (Đây là Angela, cô bạn gái người Ý của tôi.)

Trong sự giới thiệu của Paz, hai người lịch sự chào hỏi. Sau đó Paz ngồi xuống, một tay chống cằm nói: “So... are you dating Dante now?” (Vây... bây giờ cô đang hẹn hò với Dante hả?)

“No, I’m not.” (Không, tôi không có) Sau khi phủ định hoàn toàn, Thân Nhã Lợi cười hơi xấu hổ, “Don’t know. . . No, it certainly doesn’t feel like it. I can’t really explain. . .” (Không biết nữa.... cảm giác nó không giống như vậy. Tôi không thể giải thích được...)

Paz vẫn nghe, cho đến khi Thân Nhã Lợi hơi nói lắp, cô ta mới tỏ vẻ đã hiểu gập đầu: “I know, random sex, isn’t it?” (Tôi biết, tình dục ngẫu hứng, đúng không?)

Thân Nhã Lợi suýt nữa phun ra cà phê vừa mới uống. Quả nhiên là không cách nào thích ứng được với cách người nước ngoài đi thẳng vào vấn đề. Cô ho hai tiếng, ra sức xua xua tay: “No no no no no!” (Loyal Pang: Nhã Lợi kiềm lại được thật hay, chứ như mình nghe vợ cũ của bồ mình hỏi thế thì chắc chắn phun mưa đầy bàn J)

Paz và cô gái xinh đẹp bên cạnh cũng nở nụ cười.

Thân Nhã Lợi không khỏi nhớ đến lúc trước nghe Hi Thành nói cách thức yêu của người phương Đông và phương Tây khác nhau. Sau khi chia tay, hơn phân nửa người phương Tây bỏ xuống là buông luôn, bình thường sẽ không quay đầu lại; Còn người phương Đông vô cùng nhớ đến tình xưa nghĩa cũ, trên phương diện tình cảm thường xuyên canh cánh dây dưa trong lòng không dứt ra được. Nhìn thấy Paz nở nụ cười vui vẻ phát ra từ nội tâm, cô bắt đầu cảm thấy điều này của người phương Tây thật tốt. Kiểu gặp mặt này nếu như ở trong nước chỉ sợ đã sớm trình diễn vở người yêu cũ và niềm vui mới tạt cà phê rồi.

Nếu quả thật có thể giống như biểu hiện không chấp nhất bình thường kia, vậy mình cũng không cần phải trải qua khổ sở như vậy.

Sau khi Paz cười xong, lại tiếp tục nói: “Well. . . just let you know, I’ve never slept with Dante, even though he is my ex-husband.” (Nào... để cho cô biết, tôi chưa bao giờ ngủ với Dante, thậm chí anh ấy là chồng trước của tôi.”

Thân Nhã Lợi kinh ngạc tròn tròn mắt: “What?” (Cái gì?)

Cô không nghe lầm chứ? Hi Thành và Paz kết hôn một năm, thế nhưng chưa xảy ra gì hết? Trước đây cũng....?

“We’ve never loved each other. And I know he used to love someone very much.” Paz nhún nhún vai, liếc mắt xem thường, “He had a deal with my father. I don’t know what exactly the business was, but I can tell you the reason why my father forced me to marry Dante is. . .” (Chúng tôi chưa bao giờ yêu nhau. Và tôi biết anh ấy yêu một người nào đó rất nhiều/ Anh ấy và cha tôi có một giao kèo. Tôi không biết nội dung cụ thể là gì, nhưng tôi có thể nói cho cô biết lý do tại sao cha tôi ép tôi phải gả cho Dante...)

Cô nàng xinh đẹp bên cạnh vốn luôn xem đồng hồ, bây giờ đột nhiên đứng lên, nói một câu với Paz bằng tiếng Tây Ban Nha. Paz gập đầu, vuốt vuốt mái tóc xoăn đen của cô ta. Sau đó cô nàng xinh đẹp cúi đầu xuống, hôn thật mạnh lên đôi môi căng mọng của Paz, nói một câu với giọng nói trầm ấm như lời tỏ tình nồng nàn.

Giờ khắc này, cảm Thân Nhã Lợi cũng sắp rớt xuống bàn. Nhưng về mặt Paz như không có chuyện gì quay lại, mỉm cười tiếp tục câu nói: “My sexual orientation.” (Giới tính tôi lệch lạc).

Buổi tối, Thân Nhã Lợi bắt một chiếc taxi, một mình đi đến một căn nhà nhỏ hiện đại tại vùng ngoại ô. Có lẽ là quá lâu không có khách đến chơi, nghe thấy tiếng bước chân cô đến gần, chó săn cừu Scotland lập tức nhảy lên, sủa to gâu gâu.

Đầu tiên là cô sợ hoảng hồn, sau đó làm một động tác suýt với chú chó săn cừu. Tiếp theo nhẹ nhàng đến gần nói: “Chó ngoan chó ngoan, sửa nhỏ thôi, đừng nên làm ồn ào nhà hàng xóm nhé.” Vốn đang suy nghĩ chú chó này có thể nghe hiểu tiếng Trung hay không thì nó lại nhanh chóng yên tĩnh lại, chuyển thành tiếng rên ư ư như chú chó nhỏ bình thường.

Đúng lúc này cửa lại mở ra, giọng nói tiếng nữ chủ nhà vang lên: “Crisp gặp gái đẹp là nghe lời vậy à?”

Cả buổi chiều nói tiếng Anh với Paz, lần nữa nghe thấy tiếng mẹ đẻ, nhìn thấy đôi vợ chồng già Châu Á mở cửa, cô có cảm nhận như đột nhiên xuất hiện cảm giác thân thiết. Hơn nữa nghĩ đến đôi vợ chồng này là người quen biết chung của cô và Hi Thành từ lúc nhỏ, trong lòng lại càng có thêm cảm giác ấm áp. Cách

liên lạc với bọn họ là Paz cho cô. Paz nói trước kia lúc Hi Thành còn đi học, gần như mỗi tháng đều trở về thăm bọn họ. Cho nên bọn họ biết rất nhiều chuyện về anh.

Cô chào hỏi chú Chu và dì Dương, cùng đi theo họ vào trong nhà, lúc thay giày khế nói: “Dì Dương, Crisp không phải là khoai tây chiên sao? Tên này thật đáng yêu, lại rất chính xác. Đặt rất hay.”

“Tên này là Hi Thành đặt, lúc mới vừa mua về, nó chỉ lớn cỡ vậy.” Chú Chu đưa tay, khoa tay múa chân tạo kích cỡ một chú chó nhỏ.

“Thật là chú chó đáng yêu.” Thân Nhã Lợi quay đầu đi, lại nhìn thoáng qua Crisp đang ở ngoài cửa ngoài đầu đuôi theo chiếc đuôi của mình, bất giác cười hớn hở, “Hơn nữa tính tình cũng rất tốt, cháu rất thích nó.”

“Tính tình nó không tốt đâu, bây giờ nó ôn hòa với cháu vì nó nhận ra cháu thôi, bình thường nó rất hung dữ với người xa lạ.”

“Hả, nhận ra cháu?” Thân Nhã Lợi chẳng hiểu sao cả.

“Đúng vậy, Hi Thành thường xuyên cho nó xem hình cháu.” Dì cười rạng rỡ nhìn cô, “Nhã Lợi à, cháu xem chúng ta đã nhiều năm không gặp, dì thấy bây giờ nhìn dáng vẻ cháu vẫn còn khá giống với mấy tấm ảnh Hi Thành cất giữ vậy. Trên ti vi thì lại chín chắn hơn một chút. À, đến đây, lên lầu, dì dẫn cháu xem.”

Thân Nhã Lợi hoàn toàn không rõ sự việc thế nào. Dì lại dùng giọng nói bình thản như vậy nói ra sự thật, khiến trong lòng cô lại đau buồn. Sau đó chú vào phòng bếp chuẩn bị thức ăn, cô đi theo dì lên lầu. Trong suốt quá trình cô không ngừng suy nghĩ lặp đi lặp lại về chuyện này, cảm giác đau lòng càng thêm mãnh liệt. Như vậy xem ra dù là Hi Thành đi đến Tây Ban Nha cũng vẫn thường xuyên nhớ đến cô. Dù cho cô xem Hi Thành ra sao, được anh nhớ đến như vậy cũng nên là chuyện đáng tự hào. Nhưng tại sao trong lòng lại khó chịu đến vậy?

Đi đến lầu hai, dì đẩy một cánh cửa phòng: “Đây là phòng của Hi Thành, sau khi nó đi làm thì đã chuyển ra ngoài, nhưng vẫn thường xuyên về đây. Cháu vào xem thử đi, dì cũng không động chạm gì đến đồ đạc.”

“Được ạ!”

Cô cố ý dùng giọng nói vui vẻ hơn bình thường để trả lời, nhưng sau khi đi vào phòng, tâm tình cô vẫn không thể nào giảm đi. Khăn trải giường và áo gối là màu xanh đậm anh thích nhất. Ổ điện tại góc tường có vô số phích cắm, ngay cả dây của sản phẩm điện tử còn chưa rút ra đã bị bỏ quên ở đây. Trên bàn sách bày biện mấy CD nhạc cổ điển bìa cứng, gạt tàn thuốc hình giọt nước màu xám đậm. Vách tường trên bàn sách dán hai bản vẽ nháp cũ kỹ vô giá, theo thứ tự là tác phẩm đầu tiên của công viên Frankfurt và tác phẩm tiêu biểu của bìa kỉ niệm quốc tế Madrid. Một bên trong giá sách trang bị đầy đủ sách chuyên môn, trong ống chứa vài cuốn bản vẽ đặt trên học tủ. Cô đi đến cạnh bàn lật xem một cái CD, quả nhiên có bản hòa tấu Bach. Mà trong gạt tàn thuốc còn có tàn thuốc bị bỏ quên, cũng hút được phân nửa đã dập tắt, hơn nữa trên đầu thuốc còn có dấu răng.

Kỳ diệu chính là cô chưa từng đến đây, như dù không nói cho cô biết đây là phòng của ai, cô cũng biết được là đây là phòng của Cố Hi Thành.

“Hình của cháu nó đã mang đi gần hết. Chỉ còn vài tấm trong thùng, nó cũng gọi bảo dì chú gửi hết về nước qua đường biển cho nó.” Sau lưng cô dì khẽ thở dài một tiếng, “Nghe nói các cháu hòa thuận dì chú rất vui, quả thật nó và Paz không xứng là một chuyện, mấu chốt là thằng nhóc này vẫn thích cháu. Dì và lão Chu thường nói, tình yêu của nó giành cho cháu quả thật là một loại kỳ tích.”

“Tại sao...”

Thật ra đối tượng phải hỏi thật sự là mình mới đúng.

Muốn hỏi xem tại sao mình có thể khó chịu như vậy.

Bây giờ không phải là rất bình tĩnh đấy sao? Chuyện gì cũng không có xảy ra, rốt cuộc là mình thế nào?

“Nếu như cháu thích một người, có thể nhận được mấy năm không nhìn thấy cậu ta, không đi tìm cậu ta sao? Nếu như có thể nhận được, dĩ cảm thấy giống như cũng chẳng có tình cảm gì rồi. Nhưng nó không

phải, mỗi ngày xem hình của cháu rồi ở bên này trải qua cuộc sống của mình...”

Rất rõ ràng, trong ký ức Cố Hi Thành khác với mình. Bị anh làm tổn thương một lần, cô như một lần bị rấn cần ba năm vẫn còn sợ dây thừng, cũng không chịu để cho anh hoàn toàn đi vào thế giới của mình. Thế nhưng anh lại không nhớ lâu như vậy, đã hoàn toàn quên mất ban đầu mình đã nói chia tay với anh ra sao.

Người giống như mình có gì tốt đâu. Trái tim nho nhỏ như không cách nào dung nạp quá nhiều tình cảm. Cô nắm chặt hai nắm đấm, nói run run: “Anh ấy vẫn trở về, anh ấy vẫn trở về trả thù cháu.”

Dì ngờ ngác một chút: “Trả thù? Cháu nói là nó và Paz kết hôn sao? Paz không có nói cho cháu biết à? Bọn chúng kết hôn là bởi vì ba của cô ấy rất thích Hi Thành, cho nên để cho bọn chúng đi khắp nơi thăm thú, kết quả là qua một năm chúng vẫn không có tin tức, dì đoán là ông Cruz cũng sắp buông xuôi rồi. Cháu phải biết rằng, dù thế nào ông ta vẫn là người có ơn lớn với Hi Thành, dù Hi Thành có tài hoa mà không có nền tảng của ông ta thì cũng không thể có được ngày hôm nay. Nhã Lợi, cháu cũng lớn rồi, có chuyện hãn nên thông cảm cho nó một chút...”

“Dì Dương, cháu hiểu ý của dì, nhưng chuyện anh ấy cố ý tổn thương cháu cũng là sự thật, chắc chắn không thể nào thay đổi.”

“Cố ý tổn thương... Dì cảm thấy không thể nào đâu. Dì chú cũng nhìn ra vừa mới bắt đầu đến đây nó rất đau lòng, mỗi ngày đều lê lết bên ngoài, cơm cũng không thèm ăn, gầy đến như còn da bọc xương. Nhưng cho đến bây giờ nó chưa từng hận cháu. Trước kia nhắc đến cháu, nó hoàn toàn không cho ai nói câu nào khó nghe. Sao lại đi trả thù cháu? Huống chi nếu nó muốn báo thù thì đã sớm làm, sao lại muốn nhẫn nhịn mười năm?”

“Vậy tại sao qua mười năm, anh ấy lại đột ngột trở về nước chứ?”

“Dì cũng không biết. Lúc trước nó còn nói mãi mãi không trở về nước. Không biết nó có nói với chú Chu không. Cháu chờ một chút, dì đi hỏi xem...”

Dì quay người xuống lầu.

Cảm xúc Thân Nhã Lợi vô cùng rối ren. Rõ ràng là dự định ra khỏi nước thư giãn, tại sao lại khiến mình mỗi một lần nữa như vậy? Cô đi tới đi lui trong phòng, cuối cùng ánh mắt dừng tại bốn thùng giấy to ở góc tường. Thùng giấy chuyên dụng để vận chuyển, cũng chưa niêm phong, bên trong đầy quần áo, giày, sách và vài tấm hình lật úp lại. Trên đó viết địa chỉ hiện tại ở trong nước và số điện thoại.

Cô cầm hình lên xem, phát hiện đó là mùa thu năm đại học thứ nhất, bọn họ chụp hình này tại bờ cát gần nhà bà nội anh.

Đây từng là xấp hình cô không thích nhất. Lúc ấy cô bị mất máy chụp hình, điện thoại di động cũng hết pin, chỉ có thể chụp bằng máy chụp hình của anh. Nên kiểu dáng máy chụp hình tuy mới, lại bị cô phê bình “Cố Hi Thành là người không chất lượng nên đồ vật cũng không chất lượng”. Bởi vì hình chụp không những chỉ không sáng mà còn chụp ra da cô đen thui, lỗ chân lông lớn. Chụp thành dáng vẻ này ngay cả ham muốn dùng máy vi tính chỉnh sửa cô cũng không có, dứt khoát nhắm hai mắt để mặc cho anh chụp một đồng hình xấu nhất trong đời. Khi chụp xong xem lại, cô còn không quên phỉ nhổ “Anh cũng thật khó coi”, “Hai chúng ta ôm nhau quả thật giống như hai đứa ăn mày”, “tóc của anh giống như tổ chim vậy”. Anh tốt tính giải thích, nhìn trên máy chụp hình không đẹp nhưng rửa ra rất đẹp. Cô nói anh già mồm cái lão.

Đây cũng là chuyện cô hoàn toàn không nghĩ đến. Qua mười năm sau cô mới nhìn thấy hình của máy chụp hình này rửa ra, hơn nữa quả thật là giống lời anh nói – Trong hình bọn vẫn còn rất trẻ, hoạt bát và còn có sự ngông nghênh khó tìm được ở độ tuổi này; Trong tấm ảnh bọn họ nhắm mắt vỗ như muốn hôn môi nhau, vẻ mặt cô hí hửng, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, thế như anh lại như một hoàng tử tao nhã nghiêng đầu; Trong tấm ảnh anh ôm cô vào lòng, ánh mắt cô tự tin nhìn vào ống kính, tinh thần người sáng, anh nhìn vào mắt cô giống như bị mê hoặc, chỉ còn lại sự nồng nàn hoàn toàn say đắm...

Vài tấm cuối cùng cho đến bây giờ cô cũng chưa từng thấy: Trên đó chỉ có bóng lưng một mình cô, hơn nữa còn đi ở một chỗ rất xa, giống như bức tranh liên hoàn ngồi trên bờ cát làm đủ kiểu hành động vật vờ.

Trong phút chốc này, cô chỉ cảm thấy kiệt sức, từ từ ngồi trở lại giường.

Hi Thành, anh biết không?

Khi em nhìn những kỷ ức này trong quá khứ, điều em cảm thấy khổ sở nhất không phải là ảnh chúng ta chụp chung, hay là tấm ảnh em chụp anh cười nào đó. Mà là những tấm ảnh anh thừa dịp em không chú ý đã len lén chụp lại bóng lưng của em. Lúc ấy em chỉ chậm rãi đi trên bờ cát, cúi đầu cẩn thận dè dặt không để cho vỏ ốc đâm vào chân. Nhưng thời điểm nhìn thấy những tấm ảnh này, em cảm thấy được mình như biến thành anh, trở về nhiều năm trước, thông qua đôi mắt anh nhìn cô gái anh thích nhất.

Hắn chỉ có vài phút ngắn ngủi thôi, nhưng anh lại chụp nhiều tấm ảnh nhàm chán như vậy: Em cầm giày đi trên bờ cát, em giữ vảy khom lưng nhìn cát biển, em đứng liêu xiêu một tay nghịch lọn tóc làm dáng, em ngồi co ro trong gió biển thổi lạnh... Sau tấm hình cuối cùng, chụp hình cũng kết thúc. Bởi vì rốt cuộc em nhớ ra, anh nhìn thấy em lạnh như thế nên lập tức chạy nhanh đến ôm lấy em.

Trong tấm ảnh chỉ có một mình em, thờ ơ bỏ anh lại sau lưng. Khi đó em thật sự không biết quý trọng, không biết quý trọng cơ hội kẻ vai cùng sánh bước với anh.

Còn anh lại mang đồng hình không có chút ý nghĩa này đi rửa.

Nhiều năm như vậy, anh lấy tâm tình gì nhìn bọn chúng đây?

Em nghĩ không ra. Cũng không dám nghĩ.

Mười năm rồi. Giữa hai người chúng ta, em cho rằng mình là người đau khổ nhất. Nhưng giờ khắc này, em lại sợ biến thành anh hơn.

Cuộc du lịch lần này Thân Nhã Lợi cũng không đi xa. Một mình cô đi đến ngắm nhìn bia kỷ niệm Gothic, thủy tinh trần ngập hoa văn màu, kiểu tranh khắc tinh xảo hoa lệ thiêng liêng, đến hoàng cung thăm quang tấm cung đế vương và hành lang treo tranh vẽ nổi tiếng, lại đến một nhà hàng được xây dựng năm 1906 tại Segovia đánh chén một đĩa heo nướng Michelin... Sáu ngày sau, rốt cuộc cô trở về nước. Nhưng vẫn không có tin tức của Cố Hi Thành.

Sau khi nhìn thấy hình ở Tây Ban Nha, cô bỗng bắt đầu hoài niệm thời còn học sinh. Cho nên vừa trở về ngày thứ hai, còn chưa quay phim được bao lâu, cô đã vội vã trở về trường trung học cũ.

Mùa thu đúng là mùa đa cảm. Tuy trường học cũ vẫn là trường điểm, lại bị tầng tầng lớp lớp trường học mới mở cướp đi không ít danh tiếng, không còn huy hoàng đạt thủ khoa hằng năm như năm đó nữa. Một lần nữa trở về con đường gần như bị quên lãng, cô ngẩng đầu nhìn thấy cổng trường đã tu sửa và hàng cây hải dương lá vàng phía sau sáng lấp lánh. Đây là ngày chủ nhật không có ai, lá rụng bao phủ đường xi măng giành cho người đi bộ. Trên sân thể dục học sinh nam lớp mười và lớp mười một đang tiến hành thi đấu bóng rổ. Trong trường học vô cùng an tĩnh, không có gì ngoài tiếng gió, tiếng cây và tiếng bước chạy và tiếng bóng va chạm.

Còn đi vào lầu dạy học trống trải giống như đi vào đường hầm thời gian. Dường như cô có thể nhìn thấy bóng dáng mình mặc đồng phục học sinh vội vã ra vào phòng chủ nhiệm lớp nhiều năm trước. Giờ khắc này tâm trạng có chút kích động khó hiểu, lại có thêm phần thấp thỏm – Phòng học ba năm lớp mười hai đang ở phía trước cách đó không xa.

Đi đến gần vài bước, một học sinh nữ đi ra từ bên trong. Thân Nhã Lợi vội vàng núp ở đầu cầu thang. Dường như học sinh nữ kia không có phát hiện cô, mà còn nói với người bên trong: “VẬY ANH ƠI, PHIÊN ANH TRÔNG GIÚP EM NƠI NÀY, EM ĐI LẤY CHÌA KHÓA TRỞ LẠI NGAY.” Sau khi người bên trong lên tiếng, học sinh nữ lại dặn dò: “Dù sao cũng đừng bỏ đi, nếu không em sẽ bị giáo viên giết mất.”

Tiếng cười ôn hòa của người đàn ông vang lên thánh thót: “Yên tâm, anh sẽ không đi.”

Học sinh nữ hăng hái gật đầu, quay người chạy về phía đầu hành lang khác. Cho đến khi bóng dáng cô bé biến mất ở trong ánh sáng cuối con đường, Thân Nhã Lợi mới cẩn thận đi ra khỏi cầu thang.

Gần đây là sao vậy, nghe tiếng ai cũng cảm thấy giống như Hi Thành...

Cô vừa trách bản thân mình hoảng hốt, vừa đi vào lớp mười hai. Sau đó cả người cô cũng ngây dại – Cố Hi Thành cứ thế ngồi bên cửa sổ. Anh đang chống mu bàn tay lên huyệt thái dương, quay đầu nhìn sân thể dục, cũng không phát hiện ra cô đến.

Cô rất muốn đứng tại chỗ hô hoán lên, nhưng cảnh trước mắt quá quen thuộc, lại nhanh chóng ngăn cô lại.

Vào giờ khắc này nửa gương mặt dần dần mờ hồ trong ký ức trở nên rõ ràng. Không khí ngoài cửa sổ lạnh lẽo, nhưng ánh nắng luôn sáng ngời ấm áp vô cùng. Chúng chiếu vào từ cửa sổ, soi sáng gương mặt anh đang ở trước đó. Chiếc mũi cao cao của anh biến thành đường cắt ánh sáng, khiến ột nửa gương mặt anh được tắm trong ánh nắng, một nửa kia lại chôn thật sâu trong bóng râm. Bên mắt bị chói khê nheo lại, trong ánh sáng nhạt màu hơn bình thường một chút, màu nâu nhạt giống như màu hổ phách trong suốt. Mắt bên kia yên lặng trong bóng râm nhưng lại bất ngờ hiện lên vẻ ưu thương. Còn bây giờ, ý nghĩa của cảnh này đã sớm vượt xa vẻ đẹp. Trong phút chốc, cảnh này dù có dùng máy ảnh cơ chất lượng tốt hơn nữa cũng chụp không ra. Mắt anh lóng lánh, môi anh khê mím, dưới khóe mắt anh có một nốt ruồi thật nhỏ, làn da và tóc anh sáng bóng. Ánh mắt kinh ngạc khi anh ngẩng đầu nhìn thấy cô....

“Lợi Lợi?” Anh đứng dậy.

Cô sửng sốt một chút, ngược lại nổi giận dưng dưng đi đến chất vấn: “Cuối cùng em cũng tìm được anh, vậy mà anh lại trốn ở đây! Gần đây anh đi đâu?”

“Anh...”

Anh cũng không thể nói hết, chỉ cúi đầu nhìn cô đứng trước mắt. Có lẽ cảnh tượng này quá mức quen thuộc khiến đầu óc của người ta cũng trở nên đặc quánh. Anh đang nhớ lại cô bạn gái tình đầu mặc đồng phục học sinh ngồi bên cửa sổ kia. Hơn mười năm trước, cô từng ngồi cạnh anh, giảng bài cho anh đâu ra đấy. Lúc ấy anh hoàn toàn không nghe lọt một chữ, chỉ chống cằm buồn chán nhìn sườn mặt của cô. Khi đó anh lại phát giác, da của cô trắng hơn mấy cô bạn cùng lớp, mái tóc đen nhánh có thể trực tiếp đi đóng quảng cáo dầu gội đầu. Có điều là gương mặt xinh đẹp vô cùng không tương xứng với vẻ nghiêm túc, khiến anh cảm thấy cực kỳ buồn cười – Vậy mà người này lại làm lớp trưởng, thật buồn cười. Nhưng đương cười cười, anh lại bắt đầu lo lắng cho nhịp tim mình từ từ đập nhanh.

Giờ khắc này khuôn mặt cô trưởng thành, nhưng càng xinh đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng. Có điều vẫn là đáng vẻ nghiêm túc khi ấy, chẳng hề thay đổi chút nào.

“Cố Hi Thành, hỏi anh đó.” Ngay cả giọng điệu nói năng cũng không thay đổi, vẫn bá đạo kiêu căng, vẫn là giọng điệu lúc lớp trưởng thu bài tập.

“Anh đi Châu Âu một chuyến sau đó trở lại.” Cuối cùng anh nói chậm rãi.

“Em cũng đi.”

“Anh biết, đáng tiếc không gặp được em.” Anh trầm mặc trong chốc lát, “Anh không biết em đang tìm anh. Nghĩ rằng em không muốn gặp anh nữa.”

Lúc này cô mới nhớ lại cuộc tranh chấp của họ trước cửa nhà lần trước, cô còn nói lời tổn thương anh, nhưng mình lại như thật sự không nhớ gì hết. Cô cúi đầu, gió mát thổi qua khung cửa sổ làm tóc cô vương vào hai má. Hôm nay không biết tại sao thần kinh đột ngột trở nên rất mỏng manh. Quả thật có vẻ như không giống bình thường, bao giờ cô cũng nhớ đến những tấm hình anh bảo dì lặng lẽ gửi về nước. Lẽ nào người này không có đầu óc sao? Tại sao lại muốn một mình làm loại chuyện gốc gác ghê tởm mà lại như không có gì lạ thế này? Mà cô còn ngốc hơn, cũng chỉ là gió thổi thôi mà lại muốn khóc rồi.

Giống như cố ý kéo dài thời khắc mình sắp hỏng bét, ngón tay cô gõ lên mặt bàn cũ kỹ, nhưng trong lòng lại nôn nóng bất an trầm trọng hơn.

Kiểm chế đi, không nên tiếp tục u mê nữa. Hành hạ nhiều năm như vậy lẽ nào còn chưa đủ sao.

– Cô tự nói với lòng mình như thế. Cũng thật sự nhịn xuống được.

Nhưng mà bao giờ cô cũng không quản được mắt mình. Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, thấy ánh mắt anh đang dịu dàng nhìn mình, trong khoảnh khắc nỗi nhớ rất cuộc vỡ òa, tràn ra ngoài. Cuối cùng cô cũng nhào đến, ra sức ôm lấy anh.

Anh bị cô đụng vào khê lui về một bước, nhưng nhanh chóng đứng vững lại. Sau đó anh mở hai bàn tay, ôm cô gắt gao vào trong ngực.

Giống như cái ôm đầu tiên trong mười mấy năm qua.

Cô bắt giác run lên một chút, vùi đầu trước ngực anh, khẽ nói: “Hi Thành...”

Song cũng không nói ra được nữa. Vào khoảnh khắc này tiếng nói trở thành gánh nặng.

Tựa như người bệnh vào lúc cực hạn sẽ không cảm thấy đau khổ nữa. Nếu như không phải vì cái ôm này, em cũng không biết bệnh của mình đã sớm nguy kịch. Cô thầm nghĩ.

Là rừng giống như hàng vạn con bướm bướm bốc cháy, cuộn lên từng đợt sóng mùa thu trong sân trường. Màu vàng rực rỡ và bóng cây tô sân trường thành hai màu vàng nhạt và xám đậm. Tiếng la hét náo nhiệt của bọn học sinh vang dội cả sân thể dục. Tiếng còi xe hơi nơi xa giống như biến thành vật trong ký ức.

Anh cẩn thận rồi lại ôm chặt lấy cô như thế, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô.

“Nhã Lợi, hôm nay anh ngồi ở đây suy nghĩ một ngày, phát giác ra cuộc đời không dài như anh nghĩ.”

Cuối cùng chúng ta cần phải trải qua bao nhiêu năm mới có thể hoàn toàn hiểu rõ một người? Có lẽ là một lần thật sự chia tay triệt để là có thể. Có lẽ nút mắc cả đời không cách nào gỡ được. Bởi vì không đủ hiểu rõ, bởi vì không cẩn thận làm bản thân bị thương nặng như vậy, cho nên muốn giữ khoảng cách với người này. Chướng ngại giữa hai người càng ngày càng ít, phòng bị của mình cũng càng ngày càng ít. Nhưng cô vẫn còn cực khổ nhắc nhở mình không thể vượt qua, không thể đến gần anh quá, nếu không sẽ không có cách nào chạy ra nữa.

“Sao nói vậy?” Cô thoải mái cười nói.

“Thẩm thoát đã lãng phí mười năm thời gian.”

Không sai, cô cũng không hiểu rõ anh. Nhưng anh đối với cô mà nói là người mà cô cần phải hiểu rõ hơn bất cứ ai. Là người khiến cô phải quyền luyện hiểu rõ.

“Nhưng em không có cảm giác mình lãng phí thời gian.” Cô hừm hai tiếng, “Mười năm nay em làm được rất nhiều chuyện.”

“Đó là đương nhiên, Lợi Lợi chúng ta là giỏi nhất.”

Cuối cùng phát hiện muốn đối mặt với lòng mình chắc chắn là một chuyện rất khó khăn.

Cô đẩy anh ra, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn anh: “Có vấn đề em phải nói rõ ràng với anh. Em không thể nào tiếp tục làm bạn tình với anh, nhưng càng không ở bên nhau với anh.”

“Vậy ý của Lợi Lợi là?” Anh cười bất đắc dĩ.

Cuối cùng cô bảo vệ mình một lần nữa với cách thức buồn cười và lực lượng yếu ớt.

“Dù sao anh cũng thất nghiệp, bây giờ đã nghèo rớt mồng tơi. Cho nên em muốn bao nuôi anh.”

Có lẽ hoàn toàn không nghĩ rằng vậy mà cô lại nói ra lời như thế tại sân trường thiêng liêng... Cố Hi Thành đỏ khốc đỏ cười nhìn ra ngoài cửa sổ, cuối cùng chỉ có thể cười khổ gật đầu: “Được.”

Paz nói, Cố Hi Thành từng rất yêu một người.

Em hi vọng mình mãi mãi cũng là người này.

26. Chương 26: Tòa Thành Hai Mươi Sáu: Viện Cờ

“Giá tiền của anh một tháng là 3000.”

“Lợi Lợi, bây giờ không phải là thập niên 90, đàn ông có giá hơn phụ nữ. Một buổi tối cũng xấp xỉ 3000 rồi.”

“Anh được bao nuôi còn dám ở trước mặt kim chủ gối trò chủ nghĩa đàn ông?”

“Không dám.”

“5000, không tăng nữa, anh cũng đâu phải là chàng trai mười mấy tuổi, đàn ông già chỉ có giá này thôi.”

“Được rồi.”

“Từ giờ khắc được bao nuôi, anh phải thủ thân như ngọc, em còn độc thân có thể ngẫu hứng chơi đùa hoa cỏ, hiểu chưa?”

“Hiểu.”

“Chỉ cần anh không có việc, nhất định phải ở trong vườn không nhà trống của em, biết không?”

“Biết.”

“Dù cho em có làm gì, anh cũng không thể rời khỏi, không thể phản bội em, hiểu chưa?”

“Hiểu.”

“Còn vấn đề gì không?”

“Vẫn là một tháng 3000 đi. Em cũng nói, anh là đàn ông già, rẻ một chút cũng được.”

“Đây là tự mình anh nói nhé.”

“Ừ.”

Nhìn người đàn ông thông dong tự nhiên ngồi trên ghế salon, Thân Nhã Lợi hoàn toàn không có chút cảm giác kiêu ngạo được làm kim chủ. Khi nói ra “đàn ông già chỉ có giá này thôi”, trái tim cô vẫn giật thót khi nhìn vào gương mặt đẹp đẽ của anh. Nếu để Lý Chân định giá anh, cô bảo đảm có thể tìm được một đồng phú bà trả đến con số hàng trăm triệu cho anh. Dù gì cũng là kiến trúc sư tiếng tăm lừng lẫy, đối với anh như vậy thật sự có được không?

Mặc kệ đi, đây đều là anh đáng phải nhận.

Cho nên ngày tháng bao nuôi và bị bao nuôi cứ như thế bắt đầu.

Bọn họ tốn thời gian một ngày sửa sang lại trong nhà, để anh dọn hết toàn bộ quần áo và vật dụng sinh hoạt sang. Ngoài trừ phần vệ sinh là người giúp việc quét dọn, những vật khác đều là bọn họ cùng nhau thu dọn hoàn tất: Tủ quần áo, tủ giày, tủ sách, dụng cụ làm bếp anh hay dùng, bãi chải đánh răng dao cạo râu trong phòng vệ sinh, vân vân... Tủ quần áo của cô đã sớm chật, cho nên cô giống như động vật chiếm lĩnh địa bàn của riêng mình, phân chia vĩ tuyến 38 với anh. “Tủ sách anh có thể chiếm, nhưng đừng hòng chiếm được tủ quần áo, tủ giày của em. Quần áo anh bỏ vào phòng giành cho khách đi”. Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng cô đã sớm sửa sang toàn bộ cravat đặt vào trong tủ quần áo rồi. Anh khẽ cười, ôm lấy cô từ phía sau lưng: “Ừ, nghe Lợi Lợi hết.”

“Không được vô phép tắc như vậy.” Cô nghiêm trang đẩy tay anh ra, đóng ngăn kéo lại. Nhưng trong phút chốc đóng tủ quần áo kia lại, nhìn thấy nhiều đồ đạc thuộc về anh như vậy, trong lòng cũng tự động dậy sóng.

Hóa ra yêu đương và sống chung lại khác nhau rất lớn...

Cô len lén nhìn anh một cái, thấy anh đang lật sách bên bàn, vẫn yên tĩnh và nho nhã giống như lúc trước, đột nhiên cô có một loại cảm giác anh hoàn toàn là của mình. Cảm giác này khiến cô tự hào, lại có một chút ngượng ngùng không muốn bị người ta phát hiện. Lúc này anh ngẩng đầu lên, cô hoảng hốt vội vàng quay đầu đi. Nhưng nhanh chóng nghĩ lại mình khấn trương gì chứ, bây giờ tất cả anh ấy đều là của mày rồi, mày muốn làm gì anh ấy thì làm cái đó thôi. Cô thoải mái đi đến, kiêu căng nói: “Đang xem cái gì?”

“Hình cũ.” Anh rút hình trong album ra.

“Không cho phép xem nữa.”

Nói thì nói như thế, cô lại nhận lấy hình kia nhìn thật lâu. Đó là ảnh chụp chung lúc bọn họ nhập học năm thứ nhất. Hình hơi bị ố vàng, chụp vào một ngày hè nắng chói chang, hai người cũng bị phơi đen thui. Anh có vẻ như nóng nực đến mất kiên nhẫn, cô lại không chịu ngoan ngoãn cứ kéo tay của anh, luôn kiên trì làm ra dấu tay hình chữ V.

“Quả nhiên là hình cũ.” Cô say mê nhìn nó, “Vẽ mặt của anh xấu quá đi.”

“Không có nét xấu của anh làm sao có thể tôn lên nét đẹp Lợi Lợi chứ.”

Cô liếc mắt nhìn anh, thuận tay tịch thu hình đi. Cô lại nhanh chóng nghĩ đến những tấm hình mình thấy được ở Tây Ban Nha, phát hiện ra dường như anh luôn mang theo hình của bọn họ bên người. Bây giờ hai người cùng nhau xem, cảm giác cũng có chút phiền muộn. Nếu như là một người xem thì có cảm giác như thế nào? Nghĩ đi nghĩ lại, cảm giác đau xót lại ủa đến lần nữa. Cô mau chóng khiến mình thoát khỏi trạng thái tồi tệ này, véo mặt của anh: “Không cho phép lăm mồm.”

“Ừ.”

Anh không nói nhiều, nhưng bắt lấy tay cô, nhắm mắt hôn theo từng đầu ngón tay. Thân thể khẽ run lên, cô rút tay ra, kiễng chân hôn lên môi anh. Anh dịu dàng đáp lại cô. Ban ngày tiếng hít thở của anh không nặng nề như buổi tối, nhưng lại rõ ràng khác thường. Sau đó bọn họ ôm chặt lấy nhau, hôn thật lâu, thật lâu bên bàn đọc sách....

Đáng tiếc không lâu sau nụ hôn này đã bị điện thoại của A Lãm cắt ngang. Lúc cô nhận điện thoại hơi không yên lòng, ánh mắt cũng vẫn đặt trên người anh. Anh nở một nụ cười an tâm với cô, lại tiếp tục thu dọn đồ đạc của mình. Kết quả thê thảm nhất đi Tây Ban Nha nghỉ phép chính là sau khi trở về lượng công việc tăng lên rất nhiều. A Lãm đọc hành trình chi chít trong điện thoại cho cô nghe, nói hơn mười phút mới cúp máy. Sau đó tất cả nội dung trò chuyện cũng từ tai trái ra tai phải hết, cô lại cười trộm đi đến ôm lấy Hi Thành từ phía sau lưng.

“Ừ?” Giọng nói của anh trầm ấm mà dịu dàng.

Sau đó không đợi cô nói tiếp, anh đã quay lại nâng mặt cô lên, tiếp tục nụ hôn vừa rồi. Thật ra thời gian gián đoạn cũng không lâu, hành động nhanh chóng này lại khiến lòng cô đau lên, theo nụ hôn sâu này tác động đến thần kinh toàn thân. Qua một hồi lâu, cảm giác đau đớn mới trở nên tê dại một chút, cả người nhanh chóng bị nỗi vui sướng khó hiểu lấp đầy. Mà thời gian vui sướng càng được duy trì kéo dài hơn, mãi cho đến khi hai người thu dọn xong hết đồ đạc, cùng nhau chơi game trên điện thoại di động, cùng nhau ngủ cũng không hề dừng lại.

Tại sao vẫn vui mừng như thế? Chính cô cũng không cách nào hiểu được.

Cô nghĩ nhất định bởi vì bình thường bận rộn đã quen, nên nhàn nhã đi chơi một ngày mới khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Có điều bắt đầu từ ngày đó, Thân Nhã Lợi đã cảm thấy trách nhiệm nặng nề trên vai tăng lên rất nhiều. Thật ra chỉ ra một tháng 3000 tệ với cô chỉ là một sợi lông mà thôi, nhưng cảm giác trong nhà có thêm một miệng ăn rất lạ. Thay đổi rõ ràng nhất chính là sắp xếp địa điểm dùng cơm. Trước kia công việc luôn có thể tiến hành liên tục không ngừng ở bên ngoài. Nếu như buổi sáng hôm nay phải quay phim, buổi chiều không có chuyện gì, ngày hôm sau phải chụp hình thì cô nhất định nói với A Lãm điều chỉnh công việc ngày mai đến chiều hôm nay, sau đó bận đến nửa đêm mới về nhà, ngày hôm sau vui đầu ngủ cả ngày. Bây giờ cô lại cố gắng hết sức an bài công việc vào ban ngày, dù buổi trưa không cách nào về nhà thì xế chiều nhất định phải trở về.

Trước kia gần như cô chưa bao giờ ăn cơm ở nhà. Một mình nấu ăn rất phiền phức, mà đặc biệt kêu người làm lại càng phiền phức hơn. Vì vậy cô dùng cơm ở bất cứ nơi đâu như công ty, phim trường, nhà hàng, nhà cha mẹ, nhà bạn bè, nhà người đại diện... Hiện tại nếu như không có chuyện gì quan trọng, cô cũng sẽ cố gắng tranh thủ về nhà trước giờ ăn cơm. Cảm giác như vậy dường như chỉ từng có vào lúc trước khi vẫn còn ở nhà cha mẹ. Mà phòng bếp một khi được sử dụng thì cả căn nhà cũng trở nên giống nhà hơn.

Người dùng phòng bếp đương nhiên là Cố Hi Thành, phải biết rằng anh vẫn là người được bao nuôi. Hơn nữa trong thời gian rất ngắn anh đã học được rất nhiều món ăn gia đình kiểu Trung Quốc, còn làm rất ngon. Tại sao trên phương diện nấu ăn anh lại có thiên phú như vậy? Thân Nhã Lợi suy tư thật lâu mới ra được một đáp án hoàn mỹ: Chờ sao Cự Giải.

Cô cảm giác mình bỏ tiền rất đáng, tốn 3000 tệ đã mời được đầu bếp, tài xế, người làm vườn, thợ điện, còn cùng ăn, hầu uống, hầu chuyện, ngủ chung, cùng coi tivi và theo hầu cô hết tất cả thời gian cô cảm thấy nhàm chán... Mỗi ngày về nhà nhìn thấy anh ngoan ngoãn bận rộn trong phòng bếp, cho đến hôm nay nguyện vọng phụ nữ to lớn của cô mới được thỏa mãn toàn vẹn. Nhưng dù anh biểu hiện tốt hơn nữa, cô

cũng không cho thêm một xu. Cô muốn anh cứ thuộc về mình như thế, chỉ làm việc ột mình cô, đối xử tốt với một mình cô, chỉ được nhìn ngắm một mình cô. Đến khi cô bệnh, anh còn phải chăm sóc cô. Sau này cô có con, anh còn phải chịu trách nhiệm chăm con cho cô... Khoan đã, con à, con của ai chứ? (Loyal Pang: Oh yeah, bạn Nhã Lợi nuôi nam sủng quá lợi hại, mình cũng muốn có 1 bạn nam sủng như thế ^_^)

Khi cô còn đang đắm chìm bên trong những vọng tưởng kỳ quái này của chính mình, anh đã để ý đến cô đi vào, quay đầu lại nói: “Lợi Lợi, anh phải chiên thức ăn, khói dầu nhiều, em đi ra ngoài trước đi.”

“Không đi.”

Cô đi đến, ôm lấy anh từ phía sau, vùi đầu vào giữa lưng anh. Lúc bản thân dần dần được hơi thở anh bao quanh, cô cảm thấy tất cả mệt nhọc cũng biến mất, phiền não vì bị quay lại vô số lần cảnh diễn bị nước sông cuốn đi trong trời lạnh cũng biến mất.

“Lợi Lợi, em ôm anh như vậy, anh không cách nào cử động được.”

“Đúng hen.”

Nhưng cô không muốn rời khỏi anh chút nào cả. Chỉ có thể đặt thẳng hai tay áp vào mông anh. Anh sợ hoảng hồn, suýt nữa lập úp cái chảo. Anh quay đầu nhìn cô không biết làm sao, nở nụ cười tiếp tục nấu cơm. Sau đó, mặc kệ là anh đi đến đâu, cô vẫn giữ nguyên động tác quái lạ như vậy chạy tới chạy lui...

Cuối cùng đã làm cơm xong, cô chịu khó bê thức ăn đi. Nhưng anh mới vừa cởi tạp dề ngồi xuống, cô đã chạy nhanh đến ngồi lên đùi anh, đeo anh như gấu koala vậy. Cô ngo ngoáy lộn xộn trên người anh thật lâu, anh cũng mặc cho cô quấy rối. Nhìn thấy anh tốt tính như thế, cô cảm thấy còn chưa đủ, hất hất cằm về phía thức ăn trên bàn: “Đút em.”

“Được.”

Anh thật sự lấy dũa gấp miếng thịt kho tàu vừa làm xong đưa đến bên miệng cô. Cô cười cắn cắn môi dưới, rồi cắn một miếng thịt. Nhìn thấy cô nhai nuốt từng miếng thật ngon, anh không nhịn cười được. Cô còn chưa nuốt xuống nên không thể nói chuyện, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ. Anh vuốt vuốt tóc cô: “Lợi Lợi thật đáng yêu.” Anh rất thích đút cho em ăn gì đó, giống như là đút cho động vật nhỏ vậy.”

Cô biết Hi Thành thích động vật nhỏ, nếu không trong khoảng thời gian này Ngu Ngơ cũng sẽ không có thể nhảy nhót hơn cả trước kia. Nhưng mà anh dám nói mình giống như động vật nhỏ ư! Anh mới là người bị bao nuôi cơ mà? Không được, phải để cho người đàn ông biết vị trí của anh mới được. Cô hắng giọng, cười rạng rỡ nói: “Đúng rồi, anh ở nhà cả ngày không nhàm chán sao? Em đi mua một chú chó con cho anh chơi nhé.”

“Bây giờ nuôi chó anh thấy còn quá sớm.” Anh vừa nói vừa đút rau xào cho cô, “Sau này đợi có con rồi hãy nuôi. Như vậy thì chó con và con có thể lớn lên cùng nhau rồi.”

Con... Vậy mà anh cũng nghĩ đến điều này giống mình. Cô gật đầu như có điều suy nghĩ, ngang ngược nhìn anh: “Chờ khi em có con, anh cũng phải chăm sóc cho nó. Đồng thời vừa chăm sóc cho con nít và chó con, anh làm được sao?”

“Dĩ nhiên. Nếu như con nít và thú cưng cũng không chăm sóc được thì sao chăm sóc cho em được?”

“Nói vậy giống như em rất khó chăm sóc nhỉ?” Cô khó chịu làm ra một hành động muốn cắn người với anh.

Anh không nói thêm gì nữa, chỉ dùng chóp mũi thân mật cọ cọ vào chóp mũi cô, lại nhẹ nhàng hôn lên môi cô một chút. Cảm giác choáng váng này lại đến, cô ngã lên đầu vai anh, toàn thân hoàn toàn tê dại, giống như được tiêm thuốc ngọt ngào vào máu.

“Ngay cả bạn trai cũng không có, nghĩ đến vấn đề con cái quá sớm rồi.”

Mình đang nói lời ngu ngốc gì đây...

Nhưng thật sự cũng không đâu có nói sai chứ...

“Những vấn đề này chờ em có bạn trai rồi hãy nói...” Cô nhẹ nhàng bắt lấy cổ áo len màu trắng của anh, lấy gương mặt cọ nhẹ vào da cổ anh.

“Được... Anh chờ em.”

Kết quả là bữa cơm này phải qua hai tiếng sau mới ăn xong trong phòng ngủ. Còn một lần nữa trải qua nồng nhiệt.

Cô lười biếng cùng với Cố Hi Thành dứt anh một miếng em một miếng, Thân Nhã Lợi chợt phát hiện một việc đáng sợ là: Mới vừa rồi cô nói với anh “Ngay cả bạn trai cũng không có”, nhưng anh hoàn toàn chẳng hỏi đến việc của Lý Triễn Tùng.

Anh không nghĩ ra kịp sao?

Sau khi sống chung nhà với Cố Hi Thành, niềm vui thú và cảm giác thành tựu do công việc mang đến tựa như cũng ít hơn trước kia. Hơn nữa, gần như tất cả mọi người xung quanh đều hỏi cô có phải đang yêu không. Thân Nhã Lợi cảm giác mình như Võ Tắc Thiên trong cung đình dâm loạn, mỗi ngày say mê đắm thiết khăng khít trong lạc thú, thật sự là không nên. Vì thế, cô quyết định phải làm việc chăm chỉ, đóng tốt mỗi một bộ phim, không để bị tên họa thủy này đầu độc.

Có một buổi tối, cô lạnh lùng nói với Cố Hi Thành mình phải học lời kịch, bảo anh đừng quấy rầy, buổi tối cũng không ngủ chung với anh. Anh như cũng không để ý, vẫn ra vẻ rất ủng hộ cô, sau đó một mình đi đến phòng sách. Nhưng mà cô luyện tập trong phòng hơn một tiếng, lại không nhìn được để xuống kịch bản, len lén chạy đến trước cửa phòng sách.

Qua khe cửa có thể thấy được anh đang mở đèn bàn xem bản vẽ, thỉnh thoảng còn vẽ vẽ dấu hiệu lên trên. Lúc một anh sẽ dừng lại dùng hai tay xoa sống mũi, sau đó uống một hớp cà phê. Cô nghĩ, hiện tại nhất định tâm trạng anh xuống rất thấp. Dù sao trong thoáng chốc từ kiến trúc sư cao cấp nhất đứng đầu công ty biến thành người thất nghiệp, là ai cũng không thể chịu được. Còn mình lại đối xử với anh rất tồi tệ, thật sự không nên mà.

Cô lặng lẽ đi đến phòng bếp rót một tách trà, sau đó trở lại gõ cửa phòng sách, rồi đẩy thẳng cửa đi vào.

Trong phòng Cố Hi Thành hoảng hốt, vội vàng lập úp lại cuốn kí họa trên bàn. Cô để ý đến chi tiết này, nhưng vờ như không nhìn thấy, đặt trà bên cạnh bản vẽ: “Uống trà đi, cà phê không tốt cho cơ thể.”

Anh sửng sốt một chút, nâng tách trà lên: “Cám ơn em, Lợi Lợi.”

“Đừng khách sáo với em.” Cô cúi đầu để ý nhìn bản vẽ trên bàn anh: “Căn nhà này rất đẹp.”

Sau đó, cô nhẹ nhàng gối lên vai của anh, tựa đầu vào đầu anh: “Em thật sự rất thích phong cách thiết kế của anh, mỗi một cái đều là tác phẩm nghệ thuật. Hiện tại công việc không thuận lợi cũng không sao, với tài ba của anh, ở đâu cũng có thể tỏa sáng.”

Cô biểu hiện rất tự nhiên, thế nhưng anh lại hơi khần trương khó hiểu. Thật ra thì anh nên sớm quen thuộc cuộc sống riêng với cô, nhưng vào giờ khắc này, giọng nói cô dịu dàng như thể bên tai anh, mái tóc lướt nhẹ lên mặt anh, trên người có mùi sữa tắm hoa bách hợp. Tuy không làm gì nhưng khoảnh khắc này trong phòng sách như vang lên bản nhạc trong cảnh phim lãng mạn của Richard Curtis. Anh rất muốn dừng công việc lại đứng lên ôm cô, nhưng lại sợ phá hư giờ phút ấm áp này, cho nên chỉ có thể cố gắng tập trung tiếp tục vẽ.

“Em quấy rầy anh à?” Cô nghiêng đầu nhích đến gần một chút, trong khoảng cách gần, cô nhìn anh với ánh mắt trong veo ngời sáng.

“Không biết.” Anh có vẻ như vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm rối loạn.

Cô đi đến góc tường nhắc một chiếc ghế, chuẩn bị ngồi cạnh anh. Nào ngờ lúc này bụng anh lại vang lên hai tiếng ục ục. Anh lúng túng đổi tư thế ngồi, nhưng vẫn bất hạnh bị cô nghe thấy.

“Đói bụng rồi hả? Em đến phòng bếp nấu cho anh bát mì.” Cứ thế cô cười vang, nhưng giọng nói trước sau vẫn nhẹ nhàng, giống như người ngủ mơ vậy.

“Khoan đã, không cần đâu. Bây giờ trễ rồi, để tự anh nấu. Em đi ngủ sớm một chút, không phải ngày mai còn phải đóng phim sao?”

“Tuy không có ngon như anh nấu, nhưng em cũng biết nấu mà. Anh xem thường tài nấu nướng của em sao?”

“Không phải, dĩ nhiên không phải...”

“Vậy anh chờ em đi.” Cô hoàn toàn không cho anh cơ hội lên tiếng, đã đưa tay búng vào trán anh, “Không cho phép xem thường em!”

Cô chạy chậm thẳng ra khỏi phòng.

Anh hoảng hốt nhìn cánh cửa trống trơn, một lúc lâu mới dùng lòng bàn tay xoa lên chỗ bị cô búng trên trán, sau đó chân mày dần dần nhíu lại.

Cảm giác này thật là một kiểu hành hạ.

Em chỉ yêu anh của trước đây, em đã không có tình yêu đối với anh của hiện tại, vậy thì lạnh lùng một chút đi. Để ột mình anh trao ra, để ột mình anh xum xoe lấy lòng em, cho đến ngày anh không kiên trì được nữa.

Tâm tình cực kỳ phiền não, anh châm một điếu thuốc theo bản năng. Sau đó một tiếng thở dài nho nhỏ khó có thể nghe thấy hóa thành một làn khói mỏng thật dài. Nhìn nó lan tỏa dưới ánh đèn màu vàng như là một cảnh trong mơ mờ ảo. Nửa điếu thuốc đốt tàn theo từng giây từng phút, nhưng bản vẽ chỉ dừng tại trang mới vừa rồi, hoàn toàn không có gì thay đổi.

Luôn miệng nói không yêu anh, không muốn ở bên nhau với anh, rồi lại cùng anh làm chuyện mà chỉ có vợ chồng mới có thể làm.

Nhã Lợi, cuối cùng là em nghĩ gì đây?

“Ồ, anh lại hút thuốc!”

Một tiếng kêu khê vang lên, Thân Nhã Lợi đứng trước cửa đã chạy nhanh đến, giật lấy điếu thuốc của anh, bá đạo dập tắt ngúm trong gạt tàn thuốc. Sau đó cô cầm gạt tàn thuốc đi, đổi thành bát mì mới vừa nấu: “Anh có biết hiện tại mỗi ngày số người tử vong do hút thuốc lá còn nhiều hơn số người chết dưới họng súng trong thời kỳ chiến tranh không? Anh đối đến vậy còn hút thuốc, thật khó thương.”

Chỉ nhìn vài vài sợi tóc rối trên gương mặt và trên trán cô cũng biết được cô không phải là người thường xuyên xuống bếp. Tuy một bát mì nho nhỏ, nhưng dinh dưỡng lại rất phong phú, bởi vì bên trong có thịt, trứng gà, rau cải, rau thơm gần như làm cho bát mì đầy vun. Ngửi thấy mùi thơm nồng nàn, bụng của anh gần như lại muốn kêu lên. Anh không nói lời nào, cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn mì.

Cô ở một bên thu dọn đồ đạc trên bàn, ánh mắt lại liếc trộm về mặt anh đang ăn mì. Nhìn thấy anh ăn từng miếng từng miếng, cô không nhịn được mím môi dưới mỉm cười. Một lát sau, thừa dịp lúc anh không chú ý, cô nhanh chóng lật lại bản kí họa anh đã lật úp kia: “Chắc chắc! Bị em nhìn thấy bí mật nhỏ của anh rồi!”

“Ồ.....”

Anh vội vàng đứng lên muốn cướp lại cuốn vở, cũng đã không còn kịp nữa. Còn cô lại bối rối nhìn hình ảnh xuất hiện trên cuốn vở, chỉ là một phác thảo mái nhà.

“Cái này có gì đâu phải giấu... Nhìn rất đẹp mà.”

Phù điêu uốn quanh nóc nhà là mô hình hoa phong tin tử lồi lên. Cô không nhịn được đưa tay vuốt lên những bức phù điêu kia: “Em thích phong tin tử.” Nói đến đây, cô ngược mắt nhìn anh, “Mau ăn đi, nếu không mì sẽ bị nở.”

Lúc này anh mới cúi đầu ăn vài miếng, gạt đầu trong hơi nóng bốc lên nghi ngút: “Lợi Lợi, nấu mì rất ngon.”

“Bớt nịnh bợ đi, em không bao giờ làm cho anh nữa đâu.” Cô ngồi xuống dùng đôi đũa khác kẹp vỡ trứng gà, lại gấp một miếng đưa đến miệng anh, “Nào, nếu anh có biểu hiện tốt em sẽ suy nghĩ lại.”

Dưới ánh đèn, Thân Nhã Lợi không đánh phần trang điểm, toàn bộ mái tóc xoăn cũng cột ra sau ót, khiến cho cô có vẻ như một người vợ dịu dàng. Mà vài sợi tóc rũ xuống bên tai, lại khiến cô càng thêm vài phần quyến rũ. Qua nhiều năm như vậy, anh đã quen một mình làm việc, một mình thức đến trời sáng. Giờ khắc này cô ở bên cạnh anh, ánh mắt nhìn anh cười đến cong cong, xinh đẹp hơn bất cứ lúc nào.

Đứng lại cho anh hi vọng.

Tiếp tục như vậy anh thật sự sẽ hiểu lầm, hiểu lầm mình có thể có được em một lần nữa.

“Cái gì? Cậu bao nuôi đàn ông?!”

“ Bao nuôi đàn ông sao?”

Phản ứng của Khuru Tiệp và Lý Chân đồng loạt kinh ngạc hết như nhau đối với sự kiện này. Rất hiển nhiên, câu nói sau là của Lý Chân. Sau khi nói xong câu đó, xe hơi vừa đứng lúc dừng tại đèn xanh đèn đỏ, cô ta đưa ngón tay thon dài lên, ngoắc ngoắc Khuru Tiệp: “Lấy cá sấu nhỏ của chị ra.”

Khuru Tiệp nhanh chóng ném cái túi trang điểm da cá sấu xanh thẫm cho cô ta, cô ta vênh ngón tay út vừa mới làm móng xong nên hành động bất tiện lên, kéo túi trang điểm, nói tiếp: “Ngần lần không được. Nói cho em biết, đàn ông và đàn bà khác nhau, bọn họ luôn có thói quen xem tất cả đều là đầu tư. Nếu như hắn ta tốn một triệu trên người của em, hắn ta sẽ hi vọng nhận lại một triệu lần dịu dàng. Nếu như em không cách nào đáp lại, hắn ta sẽ không cam lòng, do đó càng thêm chăm chỉ theo đuổi em – Khuru Tiệp, lấy tay của em ra, đừng có lắc lư trước mặt chị – Nhưng mà, nếu như em tốn một triệu trên người hắn ta, chắc chắn, hắn ta sẽ nghĩ cả ngày xem cách nào để trốn nợ.”

“Lẽ nào mẹ của chị không nói với chị lúc lái xe không thể trang điểm sao?” Khuru Tiệp phẫn nộ.

“Vậy mới vừa rồi em đưa túi trang điểm cho chị làm gì.” Lý Chân nhẹ nhắn ga chậm rãi cho xe chạy đi trên lối đi bộ, nhưng hai tay vẫn cầm lấy cây cọ và túi trang điểm, nhìn vào kính phản quang đánh má hồng, “Đây cũng là tại sao chị ở bên nhau với đàn ông, thậm chí có thể chịu được hắn ta ngoại tình cũng không thể chịu được hắn ta xài tiền của chị. Hắn ta ngoại tình thì hắn ta có thể trực tiếp rút xéo đi, nhưng nếu như hắn ta xài tiền của chị, vậy thì chẳng khác gì mang theo tiền của chị rút xéo rồi. Không có lời.”

Thân Nhã Lợi ngồi bên ghế lái phụ, nhìn con đường trước mắt như đoạn phim kẹt xe cứng ngắc, hàng cây hai bên đường trơ trụi và những tòa nhà lạnh ngắt không có sự sống đều ở xa phạm vi nhìn. Xe cô chen chúc như thế, thỉnh thoảng sẽ có một hai tài xế không tiếc thân mình mắc kẹt luật lệ giao thông rồi phải trả giá bằng một hồi còi ầm ầm cuồng. Gió lớn gào thét vút qua, thổi đến chiếc xe hơi mui trần đỏ sẫm phía trước. Ứn tắc giao thông nghiêm trọng như vậy thật sự là cảnh tượng đặc biệt vào cuối năm. Mất thấy cuối cùng đoàn xe cũng nhích lên một chút, Thân Nhã Lợi nói: “Lý Chân, chị phải biết rằng, trong phim Drop Dead Diva cái Dead Diva kia là vừa lái xe vừa trang điểm nên xảy ra tai nạn xe mới chết đó.”

Lời này đáng sợ đến mức Khuru Tiệp cũng run lên, sắc mặt trắng bệch. Nhưng Lý Chân vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn không bị dọa sợ, vẫn lái xe vững vàng: “Điều này không thể nào, kỹ thuật lái xe của chị rất giỏi, nói cho chị biết cái tên em bao nuôi là loại hàng gì, chị sẽ kể câu chuyện lãng mạn của chị và một tay đưa xe chuyên nghiệp đẹp trai Italy ở Milan cho nghe...”

“Cố Hi Thành.”

“Ồ, bao nuôi Cố Hi Thành. Cái gì? Bao nuôi Cố Hi Thành?!”

Lúc này, Lý Chân thẳng gấp suất nửa dặm vào đuôi xe trước. Tài xế phía trước nhìn thấy cảnh này từ kính chiếu hậu, quay đầu lại trợn trừng mắt nhìn các cô một cái. Cuối cùng Lý Chân nghiêm túc lái xe, vội vàng cất hết mỹ phẩm trang điểm đưa cho Khuru Tiệp: “Em bao nuôi Cố Hi Thành? Em có hiểu cái gì là bao nuôi không, nhất là nữ bao nam, bình thường là mấy bà già bỏ tiền nuôi trai bao đó? Cố tiểu thụ còn lớn tuổi hơn em, kiếm tiền nhiều hơn em, em lấy gì bao nuôi anh ta? Em đang nói chuyện hài sao?”

“Nói nhảm, hiện tại anh ấy không có công việc, hơn nữa còn ở nhà của em, đương nhiên là em bao nuôi anh ấy.”

Khuru Tiệp nói xen vào: “Cố tiểu thụ muốn tìm việc làm không phải là chuyện chỉ trong một phút thôi sao?”

Lý Chân đẩy mặt Khuê Tiệp ra, quay đầu nói với lời lẽ đanh thép: “Nhã Lợi, không phải là chị muốn đả kích em, em mua nhà cho người ta, cũng phải xem trước là người ta làm cái gì. Tuy bây giờ anh ta rời khỏi Fascinante, nhưng mấy tòa nhà lớn anh ta thiết kế đều có tên của anh ta. Em chỉ là phòng ốc thôi, còn người ta chính là cao ốc đó. Em bao nuôi anh ta trong căn phòng dột nát của em sao? Mỗi tháng em đưa cậu ta bao nhiêu tiền chứ?”

“3000.”

“... Mẹ ơi, chị khinh thường em rồi, em cũng thật chịu chơi nha!!” Lý Chân đưa ngón tay cái ra với cô.

“3000 nhiều lắm sao?”

“VẬY CÒN ÍT SAO, NÓI XEM MỘT THÁNG EM KIẾM ĐƯỢC NHIỀU TIỀN VẬY SAO? ĐÂY CHÍNH LÀ MUA MƯƠI CHIẾC Lamborghini cũng được đó.”

“Em nói là 3000 tệ.”

Lý Chân trợn mắt nhìn, cười lớn lên: “Có tin là bây giờ chị sẽ khom lưng mời em xuống xe hay không? Tránh để con yêu tinh ngàn năm như em hại não bọn chị. Thật sự là cô gái lợi hại, cách làm nhục người ta như vậy cũng có thể nghĩ ra được. Hiện tại khẳng định anh ta xấu hổ và tức giận chết được.”

Khuê Tiệp nghi ngờ: “Xấu hổ và tức giận cái gì? Em lại cảm thấy hiện tại Cố tiểu thụ đang nhường nhịn Nhã Lợi thì có, cái này mà gọi là bao nuôi gì chứ.”

Lý Chân yên lòng xua xua tay: “Em nghĩ nhiều rồi, Nhã Lợi chắc chắn sẽ không làm thật với anh ta đâu. Nói bao nuôi, thật ra chính là giam anh ta lại ngược đãi thôi.”

“Không, đây thật sự là bao nuôi.” Nhìn khuôn mặt u ám của Lý Chân từ từ quay lại, tốc độ nói chuyện của Thân Nhã Lợi càng lúc càng nhanh, liều mạng bổ sung tình trạng kèm theo: “Em mặc kệ là anh ấy nghĩ thế nào, dù sao em có thể chơi đùa bên ngoài, anh ấy chỉ có thể hầu hạ em, cũng không được can thiệp vào tự do của em. Em có thể bỏ rơi anh ấy bất cứ lúc nào, thậm chí có thể kết hôn với người khác.”

Đúng lúc này xe lại kẹt, Lý Chân nghiêng đầu lại, giọng nói nhẹ bay bổng rất giống nữ quý: “Vậy chị hỏi em, em có ở bên ngoài chơi đùa không?”

“Điều này...”

“Em có tìm đàn ông khác không?”

“....”

“Em có cả đêm không về không?”

“...”

“Mỗi ngày em đều đúng giờ về nhà, quần quýt lấy anh ta mà.”

“....”

”Chị hỏi em tiếp, ngoại trừ 3000 tệ kia, vật dụng trong nhà mới mua thêm, sửa chữa lại phòng ốc, ăn uống ở bên ngoài, mướn người quét dọn vệ sinh, tiền lương tài xế, chi phí cơm nước trong nhà, phí sinh hoạt... tiền là do ai trả?”

“....”

Dường như Thân Nhã Lợi thật sự hoàn toàn chưa nghĩ đến những vấn đề này. Hình như gần đây chi tiêu ít hơn trước rất nhiều. Thân Nhã Lợi vô cùng xấu hổ, tiền mình cho Cố Hi Thành hình như thiếu một chút. Dù sao một căn nhà lớn như vậy phải sử dụng rất nhiều tiền.

“Cái này cũng có thể gọi là bao nuôi à! Thật sự đâu phải em chưa từng thấy bao nuôi là sao!” Về mặt Lý Chân khinh thường, “Em đang lừa mình dối người thôi, đừng nên tự gạt mình nói là bao nuôi anh ta, thực tế là hai người đang yêu đương.”

Ba chữ cuối cùng triệt để đánh trúng vào chỗ hiểm của Thân Nhã Lợi.

Trong nháy mắt vô số chuyện sống chung với Cố Hi Thành trong mấy ngày nay hiện ra như đèn kéo quân ở trong đầu: Bọn họ đút cho nhau ăn; Cô dựa vào lưng anh xem tạp chí; Lúc xem tử vi của các chòm sao cũng xem luôn của anh; Anh chiên thức ăn trong bếp, còn cô thì sắp thức ăn; Anh làm được một nửa cô nhất định sẽ bảo anh mức canh đút ỉnh uống thử; Mỗi lần ở trường quay về nhà trễ cô đều gọi điện thoại báo với anh; Trời lạnh cô bò lên giường vui sướng chui vào trong ngực anh ấm áp; Một buổi tối ngủ dậy phát hiện anh đang xem trận đấu bóng không có ở bên cạnh, cô lại rời giường làm âm ỉ, anh phải dỗ dành cô rất lâu; Anh mua dây chuyền, lắc tay, khuyên tai và đá quý cho cô ở trung tâm thương mại; Bởi vì thời đại học biết được số đo giày dép, quần áo của nhau nên cô mua rất nhiều trang phục cho anh, trở về còn so sánh với từng bộ áo gần đây của anh; Sau đó anh mua áo lót cho cô, buổi tối lại tự mình giúp cô cởi ra; Sau khi xảy ra quan hệ lại thường hôn nhau đến hơn nửa tiếng; Buổi sáng thức dậy rất sớm vốn muốn ra ngoài chạy bộ thì kết quả ở trong phòng tắm...

Sự kiện phòng tắm vẫn xảy ra ở buổi sáng hôm nay.

Theo thời gian trôi qua, dường như cô phòng bị anh cũng càng ngày càng ít, ít đến mức cô quên mất mình bao nuôi anh.

Bao nuôi không phải như thế.

“Lý Chân, tối nay giúp em đặt phòng ở KTV, dẫn theo mấy anh chàng đẹp trai nóng bỏng đến nhé.”

Buổi tối, tâm trạng Thân Nhã Lợi chất chứa, uống rất nhiều rượu. Theo màn đêm buông xuống, không thấy cô gọi điện thoại đến, cuối cùng Cố Hi Thành gọi cho cô. Cô ngồi trong phòng trái ôm phải ấp, cười khẩy trả lời về phía microphone một câu: “Anh không có tư cách quản lý em”, sau đó dập máy điện thoại. Giọng nói của cô lấm liệt, vang vọng từng trận trong phòng. Nhìn lần lượt từng gương mặt cúi đầu xưng thần với mình, trong lòng cô càng bành trướng cảm giác tự hào.

Quyết định qua loa như thế đương nhiên dẫn đến kết quả rất khó coi.

Lúc nửa đêm Cố Hi Thành chạy đến cửa phòng KTV, nghênh đón anh đầu tiên chính là Khuất Tiệp khóc không ra nước mắt. Cô ta vỗ vỗ vai anh, gạt đầu nặng nề, dường như báo cho anh biết “anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt”. Sau đó cô mở cửa, phô bày cảnh tượng khiến người ta không cách nào chấp nhận được ở bên trong cho anh xem.

Tạp âm xông vào màng nhĩ như sóng biển đại dương, đáng diệu lắc lư vùng vẫy mà con người khó có thể tưởng tượng được, dùng âm độ 11999 gần với Joseph Sauveur ngược đãi mỗi người trong phòng – Chỉ cần cất cao thêm mười độ sẽ tiến vào cảnh giới không tiếng động chí cao. Trong phòng, Lý Chân ôm đầu ngã trên ghế salon, sắc mặt trắng bệch như bị say tàu; Một đám thiếu niên đẹp trai ngã lăn dưới đất, muốn ngăn lại người chế tạo tạp âm để tìm một đường sống; Mà Thân Nhã Lợi - người chế tạo tạp âm lại gờ Microphone, ôm vai hai bà vai của hai cậu thiếu niên yếu đuối đang say sưa hát ca khúc chủ đề phim “Cậu bé hồ lô” gần như không cách nào phân biệt được ca khúc nguyên bản nữa.

Nếu như trong phim thần tượng nhìn thấy chàng trai khác thân mật như thế với cô, vai nam chính hẳn phải xông lên đâm ấy anh chàng kia vài cú, nói ra lời kịch “Đây là cô gái của tôi” lạnh lùng khí khái vô cùng. Song, giờ khắc này, mỗi bước chân Hi Thành nhích đến gần, anh đều có thể nhận ra tín hiệu cầu cứu trong mắt của mấy cậu thiếu niên kia. Còn nhỏ tuổi đã phải đến quán bar làm, không những phải bán đi tôn nghiêm, còn phải bán luôn cơ thể khỏe mạnh, hơn nữa đêm chưa được ngủ còn bị thiên hậu giành micro hát điên cuồng hành hạ lỗ tai như thế, bọn họ cũng không dễ chịu gì. Cố Hi Thành đi đến trước mặt bọn họ, thở dài móc tiền boa trong túi ra đưa: “Các cậu sớm nghỉ ngơi đi.”

Mấy cậu thiếu niên giống như nhìn thấy trên lưng anh mọc ra cánh thiên sứ, rưng rưng nước mắt cầm tiền vội chạy ra ngoài. Anh lại quay đầu nói với Lý Chân và Khuất Tiệp: “Các cô cũng sớm về nhà nghỉ ngơi đi. Tôi cho người đưa các cô về.”

“Không, không cần, tự chúng tôi có xe. Cố tiểu thụ, cô gái này giao cho anh... Tôi, tôi không được rồi.” Khuất Tiệp vừa xua tay, vừa xách túi rời đi.

Lý Chân thì từ say tàu biến thành dáng vẻ mang thai nôn mửa, che miệng lao thẳng ra khỏi cửa.

Bất tri bất giác trong phòng chỉ còn lại hai người Thân Nhã Lợi và Cố Hi Thành. Anh ngồi bên cạnh cô,

anh ăn mặc nghiêm chỉnh ngồi với cô trang điểm lòe loẹt trong quán bar tạo nên sự đối lập rõ rệt. Sau đó anh đưa tay, sờ sờ trán của cô: “Muốn về nhà chưa?”

“Không về!” Giống như là sợ bị cắt ngang, cô nhanh chóng trả lời rồi tiếp tục hát : là lá là ô ô ô là lá là ô ô ô là lá là ô ô ô là lá là ô ô ô là lá là ô ô ô...

Anh cũng không muốn thử hỏi cô nữa, chỉ ngồi yên rót nước cắt trái cây ở một bên. Mỗi khi cô hát xong một khúc, anh sẽ ấy thứ này vào miệng cô, để cho cô thấm giọng. Từ đầu đến cuối anh đều rất phong độ, chỉ ở bên cạnh chăm sóc cô, không có nhân cơ hội lợi dụng cô. Còn chính Thân Nhã Lợi cũng không biết tốt cùng là mình có say hay không – Nếu như nói không say, cô cảm thấy thế giới quay cuồng đảo lộn cũng không phải là ảo giác. Nếu như nói say, sao cô lại có thể cảm giác rõ ràng người mình không dám đến gần đang ở ngay bên cạnh mình.

Sau buổi tối, anh choàng áo vest cho cô, công cô rời khỏi KTV, đi vào tầng hầm đỗ xe. Cô nằm trên lưng anh, giống như một đứa bé bị cha mẹ vứt bỏ thật lâu vừa tìm được vòng ôm an ủi, bất chấp mọi thứ ôm chặt vai anh: “Cố Hi Thành, em với anh không đời nào đang yêu đương cả!”

Anh không hề kinh ngạc, cười thản nhiên: “Anh biết.”

“Cuộc đời này của em sẽ không yêu anh nữa.”

“Anh biết.”

“Dù cho anh làm cái gì, em cũng sẽ không xem anh là bạn trai mình.”

“Anh biết.”

Lúc này bọn họ đi đến trước cửa xe. Anh đặt cô xuống, kéo cửa xe ra, dìu cô ngồi vào ghế lái phụ. Ánh mắt cô mơ mơ màng màng, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng anh đi vòng qua bên kia qua lớp kính chắn gió. Sau đó anh ngồi xuống, cài dây an toàn. Cô liếc mắt nhìn anh: “Nói cho anh biết, anh là được em bao nuôi, em sẽ không yêu anh.”

“Anh biết.” Anh tốt tính đáp lại, bắt đầu tìm kiếm bên người cô, “Dây an toàn đâu? Cài vào.”

Cô hoàn toàn như không nghe thấy lời của anh, cũng không nhúc nhích nói: “Anh cũng không được yêu em.”

“Thật xin lỗi, vấn đề tính nguyên tắc, anh làm không được.” Anh nói quả quyết, cánh tay vòng qua trước người cô tìm dây an toàn.

Hơi thở của anh gần vô cùng, mùi nước hoa quen thuộc cũng nhẹ nhàng bay đến. Trong lòng cô bỗng nhiên rất đau. Cô bắt đầu chơi xấu: “Không cho phép, không cho phép anh thích.”

“Ngại quá, ngay cả anh cũng không quản lý được tình cảm của mình, em lại càng không thể nào.”

“Nếu anh như vậy em sẽ tuyệt giao với anh ngay.”

“Làm không được thì chính là làm không được, muốn tuyệt giao cũng tùy em.” Anh nói lạnh lùng, tiện tay gài dây nịt an toàn vào cho cô.

“Vậy anh đi đi, em không muốn gặp lại anh.”

Nửa gương mặt anh trong ánh sáng mỏng manh bỗng đình trệ một chút. Sau đó, anh tháo dây an toàn ra, đẩy cửa ra bước xuống xe. Cô lại nhanh chóng bắt lấy góc áo anh: “Hi Thành, em thật sự không muốn yêu anh nữa...”

Anh yên lặng ngồi trở lại, khởi động xe, lái ra ngoài. Trong quá trình này anh không nói gì hết, chỉ lái xe thật nhanh. Dần dần cô cảm thấy có chút buồn bực, kéo cửa sổ xe xuống một rãnh nhỏ. Gió lạnh ùa vào mặt, cô bỗng cảm giác được tỉnh táo hơn rất nhiều, bắt đầu ảo não gõ đầu mình – Rốt cuộc mình nói gì vậy chứ? Thấy anh vẫn không có phản ứng, tâm trạng cô rối loạn hơn. Cuối cùng là anh không nghe thấy, hay là không muốn trả lời?

Rượu xông lên não khiến suy nghĩ người ta luôn vô cùng lộn xộn. Cô nhớ đến lần đầu tiên cô uống say trước mặt Hi Thành là lúc tốt nghiệp cấp ba.

Đêm hôm đó Hi Thành hiềm khi không ngăn cản cô uống rượu. Lúc ấy tiếng hát của cô cũng gây sợ hãi cho tất cả bạn học cùng lớp cấp ba. Còn anh cũng làm hết như tối nay, đuổi tất cả mọi người đi, một mình ở lại chăm sóc cô. Đó là ngày bạn học chia tay, trong lòng mỗi người cũng khó tránh có chút phiền muộn, cô cũng không ngoại lệ, dù cho thế nào cũng không chịu về nhà. Anh chẳng biết làm sao đành phải đưa cô về nhà mình. Lúc ấy cha mẹ anh bận làm ăn suốt, rất ít khi về nhà. Cho nên trong căn nhà lớn như thế chỉ có hai người bọn họ. Giường của anh cũng rất rộng, nhưng sau khi đặt cô lên, bản thân anh chỉ ngồi trên ghế bên cạnh trông chừng ngủ cô. Khi đó cuối cùng cô tỉnh táo một chút, nói “Hi Thành có phải hôm nay em làm xấu rồi không”. Anh vò rối tóc cô, nói “Tốt nhất là em cho anh xem mặt thật em nhiều hơn, như vậy sau này đến khi em thành vợ của anh, anh mới chuẩn bị đủ tâm lý đối mặt với cuộc sống vợ chồng”. Cô nói cẩn thận “có khi nào anh không muốn kết hôn với em không”. Anh sững sốt một chút rồi cười ra tiếng. Câu trả lời của anh là gì cô đã không còn rõ. Nhưng cô nhớ được nụ cười trong đôi mắt trong veo của anh và cảm giác duy nhất trong lòng mình: Cô đã quá yêu Hi Thành. Cả đời này cô cũng không muốn mất anh.

Theo xe dừng lại, tiếng tim đập vào ban đêm như cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Cửa xe bên cạnh bất chợt được mở ra, Cố Hi Thành tháo dây an toàn, bế cô lên. Tiếp theo là đi đến trước cửa nhà, mở cửa, đóng cửa, lên lầu rồi cả người cô bị ném lên giường. Ngay cả giày hai người cũng không kịp cởi, nụ hôn đã rơi xuống dày đặc như mưa sa vào môi cô, vành tai cô, cổ cô, xương quai xanh của cô....

“Vô liêm sỉ, không được thừa nước đục thả câu! Buông ra!”

Cô đưa tay đẩy anh ra, tay lại bị anh áp chế. Cô tức giận muốn dùng đầu đập vào anh: “Dừng lại, anh đừng quên thân phận của anh, em là...”

“Anh yêu em.”

Một câu nói kia khiến cả người cô cứng lại, hoàn toàn quên mất phản kháng. Nụ hôn của anh lại thuận thế tiếp tục, rồi dừng tại vành tai cô: “Lợi Lợi, anh yêu em.”

Cơ thể cô thẳng băng, hốc mắt đỏ lên. Lời tỏ tình thế này không phải lần đầu tiên, nhưng vẫn ngu ngơ ngây ngô như thế. Anh ôm chặt cô lại như muốn trói buộc cô, ánh mắt cũng hoàn toàn thần nhiên: “Anh nói em không yêu anh của hiện tại, anh hoàn toàn có thể hiểu, bởi vì quả thật anh khác với trước kia. Nhưng mà sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, không có tình cảm nào sẽ hoàn toàn không thay đổi, cũng không có người đàn ông nào sẽ mãi mãi giống như mười năm trước. Em biết nhiều năm như vậy anh trải qua thế nào không?”

Ngón tay dần dần buông ra, tế bào thần kinh căng thẳng vốn như pháo đài phòng ngự cũng lơ lửng. Cô nghe thấy tiếng nói của anh trầm ấm vang lên bên tai: “Còn nhớ được sau khi em cho rằng anh đã chết, từng viết cho anh rất nhiều thư thiếp không?”

Dĩ nhiên cô sẽ không quên tư vị nước mắt lăn dài trên mặt vô số ngày đêm khi viết thư thiếp cho anh.

Không muốn ép bức mình phát hiện ý nghĩ sâu trong nội tâm, cô hi vọng được lại mơ hồ một chút. Nhưng khi thân thể bọn họ trở nên thân mật khăng khít, ý thức này cũng trở nên càng ngày càng rõ ràng.

Hô hấp của anh nặng nề, trói buộc cô không thể tiếp tục chạy trốn: “Em không yêu anh là bởi vì em vẫn dừng lại trong quá khứ, không nhìn thấy thay đổi của anh. Nhưng anh vẫn luôn nhìn em, yêu mỗi một thay đổi của em, dù đó chỉ là những biểu hiện giả dối của em trước công chúng.”

“Không phải như thế.” Cô vòng tay ôm lấy thắt lưng của anh, lắc đầu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, em đã phát hiện ra sự thật đáng buồn này.

Từ sau khi anh trở về, từ lúc đầu tiên em nhìn thấy anh, từ lần đầu tiên chúng ta nói chuyện với anh, em đã...

27. Chương 27: Tòa Thành Hai Mươi Bảy: Hòa Tan

“Ha ha, Ngụy Phi Nương Nương!” Thân Nhã Lợi chợt đẩy cửa phòng ra, quơ kịch bản trong tay giống như tiểu học đạt được học sinh ba giỏi, “Hi Thành, em nhận được Ngụy Phi Nương Nương rồi!”

Tiếc là gian phòng Hi Thành trống rỗng. Hiếm khi nhận được nhân vật tốt như vậy, thế nhưng anh lại không ở nhà. Thân Nhã Lợi hơi mất hứng ngồi trên giường anh, mở kịch bản trong tay ra xem – Nhân vật Ngụy Phi Nương Nương đương nhiên không phải là phi tử hiền lương thực đức nào đó trong hậu cung, mà là một nhân vật phản diện trong “Cứu Rỗi” - phim 3D mới nhất Hollywood.

Cả bộ phim là do diễn viên Mỹ Claude đóng vai chính, anh ta và một người bạn đại học Trung Quốc cùng nhau đi du lịch Châu Âu. Phát hiện ra một tấm bảng độ ở La Mã do miếng đá hợp lại. Đi xuyên qua nước Ả Rập đến Châu Á, tiến vào Trung Quốc, chiến đấu với hàng loạt kẻ địch, cuối cùng gặp được một nữ Boss tóc đen mặc trường bào xanh thẫm. Sau khi chiến đấu một phen kịch liệt mới biết rằng cô là vong hồn Ngụy Phi được sủng ái nhưng bị hoàng thượng hiểu lầm nên tự sát. Ngụy Phi hung dữ lạnh lùng, tàn khốc kiêu ngạo, lòng dạ độc ác, kiêu căng hợm hĩnh, suốt quãng đường phai ra vô số thái giám, thị vệ đi quấy rối vai chính. Trong cảnh đánh nhau cuối cùng của cô và Claude, chiêu thức võ thuật và đòn chí mạng cũng đẹp vô cùng. Thân Nhã Lợi tung hoành giới giải trí nhiều năm, dùng mũi người cũng biết đó là một nhân vật dễ gây sốt. Khó khăn nhất chính là nhà sản xuất lần này không tiến hành thử vai, lại chỉ rõ muốn Thân Nhã Lợi diễn vai Ngụy Phi Nương Nương, nói cô là diễn viên duy nhất có thể diễn xuất nhân vật này.

Điều này đối với cô mà nói thật sự là khích lệ lớn nhất trong sự nghiệp mấy năm qua, bộ phim này là tác phẩm hợp tác của Trung - Mỹ. Đầu tư khổng lồ, hướng dẫn chỉ đạo là George Dany của “Tử Đồ”, dù nhìn từ góc độ nào cũng là cơ hội tuyệt vời, chỉ cần bỏ công sức ra diễn, quảng cáo tuyên truyền tốt, sau này trong sự nghiệp diễn xuất của cô nhất định sẽ nâng cao thêm một bước.

Cô vốn muốn gọi điện thoại cho Cố Hi Thành, nhưng lại cảm thấy làm vậy thì hơi quá quan trọng rồi. Có điều nói đi nói lại, vì muốn cho anh biết trước tiên nên chạy về cũng đã là quá khích. Do dự rất lâu, cô quyết định dọn dẹp căn phòng trước, thuận tiện chờ anh trở về. Giường Hi Thành vẫn như cũ, ngoại trừ sách báo và đồ đạc điện tạp nham, những chỗ khác luôn rất gọn gàng, ngay cả bàn làm việc của anh cũng không hề có một hạt bụi. Trước kia bao giờ anh cũng thích chất đồ tại đầu giường, sau khi thức dậy trong thời gian ngắn có thể sửa sang mình thành một bộ dáng đẹp mắt. Nhưng anh có cảm giác lệ thuộc vào chiếc giường vượt xa người thường, dù ăn mặc chỉnh tề nhưng vẫn muốn nằm trên giường làm nhiều thú vui tiêu khiển. Cô đã từng hỏi anh lý do, ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra điều này. Anh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng chỉ nói không chắc chắn: “Có lẽ cảm giác giường giống nhà nhất.”

Nghĩ đến đây lại bắt đầu nhớ anh một chút, hơn nữa nhìn quanh căn nhà này, không riêng gì chiếc giường, còn có phòng bếp, phòng khách, trên ghế salon, trên ban công, bên cạnh bàn đọc sách, trong thang lầu, bên cạnh tủ sách... Đâu đâu cũng ghi lại bóng dáng của hai người.

Cô lắc đầu để mình không đoán mò nữa, khủy tay lại đụng phải một quyển sách thật dày trên ngăn tủ, chỉ nghe thấy nó rơi phịch xuống mặt đất một tiếng nặng nề, đồng thời một túi giấy văn kiện từ bên trong rớt ra ngoài. Cô vội vàng ngồi xuống nhặt lên túi kia, nhưng hình trong túi lại rơi ào xuống mặt đất. Cô ngó ra nhìn mình trong hình, cô nhặt từng tấm một lên xem, sắc mặt dần dần trở nên có chút khó coi – Những tấm hình kia không giống với những tấm hình trước đây anh cho cô xem, phần lớn là ăn mặc tương đối khêu gợi đi hẹn hò với vài người đàn ông trước kia. Rõ ràng đây là lúc vừa mới vào nghề tham dự hoạt động công ích, cũng là bọn chó săn chụp được.

Cô nhìn ra cửa, xác định Cố Hi Thành chưa về, vội vàng bỏ hình vào túi văn kiện lần nữa, cho vào sách đặt lại trên tủ. Sau đó cô ngồi cạnh bàn đọc sách, làm rõ suy nghĩ của mình: Những tấm hình này hoàn toàn không thể nghi ngờ là do Hi Thành mua được. Hơn nữa thời gian sớm nhất là đã là năm năm trước. Anh phí tiền mua cái này làm gì? Thu gom hình của cô rất có thể chỉ là lòng tốt, nhưng vừa nghĩ đến anh sớm đã giao thiệp với những công ty này, cô lại cảm thấy sợ hãi. Trong khoảng thời gian bọn họ sống chung, cô vẫn cho rằng mình là người có thể mạnh hơn anh gấp mấy lần, nhưng không nghĩ đến so với anh, dường như cô vẫn là nằm tại vị trí bị vây bắt động. Anh giống như một con quái thú to lớn nguy hiểm dụ dỗ nâng niu cô trong lòng bàn tay, nhưng chỉ cần nhẹ động ngón tay cũng có thể khiến cô tan xương nát thịt.

Trong sự kích động, cô gọi điện thoại cho Bách Xuyên, nhưng vang lên vài tiếng lại vội cúp máy. Không

được, không thể tìm Bách Xuyên, anh ta là cổ đông tập đoàn Hoàng Thiên. Giữa lợi ích của cô và Hoàng Thiên, anh ta nhất định sẽ lựa chọn Hoàng Thiên. A Lãm cũng vậy, vì vậy sau khi Bách Xuyên gọi lại, cô chỉ nói bừa là mình muốn tìm Thiển Thần, kết quả là gọi nhầm.

“Thiển Thần đang ở với anh.” Không nghĩ đến Bách Xuyên sẽ trả lời như thế, “Tiểu Thần, Nhã Lợi tìm em.”

Nhanh chóng nghe thấy tiếng Thiển Thần vô cùng có sức sống vang lên bên kia điện thoại: “Chị Nhất!”

“À, Tiểu Thiển, bộ phim mới của em ra sao rồi?”

“Được thông qua rồi, chị cũng biết lần đầu tiên em đầu tư phim chịu áp lực rất lớn. Có điều rõ ràng áp lực của Bách Xuyên còn lớn hơn em, cho nên em chỉ có thể an ủi anh ấy, ha ha ha ha.”

Thói quen sử dụng của Thiển Thần vẫn không thay đổi, cô cũng không vạch trần anh ta: “Vậy tối nay em có thời gian không, chị mời em ăn mừng trước.”

“Được đó, chị muốn ăn cái gì?”

“Món Nhật Bản đi! Em có thích không?”

“Được!”

“Hai chúng ta thôi nha.”

“Được” Qua giây lát, “Khoan đã, chị không dẫn theo bạn trai của chị hả?”

“Bạn trai chị?”

“Đúng vậy, chị không dẫn theo Dante à?”

“Tại sao chị phải dẫn anh ấy theo?” Cô hơi rối rùi, “Khoan đã, ai nói anh ấy là bạn trai chị...”

“Không phải hai người đang sống chung sao? Hơn nữa nghe giang hồ đồn rằng hai người như cặp song sinh dính nhau, hai mươi bốn giờ không rời mà.”

“Giang hồ nào đồn tin tức đó!”

“Em cũng không biết.... Dù sao gần đây mọi người đều nói về hai người, cũng tự nhiên nói là bạn trai bạn gái.”

“Không có chuyện như vậy, chị và anh ấy...” Suýt nữa đã thốt ra là “quan hệ bao nuôi”, Thân Nhã Lợi ho hai tiếng nuốt lại, “Chị và anh ấy chỉ là bạn bè thôi.”

Xem ra thật phải điều chỉnh lại trạng thái gần đây một chút rồi, mỗi ngày cứ theo thói quen sau khi làm xong việc liền về thẳng nhà, cũng không lưu ý xem người khác đang thảo luận vấn đề tình cảm của mình như thế nào, lại còn lan truyền đi, có lẽ nhanh chóng sẽ có scandal rồi.

Sau khi cúp điện thoại, cô thuận tay mở blog ra kiểm tra, lại phát hiện số lượng bình luận đột ngột tăng hơn trước mười mấy lần. Thời gian cuối cùng cô cập nhật blog là ngày hôm trước, là một tấm hình ngủ gục khi được hóa trang tại phim trường. Nhưng lần này bình luận dưới blog lại hoàn toàn trở thành “quen nhau đi”. Kéo xuống xem tiếp bình luận vẫn không ngừng tăng lên như ngựa không ngừng vó:

“Gặp được kiểu đàn ông này thì gả cho anh ấy đi!”

“Nhã Lợi cần hạnh phúc, bọn chúng em sẽ yêu chị cả đời!”

“Ban đầu xem Thành Thời Gian Barcelona thấy bọn họ bị ngược đãi thương tích đầy mình, bây giờ nhìn thấy bọn họ ở bên nhau, tôi cảm thấy rất cảm động! Còn kích động hơn cả mình yêu đương nữa!”

“Không biết tình trạng gì hãy đón xem bài viết ”Nguyên nhân Dante rời khỏi Fascinante chính là Thân Nhã Lợi. Cặp tình nhân đau khổ trên phim đã biến thành cặp tình nhân hạnh phúc” [Http://xxxx.....](http://xxxx.....)”

“Ôi, cuối cùng Trần Hiểu và Nam đã ở bên nhau, cuộc đời này không còn gì hối tiếc *khóc* *khóc* *khóc*”

“Thiên hậu của chúng ta muốn kết hôn không đời nào gả cho loại đàn ông cưới hai lần!”

“Dante là một người đàn ông tốt, gả cho anh ấy đi!”

“Tôi khinh, không phải là chỉ là ngôi sao yêu đương thôi sao, các người làm gì vui vẻ như sinh con vậy chứ?”

“Ai có thể nói cho tôi biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì không?”

“Cuối cùng thiên hậu đã thoát khỏi danh hiệu gái ế rồi... Cái này kêu là không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng làm người kinh động. Những ngôi sao nữ tự mãn gả ầy đại gia nên nghĩ lại xem, đây mới là tình yêu thật sự đó.”

Thân Nhã Lợi mở ra tất cả tin tức của mọi người gửi đến, thậm chí ngón tay hơi run run:

Bom tấn “Cứu rỗi” Hollywood sắp khởi quay, trong đó đã quyết định Thân Nhã Lợi làm vai nữ chính. Cô cũng đồng thời cũng bắt đầu bước phát triển yêu đương. Trong bộ phim “Thành Thời Gian Barcelona” đoạt giải Kim Tượng xuất sắc nhất, Thân Nhã Lợi và Dante từng diễn một đôi tình nhân có kết thúc bi kịch, đây chính là đôi tình nhân gây tiếc nuối nhất đối với các bạn hâm mộ điện ảnh. Tương truyền mười năm trước lúc Thân Nhã Lợi vừa vào nghề, Dante chính là người hâm mộ số một của cô. Trong quá trình quay phim hai người đã lứa bén duyên, điều tiếc nuối chính là chủ tịch Pable Van Cruz của Fascinante cố ý muốn kiến trúc sư cao cấp của mình “phụng chỉ thành hôn”, Dante phải trở về Tây Ban Nha kết hôn với Paz. Hai người cười nhau đồng sản dị mộng, vẹn vẹn chỉ một năm đã ly hôn. Không nghĩ đến Dante rời khỏi Fascinante là vì thoát khỏi sự khống chế của đầu sỏ tập đoàn kiến trúc Tây Ban Nha, quyết định chính thức theo đuổi Thân Nhã Lợi.

Hiện nay Dante xuất hiện tại tập đoàn Hoàng Thiên, ngay cửa gặp phải đám đông ký giả bao vây, anh phủ nhận đang yêu đương với Thân Nhã Lợi, cũng trả lời rằng việc đang đeo đuổi Thân Nhã Lợi là thật...

Quả nhiên giấy không gói được lửa. Không đợi Cố Hi Thành về, Thân Nhã Lợi đi thẳng đến nhà hàng gặp mặt với Thiển Thần.

Bởi vì bùng nổ tin tức này, cô cẩn thận dè dặt hơn bình thường rất nhiều. Nhìn thấy Chị Nhất bao bọc như cái bánh chưng, Thiển Thần không nhịn được cười lên: “Tình yêu chính là cảm nặng.”

“Thậm chí ngay cả chị em cũng dám giấu cột, lá gan em ghê gớm thật.” Thân Nhã Lợi đi đến véo mặt anh ta “Ồ, sao em lại gây như vậy, Bách Xuyên không cho em ăn no à?”

“Này, này, Chị Nhất!” Về mặt Thiển Thần cau giận, nhưng cả gương mặt cũng hơi ửng đỏ.

“Đến đây nào, gọi thức ăn.”

Cô ngồi xuống cạnh Thiển Thần, gọi sashimi cá ngừ, sushi, lẩu bò nướng, cá tuyết, trứng gà chưng vân vân... cùng với hai mươi con nhím biển. Đến khi người phục vụ bưng toàn bộ nhím biển lên, mặt Thiển Thần co giật một chút: “Chị Nhất, chị thật nặng miệng.”

Cô không hề bị ảnh hưởng, ngồi nghiêm chỉnh: “Gần đây tin tức tạp nham quá nhiều, dùng chút đồ nặng miệng để rửa dạ dày.”

“Ý chị nói là scandal của chị và Dante?”

Cô thờ ơ gật đầu.

“Hóa ra chị thật sự không có quen với anh ta à? Có điều anh ta là thật lòng.” Thiển Thần gấp cho cô vài miếng sashimi, lại chấm mù tạt và nước tương, “Em chỉ cần gặp anh ta thì nhất định anh ta sẽ nhắc đến chị. Đề tài anh ta và Bách Xuyên trò chuyện nhiều nhất cũng là chị. Trước kia anh ta thật sự là fan hâm mộ của chị, nhưng chưa từng nhắc đến thường xuyên giống như gần đây, em cảm thấy anh ta thật sự chìm đắm rồi.”

Đó là bởi vì anh ấy đã bị chị bao, trong cuộc sống ngoại trừ chị ra không có những ai khác. Thân Nhã Lợi nghĩ như vậy, lại đẩy hăng hái hỏi anh ta: “Anh ấy trò chuyện gì về chị?”

“Thì trò chuyện về công việc của chị thôi.”

“Vậy cũng thật kỳ lạ – Khoan đã, mù tạt nhiều quá, vậy được rồi – Chị không rõ, nếu không thích Paz vậy sao lại kết hôn với cô ta chứ?”

“Hình như vì thu mua tư liệu nội bộ trong tập đoàn Hoàng Thiên.”

Điều này trùng hợp với xấp hình cô nhìn thấy ở trên tủ, cô kể sát hơn một chút, khẽ nói: “Tư liệu nội bộ của tập đoàn Hoàng Thiên? Là hình của chị sao?”

“Không chỉ vậy, lần trước em nghe anh ta trò chuyện với Bách Xuyên, dường như còn có những thứ khác. Chị chờ một chút, em gọi điện thoại hỏi Bách Xuyên xem.”

“Đừng, đừng nói cho Bách Xuyên.”

“Chị yên tâm đi, bọn họ sẽ không hại chị đâu. Dante yêu chị như vậy, nếu Bách Xuyên dám bắt nạt chị, nhất định anh ta sẽ liều mạng với Bách Xuyên.” Thiển Thần cương quyết lấy điện thoại di động ra, không đợi cô từ chối thì Bách Xuyên đã bắt máy, “Này, Cải Trắng...”

Thiển Thần và Bách Xuyên to nhỏ cả buổi trời, rồi trực tiếp mở chế độ phát loa ngoài của di động. Sau đó tiếng nói Bách Xuyên vang lên: “Nhã Lợi, rốt cuộc em cũng nghĩ muốn hỏi rồi.”

“Em chỉ hơi không hiểu rõ tình trạng thôi.”

“Chuyện này Dante không cho anh nói, sau khi em về nhà len lén xem ghi chép giao dịch ngân hàng trực tuyến HSBC một lượt đi. Tự nhiên sẽ hiểu thôi.”

Thiển Thần cắt ngang anh ta: “Khoan đã, dạy hư chị ấy vậy không tốt đâu.”

Bách Xuyên cười khẽ hai tiếng: “Vậy dạy cô ấy len chụp ảnh nhé?”

Về mặt Thiển Thần sượng lại.

Thân Nhã Lợi vỗ vỗ Thiển Thần ra vẻ an ủi, lại nói tiếp: “Em không biết mật khẩu của anh ấy làm sao đây?”

“Em bấm vào nút Quên Mật Khẩu của ngân hàng trực tuyến, tất cả vấn đề trong đó đều có liên quan đến em.”

Cuối cùng Thiển Thần đã hồi phục tinh thần lại “.... Sao anh lại biết nhiều vậy.”

Nào ngờ Bách Xuyên lại nói nghiêm chỉnh: “Anh muốn trộm tiền của cậu ta mua đảo ở Nam Mỹ cho em.”

“....”

Thật ra thì biết được những đầu mối này, trong lòng Thân Nhã Lợi đã đoán ra được sơ lược kết luận. Trên đường về nhà, cô càng mẩu thuẫn hơn. Cô muốn biết sự thật có phải giống như cô suy đoán vậy không, nhưng lại sợ nhận được kết quả ngược lại, đồng thời cô cũng không muốn biết nhiều hơn nữa. Chuyện Hi Thành làm tổn thương cô là thật. Nhưng mười năm trước tổn thương cô rời khỏi anh khi cuộc sống anh rơi xuống vực tuyệt đối không ít hơn cô, cô vốn nghĩ giữa bọn họ như vậy là huê nhau. Có lẽ tất cả có thể bắt đầu lần nữa, nhưng cô lại luôn phát hiện ra đầu mối khác.

Không muốn biết nhiều hơn nữa.

Nếu không trái tim sẽ mãi mãi không được cứu rồi.

Trong gara, xe của Hi Thành được lau chùi sáng bóng, yên tĩnh nằm ở vị trí cũ, ý bảo chủ nhân đã về. Quả nhiên đẩy cửa nhà ra, anh đang ngồi trên salon trong phòng khách, đeo tai nghe điện thoại nghe nhạc, xem tạp chí. Nhìn thấy Thân Nhã Lợi trở về, anh lập tức để quyển tạp chí và mp3 trong tay xuống, đến giúp cô cất túi xách và áo khoác, cũng hôn lên trán cô: “Ăn cơm chưa?”

Anh không nói chuyện tin tức, cô cũng không nói đến nội dung trò chuyện với Thiển Thần. Cô chỉ kéo tay anh đi đến ghế salon, nép vào lòng anh. Sau khi nghỉ ngơi trong chốc lát, cô đứng lên vươn vai một cái: “Em nhìn thấy ông đứng viết trong phòng anh không đủ dùng, em lên mạng mua vài cái nhé.”

“Được.”

Cô đi vào phòng mang laptop ra phòng khách, sau đó ngồi xuống đối diện anh, bắt đầu lên website bấm tới bấm lui: “Hi Thành, ngân hàng trực tuyến của em không đăng nhập được, anh đưa của anh cho em mượn dùng chút có được không?”

Vốn nghĩ nếu như nếu hôm nay anh đăng nhập vào, thì chút nữa cô kiểm tra ghi chép có lẽ sẽ không bị phát hiện. Nào ngờ anh đưa thẳng thẻ cho cô “Mật khẩu là gcx0429.”

“.... Cái này cũng dễ đoán quá.”

Nhận lấy tấm thẻ không phải HSBC, cô thử một chút lại nói: “Cái này cũng không dùng được.”

“Thử cái này xem. Mật khẩu là syl520.” (Loyal Pang: Nói thật là anh đặt cái Pass này sến quá, Thân Nhã Lợi (Shen Ya Li) Anh Yêu Em (520) ^ _ ^)

Cô ngây ra một chút, nhận lấy thẻ HSBC anh đưa đến. Sau khi đăng nhập vào ngân hàng trực tuyến, cô phát hiện gần đây anh không có dùng đến cái thẻ này. Sau đó kiểm tra ghi chép mấy năm giao dịch gần đây, cô tìm được ghi chép thường xuyên giao dịch, tiến hành sớm nhất là từ sáu năm trước. Phần lớn tiền chuyển vào tài khoản anh là tài khoản của doanh nghiệp lớn tại nước ngoài, còn tài khoản anh chuyển đi thì tất cả đều là tên viết tắt của các công ty giải trí trong nước, trong đó có báo ngôi sao, tin tức truyền thanh, mạng giải trí, báo chí giới văn nghệ, vân vân.... Trong đó vài lần có cái tên mà thật sự khiến người ta không thể tin được – Tập đoàn Hoàng Thiên. Nhưng ghi chép vài năm trước chuyển khoản đến tập đoàn Hoàng Thiên đã giảm bớt. Mặc kệ là chuyển đến hay đi, không có ngạch giao dịch nào là không giá trên trời, mà ngạch giao dịch chuyển đi lớn nhất là vào hai năm trước, người nhận tên là Ann Zhang.

Sự việc và suy nghĩ của cô gần giống nhau – Nhưng số tiền giao dịch lớn hơn cô nghĩ nhiều lắm, quan trọng là, cái tên Ann Zhang này khiến cô hoang mang. Cô tắt ngân hàng trực tuyến, cầm lấy điện thoại di động vội vã chạy vào phòng rửa tay, bấm số Bách Xuyên: “Em xem ngân hàng trực tuyến của anh ấy rồi. Anh ấy tốn nhiều tiền như vậy để mua hình của em đúng không? Em không hiểu lắm.”

“Không chỉ là hình, còn những tin tức giật gân của em nữa, bao gồm cả những tin tức mà ban đầu Hoàng Thiên chuẩn bị dùng để lăng xê em.”

“Cái này không liên quan gì đến anh sao?” Nếu như cô nhớ không lầm, thời kỳ tiến hành giao dịch Bách Xuyên vẫn chưa phải là cổ đông của Hoàng Thiên.

“Dĩ nhiên không có, có điều anh có nghe ngóng mấy chuyện này. Khi đó tập đoàn Hách Oai dựa vào mấy vụ tai tiếng để lăng xê các ngôi sao mới. Chủ tịch Lý bị tấn công không ít, cũng bắt đầu bắt chước cách làm của Dương Anh Hách. Anh từng khuyên ông ta, nhưng không cản ông ta được. Qua một thời gian chính bản thân ông ta cũng hiểu ra, hình thức chiến lược của Hách Oai là đẩy nghệ sĩ theo dây chuyền sản xuất sản phẩm, thời gian huy hoàng của nghệ sĩ bọn họ nhiều lắm chỉ năm năm, qua rồi thì khô héo rồi đưa vào ”phòng đông lạnh“. Nhưng Hoàng Thiên thuộc phái thực lực, làm tuyên truyền kiểu này chỉ khiến cho Hoàng Thiên bị tổn thương nguyên khí. Khi ấy chủ tịch Lý quyết định sai lầm chuẩn bị tạo scandal cho rất nhiều nghệ sĩ, em cũng suýt bị trúng đạn rồi, may là có Dante, nếu không ảnh đăng lên sẽ không thiếu một tên thiên hậu siêu cấp.”

Thân Nhã Lợi nghe điện thoại trong phòng rửa tay bé nhỏ, ngu ngu ngơ ngơ, bỗng cảm thấy Hi Thành ngoài cửa cách mình rất xa. Bách Xuyên ngừng một hồi, lại nói tiếp: “Thật ra thì tất cả những vụ tai tiếng của em được mua toàn là bịa đặt, cũng đều lan truyền từ nước ngoài, biết ai là người khởi xướng không?”

“.... Trương Anna?”

“Đúng rồi. Anh cũng cho người đến Châu Âu điều tra sự kiện ngôi sao của tập đoàn Hoàng Thiên bị công khai việc riêng tư một năm trước, ngọn nguồn là gia tộc Cruz. Sau đó đi hỏi Dante, nguyên nhân gây ra chính là Trương Anna vẫn muốn trả thù. Trước kia Bạch Phong Kiệt vì em đá cô ta, cô ta lại bị thua thiệt chuyện của chủ tịch Lý, cho nên cô ta hận em và tập đoàn Hoàng Thiên đến tận xương. Đúng lúc cô ta câu được Pablo Cruz, khiến ông ta điều khiển tất cả chuyện này vì mình. Dante nói chuyện này cậu ta cũng đã biết rất sớm, nhưng bởi vì em còn nhược điểm trong tay Trương Anna, cho nên không có cách nào nói cho bọn anh biết, cũng không khống chế được. Cậu ta chỉ có thể cố hết sức bảo vệ cho em.”

“Cho nên anh ấy cho Trương Anna nhiều tiền như vậy?”

“Chỉ có tiền cũng vô dụng, hiện tại cô ả đó không thiếu tiền. Chủ yếu là cậu ta phải hi sinh nhan sắc mới ổn định được lão già kia.”

“Nhan sắc? Lẽ nào anh ấy và ông Cruz...”

Bách Xuyên ho hai tiếng, giống như bị sặc: “Dĩ nhiên là không phải, là kết hôn với Paz Cruz, bởi vì cha của Paz rất thích cậu ta, vẫn muốn cậu ta làm con rể ông. Kết quả là hai người thông đồng lừa cha cô ta – Nghe nói Paz trình diễn sự kiện tự sát, kiên quyết đòi ly hôn.”

“....”

“Hiện tại đã rõ chưa?”

“Nhưng mà lúc Hoàng Thiên gặp chuyện không may, có rất nhiều việc cũng không phải là tin vịt, sao Trương Anna có thể biết nhiều bí mật như vậy?”

“Không phải là cô ả từng có một khoảng thời gian yêu đương với Bạch Phong Kiệt hay sao?”

“Hiểu rồi.” Bạch Phong Kiệt là một tên bại hoại.

“Bây giờ nghĩ lại một chút, thời gian trước thật sự rất vui vẻ.” Bách Xuyên cười một chút, “Lúc anh và Dante ở nước ngoài từng uống với nhau vài ly, anh nói với cậu ta tình hình trong nước rất tốt, kêu cậu ta về nước. Cậu ta nói người thân nhất cũng đã qua đời, cậu ta không suy nghĩ muốn về nước. Cho nên sau đó bỗng cậu ta trở về, anh còn cảm thấy hơi kỳ quái. Gần đây mới biết được, đó chính vì chuyện của Trương Anna, cậu ta muốn cố gắng phong tỏa tin tức trong nước.”

“Kết quả thất bại.”

“Ừ. Dù cho ở trong nước lẫn lộn thế nào, hiển nhiên lão già Cruz kia cũng không cách nào qua được cửa ải Trương Anna. Cuối cùng cậu ta vẫn trở về kết hôn.”

Hai mắt cô bắt giác nheo lại, nhớ đến tình cảnh trước khi Hi Thành và Paz kết hôn. Đêm đó anh nói chia tay với cô, gần như hoàn toàn không cho nhau đường rút lui.

– “Trong mắt em, anh là loại người sẽ làm chuyện thấp hèn này sao?”

– “Dante, thời gian chúng ta ở bên nhau không lâu, anh vẫn chưa hiểu rõ em. Chính vì em tiến vào làng giải trí, vì tương lai đã vứt bỏ bạn trai đầu tiên và chạy theo tên giàu có. Khi đó em vẫn còn học đại học, hiện giờ cũng đã qua mười năm, anh cho rằng chuyện dơ bẩn gì trong vòng luẩn quẩn này mà em chưa từng thấy? Anh cho rằng một tấm hình đưa ra ánh sáng thì em liền sẽ sợ sao? Anh càng làm âm ỉ lên thì vé phim của em bán càng nhiều. Cảnh cáo anh, đừng chọc đến em. Nếu không người chết trước nhất định là anh”

– “Chia tay thì chia tay.”

– “Anh đi đây. Tạm biệt.”

Bách Xuyên không biết được cụ thể giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì. Cũng không biết tâm trạng cô bên này đã không ổn định lắm, vẫn nói tiếp: “Có vẻ như Dante là kiến trúc sư nước ngoài, nhưng thực tế bây giờ giao thiệp rất rộng ở trong nước, cũng quen biết do lúc chạy chuyện của em. Cho nên đứng trên phương diện bạn tốt anh khuyên em, em nên nắm thật chắc người đàn ông này. Bởi vì cậu ta đã... Tiểu Thần, em làm gì vậy? Bỏ tay ra, đây là loài cá ăn thịt! Không được rồi, Nhã Lợi, hôm nào anh trò chuyện với em sau.”

Điện thoại bị dập máy.

Trong phòng rửa tay như chỉ còn hơi thở của một mình cô.

Lúc ấy rõ ràng bọn họ đã nói chia tay rồi. Nhưng cô vẫn vướng mắc với anh không bỏ xuống được, làm chuyện này rắc rối thêm. Trong đầu cô toàn là anh lừa gạt mình, cô yêu anh, lại hận anh, lại không nghĩ đến lúc ấy anh đang gắng gượng bản thân. Hơn nữa, trong ngày anh kết hôn, bọn Lý Chân cũng nói rất nhiều lời cay nghiệt...

– “Cố Hi Thành, anh có biết nhiều năm anh chết im hơi lặng tiếng như vậy, Nhã Lợi vẫn luôn viếng mộ tảo mộ cho anh không? Tôi cảm thấy kiểu đàn ông như anh vẫn thích hợp hóa thành tro cốt nằm trong nghĩa địa, sống chỉ khiến người khác nôn mửa!”

– “Đừng nói, đi thôi.”

– “Anh xem thử cô ấy đi! Anh xem thử bộ dạng của cô ấy đi! Cuối cùng là cô ấy thiếu anh cái gì mà anh đối xử với cô ấy như vậy? Cái này anh hài lòng rồi phải không, anh muốn ép cô ấy chết phải không?!”

– “Khuru Tiệp, đừng nói gì nữa, đi thôi!”

– “Lợi....”

– “Cố Hi Thành, tôi cảnh cáo anh, đừng nên đến gần cô ấy nữa!! Đời này cũng chớ xuất hiện trước mặt chúng tôi! Bây giờ thì, cút mẹ đi!!”

Hóa ra thời điểm anh mặc lễ phục chú rể màu trắng cũng vẫn yêu mình.

Hóa ra tất cả sự lạnh lùng và xa cách của anh lúc đó cũng vì muốn duy trì danh dự và tiền đồ của mình.

Nếu như không phải mình không bỏ xuống được, cương quyết giữ anh lại qua đêm. Có lẽ anh chỉ biết giống như mười năm trước, nhạt nhòa biến mất trong cuộc đời của mình.

Cô muốn xông ra ôm anh khóc lớn một trận biết bao, nói xin lỗi với anh, cam đoan cả đời cũng sẽ tốt với anh. Nhưng nếu như thật sự làm vậy thì có khác gì cô bé ngang ngạnh làm nũng hơn mười năm trước chứ. Cô không thể vẫn đối với anh như vậy, không thể vẫn tiêu phí đi sự dịu dàng của anh. Trong phòng khách Hi Thành rất an tĩnh, sau khi mở tivi thì ngay cả tiếng bước chân của anh cô cũng không nghe được. Qua nhiều năm như vậy, anh vẫn dùng cách thức này làm bạn ở bên cô. Trước tối hôm nay, cô vẫn cho rằng mình chỉ có một mình. Cho rằng mình kiên cường sẽ chịu được hết tất cả gánh nặng, không cần bất cứ ai cũng có thể kiêu ngạo sống tiếp. Nhưng mà sự thật là dù cho khoảng cách giữa hai người có xa xôi đến cỡ nào, anh cũng vẫn bảo vệ cô chưa từng rời đi.

Dù là không rơi lệ, nhưng con người chỉ cần khóc thì đầu óc sẽ cảm thấy mê muội. Cô ngồi xuống trên bồn cầu. Mặc cho nước mắt nóng hổi chảy tràn hai gò má. Nhưng cô bưng mặt không lên tiếng, không thể để cho anh nghe thấy.

Hi Thành. Anh không nói tất cả cho em biết, có phải bởi vì anh biết những gì anh trao ra sẽ làm em khổ sở hay không?

Xế chiều mấy ngày sau, lúc Cố Hi Thành đang vẽ trong phòng làm việc thì điện thoại di động vang lên. Trong tay anh đang bận rộn rất nhiều việc. Cho nên còn chưa nhìn tên đã bấm nghe phát ra loa ngoài. Nào ngờ đầu bên kia là giọng nói lớn lối quen thuộc “Hi Thành, tối họp lớp nhớ đưa bà xã cậu đến nha! Không dẫn theo thì bọn mình cũng không cần cậu đâu!”

Anh vội vàng tắt loa đi nhưng đã không còn kịp. Những lời này đều truyền đến tai Thân Nhã Lợi. Cô vốn ở bên cạnh xem kịch bản, lúc này cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên “Đây là... Anh Pin?”

“Ồ, thật là lớp trưởng, may là cậu còn nhớ đến tôi đó. Cậu không đứng chút nào, chưa bao giờ có mặt họp lớp! Phải biết rằng hằng năm Khuru Tiệp cũng đến, đối với ngôi sao danh tiếng như cậu, tôi cảm thấy cách tốt nhất trên ảnh cậu phải ghi một biểu ngữ. Một là viết ”Mất hết tình người“, một là viết ”vong ân phụ nghĩa“ để cậu đem dán trong nhà là được rồi!”

“Cậu chờ một chút.” Cố Hi Thành che điện thoại lại, “Lợi Lợi, em đừng đến ý đến cậu ta, anh nói với cậu ta là được.”

“Em muốn đi.” Anh hơi giật mình, nói: “Em chắc chắn không? Bọn họ sẽ mang chúng ta ra trêu đó.”

“Không sao.”

Cuối cùng cô và anh thật sự cùng nhau tham gia buổi họp lớp đã vắng mặt nhiều năm. Địa điểm họp lớp là quán ăn hải sản gần trường học. Bởi vì nhiều người, trời lại tối nên tất cả mọi người đều ăn vận thoải mái. Ngay cả Thân Nhã Lợi, Khuru Tiệp, Cố Hi Thành - ba người nổi tiếng này cũng không bị chó săn thừa nước đục thả câu phát hiện ra. Mà tình hình quả nhiên như dự đoán lúc này, bạn học cũ lấy chủ đề “Cố Hi Thành giả chết mười năm” và “Lớp trưởng ngôi sao vắng mặt mười năm” ra bàn luận suốt khoảng thời gian, bom đạn đều đồng loạt tập trung vào người bọn họ.

“Quay lại chủ đề chính, các người cũng đã kết hôn bao nhiêu năm, sao cũng không nói cho bọn tôi biết một tiếng chứ?”

Không đợi Thân Nhã Lợi trả lời. Cố Hi Thành đã lên tiếng trước: “Chúng tôi vẫn chưa kết hôn.”

“Lẽ nào sự thật như tin tức nói, là cậu đơn phương yêu lớp trưởng à?”

Thấy anh gật đầu, trong đó một bạn học nam kéo vai một bạn học nữ, bắt đầu dỗi dằn với anh: “Cố Hi Thành, cậu hành động quá chậm. Tôi và bà xã lên đại học mới yêu đương, bây giờ con cũng đã biết đi rồi. Không phải hai người từ trung học đã yêu đương rồi sao? Sao chia chia hợp hợp lại bị đánh trở về nguyên hình vậy chứ?”

Khuu Tiệp lúc lắc ngón trở hàm ý sâu xa: “Quá trình này quá rối rắm, cũng có thể viết thành một quyển tiểu thuyết. Chút nữa tôi sẽ từ từ tám với các cậu.”

Anh Pin tiếp lời như hát Opera: “Cậu đã nói còn chưa kết hôn, vậy thì nói chút chuyện con cái xem.”

Khuu Tiệp đánh lên tay Anh Pin một cái: “Không phải là cậu cũng nói cậu ấy chưa kết hôn sao, làm gì có con cái?”

“Không có con? Lẽ nào Cố Hi Thành cậu...” Vẻ mặt lưu manh của Anh Pin đưa mắt chuyển từ mặt Cố Hi Thành xuống phía dưới, “Lẽ nào cậu có vấn đề?”

Mọi người đều bị điệu bộ của Anh Pin chọc cười lớn lên. Hai người bạn thân này từ nhỏ cũng rất hay tranh cãi với nhau, Cố Hi Thành vừa định nói một hai câu chặn họng anh ta thì Thân Nhã Lợi đã giành trước ôm cánh tay Cố Hi Thành nói: “Lớp trưởng định đoạt. Anh ấy không có vấn đề.”

Mọi người yên lặng ước chừng nửa giây, sau đó reo hò như như pháo nổ:

“Ôi... ôi, ôi, thú nhận tình yêu kìa!”

“Ồ, còn giải thích giúp ông xã nữa!”

“Sissi công chúa, bà xã của cậu thật thiên vị cậu nha, tất cả mọi người đều là người một nhà. Đừng giả vờ tiếp nữa.”

“Tranh thủ cảm giác kết hôn đi!”

.....

Tất cả bạn học cũng vui mừng khôn xiết, vẫn còn mang bọn họ ra trêu đùa. Chỉ có Cố Hi Thành và Khuu Tiệp bị câu trả lời của cô khiến cho ngỡ ngàng. Anh nhìn cô, muốn nhận được lời giải thích từ nơi nào đó của cô, cho dù là ám hiệu bằng ánh mắt cũng được. Nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn nói đùa với mọi người. Mắt cũng không liếc nhìn anh.

“Yên lặng! Yên lặng! Hãy nghe tôi nói một câu!” Anh Pin rõ ràng đã uống rất nhiều. Giờ một chân đạp lên ghế, dùng chiếc đũa gõ lý nói: “Bây giờ tôi đại diện tất cả bạn học cả lớp hỏi lớp trưởng: Khi nào tôi mới có thể làm chú đây?”

Ánh mắt mọi người chuyển dời đến người Thân Nhã Lợi và Cố Hi Thành.

Lúc này Thân Nhã Lợi phát huy cao độ năng lực quan hệ xã hội của nhân vật công chúng: “Khi nào cậu có bạn gái thì khi đó bọn tôi sẽ cho cậu lên chức chú. Đúng không? Mọi người uống đi!”

Mọi người lại cười, Anh Pin vô cùng tủi thân: “Này, này, khi dễ tôi đây cô đơn vạn năm à, các người có biết ngại không đó.”

Cả đám người lại cười ầm ĩ thật lâu, một bạn học nữ làm công ty Mỹ độc thân nhiều năm hỏi: “Có điều Nhã Lợi à, nói thật ra, bây giờ cuối cùng là các cậu có ở bên nhau một lần nữa hay không? Đừng có giấu kín bạn bè cũ mà, bọn tôi rất muốn biết đó.”

Thân Nhã Lợi nhìn thoáng qua Cố Hi Thành, anh cố gắng khiến mình ra vẻ thản nhiên, nhưng bị ánh mắt lóe lên bán đứng. Đường như anh còn khẩn cấp muốn biết đáp án hơn những người khác.

“Bọn mình chưa từng chia tay.” Cô nhìn thấy niềm kinh ngạc trong mắt anh. Sau đó cô cười, “Mười mấy năm qua, bọn mình vẫn luôn ở bên nhau, chưa từng xa rời.”

Các bạn học lại yên lặng. Cô nắm tay anh ở dưới bàn, dường như muốn nhận được sự ủng hộ của anh: “Có phải không, Hi Thành?”

Anh say mê ngắm nhìn cô thật lâu, cuối cùng hốt mất ửng đỏ gật đầu.

Nhìn thấu mắt anh đỏ, mũi cô cũng cảm thấy hơi chua xót, may mà lúc này Anh Pin cảm nhận được vỗ vai anh, sau đó ra sức ôm cổ của anh: “Đàn ông sẽ không khóc vào lúc này đâu, lúc anh em thất nghiệp khủng hoảng tài chính không thấy cậu khóc, bà xã nói có một câu cậu đã không nhận được rồi à?”

Hiếm thấy chính là, đương trong lúc mọi người ồn ào, thậm chí anh có chút xấu hổ, giống như khi nhận được thư tỏ tình của cô nhiều năm trước vậy. Có điều khiến người ta bất ngờ chính là người đầu tiên trong buổi tối này thật sự rơi nước mắt không ngờ là bạn học nữ làm công ty Mỹ. Cô ta lấy khăn giấy tỉ mỉ chùi lớp trang điểm nơi khóe mắt, tiếng nói mang theo giọng mũi: “Quá tốt rồi, tôi đã nói rồi, nếu như hai người các cậu không thể ở bên nhau, tôi cũng sẽ không tin tưởng tình yêu nữa.” (Loyal Pang: Me too ^_^)

Sau khi kết thúc buổi họp lớp, Thân Nhã Lợi và Cố Hi Thành nhàn nhã tản bộ trên đường.

Bầu trời đêm như là cánh buồm Nero trải rộng, mang dáng vẻ La Mã bao trùm lấy thành phố dần chìm vào giấc ngủ. Ánh sao là tuyết trắng, giống như hóa thành chất lỏng rơi xuống thế gian trong bầu trời đêm, đọng lại sương lạnh tràn ngập cả thành phố. Trong không khí từ từ trở lạnh, cô kéo lấy tay anh, giống như trẻ con nép sát vào anh, nép sát một hồi cô lại như không yên lòng ngẩng đầu nhìn anh, nhovn miệng cười với anh. Trong chớp mắt, nụ cười của cô như sao sáng, đá quý cao sang nhất thế gian cũng không xinh đẹp như thế.

Giờ khắc này anh muốn ôm cô vào trong lòng, cảm thấy tim mình đập trở nên nhanh hơn một chút, anh nắm tay cô đặt lên trên cánh tay mình. Trong khoảnh khắc bị anh chạm vào, cô lại nường mảy hơi có chút ưu thương, nhẹ nhàng nép vào anh. Tựa như chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy được bọn họ nắm tay nhau đi ở nơi đây lúc còn học sinh.

“Thật ra thì có chuyện em đã biết.” Giọng nói của cô êm ái vô cùng, giống như là một hơi thở nhẹ nhàng: “Biết tất cả chuyện anh làm cho em và chuyện hiện tại anh không còn đồng nào.” Lơ đãng nghe thấy anh và Marco nói điện thoại, dường như anh thiếu tiền ngân hàng, hiện tại đã nợ nần chồng chất, trong tài khoản chỉ còn lại bốn chữ số.

Anh không trả lời.

“Không sao, em vẫn còn năng lực làm việc. Trước khi anh tìm được công việc, em sẽ làm đệm lót cho anh.”

Anh thoáng nở nụ cười kinh doanh: “Nếu như anh không tìm được việc làm thì sao đây?”

“Em đây vẫn nuôi anh.”

“Thật ra thì anh và Fascinante náo loạn không mấy tốt, sợ rằng sau này cũng sẽ không có công ty nào muốn muốn anh.”

“Không sao, có em ở đây.”

Câu này bình thường là đàn ông nói ra, còn cô thuận miệng nói là như thế cuối cùng lại khiến người ta an tâm. Thân Nhã Lợi cảm giác mình rất anh hùng, giống như là phụ nữ vĩ đại. Cố Hi Thành cũng không cảm thấy thẹn, ngày hôm sau bắt đầu quẹt thẻ của cô thật oanh liệt, không hề tiết kiệm cho cô một chút tiền, thậm chí còn cầm chứng minh nhân dân của cô đi làm các kiểu nghiệp vụ.

Lại một lần nữa Lý Chân biết cô bao nuôi anh, sợ đến mức ra sức lay cô, nói: “Em nhất định phải tỉnh táo, ngàn lần đừng giống như đàn ông biết không? Sau này truyền ra không chỉ là những lời khó nghe, mà tìm đối tượng cũng khó khăn đó.”

“Ai nói em muốn tìm người khác, không phải Hi Thành em không lấy.” Cô vẫn anh hùng nường nường lông mày xinh đẹp.

Đối với Hi Thành, cô mãi mãi sẽ tin tưởng vô điều kiện.

Có điều là, cảm giác anh hùng tốt đẹp này không kéo dài được bao lâu.

Trước lễ giáng sinh một tuần, “Cứu Rỗi” mở hộp báo công bố khai máy. Các nhân vật chủ đạo của phim đều xuất hiện tại sảnh hoàng gia Los Angeles San Francisco, Thân Nhã Lợi mặc một chiếc váy dạ hội xanh thắm lệch vai của nhãn hiệu đại diện đặc biệt may riêng cho cô, bộ váy này chỉ có một trên thế giới, tên gọi là “váy Ngụy Phi”, chiếc váy dài được cắt may đơn giản nhưng mang phong cách rất tao nhã, quanh vùng eo được đính đá kim cương thủ công soi sáng lẫn nhau với vòng tai kim cương Chopin. “Chiến bào” toàn thân khiến cô vô cùng chói mắt, mới vừa xuất hiện đã tàn phá không ít phim.

Trong các nhân vật chủ đạo, ngoại trừ đạo diễn Trương Huy, Thân Nhã Lợi cùng với diễn viên châu Á đóng vai bạn học của diễn chính thì người Châu Á có thể đếm trên đầu ngón tay. Lần này vì vẻ bề ngoài chuyên nghiệp nên Thân Nhã Lợi không mang theo phiên dịch. Có điều là rõ ràng trước đó đã luyện tập tiếng Anh, nhưng sắp đối mặt với nhiều ký giả Mỹ như vậy, hơn nữa còn phải trả lời phỏng vấn bằng cái thứ tiếng ABC kia, cô vẫn cảm thấy áp lực rất lớn.

Buổi họp báo tiến hành vào nửa tiếng sau, ở bên ngoài chờ bọn họ là tạp chí “Mode”, “Vanity Fair”, “Play Boy” và các nhà tài trợ lớn, du thuyền, champagne, rượu đỏ và pháo hoa. Nhưng nửa tiếng này cũng đủ khiến cô khẩn trương, cô cảm giác như trở về thời trung học bị giáo viên hỏi bài, lại có phần giống như lần đầu tiên đóng phim. Thừa dịp mọi người không chú ý, cô lấy điện thoại ra nhắn một tin cho Cố Hi Thành: “Hi Thành, làm sao đây, em rất khẩn trương.” Tin vừa gửi đi không bao lâu, Cố Hi Thành đã trả lời: “Đừng sợ, anh giúp em.”

Đột nhiên cô hơi cảm động, hiện tại bây giờ trong nước đã nửa đêm, anh vẫn còn chưa ngủ, chắc là đang ngồi trước Tivi chờ coi tiếp sóng cuộc họp báo này. Ôi, bắt đầu hối hận rồi. Lúc trước anh nói muốn cùng mình đi Mỹ, dù thế nào cô cũng kiên trì muốn một mình đi hăng hái chiến đấu. Sớm biết như thế nên dẫn theo anh cùng đi đến đây.

May mà đạo diễn Trương tương đối là người quan tâm, trò chuyện vài câu với mấy người Mỹ, lại đến bên cạnh cô: “Nhã Lợi, cô quả nhiên là niềm tự hào của chúng ta. Cô xem cô vừa đến đã lập tức biến thành ngôi sao nữ chói mắt, mấy người da trắng tóc vàng mắt xanh kia hoàn toàn không thể so sánh được.”

“Nhờ có đạo diễn ưu ái và mọi người quan tâm, thẹn không dám nhận, thẹn không dám nhận.”

“Ha ha, vẫn khiêm nhường như thế, sau này nhất định sẽ hợp tác vui vẻ, tôi xem...” Ông cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ, “Hơn hai mươi phút nữa tiệc chiêu đãi sẽ bắt đầu, đến đây, tôi đưa cô đi dạo một chút, quen biết thêm vài người.”

Cô gật đầu, nắm váy đi lòng vòng với ông trong sảnh, quen biết một số diễn viên Hollywood, đạo diễn nổi tiếng, nhà biên kịch nổi danh. Toàn bộ hành trình cô đều mang theo nụ cười mỉm xã giao. Dù nhìn thấy Brad Pitt mình yêu thích cũng giữ vững tư thái tao nhã. Có điều là khi đạo diễn Trương dẫn cô đến giới thiệu với các nhà tài trợ, khoe miệng cô co giật một chút.

“Vị này là Marco Van Cruz, Phó tổng trước đây của Fascinante. Một trong những người thừa kế của gia tộc Cruz Tây Ban Nha. Hiện tại anh ta vừa mới ném phăng cổ phần của mình, rời khỏi Fascinante, đầu tư một công ty mới.”

Trong sự giới thiệu của đạo diễn Trương, Marco nâng ly mỉm cười với cô. Mắt xanh thắm quyến rũ, làm mấy ngôi sao Hollywood bên cạnh mê mẩn: “Cô Thân, long time no see.” (Cô Thân, đã lâu không gặp.)

“Hóa ra các người biết nhau.” Đạo diễn Trương chỉ chỉ người đàn ông vừa quay đầu bên cạnh anh ta: “Vị này chắc chắn cô cũng biết. Dante, kiến trúc sư cao cấp trước kia của Fascinante. Bây giờ là một trong những người sáng lập tập đoàn xây dựng Nhã Hi.”

So sánh với Marco có ý phơi da thịt màu nâu, anh có dáng vẻ không hoang dại như vậy. Màu da trắng sáng kia ngược lại khiến người ta nghĩ đến ngôi nhà nhỏ đầy hoa tường vi trắng sứ. Từ gương mặt của anh, đầu tiên có thể nhìn thấy được vẻ đẹp của anh. Từ đôi mắt của anh có thể nhìn thấy sự cao quý khiêm tốn của anh. Anh mặc áo vest nhung cài hai nút và áo sơ mi cotton màu trắng tinh khiết. Chiếc nơ nhung thắt tỉ mỉ trên cổ áo. Măng sét bạch kim nạm kim cương và đôi giày da màu đen mũi vênh kiểu thương nhân, cả người cũng tản ra sức hấp dẫn quý tộc hiện đại.

Rất hiển nhiên đạo diễn Trương hằng năm xông xáo tại nước ngoài không có theo dõi chuyện linh tinh ở trong nước. Cố Hi Thành cũng gật đầu nhẹ với cô, đưa tay ra: “Cô Thân, đã không không gặp.”

Khi anh nhích đến gần, cô xác định mùi nước hoa Neroli PortoFino say lòng người này tỏa ra từ người anh. Cô tốn rất nhiều sức nhằn nạy mới không động tay vuốt ve tay anh. Cô gượng cười nắm tay anh. Sau đó kéo anh qua một bên: “Đây là xảy ra chuyện gì.”

“Hử?” Anh cúi đầu nghiêm túc lắng nghe lời cô, kề rất gần với cô, mở to hai mắt.

Ánh đèn thủy tinh màu vàng chiếu sáng gương mặt anh giống như là chiếu vào một bức họa của quý ông trẻ tuổi dòng tộc cổ xưa, mãi mãi là kẻ giữ vững phong độ cao quý không chút mỏi mệt. Ban đầu anh dùng thân phận Dante trở về, một dạo cô cho rằng vô cùng có cảm giác khoảng cách với anh. Anh có sức hấp dẫn bắt ra từ phía như vậy, sắc sảo chói mắt, hoàn toàn khác với bề ngoài cuộc sống vô cùng hoa lệ nhưng thật ra lại kéo dài hơi tàn của cô. Sau đó quen biết anh và tiếp xúc với anh một lần nữa, cô mới biết được hóa ra không phải anh không có phiền não, chẳng qua là đã quen đặt bọn chúng dưới vẻ bề ngoài lịch sự bình tĩnh.

“Nhã Lợi, bọn họ là nhà tài trợ của chúng ta.” Đường như sợ cô xúc phạm đến nhân vật quan trọng, đạo diễn Trương vội vàng kéo cô qua “Nhà tài trợ lớn nhất của “Cứu Rỗi” là tập đoàn Nhã Hi biết không?”

Cô không để ý đến lời nói đạo diễn Trương. Lại một lần nữa kéo anh qua một bên: “Đây là xảy ra chuyện gì, anh thành lập tập đoàn Nhã Hi khi nào?”

“Đâu phải một mình anh, còn có Marco, Thang Thế và vài ông tổng của công ty kiến trúc trong nước nữa. Bọn họ đều là cổ đông. Có điều tên tập đoàn là anh đặt.” Anh khẽ mỉm cười với cô, “Thích tên này không?”

“Không phải Marco làm với cha anh ta sao. Sao lại chạy đến đây?”

“Anh ta cảm thấy làm với anh có tương lai hơn, nên phân minh công tư rời khỏi Fascinante.”

“Ồ... Không đúng, không phải anh hoàn toàn nghèo túng rồi sao? Không phải thiếu nợ ngân hàng sao? Sao trong nháy mắt đã...”

“Đúng, hiện tại cũng còn thiếu.”

Cô búng tỉnh ngộ – Cho nên, tiền nợ thực chất là vay, vay thực chất là đầu tư công ty mới. Anh lại giấu diếm mình nhiều chuyện như vậy, thật hận ban đầu không cắt cổ anh đi cho rồi, cô nhìn anh bằng nửa con mắt: “Anh thật là, lớn như vậy còn đặt kiểu tên công ty như vậy.”

“Vợ chồng hợp tác, làm việc không mệt.”

“Ai là vợ chồng với anh? Ai hợp tác với anh?”

“Dĩ nhiên có liên quan đến em, em là người đại diện pháp lý.”

“Cố Hi Thành!!” Cô néo mạnh cánh tay anh, “Anh còn bao nhiêu chuyện gạt em nữa! Thành thật khai báo!”

Anh đau khổ rên rỉ: “Có, chỉ còn một chuyện thôi, có điều phải về nước mới nói cho em biết.”

Đạo diễn Trương thất kinh xông lại muốn cản cô “Nhã Lợi à, đừng, đừng...”

“Để cho bọn họ đi đi, nếu muốn cưới cộp cái thì phải học xong việc chịu đựng bạo hành gia đình.” Marco mỉm cười, sờ sờ cằm mình tự nhủ: “Tiếng Trung của mình thật là càng ngày càng tiến bộ rồi.” (Loyal Pang: em thích anh Marco ^__^)

Thực lực kinh tế quyết định địa vị gia đình, cách nói này tuyệt đối không sai. Sau khi kết thúc hợp báo, Thân Nhã Lợi phải theo đoàn phim trở về nước, chuẩn bị bắt đầu quay “Cứu Rỗi”. Còn Cố Hi Thành cuối cùng cũng trở mình làm chủ, về nhà mình ở một đêm. Có điều là cô tuyệt đối không cho anh cơ hội trốn tránh thực tế, đuổi giết đến tận nhà anh, hỏi bí mật anh giấu diếm mình tốt cùng là cái gì.

Anh bị cô ép đến cửa sổ, không có đường để trốn, chỉ có thể cười khổ: “Không thể đợi qua một vài năm nữa mới nói cho em biết được sao?”

“Anh còn muốn dấu giếm em nhiều năm nữa hả?”

“Chuyện này qua một vài năm nữa nói cho em biết, hiệu quả có thể sẽ tốt hơn.” Anh nói nghiêm chỉnh.

“Ngày đầu tiên anh biết em sao? Cũng đã nói cho em biết có một bí mật rồi, còn nói úp mở muốn vài năm nữa mới nói. Hoặc là không nói cho em biết, hoặc là đừng nói được một nửa, khốn kiếp!” Cô bắt lấy cánh tay anh ra sức lay động.

“Thật ra thì không phải bí mật gì, có điều là một chút kế hoạch trên công việc của anh thôi, sợ em sẽ không cảm thấy hứng thú.”

“Em cảm thấy hứng thú!”

“Em thật sự phải biết?”

“Đúng!”

Anh cười ôn tồn lễ độ, chu chu môi của mình ra: “Vậy thì hôn anh một cái đi.”

Cô đẩy thẳng anh đến vách tường bên cạnh ban công, bưng lấy mặt anh hôn mãnh liệt. Anh hoảng sợ, thừa dịp cô ngả đầu ra, kinh ngạc gọi tên cô. Nhưng cô nhanh chóng tấn công anh không hề khách sáo, khiến cho hô hấp của anh cũng trở nên dồn dập. Mà anh cũng nhanh chóng khôi phục lại thái độ bình thường, nghênh đón khiêu chiến của cô, cười xấu xa cướp đi quyền chủ động của cô. Anh đặt cô lại trên tường, hôn đến cô không thở nổi. Cô nức nở muốn kháng cự, nhưng hai tay bị anh chế trụ, thân thể cũng bị áp chế chỉ có thể buộc phải tiếp nhận nụ hôn nhiệt tình có chút ít thô bạo của anh.

Thời gian dài bị cô áp bức, hiện tại ít nhiều cũng phải phản kích lại một chút chứ. Cuối cùng phát hiện tay chân cô càng ngày càng bủn rủn, giống như là sắp ngã đi trong ngực mình, anh mới bỏ qua cho cô. Anh khom người, cụng vào trán cô, nói thân mật: “Bà xã của anh thật hung dữ.”

Bị lỗ to không nói, còn bị oán trách là hung dữ, cô cắn lấy môi dưới của anh một cái khiến anh phải kêu đau, cô tức giận nói: “Đến mức này đủ rồi, nói mau!”

“Được rồi, công trình lần này rất lớn, khẳng định không thể gạt được em...” Anh trực tiếp kéo rèm cửa sổ ra, đẩy cửa bên cạnh ban công, nắm tay của cô đi ra ban công.

Trước kia anh chưa bao giờ dẫn cô đến nơi này. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cảnh tượng phía sau nhà anh.

Đã sớm nghe nói nơi này vừa có dãy nhà lầu bị phá bỏ và dời đi nơi khác, có điều không nghĩ đến một thành phố cao ốc dày đặc lại xuất hiện một mảng đất lớn trống trải lại có dáng vẻ thế này. Thật ra mà nói, cũng không hẳn là mảng đất trống trải, nơi này đã dựng kín giá thép vài tòa cao ốc, có cái được vài tầng xây dựng che phủ, có cái thì phơi nguyên khung giá trần trụi chẳng che chắn.

Ngôi sao không dịu dàng, cũng không bi thương mà giống như mảnh vụn trang sức của nữ thần bóng đêm rải rác trên màn trời, rắc xuống sắt thép và kim ngân khắp nơi trên thành phố này. Cô đứng trên lầu cao ngắm nhìn tòa nhà cao gấp mấy chục lần tầng lầu cô đang đứng. Gió lạnh thổi xuyên qua giàn giáo trống rỗng của bọn chúng, lạnh lẽo lướt qua da thịt cô và Hi Thành. Trong đêm đen bọn chúng có chút đáng sợ, rồi lại giống như hài cốt của cự thú ngút trời, vĩ đại to lớn.

“Những thứ này là.... công trình mới của bọn anh?” Cô nói không chắc chắn lắm.

“Ừ.”

“Anh thật tuyệt vời.” Cô quay người sang chỗ khác, hai tay bóp lấy gương mặt anh, “Hi Thành, anh thật tuyệt vời!”

Anh khẽ mỉm cười, vén mái tóc xoăn bị gió thổi rối của cô: “Em là động cơ cho tất cả nỗ lực của anh. Sau này chờ chúng ta có con, anh sẽ càng nỗ lực hơn. Anh nhất định sẽ cho bọn chúng tương lai tốt nhất.”

“Bọn chúng? Nói bậy gì đó, thời gian cấy que ngừa thai của em còn chưa hết đâu.”

“Sắp hết rồi. Không phải sao.”

“Hình như là vậy... Có điều bây giờ nói những thứ này còn quá sớm.”

Không biết chuyện gì xảy ra, nhìn đôi mắt tha thiết nồng nàn của anh, ngược lại cô cảm thấy có chút thẹn thùng. Mặt cô đỏ lên, quay người sang chỗ khác để đón gió lạnh, muốn nhiệt độ hạ xuống. Song trong lúc

lơ đãng cô nhìn thấy một căn nhà bán thành phẩm trong đám kiến trúc kia, trên đó khắc hoa cảnh, tuy chỉ làm được một nửa nhưng hoa cảnh uốn quanh mang dáng vẻ tao nhã vô cùng, giống như là gợn sóng mà thuyền bè để lại trên mặt nước – Cô có thể tưởng tượng được sơ lược dáng vẻ khi nó hoàn tất. Chính vì có điều khắc này nên tòa nhà mới hoàn toàn khác với những cao ốc thép pha lê lạnh lẽo kia. Nó hiện ra nét cổ điển, tự nhiên, tràn ngập mỹ cảm nghệ thuật. Đây là phong cách thiết kế của kiến trúc sư Dante, từ rất nhiều năm trước cô đã biết.

Điều khiến cô khi kinh ngạc nhất chính là.... Những hoa cảnh kia chính là hoa phong tín tử nổi liền.

Hóa ra lúc trước anh hỏi cô thích hoa gì và bức kí họa hoa phong tín tử của anh bị cô thấy được vài lần cũng không phải là để chơi. Anh phác thảo bọn chúng hòa nhập vào trong thiết kế kiến trúc.

Nhìn lại những khung nhà lầu khác, kết quả là tuy kiểu cách khác nhưng giống nhau đến kỳ diệu, cô quan sát bọn chúng thật lâu, khẽ nói: “Lẽ nào những cái khác cũng như vậy?”

Nếu là như vậy, đến khi bọn chúng xây xong toàn bộ, cảnh tượng tráng lệ nhất định không cách nào tưởng tượng nổi...

Nói xong câu đó, cô bàng hoàng quay đầu lại.

Ánh sao giống như sông băng hòa tan, phủ lên cả thành phố hơi nước màu bạc.

Anh đã quỳ trước mặt cô.

28. Chương 28: Kết Thúc: Thành Phố Hi Vọng

Mùa xuân năm sau.

Trong thành phố cao ốc vút trong mây, chia bầu trời thành hình đa giác, để lộ khoảng không ở giữa mang màu sắc xanh thẫm như đá quý, giống như là một lời tiên tri mùa xuân kéo dài. Trên các đường lộ giao nhau, truyền thanh và báo chí không ngừng lặp lại tin tức báo cáo liên quan đến giá nhà tăng cao. Dưới đường xi măng là tuyến đường điện ngầm, phía trên là xe cộ kín mít không lọt giọt nước. Thanh niên ngồi trong phương tiện giao thông đang chơi trò chơi mới trên điện thoại thông minh, sau khi thu được số tiền vàng nhất định sẽ có thể mua được nhân vật mới mang tên “Ngụy hoàng hậu” – Mỹ nhân cổ điển mặc trường bào xanh thẫm, mỏng manh gầy yếu như bức tranh thánh mẫu Maria của Masaccio. Khách hàng nữ trong tất cả các trung tâm thương mại đều trước sau như một bị một loại sản phẩm chăm sóc da thu hút. Tấm poster ảnh hậu Thân Nhã Lợi làm người đại diện mỹ phẩm chăm sóc da được xử lý không chút tỳ vết, da thịt màu trắng được đèn bên dưới tôn lên tỏa sáng như ngọc trai.

Sau lưng dựa của xe taxi toàn thành phố đều đồng loạt chiếu đoạn giới thiệu phim “Cứu Rỗi”. Thời gian phim được chiếu toàn cầu và trò chơi trên điện thoại di động được công bố giống nhau là vào ngày 5 tháng 8.

Thật ra thì so với bộ phim này đình đám hơn các bộ phim bom tấn khác tại Mỹ, thì trong nước, điều khiến đám fan điện ảnh quan tâm hơn chính là tin tức cưới gấp gây sốc của nữ diễn viên chính Thân Nhã Lợi. Trước nay việc ngôi sao kết hôn luôn có người chúc mừng và có người chửi mắng, chứ đừng nói là Chị Nhất của Hoàng Thiên, gái ế xinh đẹp số một trong giới nghệ sĩ. Có điều may mắn là cô và Hi Thành có địa vị ngang nhau, đứng chung một chỗ vô cùng xứng đôi, còn từng diễn chung một bộ phim. Cho nên đám cưới của hai người chiếm được phần lớn lời chúc mừng.

Chuyến bay đi đến Hawaii sắp phải cất cánh.

Tuần trăng mật lập tức khởi hành. Tâm trạng Thân Nhã Lợi rất tốt, cô cười híp cả mắt buông báo giải trí trong tay ra, quay đầu lại cười hi hi với Cố Hi Thành: “Hi Thành, tất cả mọi người đều cảm thấy chúng ta xứng với nhau. Em cũng cảm thấy tuổi tác, dáng vóc, ngoại hình của chúng ta cũng là trời sinh một đôi. Ngay cả nuôi rùa cũng xứng đôi như vậy.”

“Lợi Lợi, thật ra thì dáng vẻ của rùa đều giống nhau.”

“...” Lời đáp này quá mất hứng, cô không chịu bỏ qua, “Vậy số tuổi, dáng vóc, ngoại hình thì sao?”

“Chúng ta là bạn học, số tuổi khẳng định cũng... Được rồi, đều xứng, đều xứng.” Câu nói kế tiếp bị ánh mắt dọa người của cô áp bức. Anh vuốt vuốt đầu cô, “Nhưng ánh mắt anh chưa bao giờ đặt tại những thứ bên ngoài này.”

Cô nghiêng đầu suy tư chốc lát, đột ngột quay trở lại, cầm tay anh nói tự sướng: “Có phải anh muốn nói dù đáng về em ra sao, vóc người thế nào, bao nhiêu tuổi, anh cũng không để ý hay không?”

“Ừ, anh không ngần ngại chấp nhận.”

Cô ngậy ra một chút, ra sức đẩy cánh tay anh: “Ồ, anh có ý gì!”

Giống như là bắt nạt được như ý, khoe miệng anh khê nhếch, cúi đầu xem tin thời sự trên Ipad. Gần đây Hi Thành sắp leo lên đầu cô rồi, luôn nói một số lời làm cô ầm Ức, nói gì không ngại chấp nhận mình. Khoan đã, lời này là ý gì? Ý của anh là dù cô có biến thành đáng về gì, anh cũng có thể chấp nhận được sao?

Miễn là cô là được... Đúng không?

Lòng vòng cả buổi trời, mình lại bị một câu nói vô tâm của anh làm cảm động kinh khủng, không có tiền đồ mà.

Nhưng mình cảm giác không phải như vậy. Lần đầu tiên biết yêu trong đời là trong cơn mưa phùn năm mười sáu tuổi, cũng là trong phút chốc nắm tay anh. Lúc ấy có lẽ cô làm sao cũng không nghĩ rằng, cảm giác nắm tay này từ sau khi anh chia xa cũng sẽ không còn tìm được nữa.

Khi đó bọn họ cũng còn là học sinh, ngây ngô đến chẳng biết gì. Nếu như sân trường chỉ đơn thuần là một màu sắc, vậy xã hội kia chính là bảng màu đủ mọi màu sắc phong phú – Dù là màu sắc xinh đẹp cỡ nào, chỉ cần toàn bộ trộn lẫn vào nhau thì mãi mãi cũng là kiểu màu xám đậm tối tăm. Trong thế giới màu xám này, khoảng cách giữa người với người là rất xa xôi, nếu có một người đối xử với mình vô cùng tốt, vậy ta sẽ thường nhớ đến những điều nhận được từ người này, ngay cả tình yêu cũng thường hay biến thành công cụ để giao dịch.

Sau nhiều năm mất đi anh, không phải là cô chưa từng động lòng với người khác. Theo địa vị xã hội tăng lên, cấp bậc đàn ông bên cạnh cô càng ngày càng cao, có gia tài hàng triệu, có phong độ nhanh nhẹn, có quyền cao chức trọng, có kiến thức tài năng, thậm chí có tất cả điều kiện cũng có, còn hơn rất nhiều rất nhiều cái tên gốc Hi Thành ưu tú kia. Nhưng trong quá trình tìm hiểu với bọn họ, vô số lần cô cho rằng mình rơi vào bẫy tình một lần nữa, cũng là từ một kiểu tham muốn chiếm hữu của phụ nữ muốn đi chinh phục đối phương. Có điều là trong nháy mắt mối quan hệ từ từ thân hơn lại luôn nhanh chóng tan thành mây khói.

Yêu không phải là chinh phục, không phải là độc chiếm, không phải là rung động. Đó là một thứ chảy xuôi trong máu. Cho nên khiến ta chỉ nghe đến chữ này sẽ nhớ đến một người đặc biệt. Lúc niên thiếu Hi Thành yêu cô đến gốc ghếch, chưa bao giờ nói lời ngon ngọt, có khi còn có thể trẻ con gây lộn với cô. Nhưng cách thức biểu đạt gốc ghếch này lại cất giấu quá nhiều thứ mà cả đời cô không cách nào buông xuống.

Anh sẽ không biểu đạt mình, nhưng cô biết anh yêu mình thật.

Cho nên mười mấy năm qua, chỉ có Cố Hi Thành, chỉ có thể là người này, trừ anh ra, người khác cũng không thể.

Anh yêu cô mười năm, cô nhớ anh mười năm.

Máy bay đang chạy trên đường băng, theo tiếng vù vù vang lên, cảnh tượng ngoài cửa sổ nhanh chóng lui về phía sau như thời gian. Bọn họ nhanh chóng bay lên trời cao, thành phố to lớn này, cao ốc cao vút này, cũng từ từ trở nên ngày càng nhỏ bé, càng ngày càng kín mít. Nhìn thế giới ngoài cửa sổ, anh vẫn nhớ đến lúc trẻ con, bọn họ từng giống như mọi người, cùng đi qua những con đường này. Bọn họ giống như những kiến trúc này, đan vào từng tòa lầu một, cho thành phố này sinh mệnh và máu huyết.

Tòa cao ốc sắp xây dựng xong cũng nhanh chóng ở trong tầm mắt, cô nhìn thấy bọn chúng, nói giọng uy hiếp: “Hi Thành, nếu có một ngày anh rời khỏi em, oán giận của em nhất định sẽ xếp thành một tòa nhà lớn, ép anh đến không còn nơi nào để trốn.”

Anh khê cười một chút, không nói gì cả, chỉ cùng cô nhìn về phía ngoài cửa sổ, sau đó nắm tay cô.

Hiện tại anh đã chứng chắc hơn cậu thiếu niên năm đó rất nhiều, cách yêu thương cô cũng từ bá đạo ra lệnh trở thành chín chắn bao dung. Anh vẫn cao lớn và anh tuấn, có điều là làn da không còn căng mịn đến gần như sáng lên như năm đó. Hôm nay, thời điểm anh cười thậm chí khóe mắt đã xuất hiện nếp nhăn mỏng. Lần đầu tiên cô ý thức mãnh liệt được rằng anh và cô giống nhau, cũng đã là người ba mươi tuổi. Bọn họ đều đang từ từ thay đổi, tất sẽ có một ngày biến thành ông cụ bà cụ tóc hoa râm. Nhưng mà cô không sợ gì nữa cả.

Bởi vì anh là Cố Hi Thành.

Nhìn thấy nụ cười anh, cô sửng sốt một chút, không biết tại sao hốc mắt bỗng trở nên đỏ bừng. Cô vội vàng tựa vào lưng ghế ngồi, nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Nhưng mà cho dù nhắm mắt lại, nước mắt cũng đã ươn ướt khóe mi.

Chuyện xấu hổ xảy ra là nữ tiếp viên hàng không nhìn thấy cô ngủ, đi đến nói nhỏ nhẹ: “Anh Dante, xin hỏi vợ anh cần chăn không?”

Anh làm một động tác “suyt”, khẽ nói: “Một lát nữa mang đến cho cô ấy, hiện tại cô ấy mới vừa ngủ thôi.” Nữ tiếp viên hàng không lại rời đi, cô vùi đầu vào hõm vai anh, vốn nghĩ chịu đựng không rơi lệ, nhưng trong phút chốc bị anh ôm chặt, cô kinh ngạc mở mắt, nhanh chóng nắm chặt góc áo anh, nước mắt vẫn yên lặng chảy xuống không một tiếng động.

Anh biết cô đang nghĩ gì. Anh cũng biết cô muốn gì.

Nhưng em yêu, có lẽ em vẫn không biết, tuy anh xây rất nhiều tòa nhà cao chọc trời trong thành phố em sống, nhưng cũng hoàn toàn không đủ bù đắp cho nỗi cô đơn không có em.

Bởi vì từ mười năm trước anh đã chấp nhận số phận phát hiện rằng, ở trên thế giới này, trong sinh mệnh của anh chỉ có thể là em. Ngoại trừ em ra, dù là ai cũng không được.

Bởi vì nỗi nhớ của anh giành cho em, đã sớm thành thành trì.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-niem-thanh-thanh>